

Giới thiệu Gia Có Điều Phu

Hai người tên tuy giống nhau, nhưng địa điểm lại cách nhau một trời một vực, một kẻ ở nam một kẻ ở bắc, các nhiên cư nhiên lại bảo chúng ta đi bắt kẻ chưa tới số chết, các người có phải sống lâu quá muốn chết hay không.

Hai lão nhân râu đen râu bạc trong nháy mắt thất thần, nửa ngày sau mới xấu hổ liên tục ho khan, hai người hai mặt nhìn nhau lại không biết nói cái gì cho tốt. Hắc y soái ca hung hăng đem hai người ném xuống ghế, rất nhanh dò xét một chút âm dương kính, kẻ đó mang theo khuôn mặt suy sụp trở lại nói, “Thân thể đã hủy, nàng không trở về được.

Râu bạc lão nhân về mặt cười xấu xa hai tay kết ấn, cười tủm tỉm nói, “Lúc này tên của người không gọi là Nhất, người gọi La Diệp Y, đi thôi, hài tử xinh đẹp của ta, cuộc sống tốt đẹp đang chờ người, hy vọng người thích đại lễ mà ta tặng cho người, hắc hắc.” Nhất chỉ cảm thấy trước mắt kim quang chợt lóe, đầu óc trở nên mơ hồ, lơ mơ chỉ nghe được một câu, này nhất thể tên của nàng gọi là La Diệp Y.

Bạn đang đọc truyện *Gia Có Điều Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Ly kỳ tử vong

Edit: Cesia

Vùng biển quốc tế, một con thuyền to bằng thuyền chèo dẫu, xinh đẹp lại huyền hoặc, đang chậm rãi lướt trên mặt biển, trên thuyền không hề có dấu hiệu của người qua kẻ lại, dưới ánh hoàng hôn toát ra một cổ thần bí mà tịch mịch.

Đầu thuyền hướng về phía tịch dương đang ngồi vài người, ánh mặt trời chói lọi phủ lên người bọn họ kéo ra những cái bóng thật dài, tựa như được phết lên một tầng kim quang, trên mặt biển mênh mông càng tăng thêm vẻ thần bí khó lường.

Năm người chính giữa đang ngồi một cô gái duy nhất trong bọn, lúc này nàng thần sắc hồ hững ngăm nhìn đường chân trời tiếp giáp với mặt biển, quanh thân toát ra một cỗ lãnh đạm cùng sát khí như ẩn như hiện, tựa như cùng nàng hòa hợp nhất thể, phân không rõ là sát khí sinh ra nàng, hay là nàng sinh ra sát khí. Mái tóc đen dài xỏa tung trong gió phân tán theo bốn phía, cuồng vọng hòa cùng với tiếng động âm ỉ xung quanh. Màu vàng kim theo ánh mặt trời nhuộm lên đôi con ngươi đen trong suốt sáng ngời, tuy sáng ngời nhưng không hề có chút cảm xúc, sâu không thấy đáy, tối đen đến mức làm cho người ta không dám nhìn thẳng. Khuôn mặt trái xoan phối hợp hoàn hảo với chiếc mũi thẳng, cùng với đôi môi anh đào tiên diễm minh mị, làm cho người ta không tự chủ được nghĩ đến trừ bỏ hai chữ tuyệt sắc thì không một bút mực nào có thể hình dung được một nhan sắc như thế.

Nhưng một cô gái có được như thế dung nhan, trên người phát ra khí chất lại bén nhọn bức người, lãnh khốc cùng hồ hững đến mức làm cho người ta hít thở không thông, chỉ cần ngồi ở đó cũng đã muốn làm cho độ ẩm chung quanh hàn xuống, cảm giác nếu không có ánh dương quang chiếu lên người nàng, nàng rốt cuộc không biết có độ ẩm hay không? Đón gió biển mà ngồi, nàng tựa như một pho tượng tuyệt mỹ lại không có sinh mệnh, thanh lãnh, cao quý, hồ hững, như ánh trăng hút lấy sự chú ý của người khác, lại âm lãnh làm cho người ta không dám tiếp xúc cái phần hắc ám nơi tận cùng sâu thẳm nhất của ánh trăng.

“Nhất, thu hồi khí thế của người lại.” Người đàn ông tóc vàng ngồi ở gần nàng nhất, đang xem tờ báo cầm trong tay đầu cũng không nâng lên mở miệng nói.

Cô gái gọi là Nhất, thần sắc bất động, chậm rãi nâng tách cà phê đang cầm trong tay hợp một ngụm, quanh thân lơ đãng tản mát ra khí thế trong nháy mắt biến mất vô tung, chỉ còn lại đạm mạc cùng xa cách.

Ba nam tử còn lại dường như không hề nghe thấy lời nói vừa rồi, không có phản ứng chỉ ngồi bất động tại chỗ, chỉ có sau khi cô gái thu hồi cỗ khí thế áp bách kia, ở tối lơ đãng nhất nhẹ thở ra một hơi, này giờ vẫn trầm mặc âm thầm gia tăng thần kinh để đối kháng với cỗ áp khí kia, giờ phút này đều tự thu hồi trở về.

“Hắc hắc, Nhất người nhìn xem thi thể của Liễu Bản được chụp rất đẹp à! Nhất bắn ra một phát ngay chính giữa mi tâm, khoảng cách cách 1 km, ngay thời điểm dòng người qua lại sầm uất nhất ở quảng trường, Nhất, người ra tay quả nhiên có khác, thật sự hoàn mỹ kích sát, hoàn mỹ sát thủ.” Người đàn ông tóc vàng đột nhiên chỉ vào một góc của tờ báo, tán thưởng nở nụ cười.

Cô gái không nói gì, thậm chí ngay cả hứng thú quay đầu liếc mắt một cái cũng không có, vẫn như cũ chậm rãi nhắm nháp cà phê, Liễu Bản vừa mới bị chính tay mình giết chết sáng nay, tình báo thật chuẩn xác, hiện trường cũng không lưu lại bất kỳ dấu vết gì, nhiệm vụ dễ dàng như thế bản thân không thể nào thất thủ được, đối với một sát thủ ngày từ lúc sáu tuổi đã bắt đầu học tập giết người mà nói, chuyện này bất quá chỉ là chuyện nhỏ nhặt.

Người đàn ông tóc vàng cũng không nghĩ Nhất sẽ trả lời hắn, vừa mỉm cười vừa buông trong tay tờ báo, ngẩng đầu thường thức nhìn chăm chú vào Nhất một lúc lâu mới nói, “Không hổ là trợ thủ đắc lực do chính tay ta bồi dưỡng ra, mười hai năm thời gian tự thành sát thủ xếp thứ sáu trên thế giới, a, ta vừa chợt nhớ ra, Nhất năm nay hình như người mới mười tám tuổi đi, thật sự là hảo tuôi, hảo thiên phú a, ha ha ha ha, Nhất, có muốn ta tìm mấy người

đàn ông cho người khai trai không? Cứ xem như ta ban thưởng đối với lần hành động hoàn mỹ vừa rồi của ngươi.”

Nhất lạnh lùng nhìn thoáng qua người đàn ông tóc vàng chậm rãi nói, “Hai trăm ngàn đô la, chuyển vào tài khoản của ta.” Thanh âm cũng giống như người thanh thúy lạnh lùng.

Người đàn ông tóc vàng ha hả cuồng tiếu, “Quả nhiên là Nhất của ta, đã muốn lãnh tình lãnh tính đến trình độ này, bất quá ta thích, thế này mới xứng đáng ngồi ở vị trí bên cạnh ta, mới xứng với danh hiệu sát thủ đứng đầu của tổ chức.”

Ba người đàn ông bên cạnh không nói một lời nào nhìn hai người, Nhất là do lão đại của tổ chức một tay dạy dỗ nên, tám năm huấn luyện, bốn năm sát thủ kiếp sống, đã được mài dũa thành một thanh lợi kiếm, kiếm vừa ra khỏi vỏ chỉ có nhìn thấy máu mới có thể quay trở về vỏ, chưa bao giờ thất bại, có thể ôn tọa ở vị trí thứ hai của tổ chức, không có tuyệt đối thực lực là tọa không xong.

Nhất mặt vẫn không chút thay đổi, những lời này nàng đã nghe qua không biết bao nhiêu lần, ca tụng chính là độc dược trí mạng, vài lời nói nghe rồi tuyệt đối không thể cho là thật, tuy rằng thân là một sát thủ, nhưng có thể ở trong đám đồng bạn là người duy nhất sống sót cho tới ngày hôm nay, cũng đi lên vị trí như ngày hôm nay, Nhất không phải chỉ là một kẻ chỉ biết giết người, nàng có đầu óc có thủ đoạn, có thể ở tồn tại từng từng không ngã trong thế giới sát thủ ăn thịt người, có thể thành lập uy tín của chính bản thân, đã muốn thuyết minh bên trong cơ thể mười tám tuổi của nàng cất giấu một linh hồn cương nghị đến chừng nào.

Nhất chậm rãi uống một ngụm cà phê, tách đã nhìn thấy đầy, Nhất hóp vào ngụm cà phê cuối cùng ở trong tách, ngày mai xuyên qua vùng biển quốc tế đến đại dương bên kia, nơi đó đang chờ đợi nàng vẫn là một hồi trò chơi chung kết sinh mạng, không có cách nào khác, đối tượng phải giết lần này có năng lực quá mức cường hãn, trong tổ chức trừ bỏ lão đại cũng chỉ có nàng mới có năng lực đảm đương nhiệm vụ lần này, trò chơi giết người cứ quanh đi quẩn lại, không biết đến khi nào mới có thể ngừng lại, có lẽ thời điểm đó chính là thời điểm từ vong của chính mình, Nhất ngửa đầu nuốt xuống ngụm cà phê ngậm trong miệng.

Chất lỏng trơn trượt đậm đặc theo thực quản đi xuống, đột nhiên không biết vì nguyên nhân gì bị nghẹn lại ở yết hầu, sắc mặt của Nhất trong nháy mắt hơi hơi biến hóa, hô hấp nháy mắt trở nên dồn dập, hết thảy chỉ phát sinh trong khoảnh khắc, đến khi Nhất phát hiện bản thân có thể hô hấp trở lại thì nhìn thấy chính mình toàn thân đã trở nên trong suốt đang lơ lửng giữa không trung, bên cạnh đứng hai vị tuấn mỹ nam tử, nhất bạch nhất hắc, phong cách có vẻ hung tợn.

Nhất như trước trên mặt vẫn không có chút biểu tình, cúi đầu nhìn mấy người ở đầu thuyền, nhìn thấy chính mình đang gục đầu tựa vào ghế ngồi, mái tóc huu huu phát phơ theo gió, chỉ có điều người nọ đã không có hô hấp, mà bốn người bên cạnh trông có vẻ như sợ hãi người, đại ra nhìn chính mình đang nhắm mắt, thần sắc trên mặt vận vẹo thuyết minh trong lòng bọn họ rung động.

Nhất nhìn một màn trước mắt, đột nhiên hơi hơi nở nụ cười, như không cóc u lan, như nữ thần đứng giữa ánh trăng, tao nhã, xinh đẹp, mỹ hoặc, sát thủ đứng vị trí thứ sáu trên toàn thế giới, cư nhiên bị một ngụm cà phê làm nghẹn chết, quả thật là chuyện khôi hài nhất của giới sát thủ thậm chí là của thế giới, sinh thời chưa bao giờ biết cười, không nghĩ tới sau khi chết lại có thể cười đi ra, nếu bị người khác biết được chỉ sợ cũng là một câu chuyện cười đáng kinh ngạc.

Nhất quay đầu nhìn hai vị hắc bạch vô thường, trong mắt gọn sóng không sợ hãi, hai người kia không khỏi nhú mày, chưa từng gặp qua người nào nhìn thấy chính mình đã chết mà còn bình tĩnh như thế, Nhất chậm rãi nói, “Đi thôi.” Hai người nghe lời nói của Nhất giống như nghe theo mệnh lệnh, lập tức lôi kéo Nhất biến mất ở giữa không trung, nửa ngày sau đột nhiên từ phương xa mơ hồ truyền đến tiếng hét to, “Chúng ta vì sao phải nghe lời nàng? Chúng ta mới là quý sai a...”

Diêm Vương điện, chính giữa đại điện đang ngồi một lão nhân râu bạc cùng một lão nhân râu đen, hai người đang không ngừng oán hận đối phương, chỉ trích đối phương không đúng, càng ngày càng có xu thế thăng cấp, hắc bạch vô thường hai vị soái ca vừa đến, một người tiến lên trước túm lấy một người, đồng thời lớn tiếng nói, “Âm ỉ, âm ỉ âm ỉ cái gì? Đều đã bao nhiêu tuổi rồi, còn giống như hai đứa con nít, còn âm ỉ, về sau công tác chính các ngươi đi làm”

Hai lão nhân râu đen râu bạc lập tức đình chỉ não loạn, trên mặt cười tươi như hoa, cẩn thận mở miệng nói, “Hai người các ngươi nhìn làm rồi, ta cùng hắc chỉ là đang đùa giỡn thôi, giao tình giữa hai chúng ta tốt như vậy, làm sao có thể để cho loại sự tình cãi nhau phát sinh, nhìn làm, nhất định nhìn làm rồi.” Vừa nói hai người vừa rất nhanh tiến hành một cái ôm hữu hảo, biểu hiện giao tình của hai người thật sự sâu không lường được, nhưng ở chỗ hai vị soái ca nhìn không thấy, đều đưa tay ngắt chéo đối phương, sức lực ở tay rất có khí thế không bóp chết đối phương thì không bỏ qua.

Bạch y soái ca không nói gì vẫy tay, “Quên đi, quên đi, trò hề của hai người các ngươi diễn nhiều năm như vậy, các ngươi không ngấy chúng ta cũng ngấy, ngồi một bên chờ chúng ta xử lý xong việc rồi theo các ngươi nói.” Hắc y soái ca đứng một bên ngay mở miệng nói một câu với bọn họ cũng lười, trực tiếp ngồi xuống cầm lấy sổ sinh tử của Diêm Vương điện.

Lật vài trang, hai hàng lông mày của hắc y soái ca nhăn lại càng lúc càng chặt, qua nửa ngày tức giận đùng đùng cầm lấy sổ sinh tử dùng sức đập vào mặt bàn, lắc mình một cái vọt tới trước mặt hai vị râu đen râu bạc Diêm Vương, mỗi tay túm lấy áo một người xách lên cả giận nói, “Các ngươi bảo chúng ta đi bắt hồn, hiện tại cũng đã bắt trở về, tên đâu? Tên ở trong sổ sinh tử đâu? Ta nhìn thế nào cũng nhìn không thấy tên của nàng trong phần tử của sổ sinh tử?”

Bạch y soái ngăn người sau một lúc mới tóm lấy sổ sinh tử lật xem, thần sắc trên mặt nhất thời trở nên tái mét, nghiêng răng nghiêng lợi nói, “Nhất, nữ, mười tám tuổi, hưởng thọ sáu mươi chín, nhân đời trước tích âm đức, kiếp này mặc dù sát nghiệp quán thân, vẫn hưởng cao thọ.” Dừng một chút, “Nhất, nữ, mười tám tuổi, hưởng thọ mười tám, nhân đời trước sát nghiệp quá nặng, kiếp này chỉ thọ đến mười tám tuổi.”

Tiếng nói vừa dứt khí sắc nhất thời một trận xanh một trận hồng giận dữ hết, “Hai người tên tuy giống nhau, nhưng địa điểm lại cách nhau một trời một vực, một kẻ ở nam một kẻ ở bắc, các nhiên cư nhiên lại bảo chúng ta đi bắt kẻ chưa tới sổ chết, các ngươi có phải sống lâu quá muốn chết hay không?”

Hai lão nhân râu đen râu bạc trong nháy mắt thất thần, nửa ngày sau mới xấu hổ liên tục ho khan, hai người hai mặt nhìn nhau lại không biết nói cái gì cho tốt. Hắc y soái ca hung hăng đem hai người ném xuống ghế, rất nhanh dò xét một chút âm dương kính, kẻ đó mang theo khuôn mặt suy sụp trở lại nói, “Thân thể đã hủy, nàng không trở về được.”

Lão nhân râu bạc gặp hắc bạch vô thường đều liều chết trừng hai người bọn họ, cười hắc hắc xán lạn nói, “Bỏ cứu, bỏ cứu, chúng ta đến bỏ cứu.” Vừa nói vừa lôi kéo lão nhân râu đen bỏ chạy.

Nhất đứng ở đại điện, trên mặt thần sắc vẫn như thường nhìn bốn người, nghe lời họ nói bản thân hình như bị bắt làm, bất quá không quan hệ, dám lừa gạt chính mình người sống đều đã chết sạch, dám để cho chính mình chịu một lớn như vậy cho dù là người chết nàng cũng không bỏ qua, tuy rằng bản thân là một sát thủ, đã nhìn thấu sinh tử, gặp qua không biết bao người ngu ta trả, cuộc sống buồn tẻ tràn đầy huyết tinh không phải người thường có thể chịu được, nhưng sinh mệnh của chính nàng tuyệt đối không thể bởi vì một sai lầm mà chấm dứt, chính mình chưa bao giờ từng van cầu sinh mệnh, nhưng một khi có được liên quyết không vứt bỏ, nếu đã đi tới thể giới này, mặc kệ tình huống gì, tuyệt đối cũng sẽ không buông tay.

Bốn người ở đại điện trên cao khúc kha khúc khích nửa ngày, hai lão nhân vài lần liếc nhìn Nhất thần sắc vẫn không thay đổi nhìn chính mình, tuy không có gió, sát khí lạnh thấu xương vẫn tự động xâm nhập vào lòng người, vội vàng bác bỏ đề nghị vừa được thông qua, nửa ngày hình ảnh trong tám gương chột lóe, có linh hồn đến báo nói, râu đen lão nhân nhất thời mừng rỡ nhảy dựng lên, “Liên này, liên này, xem xem, bộ dạng cùng nàng giống nhau như đúc, ai nha, nàng mệnh thật tốt, thời điểm thật đúng lúc, mau, mau, hết thảy giao cho chúng ta, chúng ta sẽ mang đến cho nàng một cái tốt đẹp nhân sinh, hắc hắc.” Vừa nói vừa không có hảo ý dùng khoe mát trộm ngắm Nhất.

Râu bạc lão nhân vẻ mặt cười xấu xa hai tay kết ấn, cười tủm tỉm nói, “Luc này tên của ngươi không gọi là Nhất, ngươi gọi La Diệp Y, đi thôi, hài tử xinh đẹp của ta, cuộc sống tốt đẹp đang chờ ngươi, hy vọng ngươi thích đại lễ mà ta tặng cho ngươi, hắc hắc.”

Nhất chỉ cảm thấy trước mắt kim quang chột lóe, đầu óc trở nên mơ hồ, lơ mơ chỉ nghe được một câu, này nhất thể tên của nàng gọi là La Diệp Y.

Bạn đang đọc truyện *Gia Có Điều Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Hỉ giường toàn vai võ phụ

Edit: Cesia

Mơ hồ Diệp Y chỉ cảm thấy trên người rất nặng, giống như bị một ngọn núi đè lên làm cho người ta không thể hít thở, ý thức vừa tiến nhập vào thân thể này, hết thảy còn cần thời gian để thích ứng, trong đầu vẫn còn lưu lại chút ít ký ức của nguyên bản chủ nhân thân thể đang dung hợp với linh hồn của chính nàng cùng với khả năng chi phối thể xác.

Diệp Y một bên tiếp nhận trí nhớ của thân thể này, một bên cảm thụ áp lực khó hiểu đang đè ép trên người, hoảng hốt chỉ cảm thấy hình như có người đang áp lên người nàng, một đôi tay linh hoạt côi y phục của nàng ra, cùng với cảm giác lơ lửng của da thịt một đôi môi mang theo một đạo lửa nóng đang du hành ở trên mặt, hoặc nặng hoặc nhẹ theo gáy một đường cắn xé đi xuống, không gian tĩnh lặng truyền đến tiếng thở dốc càng ngày càng dồn dập của người nọ, tràn ngập hương vị tình dục.

Cảm giác y phục của mình toàn bộ đều đã bị cởi ra, một thân mình nóng hổi đè ép xuống, bá đạo tách ra hai chân của nàng, thân hình hần trầm xuống.

Diệp Y nhướn mày, như thể gần gũi tiếp xúc, sinh là một cực đỉnh sát thủ tuyệt đối không cho phép chuyện này phát sinh, đây chính là đem mạng sống của chính mình hai tay dâng cho đối phương, mặc kệ đối phương có sát ý hay không đều phải tiên hạ thủ vi cường. Căn bản không kịp suy nghĩ nhiều, cũng không kịp làm rõ nguyên bản trí nhớ của chủ nhân thân thể, Diệp Y xuất phát từ bản năng sát thủ, cưỡng ép sự chi phối vẫn chưa hoàn toàn dung hợp thân thể, hai bàn tay của Diệp Y đột nhiên giống như tia chớp bắt lấy phần eo của nam nhân, dùng sức một cái nâng hẳn lên, một cước rất nhanh đá ra.

Chỉ nghe thấy người nọ đột nhiên kinh hô một tiếng, thân mình rất nhanh văng vèo, khó khăn tránh đi đòn công kích của Diệp Y nhắm vào bộ vị yếu hại của hần, nhưng phần eo vẫn bị trúng một cước, còn chưa kịp hét lên một tiếng, tay phải của Diệp Y đã đánh ra một quyền, Diệp Y không cần mở mắt cũng biết chính mình tuyệt đối đã đánh trúng ngay mục tiêu hồng tâm, chỉ nghe thấy tiếng trọng vật rơi xuống đất, Diệp Y cảm thấy trên người nhẹ hẫng, nam tử trên người nàng đã thành công tiếp giáp mặt đất, hơn nữa hảo có chết hay không hình như còn dựa vào vật gì đó bài trí trong phòng, giờ phút này một chút tiếng động cũng không có.

Diệp Y nghe ra được nam tử kia hần là không hay ho dựa vào trúng đầu, tiếng kinh hô vừa thốt ra được một nửa bỗng dung tắt ngấm, nàng không khỏi thu hồi lại tâm thần, tiếp tục hoàn thành đại nghiệp dung hợp ý thức. Sau nửa ngày công phu Diệp Y chậm rãi mở to mắt, đập vào mắt là một hi giường làm bằng gỗ lim, chạm trổ hoa văn long phượng rất xinh đẹp, hơi nhắc người quét mắt hết một vòng xung quanh, bàn bát tiên, bình phong mẫu đơn, đèn cây đang cháy sáng, hết thảy rõ ràng đều đang thuyết minh một chuyện, niên đại này cách thế kỷ 21 có khả năng không phải một đoạn ngắn.

Tìm tòi một chút ký ức vụn vặt do nguyên bản linh hồn lưu lại, cư nhiên một chút thuyết minh nàng đang ở thời đại nào cũng không có? Ấn tượng ở nơi

này, tin tức duy nhất chính là, La Diệp Y, mười tám tuổi, thuở nhỏ bị đưa lên núi sống gần cách với đời, biết một chút công phu thô sơ giản lược để tự bảo vệ mình, cha mẹ đều song vong, hôm nay tại nhà ngoại công thành thân, đối tượng thành thân là thuở nhỏ chỉ phúc vì hôn, hình như gọi là Cổ Hạo Nhiên, mười tám năm cũng chưa nhìn thấy qua bộ dạng thế nào, đại khái chính là kẻ đang lửa thể nằm ở trên đất kia .

Diệp Y lãnh đạm nhìn thoáng qua nam nhân đang nằm trên đất, vừa muốn đứng dậy thì nghe thấy Cổ Hạo Nhiên bí hơi hừ một tiếng, bà vai vừa động chậm rãi chống người ngồi dậy. Diệp Y lạnh lùng nhìn kẻ vừa sống lại, lúc nãy ra tay hơi ngoan tuy là không quá nặng, nhưng cũng tuyệt đối đủ làm cho hắn choáng váng nửa ngày, không nghĩ tới hắn cư nhiên nhanh vậy liền tỉnh, xem ra Cổ Hạo Nhiên cũng có chút bản lĩnh.

Cổ Hạo Nhiên vừa hô đau vừa xoay người ngồi trên mặt đất, một tay xoa thắt lưng, một tay bịt mắt, một quyền vừa rời của Diệp Y đánh vào mặt bên trái hắn, nếu không phải lúc nãy hắn né tránh kịp thời chỉ sợ là răng nanh của hắn lúc này đã chuyển nhà, Cổ Hạo Nhiên vừa xuyt xoa vừa mắng, “Đáng chết, cư nhiên dám đánh ta, còn đánh vào mặt, Lão Tử quyết không để ngươi yên.” Vừa mắng vừa cảm giác có người đang nhìn chăm chú, oán hận ngẩng đầu, búng búng lửa giận trùng mắt với Diệp Y.

Lúc này Diệp Y bán ngồi ở hi giường, thân thể hoàn mỹ không một mảnh vải che thân hiện ra trước mắt của Cổ Hạo Nhiên, dung nhan vốn thanh lãnh xinh đẹp, phối hợp tư thể dụ hoặc như thế, muốn cho người ta trở thành Liễu Hạ Huệ đúng là làm khó à. Mà Cổ Hạo Nhiên lúc này đang chống một chân ngồi dưới đất, một đầu tóc dài đen bóng giống như thác nước trút xuống kéo dài tới thắt lưng, vài lọn tóc hỗn loạn từ trên trán rủ xuống vai rồi trượt xuống trước ngực, một cánh tay chống đầu gối bịt lấy mặt, theo mái tóc lộn xộn lộ ra nửa bên kia mặt, dưới ánh nền lấp lờ lại có thể đẹp đến không thể tưởng tượng.

Ngũ quan hoàn mỹ tựa như được chạm trổ bằng dao khắc sắp xếp một cách hoàn mỹ trên khuôn mặt, làn da dưới ánh đèn cây mịn màng bóng loáng giống như vừa bước lên từ nước, đôi con ngươi màu đen giờ phút này tràn ngập lửa giận, dưới ánh nền tỏa sáng lấp lánh, tuy rằng ngồi trên mặt đất bộ dạng có vẻ thảm hại, nhưng toàn thân xích lửa tựa như bức tượng điêu khắc David, mỗi chi tiết đều là kiệt tác hoàn mỹ của đấng tạo hóa. Bản thân Diệp Y đã muốn xem như nhân gian cực phẩm, nhưng Cổ Hạo Nhiên còn có thể nổi bật hơn vài phần, lại mỹ mà không âm nhu, ngay cả một chút tính trung mỹ đều không có, hoàn toàn mang phong vị dương cương nam tử tuấn mỹ chi cực, nếu nói Diệp Y tựa như ánh nguyệt quang tỏa ra ánh quang hoa sáng lạn thanh lãnh diệu mục, thì Cổ Hạo Nhiên giống như thái dương chiếu sáng đại địa, đoạt đi hồn phách nhân tâm.

Hai người một kẻ lạnh lùng một kẻ giận dữ đối diện nhau, tầm mắt giao nhau, không ai nhường ai, ai cũng không né tránh, ai cũng không thoái nhượng, Diệp Y chính là đang xem xét nam nhân này rốt cuộc có bao nhiêu phân lượng, nhưng Cổ Hạo Nhiên thì lại đang nổi trận lôi đình, nghiêng răng nghiêng lợi nói, “Ngươi đã làm gì ta? Ngươi có hay không làm cho rõ, ta là trượng phu của ngươi, ngươi cư nhiên đối với ta hạ ngoan thủ, lại còn ngay trên giường.”

Diệp Y không đếm xỉa tới vẻ mặt càng nói càng phẫn nộ của Cổ Hạo Nhiên, lập tức đứng dậy, Cổ Hạo Nhiên vừa thấy nhất thời lửa giận càng không thể ức chế, không quan tâm đến đau đớn trên mặt đứng phắt dậy quát, “Ngươi là một nữ nhân, ai cho phép ngươi không mặc quần áo xuất hiện ở trước mặt nam nhân.”

Diệp Y cúi đầu nhìn thoáng qua trên người, quả thật quần áo vừa rồi đều bị Cổ Hạo Nhiên cởi ra, lúc này một mảnh vải che thân cũng không có, không khỏi nhũ nhủm mây, bản thân nàng cũng không có thói quen cái gì cũng không mặc bại lộ ở trước mặt người khác, nữ nhân cũng không được hưởng chi bây giờ còn là ở trước mặt nam nhân, mặt vẫn không chút thay đổi tầm mắt quét qua Cổ Hạo Nhiên một cái nói, “Ngươi cũng không có mặc.” Vừa lùi về phía sau tìm y phục.

Cổ Hạo Nhiên nhất thời ghen hờn, hung thần ác sát nói, “Ta là nam nhân, ngươi là nữ nhân cũng chỉ có thể cho trượng phu của ngươi xem.”

Diệp Y nhặt lên quần áo ở dưới giường, nhìn bộ y phục đỏ thắm phức tạp điểm tuyết không biết bao nhiêu thứ, màu đỏ tiên điểm giống như máu người đoạt nhân hô hấp, Diệp Y không khỏi thuận tay ném ra ngoài, bản thân nàng tuy không đặc biệt thích màu gì, nhưng màu đỏ lại là màu sắc nàng chán ghét nhất, chọn lấy một kiện y phục màu trắng nhìn nhìn, thật phức tạp, bất quá cũng may đủ lớn tùy tiện mặc thế nào cũng có thể bao lấy người, Diệp Y vừa khoát áo lên người vừa lạnh lùng nói, “Ngươi là trượng phu của ta.”

Cổ Hạo Nhiên nhìn thấy Diệp Y lấy áo của hắn lung tung khoác lên người, miệng cư nhiên còn nói ra trọng điểm, lập tức lửa giận ở trong lòng lại bùng phát, phi thân đánh về phía Diệp Y hung tợn nói, “Ngươi còn biết ta là trượng phu của ngươi.”

Diệp Y lập tức xoay thân, nháy mắt đưa tay chụp tới cánh tay của Cổ Hạo Nhiên, Cổ Hạo Nhiên cũng không phải là kẻ dễ bắt nạt, vừa rồi bị Diệp Y đánh trúng là xuất phát từ ngoài ý liệu, ai mà nghĩ tới một con cừu lại bỗng dưng biến thành sư tử, lần này có bị mà đến vừa thấy Diệp Y ra tay, Cổ Hạo Nhiên thủ lập tức trầm xuống phản ngược về bắt lấy hai cánh tay của Diệp Y, Diệp Y một cái tiểu cảm nã thủ phản kích trở lại.

Hai người khoảnh khắc giao chiến với nhau vài chiêu, Diệp Y ra tay không hề đi theo chuẩn mực, vừa hận lại vừa cay, chiêu chiêu đoạt nhân tính mạng, Cổ Hạo Nhiên hiển nhiên là hội điểm công phu, nhưng hắn học là đánh nhau, Diệp Y học là giết người, cao thấp tự nhiên liền phân, trong lúc nhất thời làm cho Cổ Hạo Nhiên tay chân luống cuống, một cái vô ý bị Diệp Y phản thủ ném lên giường.

Cổ Hạo Nhiên then quá thành giận, từ lúc có trí nhớ cho tới bây giờ vốn chưa từng ăn qua cái gì mật, lần này cư nhiên ngay tại trước mặt lão bà của mình chiếm không được chút thượng phong, ra tay càng lúc càng hung, một chút cũng không xem kẻ trước mắt là thể tử của hắn, ngược lại giống như kẻ thù bất cộng đái thiên.

Kỹ năng vật lộn của Diệp Y là cần đến ba năm thời gian mới huấn luyện ra, bản thể của nữ tử vốn không so kịp nam giới, nếu muốn giành chiến thắng trong vật lộn, không phải cứ ai sức trâu là có thể giành chiến thắng, năm đó trừ bỏ vũ khí đây chính là kỹ năng tuyệt sát của Diệp Y, chỉ có điều thân thể hiện tại này dù thế nào cũng có điểm lực bất tòng tâm, hiển nhiên là do nhiều năm trời thiếu rèn luyện, sự mềm dẻo thì đủ nhưng lực đạo cùng tốc độ không phải cùng cấp bậc với bản thân trước kia.

Hai người một cái không am hiểu kỹ năng vật lộn, một cái không thể phát huy hết trình độ của bản thân đồng thời cũng không phải thật muốn giết người, trong lúc nhất thời ở trên giường cư nhiên đầu ngang tay, chỉ nghe thấy gỗ giường phát ra âm thanh kéo kẹt rất lớn, giữa không gian tĩnh lặng của ban đêm

có vẻ phá lệ vang dội.

Tùy thân thị vệ cùng gã sai vặt của Cổ Hạo Nhiên canh giữ cách đó không xa, còn có đám hạ nhân gác đêm trong tòa thành, vốn đang hữu thuyết hữu tiểu thảo luận chuyện hảo sự trong phủ hôm nay, lúc này nghe thấy ban đêm tiếng động truyền đến càng lúc càng rõ, không khỏi một đám đều đỏ mặt cười trộm. Xa xa chủ nhân của tòa nhà sau khi an bài xong khách nhân tiến đến coi, gặp bọn hạ nhân đều tụ tập cùng một chỗ, không khỏi hạ thấp thanh âm nói, “Hảo hảo tuần tra, làm gì đều tụ tập cùng một chỗ?” Vừa hướng gã sai vặt tùy thân của Cổ Hạo Nhiên nói, “Minh Thanh, ở đây có chuyện gì không ổn?”

Gã sai vặt kêu Minh Thanh diện mạo cực thanh tú, vẻ mặt đầy ý cười gật đầu nói, “Ồn, rất ổn, thiếu gia cùng thiếu phu nhân đều rất tốt.”

Chủ nhân gia yên tâm gật đầu, chợt nghe thấy âm thanh kéo kẹt từ phòng phát ra từ giường, lập tức xoa xoa cái trán nhìn cả đám đều cười đến bất chính, cực lực bày ra một vẻ mặt đứng đắn nói, “Người trẻ tuổi, hóa thật vương, hóa thật vương a.” Vừa nói vừa nhanh chóng sai bước rồi đi.

Bạn đang đọc truyện *Gia Có Điều Phu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Sắc dụ

Edit: Cesia

Trong tân phòng Diệp Y cùng với Cổ Hạo Nhiên đang ở trên giường không ngừng dây dưa, Cổ Hạo Nhiên trên đùi ăn đau, lập tức phản công đè xuống Diệp Y, Diệp Y giật lùi về sau phản thủ khóa lấy yết hầu của hắn, một loạt động tác hành văn liền mạch lưu loát, chờ cho đến khi Cổ Hạo Nhiên cảm giác được cổ họng bị Diệp Y bắt giữ thì đã muốn bị Diệp Y áp chế ở dưới thân, Diệp Y lạnh lùng nhìn Cổ Hạo Nhiên nói, “Thật không biết điều, ta giết ngươi.”

Trong mắt của Cổ Hạo Nhiên chợt lóe sáng một đạo cười lạnh nói, “Muốn mưu sát chồng.”

Thần sắc trong mắt Diệp Y càng thêm âm trầm vài phần, Cổ Hạo Nhiên cảm giác bàn tay đang bóp cổ hắn tăng thêm vài phần lực đạo, hô hấp cũng trở nên tắt nghẽn, nhưng trong mắt lại không hề có nửa phần e sợ, vẫn nhìn chăm chăm vào hai tròng mắt của Diệp Y, trái lại lửa giận trong mắt hắn càng lúc càng thăng cao.

Diệp Y nhìn không chút nào thoái nhượng Cổ Hạo Nhiên, chính nàng thời điểm toàn thịnh sát khí phát ra ngay cả lão đại cũng phải né tránh ba phần, tuy rằng lúc này nàng cũng không cố ý phát ra sát khí, nhưng lúc bình thường bản thân nàng cũng không phải bất luận kẻ nào đều có lá gan dám tiếp cận, người ở trước mắt này một chút bộ dạng sợ sệt cùng úy kỵ đều không có, không khỏi chậm rãi nói, “Ngươi không sợ chết vẫn là ngươi cho rằng ta sẽ không giết ngươi?” Cổ Hạo Nhiên không thêm đề ý đến bàn tay của Diệp Y đang bóp chặt cổ họng hắn, ngược lại vòng một tay ôm lấy thất lưng của Diệp Y, dùng sức ấn lâm cho cả hai thân thể dán sát vào nhau, không có một khe hở, Diệp Y không nghĩ tới tánh mạng còn đang ở trong tay nàng mà Cổ Hạo Nhiên cư nhiên còn dám lộn xộn, tay nhất thời lại gia tăng thêm sức lực.

Cổ Hạo Nhiên mày cũng không nhăn lại, hai tay tự do du hành ở trên lưng sớm đã không có quần áo của Diệp Y, dừng lại ở huyệt đại trùy và huyệt bồi tâm của nàng, nhìn ánh mắt của Diệp Y từ sắc bén đột nhiên biến đổi, cười tà khí vờn đầu lưỡi liếm liếm môi, đôi con ngươi mị hoặc như tơ, cả người nháy mắt biến thành phong tình vạn chủng. Diệp Y xem ở trong mắt nhưng vẫn như trước mặt không đổi sắc, một chút cũng không bị Cổ Hạo Nhiên biến hóa tác động.

Cổ Hạo Nhiên bởi vì yết hầu bị chế trụ, hô hấp không thuận khiến cho cả khuôn mặt trở nên đỏ bừng, thần sắc trên mặt lại vẫn như trước không thay đổi, mỉm cười đầy tà khí không hề bận tâm tới bàn tay để ở yết hầu bất cứ lúc nào cũng có thể đoạt đi tánh mạng của mình, hắn đột nhiên nhấc đầu hôn lên môi Diệp Y, Diệp Y nhũ mày, vốn cũng không khỏi sát tâm, hiện tại cư nhiên còn dám khiêu khích nàng, vậy đừng trách nàng vô tình, trong nháy mắt do dự nhất thời lực đạo trong tay vừa muốn tăng sức mạnh.

Cổ Hạo Nhiên biết rõ hắn đang chờ chính là khoảnh khắc này, đầu đột nhiên giật lùi về phía sau, hai tay đồng thời ở hai huyệt đạo trên lưng Diệp Y ấn xuống, Diệp Y chỉ cảm thấy toàn bộ phần lưng đều tê rần, cánh tay đột nhiên mất lực, trong lòng vừa động lập tức dùng chân, Cổ Hạo Nhiên rất nhanh xoay người đem nàng áp ở dưới thân, nắm lấy hai cổ tay của Diệp Y cố định ở trên đỉnh đầu của nàng, cùng lúc áp chế hai chân của nàng.

Gặp Diệp Y tuy bị chính mình chế trụ thần thái vẫn không có gì biến hóa, Cổ Hạo Nhiên cũng không tức giận, khóe miệng cong lên khiêu khích nói, “Muốn giết ta, ngươi đạo hạnh còn chưa đủ.”

Diệp Y lạnh nhạt nhìn về đặc ý trên mặt Cổ Hạo Nhiên thấp giọng nói, “Phải không?” Tiếng nói vừa dứt Diệp Y đột nhiên chồm người tới trước hôn lên môi của Cổ Hạo Nhiên, đồng thời hơi hơi vờn đầu lưỡi nhẹ nhàng chuyển động ở trên môi hắn, thân mình bị Cổ Hạo Nhiên kiềm chế chậm chạp giãy giụa, nhưng lực giãy đối với Cổ Hạo Nhiên chỉ giống như đang gãi ngứa, ngược lại còn làm người ta trào dâng cái cảm giác kích thích nguyên thủy nhất.

Hơi hơi khép lại hai mắt Diệp Y cảm thụ thân thể của mình đang chậm rãi biến hóa, con tê đại trên lưng cùng cánh tay chỉ trong nháy mắt, nhưng chỉ trong nháy mắt đó cũng đủ làm cho tình thế đảo ngược, tuy hiện tại tứ chi của nàng có thể cử động, lại bị Cổ Hạo Nhiên gắt gao áp chế, không có một chút

khả năng xoay người, lần đầu tiên Diệp Y cảm thấy bản thân cũng có khi thất thủ, cư nhiên lưu lạc đến mức phải dùng đến sắc dụ, nàng chưa bao giờ dùng đến chiêu số này, hôm nay lại phá lệ dùng trên người của một nam tử lần đầu tiên gặp mặt.

Cổ Hạo Nhiên chỉ cảm thấy toàn thân căng ra, dưới thân chủ động làm cho người ta muốn ngừng mà ngừng không được, cho dù biết nàng không có ý tốt, nhưng là này dung nhan tuyệt thế, mạo diệu thân hình đang thân phục ở dưới thân mình, huống chi còn là thê tử của chính mình, đối bất luận nữ nhân nào đều có thể lấy lễ tương đãi, nhưng đối với thê tử của chính mình căn bản không cần phải như thế, lập tức phân tâm chế trụ Diệp Y, cúi đầu hung hăng hôn nàng, trả thù trở thành đoạt lấy.

Tiếp diễn trò chơi của Diệp Y, Diệp Y không chỉ không gãy gục, ngược lại còn phối hợp với Cổ Hạo Nhiên, Cổ Hạo Nhiên tuy rằng không có toàn bộ thả lỏng, thần trí lại dần dần bị mang tiến vào cảnh giới tình dục, Cổ Hạo Nhiên nhìn thấy sâu thẳm trong đôi con ngươi lãnh đạm của Diệp Y nhuốm dần một tia mê mang, khoe miệng không khỏi nhẹ nhàng nhếch lên có chút tươi cười, người muốn dùng sắc dụ hoặc ta, ta liền dùng sắc dụ bồi tiếp người, thử xem hai chúng ta ai đạo hạnh cao hơn.

Nhiệt độ trong tân phòng càng lúc càng lên cao, trên giường hai thân thể dây dưa, nhẹ nhàng thờ dốc, nhột nhột rên rỉ, cả gian phòng đập dòn xuân sắc. Cổ Hạo Nhiên dần dần tan rã cảnh giác, bị dục vọng nguyên thủy sở hữu, buông ra kiềm chế hai tay của Diệp Y, nhẹ nâng hai chân của Diệp Y lên, vòng quanh ôm lấy lưng hắn, hai tay vuốt ve eo của Diệp Y, đang muốn thực hiện hợp hoan chi lễ, trên cổ đột nhiên buột chặt, truyền đến cảm giác làm cho người ta hít thở không thông, đồng thời hai chân của Diệp Y ở trên lưng hắn siết chặt, một đạo thanh âm lạnh lùng truyền đến, “Người thua.” Cổ Hạo Nhiên giật mình, đồng thời càng thêm phần nộ, cũng không quản bàn tay đang bóp chặt yết hầu của mình, một quyền đâm xuống giường ngay sát bên đầu của Diệp Y, đồng thời giận dữ hét, “Người rút cuộc muốn thế nào? Người là thê tử của ta, người có biết người là thê tử của ta hay không?”

Diệp Y còn chưa kịp mở miệng liền cảm giác thân giường chấn động, tiếp theo thân mình sụp xuống, ầm một cái, chiếc hi giường quý báu cứ như thế sụp đổ tan tành. Chiếc giường vốn là đồ cổ, chịu đựng hai người nửa đêm quyền đâm cước đá lăn qua lộn lại một hồi, rốt cuộc chịu không nổi trở thành phế phẩm trước thời gian báo hỏng, cơ thể hai người vốn đang dây dưa cùng một chỗ, chiếc giường sụp xuống cũng theo đó lăn xuống đất.

“Làm sao vậy? Làm sao vậy? Xảy ra chuyện gì?” Đang quán lấy nhau hai người còn chưa kịp theo mắt đối mắt phục hồi lại tinh thần, một đám người đã đá văng cửa phòng vọt vào bên trong.

“Thiếu... gia,... thiếu phu nhân... này... a....” Gã sai vặt của Cổ Hạo Nhiên Minh Thanh là người xông vào đầu tiên, toàn bộ cảnh tượng đập vào mắt nhất thời làm cho hắn hóa đá ngay tại chỗ, ngày thường lạnh mồm lạnh miệng giờ phút này cũng không biết phải phản ứng như thế nào cho phải, bọn thị vệ đi theo hắn phía sau cũng hai mặt nhìn nhau trong lúc nhất thời cả đám đều xấu hổ nhưng càng nhiều là kinh ngạc đứng ngây ra như phỗng.

Ở trung gian gian phòng giường bị sụp xuống, mà bên cạnh giường Cổ Hạo Nhiên cùng Diệp Y chính là trần tròng lộ thể quấn lấy nhau, tư thế của hai người tương đương làm cho người ta kinh ngạc, Diệp Y ngồi ở trên người của Cổ Hạo Nhiên một tay đặt ở gáy hắn, một tay bắt lấy hai cổ tay của Cổ Hạo Nhiên kiềm chế ở trên đỉnh đầu, trên người phủ một lớp hồng sa trường trong suốt, mông mông lung lung càng tăng thêm vẻ mỹ lệ, đang cúi đầu nhìn chăm chú vào Cổ Hạo Nhiên.

Mà Cổ Hạo Nhiên bởi vì ngã xuống giường đụng phải đầu, lúc này chính là khuôn mặt vận vẹo quắc mắt hung tợn nhìn Diệp Y, trên mặt bị bầm tím một khối, trên người cũng là xanh một khối tím một khối, tư thế thấy thế nào cũng đều là Diệp Y chiếm thượng phong, thông tục một chút chính là... chính là....

Bạn đang đọc truyện *Gia Có Điều Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Ma cao một trượng

Edit: Cesia

Diệp Y không để ý đến nhất đại chúng nhân đến đưa tiễn chung quanh, càng thêm không nhìn đến vẻ mặt rung động kinh diễm của người ở bến tàu khi nhìn thấy nàng, chỉ ngẩng đầu nhìn chiếc thuyền lâu tinh mỹ tuyệt luân ở trước mặt, màu chủ đạo là màu trắng điểm xuyết màu vàng nhạt, phối hợp với màu vàng son phết ở bên ngoài, dưới ánh mặt trời chiếu xạ tán mát ra một vẻ tao nhã không gì sánh kịp.

Mất lạnh nhìn đứng ở bên cạnh Cổ Hạo Nhiên đang cùng mọi người chào từ biệt, trước mặt nhất đại chúng nhân ai nấy cũng đều tranh nhau nịnh bợ lấy lòng giống như Cổ Hạo Nhiên mới chính là thân nhân của bọn họ, bất quá cũng đứng, bản thân nàng bất quá chỉ là ngoại tôn nữ, ngoại công nếu không phải xem đối tượng kết thân là Cổ Hạo Nhiên sợ là ngay cả một cái hôn lễ cũng không tổ chức, ai kêu phụ mẫu của mình sớm thế, bên nhà phụ thân cũng không còn ai, mới có thể đến phiên ngoại công chủ trì, bất quá như vậy cũng tốt, bản thân nàng chưa từng có thân nhân, đột nhiên nhẩy ra một cái trượng phu đã chính là sự khoan nhượng cực hạn, muốn nàng tiếp nhận một đồng thân thích loạn thất bát tao gì đó, khó tránh là sẽ phát sinh chuyện gì.

Đi theo phía sau Cổ Hạo Nhiên lên thuyền lâu, Diệp Y không có quay đầu cùng ngoại công một nhà trình diện màn rơi lệ vẫy tay đưa tiễn, trong trí nhớ của La Diệp Y chỉ có một mình nàng, am ni cô trên núi nuôi dưỡng nàng tám năm, cái gọi là thân nhân toàn bộ đều là rác rưởi, nếu Cổ Hạo Nhiên không tới thủ nàng, sợ chính nàng cũng không biết được mình có một nhà thân nhân như thế đi.

Thả neo xuất phát, ở bến tàu dưới ánh mắt hâm mộ của mọi người, thuyền lâu màu trắng chậm rãi ly khai bến tàu, xuôi dòng sông Hoài mà đi.

Điệp Y đứng ở đầu thuyền ngắm nhìn mặt sông, hôm qua còn tại vùng biển quốc tế ngắm tịch dương, hôm nay lại đang ở nơi ngay cả triều đại gì nàng cũng không biết, cái gì ở nơi nào cũng có thể ngắm bình minh, đang lúc ở trong lòng âm thầm trào phúng, phía sau đầu bỗng xuất hiện tiếng gió, Diệp Y nháy mắt bắt lấy lan can thuyền, thả người một cái nhảy ra bên ngoài, trong tay dùng sức xoay người đá ngược ra sau, trực tiếp từ lan can nhảy trở lại thuyền, đồng thời cũng bức cho đang đánh lên Cổ Hạo Nhiên lùi về sau hai bước.

Cổ Hạo Nhiên gấp đánh lên bát thành, ngược lại chấp tay trước ngực đứng ngay tại chỗ, cảm tức nhìn Diệp Y nói, “Đi làm cơm.”

Điệp Y liếc mắt một cái đảo qua Cổ Hạo Nhiên, trong mắt biến sắc, Cổ Hạo Nhiên gấp Diệp Y hờ hững nhìn thẳng vào mình, toàn thân trong nháy mắt bốc lên một cỗ khí thế lãnh liệt, thế nhưng làm cho người ta không dám nhìn thẳng, Cổ Hạo Nhiên trong mắt chợt lóe, không chút thoái nhượng nói, “Trên thuyền không có nữ nhân, nha hoàn hồi môn mà ngoại công ngươi đưa cho ngươi, ngươi đều không cần, ngươi này làm thế từ có phải hẳn là nên có một chút điểm làm thế từ bộ dáng hay không, chẳng lẽ ngươi còn muốn ta nấu cơm cho ngươi ăn?”

Lông mày của Diệp Y hơi nhíu lại, đôi con ngươi tối đen không thấy đáy bình tĩnh liếc Cổ Hạo Nhiên một cái, nhìn thấy khuôn mặt vốn tuyệt mỹ của Cổ Hạo Nhiên bị chính mình đánh thật không dám gặp người, nửa ngày đột nhiên đạm thanh nói, “Ta làm ngươi không dám ăn.”

Cổ Hạo Nhiên liền hừ lạnh một tiếng nói, “Buồn cười, ở Thánh Thiên Vương Triều này còn chưa có chuyện gì là Cổ Hạo Nhiên ta không dám làm.”

Điệp Y khiêu khích gọi lên khoe môi nói, “Dám nói ra liền chớ trách ta không nhắc nhở ngươi.”

Đi theo bên cạnh Cổ Hạo Nhiên, Minh Thanh giật giật góc áo của Cổ Hạo Nhiên, nhỏ giọng nói, “Thiếu gia, người đừng làm khó dễ thiếu phụ nhân, ta đi phân phó những người khác làm.” Từ hôm qua kiến thức qua một màn giữa thiếu phụ nhân cùng thiếu gia, vốn là trợ thủ đắc lực của Cổ Hạo Nhiên Minh Thanh, không khỏi thông minh cảm giác được tốt nhất vẫn là bớt đi tầu chọc vị thiếu phụ nhân lãnh khốc kia.

Cổ Hạo Nhiên chỉ vào Diệp Y nói, “Hôm nay ta sẽ ăn cơm do ngươi làm, đừng nói với ta ngươi làm không được, ngươi nếu không làm được ta tự nhiên sẽ tìm người hào hảo dạy dỗ ngươi.” Nghiến răng nghiến lợi nhấn mạnh bốn chữ hào hảo dạy dỗ.

Điệp Y ngẩng đầu nhìn sắc trời, vừa lên Ngọ, xem ra đã qua giữa trưa, tối hôm qua vận động kịch liệt một đêm, buổi sáng ăn một chén lợn xộn gì đó, ngon thì có ngon miệng nhưng hoàn toàn chẳng có tác dụng chắc bụng gì, hiện tại nhắc đến quả thật đói bụng.

Điệp Y nhíu mày nhìn vài thị vệ đứng ở đằng xa, hướng một người trong đó nói, “Mang kiếm của ngươi lại đây.” Người nọ hơi ngần người sau đó không nói một tiếng chậm rãi đến gần, hai tay dâng lên binh khí của mình. Cổ Hạo Nhiên không khỏi ghen ghét, nửa ngày mới cả giận nói, “Liều, ngươi là thị vệ của ta không phải của nàng, làm gì đi nghe lời nàng.”

Thị vệ họ Liều có khuôn mặt trắng nõn, vốn mang đến cảm giác rất xuất chúng không khỏi có chút quần bách nói, “Thiếu gia, đó là thiếu phụ nhân.” Gặp Cổ Hạo Nhiên oán hận trừng mắt liếc hẳn, Liều không khỏi khò khè miệng co quắp, cũng không phải chính mình muốn đưa, nhưng không hiểu sao chỉ một câu thường thường vô ký như thế, cư nhiên làm cho người ta ngay cả ý thức phản kháng đều sinh không ra, thật giống như căn bản vốn nên nghe lệnh của nàng.

Điệp Y tiếp nhận trường kiếm, cầm ở trong tay nhìn nửa ngày, thuận tiện hươu huơ, mềm dẻo lại không kém cứng rắn, đồ chơi này lần đầu tiên nàng cầm trong tay, dùng quen máy móc sững ổng, hiện tại thay đổi dùng binh khí lạnh, thật không đúng sở trường của mình.

Ngồi xồm ở mép thuyền, Diệp Y nhìn không chuyển mắt chú mục vào mặt nước, trong tay cầm trường kiếm vẫn không nhúc nhích, Minh Thanh đứng ở bên cạnh Cổ Hạo Nhiên, nhìn nửa bên sườn mặt của Diệp không khỏi nhẹ giọng lầm bầm, “Thiếu phụ nhân đẹp quá, thiếu gia, nguyên lai trên đời này cũng có người có thể so sánh với thiếu gia, thiếu gia, người cùng với thiếu phụ nhân đứng chung một chỗ thật sự là một đạo phong cảnh tuyệt mỹ, hào quang khẳng định không có bất luận kẻ nào có thể sánh kịp.”

Cổ Hạo Nhiên hừ lạnh một tiếng, “Ngươi thì biết cái gì, bề ngoài xinh đẹp không nhất định là người tốt, nói không chừng bên trong chính là tâm địa rắn rết, ngươi đừng để bề ngoài của nàng mê hoặc, nữ nhân gì mà muốn đức hạnh không có đức hạnh, muốn giáo dục không có giáo dục, nói không chừng còn so không kịp với số ít nông thôn thiếu phụ.”

Minh Thanh kinh ngạc nhìn Cổ Hạo Nhiên nói, “Thiếu gia, người không thích thiếu phụ nhân? Nhưng ngày hôm qua các người còn...” Mắt sắc nhìn thấy Cổ Hạo Nhiên giận tái mặt, Minh Thanh vội vàng ngậm miệng, thụt lùi về phía sau một bước nói, “Ta đi xem phòng ngủ, khả năng còn chưa có bố trí xong.” Ngay tức khắc chuồn mất.

Cổ Hạo Nhiên bị Minh Thanh vừa nhắc tới lửa giận lại bùng phát, uống cho chính mình là thiên chi kiêu tử (*), mười hai tuổi đồ Trọng Nguyên, quan to lộc hậu đều khinh thường, mười sáu tuổi đơn thương độc mã chạy đến Ánh Thúc Vương Triều tranh giành sinh ý (mồi làm ăn) với vương thất, đưa Cổ gia trở thành Thánh Thiên Vương Triều đệ nhất môn đình, mười tám tuổi chương quân muối lương thực lương đạo sinh ý của Cổ gia, thế lực trải rộng toàn đại lục cả hai vương triều, có thể ở cùng niên kỷ với mình kẻ vai sát cánh phóng nhân toàn bộ Thánh Thiên Vương Triều cũng tìm không ra mấy cái, hiện tại cư nhiên bị nữ nhân này áp xuống đánh, khẩu ác khí này hẳn làm sao nuốt trôi.

(*) Thiên chi kiêu tử: con cưng của lão thiên gia, được nuông chiều, kiêu ngạo.

Đang muốn đi rót một chén nước lạnh để dập bớt con tức, thì thấy Diệp Y trong tay cầm hai con cá đã tẩy sạch sẽ đi tới, Cổ Hạo Nhiên mắt lạnh nhìn Diệp Y đem cá đặt ở trên bàn, sau đó dùng trường kiếm trực tiếp cắt ra hai lát thịt, một miếng bỏ vào trong miệng nàng, một miếng để ở mũi kiếm đưa đến trước mặt mình.

Cổ Hạo Nhiên nhất thời đen mặt nói, “Người có ý tứ gì? Cứ như vậy ăn.”

Điệp Y lạnh lùng nhìn Cổ Hạo Nhiên nói, “Như thế nào, không dám ăn?”

Cổ Hạo Nhiên gặp Điệp Y đã muốn ăn xong miếng của mình, cúi đầu nhìn lát cá ở trước mặt, trắng trắng, mềm mềm, nhưng còn chưa vào miệng đã nghĩ thấy một cổ mùi làm cho người ta nhìn không được phải nhượng bộ lui binh. Liếc mắt nhìn thấy ánh mắt khiêu khích của Điệp Y, Cổ Hạo Nhiên cắn răng thua nhân không thua trận, một nữ nhân đều dám ăn chẳng lẽ còn đem chính mình độc chết, lập tức đưa tay cầm lấy ném vào trong miệng.

Mẹ nó, tanh quá, một cổ mùi nồng nặc du dương xâm nhập vào khoang miệng, Cổ Hạo Nhiên chịu đựng cố không rung mình, từ nhỏ đến lớn chưa từng ăn qua thức ăn sống, mấy lần muốn nhổ ra, lại miễn cưỡng cắn răng khép chặt miệng chống đỡ nuốt trở về, mặt không đổi sắc ở trước mặt Điệp Y cố nuốt xuống miếng cá sống.

Điệp Y cũng không nói nhiều, lập tức thân thủ động dao lại cắt xuống hai lát, một miếng cho mình một miếng đưa cho Cổ Hạo Nhiên, Cổ Hạo Nhiên nhìn thấy Điệp Y tuy không phải ăn rất ngon lành, nhưng vẻ mặt tuyệt đối thần nhiên như không, khóe miệng không khỏi giật giật, chết cũng không chịu thua kẹp lấy lát cá sống ném vào miệng.

Hai người ngồi đối diện nhau trên bàn, Điệp Y vừa động thủ vừa động khẩu, Cổ Hạo Nhiên chỉ động khẩu, hoàn toàn giống như khung cảnh hòa hợp của một đôi phu thê, Minh Thanh cùng đám thị vệ Liễu đã sớm đứng ngay ra ở một bên, Minh Thanh gặp hai người đối diện nhau không nói tiếng nào, chỉ lo mở miệng ăn, nháy mắt làm cho người bên ngoài cũng đi tới cầm lấy một miếng, bắt chước bộ dạng của Điệp Y bỏ vào miệng nếm thử, Minh Thanh ngay lập tức biến sắc mặt, không nói hai lời trực tiếp chạy đến mép thuyền mãnh liệt nôn, đám thị vệ Liễu còn có chút bản lãnh trấn định, một đám cố gắng nuốt xuống miếng cá sống bé xiu, bất quá không ai dám động đến miếng thứ hai.

Động tác của Điệp Y không chậm cũng không mau, chờ Cổ Hạo Nhiên ăn xong một miếng rồi mới đưa lên miếng tiếp theo, đồng thời chính mình cũng ăn một miếng, Cổ Hạo Nhiên lúc bắt đầu còn đưa tay đón lấy bỏ vào miệng, ăn đến cả người toàn bộ đều thạch hóa, tay chân cũng không nhúc nhích, chỉ có thể máy móc hé miệng ra rồi hợp lại. Điệp Y cũng tản trách nhiệm làm thế tử, rõ ràng trực tiếp dùng trường kiếm đâm đến tận miệng của Cổ Hạo Nhiên, động tác thực tạo nhã, không khí thật hài hòa.

Bạn đang đọc truyện *Gia Có Điều Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Nhồi vẹt

Edit: Cesia

Toàn bộ nước chua trong bao tử đều phun ra hết, Minh Thanh nhìn thấy thiếu gia nhà mình có vẻ rất thích đồ ăn của thiếu phu nhân, cư nhiên còn ăn tới toàn bộ cơ mặt đều cứng ngắc, mà bên dưới bàn hai bàn tay đã sớm nắm chặt thành quyền, không khỏi lo lắng lắm lắm, “Thiếu gia của tôi, thiếu phu nhân rõ ràng đạo hạnh cao hơn so với người, đây là cứng rắn so cái gì a, tôi xem đều ghê tởm muốn chết.”

Vị nam tử áo xanh đứng bên cạnh Minh Thanh, tao nhã mỉm cười quay đầu đi nhìn nước sông, nửa cười nửa không nói, “Đạo cao một thước, ma cao một trượng, tương lai chắc chắn sẽ rất náo nhiệt đáng xem.”

Minh Thanh không khỏi quay đầu nói, “Phong, chúng ta có phải hay không nên đem thiếu gia cứu ra trước?”

Nam tử danh Phong cười cười nói, “Coi chừng vô duyên vô cớ bị vạ lây đó(*), chuyện của thiếu gia cùng thiếu phu nhân tốt nhất cứ để cho bọn họ tự giải quyết.” Minh Thanh quay đầu nhìn thoáng qua hai kẻ đang thực hiện kế hoạch nhồi cho vẹt ăn kia, da đầu không khỏi run lên quay đầu nhìn nước sông.

(*) Nguyên văn ‘thành môn thất hỏa ương cập trì ngư’: nghĩa đen cửa thành cháy liên lụy đến cá trong ao, ý nghĩa thông qua một câu chuyện xưa:

Thuở xưa, có một địa phương, phía trước cửa thành có một hồ nước, bên trong hồ nước có rất nhiều cá bơi lội tung tăng vui vẻ. Một hôm cửa thành đột nhiên bị cháy, một con cá nhìn thấy kêu to, “Không tốt, cửa thành bị cháy, chạy mau đi!” Nhưng những con cá khác đều không cho là đúng, chúng cho rằng cửa thành cháy cách hồ nước rất xa không cần phải hoảng hốt. Trừ bỏ con cá kia, những con cá khác đều không chạy trốn. Lúc này mọi người mới cảm theo xô chạy đến hồ mức nước đi cứu hỏa. Qua một hồi, lửa được dập tắt mà nước trong hồ cũng cạn sạch, tất cả những con cá trong hồ đều gặp nạn.

Câu chuyện xưa này ý nói tự dưng vô duyên vô cớ lại chịu liên lụy, gặp tai họa.

Bên cạnh Điệp Y cầm trong tay hai con cá chỉ còn lại xương, bỏ xuống trường kiếm nhìn Cổ Hạo Nhiên nói, “Ta no rồi, người nếu còn muốn ăn ta đi bắt cho người.”

Cổ Hạo Nhiên nuốt thẳng miếng cá sống vào trong miệng, khó được hòa nhã không phát giận nói, “Không cần, ta cũng no rồi, dạ dày của ta luôn không

lớn lắm” Vừa nói vừa lập tức đứng dậy, chậm rãi nói, “Ăn no, đi bộ một chút mới tốt.” Diệp Y tiếp lời, “Muốn ta tấn trách nhiệm làm thế tử đồng hành với ngươi hay không?”

Cổ Hạo Nhiên lập tức nói, “Không cần, ngươi cứ đi nghỉ tạm đi.” Nói xong đầu cũng không quay lại bước nhanh ra ngoài.

Diệp Y ngồi ở khoang thuyền cảm lấy khăn ướt đã chuẩn bị sẵn lau tay, trong tai truyền đến một trận kịch liệt nôn mửa cách đó không xa, trong đó còn hỗn loạn xen lẫn với giọng nói đầy lo lắng của Minh Thanh, Diệp Y lạnh lùng cười ném xuống khăn tay, bản thân tuy hồ hững, nhưng cũng không có nghĩa là không ăn miếng trả miếng, một miếng cá sống nhỏ nhỏ đã chịu không nổi, chính mình năm đó trừ bỏ thịt người cái khác đều ăn qua.

Suốt một buổi chiều thật yên tĩnh, không có bất luận kẻ nào đến quấy rầy nàng, trên thuyền bọn hạ nhân đưa tới nước trà cùng điểm tâm, Diệp Y từ trong thư phòng trên thuyền tìm được mấy quyển sách để xem, mười tám năm trước nàng không có nhiều thời gian để tĩnh tâm xem sách, mười tám năm sau lại dư dả quá nhiều thời gian để tiêu hao.

Lật vài trang sách ghi lại lịch sử của mường đại lục này, nhìn thấy văn tự cùng với thể ký 21 cũng không khác nhau nhiều lắm, liền an tâm đọc, nguyên lai nơi này là Thánh Thiên Vương Triều thổ địa, năm nay chính là năm 731 của Thánh Thiên, tại vị cư nhiên là một nữ hoàng đế, Thánh Thiên Vương Triều quản chế một nửa thổ địa của đại lục, nửa còn lại thuộc về địa bàn của Ảnh Thúc Vương Triều, hai quốc gia đã nhiều năm cho đến nay đều giữ mối quan hệ hòa bình, yên ổn, không xâm phạm lẫn nhau, rất nhiều lĩnh vực kinh tế đều có thể vượt biên giới trao đổi, cho nên khó trách Cổ Hạo Nhiên thân là người của Thánh Thiên Vương Triều, cư nhiên có thể mở rộng sinh ý ở Ảnh Thúc Vương Triều.

Diệp Y nhìn xem đại khái có chút hiểu biết sơ lược liền buông xuống, lịch sử tuyệt đối không phải là sở trường của nàng, có sát thủ nào còn muốn đạt được danh hiệu thực sĩ tiền sĩ cơ chứ, còn phải đối với lịch sử ngàn năm của Trung Hoa thấu hiểu triệt để, cho nên rốt cuộc Diệp Y cũng không biết chính mình đã đi tới thời đại nào, là lịch sử Trung Quốc hay lịch sử của quốc gia nào đó, dù sao cũng không cần thiết phải biết, nói trở về cho dù nàng biết cũng không dùng được gì.

Cả buổi tối Cổ Hạo Nhiên không có xuất hiện trước mắt Diệp Y, Diệp Y cũng vui vẻ thanh tĩnh, lắng nghe dòng nước chảy rào rạt bên tai, cảm giác hơi thở của gió xuân tươi mát làm cho tâm tình cũng trở nên sáng khoái.

Sáng sớm ngày thứ hai, Diệp Y nghe thấy tiếng kinh phong vù vù dội lại ở đầu thuyền, không phải tiếng gió tự nhiên, hẳn là tiếng lợi khí họa xuất âm thanh, Diệp Y đẩy cửa ra thì nhìn thấy, đầu thuyền Cổ Hạo Nhiên một thân bạch sam tay cầm trường kiếm nghênh đón ánh nắng ban mai vũ động, Diệp Y nhú mày nguyên lai là Cổ Hạo Nhiên đang luyện công, nhìn thấy Cổ Hạo Nhiên cầm trong tay trường kiếm vù vù xé gió, trường kiếm cũng thật nghe lời nhảy múa giữa không trung.

Diệp Y dựa vào thành thuyền, chăm chú quan sát thân pháp của Cổ Hạo Nhiên, cùng sở học của chính mình hoàn toàn không giống nhau, có rất nhiều chiêu nhìn thì có vẻ vô dụng nhưng lại hữu dụng, có chiêu nhìn cảm thấy hữu dụng nhưng lại chẳng dùng được, nhìn nửa ngày Diệp Y định ra kết luận, đây là một bộ võ hoàn toàn vô dụng, tuy rằng người cùng tư thế quả thật không tồi, bất quá dùng để giết người thật sự không bằng lấy để khiêu vũ.

Lắc đầu đang muốn thối lui, chỉ thấy Cổ Hạo Nhiên bất ngờ điều chỉnh mũi kiếm hướng chính mình đâm tới, Diệp Y nhưn mày dừng lại, thân hình không hề động, Cổ Hạo Nhiên biết Diệp Y công phu cao cường, vừa ra tay không hề lưu tình, kiếm đã đến trước ngực Diệp Y cư nhiên tránh cũng không thêm tránh, buộc phải nâng mũi kiếm đâm chệch ra ngoài đầu vai của Diệp Y, một bên nổi giận mắng, “Ngươi làm cái gì? Muốn chết à.”

Diệp Y cúi đầu nhìn trên vai ngấm ra một ít vết máu, xuyên thấu qua lục sắc vải áo tràn ra ngoài, giật giật bả vai biết chính mình chỉ bị thương chút da thịt, tức thì cũng không để ý, mà Cổ Hạo Nhiên lại nổi trận lôi đình cả giận nói, “Ngươi không biết tránh hả? Ngươi một thân võ công chỉ để dùng để ngắm thôi sao? Nếu ta không kịp thu tay, ngươi đã sớm đi gặp Diêm Vương rồi.” Vừa mắng vừa đến gần để xem thương thế của Diệp Y.

Diệp Y lùi về sau một bước tránh đi bàn tay đang vươn tới của Cổ Hạo Nhiên, không nhìn Cổ Hạo Nhiên biến sắc, thản nhiên nói, “Ta không có võ công.” Có chỉ là giết người, sát thủ chỉ cần biết cách làm sao có thể sạch sẽ lưu loát giết chết một người, không cần có võ công cao cường đến trước hét đánh thắng địch nhân sau đó mới giết chết hắn.

Cổ Hạo Nhiên có chút kinh ngạc nhìn chăm chú vào Diệp Y, cẩn thận ngẫm lại hôm qua nàng dùng kiếm tư thế, hiển nhiên không phải là một kẻ biết dùng kiếm, mà tận phòng đêm đó xuống tay vừa ngoan vừa chuẩn, không hề có chiêu số, chỉ trực tiếp công kích, không khỏi ngây cả người rộng lớn, “Vậy sao ngươi không nói sớm.”

Diệp Y đề lại miệng vết thương ở đầu vai lạnh lùng nói, “Ngươi có hỏi qua sao?” Cổ Hạo Nhiên nhất thời nghẹn họng, mặt đỏ bừng nhìn Diệp Y xoay người trở về phòng, tức giận ném thanh kiếm xuống sàn thuyền, nguyên tưởng rằng công phu tay chân thua nàng, ít ra binh khí cũng có thể chiếm thượng phong, rốt cuộc chỉ một câu không biết, không chỉ làm cho Cổ Hạo Nhiên con tức bị nghẹn ở trong ngực, muốn phát tiết cũng không cách nào phát tiết.

Cả buổi sáng Diệp Y chỉ nghe thấy tiếng lách cách loảng xoảng của đồ vật bị vỡ, Diệp Y cũng lười để ý, lập tức tựa vào đuôi thuyền ngắm nhìn khung cảnh non xanh nước biếc ở hai bên bờ sông, dòng nước xanh biếc lẫn lẫn tảo sóng, so với những danh lam thắng cảnh trước kia đẹp hơn không biết bao nhiêu lần. Trước kia mỗi khi hoàn thành nhiệm vụ Diệp Y luôn thích thả lỏng một chút thân kinh căng thẳng giữa cảnh núi non sông nước, dùng thiên nhiên rửa đi trên người hương vị của hắc ám huyết tinh, mới có thể lắng đọng bản chất hắc ám tồn tại nguyên vẹn trong bản thân.

Nhìn một hồi Diệp Y đột nhiên cởi bỏ lớp áo bên ngoài, chỉ còn lớp áo lót bên trong, dựa theo tư thế của một con cá phóng mình vào nước sông, dòng nước mát lạnh mang theo hơi thở của bùn đất xoay tròn đập vào người của Diệp Y, Diệp Y tùy ý giãn ra tứ chi, ở trong nước lúc chìm lúc nổi, lúc bơi theo những con cá, lúc thả người trôi theo những cánh hoa phiêu lãng trong nước.

“Thiếu gia, thiếu phu nhân nhảy xuống sông.” Một tiếng kêu hoảng sợ bất thành linh đánh gãy Cổ Hạo Nhiên đang tức giận đập phá đồ đạc, Cổ Hạo Nhiên đứng phắt dậy giận dữ hét, “Còn không đi cứu người.” Ba bước thành hai bước chạy ra khỏi khoang thuyền. “Phong cùng Liễu đã nhảy xuống, thiếu gia chậm một chút, thiếu phu nhân nhất định sẽ không có việc gì.” Minh Thanh chỉ cảm thấy một trận gió thổi qua, Cổ Hạo Nhiên đã vọt ra ngoài.

Không biết bơi Cổ Hạo Nhiên lo lắng đứng ở đuôi thuyền, vừa tức vừa giận quát, “La Điệp Y, nguoi rớt cuộc không chịu nổi gả cho ta? Ta mới cưới nguoi có vài ngày, nguoi cư nhiên nhảy sông tự tử, nguoi rớt cuộc là có ý gì?” Tiếng hét giận dữ vang lên giữa không trung truyền đi khắp sông núi.

Bạn đang đọc truyện *Gia Có Điều Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Thủy diễn

Edit: Cesia

“Thiếu gia, người đừng gấp, thiếu phu nhân không nhất định là nhảy sông tự tử, người xem y phục của nàng đều còn trên thuyền, có người muốn chết nào lại còn nhớ cởi bỏ y phục ra rồi mới chết.” Một đạo thanh âm tương đương bình tĩnh truyền đến, cũng là chính là một trong tứ đại hộ vệ bên cạnh Cổ Hạo Nhiên, Linh.

Cổ Hạo Nhiên giật mình nhìn lại mới thấy y phục nằm ở đuôi thuyền, khuôn mặt nhất thời vừa xanh vừa trắng, mười mấy năm tu luyện mới dưỡng ra một bộ hảo phong độ, từ lúc gặp gỡ vị tề tử quái đản kia, toàn bộ đều bị ném tới thiên ngoại. Cổ Hạo Nhiên hít vào một hơi thật sâu, âm thầm báo cho chính mình nhất định phải bình tĩnh, trường hợp lớn hơn bản thân cũng đã trải qua, đối mặt với nguy hiểm chính mình cũng có thể nói cười vui vẻ, tuyệt đối không thể ở trước mặt nữ nhân này thất bại trong gang tấc được.

Ngẩng đầu lãnh nghiêm mặt nhìn Phong cùng Liễu từ phía xa đang bơi trở về, mà thân ảnh màu trắng tùy ý du động ở trong nước kia đang dần dần tiến tới gần thuyền lâu, Cổ Hạo Nhiên đứng ở đuôi thuyền nhìn theo thân ảnh của Điệp Y trôi lên từ mặt nước, một tay vịn vào mạn thuyền, mái tóc dài ướt sũng rồi tung xỏa xuống vai, từng giọt nước theo hai má tí tách chảy xuống trên khuôn mặt tuyệt mỹ, áo lót màu trắng dán sát vào da thịt phô bày đường cong tinh tế của cơ thể, toàn thân nở rộ ra một cỗ phong tình vạn chủng, tràn ngập dụ hoặc.

Cổ Hạo Nhiên nhất thời sắc mặt trầm đến niết ra thủy, âm thanh lạnh lùng, “Đều rút ra xa một chút cho ta.”

Minh Thanh thấy Cổ Hạo Nhiên tức giận, lập tức kéo Phong cùng với Liễu rất nhanh rút lui đến đầu thuyền, bộ dạng của thiếu phu nhân mỹ như vậy làm cho những người khác thấy, thiếu gia hiện giờ chắc chắn đang rất tức giận.

Điệp Y liếc Cổ Hạo Nhiên một cái, bàn tay đập vào chỗ khác mạn thuyền, dùng một chút sức vừa định leo lên thành thuyền, Cổ Hạo Nhiên cũng đồng thời di động cước bộ che ở phía trước, Điệp Y thay đổi vài phương hướng đều không thể thuận lợi nhảy lên thuyền, không khỏi một tay bắt lấy mạn thuyền ngẩng đầu lạnh lùng nhìn Cổ Hạo Nhiên, Cổ Hạo Nhiên cũng không mở miệng, khuôn mặt xanh tím, cặp mắt muốn phun hỏa nhìn trừng trừng Điệp Y.

Hai người đối diện thật lâu, Điệp Y đột nhiên vươn tay đưa cho Cổ Hạo Nhiên, Cổ Hạo Nhiên nhú mày nhìn cánh tay vươn đến của Điệp Y, hai tay khoanh trước ngực không đưa tay đi kéo, Điệp Y cũng không buông tay vẫn giữ tư thế giờ lên, không khí lạnh lùng quý dị.

Nửa ngày Cổ Hạo Nhiên mới hừ lạnh một tiếng nói, “Lần sau nếu lại y quan không chính, ta muốn cho nguoi đẹp mặt.” Dứt lời khom người đưa tay kéo Điệp Y.

Hai bàn tay ở không trung giao nắm, Cổ Hạo Nhiên hơi dùng sức kéo Điệp Y lên, Điệp Y nửa người vừa lộ khỏi mặt nước, bàn tay đang túm mạn thuyền ấn một cái, trong khi bàn tay đang nắm lấy tay của Cổ Hạo Nhiên nhảy mất biến hóa túm lấy cổ tay của Cổ Hạo Nhiên, dùng sức kéo xuống, chỉ nghe thấy ‘ùm’ một tiếng Cổ Hạo Nhiên mất đà đứng không vững bị Điệp Y kéo ngã xuống sông.

Điệp Y một tay túm lấy mạn thuyền lạnh lùng nói, “Ta ghét nhất bị người ta uy hiếp.” Dứt lời xoay người định nhảy lên thuyền.

“Ta không biết bơi, khụ khụ, ta không biết bơi.” Bị ném xuống sông Cổ Hạo Nhiên hai tay quơ quào, có điểm hoảng loạn vùng vẫy dưới mặt sông, không đến một lúc liền chìm xuống.

Điệp Y không thèm nhìn nhảy lên đuôi thuyền, giữ mái tóc sũng nước, còn chưa kịp di chuyển cước bộ chợt thấy phía sau không có thanh âm, Điệp Y không khỏi quay đầu nhìn thoáng qua, mặt sông nào còn bóng dáng của Cổ Hạo Nhiên, chỉ còn lại một vòng nước, “Đáng chết.” Điệp Y nắm chặt quyền, xoay người nhảy xuống vị trí mà Cổ Hạo Nhiên chìm xuống.

Bên dưới mặt nước Cổ Hạo Nhiên bình tĩnh mở to mắt, nhìn bản thân không thể khống chế tiếp tục chìm xuống, trong bụng đã muốn uống vào không ít nước, công phu tập luyện thường ngày một chút đều dùng không được, càng gẫy gụa lại càng chìm sâu xuống, nếu không phải hô hấp luyện so với người bình thường kéo dài lâu một chút, chỉ sợ là đã sớm ngắt đi.

Trần định dị thường Cổ Hạo Nhiên, trong mắt đột nhiên nhìn thấy Điệp Y đang hướng chính mình bơi tới, thân ảnh ở trong nước tựa như thủy thần tuyệt đẹp, thân sắc nhất thời biến đổi, vẻ mặt kích động hai cánh tay quơ quào ở trong nước hướng Điệp Y chộp tới, đôi mắt tràn đầy lửa giận cố kiềm nén. Điệp Y tránh đi hai cánh tay đang khua loạn xạ của Cổ Hạo Nhiên, xoay người bơi tới sau lưng Cổ Hạo Nhiên, vòng một tay ôm lấy hán hướng lên phía

trên bơi, Cổ Hạo Nhiên ý thức hoàn toàn thanh tỉnh, cảm giác được Diệp Y ôm hân bơi lên mặt nước, liền đình chỉ giây giũa, phối hợp với thân thể của Diệp Y.

Phá vỡ thủy diện Cổ Hạo Nhiên gối đầu lên vai của Diệp Y từng ngum từng ngum hít thở không khí, Diệp Y mang theo Cổ Hạo Nhiên bơi về phía đuôi thuyền, nắm lấy mép thuyền, Diệp Y có chút mệt mỏi nói, “Buông ra, đi lên.” Lúc này hai cánh tay của Cổ Hạo Nhiên lại túm chặt lấy bàn tay của Diệp Y đang ôm ở eo hân, nhìn mạn thuyền ở trước mặt tự nhiên có chút trì độn, không chịu buông tay của Diệp Y ra để bắt lấy thân thuyền.

“Buông ta, Cổ Hạo Nhiên, lần này ngươi nợ ta một mạng.”

Cổ Hạo Nhiên đang ngây người, nhất thời cả giận nói, “Là ai ném ta xuống nước? Ta không tìm người tính sổ, ngươi cư nhiên còn dám nói ta nợ ngươi một mạng.”

“Tin hay không ta có thể ném ngươi xuống một lần, ta liền có bản lĩnh cho ngươi chìm xuống lần nữa.” Dứt lời Diệp Y làm bộ muốn buông ra Cổ Hạo Nhiên.

Cổ Hạo Nhiên tức khắc túm chặt lấy tay của Diệp Y, giận dữ hét, “Ngươi dám.”

Diệp Y thấy hân không chịu đi bắt lấy mạn thuyền, ngược lại sổ chết túm lấy tay mình, cũng không biết là dọa hay là mượn cơ hội trút giận, có chút thờ hân hân nói, “Đi lên, ta không có khí lực.”

Cổ Hạo Nhiên ngoảnh đầu lại nhìn thấy vẻ mặt của Diệp Y rõ ràng mệt mỏi, ngăn người một lúc liền bắt lấy mạn thuyền nhảy đi lên, quay người cũng đem Diệp Y kéo lên, Diệp Y cúi người nhặt lên y phục của mình, liền hướng phòng của mình đi tới, Cổ Hạo Nhiên ghen hống nhìn theo bóng dáng hờ hững của Diệp Y, con tức vốn không biết khi nào thì đánh tan, trong nháy mắt lại bộc phát tràn đầy trong lồng ngực, hừ lạnh một tiếng cũng trở về phòng của mình.

Hai ngày thời gian nháo một cái trôi qua, Cổ Hạo Nhiên gặp Diệp Y đem những người trên thuyền làm như người vô hình, lãnh đạm ăn cơm, ngủ, xem thủy, tâm mắt chưa từng dừng lại trên người của hân dù chỉ một cái chớp mắt, cao ngạo hờ hững như thể trên thế giới này chỉ duy độc một mình nàng, những người khác giống như khách qua đường, thậm chí ngay cả khách qua đường cũng không phải, tựa như không khí, khiến cho hân tức giận mà không cách nào phát tiết, cắn răng nói, “Ta không tin ta không đánh được ngươi chui ra khỏi xác.”

Đứng ở một bên Phong cười nhẹ nói, “Thiếu gia, bây giờ vẫn là tự hỏi một chút đêm nay chúng ta bỏ neo ở đâu?”

Cổ Hạo Nhiên nghe vậy liếc Phong một cái nói, “Nên ngừng ở đâu liền ngừng ở đó, chuyện này còn muốn hỏi ta?”

Phong làm bộ thờ dài một hơi nói, “Thiếu gia, người có phải mấy này nay tâm tư đều đặt trên người của thiếu phu nhân? Sắp đi qua chính là địa phận sông Hoài Dương, nơi đó buổi tối có thể ngừng sao?”

Cổ Hạo Nhiên vừa nghe có chút xấu hổ, chán chĩnh lại, cặp mắt vốn đang hùng hực hóa điểm trở nên điềm tĩnh, khớp ngón tay phải chậm rãi gõ gõ mặt bàn, cả người trong nháy mắt trở nên đứng đắn nghiêm túc, suy nghĩ nói, “Tiền sông Hoài Dương, không cần phải ngừng, tiếp tục lên đường.”

“Thiếu gia, sông Hoài Dương là khu vực hoạt động thường xuyên của thủy phi, lần này chúng ta mang theo ít người, ta xem vẫn là thay đổi lộ tuyến đi sông Linh Cừ hỏi Phần Châu đi.” Một bên Minh Thanh khuôn mặt nhăn nhó nói.

Cổ Hạo Nhiên đứng dậy nhìn mặt sông nói, “Chớ quên còn sơ lược hôn lễ, chúng ta đã ở Lâm Dương trì hoãn một thời gian, nếu chọn lộ trình sông Linh Cừ sẽ không kịp ngày, về phần thủy phi trên sông Hoài Dương, đại trại chủ ít nhất cũng cho ta vài phần mặt mũi, không việc gì chẳng lẽ chúng ta còn sợ bọn chúng hay sao? Thuyền của Cổ Hạo Nhiên ta mang dấu hiệu Cổ gia, thiên hạ này kẻ dám trêu vào ta còn không có mấy người.”

Phong trầm tư một chút gật gật đầu nói, “Thiếu gia nói đúng, những kẻ có mắt còn không dám động đến chúng ta, vậy cứ tiến vào sông Hoài Dương ngày đêm gấp rút lên đường, dù thế nào cũng phải về cho kịp sơ lược.”

Vừa nghe đến sơ lược, Cổ Hạo Nhiên trong lòng lại một trận buồn bực, trong nhà đang chuẩn bị hi tiệc để hoàn thành hôn lễ, nhà Diệp Y là nhà gái, hiện tại trở về mới chính thức thủ tiến gia môn, nghĩ đến Diệp Y một bộ nước lửa bất xâm, dầu muối cũng bất tấn, lửa giận trong lòng của Cổ Hạo Nhiên lại hùng hực cháy, dám đem hân đạp dưới chân nữ nhân cũng chỉ duy nhất có một mình nàng, lại trêu không được trốn cũng không xông.

Phong cùng Minh Thanh vừa thấy khuôn mặt của Cổ Hạo Nhiên lại bắt đầu vẩn vọ, không khỏi hai mặt nhìn nhau nhất tề lui xuống, nam tử đó kị, nổi điên thật đáng sợ.

Bạn đang đọc truyện *Gia Có Điều Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Thủy phi

Đến chạng vạng, thuyền lâu mới tiến vào khu vực sông Hoài Dương, không ngừng nghỉ tiếp tục giọng thuyền lên đường. Điệp Y ăn xong cơm chiều thì ôm bản gia phổ của Cổ gia nhìn thoáng qua, bên trong ghi chép lại gia tộc họ hàng thân thuộc của cả Cổ gia, gác qua một bên khoan nhìn tới những nhánh xa không thể xa hơn được, chỉ nhìn đến dòng họ trực hệ của Cổ Hạo Nhiên, khác Cổ gia khoan nói, Cổ Hạo Nhiên còn có năm ca ca, ba muội muội, thêm tẩu tẩu, di nương đếm cũng đủ làm người ta choáng váng hết cả đầu, còn chưa kể phải ghi nhớ tên họ của từng người, chưa nói đến họ hàng thân thích của từng nhánh bên cạnh mỗi người đó, cũng khó trách lúc ăn cơm chiều Cổ Hạo Nhiên lại muốn Minh Thanh lấy gia phả của bản gia đưa cho nàng tự xem, nhiều người như thế nói thế nào cũng nói không hết.

Gió lạnh khởi vũ, đêm dài nhân tĩnh, đột nhiên truyền đến một trận rít gào, tiếp theo thân thuyền bị chấn động, trong nháy mắt chợt nghe thấy tiếng hô lớn, xuống nước, tiếng khẩu lệnh vang lên ở thủy diện, Điệp Y nằm trên giường nghe thấy tiếng ồn ào ở bên ngoài, nhẹ nhàng trở mình không thèm để ý tới.

“Hừ, cứ nhiên dám động đến ta, Phong, Liễu, Linh, Hành, tự mình đảm nhiệm mỗi phương, Minh Thanh, đi bảo vệ nữ nhân kia, những người khác tự mình giữ vững vị trí.” Đã muốn lên đầu thuyền Cổ Hạo Nhiên tay cầm trường kiếm, một thân nguyệt nha bạch trường sam tung bay trong gió đêm, càng tôn thêm cả người phong tư trác tuyệt, uy phong凛凛.

Sát khí xao động trong bóng đêm tĩnh lặng, không có người nói chuyện, chỉ nghe thấy tiếng binh khí va chạm nhau, không có ánh lửa chiếu rọi, chỉ có một vòng mình nguyệt sáng rọi treo giữa bầu trời đang phóng thích ánh sáng.

Thuyền bao vây xung quanh càng lúc càng nhiều, Điệp Y nghe thấy tiếng giao chiến càng lúc càng kịch liệt, tiếng người rơi xuống nước không ngừng gia tăng, tiếng tru đầu đón của nhóm thủy phi bị thương, càng khơi dậy bản năng hung tàn bên trong những con người này.

Ô ô, một tiếng còi mang theo điềm xấu đột nhiên vang lên, Điệp Y không nghe ra có gì không ổn, ngoài cửa Minh Thanh lo lắng thấp giọng kêu lên, “Thiếu phu nhân mau ra đây Minh Thanh bảo hộ người, mấy tên thổ phi không biết tốt xấu này cứ nhiên dám ra lệnh huyết tẩy thuyền, người chờ ở bên trong không an toàn, mau ra đây, chúng ta tụ tập lại cùng một chỗ với thiếu gia.”

Điệp Y nhú mày mở cửa phòng đi ra ngoài, liếc mắt một cái liền thấy toàn bộ thủy diện nơi nơi đều là thuyền, không ngừng có dây thừng bay tới móc vào thân thuyền, Điệp Y cũng không nói lời nào đi theo phía sau Minh Thanh, mắt lạnh nhìn chung quanh phát sinh hết thảy.

Cổ Hạo Nhiên một thân bạch y dưới bầu trời đêm càng nổi bật, nhóm thủy phi nhìn thấy trên thuyền đều lấy hấn làm chủ, sai đâu đánh đó, đều liều mạng sử dụng binh khí hướng bên hấn đánh tới, Cổ Hạo Nhiên nhìn thấy Điệp Y dưới sự bảo vệ của Minh Thanh đi tới, liền vừa đánh vừa đến gần nàng, “Lại đây, đi theo phía sau ta.” Điệp Y cũng là không sao cả từng bước chậm rãi đi theo phía sau Cổ Hạo Nhiên.

“Thiếu gia, những kẻ này không giống với đám thủy phi bình thường, thủ đoạn cùng năng lực sợ là chỉ có mấy băng đại thủy trại mới làm được.” Sau khi đạo tặc phát ra huyết tẩy hiệu lệnh, đám hộ vệ Phong cùng hạ nhân trên thuyền đều tụ tập ở đầu thuyền, Cổ Hạo Nhiên vốn chỉ muốn cho bọn chúng chút giáo huấn không muốn giết người cũng đã trực tiếp hạ lệnh giết không nương tay.

Cổ Hạo Nhiên lạnh lùng hừ một tiếng nói, “Hôm nay nếu để cho ta rời khỏi Hoài Dương thất trại, ta muốn cho các ngươi chết như thế nào cũng không biết.”

Điệp Y mắt lạnh nhìn hết thảy, đám người Cổ Hạo Nhiên đều là tinh anh, một kẻ so với một kẻ lợi hại, nhưng thủy phi thắng ở số đông, một người tiếp một người xông tới, cho dù là Đông Phương Bất Bại khả năng cũng chống cự không nổi, mắt thấy Phong, Liễu hộ vệ đều hướng Cổ Hạo Nhiên vây lại, tuy rằng óc còn chưa mang nổi mình óc, nhưng cũng tận lực bảo hộ Cổ Hạo Nhiên, Cổ Hạo Nhiên cùng bản thân nàng trong lúc nhất thời cũng không có nhiều lắm nguy hiểm.

Ngoảnh đầu quét mắt ra xung quanh, toàn bộ thủy diện đang đậu không dưới hai mươi chiếc thuyền, mỗi chiếc thuyền đều là thuyền đánh cá nhỏ, tùy thời có thể bỏ thuyền, tất cả đang bao vây xung quanh giam cầm thuyền lâu ở bên trong, chiếu theo tình thế hiện tại nếu không đem thủy phi giết sạch e rằng không thoát ra được.

“Cổ Hạo Nhiên, khai thuyền lao ra đi.”

Đưa lưng về phía Điệp Y Cổ Hạo Nhiên đầu tiên không phản ứng, một lát sau mới lĩnh ngộ Điệp Y đang nói với hắn, đáy lòng tuy rằng hơi kinh ngạc không ngờ là Điệp Y cứ nhiên sẽ mở miệng nói điểm này, nhưng cũng phân thần nói, “Khai không được, dây thừng móc vào thân thuyền có trọng vật, kéo thuyền xuống không thể di động.”

Điệp Y không khỏi cau mày, bản thân quả nhiên trừ bỏ giết người thứ khác đều không biết, mấy thứ loạn thất bát tao gì đó, trước kia căn bản không thuộc phạm vi lo lắng của chính mình, trực tiếp quăng một cái hỏa tiễn oanh một cái vậy là hoàn công, quả tiên tiến đối mặt với quá lạc hậu, quả thật làm cho người ta có loại bất đắc dĩ không biết thế nào xuống tay.

Vút, một vật thể bay bất minh xẹt qua bên má của Điệp Y, mùi máu tươi theo huyết châu nhỏ giọt, Điệp Y nhìn đám người đang vây quanh Cổ Hạo Nhiên, tuy rằng sắc trời tối đen, nhưng trên người của bọn họ đều truyền đến mùi máu tươi, rất đậm đặc, hiển nhiên là không có cái gọi là hoàn hảo không tổn hao, kim cương bất hoại thân.

Phốc, Cổ Hạo Nhiên đột nhiên lùi về sau một bước lại lập tức tiến về phía trước, tuy là trong nháy mắt cũng làm cho Điệp Y nhìn thấy rõ Cổ Hạo Nhiên đã trúng một đao. Điệp Y hơi nhíu mày, nhìn mũi kiếm của Cổ Hạo Nhiên vừa chuyển gạt ra một gã đang bổ về phía nàng, xoay người không kịp né tránh một đao bổ vào chính hấn, cánh tay lại trúng một đao.

Điệp Y có điểm kỳ quái nói, “Làm gì lại chán cho ta? Có bảo vệ tốt chính người.” Đối địch không phải việc ưu tiên hàng đầu chính là giải quyết địch nhân của mình sao? Sinh mệnh của đồng bạn quan trọng như vậy làm gì, chỉ cần bản thân không chết là được.

Cổ Hạo Nhiên cảm tức nói, “Người là nữ nhân của ta, ta không bảo hộ người ai bảo hộ người?”

Bảo hộ? Điệp Y chậm rãi nhắm nuốt hai chữ này, chính nàng đủ mạnh cần đến người khác bảo hộ sao? Hơn nữa chính nàng chưa bao giờ tin tưởng người khác, càng không tin tưởng cái gì gọi là bảo hộ, trên thế giới này kẻ có thể tin tưởng chỉ có bản thân, tin tưởng kẻ khác? Vậy có lẽ chết như thế nào cũng không biết.

“Ta không biết là ta cần đến người bảo hộ.”

Cổ Hạo Nhiên nghe thấy giọng nói không có chút độ ấm của Điệp Y, lửa giận bắn ra bốn phía quát, “Khó chịu cái gì? Nợ nần giữa chúng ta sau này tính, người là nữ nhân của ta là thể tử của ta, ta Cổ Hạo Nhiên tuy là chán ghét người, cũng sẽ không ném người lại phía sau mặc kệ, người bớt nhiều lời cho ta, đi theo núp ở phía sau ta, có nghe thấy không?”

Điệp Y nhìn không hiểu ra sao tự nhiên lại phát hỏa Cổ Hạo Nhiên, lời ngay nói thật thuyết, “Ta không khó chịu, chỉ là nhìn người công phu không được.”

Cổ Hạo Nhiên nhất thời tức đến khí huyết đều bốc lên, phần nộ nói, “Ta nếu công phu hảo ta mang theo hậu vệ xuất môn làm quái gì? Ta nếu môn nào cũng hảo cũng đứng đầu, ta đây sẽ không là người, con mẹ nó ta Cổ Hạo Nhiên chính là thần, là thần không chuyện gì không làm được. Tốt, người nói ta công phu không được bảo hộ không được người, tốt lắm, người tới bảo hộ ta, ta chờ xem nhìn người như thế nào bảo hộ ta.” Ngừ khi mặc dù tức giận ngút trời, thân mình che ở trước người Điệp y vẫn không chút nào di chuyển, trong tay cũng không lùi bước, kỳ thực võ công của Cổ Hạo Nhiên cũng coi như nhất đẳng, chỉ có điều trong mắt Điệp Y lấy giết người làm mục đích, không đủ gọn gàng, dứt khoát.

Điệp Y nhìn thoáng qua đám người bị thương cùng thủy phi xung quanh, những kẻ này trong mắt đều lộ ra giết sạch, nhìn vào nàng trong mắt lại tản ra một loại điên cuồng khác thường, loại ánh mắt này Điệp Y đã gặp không ít, nếu muốn bình ổn những ánh mắt này chỉ có thể lấy bạo chế bạo, nhân quang lạnh lùng đảo qua, ngồi xổm xuống nhặt lấy một thanh đao, ước lượng sức nặng, đột nhiên ánh đao chợt lóe liền đâm tới kẻ đang tập kích trước người Cổ Hạo Nhiên, một đao theo một chỗ không thể tưởng tượng được đâm ra, chỉ chớp mắt một cái một sinh mệnh đã chấm dứt trong tay của Điệp Y.

Đồng thời trong lúc đó Cổ Hạo Nhiên gặp thủy phi thật sự quá mức hung tàn, tường bước bức hấn tới tuyệt lộ, trên mặt hiện lên một tia uất giận, cổ tay vừa chuyển khí thế đột nhiên thay đổi vừa định biến chiêu, lại nhanh mắt nhìn thấy Điệp Y ra tay, Cổ Hạo Nhiên nhất thời trong tay động một chút biến trở về bộ dáng lúc ban đầu, khí thế vừa hiện ra cũng nhảy mất biến mất vô tung vô ảnh.

Bạn đang đọc truyện *Gia Có Điều Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Hắc ám vương giả

Edit: Cesia

Từng bước theo bên cạnh Cổ Hạo Nhiên phá vây đi ra, Điệp Y ra tay rất nhanh, chỉ thấy một mảnh huyết hoa ở bên người nàng nổ rộ, những kẻ ở bên cạnh nàng còn chưa kịp chú ý binh khí từ chỗ nào đến cũng đã há mồm ngã xuống đất, Cổ Hạo Nhiên ngăn ra theo sát phía sau Điệp Y, còn chưa đi được hai bước Điệp Y đột nhiên xoay ngược lại bỏ ra một đao, Cổ Hạo Nhiên kinh hãi cường chế dừng lại cước bộ, lăn một vòng tránh được một đao ác liệt của Điệp Y.

Cổ Hạo Nhiên còn chưa kịp rống lên, chợt nghe thấy thanh âm không chứa một tia độ ấm của Điệp Y truyền đến, “Không cần đi theo ta.” Cổ Hạo Nhiên ngăn người còn chưa kịp hồi thần Điệp Y đã quay người đi mất, không có kịch liệt đánh nhau chết sống, cũng không có đầy trời phiêu vũ huyết hoa, chỉ có gợn tay chém xuống, chỉ có lưỡi đao từ thân thu gặt sinh mệnh, hết thảy đều tĩnh lặng không một tiếng động.

Cổ Hạo Nhiên vẫn chưa đứng lên, Minh Thanh cùng với Hành cũng đã lui trở về bên người bảo hộ hấn, Cổ Hạo Nhiên cau mày nhìn theo bóng dáng của Điệp Y, trong đầu tái diễn lại ánh mắt khi Điệp Y thoáng ngoái đầu nhìn lại lúc này, không có nhân tính, không có độ ấm, chỉ có sát khí, dày đặc sát khí, không còn nữa vẻ lạnh lùng đơn thuần của ngày xưa, sâu thẳm trong đôi mắt là đầy trời hỏa diễm, thị huyết thiêu đốt linh hồn, lại trống rỗng không có sinh mệnh.

Cổ Hạo Nhiên trong lúc vô tình nắm chặt hai nắm tay, ánh mắt như thế không phải một nữ tử nên có, không phải một linh hồn chỉ mới mười tám tuổi nên có, phía sau sự trống rỗng, lạnh lùng vô tình đó là một quá khứ như thế nào mới có thể tạo thành một linh hồn tối tăm hủy diệt như hôm nay? Không có thương tổn đến mức tận cùng, làm sao biết được quang cảnh cực hạn phía sau.

Điệp Y luôn lách trong đám người, trên người phóng thích ra dày đặc sát khí nổ rộ dưới bầu trời đêm, cả người tràn ngập mùi máu tươi kinh hoàng càng làm cho người ta sợ hãi hơn cả thanh đao trong tay nàng, cổ hơi thở cực độ âm hàn bao phủ ở trên người nàng giống như vô số những con rắn vô không bắt nạt (*) chui vào trong xương cốt của đối phương, làm cho những kẻ đối mặt nàng còn chưa kịp động thủ đã mất đi linh hồn.

(*) Vô Không bắt nhập: Chỗ nào cũng nhúng tay vào; lợi dụng tất cả mọi dịp (ví vớ sự lợi dụng mọi cơ hội để làm điều xấu)

Đám thi vệ Phong, Liễu toàn bộ đều đã ngừng lại vây quanh bên người Cổ Hạo Nhiên, lúc này đang đứng ngậy ra như phỗng nhìn theo bóng dáng của Diệp Y ở tiền phương, thủy phi xung quanh cũng bị khí thế của Diệp Y chấn trụ, không ngừng lui về phía sau, bất giác quên mất sự hung tàn vừa rồi của chính mình, thậm chí muốn chạy trốn, chạy trốn.

Ô ô, trên mặt sông tràn ngập mùi máu tươi đột nhiên vang lên tiếng kèn, tiếng kèn xa xa truyền đến, càng lúc càng gần, giống như đang ra sức gia tăng tốc độ đuổi tới, đám thủy phi vừa nghe thấy tiếng kèn, cả đám không chút nghĩ ngợi hận không thể sinh ra thêm hai cái đuôi vọt tới mạn thuyền nhảy ùm xuống nước, dùng hết khí lực toàn thân cách chiếc thuyền càng xa càng tốt.

Hết thấy giống như một giấc mộng, đến mau mà tan cũng mau, Diệp Y đứng ở đầu thuyền có chút thở hổn hển, sát khí vẫn dày đặc vờn quanh thân, tựa như một kẻ mới từ địa ngục trở về, âm trầm, lãnh khốc, khác cực người khác cách xa ngàn dặm.

Cổ Hạo Nhiên nhìn bóng dáng của Diệp Y, cao ngạo như thế, tuyệt nhiên như thế, tiêu điều như thế, đột nhiên đứng dậy chậm rãi đi tới gần nàng, còn chưa tiếp cận Diệp Y, Diệp Y cánh tay vừa động, xoay người bỏ một đao về phía Cổ Hạo Nhiên, “Thiếu gia” Linh hét lên sợ hãi liền phi tới Cổ Hạo Nhiên, Phong, Liễu, Hành trong lúc nhất thời cũng đồng loạt xông tới.

Cổ Hạo Nhiên không nhúc nhích, Diệp Y đao đặt ngay trên cổ của Cổ Hạo Nhiên đã muốn in lại vết máu, lại miễn cưỡng dừng lại.

“Ta nhớ rõ đã bảo ngươi không cần đứng ở phía sau ta.” Đôi mắt đỏ ngầu của Diệp Y nhìn Cổ Hạo Nhiên, thanh âm trong trẻo lạnh lùng càng lạnh hơn so với ngày thường.

Cổ Hạo Nhiên không nói gì, chỉ chặt chẽ khóa trụ hai mắt của Diệp Y, đám người Phong thấy Diệp Y cũng không động thủ, nhất thời đều đứng ở phía sau của Cổ Hạo Nhiên không dám tiến lên. Cổ Hạo Nhiên bàn tay không biết khi nào thì nâng lên chậm rãi bắt lấy lưỡi đao đang đặt ở gáy mình, nhìn Diệp Y gần từng tiếng, “Ngươi không có giết sai, bọn chúng đều đáng chết, những kẻ này trên tay không biết đã đoạt đi bao nhiêu sinh mệnh của kẻ khác.”

Diệp Y lạnh lùng nhìn Cổ Hạo Nhiên nói, “Bọn họ có đáng chết hay không ta không biết, ta chỉ biết là nếu muốn mạng của ta vậy phải coi bản lĩnh của bọn chúng.”

Cổ Hạo Nhiên thần sắc không thay đổi, nhẹ nhàng bắn ra thân đao nói, “Tốt lắm, thu hồi sát khí của ngươi lại, ta không thích có kẻ so với ta còn cường hơn tồn tại, lại là một nữ nhân, càng quá đáng hơn kẻ đó lại là thê tử của ta, thu hồi, hiện tại đã không có kẻ địch.”

Diệp Y không có nhìn Cổ Hạo Nhiên, ánh mắt đôi khi có thể gạt người, mà trên người Cổ Hạo Nhiên không có phát ra sát khí, khí tức trên người hẳn có thể làm cho người ta buông xuống giết chóc tâm, Diệp Y trầm mặc, không khí tĩnh lặng dưới bầu trời đêm càng khảm trương hơn so với vừa rồi, đám hộ vệ Phong trái tim đều nhắc lên tới cổ họng, sợ Cổ Hạo Nhiên không biết thức thời, chẳng phân biệt hoàn cảnh phát biểu ra gì đó chọc tới Diệp Y khiến hẳn một đao mất mạng.

Cổ Hạo Nhiên lại thần thái thoải mái nhìn Diệp Y, không có e ngại cũng không có khinh bỉ, vẫn giống như đang nhìn một người bình thường, một nữ nhân bình thường, mà không phải là một ma vương hai tay vừa mới tắm đầy huyết tinh, nửa ngày Diệp Y mới chậm rãi buông đao xuống, sát khí quanh thân cũng dần dần thu hồi.

Cổ Hạo Nhiên cầm lấy đao trong tay Diệp Y, thuận tay ném xuống sông, vẫn đứng trước mặt Diệp Y không hề nhúc nhích, Diệp Y giương mắt nhìn cao hơn mình nửa cái đầu Cổ Hạo Nhiên, gặp Cổ Hạo Nhiên một bộ suy nghĩ sâu xa nhìn chính mình, nhất thời lạnh lùng nói, “Ta không có hứng thú để người ta nghiên cứu.” Dứt lời vừa định đẩy ra Cổ Hạo Nhiên rời đi.

Cổ Hạo Nhiên nhú mày che ở phía trước ngăn lại đường đi của Diệp Y, Diệp Y thần sắc trong mắt lạnh lùng nói, “Muốn tìm cái chết.”

Cổ Hạo Nhiên hai tay khoanh trước ngực trừng mắt nhìn Diệp Y nói, “Ngươi nói ngươi không có võ công, vậy vừa rồi là cái gì? Ngươi cứ nhiên dám xem thường ta.”

Diệp Y hai tròng mắt rét lạnh túm lấy áo Cổ Hạo Nhiên, kéo đầu hẳn xuống ngang bằng với đầu của mình, lãnh khốc nói, “Ta chỉ biết cách giết người, ngươi muốn theo ta thì cao thấp hay không.”

Cổ Hạo Nhiên chống lại ánh mắt không có độ ấm của Diệp Y chậm rãi nói, “Về sau ngươi chỉ cần làm thê tử của ta, hảo hảo làm thiếu phu nhân của ngươi, trong cuộc sống của ngươi cũng chỉ có ta, những thứ này về sau đoạn tuyệt với ngươi, không cần ngươi thi triển, ta chán ghét nữ nhân của ta so với ta mạnh hơn. Về phần tỷ thí, khác phương diện ta đều phụng bồi đến cùng.”

Diệp Y nhìn quen những ánh mắt e ngại, chán ghét, ghê tởm hướng về phía mình, đặc biệt mỗi khi chấp hành nhiệm vụ xong, khí tức toàn thân phát ra cho dù người trong tổ chức cũng đều thường thường né tránh, mà tiểu tử trước mắt này cứ nhiên còn dám khiêu khích, nhưng chết tiệt lại làm cho tâm của mình bình tĩnh trở lại.

Diệp Y ngừng một chút mới chậm rãi nói, “Nhìn bộ dạng này của ta ngươi không sợ? Ngươi không sợ ta giết ngươi? Ta giết ngươi không cần lý do.”

Cổ Hạo Nhiên hơi nhú mày nhìn khuôn mặt hai người đang gần trong gang tấc, đầu liền chồm tới hôn lên môi của Diệp Y, Diệp Y không khỏi ngăn người, đáp lại câu hỏi của bản thân có trăm ngàn loại phương thức, nhưng hẳn lại dùng loại phương thức hoàn toàn vượt ra ngoài dự đoán của chính mình, lập tức túm lấy cổ áo của Cổ Hạo Nhiên nhắc lên, hướng phía sông ném xuống.

Cổ Hạo Nhiên lần này đã sớm học ngoan, xoay người, nhanh chóng duỗi tay ra bắt lấy mạn thuyền, lộn một vòng tuyệt đẹp giữa không trung rồi dừng lại ở mạn thuyền nhìn thấy Diệp Y không thèm quan tâm đến chết sống của hắn lập tức rời đi, nhất thời hướng tới bóng lưng của Diệp Y cao giọng rống, “Bất kể ngươi bộ dáng gì ngươi cũng là nữ nhân của ta, cư nhiên dám lần nữa ném ta xuống nước, La Diệp Y ngươi đừng quá mức kiêu ngạo, ta cuối cùng cũng có biện pháp thu phục ngươi.” Cuộc bộ của Diệp Y ngừng cũng không thèm ngừng, chậm rãi biến mất.

Đợi cho Diệp Y rời đi, Liễu cùng Minh Thanh mới chạy tới, mỗi người một bên kéo Cổ Hạo Nhiên đang đứng trên mạn thuyền xuống, Minh Thanh thanh âm run run nói, “Thiếu gia, người không có việc gì là tốt rồi, lúc này hù chết Minh Thanh, Minh Thanh thật sợ thiếu phu nhân thiếu một chút... thiếu một chút...”

Cổ Hạo Nhiên vỗ vỗ vào lưng Minh Thanh nói, “Thiếu phu nhân của ngươi ra tay có chừng mực, nàng sẽ không giết ta.” Nói thì dễ nghe, vừa rồi ngay tại chỗ kia lặn một vòng, nếu không phải hắn phản ứng mau lẹ công phu tốt, không chết hơn phân nửa cũng muốn thiếu cánh tay cụt cái chân, cái tên kia động thủ quả thật không thèm nhận người, điểm ấy Cổ Hạo Nhiên trong lòng biết rõ, cho nên ngoài mặt tuy là an ủi mấy người kia, bên trong lại tức đến không nhẹ.

Bạn đang đọc truyện *Gia Có Điều Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Di chứng

Edit: Cesia

Liễu không cho là đúng chậm rãi đến gần nói, “Vậy cũng không nhất định, tôi xem thiếu phu nhân vừa rồi hoàn toàn thay đổi thành một người khác, cái loại tàn nhẫn giết người không chớp mắt mang đến cho người ta cảm giác sợ hãi nói không nên lời.”

Minh Thanh cũng liên tục gật đầu nói, “Đúng đó, vừa rồi thiếu phu nhân dọa tôi cả hàm răng đều run cầm cập, tôi chưa từng gặp qua một người có thể âm hàn đến thế.”

Cổ Hạo Nhiên hơi hơi nhíu mày nói, “Một đao cũng là sát, ngàn đao cũng là sát, nàng xuống tay tuy không lưu tình chút nào, nhưng cũng thật thống khoái, so với ta chém tới mấy kiếm mới hạ được một kẻ, ta cảm thấy nàng mới là nhân từ, nếu giết người không tàn nhẫn, chẳng lẽ còn muốn làm bộ như tiểu bạch thỏ, như vậy các người sẽ không sợ hãi? Giết người cũng không phải chuyện gì tốt, làm gì còn phải làm ra vẻ đạo mạo.”

Phong lắc đầu nói, “Thiếu gia, người một chút cũng không e ngại sao? Thủ đoạn của thiếu phu nhân không phải là thứ làm cho người ta kinh hãi, mà chính là sát khí dày đặc quanh thân của thiếu phu nhân, nếu không phải đập lên cao núi thì thể sống sót, tôi nghĩ không ra một người làm sao có thể có sát khí mãnh liệt đến thế, thần vận của nàng mới là thứ làm cho người ta khiếp sợ.”

Cổ Hạo Nhiên nhíu mày, “Có nghiêm trọng tới vậy sao, ta như thế nào không biết?”

Linh cắn chặt răng nói, “Thiếu gia, về sau vẫn là cẩn thận một chút đối với thiếu phu nhân, nhìn hành động khiêu khích lúc này của người, tôi đều bị dọa đến toát cả mồ hôi, thiếu phu nhân chỉ cần không hài lòng một chút, nói không chừng người liền mất mạng.”

Cổ Hạo Nhiên nhìn về hướng Diệp Y rời đi, thong thả nói, “Nàng mặc dù vô tình, cũng không vô tâm.”

Đứng bên cạnh Hành đột nhiên mở miệng, “Thiếu gia, người đang vì thiếu phu nhân biện giải.”

Cổ Hạo Nhiên đạm thanh nói, “Là thế nào thì chính là thế đó, ta tuy rằng không thích nàng ta, thậm chí có điểm chán ghét, nhưng cũng sẽ không bởi vì vậy mà bỏ qua chỗ sai của các ngươi.”

Hành nhíu mày nói, “Thiếu gia, sợ là không phải chán ghét thiếu phu nhân đi.”

Cổ Hạo Nhiên nửa cười nửa không nói, “Ngươi cảm thấy vậy sao?”

“Vừa rồi ngươi vì sao lại làm thế? Đừng nói với tôi ngươi chỉ muốn khiêu khích thiếu phu nhân, dưới loại tình huống nguy hiểm này hành động của ngươi không khỏi quá ngu xuẩn.” Hành mặt không đổi sắc truy vấn.

Cổ Hạo Nhiên nhíu mày cười nói, “Hành, ngươi cho là thiếu gia nhà ngươi vô dụng như vậy sao? Không có khoan kim cương không ai dại gì đi gom đồ sủi sống, ta sẽ không làm chuyện không nắm chắc.”

Phong ngưng thần trong giây lát cũng chậm rãi lên tiếng, “Thiếu gia, năng lực của người chúng tôi biết rõ, chúng tôi nếu lo lắng cũng sẽ không để cho người tiến lên, nhưng tốt nhất vẫn nên cẩn thận, hơn nữa nếu vừa rồi tôi không có nghe lầm, người hứa hẹn sẽ cho thiếu phu nhân một cuộc sống an ổn, để nàng vĩnh viễn đoạn tuyệt với những thứ đó, thiếu gia, có phải người muốn thiếu phu nhân quên đi hết thảy quá khứ, mang đến cho nàng một cuộc

sống mới? Tôi nhớ rõ hứa hẹn của người cho tôi bây giờ đều luôn giữ lời.”

Cổ Hạo Nhiên tức giận hừ một tiếng, “Ta chỉ nói nàng là một nữ nhân, nên giúp chồng dạy con, đánh đánh giết giết còn ra thể thống gì, nếu là thê tử của Cổ Hạo Nhiên ta, ta làm sao có thể cho phép nàng quăng mắt mặt mũi của ta, hừ, nợ nần giữa ta và nàng vẫn còn chưa tính xong.”

Hành hừ lạnh một tiếng, “Nghĩ một đằng nói một nẻo.”

Minh Thanh cũng chớp mắt cẩn thận nói, “Thiếu gia cho tôi bây giờ luôn coi trọng sinh mạng, tuy dám liều lĩnh xông xáo, nhưng quyết không đặt mình vào hiểm cảnh, vừa rồi không nghĩ ngờ gì là tự đem đầu mình dâng lên, lời nói của thiếu không khỏi hơi có chút thiếu thuyết phục.”

Cổ Hạo Nhiên nhất thời thẹn quá hóa giận nổi cơn thịnh nộ hết lớn, “Đi làm việc, thu dọn sạch sẽ hết mọi thứ cho ta, một kẻ cũng đừng tưởng nhân rồi.” Đám năm người Phong không khỏi nhát tề cùng lắc đầu, cũng lười nói với hắn, xoay người vừa định đi thu thập tàn cuộc, Cổ Hạo Nhiên đột nhiên lên tiếng, “Chuyện hôm nay trở về không được đề cập với bất luận kẻ nào, bao gồm cha và nương ta cũng không được, nhớ kỹ không?”

Đám người Phong cười cười nói, “Thiếu gia, chúng tôi là hộ vệ của người, không phải của những người khác.” Dứt lời, mấy người liền xoay người ly khai.

Cổ Hạo Nhiên nhìn theo bóng dáng mấy người rời đi, lại ngẩng đầu nhìn về hướng Diệp Y, vừa rồi người nợ một thân cô độc đứng ở mạn thuyền, một thân sát khí làm người ta khiếp hãi, nhưng lại càng làm cho lòng người cảm thấy đau, càng làm cho người ta ngay thời điểm đó muốn tiếp cận nàng, phá vỡ lệ khí dày đặc bao phủ quanh nàng, đem nàng mang đến nhân gian mà không phải bỏ mặc nàng ở tại địa ngục.

Cổ Hạo Nhiên xoa xoa cả người đau nhức, đột nhiên phì cười, bản thân khi nào thì có loại ý tưởng này? Là đồng tình sao? Nữ nhân kia cường thành như thế, còn cần tới bản thân đi đồng tình? Nếu nàng biết được ý tưởng của hắn, chỉ sợ là lại bị ném xuống nước lần nữa, thật sự là đầu phát sốt, tốt hơn vẫn là suy nghĩ cách nào để đồng phục nàng nẻo hoang này, không, là đã sư tử, nhũ nhũ mảy định đi băng bó vết thương, đứng ở đuôi thuyền Liễu đột nhiên lên tiếng, “Thiếu gia, người mau tới xem.”

Cổ Hạo Nhiên nghe tiếng cùng đám Phong đều đi qua, chỉ thấy trên mặt sông đã được dọn sạch nỗi lèngh bèngh một con thuyền nhỏ, trên thuyền đặt một chiếc đèn lồng, đèn lồng dề xuống một mảnh giấy, xung quanh chất rất nhiều kim ngân châu báu cùng một đầu người, Linh cẩn thận móc lấy tín ký trên thuyền nhỏ, xem không có gì khác thường mới đưa cho Cổ Hạo Nhiên.

Cổ Hạo Nhiên nhìn lướt qua, cười lạnh một tiếng liền thuận tay đưa tín ký cho Minh Thanh, xoay người đi xuống khoang thuyền, đám người Minh Thanh vừa đọc, mới biết đây là lễ vật tạ tội, không biết là trại nào, nhị đương gia mới vừa được đề bạt bởi vì nóng lòng lập công không chịu hỏi thăm rõ ràng đã chạy đến động thủ, chờ đợi trại chủ biết rõ đối tượng là ai, song phương đã bắt giao chiến, sau khi chiêu hồi đội ngũ trở về mới đưa lên một thuyền vàng bạc cùng thủ cấp của nhị đương gia, mặt cũng không dám gặp chỉ lưu lại tín ký, trong thư luôn mãi xin lỗi nói là lỗi mạng.

Phong nhìn thoáng qua mới lạnh giọng nói, “Chúng ta nước giếng không phạm nước sông, sự việc hôm nay tuy rằng lỗi mạng cũng may chúng ta cũng không có thương vong, phần lễ tạ tội này ta thay thiếu gia nhà ta nhận, về sau phóng tay một chút.”

Vừa nói xong ngay lập tức liền có nhân tiếp lời, “Đa tạ Cổ thiếu gia tha thứ, về sau Cổ thiếu gia có qua sông, chúng ta tự nhiên lui tới hộ tống.” Nói xong chỉ nghe thấy tiếng nước động rất nhỏ, đoán là người đưa lễ vật nghe thấy Phong hỏi đáp liền trở về báo tin.

Trong phòng Diệp Y bỏ đi một thân quần áo nhiễm máu đỏ thẫm, chà xát hai bàn tay bị huyết nhuộm đỏ, hôm nay dùng kiếm đao thật sự không quen tay, vốn có thể hoàn toàn không bị thương, rốt cuộc trên người vẫn bị trúng hai nhát, nhìn vết thương ở cánh tay và bên hông, Diệp Y không khỏi nhớ tới cái tên Cổ Hạo Nhiên không hề e ngại nàng kia.

Nhớ tới cái tên kia khiêu khích, Diệp Y thật sự cảm thấy có điểm không biết tốt xấu, nếu đổi lại trước kia, có người dám như vậy khiêu khích mình, e là đã sớm đi Diêm Vương điện báo tin, khó được lần này cư nhiên lại buông tha cho hắn, nhớ tới sau khi tên kia nhìn thấy mình giết nhiều người như thế, trên mặt không phải sợ sệt mà là phần nộ chỉ trích chính mình, võ công tốt như vậy cũng không cùng hắn đánh, làm cho người ta có cảm giác như một khối đậu hủ đang cùng với một thanh lợi kiếm gào rống, ngay cả ý muốn giết người cũng khơi dậy không nổi.

Diệp Y dề lại miệng vết thương nơi cánh tay, chính nàng cũng không chủ định che lấp quá khứ, cuộc sống bởi vì có quá khứ mới có hiện tại, không thể xóa nhòa cũng không thể lãng quên, cường tự thành cường nhược tự thành nhược, nên như thế vượt qua thì cứ như thế ấy, giấu giếm che giấu không dám hoặc không nghĩ chính là hành vi của kẻ yếu, đó không phải tác phong của Diệp Y nàng. Bất quá nếu có thể đem cái tên đáng ghét kia dọa thối lui cũng không phải chuyện xấu, muốn hắn biết rõ hắn cưới thê tử cũng không phải kẻ tốt, muốn hắn biết đây mới chính là bản tính của nàng, mới là cuộc sống trước kia của nàng, bản thân vốn không phải kẻ giả dối, là cái gì chính là cái gì, nói nàng là nữ nhân của hắn, vậy ngay từ ban đầu phải để cho hắn thấy rõ ràng bản thân nàng rốt cuộc là cái dạng gì.

Tiếng gọi rửa soạn soạn liên tục không dứt suốt một đêm, sáng hôm sau Diệp Y vừa bước chân ra khỏi cửa, nhìn thấy trước cửa Liễu đang tu sửa lan can, vừa thấy Diệp Y đi ra hơi ngần người một lúc mới vội nói, “Chào buổi sáng thiếu phu nhân.” Diệp Y nâng mắt liếc Liễu một cái liền xoay người chậm rãi tránh ra, Liễu cũng không nghĩ Diệp Y sẽ nói gì để đáp lời, lập tức cúi đầu tiếp tục công việc trong tay, giống như sự tình trải qua tối hôm qua cũng chỉ là một trò chơi nhỏ mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Gia Có Điều Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Cứ chờ xem

Edit: Cesia

Điệp Y nhìn thoáng qua Minh Thanh nói, “Lại đây.” Minh Thanh hoàn hồn đáp lại một tiếng liền vội vã đi tới.

Cổ Hạo Nhiên vừa thấy nhất thời bất mãn nói, “Minh Thanh, ngươi đang làm gì, không có nghe thấy bổn thiếu gia gọi ngươi? Ngươi có phải không biết ở chỗ này ai mới là lão đại không? Lại đây, ta còn đang chờ thức ăn ngươi bung tới.”

Minh Thanh nhất thời sững lại, nhìn thoáng qua vẻ mặt không có biểu tình gì của Điệp Y, lại nhìn về mặt đang tức giận của Cổ Hạo Nhiên, cùng đang đứng bên cạnh xem diễn Phong, lập tức đối với Cổ Hạo Nhiên gượng gạo cười một cái, sau đó xẹt đến bên Điệp Y về mặt nịnh nọt nói, “Thiếu phu nhân có gì phân phó, Minh Thanh nhất định kiệt lực làm tốt. A, thiếu phu nhân, mấy thứ trái cây này vừa mới rửa xong, ăn vào rất tốt cho da, thiếu phu nhân trước nếm thử.”

Phốc, một tiếng cười cực khê truyền đến từ bên cạnh của Cổ Hạo Nhiên, Phong còn không chờ cho Cổ Hạo Nhiên kịp nổi câu đã nhảy dựng lên nói, “Thiếu gia, tôi còn có việc cần phải đi trước xử lý.” Lập tức nhanh chân bỏ chạy, khi đi ngang qua Điệp Y còn không quên dừng lại, cung kính chào một tiếng, “Chào buổi sáng thiếu phu nhân.”

Bên cạnh Cổ Hạo Nhiên mặt đã muốn xanh mét, nghiêng răng nghiêng lợi nhìn mau chân mau tay đào tẩu Phong, lại trừng mắt về phía bán chủ cầu vịnh Minh Thanh, Minh Thanh về mặt trấn định nhìn Điệp Y, tay lại để ở phía sau cổ gồng hành lễ với Cổ Hạo Nhiên, hai vị chủ nhân muốn chính mình chọn, nhìn thế nào cũng thấy đứng về phía Điệp Y là đúng, thủ đoạn kia quả thật rung động a, về phần thiếu gia nhà mình trước cứ gác sang một bên cũng không chết người được.

Cổ Hạo Nhiên không thấy động tác của Minh Thanh thì thôi, vừa thấy khí giận lại bốc lên, lộn một vòng đứng lên liền phóng về phía Điệp Y, vài bước đã vọt tới bên cạnh Điệp Y túm lấy Minh Thanh quất, “Hảo ngươi cái Minh Thanh, cư nhiên dám ăn cây táo rào cây sung, ta.... Ồ.” Còn chưa kịp nói hết đã bị Điệp Y nhét một trái hồng nhỏ vào miệng.

Cổ Hạo Nhiên nhất thời ngậm miếng trái cây trong miệng tròn trĩnh mắt nhìn Điệp Y, Điệp Y nhìn hắn nói, “Ta tìm Minh Thanh có việc.” Vừa nói vừa lấy từ trong tay áo ra một trang giấy, đưa cho Minh Thanh nói, “Chiều theo bản vẽ này tìm cho ta nhất kiện vũ khí, ta cần dùng.”

Cổ Hạo Nhiên liếc nhìn trang giấy, mặt trên vẽ một loại vũ khí đáng vẻ tương tự như chùy thủ, Minh Thanh lên tiếng đáp ứng, tiếp nhận trang giấy vừa định chạy, cánh tay đã bị Cổ Hạo Nhiên bắt lấy, Điệp Y tiếp lấy nắm trái cây trong tay của Minh Thanh, hướng Cổ Hạo Nhiên nói, “Buông hắn ra.”

Cổ Hạo Nhiên nuốt xuống quả hồng trong miệng tức giận nói, “Dựa vào cái gì, ta giáo huấn gã sai vặt của ta, ngươi cũng quản.”

Điệp Y bóc lấy một miếng trái cây không biết tên là gì nói, “Ngươi không phải muốn ta cùng ngươi ăn.” Vừa nói vừa nâng tay lên đưa tới bên môi Cổ Hạo Nhiên.

Cổ Hạo Nhiên giật mình, Minh Thanh cảm giác được cánh tay buông lỏng, lập tức lách người thoát ra chớp một cái chạy mất dạng, Cổ Hạo Nhiên quắc mắt trừng Điệp Y vài lần, mới về mặt dễ phòng há mồm ra ăn, Điệp Y cũng không lý hắn, liền giống như ngày đó dứt cho Cổ Hạo Nhiên ăn cá sống, một miếng cho Cổ Hạo Nhiên một miếng cho chính mình, hai người đứng bên cạnh mạn thuyền, dưới ánh bình minh chiếu rọi thiếp một vầng sáng lên hai thân ảnh tuyệt mỹ, hảo một bức họa mỹ nam mỹ nữ ân ái.

Kham kham ăn hết nửa khay trái cây Điệp Y nhân tiện nói, “Ta ăn no rồi.” Vừa nói vừa bung nắm trái cây định rời đi, Cổ Hạo Nhiên xẹt một cái che ở phía trước Điệp Y gầm lên, “Ta còn chưa có ăn no.”

Điệp Y liếc Cổ Hạo Nhiên một cái nói, “Ngươi có ăn no hay không liên quan gì đến ta? Ta chỉ nói cùng ngươi ăn, không có nói còn phải phụ trách ngươi ăn no.” Dứt lời đem nắm trái cây đang cầm trong tay nhét vào tay của Cổ Hạo Nhiên, xoay người bước đi.

Cổ Hạo Nhiên trên mặt hết xanh rồi lại trắng, nửa ngày khoe miệng khê nhếch lên, nụ cười hưng phấn cùng lãnh khốc khi phát hiện đối thủ, kiềm nén cơn thịnh nộ chậm rãi nói, “La Điệp Y, chúng ta cứ chờ xem.”

Thuyền lâu ngày đêm không ngừng cấp tốc lên đường, chạng vạng ngày thứ ba rốt cuộc đuổi tới Phần Châu, Cổ Hạo Nhiên nhìn Minh Thanh, Phong, Linh, Liễu, Hành năm người đều đứng ở phía sau Điệp Y, hai má sớm đã tiêu mất ứ thanh, về mặt nhất thời trắng lộ ra hồng, hồng lộ ra xanh, cặp mắt nheo lại nhìn năm người nói, “Chọn tốt lắm, nhưng đừng đứng sai vị trí.”

Đứng ở đầu Minh Thanh vội nói, “Có cái gì cần chọn, đi theo thiếu phu nhân chẳng khác nào đi theo thiếu gia ngài không phải sao? Chúng tôi tôn trọng thiếu phu nhân, chính là xem ở thiếu gia mặt mũi a.”

Cổ Hạo Nhiên hừ lạnh một tiếng, mấy tên này từ nhỏ đã đi theo hắn, trong lòng nghĩ cái gì chẳng lẽ hắn còn không biết sao, sau màn kính người chạm trán với thủy phi gia, hộ vệ của hắn cả đám đều đem Điệp Y làm lão đại, ngược lại đem hắn ném sang một bên, nữ nhân chết tiệt, khắp nơi chống đối hắn, vừa nghĩ tới Cổ Hạo Nhiên càng không bày cho mọi người sắc mặt hòa nhã để xem.

“Thiếu gia, đi thôi, hôm nay người phải về phủ đợi, ngày mai sáng sớm đến thuyền tiếp thiếu phu nhân, đây là quy củ, Minh Thanh, Linh, Hành, cùng rời thuyền với thiếu gia, sáng mai mang theo vài nha hoàn đến.” Phong ním cười đẩy Cổ Hạo Nhiên một phen, Cổ Hạo Nhiên trừng mắt liếc Điệp Y một cái

mới xoay người đi xuống thuyền đã sớm thả neo ở bến tàu, trên bến tàu đã sớm chật ních người, ai nấy đều tươi cười đầy mặt nghênh đón hân.

Điệp Y đứng ở đầu thuyền nhìn theo thân ảnh của Cổ Hạo Nhiên giống như chúng tinh phùng nguyệt đứng ở giữa đám người, nổi bật lên hẳn, trên mặt mang theo nụ cười tao nhã khiêm tốn, cử chỉ đứng mực lại cao quý, mọi người đang vây quanh không ai trong mắt không lộ ra vẻ sùng bái kính ngưỡng nhìn hân, lúc này bộ dáng của Cổ Hạo Nhiên nơi nào còn có vẻ táo bạo, cổ tình sinh sự lúc trước. Điệp Y nhũ mày, đây chính là cái tên mấy ngày nay cho nàng ẩn tượng tùy tiện, đừng chút phát giận, kỳ quái khó hiểu đó sao?

Bên trong đám người đột nhiên phát ra một trận kinh hô, Cổ Hạo Nhiên nhìn lại, trông thấy Điệp Y một thân mình hoàng phục sức đứng ở đầu thuyền nhìn hân, thần sắc lạnh lùng kết hợp với tuyệt sắc dung nhan, khuynh quốc khuynh thành, phong hoa tuyệt đại.

“Trời, đó là thê tử của Cổ tiểu công tử, đẹp quá, làm sao lại có người đẹp như thế?”

“Đúng, đúng đó, chỉ có dung nhan như thế mới có thể xứng với người độc nhất vô nhị như Cổ tiểu công tử.”

“Đẹp quá a...”

“Nương của ta ời, ta không thể dời đi tầm mắt.”

Cổ Hạo Nhiên nhìn mọi người chung quanh lộ ra ánh mắt si mê nhìn chăm chăm vào Điệp Y đang đứng ở đầu thuyền, không khỏi cố áp chế lửa giận trong lòng, quắc mắt trừng Điệp Y đang nhìn thẳng vào hai mắt hân, nghiêng răng nghiêng lợi dùng khẩu hình nói, “Người cư nhiên dám trước mặt ta câu dẫn người khác.”

Điệp Y đọc ra khẩu hình của Cổ Hạo Nhiên, bộ dạng của nàng trưởng thành như vậy là chuyện của chính nàng, người khác nghĩ như thế nào là chuyện của người khác, cứ nhiên dám lấy người khác gán tội cho nàng. Điệp Y nhìn về mặt căm tức của Cổ Hạo Nhiên, đột nhiên mặt giãn ra mỉm cười, cánh môi đỏ mọng khẽ mở vô thanh nói, “Vậy thì sao?” Hình ảnh rơi vào ánh mắt của mọi người trên bến tàu, nhất thời khắp cả bến tàu bay đầy những trái tim màu hồng.

Cổ Hạo Nhiên nhìn thấy Điệp Y nở nụ cười đối với chính mình, nụ cười xinh đẹp thanh lãnh tuyệt diệu, nhưng hai mắt đang nhìn hân vẫn lạnh lùng, đôi mắt không khỏi nhuốm lạnh một chút, khóe môi nháy mắt giơ lên, tạo thành một nụ cười tà mị như chính như tà, nhìn trở lại Điệp Y, cả người trong nháy mắt phóng xuất ra vạn chủng phong hoa, chói lọi như sao. Chung quang vốn nghe nói hôm nay Cổ Hạo Nhiên nghênh thú tân nương về nhà, cho nên toàn bộ bến tàu đều đứng đầy nghet người, lúc này chỉ nghe thấy vô số tiếng thét chói tai, toàn bộ nữ tử, đại thẩm có mặt ở đây phương tâm đều bốc lên bởi vì nụ cười có một không hai trong thiên hạ của Cổ Hạo Nhiên.

Trên thuyền lâu, dưới bến tàu, Cổ Hạo Nhiên cùng Điệp Y đối mặt với nhau cười, khí chất nhất nhu nhất cương, đồng dạng xuất sắc dung nhan, rung động toàn bộ bến tàu Phần Châu, nữ thống nhất nhìn về phía Cổ Hạo Nhiên mắt bốc ra ánh sao, nam tử nhất phương hướng toàn tụ về phía Điệp Y chảy nước miếng, khoảnh khắc “Thâm tình” ngưng tụ trong mắt mọi người bị tự động chuyển hóa thành màn ảnh kinh điển tình yêu, bị toàn bộ đại lục tôn sùng là khoảnh khắc khó quên nhất.

Đứng ở bên cạnh Cổ Hạo Nhiên một nam tử tuấn lãng mặc lam sắc trường sam, nâng mắt nhìn xem Cổ Hạo Nhiên lại nhìn xem Điệp Y, trong mắt chột lóe sáng nhìn về phía Minh Thanh, Minh Thanh khóe miệng co giật hắc hắc lộ ra một nụ cười xán lạn, nghiêng đầu sang bên, đứng ở bên cạnh Linh cùng Hành cũng quay đầu nhìn nhau, trong mắt ngoại nhân đây chính là một màn tình thâm như hải, đẹp không sao tả xiết, nhưng trong mắt ba người ở đây, mùi thuốc súng trên người hai người thật sự không phải nồng nặc bình thường, có chỗ nào gọi là khoảnh khắc ấm áp của giây phút tạm xa nhau, căn bản chính là người đến ta đi công kích lẫn nhau.

Bạn đang đọc truyện *Gia Có Điều Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Tiến môn

Edit: Cesia

“Lục thiếu gia, nếu cậu không rời rồi lục thiếu phu nhân, Băng Kỳ có thể làm chủ chờ trời tối mới đến đón cậu.” Áo lam nam tử nửa ngày mới chậm rãi mở miệng nói.

Cổ Hạo Nhiên vừa nghe hung hăng trừng Điệp Y một cái, không nói hai lời xoay người bước đi, đám người Minh Thanh đi theo phía sau, Băng Kỳ nhìn Điệp Y mặt không đổi sắc mới xoay người đuổi theo.

Sáng sớm ngày thứ hai tiếng pháo chấn thiên, Điệp Y một thân mũ phượng hồng voan được Cổ Hạo Nhiên tiếp xuống từ thuyền lâu, vào kiệu hoa, bái thiên địa, sau đó đưa vào động phòng.

Gần đến nửa đêm Cổ Hạo Nhiên mới được mọi người đưa vào tân phòng, Điệp Y đã sớm nằm ở trên giường ngủ, Cổ Hạo Nhiên nhìn Điệp Y tự đi ngủ

trước, nhất thời hừ lạnh một tiếng thuận tay cởi bỏ quần áo trên người vừa định nằm xuống giường.

“Ta không thích ngủ cùng với người khác.” Diệp Y mắt chưa mở, thanh âm lạnh lùng lập tức rơi vào trong tai của Cổ Hạo Nhiên.

Cổ Hạo Nhiên khoanh tay đứng ở đầu giường trừng mắt nhìn Diệp Y nói, “Tốt, ta cũng không thích có người ngủ ở trên giường của ta, người không thích thì tự đi tìm chỗ khác mà ngủ, đây là giường của ta.” Dứt lời trực tiếp nhảy lên giường.

Thân thể Diệp Y nháy mắt căng cứng, mở mắt ra nhìn thấy hai tròng mắt tà khí của Cổ Hạo Nhiên đang lờm lờm, mặc dù không có sát khí nhưng vẫn làm cho nàng cảm giác không thoải mái, Diệp Y nhìn Cổ Hạo Nhiên, đột nhiên ấn tay xuống giường ngồi bật dậy, một bên Cổ Hạo Nhiên nghĩ đến Diệp Y muốn động thủ, nháy mắt hai cánh tay thay thế dao công kích tới, Diệp Y nghiêng đầu né tránh lạnh lùng nói, “Đừng khiêu khích ta, ta nếu động thủ sẽ không lưu tình chút nào.” Dứt lời xoay người nhảy xuống giường, đi đến bên cửa sổ ngẩng đầu nhìn ánh trăng treo giữa thiên không.

Cổ Hạo Nhiên gặp Diệp Y tránh đi để lại giường lớn cho hắn ngủ, cũng thành thật không thêm khách khí xoay người liền ngủ, một hồi thảng lự nhỏ, trong lòng không khỏi cảm thấy thoải mái rất nhiều.

Một đêm không nói chuyện, chờ Cổ Hạo Nhiên cảm thấy mệt mỏi từ trên giường ngồi dậy mới nhìn thấy Diệp Y vẫn còn đứng ở trước cửa sổ, không khỏi hừ lạnh một tiếng xuống giường nói, “Cùng ta đi gặp cha nương và các ca ca, người là con dâu mới nên biết lễ tiết chó quên.”

Diệp Y chậm rãi xoay người lại nhìn Cổ Hạo Nhiên nói, “Muốn làm cái gì?”

Cổ Hạo Nhiên nhú mày, “Đừng nói với ta bên nhà mẹ đẻ người không có ai dạy cho người.”

Diệp Y tìm tòi ở trong đầu, xác nhận phương diện này không có ai dạy, nhất thời nhìn Cổ Hạo Nhiên lạnh lùng lắc đầu. Cổ Hạo Nhiên gặp Diệp Y cái gì cũng không biết lại khi định thần nhân đứng ở đó, không khỏi giận cũng không được mà tức cũng không xong, nửa ngày mới vung tay nói, “Quên đi, xem ta làm thế nào thì người cứ làm theo thế ấy.” Chờ cuộc nói chuyện của hai người vừa dứt, nha hoàn đợi ở bên ngoài cửa phòng gõ cửa.

Rửa mặt mặc xong y phục, dưới sự dẫn dắt của nhất chúng nha hoàn Diệp Y đi theo Cổ Hạo Nhiên hướng tới khách phòng. Qua cầu nhỏ, xuyên qua viện môn, mái cong đầu cùng tráng lệ (*), phong cách cổ xưa tao nhã, kim bích huy hoàng xa xỉ, so với những gì Diệp Y thấy ở nhà ngoại còn muốn sang quý không lời nào tả xiết, giàu có đến không giới hạn.

(*) Đầu cùng: một loại kết cấu đặc biệt của kiến trúc Trung Hoa, gồm những thanh ngang từ trụ cột chia ra gọi là cùng và những trụ kê hình vuông chèn giữa các cùng gọi là đầu.

Sau hơn nửa canh giờ, Diệp Y cùng Cổ Hạo Nhiên mới bước vào đại sảnh, sàn gạch được lót bằng bạch ngọc, Diệp Y còn chưa kịp đánh giá bày trí ở đại sảnh, nhân số trước mắt đã khiến cho người nhìn thấy mà khiếp sợ, đông nghìn nghịt đứng đầy hơn phân nửa đại sảnh, đầu cho Diệp Y đã quen với đại trường hợp cũng không khỏi hơi hơi cau mày, Cổ gia nhân thật sự quá đông đúc.

“Cha, nương, Hạo Nhiên đến thỉnh an hai người.” Cổ Hạo Nhiên vừa nói vừa đi về phía một nam một nữ đang ngồi nghiêm chỉnh ở chính giữa đại sảnh, Diệp Y nhìn thoáng qua hai người, nam tướng mạo uy vũ làm cho người ta nhìn thấy sinh ra cảm giác sợ hãi, kính phục, tuy vậy khi mỉm cười khuôn mặt giảm bớt vài phần khí phách. Nữ ngược lại xinh xắn lạnh lợi đoan trang cao quý, một cỗ khí chất thật ôn nhu vờn quanh người nàng.

Diệp Y đi theo Cổ Hạo Nhiên dừng lại, Cổ Hạo Nhiên lập tức quỳ xuống tiếp nhận tách trà xanh Minh Thanh đưa qua, gặp Diệp Y vẫn đứng thẳng không tiếp trà cũng không quỳ xuống, không khỏi vươn tay tóm lấy vạt áo của Diệp Y kéo xuống, Diệp Y cúi đầu nhìn thấy Cổ Hạo Nhiên vừa trừng vừa nháy mắt với nàng, suy nghĩ nửa ngày mới chậm rãi quỳ xuống, bưng tách trà Minh Thanh đưa.

“Cha, mời dùng trà.”

“Cha, mời... dùng trà.” Lần đầu tiên gọi người là cha, Diệp Y cảm giác rất không thoải mái.

Cổ Chấn mỉm cười uống trà do tiểu nhi tử cùng tiểu con dâu dâng lên, khẽ gật đầu, mỗi người cho một cái hồng bao, một câu cũng chưa nói, phảng phất hết thảy đã muốn biểu lộ tại vẻ tươi cười trên khuôn mặt.

“Nương, mời dùng trà.”

“Nương, mời dùng trà.”

Nương của Cổ Hạo Nhiên, Phương Lưu Vân cười tủm tỉm uống xong trà, hai tay nâng dậy Diệp Y đánh giá một lượt mới nói, “Diệp Y à, nơi này về sau chính là nhà của con, có chuyện gì không hài lòng cứ nói với nương, nếu tên tiểu tử Cổ Hạo Nhiên dám bắt nạt con, nương tuyệt đối giúp con không giúp hắn.” (Cesia: A, mẹ chồng như thế này mới pro chứ)

Tự mình đứng lên Cổ Hạo Nhiên nhất thời trừng mắt nói, “Nương, người cũng quá thiên vị đi, con mới là con ruột của người, quan hệ tính như thế nào cũng so với con dâu thân hơn, cái gì giúp nàng không giúp con, nương khủy tay cũng không cần hướng ra bên ngoài đi.”

Phương Lưu Vân lập tức khiển trách, “Tiểu tử nhà người nói cái gì, Diệp Y gả cho người làm thê tử, sau này mọi người chính là người một nhà, đã là người một nhà còn so đo cái gì thân hay không thân, tiểu tử người an phận một chút cho ta, ta nhìn thế nào cũng cảm thấy cùng Diệp Y thân hơn đó, xem bộ dạng của con dâu ta này, rõ ràng là người so không bằng nàng, người như vậy nhìn thấy thế nào cũng vui tai vui mắt, người nếu dám bắt nạt nàng, nương sẽ không để yên cho người.”

Cổ Hạo Nhiên lập tức gào lên, “Nương, người đùa giỡn cái gì, nàng có thể đẹp hơn so với con sao? Nương, ánh mắt của người nhìn thế nào ra như vậy?”

Phương Lưu Vân dùng ánh mắt khinh bỉ liếc hắn nói, “Nhìn người suốt mười tám năm đã sớm phiền chán, ta liền cảm thấy Diệp Y của ta bộ dạng đẹp hơn người, ta liền thương nàng.”

Hai mắt của Cổ Hạo Nhiên hóa đại trũng nương của hắn, lại không dám thốt ra lời nào bất kính, nương lợi hại, đừng để khuôn mặt nhìn như đơn thuần kia lừa gạt, đành phải nghiêng răng nghiêng lợi chuyển sang tròng Diệp Y đang đứng ở bên cạnh, một câu cũng chưa nói đã sinh ra lớn như vậy ưu việt, rõ ràng là rập tằm khi để trên đầu hắn.

Diệp Y lạnh lùng nhìn đỉnh đầu bốc hơi Cổ Hạo Nhiên, khó được để mặc cho Phương Lưu Vân cầm lấy tay nàng không buông, Cổ Hạo Nhiên nhìn thấy nương của hắn công nhiên chống lại hắn, không khỏi tức đến mức khóe miệng rút gân.

“Tiểu lục, người có phải đã quên mất chúng ta rồi không? Nhanh chút, ta còn chờ Diệp Y gọi ta một tiếng đại ca đây.” Nam tử ngồi ở bên trái trên cùng của đại sảnh, trong tay cầm một hồng bao đang mỉm cười nhìn Cổ Hạo Nhiên.

Cổ Hạo Nhiên tạm hoãn cơn tức, cầm lấy tay của Diệp Y đi đến trước mặt đại ca của hắn Cổ Hạo Dương, trong tay âm thầm dùng sức bóp chặt, Cổ Hạo Nhiên dùng sức túm lấy tay của Diệp Y, Diệp Y vừa cảm thấy khác thường liền lập tức đánh trả, bàn tay của hai người nắm chặt, âm thầm phân cao thấp với nhau.

Bạn đang đọc truyện *Gia Có Điều Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Gia đình khổng lồ

Edit: Cesia

“Ai da, ta nói lục đệ người, cảm tình cùng Diệp cho dù có tốt cũng không cần phải lúc nào cũng biểu hiện ra ngoài, đệ có phải muốn làm cho đại tẩu của đệ hâm mộ hay không? Tay đến bây giờ còn nắm chặt, cũng phải để đại tẩu của đệ có cơ hội sờ đến tay Diệp Y chứ, đệ nói được không?” Nữ tử xinh đẹp ngồi bên cạnh Cổ Hạo Dương cười đến hai mắt đều loạn lên, nhìn hai người vẫn đang nắm chặt tay trừu ghẹo nói, lời nói vừa dứt cả đại sảnh mọi người đều cười ầm lên.

Cổ Hạo Nhiên cười hắc hắc xán lạn, “Đại ca, quần giáo phu nhân của ca đi, đều đã làm mẹ của hai hài tử rồi con chanh chua như thế.”

Cổ Hạo Dương cười ha hả nói, “Ta nhìn thế cũng nhìn không ra chanh chua đâu, chỉ là nói đúng tình hình thực tế thôi, mọi người xem đến bây giờ vẫn còn nắm chặt kia.” Trong đại sảnh nhất thời lại vang lên một trận áp chế tiếng cười, Cổ Hạo Nhiên cảm giận thu lại lực đạo trước buông tay ra, Diệp Y sắc mặt bất động cũng đi theo thả tay ra.

“Tiểu lục, đại ca đại tẩu chúc hai người ân ái ái, hạnh phúc mỹ mãn, bạch đầu giai lão.” Cổ Hạo Nhiên không chút khách khí nhận lấy hồng bao, cùng Diệp Y gọi một tiếng đại ca đại tẩu sau đó liền hướng nhị ca đi tới.

Lão nhị Cổ Hạo Viễn tính tình lạnh lùng chỉ thân nhiên nói, “Nhất định phải hạnh phúc.” Cái gì cũng chưa nói, bất quá năm chữ cũng đã đủ bao hàm sự chúc phúc cùng yêu thương đối với đệ đệ nhỏ tuổi nhất của mình, nhị tẩu là một nữ tử cực kỳ ôn nhu, ôn nhu đến xuất ra thủy, cười cầm lấy tay của Diệp Y nói, “Diệp Y, viện chúng ta trụ gần nhau, về sau phải thường xuyên gần gũi mới được.”

“Ha ha, nhị tẩu, sân trụ càng gần thì càng thân, chúng tôi đây trụ chỉ cách nhau một khoảng ngắn, vậy chẳng phải càng sớm thân với Diệp Y hơn tẩu sao? Khó làm được, Diệp Y, về sau nhất định phải thường xuyên ghé vào Thủy Các, chỗ của ta trồng đầy thủy tiên lúc này vừa đúng mùa hoa nở.” Một nữ tử mặc váy dài màu tím nhạt tiến lên vài bước kéo lấy tay Diệp Y.

“Bạch Thiên nói cái gì, miệng lưỡi lạnh lợi những lời tốt đẹp đều bị muội giành hết.” Nhị tẩu cười khanh khách đánh vào tay của Bạch Thiên đang kéo lấy tay Diệp Y.

“Đúng đó, ta cũng không biết nương tử của ta sinh như thế nào lại mồm mép lạnh lợi như thế, mỗi ngày đều huyền thuyên không sợ nói đến nước miếng đều khô.” Ngồi ở vị trí thứ ba một vị nam tử cực quyền rũ cười hơ hớ ứng lời.

“Tam ca, tam tẩu còn không phải bị ca nuông chiều quen, ca nếu không thích nghe nàng nói, tam tẩu có thể luyện thành một bộ võ mồm nước lửa bất xâm, đao thương bất nhập như hôm nay sao.” Cổ Hạo Nhiên rõ ràng khinh bỉ kẻ vừa ăn cướp vừa la làng.

“Tiểu tử nhà người, về sau đừng để cho ta nhìn thấy người nuông chiều Diệp Y nhà người, đến lúc đó mà để ta bắt được.” Cổ Hạo Nhiên vừa nghĩ đến cảnh mình chiều chuộng Diệp Y, không khỏi toàn thân đánh cái rùng mình, đùa giỡn cái gì, nghĩ như thế nào cũng thấy nổi da gà. (Cesia: Đừng kết luận sớm quá nha!)

“Tiểu lục, về sau đã là người lớn, tốt nhất vợ chồng phải hòa thuận mỹ mãn, tiểu lục, nhớ kỹ thế tử là lấy về để thương, không thể khi dễ Diệp Y.” Lão tam Cổ Hạo Danh khó được nghiêm túc nói.

Cổ Hạo Nhiên hắc cười hắc hai tiếng nói, “Đệ đã biết tam ca.” Liếc mắt nhìn thoáng qua thần sắc lãnh đạm đứng bên cạnh Diệp Y, thương nàng? Khi dễ nàng? Nàng không khi dễ hẳn đã là may phước rồi.

Mang theo Diệp Y đi đến trước mặt lão tứ Cổ Hạo Thanh, tính tình của lão tứ giống cha của bọn họ Cổ Chấn, nghiêm túc trầm ổn, lúc này Cổ Hạo Thanh vỗ vỗ vào vai của Cổ Hạo Nhiên nói, “Tiểu tử, rốt cuộc trưởng thành, về sau không còn là tiểu hài tử nữa, làm việc gì cũng phải suy nghĩ cho thế tử, như vậy mới là một hảo trượng phu.”

Mộ nên tử tẩu khuôn mặt tròn trịa cười tủm tỉm nói, “Lão lục à, về sau có người quản đệ, có thế tử tốt như vậy, nhìn đệ về sau còn có thể giống như một con ngựa hoang hay không?”

Cổ Hạo Nhiên trừng Cổ Hạo Thanh nói, “Tứ ca, tứ tẩu lớn chừng này còn giống như tiểu hài tử? Ca dạy dỗ thế nào vậy?” Nói còn chưa dứt tứ tẩu lập tức cả giận mắng, “Đệ mới là tiểu hài tử.” Cổ Hạo Nhiên lắc đầu, “Đây mới không phải.” Nói xong xoay người mang theo Diệp Y đi gặp lão ngũ.

Lão ngũ Cổ Hạo Ảnh một đôi mắt phượng bộ dạng cực kỳ tuấn mỹ, cá tính lại tối phong lưu, đưa cho Cổ Hạo Nhiên hồng bao lại cười ghé vào tai của Cổ Hạo Nhiên nhỏ giọng nói, “Có muốn ta truyền cho đệ vài chiêu không? Nhìn bộ dạng nàng dâu của đệ xinh đẹp nhưng mà có gai, khẳng định là kẻ khó chơi.” Cổ Hạo Nhiên cười xán lạn gật đầu, Diệp Y nhìn thấy ngũ tẩu ngôn chi hữu vật (*), không khỏi liếc nhìn vài lần.

(*) Ngôn chi hữu vật: nói chuyện văn vẻ, có hàm súc.

Ngũ tẩu nhìn thấy ánh mắt của Diệp Y đảo qua, liền khẽ mỉm cười, kéo lấy tay Diệp Y nói, “Diệp Y, về sau đều là người một nhà, lục đệ là nhân trung long phượng, tính tình khó tránh khỏi có chút cao ngạo quật cường, bất quá tâm địa lại rất tốt, muội cũng nhiều nhiều thương hắn.”

Cổ Hạo Nhiên gặp mọi người trong nhà đều đứng về phe của Diệp Y, trong lòng đã sớm buồn bực, lúc này ngũ tẩu lại nói giúp cho hắn, nhất thời về mặt hớn hờ, bất quá nghĩ tới cảnh Diệp Y thương hắn, không khỏi khổ hé ra mặt, tình cảnh kia tưởng cũng không dám tưởng, hơn nữa mục tiêu của hắn chính là thu phục nàng, chỗ nào muốn nàng thương hắn. Diệp Y nhìn vào đôi mắt bao hàm trí tuệ của ngũ tẩu, không đáp có mà cũng không đáp không.

Kế tiếp ba muội muội của Cổ Hạo Nhiên đều đồng loạt chen tới, từng người chen nhau chúc phúc, từng người một đều tán dương mỹ mạo của Diệp Y, trực tiếp đem Cổ Hạo Nhiên gạt sang một bên, Cổ Hạo Nhiên lập tức nhún vai đi tới chỗ của mình ngồi xuống, Diệp Y bị ba tiểu nha đầu vây ở giữa, ba cái nha đầu này tuyệt không giống những người khác, đại tẩu nhị tẩu tuy rằng kéo lấy tay nàng, nhưng cái khí chất lạnh nhạt cùng băng lãnh trên người nàng không phải các nàng có thể chịu được, tuy nói không đến mức e ngại không dám đụng vào, nhưng cũng không giống như ba tiểu nha đầu xông tới như gió, triệt để bỏ qua về lạnh lùng trên mặt nàng.

“Tiểu tẩu tử, muội hôm nay rốt cuộc nhìn thấy được một người có thể sánh kịp tiểu ca, tẩu không biết tiểu ca đáng ghét thế nào đâu, lúc nào cũng bày ra một bộ thiên hạ duy ngã độc tôn, người nào cũng không xem trong mắt, việc gì cũng không để ở trong lòng, giống như hắn mới là kẻ hoàn mỹ nhất, Hạo Vũ ghét nhất về tự đại của tiểu ca, nhưng lại thật không tìm được người nào có thể so với hắn, tiểu tẩu tử, tẩu xuất hiện rồi cuộc cứu vãn sự tuyệt vọng của muội, tiểu ca cũng không phải thiên hạ độc nhất vô nhị.” Tuôn ra một tràng thật dài, chỉ mới mười tuổi Cổ Hạo Vũ, con gái út của Cổ gia, về mặt kích động nhào vào người của Diệp Y.

“Đúng đó, tiểu tẩu tử, tẩu nhất định phải đem tiểu ca áp chế, bằng không cái đuôi của tiểu ca nhất định sẽ vênh lên trời.” Con gái lớn nhất của Cổ gia Cổ Hạo Vân nghiêm trang nói.

Hai người vừa nói hoàn cả đại sảnh nhất thời lại bùng nổ một tràng cười, Cổ Hạo Nhiên xanh mặt nói, “Các người ba người cầm miệng lại hết cho ta, dám bêu xấu lục ca, các người cũng đừng hòng có tiền tiêu vật.”

Cổ Hạo Vũ vênh môi hướng Diệp Y nói, “Tẩu xem, là thế đó, tiểu ca quá khi dễ người.”

Cổ Hạo Danh cười to nói, “Nói rất đúng, nói rất đúng, không hổ là hảo muội tử của ta, nhìn vấn đề thật thấu triệt, ha ha.”

Tứ tẩu cười đến ánh mắt híp lại nói, “Tiểu Vũ, coi chừng họa là từ miệng mà ra, chộc giận kim chủ của các người, sau này tiền tiêu vật thật sự không còn đó.”

Cổ Hạo Vũ kéo kéo tay Diệp Y nghĩ nghĩ rồi nói, “Không sợ, lục ca không cho chúng ta tiền tiêu vật, còn có đại ca, nhị ca, tam ca, tứ ca, ngũ ca, còn có năm vị tẩu tử, chúng muội muội đáng yêu như thế này, mọi người nỗ lực nhìn chúng ta đói chết sao?”

Tam tẩu lập tức phì cười, “Cảm tình chính là muốn bắt chết chúng ta đây mà, đói chết? Cổ phủ nếu để cho các vị tiểu thư đói chết, vậy còn là thiên hạ đệ nhất môn đình sao? Cha, nương, nhìn thấy hay không, ba cái nha đầu nếu không có tiền của lục đệ sẽ bị chết đói, trong phủ lúc nào lại cùng đến nước này? Hay là trong mắt của ba nha đầu này chỉ có lục ca, những người khác đều bị ném sang một bên. Cha, nương, đây chính là điển hình của vong ơn phụ nghĩa.”

Phượng Lưu Vân cười khúc khích nói, “Ta xem dứt khoát cứ ném ba nha đầu này cho Hạo Nhiên nuôi là xong, ta rốt cuộc được thanh nhàn.”

Bạn đang đọc truyện *Gia Có Điều Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Ta cũng muốn cưới

Edit: Cesia

“Đùa giỡn cái gì, không cần, nương người không cần hại con.” Cổ Hạo Nhiên vừa nghe Phương Lưu Vân nói, lập tức nhảy dựng lên tám trượng. Trong đại sảnh nhất lại một trận âm ỉ cười vang, ngay cả băng sơn mặt Cổ Hạo Viễn cũng không khỏi hơi hơi lộ ra chút tươi cười.

Điệp Y nhìn cảnh tượng náo nhiệt trước mắt, nhìn bọn họ mẩu từ từ hiểu, huynh hữu đệ cung, trong lòng bất chợt cảm thấy trống rỗng, cha mẹ, huynh muội, thân tình, tất cả những thứ này nàng chưa từng có, cũng chưa bao giờ từng hy vọng xa vời, biết được cảm giác được cha mẹ yêu thương là như thế nào? Bị huynh muội trêu ghẹo là mùi vị gì? Cho tới bây giờ nàng cũng chưa từng được nếm trải, ngay cả muốn nghĩ cũng không nghĩ ra.

Điệp Y nhìn Cổ Hạo Nhiên đứng ở bên trong lấy một địch sáu cùng nương và năm chị dâu của hắn giao phong, tình cảnh dị thường hòa bạo, nhưng lại âm áp đến chết tiệt, Diệp Y nhìn Phương Lưu Vân về mặt tuy là nghiêm trang đối thuyết với Cổ Hạo Nhiên, trong mắt lại tràn đầy ý cười, đằng sau ý cười đó hàm chứa một loại ôn nhu như thế nào? Là một loại tình cảm như thế nào? Diệp Y không hiểu, cũng thấy không rõ, nàng chỉ biết ánh mắt âm áp như thế vừa rồi từng nhìn chính nàng, cho nên nàng mới không bỏ tay của bà ấy ra.

Điệp Y cúi đầu lẩm bẩm, “Đây là thân tình sao? Thân tình chính là như thế này sao?” Suy tư nửa ngày vẫn không cách nào rút ra được kết luận chính xác, chỉ có chút cảm giác không bài xích, cũng không cảm thấy nguy hiểm, Diệp Y luôn luôn tin vào trực giác của chính mình, không nguy hiểm như vậy là có thể đến gần.

“Gia gia, nãi nãi, tiểu thẩm ở đâu? Mộng Tầm cùng bọn đệ đệ đến xem tân nương tử.” Ngay cửa đại sảnh có năm sáu tiểu hài tử chạy ủa vào.

Ngồi ở gần cửa nhất Cổ Hạo Danh đứng dậy, ôm ấp lấy một tiểu hài tử vừa chạy vừa ngã, cười nói, “Tiểu mộng tâm chạy chậm một chút, còn nhỏ như vậy giành giật chạy đi xem tân nương tử làm gì.”

Mới hai tuổi tiểu Mộng Tâm vừa chảy nước miếng vừa nói, “Mộng Tầm cùng ca ca đến xem tân nương tử, xem tân nương tử, tam thúc thúc, tân nương tử đâu?”

Lão nhị Cổ Hạo Viễn đưa tay ôm lấy Cổ Mộng Tâm nói, “Gọi phụ thân.”

“Phụ thân, xem tân nương tử.” Tiểu Mộng Tâm vùng vẫy thân thể bé xíu quay đầu loạn nhìn xung quanh.

“Tỷ chính là tân nương tử sao?” Lớn tuổi nhất trong đám tiểu hài tử Mộng Tầm ngẩng đầu nhìn Diệp Y hỏi.

Mười tuổi Cổ Hạo Vũ đứng bên cạnh Diệp Y cao giọng nói, “Tiểu chất tử phải gọi là thẩm, nàng là thê tử của tiểu thúc nhà ngươi, không được không biết lớn nhỏ.”

Tám tuổi Cổ Mộng Tầm tuy tuổi còn nhỏ lại nghiêm nhiên đã có phong thái của đại nhân, khuôn mặt nhỏ nhắn tuấn tú ngửa lên nhìn Diệp Y, đôi con ngươi đen nhánh đặc biệt sáng ngời đánh giá Diệp Y từ trên xuống dưới, đột nhiên tiến lên đẩy ra Hạo Vũ cùng Hạo Vân, một tay kéo lấy tay Diệp Y, một tay túm lấy vạt áo của Diệp Y, dùng sức kéo Diệp Y xuống. Diệp Y mắt lạnh nhìn tiểu hài tử này, nửa ngày mới chậm rãi ngồi xuống.

Mộng Tầm chờ Diệp Y ngồi xuống, duỗi hai tay ôm lấy cánh tay Diệp Y, để sát vào mặt Diệp Y hôn một cái, Diệp Y mặt không chút thay đổi nhìn hắn, sau đó Mộng Tầm ôm chặt cánh tay Diệp Y nói, “Mỹ nhân tỷ tỷ, tỷ đừng gả cho tiểu thúc, chờ Mộng Tầm trưởng thành, Mộng Tầm muốn cưới mỹ nhân tỷ tỷ.”

Trong đại sảnh nhất thời âm ỉ, Cổ Hạo Ảnh buồn cười nói, “Đại ca, con của ca cùng lão lục tranh thê tử, ha ha, tiểu Mộng Tầm của chúng ta có tiền đồ, có tiền đồ.”

Tiểu Mộng Tâm nhìn thấy Diệp Y vùng vẫy giãy ra khỏi ôm ấp của Cổ Hạo Viễn, loạng choạng đi tới bỏ nhào vào trong lòng của Diệp Y, ôm Diệp Y hôn một cái mới ngong ngiêng nói, “Ta cũng muốn cưới mỹ nhân tỷ tỷ.” Diệp Y nhìn tiểu hài tử phần điều ngọc mài, trên mặt tuy không có biểu tình gì, nhưng cũng vươn tay ôm lấy tiểu Mộng Tâm.

Đại tẩu Hoa Cận phi cười nói, “Cảm tình hảo, lục đệ, đệ có đối thủ.”

Tam tẩu Bạch Thiên cười ha hả nói, “Điệp Y của chúng ta già trẻ đều ăn a, lão lục, ha ha.” Những người khác đều cười đến ngã trái ngã phải, trong đại sảnh ngay cả những thân thích của chi thứ, hạ nhân, một đám đều che miệng cười không ngừng, ngồi ở thượng vị Phương Lưu Vân đã sớm cười đến ngã ra ghế, mị lực của Diệp Y quả thật không thể coi thường.

Cổ Hạo Nhiên nhất thời tức đến sôi máu, ngươi nói Diệp Y nếu có tâm câu dẫn hắn còn có thể mở miệng chỉ trích, đằng này người ta một câu còn chưa nói đã thành công câu dẫn hai người, muốn hắn tính thế nào mới được? Điềm làm Cổ Hạo Nhiên tức giận nhất chính là, từ trước đến giờ chính hắn luôn là người được yêu thích nhất trong phủ, như thế nào lần này trở về đám tiểu tử đó không những không nhào tới tìm tới hắn, hiện tại cư nhiên còn đến đây

công khai tranh thê từ với hần, thật sự không thể nhịn được nữa.

“Đi chỗ khác chơi, đi chỗ khác chơi, tiểu thí hài, chờ người trưởng thành, nàng đã trở thành hoa cúc của hôm qua, đi qua tìm cha người đi, đại ca, nhị ca, mau qua ôm con của các người về đi.”

Mộng Tầm lập tức nhìn chăm chăm vào Cổ Hạo Nhiên nói, “Hoa cúc của hôm qua ta cũng cưới, ta sẽ cưới mỹ nhân tỷ tỷ.” Dứt lời ngoảnh đầu sang Diệp Y nói, “Mỹ nhân tỷ tỷ, tỷ đừng gả cho tiểu thúc, thúc ấy trừ bỏ đẹp mặt, vốn không có cái gì dùng được, hơn nữa bản tính còn rất phong lưu, bên ngoài có một đồng lớn nhân tình, thúc ấy sẽ không đối xử tốt với mỹ nhân tỷ tỷ, Mộng Tầm không giống, Mộng Tầm nhất định chỉ đối xử tốt với một mình mỹ nhân tỷ tỷ, huống chi Mộng Tầm đã hôn mỹ nhân tỷ tỷ rồi, phụ thân nói, khinh bạc nữ tử nhất định phải chịu trách nhiệm đối với nàng, mỹ nhân tỷ tỷ, Mộng Tầm nhất định sẽ chịu trách nhiệm đối với tỷ, tỷ yên tâm”

Lời này vừa ra cả sảnh đường lại cười ầm lên, tam tẩu Bạch Thiên cả người ngã vào Cổ Hạo Danh, hai người ôm nhau cười đến không thấy mũi không thấy mắt, nhị tẩu Thanh Nhu túm lấy tay của Cổ Hạo Viễn, chỉ vào đại tẩu Hoa Cẩn cười đến hỏn hển thở không ra hơi nói, “Đại tẩu, đại ca, dạy không tốt a.” Vẫn không có biểu tình gì, Cổ Hạo Viễn cũng cười gật đầu nói, “Dạy thấu triệt, nên chịu trách nhiệm, nên chịu trách nhiệm”

Rầm, rầm, lão ngũ Cổ Hạo Ảnh liên tục vỗ bàn, cười đến nước mắt chảy ròng ròng, “Trừ bỏ đẹp mặt không có cái gì dùng được, lão lục, người cũng có hôm nay, ha ha ha ha.”

Tứ tẩu Từ Mẫn kéo lấy ngũ tẩu Linh Tĩnh, hai người đầu đối đầu cười đến khom người không thẳng dậy nổi, tối nghiêm túc Cổ Hạo Danh cũng vuốt hai gò má cười nói, “Có một đồng lớn nhân tình, đại ca, mấy thứ này cũng là do ca dạy? Không tôi, không tôi, anh hùng xuất thiếu niên, đại ca, cường.”

Lão đại Cổ Hạo Dương cùng Hoa Cạn hai mặt nhìn nhau dờ khóc dờ cười nhìn về mặt kiên định Cổ Mộng Tầm, Cổ Hạo Nhiên đã gần đến mức bạo tẩu, tức giận ngất trời hướng Cổ Hạo Dương quát, “Một đồng lớn nhân tình? Ta như thế nào lại không biết mình có một đồng lớn nhân tình? Đại ca, hôm nay người phải nói rõ ràng cho ta.”

Cổ Hạo Dương sờ mũi cười hắc hắc hai tiếng, hướng Mộng Tầm quát, “Những lời này người nghe được từ đâu? Cha không nhớ rõ đã dạy người.”

Mộng Tầm khiêu khích nhìn sắc mặt đã xanh mét Cổ Hạo Nhiên nói, “Lão ngũ thúc nói, ngũ thúc nói tiểu thúc bộ dạng như vậy, bên ngoài không biết làm cho bao nhiêu nữ tử thần hồn điên đảo, lần này tiểu thúc cưới thê từ về nhà, không biết có bao nhiêu nhân tình com nước không ăn, ruột gan đứt từng đoạn.”

Cổ Hạo Nhiên vừa nghe lập tức khuôn mặt âm lãnh xoay người đi tới gần Cổ Hạo Ảnh, Cổ Hạo Ảnh không nghĩ tới mọi việc sẽ đổ tới đầu hần, nhảy dựng lên chạy đến trốn phía sau lão tứ Cổ Hạo Thanh nói, “Chuyện này cũng không liên quan đến ta, ta cũng không có nói cho tiểu Mộng Tầm nghe, là tiểu Mộng Tầm hãm hại ta. Và lại, ta nói thân mật có nghĩa là người khác đối với đệ hạo, không phải là loại thân mật mà mọi người đã lý giải, lão lục nhà ta thông minh tuyệt đỉnh, văn thái phong lưu, nhân trung long phượng, cặp mắt lại soi mói không phải bình thường, thiên hạ này người có thể xứng với đệ cũng chỉ có lục đệ muội Diệp Y, lão lục à, chuyện này bắt quá chỉ là nói chơi, nói chơi thôi.”

Cổ Hạo Nhiên gặp Cổ Hạo Thanh lời kéo hần không cho hần đi tìm Cổ Hạo Ảnh tính sổ, nhất thời oán giận hết, “Người chờ cho ta, ta sau này nhất định trừng trị người.” Dứt lời, liền xoay người hướng Mộng Tầm đi tới.

Bạn đang đọc truyện *Gia Có Điều Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Người là của ta

Edit: Cesia

Mộng Tầm nhìn thấy Cổ Hạo Nhiên hùng hổ chậm rãi đến gần, vội vã đứng chắn phía trước Diệp Y, mở ra hai tay ngăn lại Cổ Hạo Nhiên, trừng mắt nói, “Không được bắt nạt mỹ nhân tỷ tỷ, mỹ nhân tỷ tỷ là của ta.”

Sắc mặt của Cổ Hạo Nhiên càng trở nên khó coi túm lấy áo của Mộng Tầm nhấc lên, mặt đối mặt với Mộng Tầm gần từng tiếng, “Nếu bản về chịu trách nhiệm còn không tới phiên người, ta ôm cũng đã ôm qua, hôn cũng đã hôn qua, người đã chạm chân, hiện tại nàng đã là thê từ của ta, người đời này cũng đừng mơ tưởng.” Dứt lời nhắc Mộng Tầm lên đi nhanh hai bước, ném vào trong lòng của Cổ Hạo Dương.

“Khụ khụ, ta nói này Hạo Nhiên, chuyện phòng the của hai người không cần đề cập ở trong này, Diệp Y là thê từ của người, chuyện này chúng ta đều biết, người muốn làm gì là chuyện của người, nơi này là nơi công cộng, thỉnh chú ý đừng dạy hư tiểu hài tử.” Ngồi ở phía trên Phương Lưu Vân nghiêm trang nhìn Cổ Hạo Nhiên.

Mọi người trong đại sảnh vốn đang cười loạn thành một đoàn, vừa nghe thấy lời này nhất thời đều an tĩnh, nửa ngày không biết là ai nhịn không được xì cười trước, ngay sau đó liền tiếp một chuỗi cười nói đuôi nhau kéo tới, nhất thời mau miệng lời nói nói ra Cổ Hạo Nhiên mới cảm thấy không ổn, liền lập tức xấu hổ muốn chết đứng ngay giữa đại sảnh, trên mặt nhẹn không được ửng hồng.

Điệp Y không sao cả ôm lấy tiểu Mộng Tâm đứng dậy, tiểu hải tử ôm vào lòng cảm giác thật mềm mại, phá vỡ thói quen không thích người khác chạm vào người của Điệp Y.

Mọi người trong đại sảnh sợ Điệp Y xấu hổ, đều liếc mắt nhìn cố nén không dám cười ra tiếng, lúc này mười tuổi Cổ Hạo Vũ đi tới giữ chặt lấy góc áo của Điệp Y, “Tiểu hải tử, phò dung mạo đó của tiểu ca thật sự có điểm không đáng tin cậy, huynh ấy nói tẩu là của huynh ấy, vậy huynh ấy cũng là của tẩu, nếu tiểu ca làm ra chuyện gì có lỗi với tẩu, tẩu không cần nương tay, nhất định phải đề bực sự kiêu ngạo của huynh ấy mới được.”

Cổ Hạo Nhiên đang xấu hổ, vừa nghe Cổ Hạo Vũ ở trước mặt mọi người nói hần không đáng tin, lập tức lửa giận lại bùng phát, xoay người về phía Cổ Hạo Vũ quát, “Nàng là của ta chính là của ta, bất kể ta có đáng tin hay không nàng cũng là của ta, nha đầu nhà ngươi hôm nay dám làm phản.”

Điệp Y nâng mắt nhìn Cổ Hạo Nhiên hơi cau mày thấp giọng lầm bầm, “Hần là của ta?”

Nãy giờ vẫn đứng ở một bên xem diễn đại muội Cổ Hạo Vân cười nói, “Đúng vậy, tiểu ca nếu đã nói tẩu là của huynh ấy bất kể huynh ấy có đáng tin hay không, như vậy nói ngược lại, huynh ấy có đáng tin hay không thì cũng là của tẩu, tiểu hải tử, tẩu hôm nay mới vào cửa, tiểu ca đã dám nói vậy, về sau tiểu ca không phải còn muốn leo lên đầu của tẩu sao, tiểu hải tử, sau này tẩu cần phải quản tiểu ca chặt chẽ một chút mới được.”

Điệp Y nhìn thấy mặt của Cổ Hạo Nhiên biến sắc, của ta, hai chữ này rất tốt, nếu là đồ của ta, vậy không cần khách khí, đồ của mình tốt nhất vẫn để chính mình dạy dỗ, mượn tay người khác vốn không phải tác phong của nàng, tại một nơi xa lạ có một thứ gì đó thuộc về chính mình, cảm giác cũng không tồi.

Cổ Hạo Nhiên nhìn thấy ánh mắt của Điệp Y nhìn hần không ngừng biến ảo, giống như đang nhìn chằm chằm vào con mồi, ánh mắt kia lần đầu tiên bắt đầu xem trọng hần, đánh giá hần, nhưng lại không giống với ánh mắt đang xem trọng phụ, đó giống như đang xem một món đồ độc hữu, soi mói đánh giá sau đó cảm thấy vừa lòng, làm hần không khỏi âm thầm rung mình một cái, cảm giác sau lưng có từng trận gió lạnh đang từ từ thổi tới.

Trầm ngâm Cổ Hạo Nhiên đi tới bên cạnh Điệp Y, cảm xúc nhìn ba tiểu nha đầu nói, “Ba người các ngươi tiền tiêu vật tháng này toàn bộ khấu trừ, sau này cũng đừng hòng kiếm được một hào nào từ ta.”

Cổ Hạo Vũ đang muốn kêu oan, Phương Lưu Vân lúc này mới thốt lên, “Tiểu Vân, tiểu Vũ không được gây rối, nhìn xem các con đang nói gì, cho dù quan tâm tiểu hải tử của các con cũng không được bôi nhọ tiểu ca của các con, tiểu ca của các con ngày thường làm người như thế nào các con còn không rõ sao? Coi chừng kết quả hoàn toàn ngược lại.” Tiểu Vũ không hiểu chuyện, nhưng đã mười sáu tuổi tiểu Vân thì hiểu chút ít, những lời vừa rồi bất quá là quan tâm tiểu hải tử, đồng thời càng nhiều là quan tâm tiểu ca, đem tiểu ca nói càng hoa tâm tiểu hải tử có khả năng sẽ càng đề ý đến tiểu ca, không nghĩ đến khả năng bị phản tác dụng, hiện tại được mẫu thân nhắc nhở mới tỉnh ngộ, nhất thời ngậm miệng không dám nói tiếp.

Điệp Y nhìn Cổ Hạo Nhiên sắc mặt khó coi đứng ở trước mặt nàng, một tay ôm tiểu Mộng Tâm, một tay vươn lên đưa cho Cổ Hạo Nhiên, mọi người trong đại sảnh vốn cho chuyện ban nãy đã trôi qua, lúc này lại thấy Điệp Y vươn tay, không khỏi đều tập trung chú ý nhìn qua.

Cổ Hạo Nhiên vừa thấy động tác của Điệp Y, lập tức nhớ tới chiều lúc trước nàng ném hần xuống sông, không khỏi thận trọng nhìn Điệp Y nói, “Ngươi muốn làm gì?”

Điệp Y thản nhiên nói, “Đưa tay ngươi cho ta.”

Cổ Hạo Nhiên có chút không xác định ngó ngó Điệp Y mới chậm rãi nâng tay lên, muốn xem Điệp Y rốt cuộc có mục đích gì. Điệp Y nắm lấy tay của Cổ Hạo Nhiên, nhìn Cổ Hạo Nhiên nói, “Ngươi nhớ kỹ, từ hôm nay trở đi ngươi là của ta.”

Cổ Hạo Nhiên đầu tiên là ngẩn người, ngay sau đó trên mặt hơi hơi ửng đỏ, lập tức chuyển sang xanh mét, nói, “Ta khi nào thì nói qua ta là của ngươi? Ngươi là nữ nhân tất nhiên thuộc về nam nhân, có nam nhân nào lại thuộc về nữ nhân.” Dứt lời định giãy tay Điệp Y ra.

Điệp Y bàn gia tăng sức nắm chặt lấy tay của Cổ Hạo Nhiên không buông, từ tốn nói, “Ngươi đã tuyên bố ta là của ngươi, như vậy ngươi cũng là của ta, ngươi nếu dám khiêu khích ta, ngươi cứ thử xem.”

Cổ Hạo Nhiên giãy không thoát khỏi tay Điệp Y, vừa nghe thấy lời nói của Điệp Y, tia sáng sắc bén chợt lóe qua trong mắt, lập tức cổ tay vừa lật phản thủ bắt lấy tay của Điệp Y, kéo Điệp Y qua, mặt đối mặt với Điệp Y một lúc mới nghiêng chặt răng trầm giọng nói, “Tốt, ta muốn nhìn xem ngươi rốt cuộc có bao nhiêu đại bản sự, muốn khiêu khích ta, ngươi cũng cứ thử xem.”

Hai người trong nhất thời hỏa hoa bùng bùng bắn ra bốn phía, mọi người đều biết mối quan hệ giữa hai người sợ là không phải chỉ đơn giản là quan hệ giữa thê tử cùng trọng phụ, trái ngược với sự kinh ngạc của đám người Cổ Hạo Vân ba nha đầu cùng với nhất chúng thân thích, đôi phu thê ngồi ở vị trí chủ thượng trong đại sảnh đều biểu hiện phong cầm đã dự kiến được, cả một đám đều vẻ mặt tươi cười ung dung ngồi ở một bên, hoàn toàn là một bộ dạng xem kịch vui.

“Được rồi, được rồi, ăn cơm thôi, có chuyện gì muốn nói lúc ăn cơm nói, hôm nay chính là lần đầu tiên Điệp Y cùng dùng cơm với mọi người chúng ta, đến đây, Điệp Y, nương mang con cùng đi.” Phương Lưu Vân khẽ cười đánh vỡ không khí im lặng trong đại sảnh, đứng lên nắm lấy tay Điệp Y kéo về hướng nhà ăn.

Cổ gia đông đúc, lúc dùng cơm cũng không nhất định đều tề tựu ở nhà ăn, bất quá hôm nay nhất chúng đều tề tụ lại đây, con trai cùng cha mẹ một bàn, con dâu cùng con gái một bàn, bồi phận tôn tử ngồi một bàn, mấy bàn còn lại là của bà con, chất nhi chất nữ, tiếp theo là đến những đại quân gia có thân phận, ngồi đây mười bàn trái phải, vài bồi phận có cấp bậc, đám người của Cổ Hạo Nhiên ngồi ở hai bàn vị trí trên cùng, được bao phủ bởi một bức màn che ngăn cách với mọi người dưới lầu.

Đại tẩu Hoa Cẩn đang muốn gọi Diệp Y ngồi xuống bên cạnh mình, chợt nghe thấy Phương Lư Vân cười nói, “Diệp Y là nàng dâu mới, hôm nay ngồi cùng bàn với chúng ta, đến đây Diệp Y, an vị ở bên cạnh ta.” Dứt lời liền kéo Diệp Y ngồi xuống, đám người Cổ Hạo Nhiên cũng theo sau ngồi xuống, bên cạnh Cổ Chấn lần lượt là Cổ Hạo Dương, ấn theo thứ tự theo hướng ngược chiều kim đồng hồ.

Tam tẩu Bạch Thiên nghe vậy phì cười nói, “Nurong, Diệp Y mới đến, người đừng làm cho nàng sợ, con xem vẫn là lại đây ngồi cùng bàn với chúng con đi.”

Phương Lư Vân cười khúc khích nói, “Dù sao sớm hay muộn cũng quen, vậy cứ bắt đầu quen dần từ hôm nay đi.” Diệp Y nghiêng tai nghe hai người đối thoại, nhìn lướt qua bắt gặp ánh mắt xem kịch vui của mấy nàng dâu, trong lòng âm thầm gia tăng đề phòng, khí chất lãnh khốc quanh thân vô hình tản mát ra, Phương Lư Vân nhất thời có chút ngây ngời, tuy rằng chỉ nhìn thấy một mặt của Diệp Y biết nàng bất cận nhân tình, bất quá chỉ nghĩ là do sống trong núi đã lâu, dưỡng thành tính cách không quen cùng người khác giao tiếp, tuy nói lạnh lùng cũng không cảm giác làm người khác sợ hãi, lúc này lại vô hình tản mát ra khí thế làm người ta cảm thấy áp bức, đây chính là cảm giác áp bách đặc hữu của người đã lâu năm đứng ở vị trí trên cao, Phương Lư Vân không khỏi cảm thấy kinh ngạc.

Bạn đang đọc truyện *Gia Có Điều Phu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Làm trâu làm ngựa

Edit: Cesia

Diệp Y tự bản thân tăng lên cảnh giác cho nên trừ bỏ người ngồi ở gần nàng nhất Phương Lư Vân hơi cảm giác được có chút khác thường, những người còn lại đều không cảm giác được, lúc này đều đang ung dung nhìn Cổ Hạo Nhiên.

Diệp Y nhìn mọi người như cười lại như không nhìn Cổ Hạo Nhiên, không khỏi hơi quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Cổ Hạo Nhiên vẻ mặt lãnh khốc vừa xăn tay áo vừa cảm hận nói, “Đến đây, xem ai sợ ai.”

Phương Lư Vân cười ha hả vỗ tay nói, “Dọn thức ăn lên.” Ngay tức thì mấy chục người tựa như lưu thủy bùng thức ăn lên, chỉ trong chớp lát toàn bộ bàn đã được bày đầy thức ăn, tất cả những món ăn này Diệp Y đều không nhận ra được là làm từ nguyên liệu gì, nhưng ngửi có vẻ rất thơm ngon.

Phương Lư Vân nhìn đã muốn chuẩn bị sẵn sàng trận địa đón quân địch Cổ Hạo Nhiên cùng sáu con trai, nhẹ giọng cười nói, “Ăn đi.” Dứt lời quay đầu hướng Diệp Y nói, “Thích ăn gì cứ mặc sức ăn, không cần khách sáo.” Vừa nói vừa gấp một sợi không biết là gì bỏ vào bát của Diệp Y.

Diệp Y hơi hơi gật đầu cắn thử một miếng, hương vị không tồi, trong mắt lại thấy cả bàn trừ Cổ Chấn, Phương Lư Vân cùng nàng, sáu người còn lại không một ai động đũa, không khỏi liếc xéo Cổ Hạo Nhiên, gấp Cổ Hạo Nhiên hai mắt nhìn trừng trừng vào thức ăn trên bàn, tay cầm đũa giống như hồ rình mồi không động thủ, năm người khác cũng đồng bộ đáng như thế.

Phương Lư Vân nhìn thấy Diệp Y đang liếc nhìn mấy người kia, không khỏi cười khúc khích nói, “Bọn họ muốn ăn phải tự mình cướp đoạt, cướp được qua quan, cướp không được sẽ bị trừng phạt, trước kia Hạo Nhiên đều thắng lớn nhất, hôm nay xem ý định của năm tiểu tử kia nhất định là muốn trừng trị Hạo Nhiên, hắc hắc, Diệp Y chúng ta cứ ngồi một bên xem nào nhiệt.” Diệp Y ngẩng đầu quét mắt qua mọi người, trò chơi này trước kia nàng đã chơi quá nhiều lần, bất quá nếu thua sự trừng phạt chính là không thể nhìn thấy mặt trời ngày mai.

Lời nói của Phương Lư Vân vừa rơi xuống, Cổ Hạo Nhiên chuyển động đôi đũa như gió lốc quét qua thức ăn trên bàn cướp đoạt, ngồi bên trái hắn Cổ Hạo Ảnh tay phải trầm xuống gạt ra đôi đũa của Cổ Hạo Nhiên, Cổ Hạo Nhiên không cùng Cổ Hạo Ảnh đánh bừa, liên tục biến hóa phương hướng, hướng tới những đĩa thức ăn khác, bất quá đến nửa đường đều bị một đôi đũa khác chặn trước lộ.

“Tiểu lục, xem ra công phu của đệ chẳng tiến bộ chút nào, trò trẻ con đó qua không được quan đầu, tiểu lục, ta xem tờ lựa thuộc quản lý của ta ở phía nam vẫn chưa có cơ sở, thua phải đi mở đường cho ta.” Cổ Hạo Dương mỉm cười đuổi đôi đũa ra, đoạt lấy miếng thịt gà Cổ Hạo Nhiên vừa cướp được.

“Đại ca, không cần dùng lời thoại của đệ trả lại cho đệ, thua hay thắng kết luận vẫn còn quá sớm.” Cổ Hạo Nhiên vẻ mặt vận vẹo bác bỏ yêu cầu của Cổ Hạo Dương.

“Tiểu lục, thua phải giúp ta quản lý một tháng sinh ý của tiền trang.” Lãnh khốc Cổ Hạo Viễn vừa nhai món gì đó vừa cấp tốc đẩy ra chiếc đũa của Cổ Hạo Nhiên.

“Lục đệ à, tam ca thương đệ, từ lâu trên tay ta đệ chỉ cần trông nom nửa tháng là được rồi.” Cổ Hạo Danh cười hi hi đoạt lấy miếng rau xanh Cổ Hạo Nhiên vừa kẹp được.

“Tứ ca cũng không có yêu cầu gì nhiều, đi khai thác mỏ than Kiền Lâm hai mươi ngày là được.” Cổ Hạo Thanh nói thật sự vân đạm phong khinh, đi khai

thác mỏ than ở nơi hoang vu heo hút Kiền Lâm, một hán nghĩ ra được chiêu nham hiểm như thế, Cổ Hạo Nhiên xanh mặt không nói tiếng nào.

“Lão lục, ngũ ca thật không có điều kiện gì, công việc trong tay ta còn ứng phó được, chỉ là cảm thấy dùng giường hắc ngọc của ta để đổi lấy giường gỗ tử đàn ngàn năm của đệ có vẻ hão, chúng ta một đổi một.” Cổ Hạo Ảnh một bên tặng cho Cổ Hạo Nhiên một nụ cười quyến rũ động lòng người, một bên gạt ra chiếc đĩa của Cổ Hạo Nhiên.

Cổ Hạo Nhiên lập tức tức giận nói, “Người nghĩ cũng đừng nghĩ, chiếc giường kia cả Thánh Thiên vương triều cũng chỉ có độc nhất một cái, muốn nhắm nhe nó không có cửa đâu.”

Phương Lưu Vân lúc này cười hắc hắc nói, “Dám chơi dám chịu, đây chính là quy củ của Cổ gia, Hạo Nhiên à, nếu con không cố gắng cướp được thức ăn trên bàn, con cứ chờ đi làm trâu làm ngựa đi, nha, đúng rồi, ta muốn chiếc thuyền lâu của con, chiếc thuyền đó nhìn đẹp hơn thuyền của ta.”

Cổ Hạo Nhiên nghe xong lời của Phương Lưu Vân, cái mũi đều tức đến muốn bị lệch, không nói tiếng nào vui đầu tiên công trên bàn, bắt quá vô công của hán vốn là yếu nhất trong mấy huynh đệ, lúc này năm người liên thủ đối phó một người, nếu so phương diện khác, hán hoàn toàn không để vào mắt, tự có bản lĩnh ứng phó vượt qua, nhưng nói đến công phu chỉ có thể đứng sang một bên.

Điệp Y vừa ăn vừa xem, thức ăn trên bàn cấp tốc giảm bớt, đám người Hoa Cận ở bên cạnh, sớm đã xem hết nửa ngày trò hay, nói cười huyền thuyên. Điệp Y từ các nàng nơi đó nghe được, trước kia bọn người Cổ Hạo Dương đều bị Cổ Hạo Nhiên chinh qua, không thiếu giúp hán làm việc, nhưng quy củ định ra trước khi chưa thành thân mọi người sẽ không thể liên thủ đối phó, cho nên lần nào Cổ Hạo Nhiên cũng đều thành công đào thoát, lúc này đây mấy ca đều toàn lực ứng phó, Cổ Hạo Nhiên xem ra là số kiếp đã định.

Điệp Y đang xem đột nhiên mở miệng nói, “Không cho phép hỗ trợ?”

Phương Lưu Vân ngăn người mới cười nói, “Con muốn giúp sao? Quy củ không nói không thể hỗ trợ, nhưng con cho rằng có thể cướp được đồ trên tay của năm kẻ kia? Tứ tẩu Tử Mẫn của con biết vô công năm đó muốn giúp Hạo Thanh cũng không thành công, huống chi con cũng không biết vô công.” Ngay lúc bắt đầu thấy Điệp Y không kinh ngạc, cũng không quan tâm, giống như người ngoài cuộc xem diễn, còn tưởng rằng quan hệ giữa Điệp Y cùng Cổ Hạo Nhiên thật sự không tốt, hiện tại xem ra chính là kết luận quá sớm.

Điệp Y nhìn vào mắt của Phương Lưu Vân cũng không nói gì đáp lại, quay đầu nhìn thấy Cổ Hạo Nhiên vẫn còn đang nỗ lực tranh đoạt, trên bàn mấy người đương nhiên nghe thấy được đối thoại giữa Điệp Y và Phương Lưu Vân, không khỏi phân nửa lực chú ý nhìn Điệp Y, mà Cổ Hạo Nhiên cũng không để ý đến Điệp Y, tiếp tục ra sức hoàn thành mục tiêu.

Mắt thấy thức ăn trên bàn đã voi hơn phân nửa, Điệp Y vẫn ngồi bất động như núi, Cổ Hạo Dương cùng Cổ Hạo Viễn liếc nhau, cùng nhíu mày, Cổ Hạo Nhiên vẻ mặt bình tĩnh động tác trên tay càng lúc càng nhanh, bắt quá vẫn trốn không thoát tầng tầng lớp lớp chiếc đĩa vây công.

Nửa ngày Điệp Y buông đôi đĩa trong tay, chậm rãi nhấc tay bụng lên một đĩa hoa quả khô, Phương Lưu Vân không khỏi mở miệng hỏi, “Phải là Hạo Nhiên tự mình cướp được mới tính, nếu con bỏ vào chén của nó cũng vô dụng.”

Điệp Y cúi đầu lạnh lùng nói, “Tôi có nói phải giúp hán sao?” Nghe vậy, mọi người trên bàn đều giật mình, trong khoảnh khắc mọi người đang ngăn người, Điệp Y đột nhiên ném chiếc đĩa đang cầm trên tay về phía đối diện Cổ Hạo Dương và Cổ Hạo Viễn, hai viên quả khô lập tức bay về hướng hai người, Cổ Hạo Dương phản thủ tiếp được chiếc đĩa, nhân tiện tiếp luôn quả khô trên đĩa, đồng thời trong lúc đó Cổ Hạo Viễn cũng lập tức dùng đĩa kẹp lấy quả khô.

Cổ Hạo Nhiên là một kẻ thông minh nhạy bén, vừa thấy cũng không lại trực tiếp cướp đồ ăn, đôi đĩa trong tay tung bay, trong lúc nhất thời, rau xanh, thịt bò đều hướng ba người còn lại bay tới, trong lúc Cổ Hạo Danh, Cổ Hạo Thanh, Cổ Hạo Ảnh lác mình né tránh hoặc dùng đĩa tiếp lấy, Cổ Hạo Nhiên đã gấp được một miếng rau xanh, đặt ở miệng mình ăn vẻ mặt tràn đầy thỏa mãn.

Cổ Hạo Dương năm người đôi đĩa trong tay đều đang kẹp một món gì đó, đối diện nửa ngày nhìn thấy vẻ mặt đắc ý của Cổ Hạo Nhiên, Cổ Hạo Danh nửa buồn cười nửa tức giận nói, “Đề đặc ý cái gì, nếu không có Điệp Y giúp đệ, đệ sớm đã sung quân đi khai thác mỏ rồi.”

Cổ Hạo Nhiên hừ lạnh một tiếng nói, “Ta cũng không bảo nàng giúp.”

Điệp Y cũng đồng thời lạnh lùng nói, “Người của ta chỉ có thể làm trâu làm ngựa cho ta.”

Cổ Hạo Nhiên vừa nghe lập tức quay phắt lại, căm tức nhìn Điệp Y nói, “Người nằm mơ.” Điệp Y lạnh lùng nhìn hán cái gì cũng không nói, Cổ Hạo Nhiên nhìn mấy huynh đệ trên bàn ai nấy đều vẻ mặt ái muội nhìn hán, không khỏi gắt giọng nói, “Chúng ta cứ chờ xem ai sẽ làm trâu làm ngựa cho ai.”

Bạn đang đọc truyện *Gia Có Điều Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Minh đấu

Điệp Y lười đáp lại hần, trên bàn nhất thời trở nên lạnh thanh, Cổ Hạo Dương lắc đầu nói, “Đồ không lương tâm, haizzz, trước kia tại sao ta không nghĩ ra được chiêu này? Mất công để tên tiểu tử kia đắc ý nhiều năm.”

Cổ Hạo Thanh buồn đũa nói, “Trước kia có lão lục cũng đủ làm cho người ta đau đầu, hiện tại còn có thêm một Điệp Y, hai người phối hợp với nhau, về sau thiên hạ còn có chỗ cho chúng ta sao?” Dứt lời có ý lắc đầu thờ dài.

Cổ Hạo Nhiên càng nghĩ càng giận, trước mặt nhiều người lại nói cái gì chỉ có thể làm trâu làm ngựa cho nàng, đem mặt mũi của Cổ Hạo Nhiên hần đặt ở chỗ nào? Mấy huynh đệ còn nhân cơ hội bốn cọt, hoàn toàn không đem hần để vào mắt, sắc mặt luân phiên biến hóa từ hồng hồng lam lam lục lục thanh thanh mới đứng phắt dậy trầm giọng nói, “Ăn no, ta còn có việc đi trước.” Dứt lời, xoay người không hề quay đầu lại liền xông ra ngoài.

Mọi người trong đại sảnh nhất thời đều im ắng, Phương Lư Vân vội vàng kéo Điệp Y ôn nhu nói, “Điệp Y, Hạo Nhiên tính tình vẫn còn như tiểu hài tử, con cũng đừng nóng giận.” Một mặt nháy mắt ra hiệu bảo người đuổi theo gọi Cổ Hạo Nhiên trở về.

Điệp Y mặt vẫn không chút thay đổi nói, “Tôi không tức giận.” Vừa rồi Cổ Hạo Nhiên nhìn thoáng qua, trên mặt mặc dù tức giận tận trời nhưng hô hấp lại rất trầm tĩnh, cùng với biểu hiện bên ngoài của hần khác biệt rất nhiều, tức giận bỏ đi xem mặt ngoài thì có vẻ giống như tức đến hồ đồ giận dữ bỏ đi, bên trong hần đang tính toán chuyện gì không ai biết, Điệp Y luôn tin tưởng cảm giác của chính mình, trực giác của sát thủ rất lợi hại cũng rất tinh chuẩn.

Phương Lư Vân mỉm cười nói, “Không tức giận là tốt rồi, Điệp Y, Hạo Nhiên thiếu niên đặc chỉ tính tình cũng dường thành khó chiều chuộng, giáo hoạt, chúng ta cũng không có biện pháp gì với hần, hiện tại đã có con, một người có thể kiềm chế hần, nương đem Cổ Hạo Nhiên giao cho con, con phải mãi dũa tính tình cùng quản thúc hần một chút mới được, Hạo Nhiên có con quản thúc nương cũng yên tâm.”

Điệp Y nâng mắt liếc nhìn Phương Lư Vân, cảm giác Phương Lư Vân nói những lời này là thật tâm, trầm mặc một lúc mới chớp mắt nói, “Người của tôi, tôi tất nhiên sẽ quản.” Dứt lời cũng đứng dậy rồi đi, còn lại cả đại sảnh mọi người hai mặt nhìn nhau, nửa ngày Cổ Hạo Viễn mới lạnh lùng nói, “Thủ vị.” Phương Lư Vân cũng ha ha cười rộ lên, “Trời sinh vô quỷ đây có móng tay nhọn, không biết là tương sinh tương khắc hay là nghiêng về một bên đây?” (Cesia: gia đình này vui ghê, lúc nào cũng chờ xem diễn)

Nói trở lại Điệp Y trở lại Dạng Cư nơi Cổ Hạo Nhiên trụ, Phong đã đón đầu đi tới, “Thiếu phu nhân, từ hôm nay trở đi hết thảy mọi sự vụ của Dạng Cư sẽ do thiếu phu nhân quản lý, đây là sổ ghi chép đầy đủ mọi khoản mục, thiếu phu nhân có muốn xem qua hay không?”

Điệp Y nhìn thoáng qua sổ sách trong tay của Phong và bàn tính trong tay Liễu, nguyên lai Cổ phủ nam tử đã thành thân đều tự có chỗ ở riêng, tuy rằng cùng sống chung trong Cổ phủ rộng lớn, nhưng mỗi viện đều có kim khố riêng của mình, tất cả mọi chi tiêu cá nhân cùng đối ngoại đều do tự mình xử lý, cho nên mọi thứ cứ như thế tạo thành nhất mạch, bởi vậy mới có tình huống Cổ Hạo Nhiên cho ba muội tử tiền tiêu vật không cần đến sự đồng ý của Cổ Chấn.

Điệp Y vừa nhìn bàn tính đầu liền choáng váng, đồ cổ à, ngay máy tính nàng cũng không biết dùng còn nói gì đến bàn tính, và lại cho đến bây giờ Điệp Y đối với con số không hề có khái niệm, trước kia mỗi lần chấp hành nhiệm vụ bảng giá yêu cầu đều được niêm yết rõ ràng, chỉ cần kiểm tra tài khoản có thêm mấy con số không là đủ, cho dù ngồi ở vị trí thứ hai của tổ chức, hoạt động thường xuyên cũng chính là giết người cướp của, ai lại đi quan tâm đến mấy chuyện lật vật gia đình.

“Trước kia ai phụ trách, hiện tại cứ như cũ đi, ta chỉ cần biết quá trình cùng kết quả, cụ thể thao tác các người tự mình làm chủ.” Phong và Liễu nhìn thoáng qua vẻ mặt nghiêm túc của Điệp Y, đều hiểu được gât gât đầu, lập tức chậm rãi báo cáo từng mục cho Điệp Y nghe.

Mấy huynh đệ tỷ muội khác cũng hiểu bốn phận làm con cháu của Cổ gia phải tiếp quản sự vụ từ trạng phu, cho nên ngày hôm sau cũng không đến thân cận cảm tình với Điệp Y, đợi cho bóng đêm đến gần, chủ ốc bên kia mới đến truyền lời gọi đi dùng cơm, Điệp Y đã sớm phiên chán đủ thứ hăm bà lăng mà Phong đám người báo cáo với nàng, cái gì thân thích rồi cái gì chi tiêu, tuy rằng đã muốn tính giản lại tính giản, nhưng vẫn làm cho kẻ quen quyền sinh sát trong tay Điệp Y thập phần đau đầu, tất nhiên trực tiếp ném cho Phong quản lý, hơn nữa còn phân phó về sau không có chuyện gì đại sự đừng tới tìm nàng.

Chủ ốc mọi người đều đã tề tựu đông đủ, chỉ còn thiếu mỗi mình Cổ Hạo Nhiên, Phương Lư Vân lôi kéo Điệp Y cùng vài vị tẩu tử nói chuyện phiếm, Điệp Y cảm giác lạ lẫm, tiếng ồn ào huyền ảo chọc nàng chán ghét, cũng may không đến nửa ngày thì Băng Kỳ vốn đi đón Cổ Hạo Nhiên xuất hiện.

Phương Lư Vân lập tức hỏi, “Hạo Nhiên đâu?”

Băng Kỳ nhìn thoáng qua Điệp Y mới nói, “Lục thiếu gia ở Y Thúy Lan.” Lời này vừa nói ra trong sảnh nhất thời đều tĩnh lặng, không khí đột nhiên trở nên quý dị.

Vẫn không nói chuyện Cổ Chấn nhíu mày bình thản nói, “Bất hần về cho ta.” Ngữ điệu tuy bình thản, xen lẫn trong đó có thể nghe ra được uy nghiêm không cho phép nghi ngờ.

Băng Kỳ nhìn thoáng qua Cổ Chấn cung kính đáp, “Lục thiếu gia không muốn trở về, nói tối hôm nay là hoa khôi đêm đầu, thiếu gia nói muốn mua nàng.” Một trận hút không khí vang lên, mọi người trong đại sảnh đều thay đổi sắc mặt.

Cổ Hạo Dương đứng lên nói, “Cha, hơn phân nửa là hạ nhân làm truyền, con đi tìm tiểu lục trở về.” Dứt lời liền xoay người hướng ra ngoài phòng, Cổ Hạo Danh cũng nói, “Cha, con cũng đi, lão lục nếu dám làm ra chuyện bội bạc.” Nói xong cũng theo sát Cổ Hạo Dương đi ra.

“Đứng lại.” Một thanh âm lạnh lùng trong trẻo đột nhiên vang lên giữa đại sảnh yên tĩnh, Diệp Y ôm tiểu Mộng Tâm lạnh lùng mở miệng, ngữ khí uy nghiêm không thua gì Cổ Chấn.

Cổ Hạo Dương cùng Cổ Hạo Danh theo bản năng dừng lại cước bộ, quay đầu lại mới phát giác lời vừa rồi là thốt ra từ Diệp Y, nhất thời liếc nhìn nhau trong mắt đều hiện lên kinh ngạc. Phương Lư Vân vừa thấy Diệp Y mở miệng, há miệng thờ đốc muốn nói gì đó bất quá lời vừa đến miệng lại nuốt trở xuống.

Diệp Y nhìn Băng Kỳ hỏi, “Y Thúy Lan là chỗ nào?”

Băng Kỳ nhìn thoáng qua Diệp Y nói, “Đó là kỹ viện lớn nhất của Phần Châu.” E ngại Diệp Y từ nhỏ lớn lên ở trên núi, khả năng không quá hiểu biết kỹ viện đại biểu cho cái gì, Băng Kỳ dừng lại một chút rồi nói tiếp, “Bên trong là buôn bán thể xác, có nam có nữ, lục thiếu gia hôm nay muốn mua chính là đêm đầu của tối hồng nữ nhân nơi đó.” Một hơi nói xong, Băng Kỳ sắc mặt bất động nhìn Diệp Y, một bên Cổ Chấn cũng không có ngăn cản hẳn, chỉ thần nhiên nhìn Diệp Y phản ứng.

Diệp Y ừ một tiếng mặt vẫn không chút thay đổi gật đầu, đứng dậy đưa tiểu Mộng Tâm cho Hoa Cậ, hướng Cổ Hạo Dương cùng Cổ Hạo Danh nói, “Ta đi. Người tới, canh gác, gọi Liễu đến cho ta.” Dứt lời tay áo vung lên hờ hững bước ra cửa. Còn lại mọi người có chút đại ra không biết nên phản ứng thế nào cho phải, tân lang bỏ tân hôn thế tử, ngày hôm sau chạy đến kỹ viện, còn mình mục trương đảm (trắng trợn, táo bạo, không kiêng nể), người làm thế tử không khóc không nháo, không đòi thất cô tự tử, so với ngoại nhân còn bình tĩnh dọa người, cư nhiên còn tự mình đi bắt kẻ thông dâm, tuy là nói Thánh Thiên vương triều nếp sống cởi mở, nhưng Y Thúy Lan dù sao cũng có tiểu quan a, một cô dâu danh môn chạy tới, mặt mũi muốn lột chỗ nào cho phải đây, trong lòng mọi người đều rối như tơ vò, nhưng đương gia lại không lên tiếng phản đối.

Bóng đêm liêu nhân, Phần Châu lớn nhất kỹ viện Y Thúy Lan, lúc này đông như trẩy hội, vô cùng náo nhiệt, tối hôm nay tối hồng thanh quan cùng tiểu quan đồng thời cùng bán ra đêm đầu, đây vốn đã là chuyện kinh thiên khí thế ngất trời, lại còn thêm chuyện Cổ gia lục công tử vốn chưa bao giờ dạo kỹ viện, cư nhiên cũng tiến đến giúp vui, còn là tân hôn ngày hôm sau, Y Thúy Lan muốn không náo nhiệt cũng không được.

Cổ Hạo Nhiên cùng Minh Thanh ngồi ở một gian bao song (lô riêng), Cổ Hạo Nhiên vẻ mặt dương dương tự đắc uống trà, một bên xuyên thấu qua cửa sổ quan sát động tĩnh dưới đại sảnh, vẻ tươi cười trên mặt nói bao nhiêu sáng lạn chính là bao nhiêu sáng lạn.

Minh Thanh ngồi ở một bên lau mồ hôi, “Thiếu gia, hảo thiếu gia của tôi, Minh Thanh van cậu mau hồi phủ đi, chuyện này nếu để thiếu phu nhân biết được, còn không biết sẽ phát sinh chuyện gì.”

Cổ Hạo Nhiên nhếch môi cười nói, “Ta chính là muốn nàng biết.”

Minh Thanh bộ dáng tiểu con dâu ngồi ở bên cạnh Cổ Hạo Nhiên, vẻ mặt khóc tang nói, “Thiếu gia, thiếu phu nhân là thế tử của cậu, cậu làm ra chuyện hôm nay muốn mặt mũi của thiếu phu nhân để ở chỗ nào? Thiếu gia, cậu cùng thiếu phu nhân có gì tranh chấp cứ trở về đóng cửa ầm ĩ với nhau không được sao? Chuyện này sẽ khiến cho thiếu phu nhân từ nay về sau không ngẩng đầu lên được.”

Cổ Hạo Nhiên cười lạnh nói, “Nàng không phải rất mạnh sao? Ta muốn nhìn xem nàng từ bỏ vài ngón nghề bên ngoài còn có thể làm được gì, hôm nay bất quá cũng chỉ là màn mở đầu mà thôi.” Muốn chế phục một người không phải chỉ dựa vào thân thủ, phương diện khác cũng cần vận dụng một chút.

Bạn đang đọc truyện *Gia Có Điều Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Đến đây

Edit: Cesia

Vẫn đứng phía sau Cổ Hạo Nhiên, Linh cùng Hành không tự chủ được lắc đầu, thiếu gia ở phương diện khác luôn cao hơn người ta một bậc, từ lúc gặp gỡ thiếu phu nhân, toàn bộ tế bào não liền biến thành bả đậu, tính toán so đo, không phân biệt tốt xấu, Linh tức thì thờ dài nói, “Minh Thanh, người không cần nói nữa, thiếu gia nhất định muốn xem thiếu phu nhân sẽ ứng phó thế nào, người có nói khô lười cũng không lay chuyển được thiếu gia.”

Minh Thanh quay đầu nhìn hai người, khuôn mặt giống như mướp đắng nói, “Tôi biết là thiếu gia sẽ không chịu nghe, tôi chỉ nghĩ trở về làm thế nào đối mặt với thiếu phu nhân, hậu quả tôi thật không dám tưởng, lúc này nói nhiều thêm hai câu, trở về đối mặt với thiếu phu nhân ít ra cũng có cái công đạo.”

Cổ Hạo Nhiên nghe vậy hừ lạnh một tiếng, hai mắt rét lạnh quét qua vẻ mặt dè dặt của Minh Thanh, Hành bước tới kéo Minh Thanh nghiêm mặt nói, “Không cần khuyên, tôi đã truyền tin trở về, một hồi lão gia thế nào cũng phải người đem thiếu gia về.”

Minh Thanh lập tức mừng rỡ nói, “Cũng là người nghĩ chu đáo, ha ha, được rồi, thiếu gia, cậu cứ chậm rãi mặc sức xem, cậu nhìn xem nữ tử kia bộ dạng không tồi, ân, nàng kia cũng rất thanh tú.”

Sắc mặt của Cổ Hạo Nhiên bất động giống như không hề nghe thấy hớp một ngụm trà, Hành chậm rãi nói, “Thiếu gia, cậu biết hành tung của cậu trốn

không thoát Nguyệt đường, cho nên báo cáo rõ ràng một chút có lẽ là tốt, thiếu phu nhân cũng không tốt chọc.”

Khớp tay của Cổ Hạo Nhiên chậm rãi gõ xuống mặt bàn, từ tốn nói, “Đừng quên, ta cũng không dễ chọc.”

Nãy giờ vẫn không nói chuyện Linh lúc này mới mở miệng, “Thiếu gia, cậu biết rõ còn muốn so đo làm gì.” Nói ngắn gọn, ý tứ của Cổ Hạo Nhiên bọn họ tất nhiên biết, mười mấy năm tình hữu nghị không phải giả, lập tức cũng không nói gì chỉ mỉm cười, quanh thân Cổ Hạo Nhiên đột nhiên bắn ra khí phách, không thua gì cảm giác áp bách toát ra từ Diệp Y, Minh Thanh, Linh, Hành nhìn nhau đều cúi đầu chậm rãi hơi mỉm cười.

Trong phòng ba người nhìn nhau cười, lúc này bên dưới vừa vãn vang lên một trận hoan hô, tiết mục then chốt tới nay xuất trường, Cổ Hạo Nhiên hai mắt sáng ngời tức thì nở nụ cười, Minh Thanh áp mặt lên cửa sổ hết nhìn đông lại nhìn tây, nhưng vẫn không nhìn thấy người của Cổ gia tìm đến, không khỏi trong lòng âm thầm cầu nguyện.

Trên đài cao đèn đuốc huy hoàng, một bóng người chậm rãi hiện ra, nhu nhược thanh thoát, phảng phất như thanh phong phát liễu, thướt tha ẩn trong sương mù, dung mạo xinh đẹp, thêm vẻ nhu nhược đa tình, làm cho người ta tâm sinh thương tiếc ái mộ. Dưới đài mọi người vừa thấy nàng xuất hiện, lập tức trở nên điên cuồng, còn chưa kịp nêu giá, mọi người đã tranh nhau kêu giá, nhanh chóng đẩy giá tăng lên cao.

Cổ Hạo Nhiên nhìn thoáng qua hoa khôi hôm nay, nhẹ nhàng lay động chiết phiến cũng không vội ra giá, thân nhiên ngồi ở lầu trên uống trà, Minh Thanh nhìn thoáng qua liền lầm bầm nói, “Không đẹp bằng thiếu phu nhân.” Cổ Hạo Nhiên nghe vào tai cũng không tức giận, lời nói thật muốn so đo làm cái gì, nữ nhân này so sánh với Diệp Y còn kém xa.

“Một ngàn lượng.”

“Một ngàn năm trăm lượng.”

“Hai ngàn hai.”

“Hai ngàn hai, Cổ công tử ra hai ngàn hai, còn có ai ra giá nữa không? Nếu không còn, hoa khôi hôm nay sẽ thuộc về Cổ công tử.”

“Ba ngàn lượng.” Một giọng nam từ tính trầm thấp từ bao sương lầu hai truyền ra, mọi người ở tầng dưới nhất thời đều yên tĩnh, nơi đó chính là Cổ gia lục thiếu gia.

“Ba ngàn lượng, Cổ lục thiếu gia ra giá ba ngàn lượng, còn có ai ra giá cao hơn nữa không? Còn có ai ra giá cao hơn hay không?” Trong viện tú bà hưng phấn vỗ mặt đỏ bừng, ba ngàn lượng mua một đêm quả thật là cái giá quá hời.

Cổ Hạo Nhiên xuyên thấu qua cửa sổ quan sát biểu tình của mọi người, cười khê, thiên hạ này người có thể cùng hắn tranh đoạt lại có mấy người, trừ bỏ nữ nhân làm thê tử của hắn kia, hừ, hôm nay sẽ cho nàng sượng mặt, thê tử giữ không được trượng phu, về sau để xem mặt mũi của nàng sẽ để ở đâu, thế này mới có thể tiêu bớt mối hận trong lòng, nghĩ một hồi Cổ Hạo Nhiên lại nghĩ đến Diệp Y chết tiệt kia.

“Hắc hắc, xem ra hoa khôi hôm nay sẽ thuộc về Cổ lục công tử, tôi tuyên bố...” Lời còn chưa dứt, trên đài vẻ mặt của tú bà đột nhiên đại ra nhìn về phía cửa, đem lời kế tiếp muốn nói đều quên sạch không còn một mảnh, những người còn lại trong sảnh cũng nhất thời kinh ngạc nhìn theo tầm mắt của tú bà.

Chỉ thấy ở cửa đại sảnh có ba nam tử đang chậm rãi đi tới, người ở giữa dáng người thon dài, dung mạo như tranh, hai mắt sâu không thấy đáy nhưng cũng mỹ đến mức làm cho người ta không thể nào dời tầm mắt, tựa như nguyệt thần thanh lãnh cao quý, dung nhan như mộng như ảo làm cho ngay cả hoa khôi trên đài cao cũng âm thầm thất sắc.

Mọi người trong đại sảnh đều ngây người, một nam tử tuyệt sắc như thế quả thật làm cho người ta không cách nào dời tầm mắt, một thân nam trang Diệp Y cùng Phong Liễu tiến về phía đài cao, mọi người đang đứng ở hai bên đều tự động tách ra nhường lộ, sợ thất lễ với nàng, Diệp Y đi đến trước đài, nhìn lướt qua người ngồi bên cạnh, người nọ lập tức đứng dậy nhường chỗ, Diệp Y cũng không khách khí tự nhiên ngồi xuống.

Ở bao sương Minh Thanh cũng bị vị tuyệt sắc công tử bên dưới chấn động, đợi cho nhìn thấy hai người đang đứng phía sau mới hồi phục lại tinh thần, một cái tát che miệng lại không dám tin nói, “Thiếu phu nhân, là thiếu phu nhân.” Cổ gia từ trên xuống dưới sắp xong rồi, không nghĩ tới Diệp Y sẽ đích thân đến.

Cổ Hạo Nhiên nhướn mày xuyên qua cửa sổ nhìn xuống bên dưới, vừa vặn nhìn thấy Diệp Y cùng Phong Liễu lạnh lùng dị thường chậm rãi đi tới, khóe miệng không khỏi nhếch lên lộ ra một nụ cười khó thấy, chậm rãi nói, “Quả nhiên là đến.”

Hành đứng phía sau ngữ khí bình thản, “Thiếu gia là chờ thiếu phu nhân?”

Cổ Hạo Nhiên ngả người ra sau tựa lưng vào ghế, khóe môi nhếch lên chỉ có ở trước mặt đám người Hành mới có thể lộ ra nụ cười cảm chắc thắng lợi quen thuộc, nhẹ nhàng lay động chiết phiến, “Nàng chưa bao giờ che giấu bản tính của mình, chỉ có các người chỉ để ý đến bề ngoài của nàng mà không chú ý đến điều đó thôi.”

Gặp Hành, Linh nhìn hắn dò hỏi, khóe miệng của Cổ Hạo Nhiên phác thảo một nụ cười bí hiểm, từ trên cao nhìn xuống thân ảnh của Diệp Y, lời nói giữa trưa cũng không phải nói suông, nếu là trước kia nữ nhân này tuyệt đối sẽ không để ý đến sự khiêu khích của hắn, bất quá hiện tại nếu bị nàng nhận định thứ gì đó là thuộc về nàng, nàng sẽ chấp nhận sự khiêu khích của hắn, một nữ nhân cường hãn càng coi thường mọi thứ thì lại càng không cho phép có người khiêu chiến tôn nghiêm của nàng.

Minh Thanh nghe xong gật gật đầu về mặt tươi cười đứng dậy đi đến phía sau Hành, sau đó cười tủm tỉm nói, “Nguyên lai là thiếu gia chú ý đến nội tại của thiếu phu nhân.”

Cổ Hạo Nhiên tức thì hướng Minh Thanh nhếch miệng cười, vân đạm phong khinh nói, “Minh Thanh, bắt đầu từ ngày mai người phụ trách việc vận chuyển lương thực của Lương Châu.”

Minh Thanh lập tức hét thảm một tiếng nói, “Thiếu gia, Minh Thanh sai lầm rồi, Minh Thanh đã phụ trách hai châu, thêm một cái nhất định sẽ mệt chết người, thiếu gia.”

Cổ Hạo Nhiên khẽ cười, không để ý đến Minh Thanh kêu khóc, chậm rãi nói, “Nàng dùng tay, ta dùng não, nàng giết người, ta sẽ làm kẻ giả chết, đã lâu chưa có ai khơi mào cơn thịnh nộ của ta, lần này đến địa bàn của ta, vậy phải tính cho rõ ràng.” Dứt lời, trên mặt khôi phục lộ ra vẻ tùy tiện, cuồng vọng, ngạo mạn ngày xưa.

Phía dưới đài Diệp Y hồ hừng ngồi trên ghế, lạnh lùng quét mắt qua tú bà này giờ vẫn còn ngây người xem nàng, tú bà ngay tức thì rung mình một cái tỉnh lại thần, thanh âm có chút run run nói, “Cô lục công tử ra giá ba ngàn lượng, có ai ra giá cao hơn hay không? Nếu không có hoa khôi hôm nay sẽ thuộc về Cô lục công tử, có ai muốn ra giá nữa hay không?” Tú bà nhìn thấy nam tử xuất sắc như Diệp Y mới đến, không khỏi lập lại mấy lần.

Bạn đang đọc truyện *Gia Có Điều Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Một mua một

Edit: Cesia

Diệp Y lạnh lùng ngồi yên tại chỗ, không hề có chút ý định muốn ra giá, ngồi ở bao sương lâu hai Cổ Hạo Nhiên không khỏi hơi nhúu mày, đến đây lại không phải muốn tranh với hắn, nàng ta rốt cuộc giờ trò gì? Không khỏi chậm rãi đứng dậy đi tới trước cửa sổ, xuyên qua lớp màn giấy nhìn xuống bên dưới.

Tú bà gào to ba lần vẫn không có ai lên tiếng, lúc này mới gõ nhịp tuyên bố hoa khôi đêm nay được Cổ Hạo Nhiên mua xuống, mọi người ở trung tâm nhất thời bật ra một trận cảm thán, trên lầu Cổ Hạo Nhiên một chút cảm giác đặc ý cũng không có, nếu cùng Diệp Y đo sức một phen ít ra còn có điểm hưng phấn, kết quả thế này thật chẳng có ý tứ.

Đang lúc Cổ Hạo Nhiên về mặt có chút suy nghĩ nhìn bóng dáng của Diệp Y, thì tú bà lại mang ra tiếp tiểu quan muốn bán ra đêm đầu hôm nay, là một nam hài bộ dạng khá thanh tú, gương mặt không thể so với vẻ đẹp dương cương mười phần nam tính của Cổ Hạo Nhiên, mà thuộc loại vẻ đẹp trung tính, nam hài khí chất sạch sẽ, chưa nhiễm mùi vị phong trần, đôi mắt long lanh sáng rực, chỉ có điều về mặt phần nộ nhìn trừng trừng mọi người, rất dễ dàng nhận ra hắn trong lòng đang phần nộ, xem ra đứa nhỏ cũng không phải tự nguyện.

Dưới đài vài kẻ có ham mê đặc thù, vừa nhìn thấy dung mạo nam hài lập tức tranh nhau kêu giá âm ỉ, cảnh tượng này gọi cho Diệp Y nhớ lại lúc trước, trên chợ đen có buôn bán bé gái, bé trai, rất nhiều đại ca hắc đạo có sở thích nuôi dưỡng luyện đồng, có đôi khi không phải ham thích mà chỉ vì muốn nhờ vào đó kết thân với những kẻ có địa vị cao hơn, nàng không nghĩ tới đến đây lại gặp được cảnh tượng này, bên môi không khỏi chậm rãi nhếch lên tạo thành nụ cười lãnh khốc.

“Bảy trăm lượng. Còn có ai ra giá nữa hay không? Nếu không tiểu quan tối nay sẽ thuộc về Khánh đại công tử của chúng ta.” Tiểu quan dù sao cũng so ra kém hoa khôi, giá tự nhiên sẽ thấp hơn.

“Một ngàn lượng.” Diệp Y tựa lưng vào ghế lạnh lùng phun ra con số. Đứng ở trên đài, tú bà còn không lên tiếng, trên lầu Cổ Hạo Nhiên tức thì một quyền nện xuống mặt bàn, lãnh mặt nói, “Được lắm Diệp Y, ta nói tại sao lại không theo ra tranh hoa khôi, nguyên lai là học theo ta ra chiêu này, được, được lắm.” Lập tức không đợi tú bà phản ứng, trầm giọng nói, “Hai ngàn lượng.”

Diệp Y cũng không quay đầu nhìn lên cửa sổ, lập tức mở miệng nói, “Ba ngàn lượng.”

Mọi người trong đại sảnh nhất thời đều thu hồi ý định cạnh tranh, tầm mắt không ngừng quét qua quét lại giữa Cổ Hạo Nhiên ở cửa sổ lầu hai và Diệp Y dưới lầu, có Cổ Hạo Nhiên kim chủ ở trong này, còn ai có thể so với hắn có tiền, hiện tại cư nhiên có người dám tranh với hắn, hơn nữa người này ngay cả dung mạo cũng không thua kém hắn chút nào, cơ hội ngàn năm một thuở như vậy tự nhiên tất cả đều lưu lạc thành bộ tộc xem kịch vui.

Cổ Hạo Nhiên theo sát kêu giá, “Bốn ngàn lượng.” Tiền không thành vấn đề, không thể thua mới là vấn đề lớn, bản thân hắn tân hôn ngày thứ hai đến kỹ viện mua đêm đầu của hoa khôi, gắng gượng thì có thể gọi là phong lưu, nếu lão bà của mình đi mua đêm đầu của tiểu quan, mặt mũi của hắn cũng đừng hòng ngóc dậy nổi.

Diệp Y cúi đầu xem xét bàn tay của mình, lạnh lùng dị thường vừa muốn kêu giá tiếp, ở trên đài nam hài đang bị hai nam tử đè xuống, đột nhiên hướng về phía Diệp Y quỹ xuống, hai mắt bình tĩnh nhìn Diệp Y cao giọng nói, “Mua tôi, tôi không muốn ở trong này, làm ơn mua tôi.”

Điệp Y ngẩng đầu nhìn thấy hai mắt của nam hài không hề chớp nhìn đắm đắm vào mình, trên mặt không hề có vẻ cầu khẩn đáng thương, cũng không có vẻ a dua xu nịnh kẻ có tiền, chỉ có hai tròng mắt trong suốt, hàm chứa bất khuất, bao hàm cố chấp không cam lòng không bỏ cuộc.

Điệp Y nghe bên tai vang lên tiếng cười nhạo ầm ĩ của mọi người trong đại sảnh, ở đây tiểu quan có thể chơi đùa, ai lại mua trở về, muốn mua cũng mua loại cao cấp, mua loại hàng thường thường này chẳng phải là bôi nhọ thân phận của chính mình hay sao, tiếng cười nhạo xung quanh một chữ cũng không lọt vào tai Điệp Y, nam hài cũng nghe thấy được, mặt đỏ bừng nhưng thần sắc vẫn kiên định nhìn Điệp Y, không hề bởi vì lời nói của mình mà hối hận.

Điệp Y lạnh lùng nhìn chăm chú nam hài, tiếng chế nhạo của mọi người càng lúc càng lớn, sau đó mới chậm rãi mở miệng, “Ra giá, ta mua.” Bốn chữ rành mạch lọt vào tai đám người đang lớn tiếng trào phúng sắc mặt cương lại ngay tại chỗ.

Trên đài tú bà ngay người một lúc mới vội nói, “Tôi đi tìm lão bản thương lượng một chút, thỉnh công từ chờ.” Dứt lời nhảy xuống đài vội vàng chạy đi.

Dưới đài Điệp Y vẫn ung dung bình thản ngồi đó, lâu hai Cổ Hạo Nhiên đã tức đến sắc mặt xanh mét, phát tay áo đi xuống lầu, đám người Minh Thanh đều về mặt cười khổ đi theo sau.

Mặt mũi của Cổ lục công tử tất nhiên là có người cấp cho, Cổ Hạo Nhiên tao nhã ngồi xuống bên cạnh Điệp Y, mỉm cười chào hỏi những người quen biết chung quanh xong, chiết phiến vung lên giống như lơ đãng bắt chuyện với nam tử đồng dạng xuất sắc ngồi bên cạnh, mọi người trong sảnh còn tưởng rằng hai người vốn vì khí chất tương đương, dung mạo tuyệt đỉnh, tình cờ ngẫu ngộ tình tình tương tích (*) mới khởi ngôn tương đàm.

(*) Tình tình tương thích: nói về tính cách, hay học thức hoặc cảnh ngộ giống nhau mà nảy sinh đồng tình, kính nể lẫn nhau. Từ “tình tình” chỉ những kẻ thông minh tinh táo.

Cổ Hạo Nhiên trên mặt vẫn mang theo tươi cười nhìn ngồi bên cạnh Điệp Y, hạ thấp giọng cố nén lửa giận nói, “La Điệp Y, ngươi ăn miếng trả miếng nghiên phải không? Cưng nhiên dám bắt chấp mặt mũi của ta đến kỹ viện mua tiểu quan.”

Điệp Y nhìn thoáng qua Cổ Hạo Nhiên, nghiêng người dựa vào ghế, thờ ơ nói, “Ngươi ra chiêu, ta tiếp.”

Cổ Hạo Nhiên mặt vẫn không đổi sắc, trong tay lại siết chặt chiết phiến, một hồi đột nhiên nhú mày cười nói, “Tốt.” Điệp Y cũng không lên tiếng, chỉ giương mắt lạnh lùng nhìn Cổ Hạo Nhiên.

Cổ Hạo Nhiên cảm chiết phiến vỗ vào lòng bàn tay gần từng chữ một, “Làm việc gì cũng đừng quá đáng, mỗi người đều có giới hạn của mỗi người, quá mức tùy tâm sở dục sẽ dẫn đến hậu quả rất tệ hại.”

Điệp Y gặp Cổ Hạo Nhiên thốt ra ngữ khí uy hiếp, khóe miệng đột nhiên xả ra một tia cười lạnh, ghé sát vào má của Cổ Hạo Nhiên nói, “Đồ của ta phải biết an phận, ta không thích có người dám khiêu khích uy nghiêm của ta.” Trước kia trong tổ chức kẻ nào dám phạm thượng với nàng thì chính là đối nghịch với tử thần.

Cổ Hạo Nhiên trong mắt chợt lóe qua một tia tàn khốc, oán hận trừng Điệp Y nói, “Ta cũng không thích đồ của ta không an phận, ngươi tốt nhất cũng nhớ kỹ cho ta.” Dứt lời, xoát một cái mở ra chiết phiến.

Đứng ở phía sau hai người, năm người nhìn nhau cười khổ, Phong trên mặt buồn cười nhỏ giọng nói, “Thiếu gia, thiếu phu nhân, hoa khôi đêm đầu còn cần hay không? Còn có tiểu quan có muốn mua nữa hay không?”

Điệp Y nhìn thoáng qua nam hài trên đài lạnh lùng nói, “Mua.”

Cổ Hạo Nhiên vừa nghe bốp một tiếng thu lại chiết phiến, cười lạnh nói, “Mua, ta đồ muốn nhìn xem nơi này ai là kẻ có tiền nhất.”

Đám người Phong nhìn hai người không ai chịu nhường ai, nhất thời đều không biết nói gì hai mặt nhìn nhau, Điệp Y mua được tương đương với Cổ Hạo Nhiên mất hết mặt mũi, Cổ Hạo Nhiên mua được sẽ dẫn tới khuynh hướng giới tính bị nghi ngờ, tính thể nào Cổ Hạo Nhiên cũng nhất định thua.

Cổ Hạo Nhiên vừa dứt lời, tú bà đã chậm rãi lên đài, cúi đầu khom lưng hướng Điệp Y, lại nhìn thấy Cổ Hạo Nhiên đang ngồi bên cạnh, không thể thiếu nịnh nọt một phen mới nói, “Vị công tử muốn mua đứa nhỏ này, lão bản nói một giá ba vạn lượng, cả người cùng khế ước đều đồng loạt đưa lên.”

Tú bà vừa dứt lời, Cổ Hạo Nhiên nhàn nhã phe phẩy quạt nói, “Đứa nhỏ này ta xem hợp nhãn, bốn vạn lượng ta mua.”

Bạn đang đọc truyện *Gia Có Điều Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Tướng quân

Điệp Y nhìn nam hài ở trên đài, hơi nâng cằm lên nói, “Lại đây.” Trên đài tú bà tường nàng muốn nghiệm hóa, cời bỏ dây thừng trên người của nam hài, nam hài trực tiếp từ trên đài nhảy xuống đi đến đứng trước mặt Điệp Y, Điệp Y lạnh lùng quét mắt ra sau hướng Cổ Hạo Nhiên nói, “Người thích, vậy mua đi.”

Cổ Hạo Nhiên vốn tưởng Điệp Y ít nhất cũng tranh với hắn một chút, không nghĩ tới nàng cứ vậy buông tay, không khỏi ngáy ra một chút mới phản ứng lại, chết tiệt, đây rõ ràng là một hòn đá ném hai chim, để nàng mua được, cho dù hắn có mua được hoa khôi cũng chẳng có gì lên mặt, còn nếu chính hắn mua được, không phải bị nàng nắm cái mũi sao, mua được hay không mua được kể từ lúc nàng ra giá hắn liền cảm chắc thua, Cổ Hạo Nhiên nắm chặt chiếc phiến trong tay, âm thanh leng keng của tiếng gị đó bị gây vang lên rõ ràng.

Không chờ Cổ Hạo Nhiên phát hỏa, Điệp Y thản nhiên đứng dậy, hướng Cổ Hạo Nhiên nói, “Người ta mang đi.” Lời còn chưa dứt liền lập tức rời đi, nam hài cùng Phong, Liễu theo phía sau.

Tú bà nhất thời ngáy người nhìn về phía thần sắc bình tĩnh Cổ Hạo Nhiên, nghĩ như thế nào tìm từ nói, “Cổ lục công tử, này.... cậu xem....”

Cổ Hạo Nhiên không nghĩ tới Điệp Y đến cuối cùng còn tặng hắn một đòn, người mua đi ngược lại tiền hắn trả, không khỏi tức giận đến răng đều đau, nhưng ở trước mặt nhiều người không tiện phát tác, thật sự không muốn trả tiền nào loạn cứ thế bỏ đi, nhưng nếu làm vậy kẻ mất mặt chỉ có hắn, đành phải cố giữ vẻ mặt bình tĩnh nói, “Minh Thanh, trả tiền.” Dứt lời lập tức đứng dậy đuổi theo Điệp Y.

Tú bà mất thấy Cổ Hạo Nhiên bước đi, cao giọng nói, “Cổ lục thiếu gia, hoa khôi đêm nay là của cậu, cậu tính đi đâu a?”

Cổ Hạo Nhiên cũng không quay đầu lại rời đi, thanh âm thanh thúy của Minh Thanh vang lên phía sau, “Nghe nói hoa khôi cùng Danh tài từ tâm đầu ý hợp, công tử nhà ta tán thưởng Danh công tử mặc dù xuất thân hàn môn nhưng tài hoa bất phàm, cô ý thuần giọng thuyền, thúc đẩy chuyện tốt của hai người, hôm nay cố ý vì Danh công tử mua hạ, công tử nhà ta tán hôn tất nhiên là không ngu lại ở chỗ này.”

Nguyên lai Cổ Hạo Nhiên đã dự tính trước đường lui, cho dù Điệp Y không đến hoặc không có biện pháp ứng phó, cũng sẽ không để cho nàng ở trước mặt người mất hết thanh danh, thế tử của mình chỉ có mình mới có thể khi dễ, nhưng để cho ngoại nhân chỉ trích, Cổ Hạo Nhiên tuyệt đối sẽ không cho phép.

Cổ Hạo Nhiên bước nhanh đuổi theo ra cửa viện, chỉ kịp nhìn thấy xe ngựa của Điệp Y chạy tới chỗ rẽ, hiển nhiên nàng căn bản không tính đợi hắn cũng không hề có ý cầu hắn trở về, Cổ Hạo Nhiên nhất thời khí giận không có chỗ nào phát tiết, rắc một tiếng, chuôi quạt bằng ngà voi trong tay bị bẻ gãy làm hai nửa.

Đi theo phía sau Hành giống như lơ đãng nói, “Phong nói với tôi, thiếu phu nhân không mang theo bạc, thiếu gia nếu thật lòng muốn đấu với thiếu phu nhân, thiếu phu nhân không thắng được.”

Cổ Hạo Nhiên cố áp chế lửa giận nói, “Ta biết, không có mệnh lệnh của ta, nàng không thể động vào khoản bạc lớn.” Nhưng cho dù hắn biết rõ lại vẫn không thể không dằn xia, dùng một chút mới lạnh lùng nói, “Hồi phủ.” Minh Thanh đám người im lặng không lên tiếng đuổi theo sau.

Cổ Hạo Nhiên tuy rằng mưu tính tỉ mỉ, nhưng Điệp Y lại không cần bận tâm đến mặt mũi đối phương, đã không bận tâm đến đối phương thì tự nhiên chuyện gì cũng làm được.

Ngày thứ hai Cổ phủ không ai nhắc đến sự việc tối hôm qua, Cổ Hạo Nhiên ngủ lại Dạng Cư cả đêm sống êm biển lặng, làm cho hạ nhân cho dù trong lòng có không ít ngờ vực vô căn cứ cũng không biểu lộ ra ngoài. Về phần nam hài xinh đẹp kia, không biết đã bị Cổ Hạo Nhiên đuổi đến chỗ nào, Điệp Y không hỏi cũng không có hứng thú hỏi.

Cả buổi sáng ở Dạng Cư kể đến người đi, cái gì cô bày di tám. cái gì mẹ lớn rồi đại tổng quản, nói đuổi nhau đến bãi phóng tân phu nhân, Điệp Y chọn một tòa núi giả cao ở hoa viên, mắt lạnh nhìn xem bởi vì nàng không chịu xuất hiện Minh Thanh đành phải kéo Cổ Hạo Nhiên đi ứng phó, thanh âm riu ra riu rít cứ vo ve bên tai giống như tiếng muỗi kêu rất phiền chán, mới đầu Điệp Y còn cảm thấy tân kỳ, hiện tại quả thật chán ghét, nói nhiều đến bực bội, phiền lòng.

“Thế nào, Điệp Y có phải cảm thấy quá nhiều người cho nên rất phiền lòng không?” Một đạo thanh âm ôn hòa từ phía sau của Điệp Y truyền đến.

Điệp Y đã sớm cảm giác được có người tiếp cận bất quả không có sát khí nên nàng cũng giả đồ như không biết, không nghĩ tới nhìn thấy bộ dạng mau tránh xa ta ngàn dặm của Điệp Y còn dám tiến tới quấy rầy, lập tức hơi quay đầu lại nhìn xuống đứng ở phía dưới nhìn nàng mỉm cười nhị tấu Thanh Nhu.

Thanh Nhu mỉm cười nói, “Trước kia tâu vừa gã đến đây cũng giống như muỗi, quá nhiều người nhìn đến đầu muốn hôn mê, hận không thể trốn ở đâu đó không cần phải đi ứng phó, sau này cũng từ từ quen dần, ha ha, lúc ấy tâu cũng muốn có dũng khí giống như muỗi trực tiếp ném cho tướng công ra mặt, không biết là bớt được bao nhiêu khổ.”

Thanh Nhu gặp Điệp Y cũng không đáp lời, liền dựa người vào núi giả bên cạnh nhẹ giọng nói, “Điệp Y, nếu cảm thấy bị bọn họ âm ỉ quấy rầy, chỉ bằng qua chỗ của tâu, tiểu Mộng Tâm mới sáng sớm đã kêu gào muốn gặp tỷ tỷ xinh đẹp của hắn, nhóc kia chưa từng thích người nào đến thế, ngay cả Hạo Nhiên trước kia hắn cũng chưa từng mới vừa mở mắt ra liền la hét muốn đi tìm.” Dứt lời về mặt tươi cười tràn đầy hạnh phúc, làm cho người càng thêm ôn nhu.

Điệp Y liếc nhìn Thanh Nhu lạnh lùng nói, “Không cần.”

Thanh Nhu mỉm cười, “Đi thôi Điệp Y, một người ở Dạng Cư không có người tán gẫu, chỗ ở của Hạo Nhiên thật không giống ai, ngay cả một nha hoàn cũng không có, cô cũng chỉ vài cái thô sử nha hoàn, quân sự cũng chỉ có năm người bên cạnh hắn, lúc này Hạo Nhiên ra ngoài làm việc, nơi này càng vắng vẻ.”

Điệp Y nghe Thanh Nhu nói vậy, ngẩng đầu nhìn thấy xa xa đã sớm trống vắng, mọi người cùng Cổ Hạo Nhiên cũng không thấy bóng dáng, Thanh Nhu cùng lúc đó lên tiếng, “Hạo Nhiên quản lý hai điểm sinh ý muối và lương thực của Cổ gia, mấy ngày nay danh sách xin ý kiến phúc đáp tích lũy rất nhiều cần đệ ấy xử lý, khả năng mấy ngày sắp tới sẽ bề bộn nhiều việc, Điệp Y, đừng trách lục đệ không thể ở cùng muội, theo lẽ thường tân hôn không nên như thế, bất quá sinh ý của Cổ gia quá lớn, con dâu của Cổ gia đều chung cảnh ngộ, Điệp Y, đừng để ở trong lòng không vui.”

Điệp Y nghe Thanh Nhu nói, ý tứ là đang giải thích cho nàng Cổ Hạo Nhiên làm gì ở đâu, nhấn nhủ khả năng trong cuộc sống sẽ gặp phải sau này, Điệp Y nhìn vào mắt của Thanh Nhu vẫn im lặng không mở miệng đáp lời.

Thanh Nhu giống như cũng đoán được Điệp Y sẽ không để ý đến mình, vẫn mỉm cười ôn nhu nói, “Điệp Y...” Mới vừa gọi tên, chợt nghe từ đằng xa thấy tiếng cười lạnh lạnh của tam tẩu Bạch Thiên vọng tới, “Tôi nói đúng không này, nhị tẩu nhất định là đến tìm Điệp Y, xem ra vài người chúng ta cũng đến tụ hội cùng một chỗ đi.” Đi theo nàng còn có đại tẩu, tứ tẩu, ngũ tẩu đều mặt mày tươi cười rạng rỡ đi về phía Điệp Y.

Thanh Nhu tức thì bật cười nói, “Có tẩu này muốn thanh tịnh một chút sợ cũng không được.” Trừ Bạch Thiên ra ba người còn lại đều bật cười ha ha, Điệp Y nhìn đám nữ nhân đầy mặt tươi cười trước mặt, hơi hơi nhíu mày.

Ba ngày, Cổ Hạo Nhiên suốt ba ngày không hề xuất hiện trong phủ, Điệp Y cũng không thêm để ý, nghe nói hiện giờ hắn đang bận xử lý công việc dồn đống trong khoảng thời gian qua, sau bữa cơm chiều, Phương Lưu Vân kéo Điệp Y đến vọng nguyệt lâu, vừa ngắm trăng vừa nói chuyện phiếm, Cổ Chấn, đám người Cổ Hạo Dương đều tề tụ đông đủ, toàn bộ vọng nguyệt lâu thường vang lên tiếng âm ỉ cười đùa.

Bạn đang đọc truyện *Gia Có Điều Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Nữ nhân như quần áo

Edit: Cesia

“Mỹ nhân tỷ tỷ, đệ muốn uống sữa, Mộng Tâm muốn uống sữa.” Vừa nhìn thấy Điệp Y, tiểu Mộng Tâm liền dính lấy Điệp Y, ôm Điệp Y từ lúc ăn cơm chiều đến giờ vẫn không chịu buông ra, lúc này ăn cơm xong lại muốn uống đồ ngọt, Điệp Y đối với bất luận kẻ nào đều là một bộ lạnh như băng, duy độc đối với tiểu Mộng Tâm mặc dù có lãnh cũng không đến mức cách xa ngàn dặm, nghe vậy vói tay lấy ly sữa ở trên bàn đưa đến trước mặt tiểu Mộng Tâm.

Phương Lưu Vân cười khúc khích nói, “Tiểu tôn tử của ta, đã nói nhiều lần phải gọi tiểu thẩm vẫn không chịu sửa miệng, sau này lớn lên thế nào cũng giống với ngũ thúc, một gã phong lưu lãng tử mỹ sắc đi đâu.”

Cổ Hạo Ảnh nhíu mày nói, “Người không phong lưu uống thiếu niên nha, đạo lý này phải từ nhỏ bồi dưỡng, chi sợ là tiểu hải từ này từ nhỏ nhìn quen thiên tư quốc, về sau nhìn những người khác lại chướng mắt thì làm sao bây giờ?”

Thanh Nhu khẽ cười nói, “Đệ đừng có mà giáo dục bậy, Mộng Tâm nghe xong lời của đệ đến bây giờ vẫn còn bị phạt giam kia kia, cũng đừng từ nhỏ đã dạy hư tiểu Mộng Tâm của tẩu.” Lời vừa ra làm cho tất cả mọi người đều cười ồ lên.

“A, mọi người xem, ánh trăng đêm này thật đẹp, thời điểm này còn có thể nhìn thấy trăng tròn, quả thật hiếm thấy.” Thanh âm kinh ngạc của Hoa Cận tức thì lôi cuốn tầm mắt của tất cả mọi người.

Trong lúc mọi người đang yên tĩnh ngắm trăng thì từ xa xa bỗng vọng tới tiếng nói chuyện của vài người, vừa khòe bị ngăn cách bởi một bức tường hoa tường vi cho nên nhìn không thấy người.

“Lục ca, việc hôm nay toàn dựa vào Lục ca thành toàn, Lâm gia bên kia vừa nghe lục ca ra mặt không nói hai lời liền đồng ý việc hôn nhân, Hàm Nhi đa tạ lục ca.”

“Không có gì, đều là người trong nhà.” Thanh âm trầm thấp ngạo khí truyền đến, chính là ba ngày chưa hồi phủ Cổ Hạo Nhiên.

“Đúng đó, ai chẳng biết nói chỉ cần lục thúc mở miệng, thiên hạ không có việc gì không làm được, bất quá cũng phải nói vị nữ tử Lâm gia bộ dạng đúng là xinh đẹp, Hàm tiểu thúc thật có phúc khí.” Một đạo thanh âm rõ ràng a dua truyền đến.

“Muốn nói phúc khí, vẫn là lục thúc có phúc khí, lục thẩm quả thật là nhân gian tuyệt sắc cũng chỉ có lục thúc mới xứng đôi, nếu đổi lại là người khác chỉ sợ là vô phúc tiêu thụ.” Lại thanh âm của một người.

“Chính phải, nếu như lục thẩm mà gả đến nhà người khác, muốn huynh đệ không phản bội vì y nhân cũng không được, đẹp quá mức.”

Cổ Chấn vừa nghe sắc mặt trầm xuống, cho dù là thân thích cũng không thể tùy tiện muốn nói gì thì nói, đang muốn lên tiếng Phương Lư Vân đã gạt nhẹ tay hắn, nháy mắt hướng về phía mặt cũng không trát Diệp Y, những người khác cũng đều trầm mặc không lên tiếng lắng nghe.

Cổ Hạo Nhiên ha hả cười, “Cho dù có đẹp bất quá cũng chỉ là một nữ nhân, huynh đệ như tay chân, nữ nhân như quần áo, nàng cho dù có xinh đẹp cũng chỉ là kiện quần áo, muốn ném liền ném, há có thể vì nàng phá hỏng tình cảm huynh đệ sao.” Nói xong, vừa quẹo qua bức tường hoa tường vi, tức thì nhìn thấy bên này đèn đuốc sáng choang đang ngồi một đồng người. (Cesia: anh chết chắc rồi, amen!!!)

Cổ Hạo Nhiên không khỏi ngăn người dừng lại cước bộ, nơi này quanh năm đều đốt đèn, không nghĩ tới hôm nay lại ngồi đây người, mà mấy người bên cạnh hắn nhất thời đều thay đổi sắc mặt, đứng ngây ra như phỗng không dám tiến cũng không dám lui, gục đầu xuống nhìn chằm chằm dưới đất không dám nhìn lên. Mấy người này vốn là họ hàng xa của Cổ gia, ý vào chút đầu óc ở trong phủ kiểm soát chút lợi lộc, nịnh bợ Cổ Hạo Nhiên, lúc này vừa liếc mắt thấy Cổ gia một nhà cả đại tộc trưởng đều có mặt, vừa rồi uống hơi quá chén, thốt ra lời nói không nghĩ ngờ là hết sức bất kính, lúc này nào có lá gan đối mặt.

Cổ Hạo Nhiên sững sờ một lúc mới đi tới vài bước nói, “Cha nương hôm nọ thế nào lại có nhã hứng đến ngắm trăng?” Cổ Chấn và Phương Lư Vân đều không đáp lời, đứng ở một bên Cổ Hạo Ảnh tà ác cười nháy mắt với hắn, Cổ Hạo Nhiên đã sớm nhìn thấy Diệp Y đang ngồi ở giữa cúi đầu đút sữa cho Mộng Tâm, không khỏi nhú nhú mày.

Đút cho tiểu Mộng Tâm uống xong, Diệp Y mới chậm rãi ngẩng đầu lên nhìn Cổ Hạo Nhiên, lạnh lùng nói, “Huynh đệ như tay chân, nữ nhân như quần áo.”

Cổ Hạo Nhiên gặp Diệp Y ngữ khí trong lời nói lạnh như băng, so với vẻ trong trẻo lạnh lùng ngày xưa còn muốn rét lạnh hơn mấy phần, bất quá hắn cũng không nói sai, lập tức cùng Diệp Y mắt lạnh đối diện, “Đừng nói với ta đến hôm nay ngươi mới nghe được lời này.”

Diệp Y nhìn lướt qua bốn năm người đang đứng bên cạnh Cổ Hạo Nhiên, hờ hững nói, “Bọn họ là huynh đệ của ngươi?”

Cổ Hạo Nhiên ngẫm nghĩ, tuy rằng là họ hàng xa, gọi huynh đệ cũng không thích hợp, nhưng nghe thấy Diệp Y dùng khẩu khí chất vấn để nói chuyện với hắn, tức thì đáp lại, “Bọn họ đều là huynh đệ của ta, thế nào?”

Diệp Y chậm rãi gật gật đầu lạnh như băng nói, “Vây là ngươi cần tay chân, không cần quần áo.”

Cổ Hạo Nhiên nhớ tới lời nói vừa rồi của mình, tuy rằng không phải cố ý, cũng không phải nhắm vào Diệp Y, nhưng lời đã nói ra không hồi lại được, huống chi đối mặt là Diệp Y, lập tức ngẩng cao đầu nói, “Quần áo làm sao so sánh được với tay chân, chuyện này có tất yếu lựa chọn sao?”

Cổ Hạo Danh vừa nghe những lời này đứng ở chỗ tối lập tức gợn ngón tay cái lên với Cổ Hạo Nhiên, lời này muốn nghĩ thế nào cũng được, về trước so sánh có chút kém, mặt sau lại không minh xác tỏ rõ thái độ, muốn chọn tay chân hay quần áo hắn cũng không nói rõ.

Diệp Y hừ lạnh một tiếng nghiêm khắc nói, “Nếu đã không cần quần áo, được lắm, Linh, Hành đem quần áo trên người hắn cởi ra hết cho ta.” Lời vừa ra toàn trường vốn đang im lặng càng thêm lặng ngắt, chỉ vang lên một trận hút không khí.

Cổ Hạo Nhiên ngây người sắc mặt lập tức thay đổi, lạnh lùng quát mắt trừng Diệp Y, mặc dù một chữ cũng không nói không khí cũng nhất thời trở nên ngưng trọng.

Vẫn đi theo Cổ Hạo Nhiên, Linh và Hành nhìn nhau, chậm rãi đi đến bên người Cổ Hạo Nhiên, Cổ Hạo Nhiên hai mắt rét lạnh, bèn nhón tròng Linh Hành gần từng tiếng nói, “Các ngươi dám.”

Hai người do dự nhìn Diệp Y, Diệp Y về mặt âm hàn, trong nháy mắt quanh thân bắn ra một cỗ áp lực âm trầm làm cho người ta hít thở không thông, ngữ khí không mang theo một tia cảm tình, “Cởi.”

Linh cùng Hành cắn chặt răng nói với Cổ Hạo Nhiên, “Thiếu gia.”

Cổ Hạo Nhiên sắc mặt đã xanh mét nhìn trừng trừng Diệp Y, Diệp Y về mặt lãnh khốc đối diện với Cổ Hạo Nhiên, hai người một kẻ lửa giận ngút trời, một kẻ âm lãnh làm cho người ta khiếp hãi, hai luồng khí cực đoan ở giữa không trung giằng co, mọi người ngồi trên lầu, lần đầu tiên nhìn thấy Diệp Y tàn mác ra áp lực uy nghiêm kinh sợ, âm trầm đến làm cho người hô hấp cũng bị tắt nghẽn, cảm giác lời của nàng giống như mệnh lệnh, không cho phép phản kháng, không khỏi vừa khiếp sợ vừa ghen lời.

Cổ Hạo Nhiên hừ mạnh một tiếng, không để ý tới Linh, Hành đứng bên cạnh, nắm lấy áo ngoài, xoát một cái kéo xuống, nhất kiện lục sẫm ngoại bào trong nháy mắt bị xé làm hai, sau đó bị Cổ Hạo Nhiên hung hăng ném xuống đất, lộ ra phần ngực màu cổ đồng. Sắc mặt của Cổ Hạo Nhiên hết xanh rồi trắng, lửa giận bốc lên ngàn gục, nghiêng răng nghiêng lợi nói, “Thoát thì thoát, ngươi nghĩ rằng ta không dám sao.”

Diệp Y nhìn Cổ Hạo Nhiên cả người hùng lực lửa giận, sắc mặt lãnh khốc nhìn chính mình, trong đôi mắt bốc lên một loại phản nộ trước nay chưa từng có, lập tức đem Mộng Tâm đưa cho người bên cạnh, không nói lời nào đứng dậy, gió đêm thổi qua quần áo của nàng phát pho, dưới ánh đèn mờ ảo của bầu trời đêm càng lộ rõ một cỗ thần bí lãnh khốc. Trong khi đứng dưới bầu trời đêm Cổ Hạo Nhiên, tóc đem theo gió phi vũ, kết hợp một thân trần trụi cư nhiên tàn ra một cỗ gọi cảm không gì sánh kịp, đôi mắt bắn ra hỏa diễm, giống như hai vì sao, sáng rực đến nhiếp lấy hồn phách của mỗi người.

Diệp Y bước từng bước đến gần Cổ Hạo Nhiên, trong mắt sắc lạnh đến mức có thể đông cứng hoa mùa hạ, dừng lại cách Cổ Hạo Nhiên không xa, chỉ vào quần của hắn lạnh lùng nói, “Đây là cái gì, cởi.”

Cổ Hạo Nhiên hai nắm tay nắm chặt, nhả ra từng chữ một giữa hai hàm răng đang nghiến chặt, “La Điệp Y, ngươi cũng đừng nên khinh người quá đáng.”

Vẫn đứng bên cạnh Cổ Hạo Nhiên, Minh Thanh thận cẩn thận lên tiếng, “Thiếu phu nhân, ý tứ là được rồi, thiếu gia cũng không phải là nhằm vào thiếu phu nhân.” Tuy rằng thực không muốn dưới tình huống khí thế bức người của Điệp Y lên tiếng, nhưng tốt xấu cũng là thiếu gia, không giúp thật không phải đạo.

“Ta có cho ngươi nói chuyện sao.”

Bạn đang đọc truyện *Gia Có Điều Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Ta đấu

Edit: Cesia

Minh Thanh không khỏi lùi về sau một bước, sờ sờ mũi, thiếu gia, không phải Minh Thanh không giúp cậu mà thật sự là thiếu phu nhân lợi hại hơn. Linh đưa tay giữ chặt hần lúi về sau mấy bước, đứng song song với Hành, hiển nhiên là không định nhúng tay hỗ trợ.

Ngồi ở trên lầu Cổ Chấn cùng Cổ Hạo Dương liếc nhìn lẫn nhau, lại quay đầu âm thầm đánh giá Điệp Y, bốn hộ vệ Phong ngay cả bọn họ đều ra lệnh không được, lại chịu nghe lệnh của Điệp Y đã khiến cho bọn họ ngoài dự kiến, hiện tại Điệp Y còn xuống tay với Cổ Hạo Nhiên, tình huống thật không thể lý giải.

Điệp Y hừ lạnh một tiếng nói, “Huynh đệ? Tay chân? Sao không bảo bọn họ cởi quần áo cho ngươi.”

Lời này vừa nói ra vài kẻ kia vốn đang ngậy người nãy giờ, vội vàng vàng cởi quần áo của trên người mình ra, vừa định khoác lên người của Cổ Hạo Nhiên, đôi mắt âm lãnh của Điệp Y đảo qua lạnh lùng nói, “Phong, Liễu, các ngươi nghe rõ cho ta, bọn họ ai dám động liền đánh gãy hai chân kẻ đó ném ra khỏi phủ, về sau trong phòng mười dặm nơi nào có ta không được phép xuất hiện.”

Đứng ở cách đó không xa hai người liếc nhìn nhau, không nói hai lời đứng đây, hôm nay thiếu phu nhân muốn lập uy, tuy rằng lấy thiếu gia khai đao không được tốt lắm, bất quá ai kêu thiếu gia xui xẻo đụng phải, còn có vài kẻ họ hàng xa không biết tốt xấu kia, tính tình của thiếu phu nhân tuy rằng có thể chịu thiệt, nhưng tuyệt đối không thể phạm vào nghịch lân (*), lại còn ở trước mặt nhiều người, đám người Hành đều thấy được điểm này cho nên đều đứng đây, duy độc thiếu gia đã muốn tức giận đến choáng váng, không thể bình tĩnh suy nghĩ.

(*) Nghịch lân: Long là vạn trùng chi vương, lúc nó ôn hòa mọi người có thể cùng nó thân thiết chơi đùa, thậm chí còn có thể cưỡi lên lưng nó, nhưng ở phía dưới cổ họng có hai vảy rồng gọi là nghịch lân, nếu có người không cẩn thận chạm vào nghịch lân long cho dù đang bình dị hòa ái cũng lập tức trở mặt thậm chí là giết người.

Ở thời phong kiến mọi người thường cho rằng hoàng đế chính là “long”, chọc giận hoàng đế cũng chính là phạm nghịch lân, bị họa sát thân.

Hiện tại nói đến chạm vào nghịch lân ý chính là chạm vào nỗi đau hoặc điểm mấu chốt của người đó, nhất định trở mặt.

Vài kẻ họ hàng xa kia tức thì thu hồi lại tay định giúp Cổ Hạo Nhiên mặc áo, liên tục lùi về phía sau, ngay cả muốn nói cũng không dám hé miệng, thân thủ của đám hộ vệ Phong trong phủ là tốt nhất, bình thường chỉ nghe lời của Cổ Hạo Nhiên, mà vừa rồi đám người kia dám buông ra lời bất kính đối với Điệp Y, cũng bởi vì quan hệ của Cổ Hạo Nhiên và Điệp Y không tốt, hơn nữa sau lưng của Điệp Y cũng không có hậu trường chống đỡ, tự nhiên cũng chỉ có chỗ dựa duy nhất là tùy vào sự yêu thích của Cổ Hạo Nhiên, Điệp Y bình thường không phát uy chỉ là lãnh đạm, nhưng một khi ra uy ngay cả Cổ Hạo Nhiên cũng dám sửa trị, đừng nói đến đám người kia nằng nết nhiên không để vào mắt.

Điệp Y mắt lạnh nhìn đám người lùi về sau, khước miệng câu ra một chút châm chọc ý cười, hướng Cổ Hạo Nhiên nói, “Đây là huynh đệ của ngươi? Đây là tay chân của ngươi? Hừ, còn không bằng một kiện quần áo, cởi cho ta.”

Toàn thân của Cổ Hạo Nhiên tựa như muốn bốc cháy, lửa giận cho dù đứng cách đó mười dặm cũng có thể cảm thấy được, lúc này trong mắt của Cổ Hạo Nhiên tất cả đều là phẫn nộ, hơi thở trên người cũng trở nên cuồng bạo, lửa giận bốc lên ngàn ngút, nhìn Điệp Y nói, “La Điệp Y, ta cho ngươi một cơ hội thu hồi lời nói vừa rồi của ngươi.”

Điệp Y mặt không đổi sắc nói, “Là ngươi chọn thì đừng trách ta.”

Cổ Hạo Nhiên chậm rãi gật đầu, vẻ lãnh khốc bỗng chốc bao trùm trong mắt, “Tốt lắm, muốn cởi quần áo của ta phải xem ngươi có bản lĩnh đó hay không.” Dứt lời thân mình nhoáng một cái, hai cánh tay nhanh như chớp vươn thẳng ra chụp vào bên hông của Điệp Y.

Điệp Y theo bản năng uốn người né tránh, hai tay đồng thời vươn ra vặn lấy đốt ngón tay của Cổ Hạo Nhiên, Diệp Y tự biết bản thân một khi ra tay nhất định sẽ gây các đốt ngón tay đã thương gân cốt của kẻ khác, cần bản sẽ không biết thủ hạ lưu tình, cho nên khi động thủ với Cổ Hạo Nhiên nàng không biết phải làm thế nào lưu thủ đúng mực, tự nhiên động tác cũng bị chậm đi. Bên kia động tác của Cổ Hạo Nhiên lại mau như chớp, Diệp Y còn không kịp nhìn thấy rõ liền cảm thấy bên hông tê rần, cả người mềm nhũn, để không dậy nổi chút khí lực, không khỏi có chút sững sờ, tốc độ của Cổ Hạo Nhiên vốn không thể nhanh như thế này.

Cổ Hạo Nhiên ôm lấy Diệp Y áp chế ở trong ngực, cúi đầu hung tợn nói, “Chúng ta trở về tính cho rõ ràng.” Dứt lời khiêng Diệp Y lên vai, không thèm chào hỏi xoay người bước đi, bỏ lại nhất chúng nam nữ lão ấu này giờ vẫn ngồi xem diễn.

Nửa ngày Cổ Hạo Danh mới vuốt vuốt hai má lắc đầu nói, “Thật sự là nóng tính, động thủ cả với người không có võ công, tiểu lục thật đúng là không phong độ.”

Phurong Lưu Vân ha hả cười ra tiếng nói, “Ngủ, ngủ, chuyện của đôi vợ chồng trẻ bọn chúng cứ để cho bọn chúng tự giải quyết với nhau.” Dứt lời lôi kéo Cổ Chấn cười tùm tùm rời đi.

Tức giận tận trời Cổ Hạo Nhiên khiêng Diệp Y nhanh như gió quay trở lại Dạng Cư, một cước đá văng cửa phòng, dùng sức ném Diệp Y xuống giường, phóng tới liền đè lên người Diệp Y, hùng hực lửa giận nói, “Muốn coi y phục của ta, được lắm, ta đây hiện tại liền thử xem là ai coi ai.” Vừa nói hai tay vừa ra sức xé, y phục trên người Diệp Y trực tiếp bị Cổ Hạo Nhiên xé rách thành mấy mảnh, ném ra bên ngoài.

Cổ Hạo Nhiên đem hai cổ tay của Diệp Y khóa trên đỉnh đầu, đầu gối kiềm chặt lấy hai chân của Diệp Y, hai gò tuyết mỹ mang theo hùng hực hỏa diễm, một tay kiềm chặt cổ tay của Diệp Y, một tay thì bắt lấy cằm của Diệp Y, tức giận nói, “Đừng cho là ta sợ ngươi, La Diệp Y, ta không ra năng tay vì ta khinh thường dùng vũ lực để chiếm đoạt, bản sự của ngươi cho dù cao tới đâu năng lực cường tới đâu, ta muốn giết ngươi bất quá cũng giống như bóp chết một con kiến.”

Điệp Y bị Cổ Hạo Nhiên áp chế dưới thân, cảm giác tê dại ở trên người vẫn chưa giảm bớt, toàn thân thể đều không có chút sức lực, lần đầu tiên cảm nhận được cảm giác cả nằm trên thớt mặc cho người ta làm thịt, bất lực, vô vọng, năng lực mà chính mình vẫn luôn ngao thị trong nháy mắt tan thành mây khói, sinh mệnh lần đầu tiên không thể nắm giữ ở trong tay mà là nắm giữ trong tay người khác, nhưng chết tiệt ở chỗ nàng lại không hề cảm thấy lo lắng, ngay cả chút ý thức sợ hãi cũng không có, chỉ có phẫn nộ, bị khiêu khích phẫn nộ.

Cổ Hạo Nhiên nhìn hai tròng mắt băng hàn của Diệp Y, buông ra cằm của nàng, luồn tay ra phía sau lưng Diệp Y, nâng nàng dậy kề sát vào người mình, ác thanh ác khí nói, “La Diệp Y, mấy ngón võ mèo ba cẳng của ngươi lấy để hù dọa người khác có thể, Cổ Hạo Nhiên ta còn lâu mới bị nó hù dọa, hôm nay nếu ta không sửa trị ngươi, ngươi thật đúng là đã cho rằng ta không bằng ngươi.” Dứt lời bàn tay đang kiềm chặt cổ tay của Diệp Y gia tăng thêm sức, cổ tay của Diệp Y lập tức đỏ tấy lên.

Điệp Y mày cũng không nhăn một chút, Cổ Hạo Nhiên hừ lạnh một tiếng, cánh tay ôm lấy hông của Diệp Y siết chặt, hỗn loạn lửa giận mang theo trừng phạt cúi đầu hôn lên môi của Diệp Y, trần trọc mót vào rồi lại cắn xé, thô lỗ đã man cướp bóc không một chút thương tiếc, tựa như một con sư tử đang cắn xé con mồi của nó, tràn ngập mùi vị huyết tinh.

Mãi cho đến khi cảm giác mùi máu tươi xộc lên khoang miệng, Cổ Hạo Nhiên mới buông môi của Diệp Y ra, cũng không thèm liếc nhìn môi liền dời xuống công kích cổ của Diệp Y, hồng ấn trong phút chốc phủ kín da thịt như bạch ngọc, tơ máu lẫn lộn với những dấu vết xanh tím.

Cổ Hạo Nhiên một bên phát tiết phẫn nộ, một bên lạnh lùng nói, “Ta không cưỡng bách ngươi, đó chính là sự tôn trọng của ta đối với thể tử của mình, ngươi ở trước mặt cha mẹ huynh đệ đặt ta ở dưới hạ phong, ta cho dù là tức giận, nhưng đó là bản lĩnh của ngươi, ta thừa nhận, đạo kỹ viện mua tiểu quan, việc đó là ta khai mào ngươi thắng, ta cũng thừa nhận, nhưng...” Nói đến đây động tác của Cổ Hạo Nhiên đột nhiên dừng lại, ngẩng đầu về mặt tràn ngập phẫn nộ nhìn trừng trừng Diệp Y cắn răng nói, “Nhưng ta có như thế làm khó dễ ngươi? Trước mặt mọi người thoát y, ngươi cho Cổ Hạo Nhiên ta là cái gì? Là tiểu quan ngươi mua? Hay là nô lệ của ngươi?”

Điệp Y mắt lạnh nhìn Cổ Hạo Nhiên đang ở phía trên nói, “Ngươi không phải muốn làm khó dễ ta.”

Cổ Hạo Nhiên nổi trận lôi đình hung hăng gật đầu một cái lớn tiếng nói, “Phải, ta muốn ngươi biết cái giá phải trả cho việc chọc giận ta, ta muốn gây khó dễ làm cho ngươi khó xử, nhưng ta có ở trước mặt mọi người làm cho ngươi mất mặt? Kỹ viện lần đó cho dù ngươi không đến, ta cũng sẽ có cách bãi bình, mặt mũi thể diện của ngươi ta đều bận tâm đến, cho dù ta chán ghét ngươi, cũng sẽ không làm xấu mặt ngươi ở trước mặt mọi người, nhưng còn ngươi có từng tôn trọng qua ta chưa? Cho dù lời nói của ta hôm nay có phần hơi quá, coi một kiện y phục ta cũng nhận, ngươi trả lại cho ta chính là khí thể bức nhân, ngươi nói, ngươi làm cho ta về sau ở Cổ gia như thế nào làm người? Mọi người về sau nhìn ngươi lục thiếu phu nhân là như thế nào làm?”

Bạn đang đọc truyện *Gia Có Điều Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Kỳ phùng địch thủ

Edit: Cesia

Dứt lời, Cổ Hạo Nhiên đột nhiên đưa tay cởi phăng quần áo trên người mình ra, cúi xuống thô bạo đè lên người Diệp Y, âm trầm nói, “Người tin tưởng vũ lực, vậy ta sẽ khiến cho người biết người không phải thiên hạ vô địch, người giảm lên tôn nghiêm của người khác, ta cũng khiến cho người biết được hậu quả của vô tình vô nghĩa.”

Diệp Y cau mày nhìn sa trường trên đỉnh đầu, trên người nàng Cổ Hạo Nhiên đang từng tắc một cắn xé đi xuống, nàng chỉ cảm thấy hơi đau, cho dù đang phẫn nộ đến mức này hẳn vẫn không có huyết tính chiếm đoạt, Diệp Y âm thầm suy xét lời nói của Cổ Hạo Nhiên, nửa ngày đột nhiên mở miệng, “Tôn nghiêm chỉ có kẻ mạnh mới có.”

Cổ Hạo Nhiên nghe vậy không khỏi ngẩn người, ngẩng đầu nhìn lên thì thấy Diệp Y lạnh lùng nói, “Kẻ yếu không có, ngay cả có cũng bị kẻ khác giẫm đạp lên.”

Cổ Hạo Nhiên ngừng lại động tác nhìn về mặt lạnh như băng của Diệp Y, cảm giác âm hàn bức người chậm rãi theo trên người nàng phát tán ra, không phải cổ tình mà là tự nhiên hình thành, giống như đã đi theo sinh mệnh của nàng sinh ra, đã ăn sâu vào cốt tủy, bám rễ vào linh hồn, vĩnh viễn không thể dứt bỏ.

Cổ Hạo Nhiên nhìn về mặt lãnh đạm của Diệp Y, trên người nàng toát ra cảm giác làm cho người ta thật khó chịu, làm cho người ta muốn né tránh thật xa không dám đến gần, nhưng ẩn sâu bên trong đó có một loại cảm giác cô độc, Cổ Hạo Nhiên khẽ nhủ mảy, làm sao hẳn có thể cảm giác được nàng cô độc, tập trung nhìn lại Diệp Y hẳn lại nhìn không thấy cảm giác này, lập tức đem ý tưởng đó ném ra sau đầu, nhưng sự cuồng nộ trong lòng cũng thoáng chốc bình ổn lại, nhủ mảy nói, “Người rút cuộc trưởng thành trong hoàn cảnh nào? Vì sao có thể thốt ra lời nói cực đoan như thế?”

Diệp Y lạnh lùng nhìn phía trên trần nhà không đáp lời, Cổ Hạo Nhiên biết Diệp Y sẽ không trả lời hẳn, từ trong mắt nàng hẳn có thể nhìn thấy được, nàng nói chẳng qua là nói một sự thực, một sự thật mà bản thân nàng tôn thờ, mọi thứ đều dựa vào thực lực nói chuyện, đứng ở trên cao mới có thể có được tôn nghiêm, đứng ở dưới thấp hết thảy cái gì cũng không có.

Cổ Hạo Nhiên hừ hừ cười lạnh hai tiếng, Diệp Y thu hồi ánh mắt hờ hững nhìn hẳn nói, “Trong thế giới của ta chỉ có sinh hoặc tử, không có tôn trọng.”

Cổ Hạo Nhiên vừa nghe thấy lời này không khỏi khí tuyệt, trùng Diệp Y đang muốn mở miệng châm chọc, nhìn thấy ánh mắt lãnh đạm của Diệp Y, không cần hoài nghi sự quyết tuyệt bên trong lời nói của nàng, Cổ Hạo Nhiên không khỏi ngẩn ra, lời nói của nàng đều là sự thật, nàng không gạt người, Cổ Hạo Nhiên không kiềm được hỏi, “Trừ bỏ sinh tử, còn có cái gì?”

Diệp Y lạnh như băng nói, “Cái gì cũng không có.” Không có thân tình, không có tình yêu, không có bằng hữu, không có tín nhiệm, cái gì cũng không có.

Cổ Hạo Nhiên nhất thời ngây ra như phỗng, cái loại cuộc sống gì mới có thể cái gì đều không có? Chẳng lẽ mục đích sống cũng chỉ có sinh hoặc tử, Cổ Hạo Nhiên không khỏi thốt lên, “Cho nên bất luận đối với ai người cũng chỉ biết chọn dùng thủ đoạn kịch liệt nhất để đối phó, không hiểu cảm thụ của người khác, cũng không suy nghĩ cho lập trường của người khác, người chỉ biết kẻ nào khiêu khích người trừ bỏ sinh chính là tử, người chỉ biết chính mình mà không biết trên thế giới này còn có những người khác.”

Diệp Y lạnh lùng nhìn Cổ Hạo Nhiên nói, “Ta vì sao muốn biết?” Một sát thủ không cần phải hiểu, nếu để ý suy nghĩ cảm thụ của người khác quả thật là chuyện nực cười.

Cổ Hạo Nhiên bình tĩnh nhìn Diệp Y nửa ngày, không thể tin bật ra nụ cười chói lọi, nói, “Con mẹ nó ta thật đúng là tự đi tìm khổ ăn, cùng với một kẻ không biết đau hủ là cái gì nói với hẳn phải biết quý trọng đau hủ, ta thật sự là bệnh thần kinh, La Diệp Y, tốt, về sau ta không trông cậy vào người có thể hiểu cái gì gọi là nhân tình ấm lạnh, ta cũng không trông cậy người có thể nói cho ta biết chỗ nào sai có thể sửa, người muốn lấy bạo chế bạo, về sau người nhớ kỹ cho ta, ta sẽ không thủ hạ lưu tình đối với người.”

Diệp Y lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Cổ Hạo Nhiên, Cổ Hạo Nhiên cũng đồng dạng trừng mắt nhìn Diệp Y nói, “Hôm nay ta bỏ qua cho người, Cổ Hạo Nhiên ta còn không đến mức dùng sức mạnh để đoạt lấy, lần tới người còn chọc ta nổi giận, ta quyết cũng sẽ không giống như hôm nay dễ dàng bỏ qua cho người.” Tuy rằng vô cùng tức giận, Cổ Hạo Nhiên vẫn không đến mức dùng phương pháp vô liêm sỉ này, tuy rằng đôi phương là thế tử danh chính ngôn thuận của hẳn. Trọng yếu hơn chính là hẳn cảm thấy cho dù muốn Diệp Y, Diệp Y cũng sẽ không để trong lòng, hẳn cũng không cảm thấy được chế phục nàng, nữ nhân này trừ bỏ mệnh ra cái gì cũng không để trong lòng.

Diệp Y hừ lạnh một tiếng nói, “Hôm nay nếu không phải ta thủ hạ lưu tình, người cho là người có thể dễ dàng chế trụ ta?”

Cổ Hạo Nhiên nhíu mày cả giận nói, “Vậy cứ thử xem” Tuy rằng biết trong lúc động thủ Diệp Y có thoáng dừng lại trong nháy mắt, bất quá võ công cùng giết người là hai lĩnh vực khác, điểm huyết cùng nội công là bác đại tinh thâm, ngày xưa hẳn cũng không hoàn toàn hiển lộ thân thủ, tất nhiên là không thắng được công phu vật lộn của Diệp Y, nếu sử xuất toàn lực, Diệp Y ngay cả người cũng không chạm được chứ đừng nói đến cái gì khác.

Diệp Y lạnh lùng cười nói, “Vậy thử xem” Lời còn chưa dứt tay phải của Diệp Y đã muốn bắt lấy đốt xương sống thứ bảy trên lưng của Cổ Hạo Nhiên.

Cổ Hạo Nhiên cũng không động chỉ nhìn Diệp Y nói, “Người khôi phục rất nhanh, bất quá đừng quên, người không biết điểm huyết không chế phục được ta, trên lưng cũng không có huyết vị.” Vừa nói không biết khi nào thì ngón tay của hẳn đã ấn lên huyết khúc trí của Diệp Y.

Diệp Y nhìn Cổ Hạo Nhiên, Cổ Hạo Nhiên cũng nhìn Diệp Y, hai người đều không động đậy, một lúc sau Diệp Y mới lạnh lùng nói, “Người không đủ nhẫn tâm, nhiều lắm cũng chỉ phé đi một cánh tay của ta, ta lại có thể lấy mạng người.” Cổ Hạo Nhiên hai mắt se lại, nhìn thấy thần sắc trên mặt của Diệp Y vẫn bình thường quyết không phải nói dối, nhất thời cũng không biết là nên tin hay không, trên xương sống có thể bắt lấy điểm trí mệnh gì? Lại không biết chỉ cần dùng sức đè xuống một chút, cột sống gãy tủy sống chảy ra ngoài, hoàn toàn không có khả năng trở mình.

Hai người đối diện nhau, ngoài cửa đột nhiên vang lên giọng nói của Minh Thanh, “Thiếu gia, thiếu phu nhân, hai người không sao chứ?” Thấy Cổ Hạo Nhiên ngay cả võ công giấu kín cũng dùng tới, có thể thấy được hôm nay hắn tức giận đến mức nào, đám người Phong cũng sợ hai người thật sự trở mặt, về sau muốn chung sống dưới cùng một mái hiên e là không có khả năng.

Bên trong phòng Diệp Y lạnh lùng nhìn Cổ Hạo Nhiên nói, “Hôm nay ta cũng tha cho ngươi một lần, lần sau tuyệt không dễ dàng như thế bỏ qua.” Dứt lời cô tay vừa lật định túm lấy Cổ Hạo Nhiên ném ra, không tưởng Cổ Hạo Nhiên hừ lạnh một tiếng, cánh tay nhanh như chớp ngăn cản tay của Diệp Y, mượn lực nhún người bật dậy, xoay tròn một vòng giữa không trung rơi xuống mặt đất cách đó rất xa. Hào quang chợt lóe lên trong đôi mắt lạnh lùng của Diệp Y, Cổ Hạo Nhiên xem ra không vô dụng như lúc mới gặp, tiểu tử này chân nhân bất lộ tướng.

Cổ Hạo Nhiên bắt lấy quần áo của mình, một cước đá văng cửa phòng bước ra ngoài, Diệp Y chỉ nghe thấy thanh âm sắc bén của Cổ Hạo Nhiên nói, “Về sau nghe theo nàng hay nghe theo ta, các ngươi tự mình chọn, chuyện hôm nay không có lần thứ hai.” Tiếng nói chuyện càng lúc càng xa, gần như không thể nghe thấy.

Sáng sớm ngày hôm sau, Cổ Chấn triệu tập sở hữu người của Cổ gia tề tựu ở chủ phòng, đợi cho Diệp Y đi theo Thanh Nhu đến, tất cả mọi người trong Cổ gia đều đã tụ tập đông đủ ở đại sảnh, Cổ Chấn nhìn quét qua mọi người trong sảnh mở miệng nói, “Hôm nay ta triệu tập mọi người đến, nói vậy mọi người trong lòng đều đã đoán được, quy củ của Thánh Thiên vương triều, con trai út trong nhà một khi thành thân trở thành người lớn thì sẽ tiếp nhận vị trí đương gia đời tiếp theo, ta vốn định rèn luyện Hạo Nhiên thêm một đoạn thời gian nữa mới để cho hắn tiếp nhận, bất quá hiện tại xem ra hắn đã có năng lực này.”

Lời vừa dứt mọi người trong đại sảnh đều không ai phản đối, Cổ Hạo Dương khẽ cười nói, “Năng lực của Hạo Nhiên đã được rèn luyện từ sớm, hiện tại bắt đầu tiếp nhận toàn diện cũng tốt, dù sao sớm hay muộn cũng tiếp, tiếp sớm một chút cũng có chỗ tốt.”

Bạn đang đọc truyện *Gia Có Điều Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: Nguyệt Đường chỉ chủ

Edit: Cesia

Cổ Hạo Thanh cũng gật đầu nói, “Đại ca nói đúng đó, tiểu tử này sớm nên tiếp nhận vị trí đương gia toàn diện, bớt được cho chúng ta một ngày một chết.” Mấy huynh đệ khác cùng số ít đại quân gia đều tán thành.

Cổ Chấn ừ một tiếng nhìn về phía vẫn không có biểu tình Cổ Hạo Nhiên, “Nếu vậy, Hạo Nhiên, đem sinh ý lương thực muối trong tay con giao cho đại ca và tứ ca, về sau con tổng quản điều động hết thảy bên trong Cổ gia.”

Cổ Hạo Nhiên thận trọng gật đầu, quy củ này được hình thành từ lúc Thánh Thiên khai quốc, người trong hoàng tộc toàn bộ đều ở bên ngoài lãnh binh chinh chiến, chỉ có hoàng tử nhỏ tuổi nhất ở trung tâm tác chiến, đồng thời cũng để bảo vệ hoàng tộc căn bản nhất huyết mạch, hoàng thất hiện tại mới có thể giành được một nửa thiên hạ, vì thế quy củ con trai nhỏ tuổi nhất tọa trấn gia tộc cứ theo đó truyền lưu xuống, một số gia tộc cũng theo quy củ này, con trai út trong gia tộc phải học tập cùng gánh vác trọng trách nặng nề hơn nhiều so với các ca ca. Tựa như trái tim không ngừng vì những người khác chuyển tiếp máu mới, không chừng quản một mạch cụ thể nào mà chỉ chỉ huy những người khác bôn ba.

Phương Lưu Vân về mặt khó được chính sắc nói, “Hạo Nhiên, về sau con chính là Cổ gia đương gia, làm việc gì cũng phải bàn bạc trao đổi với các ca ca con, không thể giống như lúc trước tùy ý muốn làm gì thì làm.”

Cổ Hạo Nhiên hơi nhăn mày, “Con có tùy ý sao? Nương, con vì sao cảm thấy mình rất thận trọng kia.”

Cổ Hạo Ảnh cười hi hi nói, “Nói đúng, phương diện đại sự đúng là thận trọng, bất quá về phương diện khác thì...” Lắc đầu về mặt cười cợt không nói tiếp.

Cổ Hạo Nhiên đang muốn phản bác, ngồi ở thượng vị Cổ Chấn lúc này mở miệng nói, “Diệp Y, về sau con giúp đỡ Hạo Nhiên quản lý gia tộc này, Hạo Nhiên quản bên ngoài con quản bên trong, hỗ trợ lẫn nhau.”

Diệp Y khẽ nhún mày còn không trả lời Cổ Hạo Nhiên cười lạnh một tiếng nói, “Nàng sẽ không, trông cậy vào nàng quản lý còn không biết biến thành bộ dáng gì nữa, cha, con xem vẫn là cứ để cho đại tẩu và ngũ tẩu quản là tốt rồi.”

Đại tẩu Hoa Cận không khỏi thốt lên, “Lục đệ, đừng nói vậy, không phải ai từ nhỏ cũng đã được dạy quản lý mọi việc, Diệp Y chưa từng làm công việc này, dạy cho nàng một chút là được, chuyện này đệ không cần quan tâm, cứ để cho tẩu cùng Linh Tinh lo liệu, hơn nữa hiện tại muối nghiệp lại bị ném tới Hạo Dương quản lý, sợ là sẽ phải bận bù đầu, tẩu còn phải đi giúp đỡ huynh ấy.”

Cổ Hạo Nhiên trào phúng cười nhưng cũng không nói tiếp, Diệp Y cũng không nói, muốn nàng mang người đi ám sát cùng hắc đạo giao dịch, không thành vấn đề, bảo nàng làm quản gia, mỗi ngày đối mặt với cái gì củi gạo mắm muối, tính toán cho ai bao nhiêu tiền công, địa phương nào cần sửa chữa,

nhà ai đến bãi phòng, chỉ cần nghĩ cũng đủ đau đầu.

Điệp Y trầm mặc nửa ngày đột nhiên nói, “Chuyện trong phủ là do tôi định đoạt?”

Phương Lưu Vân lập tức cười nói, “Đúng vậy, con muốn muốn dùng người nào đều được, đợi lát nữa con cứ thử tiếp quản công việc từ Hoa Cận, Linh Tĩnh, trao đổi với các quan sự, mọi chuyện trong phủ đều từ con làm chủ.”

Cổ Hạo Nhiên có điểm kinh ngạc Diệp Y thật muốn tiếp nhận, Diệp Y đã thân nhiên mở miệng nói, “Nếu về tôi làm chủ, về sau chuyện trong phủ toàn bộ giao cho Linh Tĩnh, từ nàng toàn quyền quản lý.” Lời vừa dứt mọi người trong đại sảnh đều yên lặng như tờ, nếu là ở nhà khác không biết có bao nhiêu con dâu muốn ngồi lên vị trí thượng chủ này, trong khi Diệp Y thì ngược lại còn chưa kịp nhậm chức câu đầu tiên chính là đem quyền lực chấp tay nhường cho người khác, vị lực thiếu phu nhân này thật đúng là làm cho người ta kinh ngạc.

Ngũ tẩu Linh Tĩnh ngẩng người nhìn Diệp Y, nửa ngày khóe môi mới giờ lên một chút hiểu rõ tươi cười nói, “Nếu Diệp Y đã mở miệng vật về sau ngũ tẩu tất nhiên sẽ cố hết sức quản lý.” Diệp Y lãnh đạm ừ một tiếng.

Mọi người thấy trong nháy mắt quyền lực chuyển đổi đều không khỏi kinh ngạc, cùng với việc Linh Tĩnh cũng không hề khiêm nhường, ngược lại chỉ có Phương Lưu Vân cơ hồ không thể nhận ra gât gât đầu, Diệp Y có thể tri nhân thiện nhân (*), so với việc nàng không hiểu còn làm ra vẻ hiểu biết cao minh hơn gấp trăm lần.

(*) Tri nhân thiện nhân: biết trọng dụng nhân tài, đúng người đúng việc.

Cổ Chấn ho nhẹ một tiếng nói, “Vay từ hôm nay trở đi sở hữu mọi chuyện đại sự đều báo với Hạo Nhiên, Hạo Nhiên, con cùng với các ca ca và quản sự đi trước giao tiếp một chút, Diệp Y, con đi theo ta.” Dứt lời liền đứng dậy hướng ra phía sau, Diệp Y liếc nhìn Cổ Chấn một cái cũng đi theo rồi đi.

Theo Cổ Chấn quanh co khúc khuỷu chậm rãi đi đến một gian tiểu thất được phong kín, bên trong tiểu thất chỉ bày duy nhất một cái bàn một cái ghế, không còn bất cứ thứ gì khác, Diệp Y cảnh giác nhìn thoáng qua chung quanh, phát hiện nơi này cư nhiên lại là mặt sau của đại sảnh, gấp Cổ Chấn dẫn nàng đi lâu như vậy rốt cuộc lại đi đến nơi này, Diệp Y lập tức âm thầm gia tăng đề phòng.

Cổ Chấn nhìn thoáng qua Diệp Y mới chậm rãi ngồi xuống chiếc ghế duy nhất, này giờ vẫn theo phía sau Băng Kỳ lãnh đạm đứng ở một bên, hai người đều không ai nói chuyện, Diệp Y cũng trầm mặc không nói, ba người âm thầm đánh giá đối phương, Diệp Y cảm giác được ở trên người Cổ Chấn phát ra cảm giác áp bách càng ngày càng trọng, trên người của Băng Kỳ cũng truyền ra một cỗ ngoan lệ làm cho người ta hít thở không thông, hai cỗ khí tức quanh quẩn ở trong tiểu thất, từng trận từng trận công kích về phía Diệp Y.

Sắc mặt của Diệp Y vẫn không thay đổi đứng yên tại chỗ, trên người ngoại trừ cảm giác lạnh như băng không hề có bất cứ cảm xúc gì khác, hôm qua khí thế mãnh liệt lúc đối mặt với Cổ Hạo Nhiên trong nháy mắt để lộ ra hiện tại lại giống như đá chìm xuống đáy biển biến mất vô tung vô ảnh, nhưng dù vậy hai cỗ áp khí kia như thế nào cũng không làm được gì Diệp Y, Diệp Y cứ như không hề có cảm giác, hờ hững đứng ở nơi đó.

Nửa ngày Cổ Chấn hơi hơi gât đầu thu hồi khí thế đứng dậy nói, “Diệp Y, lại đây ngồi xuống.” Diệp Y ý thức được Cổ Chấn muốn nói gì đó với mình, cũng không khách khí chậm rãi đi tới ngồi xuống.

Cổ Chấn nhìn Diệp Y ngồi xuống, không một chút câu thúc cũng không có một tia e ngại, tựa như cho dù trời có sập xuống mặt vẫn sẽ không đổi sắc, không khỏi gât đầu nói, “Không tồi, không nghĩ tới thể tử của Hạo Nhiên lại là một nhân vật thể này.”

Diệp Y lạnh lùng liếc Cổ Chấn một cái nói, “Muốn nói gì nói đi.”

Cổ Chấn hơi hơi ngăn ra cười nói, “Băng Kỳ, lại đây bái kiến tân chủ nhân.” Vẫn một mực yên lặng không lên tiếng Băng Kỳ, lúc này vẻ mặt phảng phất ý cười tiến đến hướng Diệp Y thì lễ, “Băng Kỳ khấu kiến Nguyệt chủ.” Cổ hận lệ sắc trên người đã sớm tan mất, tựa như một người bình thường.

Hai trong mắt của Diệp Y hào quang chột lóe, ánh mắt giống như điện bắn về phía Cổ Chấn, Cổ Chấn khoanh tay đứng ở vị trí từ gương có thể nhìn thấy một góc cảnh sắc ở bên ngoài, ngữ khí nghiêm nghị thận trọng, “Băng Kỳ con đã gặp qua, hẳn là Nguyệt Đường phó tọa, hiện tại ta đem Nguyệt Đường thủ tọa truyền cho con.”

Diệp Y sắc mặt như thường nghe thấy cũng không đáp lời, Cổ Chấn xoay người lại gât gao nhìn chằm chằm vào Diệp Y nói, “Nguyệt Đường là lực lượng lệ thuộc trực tiếp vào Cổ gia đương gia ta, chỉ nghe theo lệnh của đương gia, phụ trách sở hữu mọi hành động trong bóng tối, trong đó bao gồm đánh cắp tình báo và ám sát.” Dứt lời mắt cũng không chớp nhìn Diệp Y, chăm chú xem Diệp Y phản ứng.

Diệp Y nghe thế lập tức khóe miệng lạnh lùng nhếch lên, “Tôi không phải đương gia.”

Cổ Chấn đứng ở tại chỗ nhìn Diệp Y nói, “Hạo Nhiên cũng không thích hợp trở thành Nguyệt Đường thủ tọa, hẳn quá cố chấp cũng quá kiêu ngoại, kiêu ngạo đến khinh thường dùng đến lực lượng hắc ám, gấp đôi thủ hắc sẽ quang minh chính đại đã bại đối phương, cho dù có sử dụng đến chút thủ đoạn và âm mưu hẳn cũng tuyệt đối sẽ không trực tiếp dùng đến lực lượng hắc ám, hẳn mặt ngoài quang minh cuồng vọng, kỳ thật đều mềm lòng so với mỗi người chúng ta, cũng vì vậy Hạo Nhiên không dám đương nổi Nguyệt chủ.”

Diệp Y đưa tay chậm rãi vuốt dọc theo mặt bàn, lạnh lùng nói, “Dựa vào cái gì cho là tôi sẽ đáp ứng?” Không phải hỏi vì sao chọn nàng, mà là tự tin chất vấn nàng dựa vào cái gì sẽ đáp ứng.

Bạn đang đọc truyện *Gia Có Điều Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Chấp chương

Edit: Cesia

Cổ Chấn vừa nghe lập tức cười ha hả nói, “Cảm giác, con thích hợp sinh tồn trong bóng đêm, mình diện đối mặt ứng phó với những kẻ già nhân già nghĩa con không hiểu, cũng không muốn bỏ công ra ứng phó, trên người con phát ra khí chất âm trầm sắc bén đến như kiếm chưa ra khỏi vỏ đã muốn đã thương người, một khi ra khỏi vỏ sẽ chỉ có tiến về trước tuyệt không quay đầu. Con ngày hôm qua trong nháy mắt phóng thích ra áp bách kinh người, nếu không phải ta đã trải qua chút sóng gió, e là đã sớm bị dọa khiếp hãi.”

Dừng một chút lại nói tiếp, “Con là thể tử của Hạo Nhiên, thân là một phần tử của Cổ gia, con là ứng cử viên tốt nhất cho vị trí Nguyệt chủ. Hơn nữa Hạo Nhiên đã muốn tiếp quản vị trí đương gia của Cổ gia, không quyền không thế con về sau nếu gặp phải Hạo Nhiên khiêu khích, sẽ không thể như bây giờ có thể tùy tâm làm bậy, khi đó mặc kệ Hạo Nhiên làm gì nói gì mọi người cũng sẽ đứng về phía hắn, không thể cân bằng quyền lực với hắn con cũng chỉ có thể bị khi dễ. Đương nhiên quan trọng nhất vẫn là con là thể tử của Hạo Nhiên, con không phải là loại người cam tâm khuất phục ở trong nhà, con hắn là đi theo Hạo Nhiên giương cánh bay cao.”

Điệp Y tựa lưng vào ghế ngồi hai tay ôm ngực lạnh lùng nói, “Tôi không có hứng cùng hắn cân bằng cái gì.” Ngón tay gõ nhẹ vào mặt bàn nói tiếp, “Nhưng tôi thích quyền lực.” Quyền lực làm cho người ta đứng vững, không có thế lực con người đi tới đâu cũng sẽ bị khi dễ, Diệp Y ở trong tư vong lẫn lộn hiểu thấu được đạo lý này, nếu không muốn bị người khác thay thế hoặc giết chết, quyền lợi cùng thế lực là thứ không thể thiếu, có nó không cần chính mình động thủ, những kẻ dám cùng chính mình đối nghịch chỉ có thể biến mất. Hơn nữa cứ ngồi không ở trong nhà thật sự là phiền chán.

Cổ Chấn nhìn thẳng vào hai mắt của Diệp Y nói, “Xem ra Nguyệt Đường giao cho con, ta thật yên tâm.”

Điệp Y lạnh lùng vươn tay ra nói, “Giao ra.”

Cổ Chấn ngăn người hai mắt se lại nói, “Muốn cái gì?”

“Ông rõ biết, một thứ có thể cho tôi toàn quyền làm chủ Nguyệt Đường, tôi không thích trở thành con rối mà quyền chủ động nắm trong tay người khác.”

Cổ Chấn nhíu mày nhìn về mặt tuyết không nhân nhượng Diệp Y, nửa ngày mới ha hả cười nói, “Hạo, ta không nhìn lầm con, cho con cũng được, bắt quá con phải phát lời thề, sau này nhất định phải toàn lực giúp đỡ Hạo Nhiên, không được phản bội.”

Điệp Y hừ lạnh một tiếng nói, “Ông nhớ kỹ tôi không muốn là ông nhất định giao cho tôi.”

Hai tròng mắt của Cổ Chấn như điện càn quét trên mặt Diệp Y thật lâu, rốt cuộc gật đầu nói, “Điệp Y là ta xem nhẹ con, quả nhiên tâm tư đủ linh mẫn, thôi được rồi, dù sao lời thề bắt quá cũng chỉ là để cầu an tâm, nếu thật sự muốn phản bội không phải chỉ một lời thề có thể ngăn cản, Diệp Y, toàn tâm toàn ý phụ trợ Hạo Nhiên, không nên nhìn hiện tại mặt ngoài tuy là Cổ gia thật rạng rỡ về vang, sau lưng không biết có bao nhiêu kẻ nhòm ngó Cổ gia, hiện tại Hạo Nhiên đã muốn đứng ở nơi đầu sóng ngọn gió, hắn bãi binh việc bên ngoài không có vấn đề, nhưng nếu sau lưng không có một kẻ tâm tính lãnh khốc vô tình ngầm ngầm giúp đỡ hắn, có khả năng là sẽ chịu thiệt thòi rất lớn, Diệp Y, không ai so với con càng thích hợp vị trí này, ta giao Hạo Nhiên cho con, mặc kệ giữa các con xảy ra vấn đề gì cũng phải nhớ kỹ lời ủy thác của ta, trông chừng hắn.” Dứt lời chậm rãi cời xuống chiếc nhẫn hình chim ưng đeo trên tay, ngón tay bắn ra chiếc nhẫn dừng lại ở trên mặt bàn trước mặt Diệp Y.

Điệp Y cầm lấy nhẫn mang vào ngón trỏ, dùng sức siết nhỏ lại thân nhẫn, lúc này Băng Kỳ sửa lại thần sắc vừa rồi, lùi về sau một bước quỳ một gối cung kính nói, “Thuộc hạ phò chủ Băng Kỳ, tham kiến Nguyệt chủ.”

Điệp Y lập tức biết tin vật trong tay là thật, lạnh lùng nói, “Miễn.”

Cổ Chấn lúc này nói, “Về sau Nguyệt Đường chỉ nghe theo lệnh một mình con, toàn bộ thế lực ngầm của Cổ gia toàn quyền giao cho con, cần phải phối hợp tốt với Hạo Nhiên.”

Điệp Y hơi hơi nhíu mày, Cổ Chấn biết Diệp Y cùng Cổ Hạo Nhiên mâu thuẫn cũng không nhỏ, không khỏi lên tiếng, “Đừng bởi vì việc nhỏ ảnh hưởng đến đại sự, con là thể tử của hắn, ở nhà muốn đấu khí tranh cao thấp ta không có ý kiến, ở bên ngoài nếu con không hiểu rõ đúng mực, vậy cứ để cho Hạo Nhiên quyết định, trở về tính toán sau cũng không muộn. Còn có Nguyệt Đường rốt cuộc chân thật làm cái gì đừng nói cho bọn Hạo Nhiên, Nguyệt Đường trừ ta ra không có người biết bản chất thật sự của nó, những người ở bên ngoài bao gồm bọn Hạo Dương, Hạo Nhiên cũng chỉ biết, Nguyệt Đường là hộ vệ mà Cổ gia âm thầm bồi dưỡng, bảo hộ bọn họ an toàn, cùng thu thập tin tức tình báo, những chuyện khác đều không biết.”

Đối với việc này Diệp Y tự nhiên là hiểu được, quang minh có sự tồn tại của quang minh, hắc ám có sự tồn tại của hắc ám, cứ không nhất định là quang minh tốt hơn hắc ám, mỗi người đều có thói quen cuộc sống của chính mình, hôm nay nếu bảo nàng làm quản gia tính toán chi li tiền bạc, không bằng làm Nguyệt chủ sống dễ chịu hơn nhiều, dù sao đây mới là cuộc sống mà nàng quen thuộc, hắc ám càng làm cho nàng tựa như cá gặp nước.

Điệp Y ngắm nghía chiếc nhẫn trong tay, một lát sau mới chậm rãi nói, “Lá gan cũng thật không nhỏ, chỉ vì một lời ủy thác liền đem toàn bộ lực lượng

giao ra, người của Cổ gia các người quả thật khó hiểu. Bất quá, Diệp Y ta nếu tiếp nhận rồi sẽ không lật lọng, chỉ cần đối tốt với tôi, tôi tự nhiên cũng sẽ không đối xử tệ với các người, tuy nhiên nếu tôi phát hiện vấn đề, vậy cũng đừng trách tôi lục thân không nhận.”

Cổ Chấn vốn tưởng rằng Diệp Y sẽ không tỏ vẻ gì đáp lại, không tưởng được Diệp Y lại có thể đưa ra hứa hẹn, trên mặt mặc dù không có biểu tình gì, trong lòng cũng không khỏi thở phào nhẹ nhõm, nếu không phải không thể bất cứ lúc nào cũng ở bên cạnh Cổ Hạo Nhiên, hẳn cũng không cần đặt cược lớn vậy, bất quá hẳn có vẻ cũng không nhìn lắm người, người ở trước mặt mặc dù vô tình cũng không vô tâm, chỉ cần Hạo Nhiên có thể chết từ khóa chặt nòng, Cổ gia về sau quyết sẽ không sụp đổ.

Trầm mặc một lát Cổ Chấn bắt đầu dạy Diệp Y phải làm cái gì, Băng Kỳ ở một bên cung kính báo cáo, bất tri bất giác thời gian không biết trôi qua bao lâu, Diệp Y cũng đã hiểu được, cái gọi là Nguyệt Đường cũng không cùng cấp với tổ chức sát thủ, nói đúng hơn chính là một tổ chức hắc đạo toàn diện, thế lực thâm thấu toàn bộ Thánh Thiên vương triều, một bộ phận xâm nhập một nửa Ảnh Thúc vương triều.

Lúc ban đầu thành lập bất quá mục đích cũng vì ngăn cản kẻ khác đến tìm phiền toái mà sinh ra hành vi bảo hộ, theo thời gian sinh ý của Cổ gia càng lúc càng lớn, những kẻ đến tìm phiền toái càng lúc càng nhiều, thủ đoạn càng ngày càng cao, dần dà mới biến thành Nguyệt Đường hôm nay, âm thầm giúp đỡ đương gia Cổ gia mọi việc liên quan đến sinh ý bên ngoài, phòng bị địch thủ đồng thời cũng bắt đầu chủ động xuất kích, diệt trừ những đối thủ một mất một còn, loại bỏ hết thảy nguy cơ tiềm ẩn. Cho nên về sau cứ thế tự hình thành nhất mạch, dần dần mở rộng phát triển thành một thế lực ngầm ở bên ngoài.

Đội cho bọn Diệp Y đi ra tiểu thất, bên ngoài trời đã sớm giăng đầy sao, bên kia chủ ốc đang mở tiệc ăn mừng Cổ Hạo Nhiên thăng nhiệm đương gia, Cổ Chấn, Diệp Y, Băng Kỳ, một hàng ba người xuất hiện ở đại sảnh, mọi người muốn đợi nửa ngày, lập tức tụ tập vây quanh lại náo nhiệt hẳn lên.

Trong đại sảnh Cổ Hạo Nhiên ngồi ở vị trí thủ tọa, Cổ Chấn cùng Phương Lưu Vân ngồi ở bên trên tương đương với vị trí thái thượng hoàng, nhất chúng huynh đệ tỷ muội ngồi ở hai bên trái phải, Diệp Y nhìn thoáng qua đang trừng mắt nhìn nàng về mặt đắc ý Cổ Hạo Nhiên, lạnh lùng chậm rãi đi đến ngồi xuống vị trí bên cạnh hắn, mà vẫn luôn đi theo bên cạnh Cổ Chấn Băng Kỳ lúc này cũng đi theo đứng ở phía sau Diệp Y.

Đám người Cổ Hạo Dương đầu tiên ngăn người, đồng loạt nhìn về phía cha của bọn họ, Cổ Hạo Nhiên giận tím mắt nhìn Diệp Y, Băng Kỳ không đi theo Cổ Chấn nên đi theo hắn mới phải, tính thế nào cũng không đến phiên đi theo Diệp Y.

Cổ Chấn lúc này mới thân nhiên mở miệng nói, “Ta đã truyền lại Nguyệt Đường cho Diệp Y, về sau cần hỗ trợ gì các người cứ trực tiếp đi tìm Diệp Y.”

Diệp Y lạnh lùng ngắt đầu nhìn mọi người nói, “Về sau ta chính là Nguyệt Đường Nguyệt chủ, hết thảy mọi việc đều từ ta làm chủ.” Vừa nghe thấy lời này Cổ Hạo Nhiên lập tức sắc mặt càng trầm, điều này biểu lộ Nguyệt Đường đã là của nàng, ngay cả cha cũng không thể làm chủ, làm thế nào còn thuộc về hắn?

Bạn đang đọc truyện *Gia Có Điều Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Bách bảo hội

Edit: Cesia

Gian nhà chính có chút trầm mặc Cổ Chấn lại nói, “Sắp đến Bách bảo hội hai năm một lần ở Lê Châu, cũng chính là tháng sau, ta xem cứ để Hạo Nhiên Hạo Ảnh hai huynh đệ bọn chúng đi cùng với hai con dâu, Hạo Nhiên, đây là đại sự đầu tiên con chương quản Cổ gia, không được thất bại, cũng là Cổ gia chúng ta lần đầu tiên lấy tư cách Thánh Thiên vương triều đệ nhất môn đình tham dự đại hội, liên quan đến thể diện, cần thận hành sự.”

Cổ Hạo Nhiên trừng mắt liếc Diệp Y một cái cao giọng nói, “Cha yên tâm, cổ gia chúng ta mà ra tay khẳng định là tốt nhất.” Cổ Chấn gật đầu liền không nói nữa, lập tức nhất đại gia tử đều đi qua chúc mừng, buổi tối vô cùng náo nhiệt.

Ngày thứ hai Cổ Hạo Nhiên và Cổ Hạo Ảnh sớm tỉnh mơ đã xuất môn, ngũ tẩu Linh Tĩnh cũng chân trước chân sau theo bọn họ đến, nhìn thấy Diệp Y đang lật xem gì đó, không khỏi mỉm cười nói, “Diệp Y, đang xem gì đó?”

Diệp Y ngắt đầu nhìn thoáng qua Linh Tĩnh lạnh nhạt nói, “Có chuyện?”

Linh Tĩnh tự ngồi xuống khẽ mỉm cười nói, “Tẩu nương Diệp Y nhất định không biết Bách bảo hội là gì, lần này chúng ta là lần đầu tiên lấy tư cách đệ nhất môn đình tham dự, không thể làm mất mặt mũi của Cổ gia, bản thân Hạo Nhiên hành sự thấu triệt nhưng đối với chuyện giải thích với người khác có thể sẽ không được rõ ràng, cho nên tẩu đến phòng ngira khả năng Hạo Nhiên có chỗ nào quên nói, cùng tán gẫu với Diệp Y, có cơ sở để chuẩn bị sẵn cũng tốt.”

Diệp Y buông quyển sổ trong tay, dựa lưng vào ghế nhìn chăm chú vào Linh Tĩnh, nữ nhân này tâm tư linh hoạt lại trí tuệ, biết rõ Cổ Hạo Nhiên sẽ không giải thích gì với nàng, cho nên mới tự mình đến đây nói cho nàng, lập tức hơi gật đầu nói, “Nói đi.”

Nguyên lai Bách bảo hội tổ chức hai năm một lần, toàn bộ Thánh Thiên vương triều chỉ có những người có thân phận và tài phú, xếp vào hàng mười môn đình đứng đầu mới có tư cách tham gia, Bách bảo hội tên cũng như ý nghĩa tương tự như một buổi triển lãm bảo vật, tăng thêm địa vị của chính mình, xứng đáng với thanh danh của gia tộc, mỗi đại hội mỗi môn đình đưa ra bảo vật so đấu, tất cả đều là bảo vật trong bảo vật, quý giá trong quý giá, không vật nào không phải là hi thế trần bảo.

Quy củ của đại hội mỗi môn đình phải đưa ra ít nhất hai món bảo vật, món bảo vật nào được đại hội công nhận xếp vào ba vị trí đứng đầu đều sẽ được dâng lên cho hoàng đế đương triều, hoàng đế tất nhiên cũng sẽ ban thưởng xuống, đây chính là vinh quang mọi người công nhận, cũng chính là tượng trưng cho thân phận tài phú địa vị, cho nên các gia tộc không ngừng thu gom, biến thành một cuộc chiến tranh đấu.

Buổi chiều Minh Thanh cố ý lại đây dẫn Điệp Y mang theo nhiều y phục một chút, bởi vì Lê Châu cách Phần Châu đại khái có mười ngày lộ trình, đến nơi còn phải bố trí sắp xếp sân triển lãm, còn có rất nhiều chuyện bề bộn cần phải thu xếp, cho nên ngày mai sẽ khởi hành đến Lê Châu, Cổ Hạo Nhiên và Cổ Hạo Ảnh cũng vì vậy mà hôm nay mới vội vàng đi ra ngoài thu xếp công việc.

Điệp Y nhìn nướng, đại tẩu, nhị tẩu, tam tẩu, tứ tẩu đưa tới nào y phục, phối sức, đồ ăn vặt, còn rất nhiều thứ không biết gọi là cái gì, nói là trên đường vạn nhất muốn ăn tùy tay thì có thể lấy, một đồng hành lý đó muốn chính nàng thu xếp, còn cả buổi chiều tha thiết dặn dò cùng thật tình quan tâm, Điệp Y trong lòng không khỏi có chút ấm áp, lần đầu tiên xuất môn có người quan tâm, lần đầu tiên có người giúp đỡ chuẩn bị hết thảy mọi thứ, khuôn mặt tươi cười thân thiết làm cho người ta có cảm giác dễ chịu khoan khoái, nhưng cũng thật không được tự nhiên.

Ngày thứ hai mọi người của Cổ gia đều ra tiễn, Cổ Hạo Nhiên nghẹn họng nhìn, “Làm cái gì, cũng không phải lần đầu tiên xuất môn, có cần tới nhiều người như vậy đi tiễn không?”

Phương Lưu Vân kéo tay Điệp Y nói, “Chúng ta là tới tiễn Điệp Y, ai đến tiễn người, tân con dâu của ta mới vào cửa có vài ngày đã xuất môn, ta sợ nàng cực khổ a.”

Tam tẩu Bạch Thiên cười khanh khách nói, “Chúng ta là thương Điệp Y, đệ thật nghĩ là chúng ta đến thương đệ à? Đệ xem cũng là lão nữ tử già, đã sớm trốn sang một bên đứng, chỉ có đệ thật đúng là không tinh minh gì hết.” Cổ Hạo Nhiên vừa nghe lập tức trợn trắng mắt, xoay người đi tới đứng bên Cổ Hạo Ảnh vẫn đang dựa vào xe ngựa cười hi hi.

Chúng nữ một phen quyến luyến ly biệt, rốt cuộc Điệp Y cũng chịu không nổi lui ra vũ đài, Cổ Hạo Nhiên nhìn về mặt trầm như nước của Điệp Y, tâm tình không khỏi có chút sáng khoái trở lại, Điệp Y không thích ôm sòm âm ỉ, vừa rồi nghe nhất chúng nữ từ một phen lê thê dài dòng dặn dò, ngay cả bản thân hẳn nghe đầu còn choáng váng, Điệp Y có thể tốt tính không đánh người xem ra lực nhẫn nại đã thật kinh người.

Xe ngựa chạy đến bến tàu, bốn người lên thuyền lâu của Cổ Hạo Nhiên, nghịch dòng hướng Lê Châu.

Dọc theo đường đi cảnh sắc so với lúc trở Phần Châu khác biệt rất lớn, xa xa không có non sông nước biếc, chỉ có bến tàu sâm uất mọc san sát nhau, thuyền buồm qua lại tấp nập, hai bên bờ người đi đường vội vàng hành tẩu, cảnh tượng phồn thịnh thịnh vượng.

Một hàng người chờ sẵn ở bến tàu Lê Châu nghênh đón nhóm người Cổ Hạo Nhiên, chính là tổng quản phụ trách trà nghiệp ở Lê Châu của Cổ Hạo Ảnh, vị mập mạp trung niên kia đầu tiên hành lễ với Cổ Hạo Ảnh, sau đó hành lễ với Cổ Hạo Nhiên, kết quả vừa nhìn thấy Điệp Y đứng bên cạnh Cổ Hạo Nhiên, hần nhất thời há hốc miệng đứng ngây ra như phỗng ở một bên, Linh Tinh nhìn thấy vẻ mặt tức giận của Cổ Hạo Nhiên, không khỏi cười nói, “Tài tổng quản, vị này là tân hôn thê tử của Hạo Nhiên chúng ta.”

Vị Tài tổng quản kia lúc này mới cả kinh hoàn hồn, lập tức xấu hổ nói, “Lục thiếu gia cùng lục thiếu phu nhân thật đúng là trai tài gái sắc, tương đắc ích chương (*), lão Tài hôm nay nhìn thấy mới biết được trên đời này cư nhiên còn có hai người siêu phàm thoát tục như thế, thật sự làm lão Tài đại khai nhãn giới, lục thiếu gia, cung hi, cung hi.”

(*) Tương đắc ích chương: phối hợp với nhau càng tăng thêm sức mạnh, càng thêm rực rỡ.

Cổ Hạo Ảnh cười tà nói, “Đi thôi, ở trên thuyền mười ngày ta mau sắp buồn chết, còn không mau đi trước dẫn đường.” Mười ngày mặt trời treo cao xem như kiến thức phùng phùng Cổ Hạo Nhiên cùng Điệp Y ở chung không việc gì cũng phải cần một ngụm mới được, dù sao chính là không cho kẻ khác sống yên ổn, hoan hi mười ngày xem hai người bọn họ dùng phương thức người tới ta đi trao đổi với nhau, Cổ Hạo Ảnh xem như hoàn toàn bội phục Điệp Y, lén lút nói với Cổ Hạo Nhiên, nữ nhân này tính tình trời sinh y chang một khối băng, nếu muốn nàng ta có nhân khí, nhiệm vụ nặng nề xa xôi nha, đệ cứ chậm rãi mà mài đi.

Đoàn người mang theo hai rương sắt lớn, đến tư trạch mà Cổ gia đã đặt mua, mặc dù không sánh kịp Cổ gia tráng lệ, huy hoàng, nhưng cũng là tú lệ thanh nhã, mang đến cho người ta cảm giác thoải mái tự tại.

Buổi chiều trên bàn ăn Cổ Hạo Nhiên trừng mắt liếc Điệp Y một cái mới nói, “Ta muốn sở hữu tư liệu bảo vật của chín gia tộc còn lại, người động tác càng nhanh càng tốt.” Tuy rằng công khai tranh đấu nhưng liên quan đến công việc, Cổ Hạo Nhiên sẽ không hàm hồ.

Điệp Y hơi nhú mày trầm ngâm liền hiểu được, đây chính là biết người biết ta, các môn đình đưa ra bảo vật không thể vô cùng trân quý, cũng không thể quá mức tầm thường, quá trân quý sẽ không tránh khỏi khiến cho thiên tử đồ kỵ, tuy nói cuối cùng cũng sẽ dâng lên cho hoàng đế, nhưng không cam đoan hoàng đế sẽ không muốn cái thứ hai, đến khi đó biết đi đâu tìm cái thứ hai. Quá tầm thường rõ ràng chính là chịu nhân châm chọc, thể diện của gia tộc đều mất hết, nếu biết đối phương mang đến thứ gì, có được quyền chủ động lựa chọn không cần nghi ngờ muốn bao nhiêu thể diện cũng đều được.

Điệp Y hơi gật đầu, Băng Kỳ vừa lên bờ cũng đã sai người đi trước thu thập tin tức, trước hai mươi ngày chuẩn bị, cũng chính là việc này.

Mấy loại tin tức này muốn gấp cũng gấp được, ngày thứ hai đem công tác chuẩn bị giao cho Tài tổng quản và nhóm hộ vệ Phong, nhóm người Cổ Hạo

Nhiên một hàng năm người nghênh ngang đi dạo phố. Còn mấy ngày nữa là đến Bách bảo hội, toàn bộ Lê Châu nơi nơi đều giăng đèn kết hoa, dòng người cũng đông đúc nhộn nhịp hơn gấp hai lần so với ngày thường, cả trai lẫn gái, già trẻ lớn bé, ai nấy đều về mặt hưng phấn, bởi vì Bách bảo hội cho phép mọi người vào tham quan, dựa vào thể lực của thập đại môn đình, tất nhiên không sợ phát sinh chuyện có người đến cướp bóc.

Một hàng năm người dung mạo quá mức xuất chúng, đi đến đâu cũng đều hấp dẫn tất cả mọi người ngoài đầu lại nhìn, đám người Cổ Hạo Nhiên đã sớm tập thành thói quen, Diệp Y thì không sao cả, mặt càng lạnh cảm xúc gì cũng nhìn không ra, Linh Tĩnh dung mạo mặc dù không thập phần xuất chúng, khí chất cũng là nhất lưu, dọc theo đường đi thân nhiên mỉm cười giảng giải cho Diệp Y ven đường bày bán thứ gì, thứ gì ăn ngon, nơi này có đặc sản gì, Diệp Y mặc dù không mở miệng đáp lại, nhưng cũng là mở to mắt đem mọi thứ thu hết vào trong mắt.

Đang lúc vừa đi vừa tán gẫu phía trước đột nhiên truyền đến tiếng khóc tê tâm phế liệt, Minh Thanh cùng Cổ Hạo Ảnh đều thuộc loại thích xem náo nhiệt, vì thế vội kéo mấy người đi tới xem náo nhiệt.

Bạn đang đọc truyện *Gia Có Điều Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26: Đáy lòng ẩn sâu

Edit: Cesia

Chỉ thấy một đám người tụ tập thành một vòng tròn xung quanh một nam nhân dáng người to lớn thô kệch đang phần nộ vùng roi hung tợn quất vào người một nữ tử tóc tai bù xù la khóc thất thanh, vừa đánh vừa mắng, “Ta cho ngươi không biết xấu hổ này, ta cho ngươi không biết xấu hổ này, mẹ nó đồ đàn bà hư hỏng ta đánh chết ngươi.”

Diệp Y nhìn thấy nữ nhân trong lòng đang ôm một đứa trẻ sơ sinh, bị mẫu thân ôm chặt trong ngực, tiếng khóc mòng manh bị nhấn chìm trong tiếng kêu khóc của mẫu thân hần, Diệp Y không khỏi nhủ mảy.

Cổ Hạo Nhiên lãnh mặt vừa muốn tiến lên ngăn cản, Cổ Hạo Ảnh đã kéo hần lại, Cổ Hạo Nhiên hơi sững lại, bên tai nghe thấy tiếng xầm xì khinh bỉ của mọi người xung quanh, nguyên lai nữ nhân này là thê tử của nam nhân kia, phạm hạnh lại không đứng đắn, ghét bỏ nam nhân thành thực không tiền, đi ra ngoài cầu dẫn không ít nam nhân, đứa bé trong lòng cũng không biết là của ai, hiện tại trượng phu của cô ta rốt cuộc biết được đuôi tới cửa, ngay cả những nam nhân cô ta cầu dẫn cũng không một ai nguyện ý đứng ra bảo hộ cô ta, nữ nhân như thế dựa vào cái gì muốn người khác đi bảo hộ.

Nhóm người Cổ Hạo Nhiên nghe xong không khỏi thần sắc đều lạnh xuống, nữ nhân này không biết liêm sỉ đến cực điểm, cho dù đánh chết cũng không trái với vương pháp của Thánh Thiên vương triều, lập tức trên mặt đều hiện lên vẻ khinh miệt xoay người rời đi.

Diệp Y lạnh lùng nhìn nữ nhân bị đánh đang nằm bẹp trên mặt đất, trên lưng đã bị đánh đến vết máu loang lổ, tiếng kêu khóc cũng dần dần tắt lịm, hai cánh tay vẫn ghi chặt bảo vệ đứa bé ở trong lòng, không cho roi da quất trúng đứa bé. Diệp Y nhìn thân thể tàn nhược run rẩy như ngọn nến trước gió, nhưng lại tựa như cây trúc cứng cỏi kiên cường quyết bảo toàn người mà mình muốn bảo hộ, hai tay vẫn buông thõng ở hai bên bất tri bất giác đã siết chặt thành nắm đấm.

“Diệp Y, sao muội còn không đi? Đừng nhìn nữa, nữ nhân như vậy bị thế cũng xứng đáng.” Linh Tĩnh đi được vài bước đột nhiên phát hiện Diệp Y không đi theo, mới quay đầu lại tìm.

Diệp Y lạnh lùng gật gật đầu nói, “Cô ta xứng đáng.” Lời còn chưa dứt người đã tiến nhanh về phía trước một bước, túm lấy roi da của nam nhân kia, dùng sức kéo xuống.

“Ngươi muốn làm gì? Ta giáo huấn nữ nhân của ta, liên quan gì đến ngươi?” Tức giận tận trời nam nhân vốn muốn tung một quyền vào kẻ xen vào chuyện người khác kia, vừa nhìn đến khuôn mặt của Diệp Y lại thu tay quát bảo ngưng lại. Mọi người vây bên cạnh xem cũng lên tiếng phụ họa, nói nữ nhân này xứng đáng bị thế, không đáng phải xuất đầu vì cô ta.

Diệp Y ném roi da đi đến trước mặt nữ nhân, lật nàng ta lại, sắc mặt của nữ nhân đã muốn xanh mét, hiển nhiên là bị đánh hung tợn, Diệp Y giành lấy bọc tã ở trong lòng nàng ta, hơi dùng sức một chút nhưng không có lỗi kéo, nữ nhân kia vẫn ôm chặt không chịu buông tay, Diệp Y lạnh giọng nói, “Buông tay.”

Nữ nhân kia toàn thân run lên, mở ra hai tròng mắt vô thần đối diện với ánh mắt lạnh lùng của Diệp Y một lúc, đột nhiên chậm rãi buông lỏng hai tay thì thào, “Cứu nó, cứu nó.”

Diệp Y nhìn thoáng qua đứa bé mới sinh khóc đến không còn hơi sức, ôm lấy đứa trẻ liền bước đi, nam nhân kia lập tức quát lên, “Ngươi làm gì? Lưu lại nghiệt chủng kia, loại nghiệt chủng như nó không xứng ở lại trên đời này.” Dứt lời xông tới muốn đoạt lấy đứa trẻ sơ sinh trong lòng Diệp Y.

Diệp Y còn chưa động thân, một tiếng xé gió lao vút đến, nam tử phía sau đã ngã ngồi bệch ở dưới đất, Diệp Y nhìn thoáng qua người ra tay là Cổ Hạo Nhiên, ôm đứa trẻ lạnh lùng nói, “Tiểu hài tử đúng vậy, nó không có yêu cầu sinh ra đã là vận mệnh này, ngươi cũng không có tư cách quyết định đó là

vận mệnh của nó.” Dứt lời ôm tiểu hài tử chậm rãi đi về phía nhóm người Cổ Hạo Nhiên đang đứng.

Ngồi dưới đất nam nhân ngậy người ra một lúc mới phần nộ nói, “Mẫu thân của nó không biết xấu hổ, nó chính là đã loại, chính là một cái đã loại, nó không có tư cách sống ở trên đời này.”

Điệp Y hừ lạnh một tiếng xoay người lại ôm đứa bé sơ sinh nói, “Nó hiểu cảm giác không biết xấu hổ là gì sao? Nó giết người phóng hỏa? Nó cưỡng gian con gái người ta? Nó giết lão tử của ngươi hay là diệt cả nhà của ngươi?”

Nam nhân nhất thời nghẹn lời, bị Điệp Y đơng đưa lấy lại hô hấp, đứa trẻ sơ sinh lại bắt đầu khóc thút thít, mọi người đang vây xem không khỏi đều ngây ra, ngôn luận này cho tới bây giờ đều chưa từng nghe qua, bất quá ngẫm lại cũng thật có đạo lý, không khỏi đều tĩnh lặng.

Điệp Y ôm đứa trẻ lạnh lùng chậm rãi nói, “Không có sinh mệnh nào sinh ra để tử vong, cũng không có sinh mệnh nào sinh ra để chịu thế gian kết tội.” Dứt lời ẵm đứa trẻ sơ sinh bước đi, thanh âm khàn khàn dứt quãng của nữ nhân vang lên phía sau, “Cảm ơn, cảm ơn, nó.... không có.... sai.”

Nhìn đứa trẻ sơ sinh trong lòng, nghe phía sau mòng manh tiếng khóc, nắm tay giấu bên trong ống tay áo lại càng siết chặt hơn nữa, bản thân nàng vốn từ sớm đã có hiểu biết, ba tuổi ý thức đã có thể khắc sâu sự việc, vòng tay ấm áp ôm chặt nàng, tình yêu thương sâu đậm, bàn tay vẫn nâng niu nàng trong lòng bàn tay, tất cả đều đã khắc vào tận cùng sâu thẳm nơi đáy lòng, vốn nghĩ đến trải qua mười mấy năm sát thủ kiếp sống nàng đã muốn quên mất cảm giác ấm áp cuối cùng còn sót lại, lại không biết rằng cảnh tượng vừa rồi lại vô tình gọi lên điều trân quý duy nhất vùi sâu trong tâm khảm nàng, đó là tình yêu sâu đậm của mẫu thân, là loại tình yêu vĩ đại nhất trên đời, chính là cảm giác đau đớn hòa lẫn với mềm mại duy nhất và cuối cùng còn đọng lại trong lòng nàng, chính là động lực duy nhất giúp nàng liều mạng sinh tồn.

Điệp Y nhìn đứa trẻ sơ sinh đã muốn đình chỉ khóc, đôi mắt cho đến bây giờ vẫn luôn bình tĩnh vô ba lần đầu tiên xuất hiện một loại nói không nên lời đau thương kịch liệt, có lẽ chính bản thân nàng cũng không biết trong mắt mình xuất hiện loại thần sắc này, vẻ đau thương tuy chỉ thoát ra trong nháy mắt nhưng vẫn bị Cổ Hạo Nhiên vẫn nhìn chăm chú nàng này giờ bắt được.

Cổ Hạo Nhiên hơi có chút thất thần nhìn Điệp Y đi ngang qua, đáy mắt lơ đãng hiện lên một tia dị sắc, một Điệp Y như vậy làm cho người ta cảm thấy xa lạ, ngăn ra hai giây liền đuổi theo mọi người, nhìn thấy Điệp Y thuận tay đưa đứa trẻ sơ sinh cho Linh Tĩnh, cô thâm đau theo đáy lòng phát ra lúc này đã biến mất vô tung vô ảnh, hồi phục trở lại với vẻ lạnh lùng trước kia, Cổ Hạo Ảnh nhìn châu chuyển động như một bên chân mày lên cười nói, “Chính muội đã cứu hần, vì sao muốn giao cho người khác? Đứa nhỏ này xem ra rất thích muội.”

Điệp Y nhìn đứa trẻ vốn đang ngủ trong lòng nàng đột nhiên tỉnh lại, nhìn đến Linh Tĩnh lại thút thít khóc, trầm mặc một lúc lãnh đạm nói, “Ta không muốn có một kẻ thừa hai như ta.” Nhóm người Cổ Hạo Ảnh không hiểu ý tứ của Điệp Y, Cổ Hạo Nhiên và Minh Thanh thì hiểu được, đứa nhỏ này đi theo Điệp Y, phòng chừng sẽ bị nàng huấn luyện thành một kẻ lãnh khốc vô tình khác, nàng không biết làm cách nào để đối xử tốt với người khác, chỉ biết biến một người thành bản sao của chính mình, đặc biệt từ nhỏ bắt đầu huấn luyện.

Cổ Hạo Nhiên hơi nhíu mày nhìn theo bóng dáng của Điệp Y, lần đầu tiên nghe thấy nàng quan tâm người khác, tuy rằng thật mịm, nhưng nàng thật sự quan tâm đến đứa nhỏ kia, khi ở Cổ gia cũng chỉ có tiểu hài tử mới có thể tiếp cận nàng, Cổ Mộng Tâm còn có thể tùy ý làm cho nàng ôm bé, còn hôn nàng, cần thận ngẫm lại Cổ Hạo Nhiên đột nhiên có chút hiểu được, tính cách của Điệp Y quá lớn, không tin tưởng vào bất kỳ một người trưởng thành nào, bề ngoài cùng tính tình lạnh như băng, chính là phương thức trực tiếp nhất biểu hiện không tin ngoại nhân, chỉ có tiểu hài tử tâm linh vốn thuần khiết như một tờ giấy trắng, bọn họ không thể thương tổn nàng, cho nên nàng mới cho phép bọn họ tiếp cận mình, sự phòng bị cùng không tin nhiệm quá độ đến ăn sâu vào cốt tủy, cần phải trải qua loại hoàn cảnh tàn khốc nào mới hình thành nên tính cách đó, Cổ Hạo Nhiên nhìn chăm chăm theo bóng dáng của Điệp Y, cau mày mà không hiểu nguyên do.

Náo loạn một hồi cũng không người nào có hứng thú đi dạo tiếp, vì thế năm người lớn ôm một tiểu hài tử nhanh chóng quay trở về. Mấy ngày kế tiếp Lê Châu càng lúc càng náo nhiệt, sáu môn đình khác trước sau cũng nối đuôi nhau đến, ba môn đình còn lại vài ngày nữa có lẽ cũng đến.

Đội Điệp Y và Linh Tĩnh mang theo đứa bé mới sinh đi vào tiền sảnh, Cổ Hạo Nhiên, Cổ Hạo Ảnh và Băng đang chờ sẵn ở đó, Điệp Y không đếm xỉa đến ánh mắt phun hỏa của Cổ Hạo Nhiên, thân nhiên nhìn liếc qua Băng Kỳ, Băng Kỳ bước tới đem kết quả điều tra được mấy ngày qua giao cho nàng, Cổ Hạo Nhiên nhìn ánh mắt hồ hởi của Điệp Y, cảm giác cực độ khó chịu, Băng kỳ vốn nghe lời hần, hiện tại chỉ nghe một mình Điệp Y, bảo hần giao kết quả điều tra ra, hần chết sống không chịu, nói cái gì chỉ có thể đưa cho Điệp Y xem, quả thật tức chết người mà.

Bạn đang đọc truyện *Gia Có Điều Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27: Xong rồi

Edit: Cesia

Điệp Y nhìn nhìn liền ném cho Cổ Hạo Nhiên, trên đó chỉ chút chữ viết, cho dù có xem cũng không biết, đối với cái gì trên kỳ bảo vật trên vật, Điệp Y không biết chút gì hết.

Cổ Hạo Nhiên xem lướt qua liền đưa cho Linh Tĩnh, Linh Tĩnh chính là tài nữ mà mọi người đều biết, sở học tri thức uyên bác, có kinh nghiệm lão luyện trong việc giám định và thưởng thức các loại trân kỳ cổ vật, lần này theo cùng mục đích chính là nhận biết bảo vật của đối thủ, cho nên Cổ Hạo Nhiên vừa nhìn thấy trong đó có vài loại đồ chơi không biết liền trực tiếp đưa cho Linh Tĩnh.

Linh Tĩnh xem tư liệu thu thập được, vừa xem vừa giải thích, “Lâm gia muốn đưa tới là kỳ lân phi ngư, vật này đáy bằng bạch ngọc, rìa được khảm phi thúy, thủ công độ tinh xảo cũng không tính xuất chúng, bất quá quý giá ở chỗ kỳ lân và phi ngư chính là một khối nhất thể, bạch ngọc cùng phi thúy dung hợp thành một khối, giá trị đại khái khoảng chừng mười lăm vạn lượng, về phần vật còn lại cũng không có gì tân ý, bất quá chỉ là góp cho đủ số thôi.”

Dứt lời lật sang trang nói tiếp, “Phong gia muốn mang đến thiên thanh đồ và điều ngữ linh để sở tài, thiên thanh đồ là cổ vật được lưu truyền hơn hai trăm năm trước, là bút pháp của họa sư nổi tiếng Chương Khâu, giá trị đại khái khoảng hai mươi vạn lượng. Về phần điều ngữ linh chính là lấy một đúm bạch mao trên cổ của phi hùng cùng hồng mao trên đầu của thanh điều chế tạo thành, thủ công phức tạp, trọng điểm chính là nguyên liệu cực kỳ khan hiếm, điều ngữ linh giá trị sợ thấp nhất cũng là hơn ba mươi vạn lượng.”

Điệp Y ôm anh hài hờ hững ngồi ở trên ghế lắng nghe, Cổ Hạo Nhiên và Cổ Hạo Ảnh không ngừng thảo luận gì đó, Linh Tĩnh giải thích từng từ một cho hai người nghe, trong tất cả các môn đỉnh thì môn đỉnh đứng hàng thứ hai bảo vật của Sơn gia là quý trọng nhất, tên là cái gì cũng không rõ lắm, giá thì nghe hiểu được, hai kiện đều giá trị hơn bảy mươi vạn lượng.

Cổ Hạo Nhiên đợi cho nghe xong liền gật gật đầu nói, “Hoàn hảo chúng ta chuẩn bị đầy đủ, lần này mang theo ngọc lưu ly phi y và hỏa long trân, mặc kệ giá trị hay bản thân đều đảm bảo vị trí thứ nhất, vậy xem ra còn lại cũng không cần phải lo lắng gì nữa.”

Cổ Hạo Ảnh cười nói, “Có gì cần phải lo lắng, chúng ta đi xem hai bảo vật đi, ta cũng chỉ mới nghe nói qua chưa thấy qua vật thật, lập tức sẽ đem tặng cho người khác, dù sao cũng phải đích thân kiến thức một chút mới được.” Vừa nói vừa trực tiếp túm lấy Cổ Hạo Nhiên lôi đi. Điệp Y cũng bị Linh Tĩnh kéo đi, ngay cả bảo vật mà gia tộc mình mang đến cũng không biết hình dạng là cái gì, lúc lên đài như thế ănnói.

Minh Thanh ôm lấy em bé đứng ở cửa, bởi vì bên trong phòng đặt bảo vật toàn bộ đều phong kín, tiểu hài tử nhỏ thế vào bên trong hít thở được mới là lạ, bốn người Điệp Y đi vào, Băng Kỳ tiếp tục đi xử lý công việc trong tay.

Vừa vào phòng Cổ Hạo Ảnh liền lấy ra mấy viên dạ minh châu để chiếu sáng, ánh sáng nhu hòa lập tức chiếu sáng toàn bộ căn phòng chưa đến mười mét vuông, Cổ Hạo Nhiên đi đến mở ra hai rương sắt đặt ở chính giữa phòng, Điệp Y chỉ cảm thấy trước mắt đột nhiên sáng ngời tựa như ban ngày, hai chiếc rương một cái phát ra ánh sáng đỏ tươi, cái còn lại phát ra ánh sáng màu trắng và vàng đan hòa lẫn nhau.

Cổ Hạo Nhiên đem hai kiện bảo vật trong rương sắt ra đặt trên bàn, Cổ Hạo Ảnh mỉm cười bước đến xem xét, Linh Tĩnh nhẹ giọng giải thích thành phần tạo thành cùng với giá trị của nó.

Điệp Y cũng không phải là chưa từng thấy qua bảo vật quý hiếm, bảo tàng nghệ thuật Louvre ở Paris, hoàng cung Á Rập, những nơi như thế bởi vì nhiệm vụ cũng đã từng đi qua, lúc này cũng không khỏi nhìn kỹ vài lần, hỏa long trân tán ra lửa đỏ ánh hào quang, chính là một cây đèn, cao khoảng chừng ba mươi cm, toàn thân trong suốt, thành đèn mỏng manh tán ra ánh sáng rực rỡ, từng tia sáng đỏ tươi lưu động ở bên trong thành đèn, long lánh tron bóng, càng hiếm có chính là nó còn tán ra nhiệt độ ấm áp, không cần phải có kiến thức chuyên nghiệp cũng biết được đây là một kiện bảo vật.

Còn lại ngọc lưu ly phi y chính là một chiếc ghế nhỏ, cao khoảng chừng bốn mươi cm, chỉnh thể tạo tác bằng ngọc thạch, chỗ đặc biệt chính là toàn bộ bên trong đều được đào rỗng, điêu khắc, ghép lại mà thành. Tính chất của ngọc thạch vốn cực kỳ yếu ớt, rất khó điêu khắc, bình thường một khối ngọc thạch chỉ chạm trổ ở bên ngoài là đủ, chưa bao giờ đem cả khối ngọc lớn tỉ mỉ đào rỗng, chế tác thành một cái ghế để đèn tạo thành một tác phẩm nghệ thuật huyền ảo tuyệt mỹ, cũng chính là ngọc lưu ly phi y hiện tại, điêu khắc thành một vật yếu ớt không thể tưởng tượng nhưng lại là một bảo vật mỹ nhân người.

“Thứ đồ chơi này trừ bỏ đẹp mắt thật chẳng có tích sự gì, ta vẫn cảm thấy giường của ta là thật dụng.” Cổ Hạo Nhiên nghe Cổ Hạo Ảnh cực lực tán dương ngọc lưu ly phi y tinh mỹ, không khỏi nhăn mày ném ra một câu.

Cổ Hạo Ảnh chụp một chương xuống vai của Cổ Hạo Nhiên nói, “Tiểu tử nguoi thiếu nhắc đến chiếc giường của nguoi cho ta, biết rõ lão ca nguoi vất hết óc nghĩ mưu kế để có được bảo bối kia, nguoi bớt gọi lại ý niệm đó trong đầu ta, hừ, ngàn năm đàn mộc, có tiền cũng không mua được, nguoi bớt đắc ý đi.”

Cổ Hạo Nhiên đắc ý vỗ tay nói, “Đệ cứ đắc ý đó huynh làm gì được đệ?”

Cổ Hạo Ảnh lập tức giơ chân đá vào bắp chân của Cổ Hạo Nhiên, Cổ Hạo Nhiên lắc mình né tránh, hai người đùa giỡn có chừng mực, đúng lúc Điệp Y cùng Linh Tĩnh muốn tới gần xem rõ hơn, Cổ Hạo Nhiên lùi về sau một bước vừa vặn đánh trúng Điệp Y, Điệp Y theo phản xạ đưa tay đỡ Cổ Hạo Nhiên ra, Cổ Hạo Nhiên không kịp phòng bị tức thì ngã nhào về phía trước, đụng phải cạnh bàn, cái bàn lung lay.

Cổ Hạo Nhiên lập tức xoay người trừng Điệp Y nói, “Nguoi làm gì? Cưng nhiên xô ta.” Điệp Y liếc hần hẹt một cái lười để ý quay đầu tiếp tục xem bảo vật.

Cổ Hạo Nhiên mất hứng vừa muốn nói tiếp, tầm mắt lại chạm phải vẻ mặt biến sắc của Linh Tĩnh đứng bên cạnh Điệp Y, sau lưng truyền đến ầm ầm tiếng vụn vỡ, Cổ Hạo Nhiên nhất thời sững ra một chút, liền quay ngoắt người lại, đập vào mắt chính là kiện tinh phẩm tinh mỹ dị thường, độc nhất vô nhị chạm rỗng điêu khắc giống như tuyết trắng bị hòa tan dưới ánh mặt trời chói chang, từ trên xuống dưới đang đập nát thành từng mảnh nhỏ, tay ghế chân ghế tinh xảo mỏng manh như sợi tóc, đang ầm ầm sụp xuống, trong nháy mắt biến thành một đồng phế tích.

Cổ Hạo Nhiên sắc mặt xanh mét trừng mắt nhìn đồng phế tích, nửa ngày cũng không thốt ra được lời nào, đứng ở một bên Cổ Hạo Ảnh tức cũng không được, cười cũng không phải mà khóc cũng không xong, sờ cằm đứng ở tại chỗ mặt nhăn như khổ qua, Linh Tĩnh im lặng ngậm ngậm đi chuyển đến sau lưng của Cổ Hạo Ảnh, bởi vì trên người của Cổ Hạo Nhiên lúc này phát ra sát khí thật đáng sợ.

Điệp Y không có việc gì lượm lên một mảnh phế tích, nhìn thoáng qua lạnh lùng nói, “Còn cùi hơn cả Trung tâm Thương mại Thế giới (tháp đôi), nguyên lai cái gọi là trân quý, chẳng qua chỉ là một tảng đá đẽo thành hình dạng mỏng tang như tờ giấy.” Vừa nói vừa dùng một chút sức, mảnh phế tích đã biến thành một nắm cát theo khe hở giữa những ngón tay rơi xuống tạo thành một cái hố nhỏ ở trên bàn.

Khỏe miệng của Cổ Hạo Nhiên nhanh chóng rút gân, hai tay ở dưới bàn đã sớm nắm chặt thành nắm đấm, quay phắt người lại điên tiết hét lên với Điệp Y, “Ai kêu ngươi xô ta? Ai kêu ngươi xô ta?”

Điệp Y lãnh thanh nói, “Là ngươi đụng ta trước.”

Cổ Hạo Nhiên sắc mặt từ xanh mét nháy mắt đã chuyển thành đỏ tía, nghiêng răng nghiêng lợi nói, “Ta đụng ngươi, ngươi nhường một chút không được sao, chết tiết ngươi, đánh trả, đánh trả đi, ta cũng không phải cô ý.”

Điệp Y nhướn mày thanh âm lại lạnh vài phần, “Tự làm tự chịu, đừng có tìm cớ.”

Cổ Hạo Nhiên hô hấp lập tức bị nghẹn lại ở yết hầu, lên không thể lên mà xuống cũng không thể xuống, hiện tại Cổ gia chỉ có hai kiện bảo vật này là có thể áp trụ danh đầu, những vật khác giá trị không phải quá cao cũng là quá thấp, muốn tìm một bảo vật có giá trị tương đương trong mấy ngày còn lại tuyệt đối là không kịp, hiện tại lại làm bề nát, lấy cái gì để so với người ta.

Bạn đang đọc truyện *Gia Có Điều Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28: Lần này thật sự là xong rồi

Edit: Cesia

Cổ Hạo Nhiên càng nghĩ càng giận, giận dữ công tâm không hề nghĩ ngợi vùng quyền về hướng Điệp Y, Cổ Hạo Ảnh ngăn người sau đó vội vã la lên, “Không được, lão lục...” Vừa muốn xông tới cứu giúp, dưới chân vừa động miệng lại a một tiếng, cứng ngắc kiểm người lại, đứng nguyên tại chỗ.

Chỉ thấy thân hình của Điệp Y chột lóe, một quyền của Cổ Hạo Nhiên cũng theo sát mà qua, đồng thời khuỷ tay rẽ ngoặt tấn công ngực của Cổ Hạo Nhiên, Cổ Hạo Nhiên chệch người về phía một cước đá về phía hạ bàn của Điệp Y, Điệp Y hừ lạnh một tiếng, khuỷ tay lập tức biến thành trào, bắt lấy bả vai của Cổ Hạo Nhiên, lượn một vòng giữa không trung phóng qua đầu hắn, thuận tiện túm vai hắn ném đi, Cổ Hạo Nhiên thân pháp cũng linh hoạt, hai người cứ thế ở trong căn phòng chưa đến mười mét vuông đánh lên.

Cổ Hạo Ảnh và Linh Tĩnh thối lui đến góc phòng, hai mắt đều tràn đầy kinh ngạc, Cổ Hạo Ảnh dán mắt vào thân pháp của Điệp Y, không khỏi thì thào nói, “Đây là loại võ công gì, như thế nào đến bây giờ chưa thấy qua? Không có nội lực, không có chiêu thức, đây rốt cuộc là cái gì?”

Bên kia Cổ Hạo Nhiên vùng quyền đánh vào mặt Điệp Y, Điệp Y lộn ngược ra sau vừa vặn đứng ở trên bàn, mắt thấy bên dưới nách của Cổ Hạo Nhiên lộ ra sơ hở, lập tức quét chân đá tới.

Ầm, tiếng loảng xoảng bất thành linh vang lên, chân của Điệp Y vừa đá đến giữa không trung đột nhiên dừng lại tại chỗ, Cổ Hạo Nhiên thân hình vừa định lùi về sau cũng khựng lại ở chỗ đó, hai người vẫn duy trì nguyên hình một cách quý dị, bất động như núi. (Cesia: Ta chết cười mất, hai bạn này cứ như con nít ấy, ha... ha....)

“Ôi trời ơi, hai người các ngươi... Ta, ta thật không biết nên nói thế nào nữa, giờ tốt lắm, xem đi, mỗi người một kiện, ai cũng không chịu thiệt, ai cũng không thể trách ai, đây mới là hảo tổ tông của ta a.” Vốn chính là đang xem say sưa Cổ Hạo Ảnh khóc thét một tiếng, đổ sập vào tường, khuôn mặt nửa trên giống như khóc, nửa dưới lại giống như đang cười, hợp thành một loại vận vẹo không thể lý giải.

Điệp Y nhìn thấy theo mũi chân rơi xuống đất bề tan tành, hi hữu lắm mới có chuyện đang đánh nhau còn chưa phân ra cao thấp sinh tử đã thu hồi thủ, là thu hồi chân, khoanh chân ngồi xuống bàn, hờ hững nhìn sắc mặt đã muốn không còn xanh mét mà chuyển sang xám trắng của Cổ Hạo Nhiên. Cổ Hạo Nhiên cũng đang nhìn trừng trừng vào Điệp Y, hai người mắt đối mắt, mặt đối mặt, trừng đến nghiêng.

“Hạo Nhiên, động tác vừa rồi rất đẹp mắt nha, nếu ở thời điểm khác, huynh tuyệt đối ca ngợi đệ võ công tiến bộ, Điệp Y, muội tuy không có võ công nhưng cái loại thân thủ tương tự như võ công kia cũng không tồi, khó trách Hạo Nhiên không làm gì được muội, bất quá trước mắt bởi vì kiến thức đến hai phu thê các người luận bàn, chúng ta tiêu phí ít nhất một trăm sáu mươi vạn lượng bạc xuất trưởng phí dụng, cá nhân của huynh cho rằng biểu diễn của các người không đáng giá với bằng giá này, cho nên huynh yêu cầu bồi thường.” Lúc này Cổ Hạo Ảnh nghiêm trang tiêu sái đi tới, hai tay ôm ngực mặt không chút đổi sắc nhìn hai người.

Điệp Y vừa nghe từ trên bàn bay vọt xuống, xoay người rời đi, chỉ làm chuyện gì mà bản thân nắm chắc, đó chính là tôn chỉ của Điệp Y, tình huống hiện tại thuộc về loại phạm vi không thể khống chế, không muốn nhận nhiệm vụ, biện pháp ứng phó tốt nhất chính là trước khi có quyết định tốt nhất là chạy lấy người. (Cesia: Ta không nghĩ Điệp Y có lúc dễ thương thế, ha ha....)

Chỉ có điều Cổ Hạo Nhiên đang đứng ngay ở cửa, vừa thấy, tay lập tức nhanh như chớp đuổi ra bắt lấy đang muốn bỏ trốn Diệp Y, Diệp Y cũng không tránh nhủu mày nhìn Cổ Hạo Nhiên, Cổ Hạo Nhiên hung tợn trừng Diệp Y, nếu ánh mắt có thể giết người, Diệp Y đã sớm đi gặp Diêm Vương báo tin, chỉ nghe thấy tiếng răng nanh đang nghiền vào nhau ken kết cùng với giọng nói âm trầm của hắn, “Muốn chạy.”

Diệp Y nói với Cổ Hạo Nhiên đứng đối diện, “Ngươi là đương gia, ngươi xử lý.”

Cổ Hạo Nhiên hừ lạnh một tiếng phẫn nộ nói, “Ta là đương gia, họa ngươi gây ra, dựa vào cái gì muốn ta thay ngươi giải quyết.”

Diệp Y hờ hững nói, “Vậy ngươi muốn thế nào?”

Cổ Hạo Nhiên dữ tợn nói, “Ta muốn thế nào? Mẹ nó, ta từ lúc gặp gỡ nữ nhân ngươi, thật đúng là không hay ho, đây là lần đầu tiên Cổ gia lấy thanh danh đệ nhất môn đình đến tham gia, xảy ra chuyện như vậy muốn ta công đạo thế nào.” Càng nói càng giận Cổ Hạo Nhiên nhìn không được điên tiết hét toáng lên với Diệp Y, “Khốn kiếp, khốn kiếp, bảo ta đi chỗ nào tìm mấy thứ này, đều là nữ nhân chết tiệt ngươi làm hại, ngươi có phải có ý định muốn khó dễ ta, có phải muốn tức chết ta hay không?”

Diệp Y lạnh lùng nhìn lửa giận bùng bùng Cổ Hạo Nhiên nói, “Là ngươi khơi mào trước.”

Cổ Hạo Nhiên nhất thời tức đến muốn phát điên, nhưng quả thật chính hắn động thủ trước, không khỏi trừng Diệp Y trong lúc nhất thời không biết nên nói cái gì cho phải, con tức nghẹn lại ở trong ngực, không thể bùng phát.

Linh Tĩnh nhìn đối diện hai người hai hàng lông mày nhăn chặt, chậm rãi lên tiếng, “Hiện tại cách đại hội còn ba ngày, bây giờ khoan hãy tức giận, trước nghĩ phương pháp bù lại đã.”

Cổ Hạo Nhiên nghe được lời nói của Linh Tĩnh, cảm tức Diệp Y không trả lời, trong lòng đã sớm nghĩ như thế nào bù đắp lại, những khó phòng của Cổ gia cách nơi này tương đương ba ngày lộ trình đều không có vật gì thích hợp, bất quá đều là vật giá trị thấp, bảo vật có giá trị tương đương tám mươi vạn lượng, bộ chỗ nào cũng có sao?

Cổ Hạo Ảnh gặp Cổ Hạo Nhiên không trả lời, thừa dịp nói, “Tiểu lục, huynh chờ đệ bồi thường.”

Diệp Y thấy Cổ Hạo Nhiên lạnh mặt trừng mình, mày khóa chặt hiển nhiên là đang suy nghĩ biện pháp, không biết có phải là không có tiền bồi thường hay không, lập tức tiếp nhận nói, “Một trăm sáu mươi vạn lượng bồi hường ta ra.” Nếu là do nàng lỡ tay, trốn tránh trách nhiệm không phải là tác phong của nàng, và lại sinh ý hắc đạo của Nguyệt Đường cũng không phải làm không, đây chẳng phải chỉ là số tiền nhỏ.

Cổ Hạo Ảnh ghen hòng nhìn Diệp Y, Cổ Hạo Nhiên nhướn một bên mày trừng Diệp Y nói, “Ta không đáp ứng, ngươi cho có thể điều số lượng bạc nhiều như thế từ Dạng Cư?”

Diệp Y lạnh lùng nói, “Không cần.”

Cổ Hạo Ảnh lập tức nhìn về phía Cổ Hạo Nhiên, hai người đều biết bối cảnh của Diệp Y, trừ bỏ lấy tiền từ chỗ của Cổ Hạo Nhiên vậy chỉ còn có Nguyệt Đường, nhưng Nguyệt Đường theo họ biết cũng không có khả năng xuất ra được số lượng bạc lớn như thế. Cổ Hạo Ảnh không khỏi nói, “Tại sao ta lại không biết Nguyệt Đường cũng là nơi có tiền à?” Dứt lời, cười hướng Linh Tĩnh nói, “Ờ, kẻ có tiền nha, về sau chúng ta phải hảo hảo nịnh bợ đôi vợ chồng son này mới được, có thể kiếm chác một chút.” Linh Tĩnh chỉ cười không nói.

Cổ Hạo Nhiên lúc này cũng vô tâm tình quan tâm chuyện Nguyệt Đường có thật sự có tiền hay không, đang cố gắng tìm tòi phương án bù lại, Diệp Y kéo tay của Cổ Hạo Nhiên, lạnh lùng nhìn Cổ Hạo Nhiên nói, “Ta đã muốn bồi thường luôn cả phần của ngươi, ngươi còn không chịu buông tay?”

Cổ Hạo Nhiên nhướn mày nghiêng răng với Diệp Y nói, “Ngươi cho là lấy một trăm sáu mươi vạn lượng lên đài tỷ thí là được? Ngươi làm cho rõ, đây là Bách bảo hội, là so bảo vật, không phải so tiền, bảo vật, là bảo vật đó, hiện tại phải tìm bảo vật có giá trị tương đương, chứ không phải đòi tiền, ngươi nếu tìm được cho ta, ta lấy một trăm sáu mươi vạn lượng cho ngươi cũng không thành vấn đề, thật là.”

Diệp Y vừa nghe đã giãy tay của Cổ Hạo Nhiên ra tính rời khỏi, Cổ Hạo Ảnh ở một bên cười hắc hắc nói, “Tiểu lục, Diệp Y nhưng là Nguyệt Đường đường chủ đó, đệ quên mất Nguyệt Đường làm chuyện gì?”

Cổ Hạo Nhiên vừa nghe lập tức hiểu được, cướp lời trước Diệp Y, “Ta lấy thân phận của đương gia mệnh lệnh ngươi, mau chóng tìm bảo vật thích hợp, tìm không thấy ngươi chịu trách nhiệm.”

Diệp Y nghe thấy ngược lại đứng ở tại chỗ không đi, chỉ lạnh lùng nhìn Cổ Hạo Nhiên, Cổ Hạo Nhiên đối diện với Diệp Y nửa ngày, thấy Diệp Y không thỏa hiệp, nhất thời tức giận nói, “Được rồi, chúng ta mỗi người tìm một vật, mỗi người làm bề một vật, vậy mỗi người phải bồi thường một vật, ngươi đừng tưởng rằng ta không có Nguyệt Đường thì không làm được gì.” Dứt lời phát tay áo xoay người đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Gia Có Điều Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Mỹ vị quán ven đường

Edit: Cesia

Linh Tĩnh đi lên giữ chặt tay Diệp Y nói, “Diệp Y, Nguyệt Đường cùng đương gia hỗ trợ lẫn nhau, hiện tại thời gian gấp rút, Hạo Nhiên nếu không có tin tức của Nguyệt Đường giả như thất bại, đối với toàn bộ Cổ gia đều không có lợi.”

Diệp Y mắt lạnh không lên tiếng, lại nói với Cổ Hạo Ảnh vẫn nhìn chăm chăm vào nàng này giờ, “Muốn ra lệnh cho ta, vậy đem bản lĩnh có thể ra lệnh cho ta ra, La Diệp Y ta không phải bắt luận kẻ nào đều có thể ra lệnh.” Nói xong đầu cũng không ngoảnh lại chậm rãi rời đi.

Cổ Hạo Ảnh cùng Linh Tĩnh liếc nhau, khóe miệng của Cổ Hạo Ảnh cong lên, tà khí cười nói, “Ta đã nói vì sao lần trước nghe lần này lại không nghe, nguyên lai là vì vậy, có thể làm theo lời người nhưng tuyệt đối không phải vì mệnh lệnh, tiểu tử Hạo Nhiên này tính tình như tiểu hài tử, Diệp Y tính tình lại cứng rắn, hai người này đúng là không hợp nhau.” Linh Tĩnh cười cười cũng không nói gì, hai người cùng sống vai đi ra ngoài.

= ☆ = letsenjoytogether.wordpress.com = ☆ =

Bên ngoài đình nghỉ chân, một con đường nhỏ, gió tây ngựa gầy (*), khung cảnh thật đẹp biết bao, hình ảnh này đã được thi nhân thi vị hóa, có điều hiện tại tiêu điểm của cảnh tượng lại chính là Cổ Hạo Nhiên sắc mặt xanh mét cười con ngựa cao to, đứng ở sườn dốc trông mắt nhìn Diệp Y ở tuốt đằng xa đang chậm rãi cười ngựa đi tới.

(*) Trích từ câu thơ của Mã Trí Viễn, “Cổ đạo tây phong sáu mã, tịch dương tây hạ, đoạn trường nhân tại thiên thai”, dịch nghĩa “Một con đường nhỏ, bóng chiều buông, gió tây ngựa gầy, kẻ đoạn trường nơi đất khách”.

Diệp Y toàn thân cứng ngắc ngồi ở trên lưng ngựa, thần sắc vô cùng nghiêm nghị, lưng thẳng đứng, khí thế vô cùng cường hãn, tùy ý cho chú ngựa nhỏ thông thả lợc cộc chạy tới, đường nét trên khóe miệng còn cứng ngắc hơn cả sắt thép.

“Chết tiệt, người rớt cuộc có thể chạy nhanh hơn chút nữa được không? Người có biết chúng ta còn lại không có bao nhiêu thời gian không, lộ trình ít nhất cũng mất hơn ba trăm dặm, không chịu ra roi thúc ngựa còn không nói, người còn ở đó nhàn hạ thoải mái, La Diệp Y, ta chờ đã muốn mồi meo luôn rồi này.” Cổ Hạo Nhiên thật sự là chướng mắt bộ dạng nhàn nhã của Diệp Y, mấy lần đều phải quát ngựa quay về tìm Diệp Y, hiện tại lửa giận thật sự bùng phát.

Diệp Y nhũu mày nhìn Cổ Hạo Nhiên, vẫn như cũ làm theo ý mình chậm rãi chạy tới, kỳ thật không phải nàng không muốn đi mau, trong vòng ba ngày bận đi bận về cũng hơn sáu trăm dặm, ở giữa còn phải trừ ra một ít thời, thời gian đã không thể gấp rút hơn được nữa, nhưng làm đệ nhất sát thủ, máy bay, xe lửa, ô tô, phương tiện giao thông nào nàng cũng vô cùng thuần thục, duy độc không có người yêu cầu nàng phải học cưỡi ngựa, cái thứ phương tiện giao thông nguyên thủy này không nằm trong phạm trù quan niệm tiên tiến đánh đầu thắng đó không gì cản nổi.

Cổ Hạo Nhiên thấy Diệp Y vẫn cứ chậm rãi như trước, nhất thời khí giận không chỗ phát tiết, vung roi quát vào mông con ngựa của Diệp Y, con ngựa rất vâng lời, không hổ là Cổ Hạo Ảnh mang đến trăm dặm lương câu, ăn đau một lần liền tựa như lợi kiếm lao vút đi.

Diệp Y không kịp phòng bị thân mình nháy mắt đổ về sau, cũng may phản ứng rất nhanh nắm chặt lấy cương ngựa, động tác vô cùng tao nhã nhún người nhảy lên lưng ngựa.

Cổ Hạo Nhiên sắc mặt vốn đã khó coi đang hùng hùng hổ hổ nghiêng răng nghiêng lợi, vừa thấy Diệp Y biểu diễn kỹ năng đặc biệt trên lưng ngựa mới nhún mày điển tiên hét lên, “Người không biết cưỡi ngựa sao không chịu nói sớm? Đáng chết, sớm biết ta làm gì đi cùng người, tức chết đi được mà.” Vừa mắng vừa giục ngựa chặn phía trước Diệp Y, hai con ngựa chạy song song một tay giúp Diệp Y không chế bảo mã.

Diệp Y nhấn chặt mày ngồi trở lại lưng ngựa nhìn chăm chăm con ngựa, vốn nghĩ bằng bản sự của mình kỳ mã là tuyệt đối không có vấn đề, hiện tại xem ra không phải cứ đem kẻ không biết bơi trực tiếp ném hẳn xuống nước, uống hai ngụm nước hẳn liền biết bơi, cái kinh điển lý luận này xem ra không sai được, con lừa cho dù có kéo đến Newyork thì vẫn cứ là con lừa, không biết thì chính là không biết.

Cổ Hạo Nhiên lãnh mặt trừng Diệp Y nói. “Người nói đi, người rõ ràng không biết cưỡi ngựa, người làm gì nghe theo bọn hắn, người có biết lúc này thời gian quý giá thế nào không? Vật sớm tới tay chừng nào thì tốt chừng đó, chậm trễ hết thấy đều chơi xong.”

Khuôn mặt lạnh lùng của Diệp Y khó được lộ ra một tia buồn bực, chẳng phải đã nói mỗi người tìm một kiện sao, cho nên nàng mới đi cùng, SHIT, bản thân khi nào thì bị phương tiện giao thông làm cho phát cáu, cứ tiếp tục chạy như vậy, không chết cũng chỉ còn nửa cái mạng. Diệp Y trừng mắt ngồi xuống lưng ngựa, trong mắt chột lóe qua một sắc bén, thứ đồ bỏ này không bằng giết cho rảnh tay, lãng phí thời gian.

Cổ Hạo Nhiên gặp Diệp Y không trả lời hắn, ngược lại nổi lên sát ý với con ngựa, không khỏi kinh ngạc chừng nửa ngày mới nheo mắt nói, “Người muốn giết nó? Được đó, không thành vấn đề, mau ra tay đi, tiện cho ta có thể một mình chạy đi, ta không có nhiều thời gian lẻ mề dây dưa với người, mau nhanh chút.”

Diệp Y ngẩng đầu nhìn thấy trong mắt của Cổ Hạo Nhiên đều tràn đầy trào phúng, lập tức không thèm nói nhiều xoay người nhảy xuống ngựa, bước hai bước đi đến bên cạnh Cổ Hạo Nhiên, nắm lấy cánh tay của Cổ Hạo Nhiên, mượn lực nhảy lên lưng ngựa ngồi ở phía sau Cổ Hạo Nhiên, lãnh đạm nói, “Xuất phát.”

Cổ Hạo Nhiên ngẩn người ra một lúc mới quay đầu nhìn Diệp Y đang ngồi ở phía sau hắn, Diệp Y thần sắc lạnh lùng nghiêm nghị nhìn hắn nói, “Còn không đi, ta cũng không có nhiều thời gian dây dưa lề mề với ngươi.” Tức cười, không biết cười ngơ không có nghĩa là không biết ngồi ngựa.

Khỏe miệng của Cổ Hạo Nhiên không khỏi co quắp hai cái, sắc mặt vừa xanh vừa đỏ, cầm lấy cương ngựa của Diệp Y, vung tay lao vút đi, hai con ngựa tung bốn vó chạy như bay trên đường. Cổ Hạo Nhiên lúc này cũng không có nhiều thời gian đầu vồ mồm với Diệp Y, thời gian gấp rút, trở về tỉnh toán sau.

Một ngày một đêm đôi mã chạy, rốt cuộc vào lúc chạng vạng cũng đến được Phong Châu cách Lê Châu ba trăm dặm, Cổ Hạo Nhiên và Diệp Y sớm đã phong trần đầy mặt, phối hợp với y phục nhàu nát, làm gì còn cái gọi là khuynh quốc khuynh thành, diện mạo tài tử giai nhân, nói trắng ra chính là bộ dạng của kẻ lang thang.

Lui một góc ngã tư nhóp nhép, Cổ Hạo Nhiên và Diệp Y đẩy mắt đều là tro bụi, đang ngon lành ăn mỳ, một chén canh bên trong có mấy cọng mỳ đen thui lù, bù lại hành thái xem như được rửa sạch, quả thật có thể xứng với câu nhất thanh nhị hắc.

Đã nhiều năm Diệp Y không có ăn qua loại đồ ăn kém chất lượng, khoan nói tới nấu chưa chín, cắn vào răng còn phát ra tiếng lạo xạo của cát sỏi, Diệp Y phun trong miệng ra một hạt đá đen sì to bằng hạt vừng bị cắn bể làm đôi, cũng may hàm răng đủ chắc, nếu không hơn phân nửa phun ra không phải cục đá mà chính là răng của mình.

Cổ Hạo Nhiên tao nhã ăn mỳ, khỏe miệng sớm đã cười đến rút gân, đặc biệt là khi nhìn Diệp Y cố gắng phun ra cục đá thứ hai, bàn tay cầm bát mỳ run rẩy không ngừng, ăn càng có tinh thần, chính vào lúc đang ăn cao hứng, bỗng nghe thấy crack một tiếng rất nhỏ Cổ Hạo Nhiên lập tức ngừng lại, thu hồi tầm mắt đang xem Diệp Y, ngo ngoe xuống xuống bát mỳ trong tay.

Chỉ thấy lần bên trong cọng mỳ bị cắn một nửa là thứ gì đó màu xanh miết, béo mập, dính lại ở đầu đũa, Cổ Hạo Nhiên tập trung nhìn kỹ, hoàn mỳ lung lay vài cái tức thì hóa đá, bên trong chén mỳ chạy cư nhiên còn có thịt, lão bản cư nhiên đi làm chuyện thâm hụt tiền vốn.

Diệp Y cảm giác được đối diện không khí cực khác thường, ngẩng đầu nhìn thoáng qua Cổ Hạo Nhiên, tầm mắt vừa vận dụng tới thứ xanh miết béo mập ở đầu đũa, chính là một con sâu màu xanh xám bị cắn đứt phần nửa, nửa còn lại bị kẹt lại ở đầu đũa, chất lỏng xanh rì từ bụng của nó theo nước mỳ chảy xuống, Diệp Y không khỏi nhú mày, chậm chạp bưng lấy bát mỳ, ung dung đi tới đứng ở cách đó không xa.

Diệp Y vừa đứng vững, tức thì một trận nôn ọe thanh âm nhanh chóng đập vào tai, Cổ Hạo Nhiên sắc mặt xanh mét ôm bụng ói ra bàn của lão bản, chung quanh mọi người đang ăn mỳ lập tức chửi ầm lên, những kẻ ăn mỳ ở đây toàn là dân thô lỗ, mắng chửi phải gọi là phản kích, đáng tiếc Cổ Hạo Nhiên lúc này chỉ lo ôm bụng ói như điên, nếu không khẳng định là không bỏ qua cho những kẻ này.

Diệp Y đứng ở một bên cũng không ăn tiếp, nhìn thấy cảnh này khẩu vị cũng toàn vô, Cổ Hạo Nhiên điên cuồng nôn một hồi mới ngẩng đầu mặt xanh mét âm u trừng Diệp Y, nếu không phải vì muốn chinh Diệp Y, hắn làm sao có thể đứng ở chỗ này ăn, tuy rằng là có mục đích, không thể giống trông khua chiêng cho nên không thể vào quán ăn lớn được, nhưng cũng không đến nỗi tìm không được quán nào tốt hơn chỗ này, hiện tại xem ra kẻ bị chinh chính là bản thân hắn, Cổ Hạo Nhiên nghĩ đến sắc mặt lại càng xanh.

Bạn đang đọc truyện *Gia Có Điều Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Ăn trộm nhà mình

Edit: Cesia

Đợi cho con giận của Cổ Hạo Nhiên qua đi, sắc trời cũng đã ám xuống, Diệp Y đi theo phía sau Cổ Hạo Nhiên ăn nấp.

Lần này cả ngày lẫn đêm gấp rút chạy đi, chính là dựa theo tin tức Băng Kỳ tìm được, Phương gia ở Phong Châu chính là nhà giàu có nhất châu, trong phủ vừa vận có hai món bảo vật có giá trị tương đương, chính là Bạch điều đồ và Hắc thạch thủ trạc, hai món này giá trị vừa vận có thể trung hòa lẫn nhau, hơn nữa thời gian từ đây đến đó cũng vừa vận.

Có lợi một chút chính là Phong Châu Phương gia chính là nhà mẹ đẻ của Phương Lưu Vân, là nhà ngoại công của Cổ Hạo Nhiên, lộ trình này hẳn đương nhiên là quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn, nhưng có điều cha của Phương Lưu Vân, cũng chính là đương gia Cô gia, là một lão nhân bần xin đến không thể bần xin hơn, thường ngày nếu là về phương diện tiền bạc hoàn hảo nói chuyện, nhưng nếu đụng đến bảo bối của hắn, nghĩ cũng đừng nghĩ, Phương Chấn từng ra giá trăm vạn lượng bạc để mua bị lão nhân trực tiếp đánh đuổi ra khỏi phủ, hai vật này là bảo bối của hắn, muốn mua, không có cửa đâu.

Cho nên khi Cổ Hạo Ảnh biết Cổ Hạo Nhiên nhòm ngó bảo bối của ngoại công, bên kia Diệp Y cũng có ý tứ ý tưởng, không cần nhiều lời trực tiếp đem chuyện này giao cho Diệp Y cùng Cổ Hạo Nhiên, những người khác đi mười thành thất bại, đây dù sao cũng là ngoại tôn cùng cháu dậu a, khả năng còn có một phần nắm chắc. Về phần dùng biện pháp gì để tới tay thì là chuyện của hai người kia.

Cổ Hạo Nhiên cũng là một kẻ quý tinh, biết một khi đối mặt trực diện với ngoại công, đó là đàn gảy tai trâu chưa nói, khả năng còn chưa kịp lọt vào tai trâu đã bị đuổi ra khỏi cửa, và lại hắn cũng không có nhiều thời gian để lãng phí, lập tức trực tiếp hạ quyết tâm, trộm, về phần trộm được sau này có gặp phải cuồng phong bạo vũ gì lúc đó cứ hành sự tùy theo hoàn cảnh. Cho nên mới hóa trang thành đáng về quê mùa, vào thành cũng chỉ dám lên lút, nhà ngoại công hắn vẫn là có điểm năng lực, hắn cũng không hy vọng còn chưa kịp ra tay đã trực tiếp bị thỉnh đi làm khách, kia chẳng phải là không chết sạch sẽ, cho nên đại thiếu gia ngay từ nhỏ vẫn ngâm thìa kim cương sinh ra, cũng chỉ dám ngồi ở lề đường ăn mì trộn với thanh trùng.

Hai người yên lặng không một tiếng động lên đến góc tường của Phụng phủ, Cổ Hạo Nhiên thừa dịp trăng sáng khom lưng vòng vo vài vòng, gạt ra đám cỏ dại, lộ ra một cái lỗ chó một người miễn cưỡng có thể chui lọt, Diệp Y lạnh lùng đứng ở phía sau nhìn Cổ Hạo Nhiên, Cổ Hạo Nhiên sắc mặt hơi ửng đỏ thấp giọng nói, “Đầu tường có người tuần tra, không thể đi.” Nhớ lại vài năm trước cái lần cùng với vài biểu ca về trễ bị tóm gọn, hắn đã rút ra được bài học kinh nghiệm.

Cổ Hạo Nhiên ngồi xổm xuống quan sát động tĩnh một lát, sắc mặt đỏ ửng đến không thể đỏ hơn, “Ta chỉ trộm phần của ta, người muốn trộm liền tự mình đi theo.” Dứt lời, cần bản ngay cả dừng khí xoay người cũng không có, có người chui qua lỗ chó. Kể từ sau tám tuổi hắn đã không làm chuyện này, hiện tại ở trước mặt nữ nhân của mình, đem thiên hạ đệ nhất mỹ nam tử cùng với vô số mỹ danh, hết thảy bởi vì cái lỗ chó này mà quăng hết, không nghĩ thì thôi càng nghĩ càng mất mặt.

Cổ Hạo Nhiên chui qua lỗ chó xong nằm ở trong bụi cỏ xấu hổ, Thánh Thiên vương triều thờ phụng đình thiên lập địa hảo nam tử, đừng nói là chui lỗ chó, chỉ cần cúi thấp đầu một chút đã là chỉ có thể sát không thể nhục, cứng rắn không khuất phục, nhưng bản thân hắn cũng luôn thờ phụng, đại trượng phu có được giãn được, làm chuyện lớn chỉ cần đối mặt với trời, còn về phần chuyện nhỏ này, vậy dàn xếp một chút đi, chỉ cần đối mặt với chính mình là được.

Đang lúc Cổ Hạo Nhiên vẫn còn đỏ mặt đắm chìm trong xấu hổ, phía sau Diệp Y đã sớm chui qua đến ngồi ở bên cạnh Cổ Hạo Nhiên, Diệp Y nhìn Cổ Hạo Nhiên nửa ngày vẫn không có phản ứng, không khỏi ho nhẹ một tiếng, Cổ Hạo Nhiên còn đang bận suy nghĩ Diệp Y có chui qua hay không, có khinh bỉ chính mình hay không, thì thấy Diệp Y đã muốn tựa vào bên người hắn, đôi mắt trong trẻo lạnh lùng kia đang hồ hững nhìn hắn, trong đó nào có cái gì gọi là khinh bỉ, vẫn là một mảnh lạnh lùng như trước, hắn ngăn ra một lúc đáy lòng đột nhiên không hiểu sao cảm thấy vui vẻ, làm động tác ra hiệu khom người nằm sấp xuống trước đi.

Diệp Y nhận thấy Cổ Hạo Nhiên đột nhiên trở nên vui vẻ, không khỏi nhún mày đi theo phía sau hắn, dọc theo đường đi đều trung ra bộ mặt lạnh, hiện tại chui lỗ chó cư nhiên lại vui vẻ vậy, xem ra người nọ nghĩ đến bảo vật đã muốn nắm chắc trong tay, Diệp Y không khỏi ngầm gia tăng đề phòng, không đến phút cuối cùng không thể thả tâm, cho dù đến phút cuối cùng cũng có thể xảy ra bất trắc, xem ra Cổ Hạo Nhiên về phương diện này vẫn còn non tay.

Cổ Hạo Nhiên đi ở phía trước trong chốc lát lại ngừng lại, có đôi khi rõ ràng không có người hắn vừa dừng lại đúng lúc có người đi qua, rõ ràng có người hắn lại không dừng trực tiếp đi qua, thời điểm vừa vận áp sát, những người đó cũng vừa vận quẹo qua khúc quanh, hiển nhiên Cổ Hạo Nhiên đối với tuần tra của Phụng phủ nắm rõ như lòng bàn tay.

Hai người tìm nửa canh giờ đến được một nơi đèn đuốc tắt ngấm, Cổ Hạo Nhiên ngồi ở ngoài cửa dán lỗ tai nghe ngóng động tĩnh ở bên trong, Diệp Y thì nhắm mắt lại nằm rạp trên mặt đất dựa vào cảm giác, Diệp Y đối với sát khí rất mẫn cảm, nhưng đối với người không có sát khí lại hoàn toàn là không cảm, Cổ Hạo Nhiên nghe ngóng một hồi mới ngoảnh đầu lại ra hiệu với Diệp Y, sau đó khinh thủ khinh cước đẩy cửa đi vào, Diệp Y canh giữ ở bên ngoài.

Cổ Hạo Nhiên nhón chân mò mẫm đi vào nột thất, nơi này đúng là phòng của ngoại công hắn, muốn trộm bảo vật đầu tiên phải trộm được chìa khóa trước đã, cánh cửa đá dày đến mười lạng kia, mặc kệ là cái gì nội công, ngoại công, đao kiếm đều vô dụng.

Ánh trăng xuyên thấu qua cửa sổ lọt vào trong phòng, Cổ Hạo Nhiên đi vòng qua gã sai vặt đang ngủ, mò mẫm tiến vào chỗ ngủ của ngoại công, đập vào mắt chính là xâu chìa khóa, rõ ràng rành mạch đang nằm ở trong tay ngoại công hắn, đoan đoan chính chính nằm ở trước ngực, đang nhấp nhô phập phồng theo hô hấp.

Cổ Hạo Nhiên lập tức đầu đầy hắc tuyến, nghiêng răng nghiêng lợi vô thanh nói, “Ông trời ơi, còn muốn cho người ta sống hay không, ngay cả ngủ cũng ôm chặt trong tay, thứ đó có thể ăn được hay là có thể ngủ được chứ? Thần giữ cửa.” Vừa tức giận vừa nghiêng răng, vừa lặng lẽ bò đến mép giường dùng sợi tóc khều khều vào tay của ngoại công hắn.

Một nén hương trôi qua, hai nén hương trôi qua, rốt cuộc vào lúc sự nhẫn nại của Cổ Hạo Nhiên đều dùng sạch hết, tay của ngoại công hắn rốt cuộc cũng giật một cái, Cổ Hạo Nhiên vội vàng lấy vận tốc ánh sáng khều sợi dây thừng cột xâu chìa khóa, đồng thời nhét một miếng vải vào đó thay thế, thấy ngoại công của hắn ngón tay vẫn ôm khư khư, sờ sờ trên tay dây thừng, vừa lòng xoay người tiếp tục ngủ say, Cổ Hạo Nhiên mới đưa tay gạt mồ hôi như một con gió vọt ra ngoài.

Sau khi hội họp với Diệp Y, Cổ Hạo Nhiên quen thuộc lộ trình tìm được phòng chứa bảo, không có cái gì xoay trái ba vòng xoay phải ba vòng phức tạp, trực tiếp găm chìa khóa vào mở cửa ra, Cổ Hạo Nhiên đang muốn bước vào trước, tiếng bước chân bất thành linh truyền vào tai, loáng thoáng còn có tiếng khắc khẫu, người tới khí thế lạnh đến thấu xương.

Cổ Hạo Nhiên lập tức cảm giác được khí thế quanh thân của Diệp Y thay đổi, tức thì không nhiều lời xô Diệp Y vào trong phòng, còn hắn thì nhẹ nhàng khép cửa lại núp vào trong bụi cỏ, người tới không khó đoán chính là mấy người cậu của Cổ Hạo Nhiên, vài người cậu này đều là cao thủ, lúc này không biết là có chuyện gì, tuy rằng bọn họ đã tận lực hạ giọng, nhưng sát khí vẫn tàn mác ra quanh thân, cho nên vừa rồi Diệp Y mới có phản ứng, hắn mới phải đẩy Diệp Y vào bên trong, mấy người cậu không phát hiện được sự tồn tại của Diệp Y, về phần bản thân hắn vẫn có đủ bản sự để mấy người cậu không thể phát hiện ra.

Đợi cho mấy người đó đề thấp giọng khắc khẫu đi qua, Cổ Hạo Nhiên mới nhóm dây đẩy cửa vào, cửa vừa đẩy ra liền phát hiện Diệp Y đã đứng ngay

cánh cửa, trên tay còn cầm một bao gì đó, lập tức hạ thấp giọng nói, “Canh cửa.” Dứt lời vừa định tiến vào tìm phần của hắn, Diệp Y đã cầm cánh tay hắn ngăn lại lạnh lùng nói, “Ta đã cầm, trời sắp sáng, không thể ở lâu.”

Bạn đang đọc truyện *Gia Có Điều Phu* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31: Ẩn nấp dưới nước

Edit: Cesia

Cổ Hạo Nhiên nhìn thoáng qua Diệp Y, biết Diệp Y sẽ không lấy chuyện này ra đùa, vì thế đợi cho Diệp Y ra ngoài liền đóng cửa lại, hai người quay trở lại lần nữa để trả lại chìa khóa, lần này Cổ Hạo Nhiên cũng không lãng phí thời gian, trực tiếp ném trả chìa khóa lên giường liền rút đi, cho dù ngoại công hắn có tình lại cũng cho rằng bản thân trượt tay làm rớt.

Cổ Hạo Nhiên và Diệp Y lập tức y theo đường cũ phản hồi, lần đầu tiên làm đạo tặc năng lực thừa nhận của Cổ Hạo Nhiên rõ ràng không cao bằng Diệp Y, mắt thấy thành công phản hồi lỗ chỗ, đặc ý vênh vào một cái liềm trượt chân, tuy còn không đến nỗi ngã sắp xuống, nhưng tảng đá dưới chân cũng đã bị đá rớt xuống hồ, nào động nhóm người đang tuần tra chung quanh tức thì đều tụ lại đây.

Cổ Hạo Nhiên biến sắc nắm lấy Diệp Y vừa muốn chạy, Diệp Y phản thủ túm lấy Cổ Hạo Nhiên lạnh lùng nói, “Thành sự thì ít, bại sự có thừa.” Dứt lời đem gánh nặng trong tay giấu ở tảng đá bên hồ.

Cổ Hạo Nhiên nghe Diệp Y ghé vào tai hắn nói, khí giận nhất thời bộc phát, còn chưa kịp phát giận, cánh tay đã bị Diệp Y túm lấy cùng nhảy vào trong hồ. Cổ Hạo Nhiên vốn không biết bơi bị Diệp Y cưỡng ép kéo xuống nước, tất nhiên là muốn trôi lên, Diệp Y gắt gao túm chặt lấy Cổ Hạo Nhiên không cho hắn động, Cổ Hạo Nhiên gãy dựa vài cái bỗng đứng hiểu được, xoay người ôm chặt lấy Diệp Y, cố gắng vận công để bình ổn lại.

Diệp Y gặp Cổ Hạo Nhiên hiểu được, lập tức ngược mặt nhìn lên trên để xem xét động tĩnh trên mặt hồ, tùy ý mặc cho Cổ Hạo Nhiên ôm nằng. Lúc này nếu chạy, cho dù công phu che giấu của Cổ Hạo Nhiên có tốt bao nhiêu, cộng thêm chính mình không có nội công, khẳng định sẽ bị đuổi kịp, cho dù đuổi không kịp kinh động người trong phủ, ở Bách Bảo Hội còn dám lộ ra bảo vật ra sao, nếu y theo lời của Cổ Hạo Nhiên dựa theo tính tình của ngoại công hắn, khẳng định sẽ không nói hai lời lập tức nhảy ra nói bảo vật là trộm của hắn, đến lúc đó mặt mũi của Cổ gia đúng là quang hết, hiện tại lấy bất biến ứng vạn biến mới là phương pháp tốt nhất.

Bên trên mặt hồ nhanh chóng tụ tập không ít kẻ đi tuần, nhìn xem ánh đuốc sáng rực cũng đủ biết, Diệp Y mở to hai mắt quan sát, vừa nhìn thấy sào trúc quét xuống đáy hồ thăm dò, liền ôm Cổ Hạo Nhiên nhẹ nhàng di chuyển sang vị trí khác, mực nước hồ nói sâu không sâu nói nông cũng không nông, khoảng chừng hai thước, Diệp Y một tay vịn vào nham thạch bên cạnh, một bên tận lực tránh né sào trúc.

Người phía trên mặt hồ không vội vã tán đi, ở dưới nước Cổ Hạo Nhiên đã ghen đến sắc mặt đỏ bừng, Diệp Y từng có huấn luyện chuyên môn, nín thở vài phút không thành vấn đề, nhưng Cổ Hạo Nhiên cái tên vịt lên cạn kia thì không xong, một mặt hai cánh tay không tự chủ được gắt gao ôm chặt lấy Diệp Y, một mặt cố cưỡng chế dục vọng muốn hô hấp, hai phút đối với hắn đã là cực hạn.

Diệp Y chuyên tâm quan sát động tĩnh trên mặt hồ, cảm giác thân thể vốn cứng ngắc của Cổ Hạo Nhiên bỗng nhiên căng ra sau đó mềm nhũn vô lực, không khỏi quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Cổ Hạo Nhiên hai mắt nhắm nghiền, thân sắc trên tuy rằng không nhìn thấy rõ lắm, thân thể lại phản ánh rất trung thực.

Diệp Y không khỏi nhú nhú mày, đảo mắt nhìn lên phía trên, ánh đuốc vẫn còn chưa biến mất, lập tức buông ra cánh tay đang nắm lấy nham thạch, ôm Cổ Hạo Nhiên hướng lên trên, ẩn nấp ở nơi ánh đuốc không thể chiếu tới, Diệp Y thật cẩn thận chỉ lộ ra miệng ở mặt nước, nhẹ nhàng hấp vào mấy hơi, sau đó lại lặn xuống nước hôn lên môi của Cổ Hạo Nhiên, thân mình của Cổ Hạo Nhiên căng cứng một chút lập tức dính sát vào môi của Diệp Y, hấp thụ không khí từ nơi đó.

Cổ Hạo Nhiên hút vào một ngụm không khí thần trí thanh tỉnh lại rất nhiều, không khỏi ấn Diệp Y xuống muốn tự mình trôi lên thủy diện, Diệp Y thân thể trầm xuống lập tức lấy đà túm lấy Cổ Hạo Nhiên ấn xuống dưới không cho hắn trôi lên, Cổ Hạo Nhiên gãy giữa vài lần vẫn không thoát được, nhất thời trợn mắt trừng Diệp Y.

Diệp Y ở trong nước có thể thấy mọi vật nhưng cũng không thèm đếm xỉa đến cái nhìn trừng trừng của Cổ Hạo Nhiên, vẫn như trước hắn vừa gãy giữa muốn lên nằng liền lập tức ấn hắn xuống, ở trong nước Cổ Hạo Nhiên đâu không lại Diệp Y, chỉ có thể trợn mắt với hắc ám bao vây xung quanh, cực lực nhẫn nại thân thể không khỏe.

Diệp Y cứ cách hai phút lại tiếp khí một lần, Cổ Hạo Nhiên thật sự không có biện pháp đành phải nhẫn nại, lại không hiểu Diệp Y lo lắng, giống hắn loại vịt lên cạn, vừa thoát khỏi nước gặp được không khí còn không phải thở hồng hộc hấp cho đủ hay sao, mà người của Phương phủ đều là cao thủ, giữa sự tĩnh lặng của ban đêm tất nhiên có thể nghe ra được tiếng hít thở, vậy chẳng phải rõ ràng là đang nói nơi này có người, mau tới bắt ta đi.

Người trên bờ đợi một hồi không có gì dị thường, liền thu hồi sào trúc, Diệp Y thừa dịp khoảnh khắc bọn họ thu hồi sào trúc nhanh chóng mang theo Cổ

Hạo Nhiên bơi trở về, thời điểm sào trúc cắt qua thủy diện Diệp Y đã trở về nguyên lai vị trí, tiếng động gây ra nếu không có tiếng gây trúc khuấy động trong nước che lấp tất nhiên sẽ có người phát hiện ra trong nước có người, Diệp Y tuyệt đối không cho phép có chút sai lầm.

Khê kháng từ dưới nước nhô ra đầu, Diệp Y vẫn ấn đầu của Cổ Hạo Nhiên xuống không cho hần trời lên, trong bóng đêm không nghe thấy bất kỳ thanh âm nào, nhưng Diệp Y có thể cảm giác được có người, đây là kẻ dụ địch, Diệp Y tựa vào thành hồ không động đậy, những người này sớm muộn gì cũng sẽ đi, chỉ có điều Cổ Hạo Nhiên ở dưới nước quả thật là mối phiền toái, lúc này không thể phát ra bất kỳ tiếng động nào, hai người ngay từ đầu là Cổ Hạo Nhiên ôm Diệp Y lúc này đã chuyển thành Diệp Y gắt gao khóa chặt lấy Cổ Hạo Nhiên, hai chân khóa hai chân, hai tay khóa hai tay, giữa hai người không có đến một tia khe hở, nếu đổi lại là người khác khẳng định là đã sớm hạnh phúc đến chết ngất đi, bất quá đối với kẻ đang ở trong nước sắp bị ngạt chết như Cổ Hạo Nhiên mà nói chính là tra tấn, tra tấn đến chết.

Chờ lâu trong nước cũng không phải cách, Diệp Y ở dưới nước hung hăng nhéo Cổ Hạo Nhiên mấy cái, hy vọng hần hiểu được ý tứ của nàng, đừng cô phụ hần tự xưng mỹ danh tài tử, sau đó mới chậm rãi đẩy hần lên trên. Cổ Hạo Nhiên nguyên bản bị ngộp đến cả đầu đều choáng váng, bị Diệp Y hung hăng nhéo mấy cái mới hoàn lại thần, tiếp theo liền cảm giác được thân mình bị nâng lên, trong lòng thanh minh thần trí vừa chuyển liền hiểu được ý tứ của Diệp Y.

Lập tức lộ ra miệng và mũi trên mặt nước, cổ nén cảm giác lồng ngực sắp nổ tung, tận hết khả năng khê hô hấp một chút, sau đó mới chậm chậm thở ra rồi lại hấp vào, cái này rõ ràng chính là bày Mãn Hán toàn tiệc ra trước một mặt kẻ sắp chết đói, lại bảo hần chỉ được chậm rãi nhắm nuốt, trò tra tấn này có thể được xếp vào Mãn Thanh mười đại khổ hình.

Thật vất vả lắm Cổ Hạo Nhiên mới khôi phục đến trạng thái bình thường, những kẻ ẩn nấp xa xa hần cũng đã rút lui, Cổ Hạo Nhiên vừa muốn lên bờ chạy trốn, Diệp Y lại túm lấy hần thần sắc nghiêm túc nhìn hần, Cổ Hạo Nhiên ngăn người tuy không hiểu cũng chỉ bất động nhìn Diệp Y, Diệp Y cũng không giải thích chỉ nhắm mặt lại cảm giác động tĩnh xung quanh.

Sắc trời sáng dần, bình minh ló dạng phá tan hắc ám, Cổ Hạo Nhiên không rõ Diệp Y rốt cuộc đang chờ cái gì, nhưng vẫn trầm tĩnh không thúc dục, xem phản ứng đêm qua, ở phương diện này Diệp Y rõ ràng là người trong nghề, tuy rằng không biết vì sao nàng làm vậy, bất quá Cổ Hạo Nhiên tin tưởng Diệp Y nhất định là đang chờ gì đó. Quả nhiên trong khoảng thời gian chờ đợi ở trong nước vẫn có vài người luân phiên lui tới, tuần tra càng thêm thường xuyên.

Cổ Hạo Nhiên kinh ngạc việc Diệp Y liệu định như thần, ý niệm bội phục khó được nảy sinh trong đầu, Diệp Y đột nhiên mở mắt, ngay thời điểm bầu trời nói sáng không sáng, nói tối cũng không tối, Diệp Y nắm lấy Cổ Hạo Nhiên nhảy lên bờ, Cổ Hạo Nhiên không nói hai lời đi theo phía sau, Diệp Y thuận tay tìm được gánh nặng giấu trong hộc đá lúc trước, thấp giọng nói, “Đi mau.” Cổ Hạo Nhiên đã sớm đã đi trước dẫn đường.

Bạn đang đọc truyện *Gia Có Điều Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32: Trộm dư ra một chút

Edit: Cesia

Hai người rất nhanh đi ra Phương phủ, dọc theo đường đi ngay cả bóng người tuần tra cũng không đụng phải, hết sức im lặng và bình tĩnh, đợi đến lúc Cổ Hạo Nhiên và Diệp chui qua lỗ chó đứng ở bên ngoài Phương phủ, Cổ Hạo Nhiên nhìn tia sáng bình minh đầu tiên ló dạng trên thiên không, thở phào nhẹ nhõm một hơi, sau đó mang theo Diệp Y chạy trở về nơi thả ngựa.

Hai người toàn thân ướt đẫm ngồi trên lưng ngựa, làm cho ngay cả con ngựa cũng bị sũng nước, từng giọt nước tí tách không ngừng rơi xuống, giống như máy tưới nước đang hoạt động.

Hai người cũng không kịp kiểm tra gì, càng thêm không có thời gian nói cái gì rút tia kinh nghiệm, bị buộc chờ đợi nhiều canh giờ, thời gian dự phòng đã sớm tiêu hao hết, lập tức phóng ngựa chạy như điên, ngựa không dừng vó gấp rút trở về.

Bóng đêm dày đặc, canh ba đã sớm điểm, tiểu viện Cổ gia ở Lê Châu lúc này đèn đuốc vẫn còn sáng trưng, mọi người có liên can đều đang chờ trong đại sảnh, không ngừng phóng tầm mắt ra ngoài cửa, ngày mai chính là Bách bảo hội, nếu không kịp trở về hết thấy xem như chơi xong.

Cổ Hạo Ảnh phe phẩy chiết phiến nhân nhả uống trà, đứng ở một bên nhóm Phong đều trầm mặc đối diện nhau, Minh Thanh chịu không nổi không khí lặng ngắt lên tiếng, “Thiếu gia sao còn chưa trở lại? Chắc không phải thiếu gia và thiếu phu nhân trên đường lại cãi nhau đi? Tính thời gian mặc kệ là có lấy được hay không thì cũng nên về tới rồi.”

Băng Kỳ chậm rì rì nói, “Nguyệt chủ làm việc có chừng mực.”

Cổ Hạo Ảnh hóp vào ngụm trà đã muốn pha ba lượt, nhúu mày nói, “Hai người bọn họ tự có chừng mực, hần là sẽ không đến mức náo loạn âm ỉ, ta chỉ lo lắng Hạo Nhiên lần đầu tiên làm việc này, chi e là không thể dễ như trở bàn tay, Diệp Y thoát nhìn lại càng không giống người quen thuộc loại chuyện này, đừng nói bọn họ giờ này đang ở chỗ ngoại công uống trà đi.”

Linh Tĩnh cười khỏ nói, “Nếu thật là bị mời đi uống trà thì thăm rồi.” Nói được một nửa, gã sai vặt vẫn luôn canh giữ ở cửa đại môn cao giọng kêu to lên, Linh Tĩnh khẽ thở phào nhẹ nhõm, “Hoàn hảo đã trở lại.”

Cổ Hạo Ảnh vẫn ngồi yên không động, nhóm Phong đều đứng dậy đi ra ngoài đón, đợi cho hai người tiến vào Cổ Hạo Ảnh xoa xoa hai mắt, quay qua Linh Tĩnh bật cười nói, “Hai người này từ đâu đến vậy? Cổ gia ta có người vậy sao?”

Linh Tĩnh nhìn hai người trước mặt, mặt mũi đầy tro bụi, quần áo thì nhăn nhúm, tóc cũng bám đầy bụi rồi bù, che khuất hoàn toàn tướng mạo sẵn có, cũng cười nói, “Quả thật không có.”

Cổ Hạo Nhiên lười để ý đến bọn họ, đặt mông ngồi xuống bưng lên tách trà chuẩn bị sẵn, nhanh chóng uống một hơi cạn sạch, một bên còn không ngớt thức dục dọn com lên, một ngày một đêm không ngừng không nghỉ chạy trở về, không chết đã muốn xem như kỳ tích, Diệp Y cũng tự động ném xuống gánh nặng cảm lấy tách trà uống.

Minh Thanh sớm bưng khay điểm tâm lên nói, “Thiếu gia thiếu phu nhân làm sao mà toàn thân đều bẩn như thế? Người cư nhiên còn có mùi cá nữa, thiếu gia, cậu đừng nói là cậu đến nhà của Phương lão gia để nhảy xuống hồ bắt cá đi?”

Cổ Hạo Nhiên trừng mắt liếc Minh Thanh một cái, mới quay đầu vừa thuận tay đưa điểm tâm cho Diệp Y vừa hỏi, “Đọc theo đường đi ta quên hỏi người, vì sao chúng ta phải đợi trong hồ lâu vậy? Sắc trời sáng lên chúng ta chẳng phải là bị tóm gọn sao?”

Diệp Y tiếp nhận điểm tâm vừa ăn vừa thân nhiên nói, “Khoảnh khắc trước bình minh là thời điểm mà người ta thả lỏng nhất.”

Nghe vậy Cổ Hạo Nhiên không khỏi gật gật đầu, điểm này hắn chưa từng nghĩ tới, chỉ biết trời tối dễ hành sự, trời vừa sáng cũng là thời điểm tốt nhất hành sự, Cổ Hạo Nhiên gật đầu không hỏi tiếp, bên cạnh Băng Kỳ chính là khiếp sợ nhìn Diệp Y, trải qua mười năm tìm tòi, hắn mới mơ hồ phát hiện canh giờ này thật sự là làm việc xác suất thành công khá cao, xảo hợp mười năm mới cần nhắc ra được điểm này, không nghĩ tới Diệp Y cứ vậy nhẹ nhàng bâng quơ nói ra, lập tức đối với vị Nguyệt chủ trẻ tuổi này tăng thêm vài phần kính trọng.

Cổ Hạo Ảnh cười tủm tỉm thông thả đi đến, vừa mở gánh nặng ra vừa nói, “Không hổ là lục đệ của ta, thiên tài chính là thiên tài, lần đầu tiên đã không làm nhục sứ mệnh, thắng lợi trở về, ông trời... này... này... các người cảm cái gì trở về?” Vốn đang cười Cổ Hạo Ảnh vừa mở ra gánh nặng nhìn thấy thứ bên trong liền khiếp sợ thay đổi sắc mặt.

Cổ Hạo Nhiên vừa mới tiếp nhận khăn tay Minh Thanh đưa để lau mồ hôi, nghe giọng nói khản trương của Cổ Hạo Ảnh, không khỏi nhú mày nhìn lại, vừa thấy nhất thời ngồi ngầy ra như phỏng ở trên ghế không nói được tiếng nào. Ngồi ở một bên mọi người nghe vậy cũng đều quay đầu lại xem, lập tức đều biến sắc.

Diệp Y nhú mày nhìn mọi người đang đại ra xung quanh, gánh nặng mở ra, từ trong bao toát ra muôn màu muôn vẻ đa dạng đủ màu sắc, nổi bật lên hết chính là sắc đen óng ánh, kẻ đầu tiên phản ứng chính là Cổ Hạo Ảnh, khoe miệng co quắp cảm lên một cái vòng tay màu đen, xoay qua Cổ Hạo Nhiên nuốt nuốt nước miếng nói, “Cổ Hạo Nhiên, đồng này là cái gì?”

Cổ Hạo Nhiên sắc mặt biến đổi mấy lần mới chậm rãi đi tới, bóc lên một đồng thủ trục màu đen, lấm lấm, “Ôi trời ơi, hắc ngọc lập hoàn, phong hắc cửu trăn, mười hạt châu ngọc, này... này...”

Đứng ở bên cạnh, Băng Kỳ cùng Phong trải ra bức tranh cuộn trong bao, Linh, Hành cũng cầm một bức trải ra, Minh Thanh, Liễu cũng lấy một bức trải ra, cùng với bức tranh trong tay của Linh Tĩnh, cả bốn bức tranh họa toàn bộ đều là điều, sinh động như thật, có bức nhiều ra mấy con, có bức ít đi mấy con, phong cách khác nhau, tất cả đều vô cùng đẹp mắt.

Không khí trong sảnh nhất thời lặng ngắt như tờ, cả đám đều giống như bức tượng điêu khắc đờ ra tại chỗ, nửa ngày qua đi Cổ Hạo Nhiên mới hít sâu vào mấy hơi, xoay người đối diện với vẻ mặt vẫn trầm tĩnh Diệp Y, bình tĩnh nói, “Không phải bảo người lấy hắc thạch thủ trục, ta lấy bạch điều đồ sao, mấy thứ này là thế nào?”

Diệp Y nhìn lướt qua vật mọi người đang cầm trên tay, lãnh đạm nói, “Ta cảm thấy chúng nó đều giống thủ trục, mấy bức họa đó cũng đều là điều.”

Linh Tĩnh há hốc miệng nửa ngày mới nhìn Cổ Hạo Nhiên nói, “Hạo Nhiên, Diệp Y không biết, đệ chẳng lẽ cũng không nhận thức?”

Cổ Hạo Nhiên lúc này có miệng cũng nói không rõ, ai kêu lúc ấy Diệp Y đối với sát khí quá miễn cảm, mấy người cậu của hắn lại quá cường hãn, sớm biết thế này, cho dù có phải mạo hiểm lãng phí thời gian, hắn cũng phải đích thân kiểm tra một chút, bây giờ thì tốt lắm, thứ cần đã trộm trở về, thứ không cần cũng trộm không ít.

Cổ Hạo Nhiên trừng Diệp Y vẫn là vẻ mặt lạnh lùng nhìn hắn, nghiêng răng nghiêng lợi không biết nên nể Diệp Y hay nể chính mình, trộm hai món còn có thể liều cái mạng nhỏ cầu xin tha thứ, ngoại công khả năng còn có thể tha cho hắn một mạng, hiện tại đem của giữ nhà của hắn đều trộm trở về, lần này mà không chết ông trời mới đúng là không có mặt.

Bầu không khí im lìm nghẹt thở bao trùm khắp đại sảnh, Cổ Hạo Ảnh đột nhiên ho khan hai tiếng, bỏ xuống vật đang cầm trong tay lùi về sau mấy bước, ngẩng đầu nhìn ánh trăng bên ngoài phòng nói, “Thời tiết hôm nay thật tốt, ánh trăng khó được tròn thế này, cảnh đẹp thế kia không thể cô phụ, Linh Tĩnh, chúng ta không phải đang ngắm trăng sao, nhìn xem, chắc, ánh trăng đẹp quá, đẹp quá à.”

Đứng bên cạnh Linh Tĩnh lập tức buông bức họa trong tay đáp lời, gật gật đầu, “Chúng ta vốn đang ngắm trăng, góc độ này nhìn không được rõ, chúng ta đổi chỗ khác đi?”

Cổ Hạo Ảnh kéo tay Linh Tĩnh cười tủm tỉm nói, “Đúng đó, đổi vị trí khác xem nhất định tốt hơn, cũng không biết Hạo Nhiên có hứng thú hay không? Hờ, cũng hai ngày rồi không có gặp Hạo Nhiên, không biết tiểu tử đó đang làm gì? Ừm, đại hội ngày mai bắt đầu, ta xem chúng ta vẫn là không cần đi ngắm trăng, ngủ sớm một chút tốt hơn, ngày mai còn có nhiều việc phải làm.” Lập tức lôi kéo Linh Tĩnh đi nhanh ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Gia Có Điều Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Ánh mắt kỳ quái

Edit: Cesia

Phong, Linh, Hành, Liễu bốn người liếc nhau, đồng loạt buông bức họa cuộn trong tay xuống, Hành lắc đầu nói, “Ngày mai còn phải chuẩn bị đại hội, ta xem chúng ta cũng phải sớm chút đi nghỉ ngơi đi, thiếu gia giờ này cũng không biết đang ở đâu nữa? Thật làm người ta lo lắng.” Dứt lời mang theo vẻ mất lo lắng chậm rãi đi ra ngoài, ba người còn lại cũng liên thanh phụ họa, nháy mắt cũng rút sạch sẽ.

Minh Thanh nhìn thoáng qua Cổ Hạo Nhiên lại nhìn về phía Diệp Y, sau đó vỗ vỗ đầu nói, “Minh khi nào bị mắc bệnh mộng du, mình không phải đang ngủ ngon sao, cứ nhiên hiện tại lại nhìn thấy thiếu gia và thiếu phu nhân, duyên cớ chắc là do quá quan tâm thiếu gia bọn họ, ừm, tốt hơn vẫn là cứ tiếp tục ngủ.” Dứt lời, về mặt đại ra thoăn thoắt mộng du đi trở về.

Cả đại sảnh to lớn thoáng chốc chỉ còn lại Cổ Hạo Nhiên, Diệp Y và Băng Kỳ ba người, Diệp Y nhìn Cổ Hạo Nhiên sắc mặt như tro tàn, quay đầu nhìn lướt qua Băng Kỳ, Băng Kỳ nghiêm trang nói, “Phurong lão gia bình thường đam mê nhất chính là sưu tầm thư họa và thủ trạc, bản tính lại vô cùng bủn xỉn, năm đó có người trộm một bức họa của ông ấy, còn chưa ra cửa đã bị bắt được, bị bức phải đi trộm về cho ông ấy mười bức họa giá trị ngang ngửa chưa đủ, còn bị bức bán thân cả đời làm nô, còn tuyên bố kẻ nào dám động vào bảo vật của ông ấy cho dù có trả về nguyên vẹn cũng sẽ khiến cho kẻ đó hối hận vì đã sinh ra trên đời này. Mà hiện tại mấy thứ ở trong này, phỏng chừng nếu lão gia tử biết được, không phải ông ấy bị tức chết, thì chính là lục gia bị truy sát đến chết.”

Diệp Y lập tức hiểu được, khó trách vừa rồi những người đó cả đám đều nhanh chân chạy trốn, khẳng định là sợ thiết huyết báo thù thủ đoạn của ngoại công bọn hắn, nhìn xem sắc mặt của Cổ Hạo Nhiên cũng đủ biết, lần này xem như chọc đến trên đầu núi lửa, không phun trào thì thôi, một khi phun trào chính là hấn sống người chết.

Cổ Hạo Nhiên khóc thét một tiếng, tiến tới vài bước, hung hăng túm lấy đầu vai của Diệp Y, “Ta nói, bộ kiếp trước ta mắc nợ người sao, kiếp này lại gặp phải người, người không đem ta đùa chết có phải không hả dạ hay không?” Hiện tại Cổ Hạo Nhiên chỉ mãnh liệt ước chi chưa bao giờ nhìn thấy đồng bảo vật đó, đồng đó có chỗ nào giống bảo vật, là đoạt mệnh truy hồn vật thì đúng hơn, nhưng ngày mai lại không thể không lấy ra để đáp ứng Bách bội hội, muốn chạy trốn cũng không có chỗ để trốn, Cổ Hạo Nhiên trong đầu ngay cả ý niệm muốn đâm đầu vào tường cũng có.

Diệp Y không sao cả lạnh lùng nói, “Bình đến tướng đỡ, nước đến đất che, sợ phiền toái, ta gánh vác.”

Cổ Hạo Nhiên lập tức trợn trắng mắt hỏn hển nói, “Không phải chuyện gì cũng dùng giết người để giải quyết, thôi đi, thôi đi, quan điểm không hợp, nói thêm nữa lời cũng thấy phiền, ta nói trước với người, việc này cứ để ta xử lý, người bớt những tay cho ta.”

Diệp Y lạnh lùng nói, “Ta không nợ người khác nhân tình.”

Cổ Hạo Nhiên rút tay về trừng Diệp Y, một lúc mới phần nộ nói, “Nếu người không phải là thê tử của ta, ta mặc kệ người đi chết, nhân tình, coi như ta trả lại cho người nhân tình người đã không đem ta chết đuối, chúng ta mỗi người một lần, người không nợ ta, ta cũng không thiếu người, chết tiết.” Ngay sau đó tức giận xoay người rời đi.

Diệp Y nhìn thoáng qua sắc trời cũng mau sáng, nhú mây lạnh lùng nói, “Ta muốn bồi cảnh của Phurong gia cùng thủ đoạn của ngoại công hắn, hai ngày này đặc biệt canh chừng Phurong gia cho ta, có cái gì gió thổi cỏ lay đều phải báo, thời điểm cần thiết người xem rồi xử lý.” Dứt lời cũng ly khai, Băng Kỳ nhìn theo bóng dáng của Diệp Y, trong mắt hiện lên một tia dị sắc, nữ nhân này đủ độc.

Hai canh giờ sau sắc trời đã sáng tỏ, hai năm một lần Bách bảo hội chính thức mở màn, an tọa ở vị trí của thượng khách trong hội trường, Diệp Y lạnh lùng nhìn đám người đang chen chúc, trên mặt ai nấy cũng đều hưng phấn tỏa sáng, khỏe miệng của Diệp Y không khỏi câu ra một tia châm chọc cười, đánh vỡ đầu chen chúc vào để xem thử cũng không thuộc về mình, có đáng giá để chờ mong và hưng phấn vậy sao?

Đại hội chậm rãi mở màn, giữa tiếng hoan hô đình tai nhức óc, người của Thánh Thiên thập đại môn đình đều đi ra, dưới sự chủ trì của lão nhân thành thực lão luyện trong việc giả vờ giả vịt, từng kiện trân bảo tận hết khả năng điểm tô hình tượng cho đẹp được mang ra triển lãm, Diệp Y lạnh lùng nhìn hết thay diễn ra trước mắt, đã biết kết cuộc chẳng có gì hào xem.

Ngồi ở trên đài vị trí chủ tịch trung ương hội trường, Cổ Hạo Nhiên phong độ khiếp người, tao nhã đàm tiếu, nhất phái khí định thần nhàn, có chỗ nào giống với kẻ đã ba ngày chưa chợp mắt, khi tiết mục then chốt đệ nhất môn đình lên đài, phong tư quả thật không người sánh kịp, mọi người đang vây

xem chung quanh không phải đối với trần bão chảy nước miếng, mà là đối với hân chảy nước miếng.

Tỷ thí bắt đầu, chiếu theo thập đại môn đình sắp xếp thứ tự, bắt đầu từ đệ thập vị, bảo vật lộ ra giống y như tin tức mà Nguyệt đường đã thu thập được, so với khung cảnh náo nhiệt sôi trào trong ngoài hội trường, Diệp Y vẫn là vạn phần bình tĩnh, trên mặt không có một tia gọn sóng.

Diệp Y đang hồ hững nhìn chăm chú vào tỷ thí trên sân, đột nhiên một đạo ánh mắt dày đặc âm lãnh ngăn cản ánh nhìn chăm chú của nàng, ánh mắt hết sức lạnh lùng. Diệp Y tìm tòi đối diện với ánh mắt trong góc tối, người nọ diện mạo nho nhã, tuổi khoảng chừng hai mươi lăm hai mươi sáu, trên mặt tuy rằng vân đạm phong khinh mỉm cười, cặp mắt lại bén nhọn làm cho người ta toàn thân đều không thoải mái, là người đang ngồi bên cạnh Cổ Hạo Nhiên, hiển nhiên cũng là kẻ cực có lai lịch.

Diệp Y lạnh lùng quét mắt qua hân, người nọ gặp Diệp Y nhìn qua, lập tức thu hồi ánh mắt âm lãnh, hướng Diệp Y ôn hòa mỉm cười, khẽ gật đầu chào hỏi, vẻ tươi cười trên mặt làm cho người ta có cảm giác như gió cuối xuân, hòa hợp với khí thế trên người hân phải nói là không chê vào đâu được, tao nhã, cao quý, mê người.

Người nọ sau khi khẽ gật đầu với Diệp Y, mỉm cười liền quay đầu lại trò chuyện với Cổ Hạo Nhiên, Diệp Y hồ hững thu hồi tầm mắt tiếp tục quan sát hội trường tỷ thí, ngồi bên cạnh Linh Tĩnh quan tâm hỏi, “Diệp Y có mệt không? Nếu cảm thấy mệt cứ nhắm mắt một chút nghỉ ngơi đi, tẩu trông chừng cho, hờzz, nếu không phải trường hợp này cần đến muội tham dự, tẩu và Hạo Ảnh, Hạo Nhiên đều cảm thấy muội nên cần nghỉ ngơi.”

Diệp Y hơi hơi gật đầu nhắm mắt lại, ba ngày ba đêm không ngủ không phải là chuyện gì lớn, như vậy còn chưa đủ để nàng lộ ra mệt mỏi, nhắm mắt lại chỉ là âm thầm suy tư chuyện của mình.

Bách bảo hội tiến hành theo thông lệ, bảo vật mà các nhà mạng đến đều khớp với tám chín phần mười tin tức mà Nguyệt đường điều tra được, mọi người vây xem cùng với ban bình phẩm đều kinh ngạc thán phục, trên đài Cổ Hạo Nhiên cũng bày ra vẻ mặt thán phục, lắc đầu kinh ngạc tán thưởng, bộ dạng làm như hoàn toàn không biết chút gì hết.

Đại hội tiến hành được một nửa, giữa tiếng ồn ào huyên náo xung quanh, đứng bên cạnh Băng Kỳ lặng lẽ nói thầm mấy câu gì đó với Diệp Y, Diệp Y chậm rãi mở to mắt nhìn về phía hội trường, lúc này vừa vặn thời điểm bảo vật của Cổ gia đăng tràng, Cổ Hạo Nhiên vẻ mặt khiêm tốn có lễ, che giấu một cách hoàn hảo vẻ kiêu ngạo ẩn sâu bên trong đáy mắt, chính là cái loại kiêu ngạo đứng trên núi cao nhìn xuống vạn vật, tuy người khác không nhìn ra, Diệp Y chỉ liếc mắt một cái là nhìn thấu.

Diệp Y nhìn Cổ Hạo Nhiên, khóe miệng đột nhiên chậm rãi câu ra một tia cười lạnh, giống như giễu cợt, giống như khinh thường, Cổ Hạo Nhiên cảm giác được ánh nhìn chăm chú của Diệp Y, quau đầu chống lại hai mắt của Diệp Y, biểu tình vốn đang ảm như trời quang không khỏi lơ đãng lạnh xuống vài phần.

Diệp Y dùng khẩu hình nói một câu với Cổ Hạo Nhiên, Cổ Hạo Nhiên vừa thấy sắc mặt hơi đổi, sau đó lập tức khôi phục lại, bất quá khóe miệng cứng ngắc kia làm sao lừa được Diệp Y, Diệp Y nhìn Cổ Hạo Nhiên cứng ngắc về mặt bị chủ trì mời đến trung ương, đối với chuyện kể tiếp Cổ Hạo Nhiên phát biểu gì đó, Diệp Y một chút cũng không hứng thú, cùng Linh Tĩnh nói vài câu, trực tiếp đứng dậy rời khỏi hội trường. Ánh mắt kia lại một lần nữa gắt gao đuổi theo phía sau, bất quá lúc này Diệp Y ngay cả đầu cũng không thèm ngoảnh lại.

Bạn đang đọc truyện *Gia Có Điều Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Tẩu thoát

Edit: Cesia

Bách bảo hội nếu không có gì ngoài ý muốn, Cổ gia chắc chắn đoạt được đệ nhất vị, cửu đại môn đình còn lại đều cho Cổ gia thể diện, triều đình sau khi thu bảo vật tất nhiên là không thiếu lời khen ngợi, bất quá những thứ đó cũng không phải là vấn đề trước mắt mà Cổ Hạo Nhiên quan tâm, sau khi cố gắng kiên trì ở lại cho đến buổi chiều gặp gỡ các đại môn đình, Cổ Hạo Nhiên không nói hai lời đi thẳng về tiểu viện nắm lấy Diệp Y bỏ chạy, bởi vì buổi sáng Diệp Y đã nói với hân ba chữ, đang đuổi tới.

Bị Cổ Hạo Nhiên lưu lại kết thúc công việc Cổ Hạo Ảnh sau khi trở lại tiểu viện, tiếp nhận Tài chương quây đưa lên phong thư, Cổ Hạo Ảnh tức thì bão nổi, một quyền đâm vào bức bình phong bằng ngọc lưu ly, ngửa mặt lên trời thét dài, “Cổ Hạo Nhiên, ta cùng với người thề không đội trời chung, ngươi chờ cho ta, ta không trừng trị ngươi, ta không phải là ca ca ngươi, mẹ nó, ta sẽ đảo lại gọi ngươi là ca ca.”

Bên cạnh Linh Tĩnh xem thư xong, đồng dạng dờ khóc dờ cười, trong thư viết rất đơn giản, Cổ Hạo Nhiên thân là đương gia của Cổ gia, tất nhiên phải đi thăm viếng sản nghiệp của Cổ gia do cấp dưới quản lý, hiện tại đúng là thời điểm tốt, vì thế mang theo Diệp Y đi thị sát công việc, về phần chuyện bảo vật của ngoại công, tự nhiên nhiệm vụ sẽ được trao cho thân ái ca ca của hân, hai kiện bảo vật phải nộp lên hoàng đế, hân tuyệt đối chịu trách nhiệm, nợ tính phần hân, một trăm sáu mươi vạn lượng ngân phiếu dâng lên trước, hơn nữa còn có thứ tốt biếu tặng, bất quá phải đợi hân trở về nói sau.

Linh Tĩnh cười khỏ nhìn ngân phiếu trên tay nói, “Ta đã nghĩ vô số thủ đoạn mà Hạo Nhiên sẽ dùng để đối phó ngoại công, nhưng thật không ngờ đệ áy

sẽ dùng chiêu này, để ấy cư nhiên bỏ chạy, đem phòng tay khoai lang ném cho chúng ta, Hạo Nhiên thật đúng là niệm tình cảm huynh đệ.”

Cổ Hạo Ảnh về mặt âm lãnh nói, “Huynh đệ lấy để làm gì? Huynh đệ chính là lấy ra để bán, tên tiểu vương bát đần đó ngay từ nhỏ đã hiểu được điểm này, còn sử dụng xuất sắc nhuần nhuyễn hơn so với mỗi người bọn ta, đúng là đáng giận, vì sao ta lại chậm chân hơn, còn bị hấn tống cho lý do đường hoàng như thế nữa chứ, Nguyệt đường, nhất định là nhờ tin tức của Nguyệt đường, lão cha, cha đây chẳng phải là tiếp tay cho hồ ly xứng cùng với sói sao, còn muốn cho người ta sống hay không?”

Linh Tĩnh tiếp lấy bọc bảo vật bọn họ lưu lại trước khi đào tẩu do Tài chương quỳ đưa tới, bất đắc dĩ nói, “Khó trách Diệp Y buổi sáng liền ly khai, nguyên lai là bọn họ nhận được tin tức, ta xem chúng ta cũng chạy thôi, ít nhất trở lại phủ, ngoại công đuổi tới còn có cha mẹ chống đỡ.”

Cổ Hạo Ảnh lập tức nhướn mày lên nói, “Đi, đem mấy thứ này ném trở về chúng ta cũng chạy trốn, trong phủ cũng không an toàn, cho dù không phải chúng ta động thủ, không thiếu cũng bị ngoại công lột một tầng da, chúng ta vẫn là học theo lão lục, đi thị sát sản nghiệp trong tay ta quản lý đi, hờzz, chúng ta thật đúng là quán sụ cần mẫn mà.” Vừa nói vừa kéo Linh Tĩnh, không nói hai lời liền chạy ra khỏi đại môn, lao vút như tên bắn trong bóng đêm mờ mịt.

Cùng thời điểm đó trên con đường nhỏ ở ngoại ô Lê Châu, một chiếc xe ngựa to lớn lấy tốc độ 300% nhắm về phía tiền phương, tiền phương chính đi Hoa Châu hoàn toàn ngược hướng với Phong Châu, hai con ngựa tung bốn vó phi như bay trên quan đạo, đánh xe Hành và Liễu cũng không phân biệt phương hướng, cứ liều mạng nhắm chùng chạy thẳng về phía trước, một roi lại một roi, đem công phu đánh xe phát huy đến cực hạn.

Bên trong xe Diệp Y không để ý đến chung quanh nhắm mắt nghỉ ngơi, ngồi bên cạnh Minh Thanh vừa lau mồ hôi vừa nói, “Cũng may thiếu phu nhân sớm có tin tức, Phương lão thái gia khi nào thì biến thành tinh minh thế rồi, bên này bảo vật còn chưa kịp lộ diện, bên kia đã đuổi theo tới, nguy hiểm thật, nguy hiểm thật.”

Ngồi một bên Phong cười khỏ nói, “Phương gia là chỗ nào? Đó là võ lâm thế gia của Thánh Thiên vương triều, có mấy ai có thể trộm nhiều bảo vật như vậy ở nơi đó? Nếu không phải người trong nhà cực quen thuộc hết thảy tình cảnh trong phủ, còn có ai có thể có được bản sự lớn như vậy, ở một nơi cao thủ nhiều như mây có thể ăn trộm thành công, chỉ cần cẩn thận suy ngẫm một chút liền có thể suy ra ai có hiềm nghi lớn nhất.” Linh cũng gật đầu nói, “Hơn nữa tàng bảo thất của phương lão gia, cũng chỉ có thiếu gia và vài vị Phương gia thiếu gia lúc nhỏ đã từng vào, một kẻ thông thuộc bố trí trong phủ, lần lượt bài trừ từng người là có thể khóa lại mục tiêu.”

Dựa lưng vào nhuyển điểm Cổ Hạo Nhiên sờ sờ cái mũi nói, “Ngoại công càng ngày càng keo kiệt, bắt quả chỉ có hai kiện bảo vật thôi, có đáng giá phải xuất động toàn bộ Yên Vân thập lục kỵ không, đây chính là muốn giết người a.”

Băng Kỳ liếc Cổ Hạo Nhiên một cái, đạm thanh nói, “Thiếu gia, đừng quên các người trộm trở về không chỉ có hai kiện, bằng vào tính tình của Phương lão gia, đừng nói là giết người, chỉ sợ băm thành thịt vụn cũng có.”

Cổ Hạo Nhiên nghe vậy nhũu mày không nói gì, ai có thể tin có ngoại công nào lại vì một vật không thể ăn không thể uống đòi băm ngoại tôn nhà mình ra, nhưng đổi lại là ngoại công của hắn thì trăm phần trăm là có khả năng, Cổ Hạo Nhiên tưởng cũng không cần tưởng, biết lần này hắn lại nợ Diệp Y nhân tình, nếu không phải nhờ Nguyệt đường kể từ lúc bọn họ xuất phát bắt đầu giám thị Phương gia, biết được ngay cả lực lượng giữ nhà ngoại công cũng xuất ra, bản thân hắn phòng chừng còn chạy trở về nhà bàn giao một chút rồi mới chạy trốn, nếu thật là đi bàn giao, khả năng liền thật là đem chính mình bàn giao.

Trên xe ngựa mọi người trong lòng đều biết rõ, Cổ Hạo Nhiên nếu thật là bị bàn giao, chính bọn họ hơn nữa cũng đi theo bàn giao, vì thế chỉ nhìn thấy xe ngựa lao như bay trên con đường nhỏ hẹp quanh co, lấy tốc độ không có khả năng, sinh sôi tăng lên gấp đôi.

Chạy suốt cả đêm hơn trăm dặm, xe ngựa lúc này mới chậm rì rì bôn tẩu trên con đường nhỏ trong rừng, đánh xe Phong, Linh cũng rất muốn ra roi thúc ngựa, nhưng ngựa nếu còn tiếp tục chạy nữa, thế nào cũng chỉ còn lại người xuống kéo xe.

“Phong, ngừng một lát đi, cũng để cho ngựa nghỉ ngơi.” Cổ Hạo Nhiên nhô đầu ra khỏi xe nói, sau đó nhảy xuống.

Xe ngựa dừng lại, từ trên xe ngựa đi xuống, Minh Thanh nhìn quanh bốn phía nói, “Đây là chỗ nào?”

Linh và Phong liếc nhau, khó được mờ mịt lắc đầu nói, “Không biết, chỉ biết là hướng đi Hoa Châu, đêm qua không dám đi đường lớn, đường nhỏ ai biết đến chỗ nào.”

Cổ Hạo Nhiên lắc đầu nói, “Không sao, ngay cả ta cũng không biết mình đang ở chỗ nào, ngoại công muốn đuổi theo liền khó càng thêm khó, trước cứ để con giận của ngoại công nguội bốt đã.” Xuống cuối cùng Diệp Y vừa nghe thấy, quay đầu nhìn lướt qua Băng Kỳ, Băng Kỳ cũng lắc đầu tỏ vẻ không biết, nếu nói những người đương quyền của Cổ gia đều nắm rõ phương hướng, thì xác thật chính là đánh giá quá cao bọn họ.

Ừng ục, ừng ục, vài thanh âm ngoài ý muốn truyền tới, lập tức làm cho Cổ Hạo Nhiên đỏ mặt, buổi tiệc tối qua trong lòng có chuyện phiền não, không có tâm trí ẩn, hai ngày trước cũng chưa có gì bỏ bụng, hiện tại dạ dày hoàn toàn trống rỗng, sớm đã đói đến mức da ngực dán sát vào da lưng rồi (*).

(*) Nguyên văn ‘tiền hung thiếp hậu bối’: ý nghĩa nôm na chính là chỉ những người rất đói, rất gầy chỉ còn lại da bọc xương.

“Thiếu gia, chúng ta không mang theo gì hết, bằng không chúng ta gấp rút lên đường, tìm xem phía trước có thôn trang hay trấn nhỏ nào không.” Minh Thanh nhìn xe ngựa nói với Cổ Hạo Nhiên.

Cổ Hạo Nhiên tuy rằng là thiếu gia được nuông chiều từ bé, nhưng cũng không phải loại người không chịu nổi khổ cực, nghe vậy miễn cưỡng cười cười nói, “Có chút đói, bắt quả ta còn nhịn được, chúng ta cứ nghỉ ngơi một lát trước đi, chờ ngựa ăn no rồi nói sau.” Nhóm Phong nhìn thấy sắc mặt của Cổ

Hạo Nhiên có chút trắng bệch, lại vẫn dùng vẻ mặt tươi cười đối diện với mọi người, rõ ràng là không muốn cho mọi người lo lắng, lập tức sắc mặt đều trầm xuống, tối qua đi vội chỉ một lòng nghĩ chạy xa chừng nào hay chừng đó, không ai nghĩ tới phải mang thức ăn theo.

Bạn đang đọc truyện *Gia Có Điều Phu* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Cả đám đều là thiếu gia

Edit: Cesia

Điệp Y đứng ở một bên nhìn Cổ Hạo Nhiên, ánh mắt lóe lên một tia cảm xúc khó có thể nhận thấy, chậm rãi xoay người phóng tầm mắt về phía cánh rừng, liền đi về hướng tây bắc.

Cổ Hạo Nhiên trông thấy thân ảnh của Điệp Y sắp biến mất trong rừng cây, không khỏi cao giọng quát, “Người định làm gì? Ta nói trước với người, nếu đi lạc, ta sẽ không đi tìm.”

Điệp Y giống như không hề nghe thấy chỉ ngẩng đầu quan sát cây cối xung quanh, biến mất dần trong rừng cây, Cổ Hạo Nhiên hừ lạnh một tiếng sắc mặt có điểm khó coi, nửa ngày mới nói, “Phong người đi theo nàg.”

Phong mỉm cười nói, “Thiếu gia, Băng Kỳ sớm đã đi theo, chỉ là cậu không phát hiện thôi.” Cổ Hạo Nhiên sắc mặt lập tức ửng đỏ, nhìn quanh bốn phía, Băng Kỳ đang đứng ở cách đó không xa nhìn về phía tiền phương, hiển nhiên Điệp Y cũng không đi xa, lạnh lùng hừ một tiếng quay đầu đi.

Trong chốc lát Băng Kỳ đang tựa vào thân cây bỗng dựng thẳng người dậy, sắc mặt kinh ngạc quay đầu lại nói, “Thiếu gia, Nguyệt chủ tìm được nước, hỏi cậu có muốn uống hay không.”

Cổ Hạo Nhiên đầu tiên ngăn ra, sau đó nhìn quanh bốn phía, chung quanh đều là cây cối, không hề nghe thấy tiếng nước chảy, Điệp Y lấy nước từ đâu ra, miệng vốn đã khát đến đắng nghét, lập tức vừa hoài nghi vừa tò mò cùng nhóm Phong đi qua.

Chỉ thấy Điệp Y đang đứng ở phía trước một cái cây không cao hình dạng quái dị, lúc này trên thân đang chảy xuống một dòng chất lỏng màu trắng, Điệp Y đưa lưng về phía nhóm người của Cổ Hạo Nhiên nói, “Đây thụ nước có thể uống được.” Dứt lời cúi đầu uống mấy ngụm liền rời đi.

Cổ Hạo Nhiên kinh ngạc ngó chăm chăm bóng dáng của Điệp Y vài lần, nhú mảy đi tới uống thử một ngụm, ngọt lành nhiều nước, xen lẫn một cổ thần nhiên thơm mát, sau khi vào bụng còn bốc lên một tia ấm áp, cả người không khỏi tinh thần đều chấn động, cảm giác đói khát cũng biến mất không ít.

Cổ Hạo Nhiên xoay lại đối với Điệp Y nói, “Đây là cái gì? Sao ta chưa từng gặp qua, hơn nữa ngay cả nghe cũng chưa từng nghe qua?” Bên kia Băng Kỳ đã sớm cắt qua rất nhiều thân cây, nhưng vẫn không có nước chảy xuống, Phong tìm được một cây giống y đúc cây Điệp Y đã cắt lúc này, cắt qua thân cây thấy chảy ra một ít nước, uống vào miệng vị lại chua xót, hoàn toàn không thể bằng được.

Điệp quay lưng về phía Cổ Hạo Nhiên có vẻ như đang tìm gì đó, lạnh lùng nói, “Người chưa thấy qua không có nghĩa là nó không tồn tại.” Nhưng cũng không giải thích thêm gì nhiều cho Cổ Hạo Nhiên nghe, những cây này cùng loại với cây cối trong rừng mưa ở Âu Châu, Điệp Y từng mò mẫm lẫn lộn trong đó suốt một năm trời, cho nên cuộc sống trong rừng mưa vô cùng thuần thực, tất nhiên có thể nhận thức được những thứ nhìn như không thể tưởng nổi lại chân thật tồn tại. Về phần vì sao ở một nơi thiếu mưa như thế này, cây cối lại có thể sinh trưởng tươi tốt, không nằm trong phạm vi suy xét của Điệp Y.

Cổ Hạo Nhiên khó được không cãi lại, nhú mảy nhìn Điệp Y, thuận tay ở thân cây cắt qua một đao, mùi vị vẫn khó uống như trước, bên cạnh Băng Kỳ nhú mảy, cân nhắc nói, “Đây hẳn là vấn đề kinh nghiệm, tựa như trên thân thể con người chỗ nào có thể một đao trí mạng, chỗ nào chỉ đổ chút máu, không biết rõ chi tiết sẽ tìm không thấy điểm mấu chốt.”

Phong, Hành liếc nhau, hờ hững không nói lời nào, trái ngược với vẻ kinh ngạc trên mặt Băng Kỳ, thần thái của bọn họ từ kinh ngạc rất nhanh quay trở về bình tĩnh, từ lúc nhìn thấy chân diện mục của Điệp Y, ở bên người Điệp Y cho dù có phát sinh sự tình gì, bọn họ cũng không cảm thấy không thể tiếp nhận.

Vút, tiếng mũi tên nhọn cắt ngang qua không khí, ánh mắt của Cổ Hạo Nhiên chợt lóe, nhìn về phía Điệp Y đang ở đằng xa, chỉ thấy Điệp Y khom người bắt lấy một con thỏ hoang từ trong đám cỏ, trước ngực của con thỏ hoang bị xuyên thủng một lỗ, máu ào ào chảy ra, Điệp Y đem thỏ hoang ném ra sau, còn bản thân nàg thì tiếp tục tiến sâu hơn vào trong rừng.

Băng Kỳ xem xét kĩ con thỏ hoang, kinh ngạc nói, “Nguyệt chủ biết võ công?”

Cổ Hạo Nhiên không chút nghĩ ngợi đáp, “Không biết, chẳng lẽ nàg có võ công hay không, người còn nhìn không ra được?”

Băng Kỳ hoi nhú mảy nói, “Thì bởi vì vậy mới kỳ quái, mọi người xem miệng vết thương bị xuyên thủng, lực đạo cùng tốc độ đều kinh người, hơn nữa

vết thương cũng không giống đao hay kiếm hay các loại binh khí tạo thành.”

Nhóm người Cổ Hạo Nhiên tập thể đều phớt lờ nghi vấn của Băng Kỳ, một lúc Cổ Hạo Nhiên thân nhiên nói, “Nhớ kỹ nàng là chủ tử của người là đủ rồi.”

Băng Kỳ hơi cả kinh một chút lập tức nói, “Là Băng Kỳ không phải phép.” Hắn nghe lệnh Nguyệt đường, làm sao có thể nghi ngờ Nguyệt chủ, tuy rằng không có ý tưởng gì khác, nhưng đây cũng không phải là thái độ mà một thuộc hạ nên có.

Một khắc sau (khoảng 15') Diệp Y mang theo mấy con chim trĩ và thỏ hoang đi trở về, nhìn mấy người đều đang đứng ở tại chỗ hai mặt nhìn nhau, lạnh giọng nói, “Đứng đó làm gì? Muốn ăn tự mình động thủ.”

Nửa ngày cũng không có ai lên tiếng đáp lời, Minh Thanh xấu hổ lắm bậm nói, “Thiếu phu nhân bằng không chúng ta nhẫn chịu chút đi, không chừng phía trước sẽ tìm được hộ dân.”

Diệp Y mắt lạnh quét qua Minh Thanh, lại quét về phía mấy người đang vẽ mặt lúng túng đứng đó, tự mình cầm lấy một con thỏ hoang, đi tới chỗ thụ nước rửa sạch nốt tạng, đốt lửa lên, bắt đầu nướng.

Ở một bên Cổ Hạo Nhiên trầm mặc nửa ngày mới đi tới, học theo động tác của Diệp Y bắt đầu làm sạch con thỏ, Minh Thanh vội nói, “Thiếu gia, Minh Thanh đến giúp cậu.” Dứt lời vừa muốn đi tới giúp đỡ.

Cổ Hạo Nhiên nhướn mày nói, “Ngay cả cái bụng của mình cũng không tự giải quyết được, ta còn có thể kêu là Cổ Hạo Nhiên sao.” Đói bụng là một chuyện, bị Diệp Y xem thường mới là chuyện hắn không mong muốn, tuy rằng Diệp Y không biểu hiện ra ngoài, nhưng trong nội tâm Diệp Y nhất định là xem thường, Cổ Hạo Nhiên không biết từ đâu cảm giác ra được tâm tư của Diệp Y, dù sao hắn chính là cảm giác như vậy, mà hắn muốn khuất phục đối thủ, trước tiên chính là không thể cho đối thủ xem thường.

Cổ Hạo Nhiên tự mình động tay làm tất cả mọi chuyện, đứng bên cạnh nhóm Phong tuy rằng là hộ vệ của hắn, ngày thường đi theo Cổ Hạo Nhiên cũng đều là ăn no mặc ấm, cái gì cũng không cần bọn họ tự mình động thủ, tự nhiên có người đưa lên, vì Cổ Hạo Nhiên liều mạng tuyệt đối không có vấn đề, nhưng còn mấy trò này bọn họ thật sự lực bất tòng tâm, cả năm tùy tùng đều không một ai biết.

Băng Kỳ gặp Hành quay đầu nhìn hắn, không khỏi mỉm cười nói, “Đừng có nhìn ta, ta cũng không biết.” Hàng năm đi theo bên cạnh Cổ gia đương gia, có khi nào ăn ngủ qua núi rừng, khi nào thì cần tới chính mình động thủ làm thức ăn, được xếp vào tinh hoa nhân tài tất nhiên là được dùng vào mục đích lớn, thời gian của bọn họ không phải dùng để tiêu hao cho huấn luyện cuộc sống dã ngoại.

Cổ Hạo Nhiên nhất bút nhất họa đều làm theo Diệp Y, Diệp Y cũng không lên tiếng hờ hững làm theo ý mình, Cổ Hạo Nhiên nhìn thấy Diệp Y ngắt lá cây gì đó bôi lên, hắn cũng bắt chước hái theo, xem Diệp Y trở thức ăn, hắn cũng trở theo, không mất bao lâu mùi hương thơm lừng tỏa ra bốn phía, đứng ở một bên nhóm người của Minh Thanh không khỏi không tự giác nuốt nuốt nước miếng.

Cổ Hạo Nhiên thấy Diệp Y bắt đầu ăn, sớm đã đói đến không chịu nổi, miệng bắt đầu tự động tự phát cắn nuốt, vừa mới cắn một miếng thì thấy Diệp Y đưa qua con thỏ trên tay cho hắn, Cổ Hạo Nhiên ngẩn người một chút mới kinh ngạc hỏi, “Cho ta?”

Diệp Y lạnh như băng lấy qua con thỏ trên tay của Cổ Hạo Nhiên, vừa tiếp tục nướng vừa hờ hững nói, “Chưa chín, ta không muốn trên đường bị trì hoãn.”

Bạn đang đọc truyện *Gia Có Điều Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36: Đói chết kẻ nào tính kẻ đó

Edit: Cesia

Cổ Hạo Nhiên vừa nghe xong lập tức hiểu được, Diệp Y là sợ hắn ăn thịt thỏ chưa chín bị tiêu chảy, trì hoãn thời gian trốn chạy, hiện tại là thời kỳ đặc biệt không thể buông thả, khiến hắn trong lòng không khỏi vừa vui vừa giận, chỉ biết Diệp Y sẽ không tốt như vậy, đem đồ ăn cho hắn, nguyên lai là sợ liên lụy nàng, bất quá dựa vào tính tình của Diệp Y có thể ăn được thức ăn do nàng làm đã là không tồi rồi.

Nhóm hộ vệ Phong nhìn hai người ăn ngon lành, đặc biệt là Cổ Hạo Nhiên vừa ăn còn vừa tám tặc khen ngon, không khỏi trong lòng đều hâm mộ không thôi, trước liền cứ nhìn đi, phía trước nói không chừng còn có trấn nhỏ, khi đó có thể ăn một bữa no nê.

Diệp Y mang theo thịt thỏ hoang nướng còn dư lên xe cùng Cổ Hạo Nhiên, chuẩn bị tiếp tục hành trình trốn chạy, trước khi lên xe Diệp Y lạnh lùng bỏ lại một câu, “Ta vừa rồi đã xem qua, tiền phương không có bóng người.” Dứt lời lập tức chui vào xe ngựa.

Ở bên cạnh Cổ Hạo Nhiên ngáy ra một lúc, liền cười phá lên, hảo tâm vỗ vỗ vào vai Linh đang đứng bên cạnh, giữa tiếng cười vang chui vào trong xe

ngựa, lưu lại sáu người mặt nhăn nhó đau khổ, một lúc sau Minh Thanh mới khóc thét lên nói, “Thiếu phu nhân, người vì sao không chịu nói sớm?”

Xoa mày cười khổ Phong bắt đầu đi nói, “Là do tự chúng ta bỏ lỡ, thiếu phu nhân đã cho chúng ta cơ hội, bản thân chúng ta lại không tự nắm bắt.”

Ngồi ở bên trong xe ngựa vừa cười vừa nhìn chăm chú Diệp Y, Cổ Hạo Nhiên trong lòng động một chút, cơ hội lo lắng nằm ngay trước mắt, nếu không nhận thấy được sẽ bỏ qua nó, vì vậy phải tự mình gánh vác hậu quả, Diệp Y ở vô hình trung nói cho hắn, không nên để tâm mắt ở quá xa, tiền phương xa cầu là chuyện không thể đoán trước, không bằng hảo hảo nắm chắc mọi chuyện bên người, cơ hội chỉ đến một lần, nếu bỏ lỡ vĩnh viễn cũng đừng mong xuất hiện lại. Đồng thời cũng nói cho hắn một việc, nàng không thèm để ý đến người bên cạnh, nếu không có năng lực đuổi kịp nàng, nàng tuyệt đối sẽ không dừng lại chờ đợi.

Dưới sự ra roi thúc ngựa, trải qua một ngày một đêm, khi Minh Thanh rút cuộc nhìn thấy thị trấn nhỏ ở phía trước, thiếu chút nữa mừng đến khóc âm lên, sắp đói chết a, thiếu phu nhân và thiếu gia còn có cái ăn, căn bản là không sợ bị đói, muốn bắt mấy con thỏ hoang chim trĩ gì đó để điền bụng, nhưng cả đám ngay cả bóng dáng cũng tìm không thấy, ven đường vốn không hề phát hiện chút rục rịch động tĩnh gì, trừ bỏ thủy thụ điền bụng, đã muốn đói đến hoa mắt choáng váng.

“Lão bản, tuyết hoa từng ngư, thiên hương lỗ sí, nhất phẩm phi yến, bực sao phong tâm...” Đoàn người còn chưa ngồi xuống, Minh Thanh đã hướng về phía lão bản của quán rượu lưu loát khăn cặp điểm tên món ăn.

Lão bản thần sắc xấu hổ vài lần muốn há mồm đều bị Minh Thanh thao thao bất tuyệt gọi tên thực đơn dọa trở về, đến khi Minh Thanh rút cuộc cũng cho là đủ ngừng lại, lão bản mới cực kỳ ngượng ngùng nói, “Khách quan, bốn điểm không có mấy món khách quan nói, này... khách quan xem...”

Minh Thanh còn muốn nói Linh đã cướp lời, “Có món gì cứ đem lên, động tác nhanh một chút.” Đợi cho lão bản chạy lui xuống, Phong mới chậm rãi nói, “Xem ra chúng ta ăn xong bữa cơm này phải nhanh chóng ly khai.”

Minh Thanh khó hiểu đang muốn hỏi lại, đột nhiên trong đầu vừa động mặt lập tức đỏ lên, chuỗi danh sách món ăn hắn vừa gọi kia, tất cả đều là món ăn xa hoa, thị trấn nhỏ này đừng nói là có, chỉ sợ nghe cũng chưa từng nghe, chỉ cần dò hỏi một chút chẳng phải là bại lộ, đây chính là chiêu bài món ăn từ lâu của Cổ gia, vậy chẳng phải chính là tự mình báo hành tung sao.

Minh Thanh đang lúc xấu hổ không thôi, Cổ Hạo Nhiên tâm tình khá tốt xoa tay nói, “Dù sao về ngoài của chúng ta cũng đủ gây chú ý, thêm mấy câu của người cũng không tính nhiều, bớt đi vài câu cũng không tính thiếu.” Lời này cũng là sự thật, tám người diện mạo xuất chúng xuất hiện ở một nơi hẻo lánh thế này, còn phải không phải vạn chúng chú mục.

Một lát sau chương quây về mặt nhìn nổi lên một mâm thịt bò đỏ au cùng với vài món ăn hợp với trấn nhỏ hẻo lánh, nhóm người Minh Thanh không nói hai lời lập tức tấn công.

Diệp Y nhìn miếng thịt bò được cắt hoàn hảo, cầm đũa gấp một miếng nhìn xem một hồi, mặt không chút thay đổi chậm rãi bỏ xuống, Cổ Hạo Nhiên vừa cười xem nhóm người của Minh Thanh ăn lang thôn hổ yết, vừa gấp một miếng thịt bò cắn một miếng, nhú nhú mày nói, “Hương vị rất quái.” Vừa nói vừa phun ra.

Băng Kỳ thấp giọng nói, “Bên trong sạch sẽ không bỏ thứ gì, chỗ này đại khái cũng chỉ có thể làm ra được món ăn thế này.” Nguyệt đường phó chủ tự nhiên là cẩn thận, đồ ăn có bỏ thứ gì vào hay không, phương diện này hắn cũng xem như chuyên gia, bản thân làm sao có thể tự đưa lên môn.

Cổ Hạo Nhiên gật đầu khước mắt đảo qua nhìn thấy Diệp Y ngồi yên không hề nhúc nhích, không khỏi hỏi, “Người không đói bụng?” Trải qua chuyện Diệp Y nướng thỏ cho hắn, Cổ Hạo Nhiên cũng không còn gây khó dễ cho Diệp Y như trước, Cổ Hạo Nhiên không sinh sự, Diệp Y tất nhiên cũng sẽ không xung đột với hắn, bầu không khí giữa hai người mặc dầu lạnh lùng, nhưng cũng không còn giương cung bạt kiếm như xưa.

Diệp Y nhìn lướt qua nhóm người của Minh Thanh đang lang thôn hổ yết ăn, không hề có cảm xúc nói, “Ta nhớ rõ nướng đã nói chủ tử nếu không động thủ, thuộc hạ không thể tự tiện giành trước.”

Nhóm Phong nghe vậy nhất thời ngẩn người, Băng Kỳ buông đũa cúi đầu nói, “Thuộc hạ biết sai, thiếu phu nhân giáo huấn rất phải.” Trước mặt người bên ngoài Băng Kỳ tự nhiên xưng hô Diệp Y là thiếu phu nhân, trước mặt người trong nhà mới lấy Nguyệt chủ để xưng hô.

Nhóm người của Hành không khỏi đều dừng đũa, có chút trờ tay không kịp nhìn Cổ Hạo Nhiên, bọn họ cùng Cổ Hạo Nhiên tình cảm sâu đậm, Cổ Hạo Nhiên bình thường đối đãi với bọn họ giống như huynh đệ trong nhà, ngoại trừ ở những trường hợp trọng yếu mới tuân theo quy củ giữa thiếu gia và hạ nhân, ngày thường cũng không phân lớn nhỏ, những chuyện nhỏ nhặt này sẽ càng không để ở trong lòng, lúc này bị Diệp Y nói ra, không khỏi tất cả đều ngồi ngây ra, không biết phải ứng phó như thế nào cho phải.

Cổ Hạo Nhiên thấy thế có điểm nghiêm túc nói, “Bọn họ là trợ thủ của ta, không phải thuộc hạ, quy củ đó chính là ta bảo bọn họ không cần tuân thủ, người đừng làm khó bọn họ.”

Phong gấp Cổ Hạo Nhiên chống lại Diệp Y, vội nói, “Thiếu phu nhân nói đúng, thường ngày là do chúng tôi sơ sót, sau này tất nhiên nhớ kỹ.” Cảm thấy có chút kinh ngạc, Diệp Y chưa bao giờ quan tâm đến loại chuyện này, hôm nay cư nhiên lại nói rút cuộc là có ý gì, cùng Hành liếc nhau, đều nhìn ra nghi hoặc trong mắt đối phương.

Diệp Y hơi hơi gật đầu, quay đầu không nhìn tới bọn họ, bắt đầu đánh giá tiểu trấn, nhóm Phong dưới sự gợi ý của Cổ Hạo Nhiên tiếp tục ăn, bắt quả đã không còn tùy ý như lúc mới bắt đầu.

Diệp Y quan sát ngã tư đường, quá mức thanh tĩnh, ngẫu nhiên có người đi qua, cũng chỉ liếc mắt một cái liền rời đi, toàn bộ tiểu trấn tuy rằng không tới

mức lặng ngắt như nước ao tù, nhưng cũng có thể xưng thanh tĩnh vô vi, quay đầu lại nhìn về phía một bàn người đang ngồi trong tiệm rượu, khoe miệng như có như không gọi lên một tia huyết tinh tươi cười.

Cổ Hạo Nhiên hơi có chút tức giận thái độ vừa rồi của Diệp Y đối với nhóm Phong, gặp Băng Kỳ vẫn không động đũa, không khỏi quay đầu định nói lý lẽ với Diệp Y, lại vừa vặn bắt gặp nụ cười chột lóe mà qua kia, lập tức trong lòng rung mình một cái, cao thấp đánh giá hai mắt của Diệp Y, trong lòng nảy lên nghi ngờ, chậm rãi nói, “Ăn theo quy củ của người, nếu người không ăn Băng Kỳ cũng không thể động.”

Diệp Y nhìn Cổ Hạo Nhiên đạm thanh nói, “Ta không đói.”

Nghi hoặc trong lòng Cổ Hạo Nhiên càng sâu, hẳn cũng không quên vừa rồi Diệp Y đã gấp thịt bò lên, giờ lại nói không đói bụng là có ý tứ gì? Nếu nói mùi vị không ngon, Cổ Hạo Nhiên biết Diệp Y cũng không ngại điểm này, mà Băng Kỳ đã nói thức ăn tuyệt đối sạch sẽ, vậy Diệp Y đến lúc này lại không ăn là ý tứ gì?

Bạn đang đọc truyện *Gia Có Điều Phu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 37: Thông minh bị thông minh lắm

Edit: Cesia

Cổ Hạo Nhiên không khỏi gấp lên miếng thịt bò bị cắn khi nãy, giờ lên nhìn kỹ, đứng bên cạnh chường quầy thấy thế đi tới hỏi, “Thế nào? Khách quan cảm thấy có chỗ nào không hợp khẩu vị sao?”

Cổ Hạo Nhiên nhìn không ra miếng thịt bò có vấn đề gì, không khỏi lắc đầu nói, “Không có gì, chỉ cảm thấy mùi vị không được ngon lắm.”

Chường quầy chiếu cổ cười híp mắt nói, “Nơi hẻo lánh này thức ăn dĩ nhiên kém hơn so với mỹ vị ở thành trấn lớn, khách quan tạm chấp nhận ăn đi, đúng rồi, nhìn sắc trời cũng mau tối, ra khỏi bản trấn chung quanh trăm dặm đều không có bóng người, khách quan hôm nay muốn mấy gian phòng, tôi bảo tiểu nhị chuẩn bị sẵn cho khách quan, nghỉ ngơi tốt cũng tốt lên đường.”

Phong hơi hơi kinh ngạc nói, “Tôi nhớ rõ tiền phương chính là Hoa Châu, sao lại nói trăm dặm chung quanh không có bóng người?”

Chường quầy về mặt tươi cười nói, “Ha ha, khách quan khẳng định là đi sai lộ, nếu đi quan đạo tất nhiên là một đường nào nhiệt, nhưng đi sơn đạo lại phải vòng khá xa.” Gặp mấy người đều nhìn hắn, chường quầy chiếu cổ nói tiếp, “Các vị khách quan khẳng định chưa từng đi qua đường này, tôi nghĩ các vị khách quan chắc là từ Lê Châu tới, hơn phân nửa là từ chỗ ngã ba đã đi nhầm đường, hai con đường nhìn không khác biệt lắm, nhưng quan đạo thì đi thẳng đến Hoa Châu, đại khái khoảng bốn năm ngày lộ trình thì đến, nhưng sơn đạo lại phải tha một vòng lớn, chỉ sợ hơn mười ngày mới có thể đến Hoa Châu, ngoại trừ Nha Hồ trấn của chúng tôi thật sự không có địa phương nào có người ở.”

Chường quầy vừa dứt lời, Minh Thanh lập tức khóc thét nói, “Giờ thì hay lắm, thông minh bị thông minh lắm, giờ chẳng phải chờ chúng ta đến Hoa Châu, nơi đó đã sớm giăng sẵn thiên la địa võng, ông trời ơi, hy vọng lão gia tử không nghĩ tới chúng ta sẽ đi Hoa Châu.” Nhóm Phong mấy người cũng hai mắt nhìn nhau, cả đám miệng đều cười khô, cái này thì hay rồi, không quen lộ chịu thiệt, vụ mua bán này thật đúng là lỗ to.

Cổ Hạo Nhiên nhú mày nhìn Băng Kỳ, Băng Kỳ hiếm thấy được xấu hổ cười cười, thật mất mặt, không gì làm không được Nguyệt đường phó chủ, có bao giờ ném mình nơi đầu sóng ngọn gió, sơn đạo, sơn đạo, Thánh Thiên vương triều xem ra vẫn còn có rất nhiều nơi Nguyệt đường không biết, thí dụ như con đường hoang vu này, trên bản đồ cũng không có, ai biết hôm nay làm cho ngay cả được xưng là thiên chi kiêu tử (con cưng của lão thiên gia) cũng mất hết mặt mũi.

Chường quầy gấp tất cả mọi người sắc mặt đều không vui nhìn nhau, không khỏi nói nhỏ, “Các vị khách quan muốn mấy gian phòng?”

Cổ Hạo Nhiên lắc đầu đang muốn nói không cần, ngủ ở trong khách phòng đơn sơ không bằng ngủ trên xe ngựa của mình thoải mái hơn nhiều, huống chi có thể đi sớm được chút nào hay chút đó, làm gì đi lãng phí thời gian ở đây, Diệp Y đột nhiên mở miệng nói, “Chuẩn bị bốn gian.”

Cổ Hạo Nhiên không khỏi kinh ngạc nhìn Diệp Y, lại không mở miệng phản bác, chường quầy có vẻ ngoài thành thật kia nghe vậy cười híp mắt, gật đầu lui xuống.

Cổ Hạo Nhiên nhú mày nhìn Diệp Y nói, “Tại sao muốn trụ lại?”

Diệp Y thản nhiên nói, “Trẻ một ngày hay trẻ hai ngày đều không có gì khác biệt.”

Băng Kỳ lúc này cũng gật đầu nói, “Đúng đó, nếu đã chậm, chi bằng chúng ta cứ chuẩn bị cho tốt để đối diện khả năng cục diện sẽ xảy ra, nghỉ ngơi một đêm cũng tốt, chúng ta có thể bỏ trí một chút.”

Cổ Hạo Nhiên vừa nghe liền biết Băng Kỳ muốn liên lạc với người trong Nguyệt đường, lập tức gạt đầu, phái nhiều người một chút đi trước dọn sạch chường ngại, dù sao cũng tốt hơn so với chính mình mơ hồ tự đâm đầu vào. Nhìn thấy nhóm người của Minh Thanh vừa gọi thêm mười cân thịt bò, nhưng tốc độ ăn cũng đã chậm lại, Cổ Hạo Nhiên cũng cầm đĩa gấp một miếng, cho dù có khó ăn cũng không thể để bụng rỗng được. Liếc mắt thấy Diệp Y vẫn bất động, không khỏi nhủ mày đem miếng thịt bò đã gấp bỏ vào bát của Diệp Y nói, “Ăn.”

Diệp Y lạnh lùng nói, “Ta không có hứng thú đối với thứ này.”

Cổ Hạo Nhiên không khỏi khiêu khích nói, “Không thích ăn thịt bò? Ta còn tưởng ngươi cái gì đều ăn.”

Diệp Y hơi quay đầu, khẽ nhếch cằm dưới lên hướng Cổ Hạo Nhiên mỉm cười tràn ngập thị huyết nói, “Không, thịt gì ta cũng đều thích, trừ bỏ một thứ.”

Cổ Hạo Nhiên bắt gặp nụ cười quái dị trên mặt Diệp Y, truy vấn, “Trừ bỏ cái gì?”

Khóe miệng của Diệp Y gọi lên một cái chuẩn mực tươi cười, trong mắt lại lạnh đến dọa người, nhẹ nhàng kéo đầu của Cổ Hạo Nhiên lại, ghé vào lỗ tai hần chậm rãi phun ra hai chữ, “Thịt người.”

Thanh âm thanh lãnh âm vang bên tai của Cổ Hạo Nhiên, Cổ Hạo Nhiên chỉ cảm thấy đầu óc choáng váng, hoảng sợ quay đầu nhìn Diệp Y, Diệp Y cười lạnh dùng chiếc đĩa gạt miếng thịt bò trong bát, màu sắc hồng nhuận, vết cắt trong suốt, xem ra công phu đao tốt lắm.

Cổ Hạo Nhiên nửa ngày mới có thể tìm về giọng nói của mình, khó tin nói, “Ngươi là nói...” Còn chưa kịp nói hết câu đã bị khủy tay của Diệp Y thúc một cái nuốt trở về, thanh âm thanh lãnh của Diệp Y chậm rãi vang lên, “Thịt bò, thịt dê, thịt thỏ, mỗi loại đều bất đồng, hương vị không giống, đường vân lại càng không giống, rất dễ dàng phân rõ.”

Cổ Hạo Nhiên gặp nhóm người của Minh Thanh vẫn đang ăn hết miếng này đến miếng khác, trong lòng không khỏi vừa ghê tởm vừa khiếp sợ nói, “Ngươi làm sao nhận thức được?”

Diệp Y lạnh lùng nói, “Học qua.” Một sát thủ cao cấp, toàn bộ cấu tạo cơ thể con người đều phải nghiên cứu thấu triệt, ở thời điểm không có vũ khí hiện đại, phải biết thể nào dùng tối thiểu động tác cho đối phương một kích trí mạng, cho nên ngoại trừ bác sĩ không có ai so với sát thủ càng hiểu rõ chi tiết cơ thể con người, cũng không có ai so với sát thủ càng hiểu được nó yếu ớt đến nhường nào.

Cổ Hạo Nhiên hít sâu vài cái áp chế trong lòng khiếp sợ, thần sắc lập tức trở nên nghiêm túc, lạnh lùng quét mắt ra chung quanh, sắc mặt kiềm nén bất động nói với nhóm Phong, “Đừng ăn nữa, sớm chút nghỉ ngơi, ngày mai còn phải tiếp tục lên đường.” Dứt lời mặc kệ đám người Minh Thanh phản ứng, kéo Diệp Y bước đi, vẫn luôn đứng ở một bên chường quây ánh mắt nhạy bén, sớm đã biết mấy người này lấy Cổ Hạo Nhiên vì chủ, bày ra khuôn mặt tươi cười đi trước dẫn đường, Băng Kỳ và Phong liếc nhau, mọi người đều đồng loạt buông đĩa đi theo Cổ Hạo Nhiên.

Từ tiền viện đến hậu viện, Diệp Y cùng Cổ Hạo Nhiên lơ đãng đã muốn đem những thứ nên thu, thu vào trong mắt, ngay cả những thứ không nên thu cũng đã thu vào.

Bị Cổ Hạo Nhiên đuổi trở về phòng, Minh Thanh nhìn nhóm Phong nói, “Trời còn chưa tối nghỉ ngơi cái gì? Hơn nữa thiếu gia cùng thiếu phu nhân quan hệ khi nào tốt vậy? Cư nhiên ngủ chung một phòng?”

Mấy người khác đều trầm mặc một lúc lâu không có trả lời, Hành ngược lại khẽ nhủ mày nói, “Mọi người có chú ý đến ánh mắt của thiếu gia không? Rất lạnh.”

Phong có chút suy nghĩ nói, “Không chỉ có lạnh, hơn nữa vừa rồi nhìn chúng ta, ánh mắt tương đương bất thường, ghê tởm? Thương tiếc? Vui sướng khi người gặp họa? Cảm giác không thể nói rõ.”

Một bên Linh thận trọng gạt đầu nói, “Là rợn cả tóc gáy, tôi cảm giác lúc thiếu gia nhìn chằm chằm thịt bò làm cho cả lưng của tôi đều ứa ra mồ hôi lạnh, hoàn toàn không dám ăn tiếp.”

Nãy giờ vẫn không lên tiếng Liễu đột nhiên nói, “Lời nói của thiếu phu nhân nhất định là có nguyên nhân, nàng nhất định là gợi ý gì đó cho chúng ta, tựa như lần trước, tôi cảm thấy thiếu phu nhân sẽ không nói những lời chẳng đâu vào đâu, nhưng mà rốt cuộc là có ý tứ gì? Chúng ta làm sao mới có thể làm tốt vai trò hậu vệ?”

Phong nghe thấy không khỏi quay đầu nhìn về phía Băng Kỳ, Băng Kỳ khẽ nhủ mày nói, “Tôi hôm nay cẩn thận một chút, không khí nơi này khá kỳ quái, bất quá nếu Nguyệt chủ và thiếu gia muốn lưu lại, tất nhiên là bọn họ có cân nhắc, chúng ta cứ làm theo là được, cẩn thận trên hết.”

Bạn đang đọc truyện *Gia Có Điều Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Bị khinh bạc

Phong gật gù đầu nói, “Tôi cũng biết có vấn đề, lúc thiếu gia và thiếu phu nhân thấp giọng thì thầm với nhau, tôi nhìn thấy tuy sắc mặt của thiếu gia không đổi, nhưng hơi thở thay đổi, chính điểm này đã làm chúng ta chú ý.”

Hành nhìn thấy Băng Kỳ đang nhìn Phong, cười nhẹ nói, “Chúng ta đã theo thiếu gia nhiều năm, không cần cậu ấy chủ động nhắc, chúng tôi tất nhiên là hiểu được ý cậu ấy, cậu có biến hóa hay không, không cần nhìn cũng có thể cảm giác ra được, cho nên thiếu gia cũng không cần nói gì ở trước mặt chúng ta.”

Băng Kỳ nghe vậy lãnh khốc cười nói, “Chúng ta liền mỗi mắt trông chờ, nhìn xem tối nay rốt cuộc có trò hay gì lên sân khấu.” Sáu người tức thì mỉm cười tản ra, hai người một gian đi nghỉ sớm.

Ánh trăng treo cao, trong trăn nhỏ người rất thưa thớt, trời vừa tối ngay cả tiếng chó sủa cũng không nghe thấy, vẻ tĩnh lặng càng đáng sợ hơn so với ban ngày, nhóm người của Cổ Hạo Nhiên ngủ lại qua đêm ở quán trọ cũng là tiệm rượu duy nhất trong trấn, toàn trấn sớm đã tắt đèn an giấc, trong bóng đêm chỉ vọng lại tiếng gió thổi xào xạc đập vào màn cửa sổ bằng lụa mỏng.

Trăng treo giữa bầu trời, bên trong hậu viện những bông hoa nhỏ màu lam nhanh chóng nở rộ dưới ánh trăng, mùi hương thoang thoảng theo thanh phong truyền vào mỗi góc ngách trong viện.

Bên trong phòng giả bộ ngủ say, Cổ Hạo Nhiên vừa ngửi thấy mùi hoa, trí óc trong nháy mắt thanh tỉnh, cảm giác trong đầu hết sức rõ ràng, đang muốn nâng cao tinh thần, chờ buổi diễn đặc sắc đêm nay, Diệp Y bỗng nhiên nâng tay che kín mũi hân.

Cổ Hạo Nhiên tức thì mở to mắt nhìn về phía Diệp Y, chỉ thấy Diệp Y thần sắc hơi lộ ra kinh ngạc hỗn loạn với đầy đặc phần nộ, bên dưới chân cả thân mình đều căng cứng, Cổ Hạo Nhiên cảm giác được giường hơi chấn động, là Diệp Y phát run, phần nộ đến phát run, đồng thời mang theo một cổ bi thương không gì sánh kịp nháy mắt tràn ra khắp toàn thân Diệp Y, Cổ Hạo Nhiên lập tức không chút suy nghĩ nghiêng mình, gắt gao ôm Diệp Y vào trong lòng, đồng thời cũng che kín mũi miệng của Diệp Y.

Không bao lâu có người tiến vào không nói tiếng nào ôm bọn họ mang đi, bởi vì Cổ Hạo Nhiên ôm Diệp Y quá chặt, người đến không cách nào tách bọn họ ra, cũng chỉ có thể vài người cùng khiêng bọn họ ra ngoài.

Xe ngựa, son đạo, người, bên trong xe ngựa Cổ Hạo Nhiên ôm Diệp Y bị đặt ở chính giữa xe ngựa, hai người mặt đối mặt ôm sát nhau, Diệp Y đã sớm thu hồi phần nộ trên người, trở lại dáng vẻ vô cảm lạnh lẽo thường ngày, chung quanh ngồi ít nhất ba người, dựa vào cảm giác có thể cảm giác được bọn họ đang ở trong chiếc xe ngựa xa hoa của chính mình.

“Nhìn xem, bộ dạng xác thật là cực phẩm, lão tử chưa từng thấy qua ả đàn bà nào xinh đẹp như vậy, chắc chắn, nếu có thể ôm nàng vào lòng, giảm thọ hai năm lão tử cũng chịu.” Một thanh âm cực kỳ thô lỗ làm cả vừa la ó vừa cười.

“Đừng nói là hai năm, là ba năm tao cũng chịu, nhìn bộ dạng này xem, xem làn da mềm mại chưa kia, ông trời ơi, trên đời sao lại có tiểu nương tử mỹ mạo đến chừng này, hôm nay vừa tiến vào điểm, tao nhìn thấy xương cốt đều mềm nhũn.” Thanh âm the thé vừa nói vừa sờ mó người Diệp Y.

Cổ Hạo Nhiên toàn thân buộc chặt, hai cánh tay ôm Diệp Y lập tức muốn động thủ, Diệp Y bị nhốt ở trong ngực của Cổ Hạo Nhiên, tay trái hơi ấn một chút, ngăn cản ý định của Cổ Hạo Nhiên, đây cũng chẳng phải chuyện gì to tát.

Cổ Hạo Nhiên thì lại không nghĩ vậy, vừa vận xe ngựa nảy lên một chút, Cổ Hạo Nhiên theo thể khê rên một tiếng xoay người đem Diệp Y che ở dưới người, Diệp Y vốn bị Cổ Hạo Nhiên ôm vào ngực, lần này lật người Diệp Y hoàn toàn bị hân che khuất ở dưới thân, ngay cả bóng dáng cũng không lộ ra.

“A, tiểu tử này cư nhiên còn có thể động? Chẳng lẽ điệp luyện hoa của chúng ta không có tác dụng với hân?” Nghe giọng nói cư nhiên là chương quỳ.

“Lão Tam, giỡn chơi sao, bao nhiêu năm qua có kẻ nào không trúng chiêu của nó, mặc kệ là võ công có cao bao nhiêu, bảo bối này chưa lần nào mất linh, tiểu tử này chúng ta cũng đã kiểm tra qua, xem tư thế bọn họ ôm nhau chúng ta kéo thế nào cũng kéo không ra, hân còn có thể động sao, đa phần là do vừa rồi xóc nảy, trước kia tao cũng có gặp qua, không có việc gì, không có việc gì.” Thanh âm thô lỗ tùy tiện nói.

Chương quỳ ừ một tiếng liền không nói tiếp, thanh âm the thé hừ lạnh một tiếng, một cước đá vào người của Cổ Hạo Nhiên nói, “Cút chó, tên vương bát đản này vận khí quá tốt, có một nữ nhân mỹ mạo như thế ám giương, mẹ nói, như thế này còn thể nào sờ?”

Thanh âm thô lỗ hắc hắc cười rộ lên, “Lão Tử, mày không xem bộ dạng của hân sao, bộ dạng thể kia chẳng phải cực phẩm trong nam nhân sao, nữ nhân này khẳng định là của trại chủ, chúng ta nhìn cũng không được ăn, tên này thì không giống, lão tử, năm nay nghe nói thật thịnh hành tiểu quan, nghe nói chơi so với nữ nhân còn đã ghiền.” Vừa nói vừa hạ lưu sờ soạng người của Cổ Hạo Nhiên, thanh âm the thé kia cũng đi theo vừa cười vừa đối với Cổ Hạo Nhiên gờ trờ.

Diệp Y bị Cổ Hạo Nhiên áp ở dưới thân, cảm giác được Cổ Hạo Nhiên toàn thân đều buộc chặt, cả người tràn ngập lửa giận tựa như hồng thủy vỡ đê, sắp cuộn cuộn tràn ra, nhiệt độ cơ thể vọt thẳng lên ba mươi độ, hiển nhiên đã tức giận đến muốn giết người, bên tai nghe thấy tiếng cười dâm dăng của hai gã đó, lẳng lặng chờ đợi Cổ Hạo Nhiên ra tay. Tuy rằng Diệp Y cũng không biết một nam nhân bị nam nhân khác sờ mó mấy cái có đến mức muốn giết người hay không, bất quá tin tưởng một kẻ kiêu ngạo như Cổ Hạo Nhiên thế nào cũng sẽ không nuốt mồi nhục này xuống.

Một giây, hai giây, ba mươi giây, Cổ Hạo Nhiên vẫn bất động, Diệp Y hơi chút kinh ngạc, ấn nhẹ vào ngực của Cổ Hạo Nhiên, Cổ Hạo Nhiên toàn thân

buộc chặt, ôm lấy nàng ngón tay đang đặt trên lưng nàng hơi siết lại một chút, nhưng rõ ràng không có sức, Diệp Y lập tức hiểu được, lúc này Cổ Hạo Nhiên đã hấp vào một ngụm mùi hoa, thần trí tuy thanh tỉnh nhưng vẫn bị ảnh hưởng.

Diệp Y nghe hai gã kia hạ lưu bình luận trên người Cổ Hạo Nhiên chỗ nào sờ hạo, cảm giác được Cổ Hạo Nhiên đang áp lực phần nộ, đột nhiên há mồm cắn một cái vào ngực của Cổ Hạo Nhiên, cảm giác được thân thể của Cổ Hạo Nhiên căng ra, Diệp Y không có cắn tiếp, ngược lại vươ đầu lưỡi xuyên thấu qua y phục nhẹ nhàng liếm vào chỗ Cổ Hạo Nhiên vừa mới bị cắn.

Bị nam nhân khinh bạc Cổ Hạo Nhiên ngoại trừ phần nộ, đáy lòng càng cảm thấy nhục nhã, trước mặt nữ nhân của hắn, trước mặt Diệp Y bị nam nhân đáng ghê tởm chạm vào, chuyện như vậy có thể nào nhẫn nhịn được, bất hạnh thân thể lại không thể động, ngọn lửa phần nộ thiêu đốt hừng hực trong lồng ngực, càng thiếu càng lớn, trong lòng âm thầm thề, thân thể một khi khôi phục hẳn tuyệt đối làm cho hai gã đó không chết từ tế được, bỗng dưng cảm thấy ngực bị Diệp Y hung hăng cắn một cái, rất đau.

Cổ Hạo Nhiên trong phút chốc không rõ Diệp Y đang làm cái gì, ngay sau đó liền cảm thấy Diệp Y lại thay đổi phương thức khác gầy vò vết cắn khi này, nhẹ nhàng liếm, mút sâu vào, dùng sức cắn, ở cùng một vị trí không ngừng lặp đi lặp lại liên tiếp động tác, Cổ Hạo Nhiên chỉ cảm thấy ngực vừa đau vừa tê lại vừa ngứa, một loại cảm giác không thể diễn tả kích thích từng địa phương trên thân thể, toàn thân dần dần nóng lên.

Bạn đang đọc truyện *Gia Có Điều Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Ô thổ phỉ

Edit: Cesia

Diệp Y cảm giác được thân thể của Cổ Hạo Nhiên biến hóa, vẫn không ngừng lặp đi lặp lại động tác vừa rồi, Cổ Hạo Nhiên bị Diệp Y vừa liếm vừa cắn, làm hắn cảm thấy giống như có vô số con kiến đang bò qua bò lại ở trên người, lần trong đau khổ còn có loại cảm giác xa lạ khiến cho mỗi đầu dây thần kinh đều rung động, kích thích cả thân thể lẫn thần kinh, bất tri bất giác Cổ Hạo Nhiên đã sớm quên mất hai bàn tay tà ác ở trên lưng, theo bản năng càng gia tăng sức ôm chặt Diệp Y hơn nữa, hung hăng không thể đem Diệp Y khám nhập vào trong thân thể của chính mình.

Diệp Y phút chốc bị Cổ Hạo Nhiên ôm đến không thở nổi, vốn bị đè ở dưới ngực mũi miệng đều bị che lại, ngay cả hô hấp cũng khó khăn, không khỏi dùng sức cắn thật mạnh Cổ Hạo Nhiên một cái, Cổ Hạo Nhiên hơi chấn động, cánh tay đang đặt ở trên lưng Diệp Y càng ra sức siết chặt hơn nữa, chế trụ Diệp Y, suy nghĩ còn chưa kịp thông qua não bộ hai chân đã trực tiếp gia tăng lực đạo khóa chặt lấy Diệp Y.

Thân thể biến hóa, Cổ Hạo Nhiên trong nháy mắt liền phản ứng lại, buông lỏng lực đạo tránh cho áp hòng Diệp Y, thân thể vẫn cứ gắt gao quấn chặt lấy Diệp Y, ý thức nói cho hắn phải buông ra, thân thể lại trực tiếp phốt lờ ý thức càng thêm dán sát hơn nữa, Cổ Hạo Nhiên không khỏi dùng sức ấn một chút vào lưng Diệp Y, không ra tiếng thông qua ngón tay phát ra nghi vấn, “Làm cái gì? Lúc này còn cắn đồ người ta?”

Không đợi Diệp Y đáp lại, Cổ Hạo Nhiên đột nhiên phát giác thân thể bỗng dưng có lại sức lực, bàn tay ở trên lưng Diệp Y không khỏi cử động một chút, cư nhiên đã không còn cảm giác vô lực và bị trói buộc như lúc này, cả cảm giác choáng váng yếu ớt trong đầu cũng biến mất vô tung vô ảnh, Cổ Hạo Nhiên tức thì hiểu được hành động vừa rồi của Diệp Y làm sao gọi là câu dẫn, rõ ràng là dùng biện pháp của riêng nàng cường chế thay đổi sự khống chế của được vật đối với thân thể hắn, Cổ Hạo Nhiên trong lòng hiểu được tức thì tức không phải mà mừng cũng không được, mừng là bởi vì đã thoát khỏi sự khống chế của được vật, mà tức bởi vì Diệp Y chỉ với vài động tác nhỏ đã khiến hắn phản ứng như thế, cái này như thế nào xong việc? Không khỏi tức tối nương theo xe ngựa xóc nảy, tay chuyển dời xuống bên hông của Diệp Y, nặng nề không đồng nhất bắt đầu tiến hành khiêu khích, chính hắn có phản ứng trong khi Diệp Y thì vẫn cứ lãnh giống như khối băng, mặt mũi hắn quăng chỗ nào cho phải.

Diệp Y thấy Cổ Hạo Nhiên khôi phục cư nhiên không đi tìm mấy kẻ phía sau tính sổ, ngược lại bắt đầu giờ trò khiêu khích nàng, không khỏi hơi dùng sức cắn hắn một chút, người của Cổ Hạo Nhiên tức thì căng ra, động tác ở tay không ngừng không chậm lại, ngược lại còn nhanh hơn nữa, càng ra sức vuốt ve nàng, Diệp Y cảm giác được thân thể của Cổ Hạo Nhiên biến hóa, không khỏi có chút kinh ngạc, thấy Cổ Hạo Nhiên cũng không có ý định ra tay, tức thì cũng lười quan tâm hắn, để mặc cho bàn tay đang giấu ở bên dưới của hắn giờ trò.

Lại không biết Cổ Hạo Nhiên tuy rằng tuổi trẻ, sự việc từng trải cũng không tính thiếu, mới đầu hắn quả thật lửa giận ngút trời hận đến không thể giết người, nhưng một khi tinh tâm lại liền hiểu được hiện tại nếu động thủ chính là đã thảo kinh xà, hành động vô lễ đó nhìn cũng qua, lại không chết người được, chờ đến thời điểm toàn bộ tính sổ.

“Được rồi, được rồi, ta nói hai người các ngươi sờ đủ chưa, nam nhân như thế các ngươi nghĩ nhị trại chủ sẽ ban xuống sao? Đừng đến lúc đó hắn được sủng ái, xem nhị trại chủ nghe theo hắn hay là vẫn còn nhớ tới các ngươi, bản thân có chút tự giác đi, sắp tới son trại, ta còn chờ hai người này mang đến cho chúng ta địa vị cao kia.” Chương quẩy lạnh giọng quét lại đây, thành công làm cho hai người kia thu hồi lại tay.

Dừng xe, xuống xe, tiếng người ồn ào huyền não, bị khiêng vào trong, thả xuống đất, Diệp Y rõ ràng cảm giác đã đến đích.

Tiếng âm ỉ huyền não không cách nào hình dung được, giống như vừa bước vào một cái chợ, khắp nơi đều là tiếng ồn, tiếng la hét náo chửi, tiếng cười đùa, tiếng uống rượu, tiếng vung quyen, tiếng khóc, tiếng kêu thảm thiết, còn có tiếng rên rỉ thối nát, Diệp Y nghiêng tai nghe hết thấy, áp lực quanh thân

càng lạnh, Cổ Hạo Nhiên nhận ra Diệp Y biến hóa túm chặt lấy cánh tay hắn, giống như muốn an ủi gắt gao ôm chặt nàng vào trong lòng.

Giữa tiếng huyền thuyên ồn ào, chương quỳ đề cao giọng nói, “Bẩm báo hai vị trại chủ, hôm nay chúng tôi bắt được mấy mẻ cá lớn, không dám tự tiện quyết định sinh tử của họ, cố ý đưa đến để hai vị trại chủ quyết định.” Lời nói vừa dứt cả sảnh đường đang ồn ào lập tức an tĩnh xuống.

Một đạo thanh âm trầm không kiên nhẫn nói, “Là loại mặt hàng gì? Tiểu Tam, đừng lại đưa tới loại kém chất lượng.”

Chương quỳ cười hắc hắc nói, “Lần này là cực phẩm, hai vị trại chủ tuyệt đối ưa thích.” Dứt lời giống như đang nâng ai đó lên, Diệp Y nghe thanh âm phồng chùng là nhóm Phong.

“A, mấy nam nhân này bộ dạng quả thật không tồi, ừ, xem như tính cực phẩm, đúng khẩu vị của cô nãi nãi, tiểu Tam, lần này làm tốt lắm, đi xuống lĩnh thưởng đi.” Một giọng nữ sang sảng như bò rống từ phía trước truyền đến. Trong lúc nhất thời chung quanh đám người vốn đang yên tĩnh, tức thì vỡ ra cười đùa ầm ĩ.

Đại trại chủ hắc hắc cười lạnh vài tiếng nói, “Hảo mặt hàng, bắt quá ta không có hứng thú đối với nam nhân, Ngũ Anh, lần này vài cái đủ cho người đùa vài ngày, nhưng đừng có hai ba ngày lại giết chết.”

Nhị trại chủ gọi Ngũ Anh cười hắc hắc dâm đãng nói, “Xem thân thể khẳng định không phải không dùng được, hơn nữa bộ dạng lại tốt thế, ta như thế nào bỏ được, cho dù còn sống làm cái bình hoa nhìn cũng đẹp mắt, hắc hắc.” Vừa nói thanh âm vừa hướng nhóm Phong đi tới.

“Nhị trại chủ, có đồ tốt vậy, vậy vài cái trong tay có phải thưởng cho chúng tôi chơi đùa hay không?” Một thanh âm dâm loạn theo bên trái truyền đến, tiếp theo đó là tiếng xuyt xoa trầm trở không ngừng hòa theo.

Không đợi cho nhị trại chủ nói chuyện, một giọng nam cuồng quát hoảng sợ vang lên, “Đừng, nhị trại chủ tôi chỉ hầu hạ ngài, đừng giao tôi cho bọn họ, nhị trại chủ.”

Nhưng chỉ nghe thấy tiếng cười dâm đãng của Ngũ Anh vang lên chậm rãi lần trong tiếng nói, “Các người thích cứ mượn chơi đi, mấy kẻ đó ta đã sớm ngấy.” Lời nói vừa dứt lập tức nghe được một trận cuồng tiếu kèm theo vài tiếng thét chói tai, “Đừng, đừng, sẽ chết, sẽ chết.” Tiếng thét chói tai nói không nên lời sợ hãi cùng tuyệt vọng.

Thanh âm dâm loạn lúc trước cười ha ha nói, “Tiểu nữ nhân, ca ca sẽ thương người, ha ha.”

Lại thêm một tiếng thét chói tai, tiếp theo đó là tiếng tát tai, thanh âm dâm loạn kia bộc phát phần nộ nói, “Hảo tiểu tử, cho người mặt mũi người lại không biết xấu hổ, người nguyện ý cũng phải làm, không nguyện ý cũng phải làm, lão tử xem hôm nay có làm chết người hay không.” Nói xong chợt nghe thấy tiếng quần áo bị xé rách, trộn lẫn với tiếng cười dâm đãng xung quanh.

“Ha ha, lão Tam, xem ra hôm nay người lại có thượng đẳng thịt bò để bán.” Đúng là thanh âm của Ngũ Anh.

Chương quỳ lão Tam còn không trả lời, chợt nghe thấy một đạo thanh âm lười biếng vang lên, “Thật ồn ào, ngủ một giấc cũng không yên.” Đúng là thanh âm của Phong, đại sảnh vốn ồn ào rung chuyển trong nháy mắt đều an tĩnh.

“Ở đây đang trình diễn trò hay, người tình chậm.” Thanh âm của Băng Kỳ.

“Oa, chẳng lẽ là đang hoan nghênh chúng ta sao?” Thanh âm hoang mang của Minh Thanh, vừa nghe chỉ biết là giả.

“Không giống, chúng ta không biết những kẻ này.” Thanh âm ung dung của Hành.

Bạn đang đọc truyện *Gia Có Điều Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 40: Tình huống

Edit: Cesia

Cổ Hạo Nhiên vừa nghe thấy tiếng thét chói tai liền muốn động thủ, lúc này nghe thấy nhóm Phong mở miệng nói chuyện, liền kiềm chế ý định vừa rồi, lẳng lặng nằm ở một bên xem trò hay, một bên đề Diệp Y, tiếp tục giả trang, nhóm Phong đều tỉnh, bọn họ hai người vẫn còn làm bộ bất tỉnh nhân sự, Diệp Y cũng không làm gì đáp lại, vẫn như trước kiềm chế bất động.

“Ồ, sớm thế đã tỉnh? Lão Tam.”

Chương quỳ vội hướng Ngũ Anh nói, “Mấy người này có võ công, tự nhiên sẽ sớm tỉnh lại, nhị trại chủ xin cứ yên tâm, chỉ là thanh tỉnh sớm chút, thời

gian chưa đến bọn họ sẽ không động đậy được.”

Nhị trại chủ Ngũ Anh cười hắc hắc nói, “Sáu vị tiểu nữ nhân của ta, đêm nay các ngươi phải hầu hạ ta, các ngươi có bằng lòng không?” Cố tình ngữ điệu kiều mị, lọt vào trong lỗ tai lại làm cho ngươi ta phát lạnh.

Chỉ nghe thấy Phong miễn cưỡng nói, “Ngươi? Một mình ngươi chịu nổi cả sáu người bọn ta sao? Ngươi là quá tự đề cao mình, hay là xem thường chúng ta?”

Tiếp theo đó là thanh âm của Hành bên cạnh vang lên, “Huynh đệ, tay chân còn không nghe sai sử, ngươi còn muốn mạnh mẽ cái gì? Coi chừng một chết.”

Tiếng cười thản nhiên của Phong truyền đến, “Cũng phải, chết có hơn trăm ngàn cách, như vậy một chết quả thật có chút dọa người.”

Hai kẻ không coi ai ra gì nói linh tinh, khiến cho đại diện trong nháy mắt đều tĩnh lặng, nửa ngày Ngũ Anh mới ha ha cười phá lên nói, “Hào, hào, ta liền thích nam nhân có cá tính, người đâu, dẫn bọn họ đi tắm rửa sạch sẽ, đêm nay ta muốn hảo hảo hưởng dụng.”

Nãy giờ vẫn không thể chen vào chương quỳ lão Tam, lúc này mới cướp lời, “Nhị trại chủ chờ một chút, mấy tên đó mới chỉ là đồ khai vị, đồ tốt còn ở phía sau.”

Ngũ Anh rõ ràng đề cao giọng, hứng thú nói, “Lấy ra nữa nhìn xem.”

Chương quỳ lão Tam cười hắc hắc, tránh ra nãy giờ vẫn che ở phía trước Cổ Hạo Nhiên và Diệp Y, đồng thời đem mặt của Cổ Hạo Nhiên nâng lên chống lại toàn bộ người trong sảnh, thành công làm cho toàn bộ người trong sảnh nhìn rõ hai trông mắt.

“Ha ha ha ha, cực phẩm, cực phẩm, đây mới thật sự là cực phẩm, cô nãi nãi chưa từng nhìn thấy qua mỹ nam như thế, rất có hương vị, ta thích, ta thích.” Càng nói thanh âm càng gần, hiển nhiên là kiểm chế không được vọt tới.

Chương quỳ lão Tam nhìn thấy Ngũ Anh hưng hăng vọt tới, hiển nhiên là không nhìn thấy Cổ Hạo Nhiên trong lòng đang ôm một người, vội nói, “Nhị trại chủ, chờ một chút, trong lòng hấn đang ôm nữ nhân là hiển cho đại trại chủ, ngài xông tới làm bị thương người sẽ không tốt lắm.” Vừa nói vừa ngăn cản ở phía trước đang chảy nước miếng Ngũ Anh vừa gọi người tiến tới tách bọn họ ra, Cổ Hạo Nhiên lúc này cũng không còn ôm chặt như trước không chịu buông, y thế buông tay, đồng thời chậm rãi mở mắt ra, trang quá cũng không tốt lắm.

Ngay khi chương quỳ lão Tam xoay Diệp Y lại hướng mọi người, trong nháy mắt cả sảnh đường chỉ nghe thấy tiếng không khí hít vào, pha tạp với tiếng chén rượu loảng xoảng rơi xuống đất, hiển nhiên, dung mạo của Diệp Y đã khiến cho cả đám thổ phỉ chưa từng nhìn thấy qua quên sạch hết mọi thứ.

Diệp Y tựa vào vai của Cổ Hạo Nhiên chậm rãi mở to mắt, dung mạo của hai người tựa như nhật nguyệt lóa mắt, tuy rằng nhìn qua có vẻ chật vật tựa vào nhau, lại hoàn toàn không tổn hao chút nào đến khí chất tao nhã, cao quý, xuất trần của bọn họ, ngược lại còn gia tăng thêm một cảm giác suy sút mê loạn.

Diệp Y nhìn lướt qua kẻ đang khiếp sợ, choáng váng tròn mắt nhìn Cổ Hạo Nhiên Ngũ Anh, nữ nhân này thật không thể dùng từ nữ nhân để hình dung, miễn cưỡng còn có thể gọi là giống cái, vóc dáng của ả bự chẳng sợ là có 1m9, có thể gọi là eo tròn chân thô, khí chất buru hân, khuôn mặt vừa tròn lại dẹt như bánh nướng, còn mọc đầy tàn nhang, cặp mắt ti hí, mũi tẹt, cộng thêm cái mồm to đầy máu, lúc này đang lộ ra dày đặc răng nanh, còn nhều nước miếng. Dáng người nhìn thế nào cũng nhìn không thấy cái gọi là đường cong nữ tính, cho dù là thẳng băng như sân bay cũng không tính, cơ bắp rắn chắc có thể liều mạng so với mấy nam nhân ở chung quanh, mặc kệ nhìn từ chỗ nào cũng nhìn không ra ả ta có điểm gì liên hệ với nữ nhân, nhưng ả ta không chỉ mặc vậy, đã vậy tô son trát phấn, khiến cho bộ dạng người chẳng ra người quý chẳng ra quý.

Đảo qua Ngũ Anh, Diệp Y quan sát một chút hoàn cảnh xung quanh, tầm mắt hướng về phía tiền phương nam nhân đang ngồi ở cao cao tại thượng kia, bộ dạng rất giống Ngũ Anh, bất quá đồng dạng vóc người vạm vỡ đôi lại ở trên thân nam nhân, ngược lại tăng thêm một cô kinh sợ, so với Ngũ Anh xem đỡ khủng bố hơn, lúc này hấn đang không nháy mắt nhìn trừng trừng vào nàng, bên người còn ôm một nữ nhân bộ dạng nhu nhược, bên cạnh còn quý gối ba bốn cái, đầu cũng không dám nâng ngẩng ngay tại chỗ.

Diệp Y trên mặt toàn vô biểu tình đảo mắt ra chung quanh, nhìn thấy trên mặt đất đang hỗn loạn nhiều người, có hai ba cái, y quan không chỉnh có, diện mạo bất thiện có, tóm lại liếc mắt một cái đã biết không phải kẻ tốt, mà ở giữa đám người đó có vài kẻ quần áo rách bươm, mấy nam nhân này diện mạo đều thanh tú, khí chất trên người hoàn toàn khác với đám thổ phỉ, chỉ có điều về mặt đều đại ra, trong mắt lộ ra thật sâu tuyệt vọng cùng bi thương, trên thân còn quần quanh vô số cánh tay, trần trụi nửa người lộ ra làn da dày đặc những vết roi, vết phỏng, xanh tím, vết thương, phủ kín toàn bộ thân thể, làm cho người ta ngay cả nhìn cũng không đành lòng.

Trong đó còn có một nam hài bộ dáng vẫn còn nhỏ, đang bị một người đè ở dưới thân, đùi còn bị kẻ khác đè xuống, toàn thân sớm đã không còn mảnh vải, lúc này đang sợ hãi khóc, bởi vì Phong đứng lúc mờ miêng, nấn thính đám người đều dừng lại động tác, nam hài còn chưa bị trừng phạt, thương tổn.

Diệp Y nhìn quét qua một lần toàn bộ gương mặt trong đại sảnh, có rất nhiều gương mặt đã nhìn thấy lúc hành tẩu ở ngã tư đường buổi chiều, còn có mấy kẻ khách nhân ngồi ở quán rượu ăn cơm, Diệp Y không khỏi âm thầm cười lạnh, quả nhiên không có đoán sai, điểm quả thật chính là hắc điểm, toàn bộ trần này chính là một ổ thổ phỉ hắc tới cực điểm.

Thu hết thảy vào trong lòng, Diệp Y đang tính thu hồi tầm mắt, đột nhiên khước mắt quét tới một đạo ánh mắt không tầm thường, Diệp Y nâng mắt chống lại, chỉ thấy kẻ này cũng xem như trong nhóm người hầu hạ Ngũ Anh, lúc này hấn đang bị nhân ôm vào trong lòng, nghiêng nghiêng thả xuống đất, cho nên lúc này nhìn quét qua không thấy hấn, diện mạo của người này cũng xem như thanh tú, duy có ánh mắt giống như một đầm nước sâu, sâu không thấy đáy, trong mắt không có tuyệt vọng cũng không có bi thương, bình tĩnh tựa như kẻ gặp phải mọi chuyện không phải bản thân mà là người khác.

Điệp Y cùng hấn mắt đối mắt với nhau, cảm xúc trong mắt người nọ cũng không thay đổi, không có đối với Điệp Y thương tiếc, cũng không có đồng tình, có chỉ là tự bảo hộ bản thân, đúng, là bảo hộ, cùng với ẩn sâu trong đáy mắt chính là khát vọng muốn sống mãnh liệt, Điệp Y nhìn thoáng qua phía trước phần ngực lõa lồ của hấn, vết thương ít hơn rất nhiều so với mấy người kia, liếc mắt một cái có thể nhận thấy, dưới tình huống ác liệt thế này, hấn vẫn không buông tha cho đối với sinh mệnh cố chấp, cố gắng lựa chọn phương thức ít thương tổn nhất, để đạt được mục đích sống sót.

Lại nói tiếp thời gian tựa hồ như trôi qua thật lâu, kỳ thật chẳng qua là vài cái chớp mắt, Điệp Y không nhìn về phía nhóm người Phong, mà thu hồi tầm mắt nhìn chăm chú vào nhóm người của chương quây lão tam ở phía sau, đang dựa vào bên cạnh thân hình của Cổ Hạo Nhiên hơi hơi lung lay, Điệp Y rõ ràng cảm giác được Cổ Hạo Nhiên cư nhiên muốn ói.

Bạn đang đọc truyện *Gia Có Điều Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Trước giờ giết chóc

Edit: Cesia

Cổ Hạo Nhiên vừa mở mắt ra liền nhìn thấy Ngũ Anh đang đứng trước mặt, bộ dạng cùng với hóa trang thật sự quá mức khủng bố, lúc này Ngũ Anh cũng đã phục hồi lại tinh thần, còn ném cho Cổ Hạo Nhiên vài vãi mị nhãn nặng ký, Cổ Hạo Nhiên lập tức nhin không được ói ra một trận, vất và liếc mắt về phía nhóm Phong ý hỏi, như vậy các ngươi cũng có thể tâm bình khí hòa thảo luận loại chuyện đó, bội phục.

Phong nhú mày nhìn lại, vô thanh nhần gửi, cậu cũng biết là chúng tôi vất và, ghê tởm a.

Ngũ Anh thấy Cổ Hạo Nhiên làm bộ nôn khan, nũng nịu xông tới ôn nhu nói, “Ai nha, thế nào? Có phải là hấp quá nhiều điệp luyện hoa không? Bảo bối của ta, ngươi đừng làm ta sợ nha.” Vừa nói vừa về mặt thương tiếc ngồi xỏm xuống bên cạnh Cổ Hạo Nhiên, nhắc tay định sờ vào mặt của Cổ Hạo Nhiên.

Cổ Hạo Nhiên vừa nghe vốn chỉ nghĩ muốn phun nước bọt, hiện tại ngay cả muốn học máu cũng có, thật sự là sồn tóc gáy, thân mình đang dựa vào Điệp Y không khỏi rung mình mấy cái, ngay cả Điệp Y cho dù thái son băng trước mặt mặt cũng có thể không đổi sắc, cũng chưa từng nhìn thấy qua tình tình sấm vai thực nữ, cảnh diễn này thật sự so với địa ngục còn khủng bố, lập tức cũng mất tự nhiên rằng kéo kẹt vài cái.

Cổ Hạo Nhiên vừa thấy bàn tay to tổ bố như nải chuối tây của đại thực nữ kia hướng về phía mặt mình, làm bộ nhổ ra một ngụm nước miếng, một bên còn giả trang yếu ớt rên rỉ hai tiếng nói, “Thật có lỗi, sợ y.” Nhóm Phong ở bên kia khinh bỉ thu hồi ánh mắt, lúc này còn ra vẻ tao nhã, ghê tởm.

Vốn tưởng Ngũ Anh cho dù không chửi ầm lên cũng phải rút tay về để lau sạch nước bọt, ai ngờ nữ nhân kia còn về mặt mê đắm đưa bàn tay bị dính nước miếng lên mũi, hít vào mấy hơi thật sâu, khởi động cổ họng như bò rống giả trang ôn nhu nói, “Thơm quá, bảo bối của ta cho dù nước miếng cũng là cực phẩm, um, ngươi thật sự là ông trời ban cho ta, bảo bối, chúng ta đi nghỉ ngơi đi.”

Nói vừa xong chỉ nghe thấy một trận nôn mửa truyền đến, không phải Điệp Y cũng không phải Cổ Hạo Nhiên, bởi vì Cổ Hạo Nhiên đã muốn hoàn toàn bị thạch hóa, là quá ghê tởm. Tiếng nôn mửa là do đám huynh đệ phía sau Ngũ Anh phát ra, thử hỏi bảo người ngày thường nhìn quen Kim cang đại lực sĩ, lúc này lại bất chước như Tây Thi ôm ngực, hai mắt lóe sao, nũng nịu mềm giọng, ta nghĩ không có người nào có thể chịu được.

“Ta nói Ngũ Anh, ngươi đừng làm ta ghê tởm chết, đêm nay còn có chuyện tốt.” Giọng nói phát ra từ đại trại chủ sau khi khiếp sợ mỵ mạo của Điệp Y rồi cuộc hoàn lại hồn, liền bắt gặp biểu hiện phản kích của Ngũ Anh, chúng huynh đệ không dám nói chỉ dám làm, chỉ có hấn vừa dám nói vừa dám làm, lập tức ném nữ nhân ở trên người, vọt về phía Điệp Y.

Ngũ Anh trừng mắt liếc đám người ở phía sau, mới hướng về phía đại trại chủ cười hắc hắc nói, “Đại ca, ngươi ôm người của người, ta ôm người của ta.” Nói xong quay đầu hướng mọi người nói, “Chúng huynh đệ đêm nay cứ uống thoải mái, hôm nay đại trại chủ, nhị trại chủ của các ngươi rất cao hứng.” Trong đại sảnh mọi người ầm ầm cười to lên, tiếp theo vừa cao giọng trầm trồ xuýt xoa, vừa uống rượu náo loạn ầm ĩ. Chương quây lão tam cũng cười hắc hắc tự với mọi người cùng náo loạn, xem hai người cao hứng như thế, ban thường là không thiếu được, không cần vội muốn phong thưởng tối nay.

Nhìn hai cái đại tinh tinh vọt tới trước mặt, Cổ Hạo Nhiên cười lạnh nói, “Các ngươi hình như đã quên hỏi ý kiến của chúng ta.”

Đại trại chủ Ngũ Hùng cùng nhị trại chủ Ngũ Anh hơi hơi sững người một lúc, Ngũ Hùng cười ha ha nói, “Tiểu tử này thật thú vị, cư nhiên còn dám cho ta ý kiến.” Ngũ Anh cũng lập tức cười rộ lên the thé, đám người chứng quanh cũng vừa uống rượu vừa hùa theo quát mắng, giễu cợt, hỗn loạn với tiếng thét chói tai của đứa nhỏ, dội vang cả đại sảnh đường.

Giữa tiếng động nhốn nháo hỗn loạn, Điệp Y nhướn mày đột nhiên mở miệng, “Cười đủ chưa?” Thanh âm lạnh lạnh lạnh như nước đá lọt vào tai mỗi người, kèm theo hàn ý băng lãnh thấu xương. Đám người không khỏi rung mình, tiếng động ồn ào náo loạn cũng tức thì an tĩnh xuống.

Hai mắt của Điệp Y nhìn thẳng vào ánh mắt thiêu đốt dục hóa của Ngũ Hùng, lạnh lùng nói, “Giải được.”

Ngũ Hùng khiếp sợ Diệp Y lạnh như băng, sững ra nửa ngày mới phản ứng lại, cười ra tiếng nói, “Muốn giải được của điệp luyện hoa, tiểu mỹ nhân, ta cũng không sợ nói cho các ngươi biết, điệp luyện hoa căn bản không có giải được, chỉ cần qua mười hai canh giờ tự nhiên có thể cử động, bất quá, tiểu mỹ nhân nàng chỉ cần hầu hạ tốt ta, ta tự nhiên sẽ không làm cho nàng một ngày đều nằm ở trên giường, hắc hắc, mỹ nhân của ta.”

Diệp Y còn không mở miệng, bên cạnh Cổ Hạo Nhiên đã ngắt lời, “Ngươi muốn đụng đến bọn ta, cũng không xem xem chúng ta là loại người nào, động đến một cọng tóc của chúng ta, ta sẽ làm cho ồ thổ phi của các ngươi ngay cả chó gà cũng không tha.”

Ngũ Anh lập tức cười ha ha nói, “Bảo bối của ta, chúng ta đúng là sợ nha, hắc hắc, ở nơi mờ mịt thâm sơn này ngươi còn có thể làm được gì? Bảo bối của ta ngươi cũng đừng phô trương thanh thế, chúng ta không bị dọa dẫm, cho dù ngươi thật sự bản lĩnh thì thế nào, trước kia có người còn lớn tiếng hơn so với ngươi, đến cuối cùng ngay cả mảnh thịt vụn cũng không còn, ta cũng chưa thấy qua kẻ nào tìm tới cửa, bảo bối, ngoan ngoãn theo ta, chúng ta hết thấy đều dễ nói chuyện, bằng không chơi chán, ta ném ngươi cho bọn hần chơi, khi đó đừng nói tỷ tỷ không thương ngươi.”

Cổ Hạo Nhiên hơi hơi lộ ra vẻ mặt sợ hãi, nhìn Ngũ Anh nói, “Ta đây y ngươi, ngươi có phải để cho ta tự do đi lại không?”

Ngũ Hùng chen vào nói, “Tiểu tử, đừng nghĩ chạy, lọt vào tay bọn ta đừng nghĩ có ngày có thể chạy trốn, nói cho ngươi, cả Nha Hồ trấn này đều là son trại của bọn ta, bên trong tất cả đều là thủ hạ của lão tử, ngươi sớm chết tâm đi, đừng tưởng ngươi biết chút công phu liền giỏi, chỉ cần ta có điệp luyện hoa trong tay, võ công của ngươi cho dù là đệ nhất thiên hạ, tới địa bàn của bản trại chủ cũng hóa thành một đồng bùn nhão, lão tử muốn chà lên chà, muốn giết liền giết.” Kiều ngạo tuyên bố lập tức khiến cho đại sảnh vang lên một mảnh cuồng tiếu.

Cổ Hạo Nhiên thu hồi thần sắc sợ hãi, lạnh lùng dị thường nói, “Thì ra là thế, ta còn tưởng rằng ngươi có bản lĩnh gì lớn lắm, bất quá chỉ là ý vào mấy đóa hoa quái lạ để làm xằng làm bậy, trong núi không có hồ, hầu tử xưng vương.” Còn một hần Cổ Hạo Nhiên vẫn còn trang đến bây giờ, son trại căn bản chỉ có thể này.

Lời vừa nói ra Ngũ Hùng lập tức phẫn nộ quát, “Tiểu tử, ngươi thức thời một chút cho ta, đừng tưởng rằng ngươi bộ dạng đẹp đẽ thì không đem bản trại chủ để vào mắt, chọc giận ta, lão tử trực tiếp đem ngươi chiến đấu, khiến ngươi đã chết còn phải cho người khác điền bụng. Đừng cho là ta chỉ đe dọa suông, trên chiếc ghế phía sau lão tử nệm trải chính là làm bằng da người, có muốn đi lên sờ thử hay không, có lẽ chẳng qua bao lâu, da của ngươi cũng sẽ ở trên đó.” Vây ngồi dưới đất đám người lập tức nhe răng ngoác miệng cuồng tiếu, Ngũ Anh cũng đứng một bên nhìn chăm chăm Cổ Hạo Nhiên hắc hắc cười duyên, tầm mắt của tất cả mọi người trong đại sảnh đều bị Cổ Hạo Nhiên và Diệp Y hấp dẫn, đồng thời không biết khi nào lại tiến vào không ít người, hơn phân nửa là nghe nói có một cực phẩm mỹ nữ đến đây, muốn đến xem cho đã mắt, toàn bộ đại sảnh hiện tại e là có hơn bốn năm mươi người.

Cổ Hạo Nhiên miệng thì sôi nổi nói, mắt lại lạnh lùng quan sát hết thấy xung quanh, nhìn thấy vốn ở cửa đại môn người tới không dứt, hiện tại đã không còn ai ra vào, nghĩ người ở son trại nên đến đều đã muốn tề tựu đông đủ, Cổ Hạo Nhiên chính là chờ đến lúc này, không khỏi nhìn thoáng qua nhóm Phong sáu người này giờ vẫn một mực yên lặng, bị gạt bỏ sang một bên.

Phong và Cổ Hạo Nhiên liếc nhau, trao đổi ánh mắt mà chỉ bọn họ mới hiểu, lúc này ánh mắt của sáu người đã không hề lười nhác vô lực, giả vờ giả vịt nữa, dần dần chỉ còn lại là chán ghét, thống hận, phẫn nộ, gặp qua vô si chưa từng thấy qua vô si như thế, gặp qua giết người cũng chưa thấy qua ác độc đến thế, những kẻ thế này, một nơi thế này không nên tồn tại ở trên thế gian.

Tiếng cười của Ngũ Hùng vừa dứt, lập tức về mặt dâm đãng, đi tới gần Diệp Y, mắt nhìn Diệp Y tràn ngập tham lam, dâm loạn, ánh lửa từ bốn phía rơi vào gương mặt hần, toàn bộ gương mặt đều vận vẹo xấu xí không tả xiết.

Bạn đang đọc truyện *Gia Có Điều Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 42: Giết chóc

Edit: Cesia

Diệp Y cảm giác được phía sau Cổ Hạo Nhiên thân hình khẽ nhúc nhích, lạnh lùng nói, “Hần lưu cho ta.”

Cổ Hạo Nhiên lạnh giọng nói, “Không được, ta nói rồi ta sẽ không cho ngươi lại động thủ.”

Hai người đối thoại rõ ràng truyền vào tai đám người của Ngũ Hùng, cũng không ai thêm để ý, đều vô cùng kiêu ngạo chờ trại chủ bọn họ ôm mỹ nhân về, Ngũ Hùng cười dâm đãng xoay người tính ôm Diệp Y, Cổ Hạo Nhiên cổ tay vừa động còn chưa kịp chạm vào Ngũ Hùng, Diệp Y đã nhanh như chớp lật tay quét tới, bổ một dao xuống gáy của Ngũ Hùng, Ngũ Hùng ngay cả hừ cũng không kịp hừ trực tiếp té xu.

Hết thấy phát sinh trong nháy mắt, đám người trong đại sảnh còn không kịp phản ứng lại, nhóm Phong cùng Băng Kỳ cũng bắt đầu hành động, sáu người sớm đã không biết khi nào thì ngồi thành một vòng tròn, lúc này mỗi người đều rút ra nhuyễn binh khí giắt ở thắt lưng, dưới ánh đuốc chiếu rọi phát ra hàn quang đánh về phía đám thổ phi.

Cổ Hạo Nhiên nhảy vọt lên lạnh lùng nhìn Ngũ Anh, ấn vào bên hông một cái rút ra vẫn làm đồ trang sức đai lưng, hóa thành một thanh nhuyễn kiếm nắm trong tay, hướng Ngũ Anh nói, “Thiên làm vậy còn có thể tha thứ, tự làm vậy không thể sống, lúc ngươi giết người có bao giờ nghĩ tới hôm nay cũng sẽ bị người giết, cả đám rác rưởi, nói chuyện với các ngươi chỉ làm bẩn miệng của ta.” Dứt lời, lưỡi kiếm căn bản không hề lưu tình chút nào đâm về phía Ngũ Anh.

Đám người Ngũ Anh làm ác bất quá chính là ý vào điệp luyện hoa, làm cho người khác không thể động đây, nói tới bản lĩnh thật sự, ở một nơi hẻo lánh thế này thổ phi có thể có bao nhiêu bản sự chứ, làm thế nào so được với sở học của nhóm người của Cổ Hạo Nhiên, đối mặt trực tiếp liền bị Cổ Hạo Nhiên một kiếm chặt đứt một bên vai, Cổ Hạo Nhiên lãnh khốc dị thường nói, “Ngươi làm cho người khác không thể chết từ tế được, hôm nay ta cũng cho ngươi nếm thử tư vị đó, không đem ngươi thiên đao vạn trâm, thật khó mà tiêu được mối hận trong lòng ta, càng khó tiêu trừ oán hận của những oan hồn đã chết trong tay ngươi.”

Ngũ Anh lúc này mới phục hồi tinh thần, hoảng sợ sắc mặt đều thay đổi, nổi giận rống, “Mau, mau xông tới, ngăn lại hắn cho ta.” Đứng ở bên cạnh đám thổ phi vốn không ngờ sẽ phát sinh tình huống này, lúc Ngũ Hùng vừa ngã xuống đất, nhóm Phong cũng đã động thủ, Ngũ Anh sau khi bị thương mới phản ứng lại, lập tức tựa như ma quỷ thét dài đều xông tới, trong tay thái đao, búa, đều bỏ về phía nhóm người của Cổ Hạo Nhiên.

Cổ Hạo Nhiên muốn chính là tình trạng này, lúc đầu kéo dài thời gian một là vì muốn thám thính sơn trại hư thực, hai là muốn chờ cho đám người trong sơn trại tụ tập đông đủ lại đây, bên ta chỉ có tám người, nếu đánh lên, đám thổ phi cước bộ phù phiếm này khẳng định không phải là đối thủ của bọn họ, nhưng muốn một lưới bắt hết tất nhiên khả năng không phải chuyện dễ dàng, hiện tại tất cả đều tụ tập ở đây, lưu trữ lại mạng của Ngũ Anh là để hấp dẫn đám người xung quanh đều xông tới, một khi động thủ liền vạn vô nhất thất (*).

(*) Vạn vô nhất thất: có nghĩa là tuyệt đối cảm chắc thắng lợi.

Tục ngữ nói cảm tắc trước cảm vương, Cổ Hạo Nhiên lại đi ngược lại với đạo lý cổ kim, lưu trữ lại mạng của thủ lĩnh đám người đó khả năng sẽ liều mạng, giết chết thủ lĩnh của đám ô hợp, cả đám sẽ giống như điều thú bỏ chạy tán loạn, tới khi đó biết đi đâu tìm người, đây cũng chính là chỗ cao minh của Cổ Hạo Nhiên.

Điệp Y đứng ở trong đại sảnh lạnh lùng nhìn chăm chú vào đám thổ phi đang đồ mắt xung quanh, toàn bộ thổ phi phác tới đều bị Cổ Hạo Nhiên ngăn lại che ở trước người nàng, căn bản không cần tới Diệp Y ra tay, Diệp Y liếc nhìn Cổ Hạo Nhiên một cái, cảm nhận được sự kiên quyết của Cổ Hạo Nhiên, sau đó lạnh lùng nhìn lướt qua đám người chung quanh, cả đám thổ phi đều mặt mày hung ác, thường ngày quen thói hung hãn, có bao giờ nếm trải qua cái gì đau khổ, lúc này đều đồ mắt tới, không hề có quy tắc bố cục cứ lao tới Cổ Hạo Nhiên và nàng sát, Cổ Hạo Nhiên ra tay cũng tuyệt không dung tình, chiêu chiêu đoạt nhân tính mạng, vừa bảo vệ nàng vừa đại khai sát giới. (Cesia: Oa! Nhiên Nhiên dễ xương quá! ^_^)

Trong thoáng chốc chỉ nhìn thấy trong đại sảnh máu tươi phi vũ, tiếng cồng hung cực ác kêu gào, tiếng kêu la thảm thiết trước khi chết, tiếng cuồng vọng tức giận chửi rủa, tất cả đan vào nhau hòa thành một bản địa ngục tiêu hồn khúc.

Điệp Y hồ hững đứng ở bên cạnh Cổ Hạo Nhiên, nhìn đang hôn mê nằm dưới đất Ngũ Hùng, kẻ này sở tác sở vi không thể một đao giết chết, vậy quá tiện nghi cho hắn, hướng Cổ Hạo Nhiên nói, “Nơi này giao cho ngươi.” Dứt lời, xoay người hướng về phía đại môn.

Cổ Hạo Nhiên vội hỏi, “Ngươi muốn làm gì?”

Đại môn vốn ở phía sau hai người bọn họ, Diệp Y không có đáp lời Cổ Hạo Nhiên, Cổ Hạo Nhiên cũng biết thân thủ của Diệp Y bảo vệ mình tuyệt đối không có vấn đề, huống chi hắn vốn không muốn Diệp Y lại giết chóc, và lại hầu hết thổ phi trong trại đều đã tụ tập tại đây, Diệp Y đi ra ngoài không có gì uy hiếp, thấy vậy cũng không ngăn cản Diệp Y rời đi.

Điệp Y đi vài bước liền tới đại môn, đám thổ phi xông tới nàng đều bị Cổ Hạo Nhiên một kiếm giết chết, đi vài bước khoe mát lại quét thấy đám chường quây lão Tam ba người đang đứng ở một góc sáng sủa, ba gã đều đang sợ hãi nhìn cảnh chém giết trong sảnh, con người không ngừng chuyển động, hiển nhiên là không phải nghĩ đến chuyện gì tốt, lập tức nhích người đi tới trước.

Lão Tam vừa thấy Diệp Y đi tới lập tức mặt mày hớn hờ, bước tới chộp Diệp Y, vừa nói, “Tiểu nương tử muốn chạy trốn, xem ta...” Lời còn chưa dứt, lão Tam liền cảm thấy một bên cánh tay phun máu tươi, cánh tay còn lại đã không thấy tung tích, nhất thời hơi thở đều bị nghẹn lại ở cổ họng, phun không ra được.

Điệp Y mặt không chút thay đổi nhìn chăm chăm vào ba kẻ đang bị dọa khiếp đảm, âm trầm nói, “Ồ trong xe ngựa chính là hai kẻ đó?”

Chường quây lão Tam đỡ lấy cánh tay bị cắt, hai hàm răng phát run va vào nhau lập cập đón lấy ánh mắt của Diệp Y, trong lúc nhất thời toàn thân đều có cảm giác lạnh như băng tựa như bị ngâm ở trong hàn băng địa ngục, về chết chóc cùng thống hận tràn ngập trong mắt của Diệp Y không hề che lấp bản ra, cỗ thị huyết đó còn muốn huyết tinh hơn so với cảnh chém giết trong đại sảnh, lão Tam khổng chế không được toàn thân đều run cầm cập, mấy lần há mồm muốn nói đều phát không ra tiếng. Đây mới chính là mấu chốt mà đám thổ phi không dám đuổi theo giết Diệp Y, không phải bởi vì Cổ Hạo Nhiên hộ vệ lợi hại, mà là trên người của Diệp Y tàn máu ra một cỗ giết chóc đến từ địa ngục, thật sự làm người ta khiếp đảm, cho nên coi như không phát hiện nàng rồi đi, không ai dám xông tới.

Điệp Y vuốt ve chùy thủ trong tay, cũng không ngừng đầu nói, “Ta không có kiên nhẫn.”

Thanh âm uy nghiêm cùng lãnh khốc đè ép xuống lão Tam, lão Tam không tự chủ được hai chân mềm nhũn quỳ rạp trên mặt đất, thanh âm run rẩy không ngừng, “Là, là bọn họ, chính... là bọn họ..., tha ta... tha ta...” Vừa nói vừa run rẩy chỉ về phía hai người bị dọa khiếp hãi ở bên cạnh.

Điệp Y ngược mắt nhìn lướt qua hai gã đang đứng phía sau lão Tam, vung tay lên chùy thủ ở trên cổ của lão Tam hơ ra một đường duyên dáng huyết

hoa, sau đó liền hướng hai gã kia đi tới, hai gã kia khiếp hãi muốn lùi về sau, nhưng chống lại ánh mắt của Diệp Y, ngay cả cước bộ cũng không dám động đậy, đứng đờ ra tại chỗ, trong đó thanh âm thô lỗ đã hoảng sợ đến mức lắp bắp không ra lời, “Chúng tôi... không có động thủ, không phải... chúng tôi...”

Diệp Y dừng lại ở trước mặt hai gã đó, bên môi hiện lên một đóa điểm lệ tươi cười, sáng lạn mà tàn khốc, tựa như một đóa lưỡng sinh hoa (*) xinh đẹp nhất đến từ địa ngục, là nhan sắc xinh đẹp nhất trong thiên địa, nhưng phải dùng tử vong để trả giá mới có thể nhìn thấy nó, ngón tay của Diệp Y lướt qua lưỡi dao sắc bén, thanh âm vô cùng thanh lãnh nói, “Đồ của ta chỉ có ta mới có thể chạm vào, kẻ nào dám chạm vào ta sẽ khiến cho kẻ đó trả giá thật đắt.” Dứt lời, chỉ thấy một đạo hàn quang hiện lên, giữa tiếng kêu thảm thiết, hai đôi bàn tay đứt rời khỏi cổ tay cùng ngã phịch xuống với thi thể.

(*) Lưỡng sinh hoa còn gọi là bí ngạn hoa chính là dẫn hồn hoa trong truyền thuyết, tiếng Nhật là manjusaka phát âm là mạn châu sa hoa, tiếng Anh là Red Spider Lily. Nhân xưng “Thảo mặc kiến hoa mặc kiến”. Ý nghĩa của hoa chính là “chia lìa/ thương tâm/ không cát tường”, là loài hoa tượng trưng cho tử vong.

Tương truyền là một đóa hoa tự nguyện đầu nhập vào địa ngục, bị chúng ma triệu hồi, nhưng vẫn quanh quẩn ở trên đường hoàng tuyền, chúng ma không đành lòng, đồng ý cho nàng nở rộ trên đường xuống hoàng tuyền, chỉ đường cùng an ủi cho những hồn ma rời đi nhân giới. Hoa chỉ nở rộ ở hoàng tuyền, đỏ tươi như máu phủ kín con đường xuống địa ngục, hoa không có lá, là loài hoa duy nhất sinh trưởng ở địa ngục, xa xa nhìn thấy tựa như một thảm huyết đỏ rực như lửa, được ví như “lửa soi đường”, là cảnh vật rực rỡ nhất trên đường xuống địa ngục, là biên giới ngăn cách tiền sinh, tương truyền hương hoa có thể khiến cho linh hồn quên đi trí nhớ của kiếp trước, một khi vượt qua tất cả ký ức tiền sinh đều lưu lại ở bờ đối diện, thẳng tới âm u địa ngục.

Diệp Y nắm chủy thủ cũng không thèm liếc nhìn quay đầu tiếp tục đi về hướng cửa, ở đại môn lúc này có hai người đang cố sức đóng lại cửa đại môn, Diệp Y vừa thấy chính là nam hài khi nãy cùng với kẻ có ánh mắt bình tĩnh, hai người không biết khi nào giữa khung cảnh chém giết hỗn loạn đã mờ mịt tới đây, nam hài đã sớm thu lại nước mắt, vẻ mặt quật cường nói với Diệp Y, “Bọn chúng đều đáng chết, không thể để cho bọn chúng chạy trốn.”

Bạn đang đọc truyện *Gia Có Điều Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Nấu người

Edit: Cesia

Diệp Y nhìn lướt qua cảnh chém giết trong đại sảnh, đám thổ phỉ đã muốn giết đỏ cả mắt, cả đám đều không muốn mạng nhào tới tấn công đám người của Cổ Hạo Nhiên, nhưng làm sao có thể là đối thủ của bọn họ, đến lúc bọn chúng ý thức được bộ dạng hung hãn ngày thường không thể bảo đảm cho sinh mạng của bọn chúng, chạy tán loạn tất nhiên là hiện thực nhất, tuyệt đường lui của bọn chúng không thể nghi ngờ càng tăng thêm tuyệt vọng của đám người hung bạo đó, Diệp Y nhìn thoáng qua Cổ Hạo Nhiên cả người đều tràn ngập phần nộ, ra tay tuyệt không lưu tình, chưa từng nhìn thấy qua phần nộ đến thế, giết người không nói, sau khi nhận hết tra tấn chết đi còn phải làm thức ăn cho kẻ khác, loại hành vi vô nhân tính đó là điểm mấu chốt đẩy lên ngọn lửa thịnh nộ trong lòng của Cổ Hạo Nhiên, Diệp Y quét mắt qua hai bên đang đánh nhau, sải bước ra ngoài cửa lạnh giọng nói, “Đóng cửa.” Nam hài cùng người trẻ tuổi lập tức cũng theo bước ra, dùng sức đóng lại cánh cửa lối ra vào duy nhất của sơn trại, hơn nữa còn khóa lại then cài.

Diệp Y biết thứ này ngăn không được nhóm người của Cổ Hạo Nhiên, lập tức hướng mắt trực tiếp đi ra phía sau của sơn trại, nam hài cùng người trẻ tuổi cũng theo sát phía sau.

Diệp Y dừng lại cước bộ, xoay người nhìn hai người, nam hài cắn răng nhìn Diệp Y nói, “Tôi biết chỗ nào còn người, so với ngài tự mình đi nhanh hơn nhiều.” Ánh mắt lạnh như băng của Diệp Y nhìn lướt qua nam hài, nam hài rung mình một cái, bất quá vẫn ưỡn ngực thẳng người nhìn Diệp Y, Diệp Y nhìn thấy trên thân thể trần trụi của nam hài không ít những vết xanh tím, nhưng có thể nhận ra là vết thương mới có, trên khuôn mặt kiên cường không còn vẻ hoảng loạn cùng sợ hãi lúc trước.

Nam hài gặp Diệp Y đánh giá mình, vẫn tiếp tục nhìn Diệp Y cắn môi nói, “Tôi đi theo thiếu gia nhà tôi bị bắt, thiếu gia đã chết, tôi muốn sống sót chỉ có thể giả bộ yếu đuối, tôi còn quá nhỏ, ả nữ nhân ma quỷ kia chướng mắt tôi, tôi một lòng một dạ thuận theo ả, để ả thấy tôi nhu thuận nghe lời, cho nên không chịu khổ nhiều, cũng không bị ép phải uống được có thể đi lại ở trong này, hôm nay nếu không phải bởi vì ả ta muốn ném tôi cho đám cầm thú đó, tôi cũng sẽ không sợ hãi thành bộ dạng thế kia, qua tay đám người đó chưa từng có ai sống sót.” Dứt lời thần sắc thâm đạm, hiển nhiên vẫn còn sợ hãi, nhưng vẫn kiên cường nhìn Diệp Y.

Diệp Y lạnh lùng nhìn vẻ mặt kiên cường của nam hài, một lúc mới nhú mày cời ra ngoài sam ném cho nam hài nói, “Mặc vào.” Nam hài hai tay tiếp nhận thần sắc trở nên vui vẻ, khom người cảm tạ Diệp Y, sau đó nhanh chóng khoác lên người liền đi theo phía sau Diệp Y không nói.

Nam tử trẻ tuổi không đợi Diệp Y nhìn qua đã chậm rãi nói, “Cơ hội là do chính mình nắm chắc, tôi nhìn lâu như vậy chính là chờ đến ngày này, tôi không muốn bỏ qua, lại càng không muốn để cho bất kỳ tên cầm thú nào ở chỗ này còn sống trên đời, bọn chúng đều đáng chết.”

Diệp Y quét mắt qua hai người, nam hài cùng nam nhân đều kiên định nhìn nàng, một lúc mới lạnh lùng nói, “Dẫn đường.” Nam hài vâng một tiếng, lập tức hướng phía sau sơn trại vội chạy đi.

Đọc theo đường đi đều không thấy bóng người, nam hài vội vã ở phía trước dẫn đường, Đệ Y lạnh lùng dị thường theo ở phía sau, máu theo chủy thủ cầm trong tay tí tách nhỏ giọt xuống đất, nam tử đi phía sau cắn chặt môi, thân thể cứng ngắc vô lực, lại không nói lời nào theo sát phía sau.

Đệ Y ngoảnh ra sau liếc hắt một cái, trên trán của nam nhân ướt đầm mồ hôi không ngừng nhỏ giọt, sắc mặt trấn định dị thường nói, “Là nhuyển kinh tán, sợ chúng tôi chạy trốn, mỗi ngày uống một lần, ngừng hai ngày thì vô tác dụng.” Dứt lời cắn chặt răng nhanh hơn cước bộ vượt qua Đệ Y, hướng tới một hướng khác.

Ngoặt qua vài chỗ rẽ, nam hài chỉ vào cánh cửa ở phía trước thấp giọng nói, “Nơi đó là phòng bếp, bên trong có tên đầu bếp biến thái, sở hữu người đã chết ở đây đều giao cho hắn xử lý, kẻ nào không chết mà bị hắn xem trúng cũng không một ai trở về, thịt hắn cắt ra rất mỏng, hắn là đạo pháp rất tốt, chủ tử cẩn thận.”

Đệ Y nghe thấy hài xưng hô nàng là chủ tử, lạnh lùng nhìn lướt qua hắn, liền trực tiếp đẩy cửa đi vào, nam hài không chút chần chừ đuổi theo.

Đập vào mắt, phòng bếp khoảng chừng hơn trăm m², khắp nơi đều treo đầy thịt, có sấy khô, có tương chế, còn có tươi sống, xem hoa văn trên thớ thịt không nói cũng biết là thịt gì, chính giữa phòng bếp đặt một cái nồi thật lớn đang bốc khói, mùi nước chắt nồng nặc xông vào mũi, một gã trung niên đáng người gây gở đang một tay cầm thái đao, một tay khuấy nồi nước sôi, bộ dạng vô cùng hưng phấn chỉ còn kém khoa tay múa chân, nghe thấy có người tiến vào, đầu cũng không ngẩng lên phát ra tiếng cười cợt cợt nói, “Thịt bò vẫn chưa xong đợi chút đi, lão Tam, hôm nay sớm vậy đã trở về, có phải đưa lên mặt hàng không trúng ý của đại trại chủ rồi không?”

Không nghe thấy tiếng đáp lại, gã trung niên sinh ra cảnh giác ngẩng phắt đầu lên, vừa thấy Đệ Y cùng nam hài đang đi về phía gã, sắc mặt rất nhanh biến hóa, cầm thái đao bổ về phía Đệ Y, đồng thời rít lên the thé, “Người là loại người nào? Đang làm gì?” Thanh âm cao vút lại bén nhọn, lọt vào tai làm cho người ta nổi hết da gà.

Đệ Y thấy hắn cầm thái đao hươu qua hươu lại chói mắt sinh hoa, tốc độ mau, sức mạnh tập trung, đao đao đều nhắm ngay chỗ máu chốt, khoe miệng không khỏi xả ra một tia âm lãnh cười, huy động chủy thủ trong tay, không lùi mà tiến tới nghiêng hướng thái đao phi vũ.

Gã đầu bếp kia đao pháp cho dù có tốt gấp gờ Đệ Y cũng xem như không hay ho, mới vài cái giao phong bàn tay nắm thái đao của hắn đã bay lên trời, chủy thủ của Đệ Y gác ngay cổ của gã đầu bếp, hai mắt híp lại, ngữ điệu vẫn trầm ổn không hề có một tia nhấp nhô, nói, “Người rất thích mấy thứ này?”

Gã đầu bếp sắc mặt tái nhợt nhìn cánh tay bị đứt, miệng phát ra tiếng cười khùng khục the thé nói, “Đáng tiếc, nếu người rơi vào trong tay ta, làn da này khẳng định là hoàn mỹ nhất, ta nhất định sẽ hoàn toàn chinh chinh lột nó xuống cho người, cũng không biết thịt ăn có ngon không, bắt quá bỏ vào trong nồi nấu, hương vị khẳng định là tuyệt hảo, ha ha.”

Đệ Y thấy được thần sắc cực độ cuồng vọng trong mắt hắn, gương mặt vận vẹo, tuyệt không lo lắng tình huống hiện tại của bản thân, ngược lại còn tùy ý đánh giá thân hình của Đệ Y, giống như đang khoa tay múa chân hưng phấn xem nên xử lý như thế nào mới tốt nhất, hiển nhiên là một kẻ tâm lý cực độ biến thái, Đệ Y hừ lạnh một tiếng, “Người đã thích như vậy, ta sẽ thành toàn người.” Dứt lời, huy động chủy thủ trong tay đánh gãy gân mạch tay chân của hắn, nhấc hắn ném vào trong nồi nước đang sôi sùng sục chính giữa phòng bếp.

Gã nọ vốn đang kiên cường không rên một tiếng, lúc này bị ném vào trong nồi nước đang sôi trào, chỉ lộ ra duy nhất cái đầu, rớt cuộc huyết sắc mất hết, hoảng sợ vạn phần la hoảng lên, trong mắt tràn ngập hoảng loạn kinh hãi, Đệ Y mắt cũng không chớp nói với hắn, “Đồng dạng là giết người, người làm cho ta thống hận.” Dứt lời liền xoay người rời đi, chỉ lưu lại tiếng thét chói tai hoảng sợ tuyệt vọng.

Đệ Y hờ hững đi tới, nam hài nhu thuận ở phía trước dẫn đường, Đệ Y siết chặt chủy thủ trong tay, làm một sát thủ nàng không biết đã giết qua biết bao nhiêu người, trường hợp nào không từng gặp qua, thủ đoạn nào không từng sử dụng, hạ thủ không hề lưu tình, nhưng con người sau khi chết đi tựa như đèn tắt, tất cả ân oán lợi ích đều trở về với cát bụi, không đáng đến ngay cả thi thể cũng không buông tha, hành động tốt cùng độc ác đó, thiên lý bất dung.

Bạn đang đọc truyện *Gia Có Điều Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44

Nguồn bị nhảy chương mời các bạn đọc chương tiếp theo.

Bạn đang đọc truyện *Gia Có Điều Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45: Hủy Diệt

“Chủ nhân, những người này đều đã bị giết, bên ngoài đã không còn súc sinh.” Nam hải nhìn nhưng người nằm trên mặt đất bị Diệp Y giết, trong đại sảnh không có người lúc này bỗng xuất hiện ba người, lão gia lúc này cũng bị Diệp Y đuổi đi, Diệp Y gật đầu, sau đó nói: “Diệp yêu hoa ở đâu?”

Nam hải lắc đầu nói: “Không biết, bọn họ trông coi quá nghiêm ngặt, người của chúng ta không thể nào dò xét được, ta cũng vậy chỉ biết là trong hậu viện ở dưới chân núi có tiệm rượu, nhưng nơi này không được rõ ràng lắm.”

Diệp Y nhú nhú mày, bên cạnh một đạo thanh âm chen vào nói: “Trước đừng nói diệp yêu hoa kia, lúc này chính là thời cơ tốt để diệt cả trấn nhỏ kia, nơi đó tất cả đều là sơn tặc, không có một người nào tốt cả.” Chính là người tuổi trẻ kia.

Diệp Y quay đầu nhìn người trẻ tuổi, chỉ thấy trong tay của hắn ôm một bó lớn cung tên, vừa nghe vị trên đường tất cả đều là lưu hoàng, phía sau lôi kéo năm sáu con ngựa, lập tức riêng của mình chở đi mấy thùng lớn đồ, Diệp Y hít hà là du cùng rượu, thì ra mới vừa rồi hắn chạy đi để tìm những thứ này.

Người trẻ tuổi đứng trước mặt Diệp Y, sau đó chỉ xuống nơi thăm thẳm đen dưới chân núi nói: “Nha Hổ trấn nằm ở dưới chân núi, mặc dù là trấn nhỏ: nhưng lộ trình đến đó lại không hề gần, tính toán một chút từ nơi này đến nơi trong lời nói của các người bất quá hơn hai dặm đường, trấn nhỏ phạm vi khoảng nửa dặm, thành một cái hình tròn tương liên sắp hàng, chung quanh tất cả đều là cây cối, trấn trên căn bản nhà gỗ cùng nhà tranh, chỉ cần có lửa mà không cần có gió thì nửa nén hương thời gian thôi, cũng có thể làm cho bọn họ hóa thành tro bụi. Chúng ta ít người không thích hợp cùng bọn họ liều mạng, có những thứ như thế này để đối phó với bọn họ, sớm muộn gì họ cũng bị diệt.” Ngữ điệu lạnh như băng đoán không ra được chứa cảm hận hay căm thù. Đối với tình huống của nơi này hắn rất quen thuộc, hiển nhiên là đã có không ít bài học.

Diệp Y tính toán lộ trình sắp tới, đoán chừng khoảng nửa canh giờ, lộ trình cong là đường núi, có thể coi là khoảng cách thẳng tắp trong lời nói, người trẻ tuổi kia hắn nói mấy chữ, đồng thời trong lòng sớm đã có đếm, ban ngày nhìn thấy người đi đường mặc dù ở trong đại sảnh xuất hiện quá: qua mấy, còn có một chút cũng không có xuất hiện, hiển nhiên là ở trong tiểu trấn không có đi lên, nhất thời hồ hững nói: “Diệt có tận gốc.”

Đưa bé trai kia lập tức nói: “Đi theo ta, phía trước có địa phương là vách đá, không không có bất kỳ địa phương nào ngăn cản, hơn nữa đối diện trứ trong trấn, ta xem qua rất nhiều lần.” Vừa nói vừa tiến lên dắt mấy con ngựa hướng phía trước đi tới, Diệp Y cùng người trẻ tuổi ă ý đuổi theo.

Đứng bên cạnh vách đá, Diệp Y mượn ánh trăng cúi đầu nhìn loáng thoáng nhìn thấy hình dáng trấn nhỏ, trấn nhỏ dựa vào mặt đông, vừa lúc hướng về phía vách đá nơi này, vách đá này hơi nghiêng cho dù là khi, côn trùng cũng khó có thể trèo, tron nhẵn như mặt gương, nam hải chỉ vào dưới chân núi nói: “Người muốn lên được núi phải đi từ phía tây, đi hết một vòng to mới có thể lên được núi, cho nên mọi người bị đưa lên đều cho rằng hai nơi này cách nhau rất xa, trong bọn họ chưa ai từng nghĩ tìm tới cái chết, thật ra thì từ nơi này đến địa phương kia mới là mục đích bọn họ muốn nhanh nhất đạt được, tìm cái chết thật ra rất đơn giản cũng rất dễ dàng, chẳng qua là tìm chỗ sống thì rất khó khăn.” Từ trong lời nói nam hải lộ ra một tia nhàn nhạt bi thương.

“Bởi vì khó khăn, cho nên mới càng muốn sống.” Lời nói bình tĩnh nhưng kiên quyết từ trong miệng người trẻ tuổi phun ra, sau khi cố gắng đạt được Ngũ Anh hoan tâm, hai người cũng có thể ở trong sơn trại cuộc bộ tùy ý tiêu sái, đều không hận mà cùng đem những lời này thu vào đáy lòng, muốn chết chỉ cần nhảy xuống là sẽ bỏ mạng, nhưng hai người đều không chọn, cả đời người từ lúc sinh ra đến khi vì một chuyện nào đó mà tự sát chẳng phải là nhục lắm sao, chỉ có sống mới có hi vọng, bất kể có khó khăn như thế nào, bất kể là giao ra những thứ gì, mà hôm nay bọn họ chờ đến hy vọng.

Diệp Y không nhìn hai người bên cạnh, lạnh lùng nói: “Động thủ đi.”

Nam hải cùng nam nhân sử dụng cả tay chân đẩy ngã từng thùng rượu cùng du, thanh âm va chạm với vách đá có thể nghe được rõ ràng, Diệp Y lạnh lùng nhìn hành động của nam hải cùng nam nhân, mặt không chút thay đổi đứng thẳng: đứng một bên không hề có ý nhúng tay, cừu hận phải do đích thân mình trả thù mới có thể nguôi ngoai phần nào nỗi hận, nam hải cùng nam nhân đồng thời lấy cung tên, sau đó đốt, ngọn lửa thiêu đốt thu vào đáy mắt, một mũi tên từ trên vách đá chày xuống chất lỏng bắn ra.

Khoảnh khắc đó tưởng như rồng lửa gào thét, dưới chân núi từ một một nụ hoa lửa đã nhanh chóng cháy lan ra đồng cỏ, đại hỏa hừng hực, hỏa hoạn bắt đầu từ trấn nhỏ, từ một góc thiêu đốt nhanh chóng lan ra toàn bộ trấn, thùng gỗ bị ném xuống ở các trấn nhỏ hẻo lánh, chất lỏng cháy ra càng nhiều càng khiến cho ngọn lửa cháy điên cuồng, hỏa hoạn tàn sát không chừa một thứ gì, kiến tạo thành vòng tròn tương liên phòng ốc, thời điểm ngọn đốt nguồn theo nhau mà đến, gặp gỡ cây cỏ làm phòng ốc lại càng như được tưới dầu vào lửa, càng khó có thể dập tắt.

Không nhìn thấy cảnh tượng phía dưới, cũng không nghe thấy thanh âm nơi đó, ba người đứng trên vách đá lạnh lùng nhìn chăm chú vào hết thảy phía dưới, nam hải nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Đáng chết, thời điểm các người giết người tìm niềm vui có nghĩ tới hôm nay hay không, có nghĩ tới hôm nay hay không? Hôm nay ta cũng cho các người nếm thử tư vị sợ hãi tuyệt vọng, thiếu gia, ngài có nhìn thấy không, Hồng Tịnh báo thù cho người, thiếu gia.” Một giọt nước trong suốt giọt chảy xuống hai gò má, nam hải tên là Hồng Tịnh thần sắc nói không ra lời đau khổ cùng giải thoát.

Nam nhân trẻ tuổi nhắm mắt lại hít một hơi thật sâu, sau đó mở mắt ra nhìn phía dưới ánh lửa ngất trời, sắc mặt lại như tức giận, lại như bi thương, như ẩn như hiện còn có một tia kiên cường.

Gió thổi lửa cháy, không biết từ khi nào gió lại thổi lớn thêm, trong nháy mắt liền để cho ngọn lửa tràn ngập cả trong trấn nhỏ, lúc này dưới chân núi giống như một hỏa cầu lớn, ở trong gió cuồng liệt, vượt qua diễn, vượt qua liệt, cây cối xung quanh cũng bắt đầu bị thiêu đốt, đem trấn nhỏ hết thảy bao vây vào giữa, lui không thể lui.

Theo gió thổi, loáng thoáng nghe thấy dưới chân núi truyền đến tiếng kêu thảm thiết, thanh âm nứt nẻ, gió thổi càng mạnh mẽ, ba người trên vách đá như không cảm giác được cuồng phong gì, chỉ nghe thấy dưới chân núi nổi lên từng trận từng trận tiếng gió, hỏa thế ngất trời, kết quả đã định là không ai có thể chạy thoát ra từ biển lửa.

Cho dù có may mắn chạy ra khỏi phạm vi trần nhỏ thiêu đốt, cây cối chung quanh gặp gió liền cháy, hiện trường rừng rậm lớn, cháy như thế vẫn có thể chạy trốn, đây không thể nghi ngờ là một thần thoại.

Ngon lửa hùng hực thiêu đốt ở trong mắt Diệp Y bay múa, trong mắt nàng ánh lửa đỏ lại dị thường xinh đẹp, Diệp Y nhìn đại hỏa, khẽ giãn mắt ra, thể gian sáng nhất lệ màu sắc có thể đốt cháy hết thảy không sạch sẽ tồn tại, nhất cực nóng quang mang mới có thể chiếu rọi hắc ám nhất thổ địa, hỏa, không thể nghi ngờ là thuần túy nhất nhất điểm lệ tồn tại, cũng là mình chờ bóng tối sinh vật kiêng kỵ nhất tồn tại, Diệp Y khòe miệng cười lạnh sau đó xoay người đi, Hồng Tinh cùng nam nhân liền đuổi theo.

Ba người còn chưa đến gần đại sảnh, chỉ nghe thấy một tiếng vang thật lớn, trước đại sảnh, cánh cửa kéo kẹt kéo kẹt một tiếng kêu âm âm ngã xuống đất, Cổ Hạo Nhiên một thân máu tươi đứng ở cửa, vừa lúc đối diện với ba người.

Diệp Y nhìn Cổ Hạo Nhiên một cái, thấy hắc thân sắc nghiêm túc không có bị thương, liền cất bước đi vào đại sảnh, chỉ thấy trong đại sảnh lúc này đầy xác chết, mặc dù không khoa trương như máu chảy thành sông, nhưng bốn vách toàn là vết máu, sáu người Phong Đăng vẫn ngồi dưới đất, vù vù thở hỗn hển, ngồi sát bên tường là mấy người phụ nhân cùng mấy nam nhân nhất gan lui thành một đoàn, ngay giữa đại sảnh là Ngũ Anh, hai cánh tay cầu hắc đều đã bị chặt, nửa chết nửa sống quỳ trên mặt đất, nhìn Cổ Hạo Nhiên, trong ánh mắt đột nhiên tràn đầy ác độc.

Bạn đang đọc truyện *Gia Có Điều Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Linh hồn cũng làm cho người tuyệt vọng

Cổ Hạo Nhiên nhìn thoáng qua Hồng Tinh cùng nam nhân đi theo bên cạnh Diệp Y, sau đó quay đầu hướng Diệp Y nói: “Cũng giải quyết xong, cường đạo hang ổ từ hôm nay trở đi sẽ biến mất khỏi thế gian.”

Diệp Y đáp một tiếng đi tới phía trước Ngũ Anh, Ngũ Anh khòe miệng chảy máu ánh mắt oán độc nói: “Ta sẽ không bỏ qua cho đám người các ngươi, ta cho dù thành quỷ cũng sẽ không bỏ qua cho các ngươi, hừ, phá hủy hết thảy của ta, ta muốn các ngươi không chết từ tế được, không chết từ tế được.” Lời nói mang cảm hận mãnh liệt.

Cổ Hạo Nhiên giận dữ nói: “Chết đến nơi còn ngông cuồng như thế, ta...” Lời còn chưa dứt đã bị Diệp Y cắt đứt, Cổ Hạo Nhiên nhìn thoáng qua thân mình bị Diệp Y kéo qua, có chút không giải thích được.

Diệp Y lướt qua Cổ Hạo Nhiên cùng nàng song song mà đứng, hai mắt nhìn thẳng oán độc Ngũ Anh, lãnh khốc dị thường nói: “Ngươi không xứng, cho dù ngươi chết có hóa thành lệ quý, ngươi cũng không tác động được đến ta chút nào.”

Ngũ Anh sắc mặt nhợt nhạt khàn khàn trứ, tiếng nói cạc cạc cuồng tiếu nói: “Sợ? Giết chúng ta các ngươi cả đời cũng sẽ bị lệ quý quán thân, cho dù chết cũng không thể an linh.” Ngôn ngữ cùng vẻ mặt ác độc, ngay cả đám người Phong Đăng bên cạnh cũng không khỏi nhú mày.

Cổ Hạo Nhiên nhất thời trong cơn giận dữ, nâng kiếm liền hướng Ngũ Anh đâm tới, Diệp Y giơ tay ngăn cản động tác của Cổ Hạo Nhiên, khòe miệng câu hỏi nụ cười lạnh nhìn Ngũ Anh đang điên cuồng nói: “Sợ, đời này chưa có chuyện gì khiến Diệp Y ta sợ, biến thành quỷ sao? Ta chờ ngươi, chỉ sợ ngươi ngay cả đến gần gần thân thể của ta cũng không có tư cách.”

Ngũ Anh định phác bác, Cổ Hạo Nhiên lôi kéo Diệp Y, cau mày nói: “Nói cái gì nữa chứ, người này đã sớm điên rồi, nàng nói chuyện cùng hắc, mắc công lại chọc cho trong lòng không thoải mái.” Điện cuồng Ngũ Anh nghe nói thế, càng thêm điên cuồng cười lên.

Diệp Y nhìn lại Cổ Hạo Nhiên một cái, quay đầu nhìn Ngũ Anh hờ hững nói: “Đừng quên bọn họ chết ở trong tay ngươi, cũng ở dưới âm phủ chờ ngươi.”

Ngũ Anh tóc rối bù ha ha cuồng tiếu nói: “Ta mà sợ bọn họ? Khi còn sống ta cũng không sợ, tại sao chết rồi lại sợ.”

Diệp Y khòe miệng lộ một nụ cười tàn nhẫn, đi lên một bước nhìn trứ Ngũ Anh, hai mắt nhìn hắc gần từng chữ một: “Khi ngươi còn sống ta không sợ, còn có thể nào khi ngươi chết ta lại sợ.” Một câu nói lạnh như băng nhất thời dừng lại cạc cạc cuồng tiếu, Ngũ Anh sắc mặt đã sớm trắng như tờ giấy, lúc này lại càng vừa vặn vừa quái dị, bộ ngực kịch liệt phập phồng gât gao nhìn chăm chăm Diệp Y, Diệp Y giống như trước lạnh lùng cùng hắc nhìn nhau.

“Không thể nào, không thể nào, làm sao ngươi có thể không sợ? Làm sao ngươi có không sợ? Không, không, ta sẽ khiến ngươi sợ, ta sẽ quán ngươi.” Giống như con cá sắp chết nhìn chăm chăm Diệp Y, Ngũ Anh khòe miệng bọt mép chậm rãi chảy xuống, ánh mắt không còn thấy được vẻ điên cuồng cùng bối rối, ánh mắt hắc vô thần lại trống rỗng, máu tươi từ trên cánh tay bị cụt trào ra, mới vừa rồi vênh vào tự đắc, vẻ mặt dâng cao, trong nháy mắt vô ảnh vô tung biến mất, tựa như cá rời khỏi nước, cả cuộc đời khí ở vô.

Diệp Y lạnh lùng vô tình nhìn Ngũ Anh trứ thần trí tan rã, chậm rãi nói: “Ngươi đâu không lại ta, có biết hay không cái gì gọi là hồn phi phách tán, ngươi tựa như vậy, vĩnh viễn biến mất, không có thân thể, không có hồn phách, hóa không được quỷ, không thành được người, biết không? Không có, không có gì cả.”

Ngũ Anh nhất thời cả kinh kêu lên: “Không, sẽ không, ta sẽ không vĩnh viễn biến mất, ta sẽ sống lại, ta sẽ giết người, giết người.”

Điệp Y đứng lại ở trước mặt Ngũ Anh nằng nặt nhìn xuống, chủy thủ trong tay Diệp Y ở trên mặt Ngũ Anh chậm rãi đung đưa, ánh mắt vô cùng lãnh khốc mang theo tàn nhẫn, thanh âm lạnh như hàn băng Bắc Cực, như gió đưa vào trong tai Ngũ Anh, chậm rãi nói: “Biết tại sao người bị người giết lại không tới tìm người không? Kia là bởi vì bọn họ không có sống lại, đã chết chính là chết, hết thấy xong hết mọi chuyện, cái gì cũng không, người lập tức cũng sẽ cùng bọn họ đoàn viên, không có tư tưởng, không có linh hồn, không có gì cả, không có.”

“Không, không...” Tiếng thét chói tai mang theo hoảng sợ xen lẫn sợ hãi cùng tuyệt vọng, Diệp Y nhìn Ngũ Anh gần như đã chết một loại nhẹ giọng lãnh cười lên, tiếng cười khiến Ngũ Anh sợ hãi không cách nào kiềm chế được run rẩy, máu ở chỗ cụt tay đã chảy khô, Diệp Y ngó chừng Ngũ Anh con người dần lớn hơn, gần từng chữ một: “Cái gì gọi là tuyệt vọng, cái này kêu là tuyệt vọng.”

Dứt lời chậm rãi đứng dậy, Ngũ Anh tựa như một tượng người không có linh hồn, hoảng sợ tuyệt vọng hai mắt trừng nhìn phía trước, thân thể cũng không nhúc nhích quý nguyên tại chỗ, nhưng trong ánh mắt đã không còn tức giận, trong mũi hơi thở cũng đã đoạn tuyệt, chết trong hoảng sợ và tuyệt vọng, máu trên người không còn một giọt.

Hồng Tịnh cùng người trẻ tuổi vẫn đợi ở phía sau Diệp Y không có lên tiếng, hai người cũng là người thông minh, biết bọn họ có thể giết Ngũ Anh, nhưng không cách nào có thể đã kích được Ngũ Anh, làm cho nàng trước khi chết tuyệt vọng so sánh với thiên đạo vạn quả cũng không có gì là quá.

Cổ Hạo Nhiên lắc lắc đầu nói: “Cực độ cuồng ngạo nhân kì thực là nhất tự ti người, sống tại chính mình vạn năng trong thế giới, nếu như mới vừa rồi trực tiếp đem nàng giết, đến khi chết nàng còn tưởng rằng là nàng đúng, nàng so sánh với hết thấy cũng mạnh hơn, nàng nói chính là tuyệt đối, ở trong lòng của nàng nàng vẫn là vạn năng, cho dù đối mặt với cái chết nàng vẫn có thể đầu lại, loại người luôn đặt mình làm trung tâm này, không có gì là so sánh với mặt sát thủ của nàng niệm hơn có thể làm cho nàng hồng mất, này so sánh với thiên đạo vạn quả đối với nàng còn tàn nhẫn hơn.”

Dừng một chút Cổ Hạo Nhiên nhìn Diệp Y nói: “Tốt, Diệp Y người, ngoan độc, bắt quá, đủ sướng khoái.”

Điệp Y trong mắt nhanh chóng lộ ra một tia sắc bén, lạnh như băng nói: “Ăn miếng trả miếng.”

“Thiếu phu nhân, thuộc hạ bội người, nữ nhân này để cho bao nhiêu người ở trong tuyệt vọng chết đi, nàng cũng không thể chết thoải mái, nhìn nàng trước khi chết bộ dạng này thật sự làm cho người ta giải hận.” Đứng một bên, cảm giác bội phục sâu sắc gập đầu lia lịa, Phong Đăng cũng như có điều suy nghĩ than thở, mấy người run rẩy lúc này đỡ lẫn nhau đứng lên.

Cổ Hạo Nhiên quét bọn hắn một cái nói: “Có thể đi là tốt rồi, nơi này thật sự làm cho người ta ác tâm.”

Băng Kỳ gật gật đầu nói: “Chúng ta đi tìm xe ngựa.” Vừa nói vừa cùng Phong Đăng đi ra ngoài.

Điệp Y nhìn lướt qua đông đảo thi thể trong đại sảnh, hồ hững hờ sải đến Ngũ Hùng vẫn hôn mê trước mặt, một cước đá văng ra thi thể đặt ở trên người hắn, chủy thủ trong tay hư không vẽ một cái, chỉ thấy Ngũ Hùng hai cái tay cánh tay bị nhất tề chém hai cái lỗ hổng lớn, suy giảm tới kinh mạch, Ngũ Hùng không nhận được đau a một tiếng kêu lên, đang muốn ra cửa Băng Kỳ cùng đi về phía Minh Thanh Cổ Hạo Nhiên, nhất thời xoay người nhìn lại.

Ngũ Hùng mở mắt ra chống lại Diệp Y, trong ánh mắt có một tia sợ hãi, hai tay dùng sức nghĩ kéo ra khoảng cách cùng Diệp Y, nê hà cánh tay bị thương không nhẹ, hoàn toàn không cách nào dùng sức, không thể làm gì khác hơn là gắt gao nhìn chằm chằm Diệp Y nói: “Muốn giết tự cho thống khoái.”

Điệp Y lạnh lùng nhìn Ngũ Hùng nói: “Không giả bộ rồi?”

Bạn đang đọc truyện *Gia Có Điều Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 47: Giết Người Không Thấy Máu

Ngũ Hùng cắn răng nhìn Diệp Y, vốn là thời điểm đối phó Ngũ Anh hắn cũng đã tỉnh, nhưng hiện trường tình huống không ổn, cho nên vẫn giả bộ không có tỉnh, lừa gạt Cổ Hạo Nhiên bọn họ để nhìn xem thời cơ lúc nào có thể chạy trốn, thứ nhất là bởi vì Cổ Hạo Nhiên cho rằng Diệp Y sớm sẽ giết Ngũ Hùng, thứ hai là Phong còn không có khôi phục, không thể nhận ra cảm giác có người giả chết, nhưng hắn vốn là do Diệp Y đã hạ thủ, Diệp Y không biết nàng hạ thủ cách nơi trí mạng một phân tấc, ở trước mặt Diêm vương giả bộ tiểu quý, này không thể bày ra rõ.

Ngũ Hùng hung hăng nhìn chằm chằm Diệp Y cả giận nói: “Muốn liền cho Lão Tử một đao thống khoái, cùng lắm thì hai mươi năm sau lại là một hảo hán.” Trong lời nói nghẹn tức sức lực, nhưng là trong ngữ điệu vẫn có một chút run rẩy, đã lộ ra hắn đang sợ hãi. Phải đứng thẳng: nữ nhân ở trước mặt hắn là ác ma, không có động thủ nhưng so với bị ngàn đao chém cũng làm cho người ta kinh sợ hơn, làm cho người ta sinh ra ý sợ hãi từ trong tâm.

Điệp Y cúi đầu vuốt ve vết máu trên chủy thủ, hồ hững hờ nói: “Diệp yêu hoa ở địa phương nào?”

Ngũ Hùng vừa nghe trong mắt thần sắc vừa động, nhất thời cười lên ha ha nói: “Nguyên lai là vì diệp yêu hoa, ha ha, tốt, người tha ta ta sẽ nói cho người biết diệp yêu hoa ở địa phương nào, nếu không người nghĩ cũng không muốn nghĩ.” Vừa nghe Diệp Y hỏi thăm diệp yêu hoa, Ngũ Hùng nhất thời khí tắn

lại phản chấn.

Điệp Y ngồi xổm xuống chúi thủ nhẹ nhàng xẹt qua sống lưng Ngũ Hùng, y phục trên người Ngũ Hùng nhất thời bị ĐIỆP Y mở ra, ĐIỆP Y chậm rãi nói: “Người không có tư cách đàm phán.” Vừa nói chúi thủ trong tay ở da thịt bên chắc trên lưng Ngũ Hùng thượng nhẹ vạch lên.

Ngũ Hùng nghe lời nói ĐIỆP Y không có tâm tình, nhất thời rung mình một cái, trên lưng rét lạnh đao phong tại trên thân thể không ngừng du tẩu, xúc động da mẫn cảm nhất, trong lòng không ngừng sợ hãi nhưng cường ngạnh nói: “Nếu là không tha ta, người cũng đừng nghĩ nhận được, chỗ kia chỉ có ta biết, ta chết người cái gì cũng không chiếm được.”

ĐIỆP Y còn không có nói tiếp, Cỗ Hạo Nhiên liền ác thanh nói: “Người như thế cùng hán có cái gì hảo nói, giết sạch sẽ, điệp yêu hoa kia là cái quái thuốc lưu trên thể gian cũng là tai họa, không bằng một mối lửa đốt sạch sẽ, miễn hại người.”

ĐIỆP Y không có phản đối cũng không còn đồng ý lời nói Cỗ Hạo Nhiên trong, chẳng qua là lạnh lùng nhìn Ngũ Hùng nói: “Thả người, nghĩ Đông Sơn tái khởi?”

Ngũ Hùng trong mắt hàn quang chợt lóe cười hắc hắc nói: “Chúng ta theo như nhu cầu mà thôi.” Chỉ cần có thể để cho bọn họ thả hán, tìm được người ở trần nhỏ dưới chân núi, cho dù giết không được này mấy người, xưng bá này trần nhỏ vẫn là dễ như trở bàn tay.

ĐIỆP Y nhìn Ngũ Hùng đầy mắt ác độc, khoe miệng chậm rãi câu khởi một tia nụ cười tàn nhẫn nói: “Một người đông sơn tái khởi?”

Ngũ Hùng mỉm cười nói lảng, Hồng Tịnh đi theo phía sau ĐIỆP Y đột nhiên mở miệng nói: “Nha Hổ trần đã bị chúng ta một mối lửa đốt sạch sẽ, hang ổ của súc sinh người lúc này ngay cả đồ cận bã đều không thừa, người nghĩ tiếp tục hại người, nghĩ cũng đừng nghĩ.”

Hồng Tịnh tiếng nói vừa dứt Ngũ Hùng nhất thời trợn tròn hai mắt, ánh mắt căt giấu ác độc trong nháy mắt cũng bại lộ ra ngoài, đầy mặt oán độc quát: “Người nói gì? Người nói gì?”

ĐIỆP Y nhìn Ngũ Hùng lộ ra diện mục hung tàn, đứng dậy để cho tầm mắt Ngũ Hùng nhìn thấy, lạnh như băng nói: “Chó gà không tha.”

Lúc này phương hướng đối diện đại sảnh bóng thoáng lộ ra đầy trời hồng quang, Cỗ Hạo Nhiên chờ còn không rõ ràng kia đại biểu cái gì, Ngũ Hùng nhưng tương đối rõ ràng, trần nhỏ của hán, nguồn suối vạn ác của hán, đã bị liệt hỏa thiêu rụi, Ngũ Hùng nhất thời sắc mặt khó coi tới cực điểm, cái trần nhỏ này nhưng là tâm huyết mười mấy năm của hán, lúc này một khi hủy diệt, trong lòng ác độc cùng tức giận thật sự khó có thể bị đè nén.

“Ta cuối cùng hỏi một lần, điệp yêu hoa ở nơi đâu?”

Ngũ Hùng quay đầu nhìn ĐIỆP Y tuyệt mỹ, đầy mắt dữ tợn hiện ra, lửa đỏ hai mắt: “Thả ta đi, ta liền cho.”

ĐIỆP Y nhìn Ngũ Hùng ý thức cầu sinh tương đối mãnh liệt, lãnh khốc lắc lắc đầu nói: “Người không có tư cách nói điều kiện.”

Cỗ Hạo Nhiên thấy ĐIỆP Y đầy người sát khí xuất hiện, vội vàng tiến lên một phen kéo ĐIỆP Y nói: “Không cho người giết người.” Vừa nói vừa một kiếm tựu hướng Ngũ Hùng đâm tới. (KN: *giật giật khoe miệng* chi giết ko đc anh thì đc chắc, nói đại là đau lòng đi *khinh bỉ*)

ĐIỆP Y trở tay kéo Cỗ Hạo Nhiên, Ngũ Hùng hai tay không thể động hai chân vẫn là tốt, thấy Cỗ Hạo Nhiên một kiếm đâm tới, vội vàng ngay tại chỗ lẩn xuống né tránh một kiếm này, nhưng cũng bị Cỗ Hạo Nhiên ở trên đùi thật sâu đâm một kiếm.

Cỗ Hạo Nhiên nhìn chăm chăm ĐIỆP Y nói: “Ta nói rồi không cho người động thủ.”

ĐIỆP Y cau mày nhìn Cỗ Hạo Nhiên, thấy Cỗ Hạo Nhiên không thỏa hiệp nhìn mình lom lom, hồi lâu lạnh lùng nói: “Ta muốn thân thủ giết hán.”

Cỗ Hạo Nhiên nhất thời nắm chặt kéo tay ĐIỆP Y nói: “Tại sao? Ta giết hán không phải là giống nhau.”

ĐIỆP Y nhìn Ngũ Hùng lướt qua bò trên mặt đất liền tiếp lui về phía sau, trên mặt hiện lên một tia thảm thiết thống hận nói: “Điệp yêu hoa, hán không nên dùng điệp yêu hoa, đồ ta thống hận nhất.”

Cỗ Hạo Nhiên thấy ĐIỆP Y một lần nữa hiện lên tâm tình tức giận khi nghe thấy được mùi hoa, lúc trước ĐIỆP Y toát ra đau thương, Cỗ Hạo Nhiên trong nháy mắt đề ý, không khỏi chần chờ, mặc dù không biết ĐIỆP Y tại sao thống hận vật này, nhưng là cảm xúc mãnh liệt kia lộ ra ở trước mặt hán, cũng là không tranh giành thực tế, khó trách nàng có hỏi tới tung tích hoa kia, lập tức nhú nhú mày nói: “Tựu một lần này, sau này không cho người đang ở đây giết người.” Vừa nói vừa thả lời kéo tay ĐIỆP Y.

ĐIỆP Y không trả lời Cỗ Hạo Nhiên, quanh thân sát khí hiện ra hướng Ngũ Hùng đi tới, Ngũ Hùng thấy ĐIỆP Y lạnh lùng vẻ mặt không giống người, không khỏi cũng sợ hãi, thủ đoạn ĐIỆP Y mới vừa rồi đối phó Ngũ Anh, hán toàn bộ nghe lọt vào trong tai, nhất thời rung giọng nói: “Điệp yêu hoa, người còn có muốn hay không điệp yêu hoa, chỉ cần người không giết ta, ta sẽ nói cho người biết.”

ĐIỆP Y đứng lại ở trước mặt Ngũ Hùng mắt nhìn xuống hán nói: “Có biết hay không điệp yêu hoa này, sẽ không cứu giúp người thoát khỏi tử vong, nó sẽ chỉ làm người chết thảm hại hơn.”

Ngũ Hùng sắc mặt thần sắc kịch biến, ĐIỆP Y lạnh lùng khế hừ một cước đem Ngũ Hùng dẫm ở dưới chân, khom lưng ngó chừng Ngũ Hùng nói: “Người đạo hạnh mỏng manh, nếu sợ chết tại sao còn muốn toát ra, biết không, chết cũng có trăm ngàn loại phương thức, lột da, rút gân, người là ở phía sau.” Dứt lời, bàn tay trắng nõn sờ lên sống lưng Ngũ Hùng, dừng lại ở trên đốt xương sống thứ bảy, nhẹ giọng nhưng như hàn băng một loại lãnh khốc

nói: “Có loại phương pháp khiến người toàn thân sẽ không có một chút vết thương, rất nhẹ nhàng sẽ không ra một chút máu, bất quá nghe nói rất đau, đau đến người đời này hồi hận sinh ra trên thế giới này đi.” Lời còn chưa dứt đột nhiên dùng sức nhấn một cái, chỉ nghe thấy một tiếng kịch liệt kêu thảm thiết, Ngũ Hùng toàn thân rút gân không dừng run rẩy, thần sắc trên mặt sợ hãi tới cực điểm, trong miệng phát ra kêu thảm thiết cực kỳ bi thảm.

Điệp Y lãnh khốc nhìn Ngũ Hùng trên mặt đất, trong mắt là thật sâu thống hận cùng tuyệt tình, nhưng thấy sắc mặt Ngũ Hùng trong nháy mắt từ máu đỏ đến tái nhợt, ở từ tái nhợt đến máu đỏ nhanh chóng giao thế, thân thể run rẩy muốn quay cuồng nhưng không thể ra sức dừng lại tại nguyên chỗ, hai tay không ngừng bắt lấy mặt đất, thắt lưng trở xuống cố gắng nghĩ nhúc nhích nhưng động cũng không nhúc nhích được, tiếng kêu thảm thiết vang dội cả đỉnh núi.

Bạn đang đọc truyện *Gia Có Điều Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Nguyên do bị phần

“Ta nói... cho người, hoa... hoa ở... Thiết viện, người giết ta, nhanh lên một chút... Giết ta, a, ta chịu... Không được...” Sắc mặt Ngũ Hùng trong nháy mắt biến thành máu đỏ, tựa hồ chịu không được thống khổ lớn như vậy, dùng cái chết trực tiếp trao đổi điều kiện.

Điệp Y cũng không thèm nhìn tới xoay người đi, Cổ Hạo Nhiên kinh ngạc cực kỳ bắt được Diệp Y, cau mày nói: “Cái này...” Lời còn chưa nói hết, tiếng kêu thảm thiết đột nhiên ngừng lại, Ngũ Hùng khỏe miệng chảy ra huyết thủy, đã đi đời nhà ma, lưu lại là khuôn mặt hoảng sợ cực độ.

Cả đại sảnh hồi lâu không có người nói chuyện, Cổ Hạo Nhiên quay đầu nhìn Diệp Y, thấy đáy mắt kia tuyệt lạnh, không khỏi nhớ tới vị trí trên sống lưng kia, Diệp Y từng đã ở trên người hắn sờ qua, lần đó còn tưởng rằng Diệp Y bất quá là không thắng được mình giả vờ, hôm nay vừa thấy mới biết được không cần đao, không cần độc, chỉ cần ở nơi đâu nhấn một cái, người sẽ chết thống khổ như vậy, Cổ Hạo Nhiên nghĩ tới không khỏi nâng lên lông mày nhìn Diệp Y.

Điệp Y thấy Cổ Hạo Nhiên ánh mắt phức tạp nhìn mình, lập tức hất ra tay của hắn bên đi ra ngoài bên nói: “Tuý sống chết khô đau đớn chính là như vậy.” Ngũ Hùng sợ chết, vậy hãy để cho thời điểm hắn chết thừa nhận hồi báo của cả đời này, Cổ Hạo Nhiên vừa nghe không khỏi nhe răng trợn mắt, này cũng quá cường hãn đi, thủ đoạn quá ác độc chút ít, bất quá Ngũ Hùng chết tại đây, đúng là đáng đời.

Ngẩng đầu thấy Diệp Y đã theo Hồng Tịnh đi ra, Cổ Hạo Nhiên cùng Băng Kỳ tất cả cũng đuổi theo, đi đến cạnh cửa Minh Thanh đột nhiên nói: “Mấy người này làm sao chết ở chỗ này?”

Cổ Hạo Nhiên quay đầu vừa nhìn, chính là chương quỹ lão Tam ba người cô linh linh chết đi ở một bên, trong đại sảnh thi thể cũng chất thành đống ở chính giữa, ba người này đột nhiên xuất hiện ở chỗ này lại lộ vẻ đột ngột. Trong đó hai người hai tay bị gãy, chết dạng cực kỳ hoảng sợ, Cổ Hạo Nhiên nhân châu – xoay động không khỏi ngẩng đầu nhìn Diệp Y ở phía trước, nếu như đoán không sai hai người kia, hẳn là người đã vô lễ với hắn lúc ở trên xe, mới vừa rồi chính mình đã quên tìm bọn hắn tính sổ, mà bọn họ đã chết khẳng định chính là Diệp Y động tay, trong lúc nhất thời tâm tình Cổ Hạo Nhiên vốn là tức giận, lại biến thành vui vẻ, tăng nhanh cước bộ hướng Diệp Y đi tới, ném phía Phong Đăng hành động bất tiện lại phía sau.

Một đêm hành hạ, lúc này trời bên ngoài đã xuất hiện ánh sáng nơi đường chân trời, ban đêm sắp hết, bình minh sắp sửa tới.

Điệp Y, Cổ Hạo Nhiên chờ đứng ở trong Thiết viện, cái gọi là Thiết viện thật ra thì chính là một thạch đầu, không có nóc phòng phòng ốc, trong Thiết viện chính là trồng một mảnh điệp yêu hoa, đoá hoa màu lam hợp chung một chỗ, tựa như đứa trẻ đang ngủ, ôn nhu xinh đẹp kinh người, cái loại mùi thơm này cũng như có như không, nhạt đến cơ hồ người không thấy. Có người nào biết đoá hoa nhu nhược mỹ lệ này, phát ra mùi thơm người trong lúc vô tình người phải sẽ tử vong.

Điệp Y đứng ở trong bụi hoa lạnh lùng nhìn chăm chú vào hoa nhỏ màu lam, Hồng Tịnh cùng trẻ tuổi nam nhân mang theo Diệp Y cùng Cổ Hạo Nhiên đến liền thối lui đến bên ngoài, Phong Đăng nhìn mấy lần tất cả cũng lui ra ngoài, phá hủy hoa thì có cái gì hay để xem, lập tức trong Thiết viện chỉ còn lại Diệp Y cùng Cổ Hạo Nhiên hai người.

Cổ Hạo Nhiên ôm ngực dựa vào vách tường nhìn Diệp Y, trong bụi hoa Diệp Y lãnh khốc, hờ hững, bi thương, mặt không chút thay đổi nhìn đoá hoa điệp yêu, trong lúc vô tình một thân nồng đậm bi phần tán ra bên ngoài, để cho Cổ Hạo Nhiên một bên không khỏi cau chặt chân mày.

Điệp Y nhìn chăm chú vào bông hoa nhỏ màu lam dưới chân, đó là mùi vị chết cũng không quên được, dù nhạt đến người không thấy cũng sẽ không quên, loại mùi thơm này ở sâu trong trí nhớ giống như kim châm ở trong lòng, giống như lưỡi hái ma quỷ, khắc sâu vào cốt tủy cùng đau đớn.

Năm ấy mình sáu tuổi, vốn là tuổi ngày thơ hạnh phúc, được cha mẹ nâng niu ở lòng bàn tay, nhưng chính là mùi vị này thay đổi cuộc đời của mình, trí nhớ rất lâu đã nhớ không rõ có những thứ gì, chẳng qua là mùi vị này còn nhớ nhất thanh nhị sở, mùi thơm ngát làm người ta tâm thần sáng khoái, đem mình dẫn tới Địa Ngục.

Thần kinh độc tố, dùng loại hoa này vì nó là nguyên liệu làm thành thần kinh độc tố, ở trong nháy mắt có thể giết chết một voi, lợi dụng mùi của nó xuyên thấu qua đường hô hấp tiến vào trung khu thần kinh, khiến người hôn mê.

Điệp Y chậm rãi ngồi xổm xuống, ở thời điểm mình mười sáu tuổi, dùng mười năm đem mình hôn mê, giết hết mọi người trong cái địa ngục kia, đồng thời

cũng đem loại thuốc mê này toàn bộ hủy sạch sẽ, đem tổ chức dụ dỗ, bắt cóc sau đó bán trẻ em lấy tiền mặt hoàn toàn phá hủy đi trên thế gian, chẳng qua là cũng không thể quay về nữa, đầy tay máu tanh, nợ đầy mệnh người, cũng trở về không được.

Xôn xao, đóa điệp yêu hoa trong tay Diệp Y nát bấy, từ trong tay Diệp Y phiêu tán xuống, nhìn về bụi hoa hai mắt dần dần hiện hồng, nắm tay dần dần nắm chặt, quanh người hơi thở dần dần tăng lên, Cổ Hạo Nhiên kinh ngạc đứng trực thân thể, còn chưa kịp nói chuyện, chỉ thấy Diệp Y nổi điên cuồng quét bụi hoa, Đóa hoa màu lam, ở khí thế bén nhọn bay về phía bầu trời, mang theo lá xanh mang theo cành, nát bấy ở giữa không trung.

Cổ Hạo Nhiên chưa từng nhìn thấy Diệp Y thất khống, lúc này kinh ngạc cực kỳ đứng nguyên tại chỗ, nhưng cũng không có tiến lên ngăn cản Diệp Y, có lúc có thể phát tiết mới chứng minh người này vẫn sống, Diệp Y trong ngày thường quá lạnh mạc, lạnh lùng làm cho người ta không biết nàng đến cùng suy nghĩ cái gì, đến cùng để ý cái gì, không thêm để ý cái gì, tâm tình không gọn sóng tuyệt đối không phải là trời sinh tạo thành.

Đầy trời màu lam tiểu hoa bay múa, chủ thủ trong tay Diệp Y liên động, bất quá chốc lát thời gian một mảnh điệp yêu hoa đã bị nàng chém sạch sẽ, Diệp Y khẽ thở ngòai chồm hồm trên mặt đất, chủ thủ trong tay thật sâu cắm ở bên trong đất, quanh thân sát khí không giảm lại tăng, hai mắt lửa đỏ như máu, một quyền đón một quyền hung hăng đập trên mặt đất.

“Người làm gì? Mau dừng tay.” Cổ Hạo Nhiên thấy Diệp Y chẳng những không có tiêu giảm phần nộ trong lòng, ngược lại càng thêm tụ tập sát khí dày hơn, nhất thời hướng Diệp Y nhào tới.

Diệp Y cũng không quay đầu lại xoay người chính là một quyền, Cổ Hạo Nhiên có chuẩn bị mà đến, các ngón tay đưa ra bắt được ngón tay Diệp Y đưa tới, đồng thời nhanh chóng bắt được cánh tay Diệp Y, cánh tay còn lại đem nàng vấy ở trong ngực.

Diệp Y hai tay bị Cổ Hạo Nhiên vây ở trong tay, đầu vừa nhấc chân tiếp lên chính là một cước đá, Cổ Hạo Nhiên thấy một cước Diệp Y thế tới bén nhọn, né tránh nhất định phải thả Diệp Y, không trốn một cước này tuyệt đối không để cho hắn dễ chịu, không khỏi căng thẳng cánh tay trầm giọng nói: “Là ta, Diệp Y, là ta.” Bên chuẩn bị tránh ra một cước kia của Diệp Y.

Không có đau đớn theo dự đoán, Cổ Hạo Nhiên ngó chừng Diệp Y trong ngực, Diệp Y mới vừa rồi vừa ngẩng đầu đã nhìn thấy là hắn, một cước tàn nhẫn đá vào giữa không trung thu thế đi, không có công kích tới đây.

“Người đến cùng đang làm cái gì? Diên ư, có chuyện gì nói ra ta giúp người giải quyết, phạm lấy chính mình hành hạ, Diệp Y trong trí nhớ ta cũng không phải là người chịu thiệt về mình.” Cổ Hạo Nhiên thấy Diệp Y không có động thủ, không khỏi nắm lên tay trái Diệp Y đang chảy máu, khẩu khí không tốt hỏi.

Diệp Y nhìn Cổ Hạo Nhiên một lúc sau hướng về phía điệp yêu hoa trên đất, mới vừa rồi động thủ bất quá là thói quen không để cho người nhích tới gần, cũng không phải là nhắm vào Cổ Hạo Nhiên, lúc này lại không có nhiều tâm tình như vậy đi theo hắn so đo, cũng liền mặc hắn ôm ngồi dưới đất.

Cổ Hạo Nhiên cảm giác được Diệp Y vô hình bị thương, so sánh với lần gặp thủy phi trước đó còn nghiêm trọng hơn, lần đó bị thống có thể chẳng qua là tích lũy nhiều ngày mà bộc phát, không biết cảm xúc, mà lần này không như vậy vô cùng đau cùng bị, thật giống như mở ra một cái cửa sổ lâu không mở ra, từ bên trong để lộ ra huyết nhục đã thối rửa, tàn ra khó có thể dùng ngôn ngữ hình dung.

Trong nháy mắt Cổ Hạo Nhiên đột nhiên cảm thấy Diệp Y trong ngực yếu ớt làm cho người đau lòng, không có tâm tình nhìn gương mặt trong vô thức đã đầy lệ kia, so sánh với nỗi đau trong tâm của nàng còn làm cho lòng người càng đau hơn, không khỏi vô ý thức gia tăng lực đạo, thật chặt đem Diệp Y ôm vào trong ngực nhẹ giọng nói: “Trước kia cũng đã qua, ta hứa sẽ mang lại cho nàng cuộc sống mới, không nên thương tâm.”

“Thương tâm? Sớm đã không có tâm còn tổn thương cái gì? Đã qua, đã qua sao một câu nói là có thể qua được sao, người có biết ta làm sao vượt qua độc tính của điệp yêu hoa hay không sao? ta dùng thời gian mười năm, tiêm vào vắc-xin thực kháng thần kinh độc tố, bị những thứ đó hành hạ người không giống người, quý không giống quý, đã trải qua bao nhiêu đau, hôm nay mới đối với nó miễn dịch, hôm nay hết thấy cũng là thêm vào một mà thôi, không cách nào quên, chỉ có thể đi về phía trước.” Diệp Y nhìn chăm chú vào tàn hoa đầy đất, trong ánh mắt có đau đớn, khẩu khí nhưng bình thản cực kỳ.

Bạn đang đọc truyện *Gia Có Điều Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 49: Lần đầu giao phong

Cổ Hạo Nhiên không rõ ràng lắm cái gì gọi là độc tố thần kinh, hắn có thể cảm giác được bên trong về bình tĩnh của Diệp Y là dãy sóng ba đào mãnh liệt, không khỏi nói: “Nếu chỉ có thể đi về phía trước, như vậy gặp được thứ nhìn không vừa nhất sẽ đem nó phá hủy; nếu chỉ có thể đi về phía trước, những chuyện đã không thể thay đổi, vậy thì hãy tập thích ứng bây giờ; nếu chỉ có thể đi về phía trước, như vậy thứ gì nên bỏ xuống tự bỏ xuống, trên người nhiều gánh nặng, thế con đường phía trước sẽ rất khó đi.” Cổ Hạo Nhiên một hơi nói ra mấy “nếu”, sau khi nói xong cũng không biết tại sao mình lại nói điều này, cũng không biết mình đến cùng là có ý gì, chỉ ôm thật chặt Diệp Y, chỉ thầm nghĩ xóa đi âm hàn trên người nàng.

Hai người ngồi ở trong đình viện, người nào cũng không nói gì, Phong Đằng dẫn đầu đi vào thấy hai người đang ôm nhau, không khỏi biết điều một chút thối lui, hoàn toàn không khuấy rầy chút nào đến không gian bình tĩnh khó có được của hai người đang ở bên trong.

Hồi lâu Diệp Y gầy gầy thân ,nói: “Buông ra.” Cổ Hạo Nhiên ngẩng đầu thấy Diệp Y đã khôi phục lại khí thế thường ngày, lạnh lùng, xa cách, phảng phất tâm tình mới vừa rồi không hề tồn tại, không khỏi nhủ nhủ mảy may sau đó thả hai tay.

Diệp Y đứng dậy thân nhiên nói: “Đi thôi.”

Cổ Hạo Nhiên nhìn Diệp Y mấy lần, mới vừa rồi hắn cũng không biết tại sao, lại cảm tính, hơn nữa đối tượng còn thị tử đối đầu Diệp Y, thật sự là có chút không biết nói nếu, đúng là chỗ này phong thủy không tốt, lúc này cũng không biết nói gì, trong lòng kinh ngạc, cau mày đáp một tiếng đi ra ngoài, Diệp Y nhìn bóng lưng Cổ Hạo Nhiên về mặt lạnh lùng trong nháy mắt biến hóa, có chút mê mang có chút không giải thích được, nhưng nhủ nhủ mảy may che giấu từng tí biến hóa, theo sát đi ra ngoài, đi tới cửa đá bên thấy ba đóa điệp yêu hoa hoàn hảo rơi bên cạnh đường đi, Diệp Y cau mày, hồi lâu cũng không biết nghĩ đến cái gì, quý thân xui khiến nhặt lên để trong ngực rồi bước ra ngoài.

Hùng hực liệt hỏa ở trên đỉnh núi dấy lên, khói dày đặc cuộn cuộn cùng nơi xa dưới chân núi hỏa thế chiếu rọi lẫn nhau, vạn ác địa phương : ngọn lửa thiêu sạch mọi linh hồn, không hề cảm nhận được sự sống.

Sáu con ngựa cùng một chiếc xe ngựa dừng ở phía xa chân núi, Cổ Hạo Nhiên nhìn ánh lửa trên đỉnh núi ở xa, không khỏi có chút trầm mặc, một hồi lâu Minh Thanh nói: “Hy vọng không bao giờ ... gặp phải địa phương như vậy nữa, người như vậy ta không muốn gặp lại.”

Phong Đăng gật đầu nói: “Vấn cho là dưới sự cai trị của Thánh Thiên vương triều mọi địa phương đều phồn vinh cùng hòa thuận,, nhưng không biết lại có địa phương như vậy tồn tại, thật sự là không thể tưởng tượng được.”

Diệp Y tựa vào cạnh xe ngựa đứng trên mặt đất, lạnh lùng nói: “Có ánh sáng tất nhiên sẽ có bóng tối. Chưa từng thấy qua cũng không có nghĩa là không tồn tại, đây chẳng qua là một đám sơn tặc có vấn đề, không có bản lãnh gây sóng gió gì, nếu như đổi thành những người khác, có lẽ thế gian này bóng tối còn nhiều hơn ánh sáng, có lẽ sẽ thấy thế giới càng thêm tàn nhẫn.”

Cổ Hạo Nhiên gật đầu nói: “Không nói những thứ này, nhớ tới bọn họ cũng ác tâm, một mối lửa đốt rụi là tốt nhất.” Đỉnh núi từ đỉnh viện đến đại sảnh toàn bộ gọi lên rượu rồi cùng du, cái thanh này hỏa sẽ đem hết thầy đốt sạch sẽ.

Băng Kỳ dạ một tiếng sau nói: ” Những người này nên xử lý thế nào đây?” Vừa nói vừa giương mắt nhìn thoáng qua từ thổ phi trong hang ổ mang đi ra cái kia chút ít chịu đủ tàn phá nam nữ, lúc này kia tám chín người bị hại nghe Băng Kỳ trong lời nói, cũng nhất tề nhìn về phía Cổ Hạo Nhiên, mắt lộ ra cầu xin thần sắc. Cổ khốc nhiên nhủ nhủ mảy may nói: “Chúng ta tự thân còn có chuyện phiền toái, cho bọn hắn chút ít ngân lượng, để cho chính bọn hắn nghĩ tới đó thì đến đó.” Đây không muốn hoàn hảo, vừa nghĩ Cổ Hạo Nhiên trong lòng tự lạnh lẽo.

Hành đáp ứng sau, kia cường tráng nam nam nữ nữ trung trong đó mấy đột nhiên cho Cổ Hạo Nhiên quỳ xuống nói: “Ân nhân, dẫn chúng ta cùng đi sao, chúng ta không có mặt ở trở về, ân nhân, mang chúng ta đi thôi, chúng ta hầu hạ người cả đời.” Trong phạm nhân lại nữ có nam có. Cổ khốc nhiên nhủ nhủ mảy may tài: mới chỉ vào luyện quân áo nói: “Nhà ta nam chủ ngoài nữ chủ bên trong, về lưu người vấn đề thế tử ta làm chủ, các người tìm năng đi, năng muốn lưu tự lưu, không lưu ta cũng vậy không có quyền can thiệp.” Lại đem vấn đề ném cho Diệp Y,

Mấy người kia quay đầu tự hướng Diệp Y quỳ lạy, Diệp Y lạnh lùng quét cổ bầu nhiên một cái, cổ khốc nhiên cũng nhìn nàng, đầy đủ tò về quyền lợi thuộc về ta và người không can thiệp thái đa, những người kia nhìn Diệp Y không nói lời nào, đang định cầu xin, lại thấy Diệp Y thần sắc lãnh còn giống băng, còn chưa ra khỏi miệng trong lời nói dám ngạnh ở cổ họng không dám nói ra.

Diệp Y cũng không thèm nhìn tới mấy người hướng Băng Kỳ nói: “Người xử lý!” Băng Kỳ đáp một tiếng.

Ánh nắng tươi sáng, bóng cây lác lác, một chỗ núi tuyền bên cạnh, Cổ Hạo Nhiên chờ ngồi ngay tại chỗ, nhìn Hồng Tịnh cùng người trẻ tuổi trong tay nướng đã thoát, Cổ Hạo Nhiên khiêu mi đối với một bên Diệp Y nói: “Người không là một tên cũng không để lại, làm sao có lưu lại hai người bọn họ?”

Diệp Y thân nhiên nói: “Không buông bỏ mình mới có tư cách để cho người khác không buông bỏ, không sợ mặt đối với người của mình tài: mới đủ tư cách đứng ở bên cạnh ta.” Ngăn ngừa một câu nói Cổ Hạo Nhiên nhất thời hiểu Diệp Y ý tứ , tánh mạng muốn mình quý trọng người khác mới sẽ quý trọng, nếu như mình cũng bỏ qua, kia bằng yêu cầu gì người khác không buông bỏ người, Cổ Hạo Nhiên sáng tỏ Diệp Y quyết tuyệt, chỉ có không ngừng vươn lên người mới sẽ sống tốt hơn.

Diệp Y thấy cổ khốc nhiên không có hỏi tới cũng không có tiếp tục nói hết, thật ra thì những đích lý do khác đều chẳng qua là lý do, chân chính lý do là, bọn họ giống như nàng, giống nhau quật cường, một tường kiên cường, giống nhau ngay cả ở Địa Ngục cũng sẽ cố gắng sống nhìn thấy nhân gian mặt trời.

“Chủ nhân, thịt nướng tốt lắm, người trước chịu chút, một buổi tối hành hạ khẳng định sớm đói bụng.” Hồng Tịnh bên chuyển động trong tay những khác mấy cái đã thoát, bên trước đưa cho Diệp Y một con. Cổ Hạo Nhiên rất tự giác, trực tiếp từ Diệp Y trong tay nướng thò hoang thượng xé một nửa xuống tới để miệng ăn nhiều, bên luôn miệng nói: “Không nói không cảm thấy đói, hơn một ngày không có ăn cái gì, đói chết người.” Diệp Y cũng không sao cả Cổ Hạo Nhiên tranh giành thực, phối hợp ăn.

Một bên Minh Thanh chờ sớm đã có kinh nghiệm, một người nướng một con đã thú, Minh Thanh vừa ăn vừa nói: “Vẫn là mình nướng là tốt nhất, so sánh với ngày hôm qua thịt bò ăn ngon hơn nhiều, cũng không biết là thả bao nhiêu cuộc sống tài: mới lấy ra, nếu không phải ta đói muốn chết, đánh chết cũng không đồ ăn khó ăn như vậy.”

Minh Thanh tiếng nói vừa dứt Phong Đăng cũng luôn miệng phụ họa, Hồng Tịnh về mặt vận vận nói: “Nói nhảm, địa phương nào thịt người có thể ăn ngon đi.”

Khụ, khụ, ho khan kịch liệt mấy tiếng, nuốt từng ngụm nước nhìn chằm chằm Hồng Tịnh nói: “Tiểu Hồng sạch người mới vừa nói cái gì? Người nào thịt?”

Hồng Tịnh mở to mắt nhìn bọn hắn mấy lần, quay đầu lại nhìn Diệp Y, Diệp Y thản nhiên nói: “Cho ngươi biết giáo huấn.” Vừa nói vừa xoay người lại đi, Cổ Hạo Nhiên cũng rất tự giác đã sớm xoay người đưa lưng về phía Phong Đăng.

Hồng Tịnh chống lại Phong Đăng rất có tò mò ánh mắt, tòa thương hữu lực ném một câu nói: “Kia tiệm rượu bán thịt bò tất cả đều là làm từ thịt người chết.”

Xôn xao, xôn xao, xôn xao, nhưng thấy khoảng cách bóng người đều không, gió ảnh sau khi đồ lưu lại Cổ Hạo Nhiên, Diệp Y, Hồng Tịnh, người trẻ tuổi bốn người tại nguyên chỗ, chỉ nghe thấy nơi xa tê tâm liệt phế nồn mưa thanh âm, hù dọa trong rừng phi cầm tẩu thú vô số, cổ khốc nhiên thương tiếc nhìn thoáng qua phương xa, đưa tay nhận lấy người trẻ tuổi đưa tới thịt nướng, vô hạn thờ dài nói: “Nhà ngươi Thiếu phu nhân nói, có đôi khi vẫn là nghe nghe thật là tốt.” Thanh âm xa vận truyền ra ngoài, nhưng nghe trong rừng tiếng vang hơn kịch liệt.

Nửa canh giờ, một canh giờ, một nửa canh giờ, rốt cục ở Cổ Hạo Nhiên không thể nhìn được nữa thời điểm, sáu người nửa chết nửa sống xuất hiện ở Cổ Hạo Nhiên trước mặt, thật giống như muốn hư thoát Minh Thanh đi tới Diệp Y trước mặt, đặt mông ngồi xuống hưởng về phía Diệp Y dập đầu đầu, suy yếu nói: “Thiếu phu nhân, sau này Minh Thanh duy ngươi như Thiên Lôi sai đâu đánh đó, ngươi nói một, Minh Thanh tuyệt đối không dám nói hai, xin mời Thiếu phu nhân nói dứt điểm, Minh Thanh tuyệt đối nghe lời ngươi nói.” Một bên Phong Đăng cũng gật đầu lia lịa, này cô nãi nãi đắc tội không được a.

Cổ Hạo Nhiên buồn cười nhìn về mặt trắng bệch sáu người, nửa thương tiếc đang muốn mở miệng, không trung một đạo phi ảnh bay qua, thẳng tắp rơi vào Băng Kỳ trên bả vai, chính là Nguyệt đường dùng thái truyền tin chim bồ câu.

Băng Kỳ nhìn thoáng qua trực tiếp hai tay đưa cho Diệp Y, từ hai lần sự kiện trung hấp thụ khắc sâu dạy dỗ. Nguyệt đường chủ là không chỗ nào không không thể, mặc dù có điểm khoa trương.

Diệp Y nhìn lướt qua nội dung ném cho Cổ Hạo Nhiên, Cổ Hạo Nhiên vừa nhìn đã đau cả đầu, phía trên le que mười mấy Vũ, mấy khối mười sáu cưỡi, Hoa châu, lão gia tử, lễ châu, thiên la địa võng. Cái này tốt, trò đã bắt đầu mở màn.

Mấy ngày sau, đất liền Đại Thành trấn: đứng Hoa châu lóe sáng gắt hái, một chiếc hoa lệ xe ngựa từ cửa thành thoải mái chạy nhanh đi vào, đánh xe hai người nam từ một lớn một nhỏ, mặt mũi thanh tú, lớn trầm ổn, tiêu nhân hoạt bát, hai người có một câu không có một câu bên nói chuyện phiếm bên đánh xe, nên là một đường nhân phong cảnh, nề hà nhìn thấy người của bọn họ, không khỏi đi thật nhanh e sợ cho tránh không kịp, trong lúc nhất thời trên đường cái một chiếc xe ngựa tùy ý đi về phía trước, quanh mình xe ngựa người chúng không khỏi nhượng bộ lui binh.

Đánh xe hai người vẫn bất giác, vẫn làm theo ý mình chậm rãi đi về phía trước, không cần nhìn kỹ, hai người mặc trên người quái dị, lớn áo xóc xếch sợi tóc bay múa, từ chân chường trung dám lộ ra vài tia gợi cảm, hợp với thanh tú mặt lạnh lùng gồ má, thật sự là lạnh lùng trung thấy gió tình, mê người trung thấy tuyệt tình. Tiêu nhân tuyệt hơn, một thân nữ nhân y phục chỉ che khuất bắp đùi trở lên, tuyết trắng bắp chân lộ ở bên ngoài, còn theo xe ngựa đung đưa từng điểm từng điểm nhộn nhạo trứ, xinh đẹp tuyệt trần trên khuôn mặt đen lúng liếng mắt to cầu mang theo ngậy thơ nụ cười, nhìn quanh trung lại có không thua cùng lớn thuần tình phong tình.

Nhưng là này cũng không phải là trọng điểm, trọng điểm là trên người hai người này nơi cũng là vết máu, dựa vào là gần còn có thể nghe đến một cỗ nồng đậm mùi máu tươi, bên cạnh trên xe ngựa còn bày đặt mấy thanh lợi kiếm, lợi kiếm thượng huyết thủy còn chưa khô, mà hai người hồn nhiên bất giác này có cái gì không ổn, như cũ đại dao động đại chiêu hướng trong thành đi tới.

Ở vạn chúng chú ý trong, hoa lệ xe ngựa hoa Lệ Lệ dừng ở Hoa châu hào hoa nhất lầu cửa, màn xe mở ra, ở phía xa xa xa mọi người vây xem nhất thời hít một hơi lạnh khí, chỉ thấy trước xuống một nam tử, quần áo màu cơ hồ bị vết máu nhiễm thông thấu, vốn là màu sáng trên mặt quần áo nơi cũng là màu đỏ máu tươi, giống như tuyết trắng thượng mở hoa mai, mặc dù hoa mai nhiều điểm, lớn điểm. Mà nên nam tử vừa chết tiết về mặt tươi cười, hợp với hân chói mắt dung mạo, này thân quần áo dính máu ngược lại thành khác loại trang điểm.

Tiếp theo xuống tới mười mấy người, một so sánh với một máu tanh, kia trên người mang theo nồng đậm vết máu cùng mùi, làm cho người ta mười thước ở ngoài cũng vẫn đến. Chỉ thấy đoạn đường này mười người nghênh ngang lên lầu lầu, nhất thời phất chốc, trong lầu lầu vốn là tồn tại người, cũng trong dự liệu nhanh chóng chạy vội ra, lầu lầu cửa không khỏi xa xa vây quanh một đám người, chỉ chờ bắt đầu nghị luận.

Trên lầu lầu Cổ Hạo Nhiên gần cửa sổ mà ngồi, khoe miệng mang theo một nụ cười nói: “Sông tường đạo tặc, khâm phạm của triều đình, giết người Ma vương, ha ha, tiếng tăm của chúng ta thật đúng là nhiều.”

Lâm Dã cũng chính là trẻ tuổi nam nhân thản nhiên nói: “Thiếu gia muốn không phải là cái này hiệu quả, phương pháp trái ngược.”

Cổ rất rõ ràng tâm tình rất không sai nói: “Ta cho mở ra trưng, kẻ tiếp cần phải nhìn kết quả.”

Tiếng nói rơi xuống chỉ thấy này đang lúc phòng trọ chương quỹ về mặt nghiêm túc đi tới, vừa thấy được Cổ Hạo Nhiên phía sau sắc mặt thay đổi, bước nhanh đi tới nói: “Lục Thiếu gia ngươi làm sao? Có thể có bị thương?”

Cổ Hạo Nhiên ha ha cười một tiếng nói: “Không có chuyện gì, lão Tiền đem trong điểm thật là tốt món ăn lên một lượt đi lên, ta nhưng rất nhiều mặt trời lần ăn xong tốt cơm.”

Tiền chương quỹ nghe vậy nhất thời yên lòng, còn không có để xuống vừa vội nhanh chóng nhắc tới, về mặt lo lắng hải hùng nói: “Lục Thiếu gia, Phương lão gia từ mấy khối mười sáu cưỡi cùng ngươi Đại cứu cậu hai ngày trước tự tị đã tới, này Hoa châu còn không biết bọn họ bày bao nhiêu bắt ngươi lưới, nghe nói lần này Phương lão gia từ nhưng là tức giận, thẳng tiếp nhận cấp một lệnh truy sát, ta Lục Thiếu gia làm sao ngươi còn dám như vậy ngày mai trưng mặt đích đi đạo tới cửa tới a.”

Điệp Y nghe đến đó quay đầu nhìn Băng Kỳ một cái, Băng Kỳ thấp giọng giải thích: “Cấp một đuôi giết chỉ cần đem người có khẩu khí mang về là được, những thứ khác một mực bất luận.” Dứt lời cũng không khỏi cười khổ. Nay Phương gia lão gia từ nhưng là bị buộc ra tam vị chân hỏa tới, lại hạ đạt cấp một đuôi giết.

Gió cười khổ mà nói: “Này truyền còn rất nhanh đến, người nơi này cũng biết.”

Tiền chương quỹ khổ trứ khuôn mặt nhìn Cổ Hạo Nhiên nói: “Lão gia tị trải qua thông truyền cả Cổ gia thuộc hạ sản nghiệp, tựu vì nếu là gặp gỡ Lục Thiệu gia muốn vô điều kiện hỗ trợ chạy trốn, cùng trở về đưa tin, này lê châu phạm vi châu huyện tự nhiên là trước thông truyền, Hoa châu dĩ nhiên là là đúng mũi chịu sào, này không giả gia ra lệnh mới đến không có một ngày, Lục Thiệu gia người đã đến.”

Cổ Hạo Nhiên vẻ mặt tươi cười nói: “Xem ra lão Đa cùng lão nương vẫn là đau nhĩ tử, lão Tiền, đừng như vậy nói nhảm nhiều, nhanh lên một chút đi xuống chuẩn bị, ta nhưng ngồi không được bao dài lúc hồi.” Tiền chương quỹ thấy Cổ Hạo Nhiên một bộ tính trước kỹ càng tự đắc, bộ mặt tài: mới rút gân nhanh chóng chạy xuống đi chuẩn bị.

Rượu và thức ăn thượng bàn, kiểm nghiệm không có lầm, Băng Kỳ cùng Phong Đăng vẻ mặt nghiêm nghị chờ Diệp Y động chiếc đĩa mới bắt đầu động thủ, cẩn thận thái độ ngay cả Cổ Hạo Nhiên cũng lắc đầu cười khổ, này quy củ sau này là xâm nhập lòng người.

Mười người gió cuốn mây tan nhanh chóng thúc đẩy, một chút đệ nhất thiên hạ công và sản tố chất cũng không có, nhìn một bên Tiền chương quỹ trắng mắt trợn trắng, hành vừa ăn bên ném cho Tiền chương quỹ một chồng ngân phiếu nói: “Trước bói thường bọn người biết rồi tồn thất, khác đến lúc đó ba thiếu gia nói chúng ta khi dễ hần.” Tiền chương quỹ vẻ mặt mặt danh: không khỏi nhận lấy ngân phiếu, bất quá có tiền cầm tự nhiên là chuyện tốt, người nào cũng sẽ không đẩy đi ra.

Này sương đang vui đầu khổ ăn, Băng Kỳ đột nhiên nói: “Tới.” Tiếp theo mấy người thấy hoa mắt, thảng ể ảm sắc mấy đạo hình người đã đứng ở Cổ Hạo Nhiên trước mặt trước, ngăn chặn đi thông đại môn bất kỳ một cái nào ra khỏi miệng, người cũng không nói lời nào, Cổ Hạo Nhiên chiếc đĩa không ngừng vận động như bay, chút nào nghiêm túc ăn nhiều đặc biệt ăn, tuyệt không để ý vài mét ngoài nồng đậm sát khí.

“Hạo Nhiên, người cũng biết mây khói mười sáu cười lợi hại, ta khuyên người cũng đừng làm không sợ phản kháng, theo trở về cùng ông ngoại người đáp lời, người lần này nhưng thật sự là làm đủ tuyệt.” Trên thang lầu tiếng bước chân trầm ổn cùng trứ uy nghiêm giọng nói trực tiếp truyền tới mấy người trong tai.

Cổ Hạo Nhiên để đĩa xuống cười tà nhìn trứ lộ diện Đại cữu cậu nói: “Cậu, người cũng biết ta nếu với người trở về, đó là một cái tử lộ, cậu người tựu ác tâm như vậy muốn chết nhì mệnh?”

Lớn lên hơi uy vũ Cổ Hạo Nhiên Đại cữu cậu trầm giọng nói: “Đó là người tự tìm đường chết, ta nếu không đối với người nhẫn tâm, ông ngoại người sẽ đối với ta nhẫn tâm.”

Cổ Hạo Nhiên cười hi hi nói: “Hổ dữ không ăn thịt con, ông ngoại có thể đem cậu như thế nào.”

“Hừ, tiểu tử người nói ít nói mát, cha ta có thể đem người như thế nào, là có thể đem ta như thế nào, là tiểu tử người mình muốn chết, con cộp thí cở cũng dám đi sờ, ngại mạng dài.”

Cổ Hạo Nhiên cười hắc hắc nói: “Cậu, người nhìn chất nhĩ dạng như vậy người nhẫn tâm để cho ta một bữa cơm cũng ăn không hết tựu đi theo người? Rồi hãy nói, chất nhĩ nhưng là một chút cũng không có làm khó cậu, biết cậu ở chỗ này tựu lập tức trốn cũng không trốn đã tới rồi, cậu cũng ít nhất cho phép ta ăn xong bữa cơm này a.”

Đại cữu cậu khuôn mặt đề phòng quét mắt Cổ Hạo Nhiên một cái, hừ lạnh một tiếng nói: “Tiểu tử người đừng cho ta chơi hoa gì dạng, ta nhưng là ở này bày ra thiên la địa võng, người đừng nghĩ cho ta chạy trốn, bất quá người tiểu tử này làm việc thật ngoài dự đoán mọi người, ta còn tưởng rằng người cấp cho ta chơi chơi trốn kiếm, bất quá cũng tốt, biết rõ trốn không được, còn không bằng biết điều một chút thúc thủ chịu trời, nói như vậy không chừng trở về cậu cho người cầu: van xin tình, cha có lẽ sẽ cho người lưu toàn thân.”

Cổ Hạo Nhiên vẻ mặt tươi cười nói: “Vậy thì đa tạ cậu.” Vừa nói vừa ngẩng đầu nhìn mắt ngoài cửa sổ. “Người đừng nghĩ tới chạy trốn, mây khói mười sáu cười toàn bộ xuất động hạ còn không có người có thể chạy trốn, người nếu muốn nhảy tự nhảy, ta sẽ bảo đảm phía dưới có người tiếp theo người.” Cổ Hạo Nhiên cậu vừa thấy Cổ Hạo Nhiên nhìn ngoài cửa sổ ánh mắt, nhất thời khinh thường nói.

Cổ Hạo Nhiên khóe mắt đang lúc cũng là nụ cười, chậm rãi nói: “Ta nếu tới, dĩ nhiên là chắc là không biết trốn, chẳng qua là cậu cũng đừng thật cao hứng quá sớm là được.”

Tiếng nói vừa dứt còn không đợi Đại cữu nói chuyện, trong lầu tiếng bước chân nhanh chóng vang lên, một đám người chen chúc thượng lầu hai, binh khí đứng chỗ, chuẩn bị đứng chỗ, thân sắc đứng chỗ nhất tề hét lớn một tiếng nói: “Ồ đầu tới giết người Ma vương, còn không thúc thủ chịu trời.” Vừa nói trứ một đoàn quan binh đem mọi người vây quanh ở sáng khoái trung.

Lúc này lầu dưới đàng đàng chạy tới một trang bị đầy đủ hết vũ quan, một thanh trường kiếm chia thẳng vào Cổ Hạo Nhiên chờ nói: “Lớn mật hung đồ, còn không để xuống binh khí đầu hàng, tới nha, cho ta toàn bộ tập lấy về.”

Cổ Hạo Nhiên đầu lông mày nụ cười vừa thu lại tức giận chỉ vào hần cậu nói: “Lão Đại, ta là nghe mệnh lệnh của người tài: mới đi giết lê châu Lý gia trang một nhà, người nghĩ giết người diệt khẩu không tính là, lại còn dẫn lớn như vậy nhóm quan binh tới bắt chúng ta, người tốt ngoan tâm.”

Cổ Hạo Nhiên cậu cháu mày hiền nhiên hiểu Cổ Hạo Nhiên ý tứ , khỏe miệng khề nhúc nhích còn chưa tới kịp nói chuyện, gió một bay vọt nhào tới, khuôn mặt bị phẫn nói: “Người cư nhiên như thử đợi chúng ta, ta liều mạng với người.” Vừa nói vừa một kiếm đi về phía bên cạnh hắn mấy khối mười sáu cười trong một người, người nọ khề cau mày, thuận tay hóa giải gió công kích tới được một chiêu, theo thói quen đưa tay trở về đánh, gió một tiếng ai nha sau này tựa bỏ nhào, chiêu này đâm ngay giữa quan binh trong một người, người nọ luống cuống tay chân bị đánh một kiếm, cùng một thời gian Băng Kỳ, hành chò cũng lên tới ngón này, nhất thời tràng diện thượng đại loạn.

Kia võ quan nổi giận gầm lên một tiếng nói: “Lại dám đánh mệnh quan triều đình, tới nha, cho ta đem bọn họ tróc nã quy án.” Dứt lời trước hướng về phía Cổ Hạo Nhiên hắn cậu chính là một kiếm đâm tới. Hắn mang đến quan binh thấy rõ ràng hợp lý đã động thủ, hơn nữa mấy phe đã cật liễu khuy, nhất thời cũng phản phật chụp một cái thượng không, động thủ.

Cổ Hạo Nhiên vẫn giận dữ hét: “Lão Đại, người bắt nạt ta bắt nghĩa, người cũng đừng quá làm huynh đệ trở mặt vô tình, ta muốn ở quan phủ trước mặt đem người sờ tác sờ vi toàn bộ nói ra, ta muốn để cho triều đình pháp lệnh tới chế tài người, ta tự thú, huynh đệ chúng ta mấy người toàn bộ tự thú!” Vừa nói vừa dưới chân không lưu tình đem mấy vây bắt hắn quan binh, đá hướng mấy khối mười sáu cười.

Kia võ quan nghe thế cao giọng nói: “Tốt, có thể lập công chuộc tội triều đình tự nhiên có xử lý khoan hồng, các người cho ta đứng thẳng: lập ở một bên, đao kiếm không có mất đừng loạn các huynh đệ tay chân.” ‘

Cổ Hạo Nhiên nhìn thấy hắn cậu muốn nói, bận rộn đoạt khi hắn phía trước nói: “Quan gia chúng ta tự nhiên biết, nhưng là những người này đã sớm nghĩ giết chúng ta diệt khẩu, quan gia người cần phải gắt gao ngăn cản a, công phu của bọn hắn nhưng cao vô cùng.” Vừa nói vừa thừa dịp loạn chống lại hắn cậu, hung hăng cho mấy phi mao thổi, nhiều hắn cậu nên bước vừa loạn, thiếu chút nữa bị võ quan đâm trúng một kiếm.

Phong, Hành, Linh, Liễu, sớm đã là ăn ý mười phần, bên cao nhượng trừ chúng ta đầu hàng, bên đem quan binh hướng mấy khối mười sáu cười đá vào, kia mấy khối mười sáu cười công phu : thời gian chính là nhất đẳng thật là tốt, dưới kiếm lưu tình tự nhiên có thể làm được thu phát tự nhiên, nhưng những cái này quan binh nơi đó là cái gì cao thủ, mọi người bị đá hướng mũi kiếm tự nhiên là gạt mình muốn chết, không đợi mấy khối mười sáu cười động thủ, ngược lại mình liền luống cuống tay chân ở đồng thời bay tới quan binh thượng lưu lại vết thương, những thứ này quan binh một bị thương, nơi nào còn quân là ai tổn thương, chỉ biết là trước mặt chính là giang dương đại đạo, là giết người Ma vương, chính là bọn họ bị thương người, này người tre già măng mọc tựa hướng mấy khối mười sáu cười đánh tới.

Cổ Hạo Nhiên hắn cậu cau mày nhìn trong sân cảnh tượng, quan binh nhiều người, mình mang ít người, muốn đi đường tự nhiên là không có vấn đề, nhưng cổ khốc nhiên ở chỗ này, hôm nay vừa đề xuống quá: qua Cổ Hạo Nhiên ai biết hắn lúc nào tài mới bắt đến, nếu là nghĩ hôm nay đã bắt ở cổ rất rõ ràng, cái này quan binh tổn thương không được, giết không được, này thật đúng là vật chuyện phiền toái đầu, không khỏi bên cùng võ quan đối chiêu bên ngừng đầu tròn mắt nhìn Cổ Hạo Nhiên một cái, không trách được như vậy giống trống khua chiêng vào thành, thì ra là chính là nghĩ đưa tới quan này binh.

Cổ nhiên gặp cậu trừng hắn, nhất thời đối với hắn cậu cười hắc hắc, sớm cũng biết trong thành hiện đầy bọn họ bầy rập, cùng với mọi người đem bọn họ kiểm tra xong, hoặc là rơi vào bọn họ trong cạm bẫy đi, không bằng nhất trọng chuy nên xuống, tự nhiên nên đi ra ngoài tự mình sẽ ra ngoài .

“Các người đến cùng làm cái gì? Chúng ta không phải là cái gì tội phạm giết người, các người làm làm người, đừng nghe tin hắn môn nhất phái nói bậy, chúng ta cùng bọn họ bất quá là có chút ân oán cá nhân, các người không có chuyện gì xen tay vào.” Cổ Hạo Nhiên hắn cậu cực kỳ bất mãn những thứ này không giải thích được quan binh.

Kia võ quan vừa nghe sắc mặt càng thêm chìm xuống, thử cho quát: “Chúng ta bắt đúng là người, các người muốn giết người diệt khẩu cũng coi như ân oán cá nhân, ta nói cho các người biết mau mau thúc thủ chịu trói, nếu không đừng trách Bồn quan không khách khí.” Vừa nói vừa thủ hạ vừa ngoan vãi phần, nói về này võ quan thân thủ cũng không tệ lắm, mặc dù Cổ Hạo Nhiên hắn cậu hạ thủ lưu tình, nhưng này võ quan lại cũng có thể cuốn lấy hắn đánh ngang tay, xem ra cũng coi như nhân tài.

Cổ Hạo Nhiên hắn cậu thấy không hài lòng, lập tức cũng tức giận thủ hạ tăng thêm sức lực, mà dù sao không dám nhận nhiều người như vậy trước mặt giết mệnh quan triều đình, cũng cũng chỉ có cùng hắn hao tổn, Cổ Hạo Nhiên ở một bên nhìn khỏe miệng cười không ngừng, nhà ông ngoại vốn chính là võ lâm thế gia, đối với võ học nghiên cứu có thêm, nhưng là đối với Thượng Quan phủ bên này cũng không phải là sở trường, hơn nữa tới là của hắn Đại cậu cậu, võ công cao cường, đối nhân xử thế cương trực, nơi đó có đùa bọn những thứ này tâm địa gian xảo, có thể cùng làm quan nói khép lại cũng là quái chuyện, này không, không mở miệng hoàn hảo, vừa mở miệng người khác tựa trực tiếp bắt hắn.

Vẫn đứng ở bên cửa sổ thượng Điện Y, Hồng Tĩnh, Lâm Dã, Băng Kỳ bốn người nhìn hồi lâu diễn sau, Hồng Tĩnh đột nhiên hướng cửa sổ ngoài cả kinh kêu lên: “Giết người rồi, có xuyên : thấu thấu ể ầm sắc áo cái chấn giết nữa.” Vừa dứt lời, mấy đạo nhân ảnh bá từ trên đường phố nhảy vào cửa sổ, mũi kiếm run lên liền hướng bọn quan binh đâm tới.

Cổ Hạo Nhiên hắn cậu bận rộn cao giọng nói: “Đừng nghe bọn họ kêu loạn, nơi này không có chuyện gì, các người nên làm gì đi làm gì, đừng quên chuyện của các người.”

Này phương thanh âm vừa rơi xuống, Cổ Hạo Nhiên tựa cao giọng nhận lấy quát: “Quan gia, bọn họ còn mai phục có người, ta cho quan gia nói đây cũng là một giết người cướp của tổ chức lớn, người hôm nay nếu có thể đem bọn họ toàn bộ bắt được, trở về nhất định sẽ quan to lộc hậu, liền thăng cấp ba, liền đối hôm nay những thứ này quan nhạc môn khẳng định cũng có không ít chỗ tốt.” Lời này vừa nói ra, quan binh cửa mọi người như lang như hổ, hai mắt đỏ bừng quần mấy khối mười sáu cười, mấy cái từ ngấm nhìn địa phương : chỗ bay lên tới cũng bị cuốn lấy thoát thân không ra.

Cổ Hạo Nhiên gặp cậu cái trán gân xanh bốc lên, cười hắc hắc sau không nói được lời nào thối lui đến bên cạnh, thấy trong sân mấy khối mười sáu cười đã đến mười hai, còn dư lại còn không có xuất hiện bốn người đã không đề ở trong lòng, lập tức cho Phong Đăng sử liễu cá nhân sắc, Phong Đăng hội ý nhất tề thối lui, cỡi xuống trên người quần áo dính máu, xoay người liền từ bên cạnh lên.

Cổ Hạo Nhiên thấy Diệp Y cùng Phong Đằng cước bộ đã rời đi, từ lâu này cũng bị đập không sai biệt lắm, nhất thời tà khí cười một tiếng, vừa lúc chống lại với hắn là ánh mắt tức giận, không khỏi khoe miệng cười một tiếng lớn lồ, i vung tay lên liền từ cửa sổ nhảy xuống.

“Đừng đánh, bọn họ đã chạy, các ngươi còn không đuổi theo, cuốn lấy chúng ta làm gì?”

“Ngươi giết là Ma vương giết người, chúng ta bắt đúng là ngươi, ngươi tạm thời chớ nên hồ ngôn loạn ngữ, các huynh đệ cho ta thêm chút sức, hôm nay nhất định phải đem bọn họ đòi lại công lý.”

Bạn đang đọc truyện *Gia Có Điều Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Nam phi thăm viếng

Cổ Hạo Nhiên trong tai nghe được thanh âm đàm thoại từ từ lâu truyền tới, khoe miệng không khỏi mỉm cười, hai chân sử dụng nội lực đáp xuống đất, chung quanh bốn đạo hàn quang hướng hắn bay tới, Cổ Hạo Nhiên nụ cười nơi khoe miệng không hề thay đổi, không chống đỡ trực tiếp tựu hướng đống đầu trên thân kiếm đánh tới, kia mây khói mười sáu cười trung còn lại bốn người thủ hạ cũng không lưu tình, Cổ Hạo Nhiên mũi kiếm khẽ tránh ra yếu hại, hướng địa phương khác ra tay độc ác.

Trường kiếm còn chưa đến được thân thể của Cổ Hạo Nhiên, bên cạnh đột nhiên xuất hiện bốn người mặc trường sam tay cầm bốn thanh kiếm tấn công tới, chiêu chiêu hạ thủ ác hơn nhiều so với những tên trước, bốn người cùng bận rộn ngăn trở đường kiếm của Cổ Hạo Nhiên, Cổ Hạo Nhiên mượn tư thế cũ, dưới chân vừa trượt thoát khỏi vòng vây bốn người, cũng không quay đầu lại tựu hướng đối với phố chạy.

Nhận lấy vân điều thuốc mười sáu cười chính là bọn Phong Đằng bốn người, bốn người kia hiểu trọng điểm không nằm ở đây, nên không cùng Phong Đằng chiến đấu, nhất tề nhảy lên hướng Cổ Hạo Nhiên đuổi theo, thân đến giữa không trung, đột nhiên từ hai phương hướng bắn tới cấp tốc bốn mũi tên nhọn, nghe gió biện thế, lần này tiến thế tới hung mãnh sức lực mười phần, bốn người bận rộn huy kiếm tránh ra, đợi rơi xuống đất lúc nơi nào còn có Cổ Hạo Nhiên cái bóng, ngay cả mũi vừa rồi chặn cướp bọn họ gió bốn người cũng tung tích hoàn toàn không có, nhanh chóng đánh về phía cung tên tới nơi, nơi nào còn có người, chỉ còn lại có trên mặt đất một Trương Bình tay không tất sát.

Lúc này, Cổ Hạo Nhiên từ cửa sổ nhảy xuống, tức giận một quyền nện ở trên vách tường, vốn là ở nơi này Hoa châu bố trí một chút cũng không có số mai phục, đặc biệt đối phó Cổ Hạo Nhiên cơ trí thông minh, xiếc tiểu tử đồng đảo, nguyên do cho là cho dù bắt không được hắn, cũng không muốn người bên cạnh hắn sống sót được, kia từng nghĩ tiểu tử này đem bọn họ toàn bộ đưa ra tới sau, vẫn là cho hắn lên, mấy ngày tâm huyết toàn bộ uổng phí không nói, mà trở về không thể sống được dễ chịu. Mười sáu con ngựa để lại mây khói phía sau, toàn bộ rút lui, nói ra cũng mất mặt.

“Đuổi theo cho ta, đem địa phương Hoa châu này: một chỗ cũng lật qua cho ta, nhất thiết phải tìm ra tên hỗn (giang hồ) tiểu tử này.” Tiếng nói rơi xuống, mười mấy cái bóng người nhanh chóng rời đi, còn dư lại trên từ lâu là một đám quan binh chưa kịp phục hồi tinh thần lại.

Mà lúc này Cổ Hạo Nhiên vẻ mặt mang nụ cười đứng ở trong phòng bếp từ lâu, đang cười dài nhìn món mình Đản Vân cao thích ăn nhất ra lò, Diệp Y cùng Hồng Tịnh bọn bốn người dù bận vẫn ung dung ngồi ở phòng bếp trên cái băng ghế, nhàn nhã trò chuyện uống nước ô mai vừa lúc, tăng thêm mùi vị.

“Thiếu gia, bọn họ vừa đi.” Trừ cửa phòng mở ra, Minh Thanh đi đến.

Cổ Hạo Nhiên ưu nhã ăn Đản Vân chúc, mỉm cười nói: “Đại cữu cậu bản lãnh đúng là rất cao, bắt quá chính là tâm nhãn không đủ dùng, chỗ nguy hiểm nhất mới là chỗ an toàn nhất, như vậy chút thời gian ta có thể đi đó bên trong, lại còn thật theo đuổi đi.”

“Có thể đoán được tâm ý thiếu gia có mấy người? Nếu là người trong thiên hạ cũng giống như thiếu gia một loại cáo già, thiếu gia, người cũng sẽ không ăn thom.” Chính là lúc này từ phòng bếp cửa sổ lật tiến vào lĩnh cùng Được.

“Bắt quá thiếu gia dự liệu cũng thật đúng, coi là không lộ chút sơ hở.” Đồng thời từ cửa tiến vào, Liều chen miệng.

Mười người nhất tề tụ tập ở trong phòng bếp, vốn là phòng bếp rộng rãi cũng lộ vẻ có chút chật chội, Băng Kỳ bước qua bên cạnh Cổ Hạo Nhiên ngồi xuống, khiêu mi nhìn Lâm Dã nói: “Không nghĩ tới tài bắn cung của ngươi cũng rất cao nha, bái phục hai tay.” Kia trên trời đi bốn tiến, hai mũi tên là bắn, hai mũi tên là Lâm Dã bắn, lực đạo, tốc độ, chính xác lại một chút cũng không thua cùng hắn, này không chỉ có khiến cho Băng Kỳ đối với Lâm Dã cao nhất nhìn nhau.

Lâm Dã dạ một tiếng thân nhiên nói: “Trước kia có học qua.” Sẽ ở nói đi xuống, Minh Thanh miệng ngựa muốn đuổi theo hỏi, thấy Lâm Dã cũng không có nghĩ tâm tình một phen cảm giác, vừa nhìn Diệp Y cũng không hỏi thăm ý tứ, không thể làm gì khác hơn là nhúc nhích, đề tồ mò xuống.

Phong cùng Hành liếc mắt nhìn nhau cũng không nói nhiều, Thiếu phu nhân nhà hắn là một người vô cùng nhạy cảm, nàng nếu có thể đem người giữ ở bên người dĩ nhiên là sẽ có lo nghĩ của nàng, nếu như Thiếu phu nhân cũng tin quá: qua, bọn họ còn có cái gì không tin được, rồi hãy nói này Lâm Dã cùng Hồng Tịnh trước kia gặp gỡ còn tại đó, không muốn nói chuyện cũ trước kia cũng không phải là cái gì tâm nhãn có vấn đề, người nào không có gì đi qua đâu, lập tức đề tài này cũng không còn bàn tới nữa, hi hã vừa nói mới vừa rồi hoàn mỹ phối hợp.

“Ta Lục Thiệu gia, người là gan thật là lớn, lại vừa lặn trở lại, không trách được thiếu gia bọn họ vốn ăn người thiếu, người nào có một giống như người vậy can đảm can trọng, cơ quan tính toán tường tận.” Tiền chương quỹ cấp vội vàng xuất hiện ở cửa, thời điểm nhìn thấy Cổ Hạo Nhiên nói lòng miệng xin, đồng thời vừa nâng lên khẩu khí kia, này Lục Thiệu gia thật sự là tâm tư bách chuyển, thông minh cơ trí không giống người. Mới vừa đưa đi đám kia tức giận nan bình quan bình, chỉ nghe thấy tâm phúc nói Lục Thiệu gia ở chỗ này, không khỏi từ đáy lòng bội phục.

“Lão Tiền, đi chuẩn bị mấy gian phòng, thật lâu không có yên ổn sinh sống ngủ một giấc, thật muốn niệm giường cảm giác.” Cổ Hạo Nhiên ăn sạch đàn vằn cao, đuổi thật to lưng mồi, này mười mấy Thiên Đô là trong xe ngựa, nếu không phải đang ở dã ngoại nghỉ ngơi, thật đúng là ủy khuất hân này chưa từng có ngủ quá: qua dã ngoại cao quý người.

Tiền chương quỹ về mặt khó có thể tin nói: “Lục Thiệu gia, người còn phải ở chỗ này nghỉ ngơi? Người chẳng lẽ không nghĩ tới muốn cướp trước Phương lão gia từ một bước, như vậy vừa...” Tiếng nói mặt rơi liền bị Cổ Hạo Nhiên dừng lại nói: “Người đừng quản, bốn: vốn thiếu gia tự nhiên có biện pháp đối phó. Người chiếu vào lời của ta đi làm là được.” Tiền chương quỹ khuôn mặt mây đen đi xuống chuẩn bị, cái này thiếu gia có thể ứng phó cục diện không phải là hân có thể tưởng tượng, vẫn là làm tốt bản chức công việc là tốt rồi.

Ban đêm, Cổ Hạo Nhiên cùng Diệp Y như cũ tách đi ra ngủ, từ lúc từ thổ phi trong hang ổ đi ra ngoài sau, Cổ Hạo Nhiên sẽ không có khiêu khích Diệp Y vọng động, Diệp Y cũng trong lúc vô tình ly xa hơn, thật giống như kia điệp yêu hoa trung cảm xúc tiết ra ngoài một màn kia lộ ra ở Cổ Hạo Nhiên trước mặt, làm cho nàng hết sức không thoải mái, cho nên hai người đang lúc ngược lại so sánh với dĩ vãng lạnh hơn rõ ràng chút ít.

Một đêm không nói chuyện, Thần Quang hơi lộ ra thời điểm một trận chợt gấp rút tiếng bước chân thức tỉnh Diệp Y, ngoài phòng Hồng Tĩnh nhẹ giọng nói: “Chú từ, người nổi lên sao? Băng Kỳ có chuyện quan trọng muốn gặp người, có cần hay không ta đi vào hầu hạ?” Này Hồng Tĩnh người tuy nhỏ đến cơ trí chặt, nghiêm nhiên thành Diệp Y trước mặt người hầu tới, không rời Diệp Y chừng, ngay cả buổi tối ngủ đã ở phòng ngoài hầu hạ, mặc dù Diệp Y cũng không muốn hân hầu hạ cái gì. Cũng may Cổ Hạo Nhiên đám người là biết Diệp Y tính tình, cũng là bất kể bộ dạng này tình cảnh rơi ở trước mặt người ngoài có nói như thế nào, cũng bắt quá hỏi cái này chút ít, tùy ý Hồng Tĩnh làm Diệp Y thiếp thân giả sai vật, mặc dù đây là nha hoàn tới việc làm

“Đi vào.” Hồng Tĩnh nghe dây thanh trừ Băng Kỳ đi vào, thấy Diệp Y một thân chỉnh tề ngồi ở mép giường, vừa liếc nhìn Băng Kỳ khẽ cau mày sắc mặt, nhẹ giọng nói: “Ta cho chú từ chuẩn bị rửa mặt dụng cụ đi.” Dứt lời cơ trí đi trước lui ra, trở tay khép cửa phòng lại.

“Nguyệt chủ, Nguyệt đường bên kia gởi thư, hiện nay Thu hành quân hai mươi ngày sau đến Phần châu, trở về Cổ gia tình thân.”

Quyền nhìn quần áo nhũ nhũ mảy nói: “Có ý gì?”

Băng Kỳ thấy Diệp Y không hiểu rõ lắm, sửa sang đầu mồi sau nói: “Thu hành quân Cổ Ly cũng chính là hiện nay nữ hoàng nam phi tử một trong, là lão gia nhỏ nhất thân đệ đệ, Cổ gia thế hệ trước đi về cõi tiên sớm, này Thu hành quân Cổ Ly căn bản là lão gia nuôi lớn, vẫn là ở tại lão gia nhà, bây giờ vị ở hậu cung bốn quân đứng đầu, nghiêm nhiên tị là nam sau chọn người một trong, lần này nữ hoàng dạ khó khăn hồi hương tình thân, dĩ nhiên là là trở về lão gia nhà.”

Diệp Y nghe tới chỗ này không khỏi sờ sờ lỗ mũi, lúc nào Cổ gia vừa chui đi ra một nam phi tử, này bản căn thác tiết quan hệ càng nói càng hồ đồ, hơn nữa này nam phi chẳng hạn vẫn là hồi thứ nhất nghe nói, chân chính là ly kỳ chuyện cổ quái tình, không khỏi đạm thanh nói: “Ta làm sao không biết?”

Băng Kỳ khó được cười khổ một tiếng nói: “Nguyệt chủ, người đừng quan tâm quá những chuyện này? Ta nghĩ thiếu gia cho người xem gia phổ người cũng không có chuyên tâm ký đi xuống đi? Này ở nhà phổ thượng là ký tài, cảm phi tử nói chuyện là đại bất kính, trong ngày thường tự nhiên không có ai nhắc tới này thế, huống chi Nguyệt chủ vào Cổ gia cũng bắt quá tài: mới thời gian bao lâu, không biết Thu hành quân cũng không là cái gì quá không được.” Nghĩ đến Diệp Y là từ trên núi xuống tới, những thứ này thế tục trung chuyện tình sợ là căn bản không biết nhiều như vậy.

Quyền nông âm thầm tìm tòi trí nhớ một phen, không có, thì ra là thân thể cũng không có phương diện này trí nhớ, xem ra đúng là trong núi sống lâu, không biết ngoại giới có những chuyện gì, ngay cả Cổ gia có như vậy một đại phía sau đài cũng không biết, khó trách có thể thành là: vì đệ nhất thiên hạ công và sân, xem ra Cổ Hạo Nhiên cố nhiên có công làm phiền, này cái gì Thu hành quân cũng là ắt không thể thiếu trợ lực, không nói nhiều, Cổ gia nói lý ra việc làm tất nhiên không là không ai không biết, nhất định là ngại từ nhà hân cũng coi như cái gì hoàng thân nước thành, cho nên không dám lộ ra mặt tị.

Băng Kỳ thấy Diệp Y im lặng không lên tiếng, bao nhiêu suy đoán đến nàng đang suy nghĩ gì, không khỏi nói: “Có Thu hành quân quả thật cũng cho chúng ta ít đi không ít lực cản, bất quá dù sao Thu hành quân chẳng qua là lão gia đệ đệ, này cái gì hoàng thân quốc thích cũng coi như có chút lúng túng, nhưng là Thu hành quân cũng cứ như vậy một thân ca ca, cộng thêm hân trong cung phẩm cấp lại cao, mặc dù không giống tiền triều nữ phi tử tình thân quy củ nhiều như vậy phiền toái, nhưng thế nào cũng không có thể rơi xuống quy cách, thiếu gia bây giờ tị đã là bên trong đương gia, những chuyện này vụ hân là hoàn toàn do hân tới đón hiệp, người cũng có thể hân tới đón, Nguyệt chủ người nhìn?”

Diệp Y hiểu Băng Kỳ trong lời nói ý tứ, Cổ Chấn huynh đệ mấy, hân là cũng là bất đồng mẹ sở sinh, này cái gì Cổ Ly hân là cùng Cổ Chấn là cùng một cái cha mẹ, cho nên không dựa theo lễ tiết đi đại ca trong phủ tình thân, mà là đến thân ca ca nơi này, những thứ này ngôn ngữ quan hệ thật sự là làm cho người ta nhức đầu.

Diệp Y nhũ nhũ mảy nói: “Những chuyện này nói cho Cổ Hạo Nhiên là tốt rồi, hân làm sao quyết định liền làm như thế đó.” Những thứ này phức tạp người tề quan hệ không phải là của nàng cường hạng, thật sự làm cho người ta ứng phó không được.

Băng Kỳ chần chờ một chút nói: “Nói cho thiếu gia hân là nhất định phải trở về, nhưng này trước mắt còn có Phương lão gia từ bên đó đây, Phương lão gia từ cũng sẽ không quản những chuyện này, nhất định muốn tìm thiếu gia đẹp mắt, thật nếu như vậy Thu hành quân nơi đó không đẹp không nói, lão gia bên này cũng không nên nhìn, năm nay sự chấp thuận tình thân cũng là Thu hành quân cùng Đông Sở Quân hai người, này Đông Sở Quân nhưng là Sơn gia người, ngoài sáng ngầm cho dù không muốn phân cao thấp cũng không cách nào không phân cao thấp, này nếu để cho Phương lão gia từ nhiễu loạn, này không chỉ có là ném người mình thế diện vấn đề.”

Một phen đem Nguyệt đường cố ý đưa tới tin tức phân giải thấu triệt, trở về là nhất định phải trở về, người là nhất định phải đón, này Phuong lão gia tử cũng nhất định phải nói trước giải quyết, Cổ Hạo Nhiên mặc dù thông minh nhưng mềm lòng, chống lại Phuong lão gia tử này mất hết tính người người, sẽ phải càng thêm mất hết tính người, nếu ở bình thời tự nhiên có thể đánh không lại bỏ chạy, ẩn nấp không thấy luôn luôn người giận thời điểm, bây giờ không có khi đó để cho hắn người giận, chuyện tốt cũng thấu một đồng đi.

Điệp Y đã hiểu Băng Kỳ ý tứ , Cổ Hạo Nhiên đối với hắn ông ngoại tuyệt đối không cách nào làm được không chút lưu tình, đặt ở thường ngày tuyệt đối là vật hiếu thuận – hảo sự, để bây giờ thì có lớn lao vấn đề, lập tức quét Băng Kỳ một cái trầm giọng nói: “Hắn đau lòng nhất là cái gì?”

Băng Kỳ tất cung tất kính nói: “Trừ đồ cô, chính là phượng lam ngự, Phuong gia đích tôn huyền tôn.”

Điệp Y gật đầu nói: “Ta sẽ giải quyết.” Băng Kỳ gật đầu không nói một lời đi ra ngoài, đổi lấy Hồng Tịnh cho Điệp Y bùng tới rửa mặt dụng cụ.

Sớm trên bàn cơm Cổ Hạo Nhiên vừa nghe tin tức truyền đến, nhất thời ngửa mặt lên trời thở dài, làm sao này chuyện tốt chuyện xấu cũng tụ tập cùng một chỗ , hắn này tiểu thúc tiến cung nhiều năm, lúc nào không tốt trở lại tinh thần, chọn lấy tốt nhất lúc hồi trở lại, này thật gọi trí giả làm lo tất có một mất a, làm sao đôi phó kế tiếp đường chạy, đã sớm toàn bộ kế hoạch ở ngực, bây giờ cái này gọi là chuyện gì.

Hành nhìn thoáng qua về mặt khổ sắc Cổ Hạo Nhiên thở dài một tiếng cả giận: “Người định không bằng trời định.”

Gió cười khổ nói: “Thiếu gia, trở về đuổi sao, này chia ra mười năm lần đầu tiên tinh thần, thế nào cũng không có thể thiếu sáng khoái nhà a, về phần lão gia dư bên kia vừa đi vừa nghỉ đi.”

Linh cũng lắc lắc đầu nói: “Này làm sao nói tinh thần tựu tinh thần, cũng không cho cái thời gian chuẩn bị một chút là chê chúng ta trước mắt kích thích độ không đủ, muốn cho chúng ta một lần sống mái với nhau cơ hội đâu.”

Cổ Hạo Nhiên bày tại trên ghế không có nói tiếp, Băng Kỳ hơi mỉm cười nói: “Nói cái gì đó, này tinh thần vốn là thân nhân đoàn viên mà tị, cũng không phải là phải như thế nà đòi tòa kim son đi, cho mấy giờ rồi chuẩn bị, từ kinh thành đến Phần châu mười lăm nhật lộ trình, bây giờ cho nhiều năm ngày thời gian, đây không phải là cho chúng ta thời gian chuẩn bị là cái gì, chúng ta như vậy cồng và sản năm ngày thời gian cái gì là không thể chuẩn bị xong, Thu hành quân đủ thay mọi người suy nghĩ.”

Mính Thanh hai tay chống trứ hàm dưới thì thảo nói: “Hy vọng lão gia tử có thể đại nhân có đại lượng, trước bỏ qua cho chúng ta một con ngựa , chờ Thu hành quân đi nữa tính số không muộn.” Lời này vừa nói ra gió mấy người này đồng thời cười nhạt, lão gia tử biết thân thể to lớn, trừ phi thiên hạ hồng mưa.

“Tốt lắm, tốt lắm, nói trong nhiều cũng vô dụng, nhanh lên một chút ăn, ăn lên đường trở về, ông ngoại nơi đó ta tới nghĩ biện pháp, tiểu thúc này nhưng làm trê nãi không được.” Thở dài một tiếng Cổ Hạo Nhiên, vừa khôi phục thường ngày trấn định tự nhiên.

Mười người chỉ nhánh hai nhóm trở về, Cổ Hạo Nhiên cùng Phong Đăng năm người một nhóm, Điệp Y cùng Băng Kỳ Hồng Tịnh Lâm Dã chờ một nhóm, Cổ Hạo Nhiên chờ đi đường thủy trực tiếp trở về Phần châu, Điệp Y ngồi xe ngựa đi quan đạo trở về Phần châu, vốn là Cổ Hạo Nhiên căn bản không hỏi ý an bài như thế, bắt đắc dĩ Điệp Y cái này an bài người hoàn toàn không nhìn Cổ Hạo Nhiên phản đối, nói là này tường có thể mê hoặc Phuong lão gia tử, hơn nữa Phuong lão gia tử muốn bắt người không phải là nàng, cùng Cổ Hạo Nhiên đi một đường đó mới là chuyện nguy hiểm , tức Cổ Hạo Nhiên sắc mặt xanh mét giận song đi.

Nói hai nhóm người mã các đi hai con đường, đi đường thủy Cổ Hạo Nhiên bớt việc dùng ít sức, đi quan đạo Điệp Y cũng không bằng hắn nhẹ như vậy đúng dịp , trên quan đạo xe ngựa như con rùa một loại nhanh chóng đi tới, xe ngựa bốn bề rèm cũng vạch trần lên, người ở bên trong nhìn một cái không xót gì, Hồng Tịnh cùng Lâm Dã lái xe, Điệp Y cùng Băng Kỳ ngồi cùng trong xe, trong mấy ngày lại ngay cả hỏi tới người cũng không có, hiển nhiên thật không đem Điệp Y làm mục tiêu, mà điệp nông mục đích của bọn họ địa cũng không phải là Phần châu, mà là Phong châu.

Cổ Hạo Nhiên đi đường thủy, ngồi là trên bến tàu thuyền nhỏ, một đường ngày đêm kiên trì, thêm nhỏ thuyền so với hắn lâu thuyền nhanh không biết bao nhiêu lần, một nhóm sáu người dùng mười ngày thời gian, tựu đuổi xong lúc đến hơn hai mươi nhật đài Trình, đạt tới Phần châu.

Cổ Hạo Nhiên không có thông báo Cổ gia người đến đón người, sáu người cấp vội vàng xuống bến tàu tựu hướng trong phủ đuổi, Hành Chi nửa Lộ Nguyên bốn : vốn náo nhiệt trên đường phố người đi đường cũng trong lúc vô tình nhích tới gần hắn, Cổ Hạo Nhiên trong lòng rung mình khuôn mặt bắt đắc dĩ, dưới chân tăng nhanh tựu đi về phía trước, phía sau hành chờ cũng cảm giác được bên cạnh hơi thở không đúng, thậm giới chỉ bị đi theo Cổ Hạo Nhiên bước nhanh mà đi.

“Cổ Hạo Nhiên, khác lãng phí thời gian, ta nhưng là chờ ngươi đã nhiều ngày.” Một đạo ưu nhã giọng nam khinh phiêu phiêu ở cổ bối mặc dù bên vang lên.

Cổ Hạo Nhiên không cần quay đầu cũng biết lần này tới bắt bố hắn là của hắn tam cửu cậu, Phuong gia trung nhất cáo già người, không khỏi cười khổ một tiếng nói: “Tam cửu cậu, ngươi thật đúng là chìm trụ khí a.” Nhìn trước mắt vòng vây Cổ Hạo Nhiên sắc mặt bất động, nhưng trong lòng ở nhanh chóng nghĩ cách.

Cổ Hạo Nhiên tam cửu cậu mỉm cười nói: “Chạy hòa thượng chạy không được miếu, đang nói lần này trời cũng giúp ta, thật sự là để cho ta không muốn lấy cái này tiện nghi cũng không được, Cổ Hạo Nhiên, ông ngoại ngươi lần này rất tức giận, cấp một đuôi giết biến thành đặc cấp truy sát.”

Cổ Hạo Nhiên sắc mặt trầm xuống nói: “Ông ngoại thật muốn giết ta?” Đặc cấp đuôi giết chính là cách sát vật luận, hữu mệnh mang về tới là tốt nhất, mang không trở lại tựu ngay tại chỗ giết xong việc.

Tam cữu cậu như cũ mang theo mỉm cười nói: “Ngươi cũng biết ông ngoại ngươi thích những thứ đó, động bọn họ so sánh với động tánh mạng của hần còn hồng bét, ngươi lại ăn tìm gấu gan báo đi đến động, bây giờ ông ngoại ngươi đang nổi nóng, mây khói mười sáu cười lại đang tay ngươi chịu nhiều thua thiệt, tự nhiên là tăng lên đuổi giết cấp bậc, cho nên ngươi tự biết điều một chút theo trở về, mấy người chúng ta làm cậu bảo vệ, thế nào cũng không có thể xem ngươi chết thật, bắt quá những thứ khác ngươi tự nghe theo mệnh trời, hạo chịu đựng, mình đi vẫn là ta động thủ.”

Cổ Hạo Nhiên liếc nhìn trước mắt trận thế, tam cữu cậu là vô cùng công tâm kẻ người, này nguy trang người đi đường bởi vì hần hơn thế tự biết không phải là dễ đối phó như vậy, hơn nữa ai biết phía sau còn có cái gì chiêu sau, Cổ Hạo Nhiên thần sắc bất động cười nói: “Tam cữu cậu, này Phần châu nhưng là địa bàn của ta đó.”

Cổ Hạo Nhiên tam cữu cậu cười cười nói: “Cho nên ta cũng không có ý định với ngươi nhiều lời.” Lời còn chưa dứt thân hình vừa động tự hướng Cổ Hạo Nhiên bất thái, Cổ Hạo Nhiên tự nhiên là trước chống cự chống cự đang nói... , Phong Đăng gấp cậu mang đến người không động tới, tự nhiên đề phòng cũng không có động thủ, chỉ Cổ Hạo Nhiên cùng hần tam cữu cậu ở làm thành một vòng trong đám người động thủ.

“Làm sao, ở ta Cổ gia không coi vào đâu, Tam ca cũng muốn đem người mang đi không được.” ‘ một đạo thanh âm uy nghiêm đột nhiên truyền ra, bị đè nén hai phe động tác.

Cổ chiêu sát thân hình ngắt một cái tránh ra hần cậu một chiêu, bên cạnh nhanh chóng đưa qua một cái tay, bắt được bờ vai của hần đem hần hướng về sau kéo đi, chính là hần nhị ca Cổ Hạo Viễn, mà một bên Cổ Chấn cùng hần cậu trao đổi một chiêu sau, riêng của mình dừng ở riêng của mình trong trận doanh.

Phương lão Tam nhà ta nhìn Cổ Chấn nói: “Muội phụ, ngươi có tin hay không hôm nay Cổ Hạo Nhiên không đi theo ta, chờ hai nhật cha ta tới, các ngươi Thu hành quân tinh thần có thể tất nhiên không thể dễ dàng.” ‘ này tinh thần mặc dù không có thông báo thiên hạ, nhưng hữu tâm nhân phải biết rằng cũng không phải là cái gì việc khó.

Cổ Chấn lạnh lùng chau mày nói: “Nhạc phụ cũng quá tùy hứng.”

Phương lão Tam nhà ta hai tay một vũng nói: “Không có biện pháp, ai bảo hần là cha ta, nhà ngươi Tiểu Lục vừa mình đụng vào, lần này mau giận điên lên, chúng ta cũng bị không ít đánh vào đấy, ta ở không đem Cổ Hạo Nhiên mang về, không riêng cha ta điên, chúng ta cũng muốn điên rồi.” Vừa nói vừa kéo quần áo hòa, thấy lộ ra tay trên cánh tay vượt qua trừ mấy cái thanh dấu.

Cổ Chấn mày nhíu lại càng sâu uy nghiêm nói: “Không thể nào, chuyện này không có thương lượng, ngươi cũng biết phi tử tinh thần có những thứ gì quy củ, Hạo Nhiên làm sao có thể bị ngươi mang về.”

Lúc này bị che ở Cổ Hạo Viễn cùng Cổ Hạo Dương phía sau Cổ Hạo Nhiên lạnh giọng chen miệng nói: “Ông ngoại còn xuống đặc cấp lệnh truy sát, ta cũng không phải là đứa ngốc có dụng vào.” Cổ Hạo Nhiên ban đầu cho là ông ngoại ở thích những thứ đó, trắng mình thường tiến theo cần thận sẽ tìm vài món tốt báo bồi đưa đi, ông ngoại cũng nhất định sẽ không truy cứu, không nghĩ tới ông ngoại lại hạ loại này ra lệnh, mặc dù đám bọn cậu ngoại nhất định không có giết mình, nhưng là đáy lòng chính là cực độ không phải là thoải mái, khó chịu.

Hai phe người đối diện trì trong, trên bầu trời một cái bóng thoáng một cái rơi vào phương lão Tam nhà ta trên vai, phương lão Tam nhà ta cảm qua bỏ câu đưa tin mang đến nội dung vừa nhìn, nhất thời cực độ ngạc nhiên nhìn Cổ Hạo Nhiên nói: “Tiểu tử ngươi sử cái gì hoa chiêu, làm sao tất cả đối với ngươi đuổi giết toàn bộ hủy bỏ? Chuyện này cũng không truy cứu nữa?”

Cổ Hạo Nhiên ngậy cả người sau đột nhiên nhả lại lông mày, trước đó vài ngày dưới con thịnh nộ cùng Diệp Y mỗi người đi một ngã, cũng không nghĩ tới Diệp Y có làm cái gì, bây giờ vừa nghe triệt tiêu tất cả đối với hần đuổi giết, trong lòng không khỏi lập tức nghĩ đến Diệp Y, này có phải hay không cùng nàng có liên quan? Là nàng ở giúp hần giải quyết buồn phiền ở nhà sao? Cổ Hạo Nhiên nghĩ đến đây, trên mặt mặc dù thần sắc bất động, trong lòng cũng nổi lên tí cảm giác ấm áp.

Phương lão Tam nhà ta thấy Cổ Hạo Nhiên chờ toàn bộ trầm mặc, lập tức phát phát tay tát lui mình mang đến nhân mã, cười châm biếm nhìn trứ Cổ Chấn nói: “Nếu không có chuyện gì, ta đây vừa lúc tới thấu náo nhiệt, Thu hành quân ta nhưng thật nhiều năm không có thấy, cũng không biết tiểu tử này bây giờ trường cái dạng gì.” Dứt lời đón nhận Cổ Chấn mình dẫn đầu hướng Cổ gia đi tới.

Cổ Hạo Dương thấy hai người đi xa, thấp giọng nghi ngờ nói: “Tiểu Lục, Diệp Y đâu?”

Cổ Hạo Nhiên khiêu mi không nói, hiện tại chính mình cũng muốn biết nàng chạy đi đâu, bắt quá nàng khẳng định sẽ trở lại, hôm nay chuyện này còn tốt hơn tốt hỏi một chút nàng.

Rồi hãy nói Diệp Y ngày đêm kiên trì đến Phong châu, Phong châu Phương gia người tài ba toàn bộ xuất động bắt Cổ Hạo Nhiên đi, còn dư lại không phải là nói là người già yếu, dù sao cũng không phải là cái gì cao thủ, Diệp Y phân phó Hồng Tịnh cùng Lâm Dã phía bên ngoài chờ đợi, mình thừa dịp trời tối cùng Băng Kỳ ẩn núp đi vào.

Như cũ là nguyệt đàm như nước gió nhẹ khí sáng, vốn là địa phương tương đối bình tĩnh nhà trong lúc bất chợt tự rầm rĩ động, cả Phương gia đèn dầu sáng rõ, tiếng người ồn ào, tất cả ở người trong phủ không khỏi nhanh chóng tụ tập, bao bọc vây quanh tiểu tiểu thiếu gia phương lam ngự phòng, nhưng một bước không dám rào bước tiến lên, không thể làm gì khác hơn là trông ba tầng trong ba tầng ngoài, Phương lão gia từ cấp vội vàng từ chủ phòng chạy tới đây, bỏ lại mọi người một mình đi vào.

Phương lão gia từ khuôn mặt lo lắng xông vào, vừa vào nhà bên trong trước hết đập vào mi mắt, chính là huyền tôn của hần Phương Lam Ngự, trường cực giống biết điều địa Phương Lam Ngự, lúc này đang ngủ mất xoã tung uốn tại trong ngực một người, hai tay nhỏ bé nắm tóc người bên cạnh, tựa vào

trên bả vai người nọ, đầu từng điểm từng điểm ngời lên tinh thần vừa vậy muốn ngủ, khóe miệng nhưng mang theo nụ cười ngây thơ.

Phương lão gia từ gặp ngoạn huyền tôn lông tóc Vô Thương, nhắc tới tâm cũng là bỏ vào chỗ cũ, này mới bắt đầu đánh giá ôm phương lam ngự người là ai, không nhìn còn khá, vừa nhìn dưới không khỏi nhũ nhũ mảy, một xinh đẹp kinh người đồng thời cũng lạnh kinh người nữ nhân, quanh thân không có có ý phát ra một chút sát khí, nhưng là cùng hần loại này nhìn quen giang hồ người, lại có thể phát hiện hình kia trong xương máu lạnh hơi thở.

“Người phải như thế nà ?” Phương lão gia dư đánh giá quá: qua nữ nhân sau, vừa mở miệng tự thẳng hỏi trọng điểm

Ôm Phương Lam Ngự chính là Diệp Y, Diệp Y lạnh nhạt nói: “Bỏ qua cho Cổ Hạo Nhiên.”

Phương lão gia từ vừa nghe sắc mặt chìm xuống nói: “Người là gì của hần? Nghĩ tới ta bỏ qua cho tiểu tử kia, không thể nào.”

Diệp Y cũng không thèm nhìn tới Phương lão gia từ, ngón tay mảnh khảnh vuốt ve phía trên lam ngự cổ, nhẹ nhàng ở phía trên du tẩu, buồn ngủ địa phương lam ngự đến cái gì cảm giác cũng không có, đứng ở cách đó không xa ,toàn thân Phương lão gia từ cũng bắt đầu đổ mồ hôi, làm Diệp Y ngón tay dừng lại ở cổ họng Lam Ngự ,Phương lão gia từ lãnh quát một tiếng nói: “Cổ Hạo Nhiên phải người tới ? Tốt, lại cảm lam ngự uy hiếp ta, không hổ là ngoại tôn tốt của ta, ngoại tôn tốt.”

Diệp Y hờ hững nói: “Hần sai khiến không được ta.” Trong miệng nói chuyện, ngón tay nhưng dừng lại ở phương lam ngự trên cổ, đứa nhỏ này vốn là có khóc lớn đến nỗi cả đại sảnh đều nghe thấy, nào biết nhìn thấy Băng Kỳ sau la một tiếng thúc thúc, sau đó nhìn thấy Diệp Y tự tự động tự phát, từ để cho hần đứng ở bên cạnh Diệp Y, trực tiếp chui vào trong ngực Diệp Y .

Phương lão gia từ hừ lạnh một tiếng nói: ” Lời ta nói ra, gọi đi ra ngoài nước, chưa từng có tiền lệ sửa đổi, tiểu tử hần dám động đến đồ đạc của ta, sẽ phải nghĩ đến lãnh phải hậu quả, muốn ta bỏ qua cho hần không thể nào, hôm nay người uy hiếp lão phu, thì càng đừng nghĩ ta lưu hần toàn thân.” Không hổ là vô lâm thế gia, mặc dù sợ ném chuột vỡ đồ, nhưng khí thế lại không yếu phản mạnh.

Diệp Y ngẩng đầu lãnh khốc nói: “Người cho rằng ta đang uy hiếp?”

Bạn đang đọc truyện *Gia Có Điều Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Diệp Y trở về

Phương lão gia từ thấy trong nháy mắt sát khí mãnh liệt từ cơ thể Diệp Y tỏa ra, ngón tay dừng ở trên cổ Phương Lam Ngự mặc dù không nhúc nhích, nhưng hần hiểu được , những điều nàng nói là thật, nếu như không đáp ứng được điều kiện của nàng, có thể ngày mai sẽ không còn thấy được Phương Lam Ngự, nhất thời cả giận nói: “Người dám”

Diệp Y lạnh lùng nói: “Ta có cái gì không dám, đứa nhỏ này là mệnh, hần cũng không phải là mệnh?”

Phương lão gia dư một hơi ngăn ở cổ họng, thượng cũng không thể trên dưới cũng không thể, nghiến răng nghiến lợi nói: “Hần tự làm tự chịu, đem Lam Ngự thả, Cổ Hạo Nhiên lại dùng mệnh Lam Ngự uy hiếp ta, hần có còn nhân tính hay không?”

Diệp Y lạnh lùng nhìn lướt qua Phương lão gia từ, chậm rãi nói: “Người vì vật chết muốn giết hần, nhân tính của người ở đâu? Người không thì thích những thứ kia chết đồ, chọn một, nhìn người này mệnh trọng yếu vẫn là đồ trọng yếu?”

Phương lão gia giận tím mặt nói: “Người đem Lam Ngự buông ra cho ta!”

Diệp Y trong mắt lệ quang chợt lóe ,trầm giọng nói: “Ta không có nhiều kiên nhẫn hao tổn như vậy với người, chỉ một câu nói ,nếu không bỏ qua cho thì ta sẽ buông tha.”

Lời này vừa nói ra trong phòng nhất thời trở nên yên tĩnh, Phương lão gia từ mặt đỏ lên ,nhìn chăm chăm Diệp Y, hai nắm cầm vang lên cạc cạc, Diệp Y hờ hững nhìn hần, không lùi cũng không tránh.

Một hồi lâu ,Phương lão gia từ đột nhiên quát lên: “Đi ra ngoài.” Bên trong phòng đột nhiên trầm tĩnh, để cho hần nhận ra được còn những hơi thở khác .

Tiếng quát quả quyết làm thức tỉnh Phương Lam Ngự đang ngủ, đồng thời cũng làm cho Băng Kỳ núp trong chỗ tối hiện thân , Phương Lam Ngự mang đôi mắt không hiểu nhìn gia gia hần, Phương lão gia từ thấy Băng Kỳ hiện thân sắc mặt lại càng đại biến, gương mặt thanh trung đỏ lên,gần từng chữ: “Là Cổ Chấn phải các người tới ?”

Băng Kỳ đứng ở phía sau Diệp Y lắc lắc đầu, nói: ” Chủ tử của ta bây giờ là Lục phu nhân.”

Phương lão gia từ sắc mặt sau mấy thay đổi, nhìn chăm chăm Diệp Y nói: “Cổ Hạo Nhiên lão bà, tốt, tốt, hai tiểu bối lại dám khi dễ tới trên đầu của ta, Cổ Chấn đứng là biết cách dạy a.”

Điệp Y chau mày nói: “Ngươi có thể lấy lớn hiếp nhỏ, ta tại sao không thể lấy tiểu lấn đại? Ngươi có thể giết hán, ta tại sao không thể giết hán?” Hai hán chia ra đại biểu hai người.

Phương lão gia tử còn chưa kịp trả lời, Băng Kỳ bên cạnh chen lời nói: “Lão gia tử, Nguyệt chủ là người tâm ngoan, điểm này chắc ngươi cũng phát hiện, tiểu Lam Ngự cùng những bảo bối kia, rốt cuộc là Lam Ngự trọng yếu hay vẫn là đồ trọng yếu? Lão gia tử, ngươi cần phải hiểu rõ. Ngươi cũng có thể hiểu, thiếu gia ân núp là bởi vì hán không phải không có biện pháp đối phó ngươi, mà là thiếu gia mềm lòng không muốn làm thương hại lão gia tử, nhưng là lão gia tử cũng không thấy như vậy đối, đặc cấp lệnh truy sát, bất kể người truy sát có thể hay không động thủ, nhưng cũng làm cho trái tim thiếu gia nhà ta băng giá a, một ông ngoại vì vài món bảo vật muốn dồn hán vào tử địa, chuyện này để ở đâu nói quá khứ”

Tri hoãn khẩu khí sau thấy Phương lão gia tử trên mặt xanh trắng nảy ra, Băng Kỳ tiếp tục nói: “Đang nói nhà ta thiếu gia cũng không phải là không bồi thường cho ngươi, ngươi cho dù tái phát hỏa cũng muốn có một hạn độ không phải là, thiếu gia nhà ta không phản kháng, cũng không phải không có năng lực phản kháng, kia cũng là kính trọng lão gia tử, bây giờ thiếu gia nơi đó có đại sự muốn làm, không có cách nào cùng ngươi kéo, cũng hạ không được ngoan tay cho ngươi lỗ lã, nhưng là chúng ta tất cả cùng minh bạch lão gia tử tính tình tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho thiếu gia, cho nên chỉ có chúng ta tới thay hán giải quyết.

Lão gia tử, hôm nay không phải là tiểu Lam Ngự ở trên tay Nguyệt chủ, ngươi tuyệt đối không chịu nghe chúng ta nói chuyện, hôm nay chúng ta cũng là đem chuyện làm được cái trình độ này lên: thượng, muốn cũng chính là lão gia tử một câu nói, là vật chết trọng yếu vẫn là người trọng yếu? Nhà ta thiếu gia không sánh bằng lam ngự ở trong lòng ngươi trọng yếu, ngươi đã nghĩ muốn chọn cái gì sao, lão gia tử, ta cũng không sợ ngươi trách cứ, Nguyệt chủ là một lãnh tình người, ở trong mắt nàng cũng chỉ có thiếu gia, những người khác đều để không có ở đây trong mắt, lão gia tử không đợi thấy nhà ta thiếu gia, tự nhiên có người chào đón trừ, lão gia tử cũng đừng nghĩ tới chúng ta hạ thủ không được, nếu tới tự đã làm tốt kết thù kết oán chuẩn bị, chỉ nhìn trong lòng ngươi là người trọng yếu vẫn là bảo vật trọng yếu.” Buổi nói chuyện vừa ấm vừa xoa, vừa động chỉ lấy tình hiểu chỉ lấy lễ, đem Phương lão gia tử nói đến sắc mặt trắng xanh.

Này Phương lão gia tử cho tới bây giờ cũng là cao cao tại thượng, chính là đã thành thói quen vì là đệ nhất thiên hạ công và sân, Cổ Chân cũng không dám không nề tình, lúc nào nghĩ tới mình không đúng, cũng chưa từng có người dám cùng hán chống lại, càng thêm không có ai nói những thứ này có vì hán ý nghĩ trong lời nói, vốn là vẫn oán hận Cổ Hạo Nhiên không phải là đúng, lúc này nghe Băng Kỳ vừa nói như thế, tính tế vừa nghĩ phản đã có điểm hán này làm ông ngoại không phải là đúng rồi.

Thức tỉnh tiểu Lam Ngự khuôn mặt tò mò nhìn nhìn cái này vừa xem một chút cái kia, cuối cùng ôm cổ Điệp Y nói: “Tỷ tỷ, tổ gia gia đang cùng Băng thúc thúc gây lộn sao? Lam Ngự chưa từng thấy người nào cùng tổ gia gia gây lộn, gia gia, cha cùng môn thúc thúc chỉ có bị tổ gia gia mắng thôi, hôm nay thật kỳ quái đó.”

Điệp Y cúi đầu nhìn Phương Lam Ngự đạm nói: “Ngủ.” Bên thuận tay vô ý thức vỗ vỗ, tiểu Lam Ngự dạ một tiếng, vừa trực tiếp bò tới trong ngực Điệp Y tiếp tục ngủ.

Trong phòng trầm mặc chốc lát, thần sắc Phương lão gia tử sau mấy thay đổi, quét mắt trực tiếp đi tới Điệp Y một bên trên ghế ngồi xuống, trầm mặt nói: “Coi như các ngươi ngoan, muốn ta bỏ qua cho cuộn cuộn cũng có thể, mười cái vô chỉ tu bức tranh: vẽ, mười phó cực phẩm vòng tay, còn muốn quá: qua đến cho ta đập đầu nhận lầm.”

Điệp Y mặt không chút thay đổi nói: “Tốt, một trăm sáu mươi vạn lượng còn tới.” Nghe hán cũng không có muốn bạc làm bồi thường, kia tự nhiên muốn đem đưa tới một trăm sáu mươi vạn lượng lấy về, đây chính là tiền của nàng.

Phương lão gia tử vừa nghe nhất thời xuy râu mép trợn mắt nhìn trừ cùng hán cò kè mặc cả Điệp Y nói: “Chuyện ngày hôm nay ta còn không có tính sổ với ngươi.”

Điệp Y cũng không dài dòng nói thẳng: “Nói.”

Phương lão gia tử thấy Điệp Y như thế dứt khoát, không khỏi khiêu mi nói: “Ngươi tự đoán chắc ta sẽ đáp ứng?”

Điệp Y đạm thanh nói: “Không có, ngươi nếu không đáp ứng, ta tự nhiên có biện pháp cho ngươi đáp ứng.”

Phương lão gia tử nhướng mày, từ trên xuống dưới quét mấy lần Điệp Y, ừm ừc: ừc ừc mấy tiếng nói: “Tiểu nữ oa tử, khác quá kiêu ngạo, ngươi hôm nay dùng ta huyền tôn uy hiếp ta, đã kính phạm vào ta đại hỷ kỳ.” Nói đến đây cố ý không nói phía dưới, híp lại mắt thấy Điệp Y.

Điệp Y chống lại Phương lão gia tử mắt lạnh nhạt nói: “Có cái gì vời ta tiếp theo.”

Phương lão gia tử khóe miệng nhếch lên trong mắt quang mang chớp động, một cỗ áp lực không lồ phát ra, mà nhìn thẳng hán Điệp Y sắc mặt ngay cả thay đổi cũng không có thay đổi, Phương lão gia tử trong mắt không khỏi lướt qua một tia tán thưởng, người giang hồ giang hồ nói, tự thích này trực lai trực khứ gọn gàng người, Phương lão gia tử tính cách cương liệt, đối nhân xử thế thẳng thắn, nói không phục đánh chết cũng không dùng, muốn một khi chống lại mặt, kia vừa tự mọi sự hảo thuyết, Điệp Y này ngay thẳng tính cách cùng dao sắc chặt đay rồi tác phong, không thể nghi ngờ để cho khó được tình hạ tâm lai Phương lão gia tử cảm thấy thoải mái.

“Hạo Nhiên không có trắng cưới như vậy vợ: con dâu, ngoan độc, đủ lưu loét, so với hán tiểu tử mạnh, tiểu nữ oa hôm nay trưởng chúng ta trước hết nhớ, ta tùy thời có hướng ngươi muốn trở về.”

Điệp Y nghe nói thể hướng Phương lão gia tử gật đầu nói: “Tùy thời phụng bồi.” Vừa nói vừa ngoảnh chừng Phương lão gia tử bất động thanh sắc.

Phương lão gia tử người lão thành tình, vừa thấy Điệp Y ánh mắt nhất thời sẽ hiểu Điệp Y ý tứ, lãnh trừ khuôn mặt nói: “Lại dám chất vấn lời của ta.”

Diệp Y đậm mặt nói: “Ta không tin hứa hẹn, ta chỉ tin tưởng sự thật.” Dứt lời như cũ ngó chừng Phương lão gia tử, không có đem phương lam ngự trả lại ý tứ.

Phương lão gia tử hừ lạnh một tiếng bành bạch hai tay lẫn nhau phách, ngoài phòng lập tức đi vào một người, Phương lão gia tử ở người ánh mắt kinh ngạc trung phân phó xong, tài mới sắc mặt vô cùng không đẹp nhìn chăm chăm Diệp Y, Diệp Y thấy vậy phương đứng lên, đem ôm địa phương lam ngự hướng Phương lão gia tử với tới.

Phương lão gia tử đưa tay tới đón, không có ngủ trừ địa phương lam ngự ôm chặt Diệp Y cô nói: “Tổ gia gia, lam ngự muốn cùng tỷ tỷ ngủ.”

Phương lão gia tử thấy gấu koala giống nhau chiếm cứ Diệp Y địa phương lam ngự hoàn toàn không thèm nhìn hấn, không khỏi thanh âm nhu hòa nói: “Cái gì tỷ tỷ, muốn hồ thăm thăm, nàng là người Hạo Nhiên thúc thúc lão bà, ta tiểu lam ngự ngoan, bọn họ lập tức phải trở về đi, không ở chỗ này qua đêm,, tổ gia gia ôm”

Phương lam ngự nhưng không thèm quan tâm đến lý lẽ nói: “Ta đây muốn đi Hạo Nhiên thúc thúc nhà, lam ngự thật lâu không có đi, ta muốn cùng thăm thăm đi, muốn cùng thăm thăm đi.” Cái này Diệp Y người nào duyên không có, cũng là cùng tiểu hải tử hơi có duyên phận, chỉ cần nhìn thấy nàng không có không thích.

Phương lão gia tử dụ dỗ hồi lâu không có hiệu quả, không khỏi phát tay một cái nói: “Tốt lắm, dù sao mấy ngày nữa bọn họ vậy cũng náo nhiệt, muốn đi chơi hãy đi đi.” Vừa nói vừa chống lại Diệp Y nói: “Tiểu nữ oa người nhưng ta lam ngự chiều cổ tốt, nếu là ra cái gì không may, chúng ta mới trưởng nợ cũ cùng tính một lượt.”

Diệp Y khẽ cau mày, mới vừa rồi còn giận tím mặt hận không được muốn lột da các của nàng, bây giờ lại đem yêu mến nhất người làm cho nàng mang đi, người này cũng thật yên tâm.

Phương lão gia tử thật giống như hiểu Diệp Y trong lòng nghĩ cái gì dường như, hừ lạnh một tiếng nói: “Lão phu đời này ở trên giang hồ lăn lộn, võ công là rơi xuống, ánh mắt còn không có mờ mịt, có muốn hay không giết ta tiểu tiểu tôn tử, ta còn nhìn ra được, người nữ oa Từ Tâm ngoan độc, đủ lãnh, có trong nháy mắt ta còn thật nghĩ đến người có hạ thủ, bất quá cũng may có hành vi của mình chuẩn tắc, điểm này mới để cho ta hôm nay không có giết người.”

Diệp Y ôm lên tiểu Lam Ngự không hề nể ý tới Phương lão gia tử tự ra cửa phòng, nhất thời đem mới vừa nói nói rất có khí thế Phương lão gia tử giận đến xuy râu mép trợn mắt, Diệp Y là tương đối vô tình, bất quá đối với tiểu hải tử nhưng tuyệt đối sẽ không ra tay độc ác, tội còn không vượt đời sau, lại càng không cần phải nói đích thân giết hải tử vô tội, uy hiếp là uy hiếp, thật làm Phương lão gia tử không làm, Diệp Y cũng sẽ không hướng lam điều khiển tay, bất quá muốn thật Phương lão gia tử như vậy vô tình trong lời nói, Diệp Y hơn phân nửa ôm lam ngự bước đi người.

Thời gian như thời đưa thoáng một cái đã qua, ngày hôm đó Phần châu bến tàu hết sức náo nhiệt, xa thủy mã long không thấy, trên dưới ngừng thuyền bè cũng có thứ tự dừng ở một chỗ, trên bến tàu nước trong quét sân không nhiễm một hạt bụi, lui tới người chúng căn bản tất cả đều là Cổ gia người, so sánh với không có Hồng lâu mộng bên trong vàng mấn che chúc, nhân tạp nhân đẳng né tránh, trong nhà trường bối vẫn bối bất kể cái gì bối, cũng muốn nói trước thời gian theo như cấp bậc theo như địa vị quý xuống nghênh đón nhiều hạn chế cùng quy củ, hơn nữa là một loại náo nhiệt cùng ấm áp, một loại phương xa du tử trở về thân hòa cảm giác, dĩ nhiên nên có quy củ cũng là ít không thể thiếu.

Cổ Hạo Nhiên một thân Thủy Lam hoa phục đứng ở trên bến tàu mọi người đứng đầu, bên cạnh là cổ hạo dương, Cổ Hạo Viễn, Cổ Hạo Danh, Cổ Hạo Thanh, Cổ Hạo Ảnh chờ năm người, năm người này phía sau vừa đứng thẳng: lập tức một số người, khuôn mặt trong có sinh ra quen thuộc, tiếp theo phía sau liền lại là tiếp theo bối, Cổ gia tộc người bốn : vốn nhiều, lúc này những nhà khác cũng nhất tề tụ tập ở Cổ gia, này chất nhi, Tôn nhi, từ Tôn nhi, biểu ca, biểu đệ, thúc thúc, cậu chờ trực thuộc quan hệ huyết thống thẳng thấy vậy dọa người hơn, những người này phía sau chính là chút ít cao đẳng hạ nhân, chỉ chỉ đứng cả bến tàu.

Cổ Hạo Nhiên vẻ mặt mỉm cười đứng ở phía trước nhất, ngăm cả khuôn mặt nhưng đen thối, khóe mắt quét mắt đứng ở cách đó không xa gió, gió cười khò khè lác đác, Cổ Hạo Nhiên không khỏi một lời hỏa khí phát cũng không phải là không phát cũng không phải là, Diệp Y đến bây giờ còn là ngay cả một bóng người cũng không trông thấy, Nguyệt đường bên kia vừa căn bản bất lộ : dấu điểm tin tức cho Nguyệt chủ ngoại trừ người, cho dù hấn cái này chủ nhà cũng không được, mà hôm nay Thu hành quân tinh thần mà về, nàng cái này tân nhất nhâm đương gia phu nhân, thế nào cũng nên tại chỗ, nếu là Thu hành quân tới hồi tới, này trả lời như thế nào phải

Cổ Hạo Nhiên đang phiền não trí, cách đó không xa một chiếc xanh vàng rực rỡ lâu thuyền chậm rãi mà đến, bên cạnh cổ hạo dương thấp giọng nói: “Tới.”

Xanh vàng rực rỡ lâu thuyền dừng ở trên bến tàu, boong tàu chậm rãi để xuống, trước một người đón gió mà đứng khóe miệng

Mang theo nồng đậm nụ cười, hướng trên bến tàu mọi người đi tới, chỉ thấy hấn vron người ngọc lập, dung mạo tuấn mỹ, mặc dù không kịp Cổ Hạo Nhiên tuyệt sắc, nhưng phong độ chỉ có, có khác một cô phong lưu mùi vị.

Cổ Hạo Nhiên bận rộn nghênh đón, Cổ Ly khóe miệng mang theo mê người mỉm cười nhẹ giọng nói: “Mười năm , rốt cục lần nữa đứng ở này mảnh thổ địa thượng.” Cổ Hạo Nhiên chờ cũng hơi có chút cảm khái, hơn nữa là cao hứng, cũng xống tới, Cổ Ly phía sau mang đến đầy tớ nhà quan sát cả cũng yên lặng đứng ở một bên, không quấy rầy trước mặt này thúc cháu gặp mặt.

“Tiểu Hạo Nhiên, mười năm không thấy, lại đã trưởng thành người bậc này vật, sách sách, nhìn này dung mạo, nhìn này vóc người, thật ngàn dặm mới tìm được một, so với ta ở trong cung nghe nói còn mê người, Tiểu Lục, đi, đi, mang ta đi nhìn một cái vợ của người đi, xem một chút xứng đôi nhà ta Tiểu Lục không, nếu là không xứng với, tiểu thúc làm cho người chủ, cho người thêm tìm quốc sắc Thiên Hương đi đến.” Cổ Ly cho Cổ Hạo Nhiên một nhiệt

tình ôm sau, lại bắt đầu xoi mói, thần sắc đang lúc mới vừa cái kia ti cảm khái cũng ném tới thiên ngoại đi.

Cổ Hạo Nhiên về mặt hắc tuyến nhìn trứ Cổ Ly, người này vẫn là cùng năm đó một tướng, ác thú chặt, nhìn lên trước mắt 27-28 nam tử, khinh bạc nụ cười tung bay thần thái, có một ít điểm hướng là làm thúc thúc người, mắt nhìn trứ Cổ Ly vừa đi trên ghẹo Cổ Hạo Dương đám người, mấy người về mặt bị đè nén, nghĩ giận vừa không dám giận bộ dạng, để cho Cổ Ly khoe miệng nụ cười lại thâm sâu vài phần.

“Thu hành quân, cha mẹ cũng nghĩ tới người chặt, chúng ta hay là trước trở về phủ bên trong ở nói lời tạm biệt tới tâm tình tốt không?” Cổ khốc nhiên thấy Cổ Ly mọi người đứng tới đùa giỡn đi qua, không khỏi liếc mắt vội vàng nói, này theo hẳn như vậy chào hỏi đi xuống, kia còn không biết phải đợi tới khi nào, cái này tiểu thúc tuyệt không xa lạ, tựa như căn bản không có mười năm chia ra một loại, người cũng một cũng không có nhận lầm, chân chính không biết ở đâu tới hảo nhân lực, lập tức cũng không quản Cổ Ly đồng ý không, nhiệt tình vịn phần lôi kéo Cổ Ly bước đi.

Cổ Ly tay cầm chiết phiến bên đi theo cổ khốc nhiên đi, bên hướng hẳn trùng mắt nhìn nói: “Tên gì Thu hành quân, gọi ta tiểu thúc, ha ha, làm sao ta Tiểu Lục đối với ta nhiệt tình như vậy, còn là của ta Tiểu Lục tốt, không uổng phí người lúc nhỏ hậu ta như vậy thương người.” Cổ Hạo Nhiên nhất thời trong lòng một mảnh ác hàn, khi còn bé mình tám tuổi hẳn mười tám tuổi, kia tám năm cuộc sống thật không phải là người trôi qua, bị ác ma cả ngày đả đo trứ chơi, cuộc sống có thể sống khá giả sao? Bây giờ lại còn nói đau, Cổ Hạo Nhiên nghĩ tới cũng cảm thấy trái tim băng giá, lập tức càng thêm bước nhanh mang theo Cổ Ly bước đi, sớm một chút dẫn tới cha hẳn mẹ nơi nào đây, có hai người kia chống mọi người cuộc sống cũng muốn giỏi hơn quá: qua điểm.

Cổ Hạo Dương chờ mấy huynh đệ tâm hữu linh tê, bước lên phía trước chào hỏi Cổ Ly mang đến người, một dãy ở trong phủ mang đến, vốn là cho là này tiểu thúc mười năm tính tình tị trải qua thay đổi, không nghĩ tới nhơ nhĩ bề ngoài, công lực so sánh với dĩ vãng còn sâu, mấy huynh đệ trao đổi một lần nhau cũng hiểu ánh mắt, tránh không khỏi, đánh không thắng, vậy thì lặn xuống nước đi.

Nhất thời Phần châu trên đường phố đại đội xe ngựa hạo hạo đặng đặng chạy qua, lui tới nơi người người né tránh, điều long khắc gió nghi trượng đón gió bay múa, hoàng gia thị vệ bày ra hai bên, hoa hồng đỏ thắm từ bên tàu vẫn trải đến cổ trước gia môn, tám thất ánh sáng màu thuần khiết bạch mã: con ngựa trắng đón đầu mở đường, mười sáu thất đồ thẩm tuần mã căn ở phía sau, không có chỗ nào mà không phải là mã trung cực phẩm, trung gian: ở giữa Cổ gia cố ý chuẩn bị mỹ đôi phiến vàng ròng xe ngựa, phía trên vây quanh trứ đủ loại bảo thạch, tùy tám thất cao đầu đại mã lôi kéo đi về phía trước, quanh người vô số gã sai vặt lui tới bốn ba đi theo, ngăn cách tất cả xem náo nhiệt thân cận.

Đội này một đội đi vào sau khi, mới vừa rồi là Cổ gia người trong nhà ngồi xe ngựa đi tới, mặc dù đất tiền nhưng điệu thấp rất nhiều, tất cả chuẩn bị cũng cho phía trước nhất Thu hành quân Cổ Ly, đây hết thấy hết thấy đều ở biểu hiện ra đệ nhất thiên hạ công và sân giàu có và đông đúc, cùng Thu hành quân tới tương xứng hợp thân phận địa vị.

“Tiểu nhị, khác băng bó trứ mặt, giống như là người nào thiếu người giống nhau, cho tiểu thúc ta cười một, ngồi, tới cười một.” Vào Cổ gia đại môn, dọc theo đường đi bắt đầu ngôn tiểu Cổ Ly, mặt liền biến sắc cười châm biếm tự chọn lên: thượng Cổ Hạo Viễn.

Cổ Hạo Dương đi an bài Cổ Ly mang đến người, những thứ kia cao đẳng hạ nhân hãy cùng trứ đi bốn bề chuẩn bị hết thấy, mà Cổ Hạo Nhiên chờ mấy huynh đệ hãy theo trứ Cổ Ly đi đại sảnh gặp cha mẹ, ở Thánh Thiên vương triều phi tử vị trí ở cao, cha mẹ địa vị thì càng cao, không có cha mẹ tổ tông bá kiến quy củ của hẳn, chỉ có phi tử bá kiến cha mẹ chờ quy củ, mặc dù Cổ Chấn không phải là Cổ Ly cha mẹ, nhưng cũng là hẳn ca, tự nhiên Cổ Ly đi bá kiến.

Cổ Hạo Viễn vừa nghe vốn là không có gì về mặt mặt càng lạnh hơn, ghen ra hai tiếng nói: “Tiểu thúc, đừng gọi ta tiểu nhị.” Tiểu nhị, nghe thật giống như gọi phía ngoài gã sai vặt.

Cổ Ly nghi ngờ khiêu mi nói: “Tiểu nhị, này về điểm này không xong, người không phải là đứng hàng Hành lão nhị sao? Như vậy gọi nghe nhiều thân thiết.” Tiếng nói vừa dứt Cổ Hạo Nhiên chờ nhất tề liếc mắt, quên Cổ Ly trong mắt nồng đậm nụ cười.

“Ta nói Tiểu Ngũ a, nhiều... thế này năm không gặp làm sao càng ngày càng đẹp đề rồi? Bây giờ chính một tai họa bộ đáng.” Cổ Ly vừa quay đầu rồi hướng thượng một bên Cổ Hạo Ảnh.

Cổ Hạo Ảnh vừa nghe lời này nhất thời cười không hỏi chộp mắt nói: “Ta nói tiểu thúc a, nhiều... thế này năm không gặp người cũng càng ngày càng Xinh đẹp, có phải hay không mưa móc dễ chịu thật là tốt?”

Cổ Hạo Danh vừa nghe không khỏi hỏi cười ra tiếng, này Cổ Hạo Ảnh cũng không phải là thụ khi dễ chủ, Cổ Ly về mặt tươi cười gật đầu nói: “Làm sao người biết? Tình cảm Tiểu Ngũ là thân có nhận thức?” Vừa nói vừa về mặt khinh bạc vượn cán quạt vén lên Cổ Hạo Ảnh trên người mang theo một Tiểu Hà bao, cười híp mắt nói: “Nghe nói Tiểu Ngũ cháu dâu là thư hương môn đệ mới ra đời, tình cảm này tú ngoại tuệ trung a, nhìn này thật đúng là trôi cạnh, đợi lát nữa bản thân ta đi đòi hỏi một đeo mấy ngày, ha ha, thật là thom.”

Cổ Hạo Ảnh một phen giật xuống thêu uyên ương nghịch nước hà bao, Cổ Hạo Ảnh bản thân chính là người phong lưu, phía ngoài thân mật cái gì tự nhiên là không ít, này hà bao cũng không biết là người nào đưa, hơn phân nửa chính hẳn cũng không có gì trí nhớ, bất quá hôm nay nhìn đẹp mắt tiện tay chụp, đến gọi này ánh mắt tặc tiêm Cổ Ly cho nhìn đi.

Cổ Hạo Nhiên chờ cũng biết Cổ Hạo Ảnh phong lưu thành tánh, bất quá Linh Tinh không hỏi qua, cha mẹ không hỏi qua, Cổ Hạo Ảnh vừa mình có chừng mực, tự nhiên những thứ này người trong cuộc cũng không nói, cũng cũng chưa có người nói, lúc này bị Cổ Ly bắt được cái bóng, không khỏi mấy huynh đệ cũng nộ nụ cười.

“Tiểu thúc, hạo ảnh sai lầm rồi, tiểu thúc người đại nhân có đại lượng tự tha thứ hạo ảnh lần này.” Người ở dưới mái hiên không thể không cúi đầu, mặc dù này mái hiên hình như là nhà hẳn.

Cổ Ly cười châm biếm nói: “Biết sai có thể thay đổi là tốt rồi, Ngươi nhóc thức ta cũng không phải là không tha cho người người, Tiểu Ngũ a, tiểu thức ta còn thật muốn niệm tài nấu ăn của ngươi.”

Cổ Hạo Ảnh không đợi Cổ Ly nói xong, lập tức nói: “Không phải là pha trà nha, hạo ảnh đã sớm cho ngươi chuẩn bị đâu, nơi đó có thể chậm trễ tiểu thức đâu.” Một phen trong ngoài đầy nhiệt tình, bên trong nghiêng răng nghiêng lợi, cái này cùng bọn họ không sai biệt lắm lớn tiểu thức, trong xương tủy một ma quỷ.

Cổ Ly bên gật đầu bên mỉm cười khanh khách, đại môn đến đại sảnh lộ trình còn xa đi, lúc này mới khó khăn lắm đi một nửa, vừa lúc đến tiền viện vườn hoa nơi, Cổ Hạo Nhiên chờ chưa từng có cảm thấy này đại sảnh thật sự là sửa xa điểm, hôm nay không khỏi âm thầm thề, đôi ngày mai nhất định phải đem đại sảnh tự sửa đến cửa đại môn.

Cổ Ly chiết phiên vung lên hướng về phía bên cạnh Cổ Hạo Nhiên cười một tiếng. Cổ Hạo Nhiên thần sắc không thay đổi trấn định tự nhược trở về hần cười một tiếng, muốn Cổ gia ai có thể chống lại Cổ Ly bất bại, hơn phân nửa có thể chính là sau khi lớn lên còn không có đối diện tay Cổ Hạo Nhiên, Cổ Ly khoe miệng nụ cười Minh Mị, một tay ôm lấy Cổ Hạo Nhiên bả vai, bả đầu làm bộ tựa vào Cổ Hạo Nhiên trên bả vai nói: “Tiểu Lục a, ngươi nói... Di, ban ngày như thế này còn lưu hành leo tường?”

Cổ Ly tiếng nói mặt rói Cổ Hạo Nhiên chờ năm người, cùng với đi theo phía sau một đám thân thích, đều ở ban ngày nhìn thấy bốn người từ vườn hoa ngoài tường lật ra đi vào, đó, không đúng, là năm người, còn có một tiểu nhân bị ôm vào trong ngực, đang đứng ở lật qua địa phương: chỗ đánh giá thân ở cái gì vị trí.

Cổ Hạo Nhiên không nhìn còn khá, vừa thấy hạ nhất thời vô danh hỏa lên, năm người này chính là Diệp Y một nhóm, chẳng qua là bây giờ nhiều cái rắc rối đại hải tử uồn tại điệp nông trong ngực. Diệp Y bọn bốn người phong trần mệt mỏi. Đây người trợ bụi cũng đừng nói, lại còn lôi kéo Hồng Tịnh tay, mặc dù bây giờ đã buông xuống, nhưng này coi là chuyện gì, không khỏi mặt trần đầy lửa giận nhìn chăm chăm bên tường Diệp Y.

Diệp Y chờ ngày đêm kiên trì đuổi quan đạo trở lại, trở lại tự gặp gỡ Cổ Ly tới, tất cả thông hướng Cổ gia con đường không phải là bị người vây quanh nước chảy không lọt, chính là bị phong tỏa, thật vất vả từ trong biển người mệnh mỏng chen chúc tới đây, đại môn là không thể đi, nơi nào còn tại hạ Cổ Ly mang đến đồ, đang nghiêm mật gác trừ, vây quanh cửa sau lui tới tất cả đều là dọa người, hơn nữa muốn tại sao phải tắm bằng mới có thể vào, những thứ này cấp thấp hạ nhân vậy sẽ biết Diệp Y cùng Băng Kỳ, tiến lên chỉ sợ cũng là nhất thời bán hội nói không rõ, mà Băng Kỳ cũng nói muốn ở nơi này tinh thần trung sắm vai nhân vật gì, căn bản không có thời gian ma thẳng, cho nên, Diệp Y rất trực tiếp tuyển một địa phương tường rào tương đối thấp: chỗ, cùng mấy người bay qua đi, không nghĩ tới vừa lúc lọt vào mắt mọi người.

Diệp Y giương mắt thấy Cổ Hạo Nhiên về mặt lửa giận nhìn chăm chăm nàng, mà bên cạnh hần là đám người Cổ Hạo Viễn, phía sau lại càng đám người chi chít, lúc này cũng mở to hai mắt nhìn nàng, không khỏi khó được có bị bắt ở hiện trường cảm giác, ngay ngốc đứng thẳng: lập ngay tại chỗ.

Băng Kỳ cười khổ sờ sờ lỗ mũi nói nhỏ: “Nguyệt chủ, trung gian: ở giữa đó chính là Thu hành quân, chúng ta là đi trước làm lễ ra mắt hay là trước tránh nửa mặt một chút đang nói?” Nếu bàn về người khác hơn phân nửa tự trực tiếp đi trước làm lễ ra mắt, muốn thả này Nguyệt chủ trên người mọi sự đều có thể có.

Diệp Y quét mọi người một cái, ôm mở to mắt to nhanh như chớp cô địa phương lam ngư, liền xoay người đi ra ngoài, Băng Kỳ sắc mặt cứng đờ bận rộn ngăn Diệp Y nhỏ giọng nói: “Sai lầm rồi, trở về dạng ở đi bên này, đó là đi đại môn đường” Diệp Y cước bộ vì bỗng nhiên, này tòa nhà quá lớn nàng sẽ không toàn bộ đi qua, không khỏi cũng không ngừng đầu lên mặt không đổi sắc đổi lại phương hướng tự đi về phía trước, phía sau Hồng Tịnh cùng Lâm Dã bận rộn ăn ý đi theo.

Cổ Ly trừng mắt nhìn, có chút khó có thể tin nhìn mấy người ngay mặt rồi đi, những người khác không nhận ra, Băng Kỳ hần là biết, thấy hần không nói bái kiến luôn miệng chào hỏi cũng không đánh, hần tự như vậy không đùa người chào đón? Đang khiêu mi đang lúc bên cạnh xì một tiếng, chính là Cổ Hạo Ảnh bật cười, Cổ Ly không khỏi khoe miệng nhất câu cao giọng nói: “Băng Kỳ, nhiều năm như vậy không thấy, chào hỏi cũng không đánh một bước đi, ngươi có phải hay không đem ta đưa vào mắt rồi? Tối đây, mỹ nhân bên cạnh ngươi cũng mang tới đây, ta đến muốn nhìn một cái người nào như vậy cho ta thể diện.”

Này thanh âm bao lớn, Băng Kỳ nghĩ làm bộ như không nghe thấy cũng không thể, không khỏi cười khổ nhìn Diệp Y nói: “Nguyệt chủ, này, ngươi nhìn?”

Diệp Y vốn là muốn trở về rửa mặt một chút bèn nói..., bộ dạng này lời thôi bộ dáng thật sự không rất thích hợp chờ một chút trang diện, không nghĩ tới này cái gì Thu hành quân bây giờ tự chọn thượng nàng, nếu chọn lên: thượng đi cũng cũng không phải là chuyện này, cho nên hờ hững xoay người tự hướng Cổ Hạo Nhiên đi tới.

Cổ Hạo Nhiên nhìn vào Diệp Y vừa đến đây, nơi xa còn nhìn không rõ lắm, vào đến đây khi nhìn thấy Diệp Y trong mắt trên mặt mọi mặt, không khỏi không chút suy nghĩ cau mày nói: “Ngươi làm cái gì vậy đi? Làm sao biến thành như vậy?”

Bạn đang đọc truyện *Gia Có Điều Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 52: Đấu rượt

Điệp Y nhìn Cổ Hạo Nhiên một cái thần nhiên nói: “Không có gì.” Phải thay đổi lộ trình trong hai mươi ngày chạy vài ngàn dặm, không chết cũng tàn phế, Cổ Hạo Nhiên ngồi thuyền ngày đêm chỉ cần mười ngày, đi quan đạo so sánh với đường thủy lộ trình không ngừng phải dài gấp đôi.

“Hạo Nhiên thúc thúc, ôm.” Phương Lam Ngự vẫn biết điều nằm trong ngực Điệp Y thấy Cổ Hạo Nhiên, nhất thời vươn ra hai tay hướng Cổ Hạo Nhiên đánh tới.

Cổ Hạo Nhiên lúc này mới nhìn thấy Điệp Y ôm chính là Phương Lam Ngự, trong mắt thần sắc biến đổi, hơi phức tạp nhìn Điệp Y mấy lần, trước đó vài ngày là Điệp Y suy tính giúp hắn giải quyết vấn đề, cái này nhìn thấy Phương Lam Ngự, Cổ Hạo Nhiên nhất thời hiểu ra, hắn suy tính hoàn toàn là thật, không khỏi bên nhận lấy Tiểu Lam, thu lại tức giận thần sắc ôn hòa hướng Điệp Y nói: “Mau đi thu thập nhanh, ta ở đại sảnh chờ ngươi.”

Điệp Y ứng thanh đang muốn đi, Cổ Ly vẫn ở bên cạnh ha hả cười nói: “Ai vậy a? Tiểu Lục, ngươi nhưng còn chưa giới thiệu cho ta đó, sách sách, dù bụi bặm dính vào mặt cũng không che được thiên tư quốc sắc, lớn lên không sai a, khó trách ngươi nhìn thấy liền không để ý đến ta.” Hắn vốn là đang khoát vai Cổ Hạo Nhiên, lúc này lại càng đề sát vào hai má Cổ Hạo Nhiên nói chuyện, hận không thể dính luôn vào nhau, hai người trong lúc này tình cảnh mập mờ vô cùng.

Cổ Hạo Nhiên còn chưa trả lời, Điệp Y mắt lạnh nhìn hắn một cái, nhanh chóng đưa tay bắt được cổ áo Cổ Ly, tay sử dụng chút lực ném hắn ra khỏi người Cổ Hạo Nhiên lạnh lùng nói: “Ta là vợ hắn.”

Cổ Ly nơi nào chịu qua đãi ngộ thế này, sừng sốt hai giây, đứng dậy từ trên người Cổ Hạo Ảnh, Cổ Hạo Danh bị đề thê thảm mà khôi phục lại, chiết phiến trong tay huy động đánh giá người vừa cướp lại Cổ Hạo Nhiên trong tay hắn – Điệp Y, rồi nói: “Ngươi nếu là thê tử Hạo Nhiên, vậy ngươi có biết hay không ta là người như thế nào? Lại dám đối với ta động thủ, hậu quả ngươi gánh nổi không?”

Điệp Y lạnh lùng quét mắt nhìn hắn một cái nói: “Nghiêm trọng?” Đây vừa hỏi nhất thời làm khó Cổ Ly, làm sao nghiêm trọng? Có thể làm sao nghiêm trọng, nhìn phân lượng nặng là thê tử Cổ Hạo Nhiên, có thể nghiêm trọng đến địa phương nào, bất quá là hù dọa người thôi.

Điệp Y thấy trong mắt Cổ Ly tia sáng liên tục chớp động, hiển nhiên là đang tính toán, lập tức hừ lạnh một tiếng: “Chọc giận ta kết quả cũng rất nghiêm trọng, cho hắn cách ta xa một chút.” Dứt lời, lạnh lùng liếc Cổ Hạo Nhiên một cái, đồ đạc của nàng chỉ có thể nàng đựng.

Cổ Ly nhướng mày lỗ mũi hừ lạnh một tiếng, vẻ mặt khiêu khích cũng không thèm nhìn tới hướng phía sau Cổ Hạo Nhiên đi đến, Điệp Y thần sắc trên mặt rét lạnh, tay phải nhanh chóng hướng Cổ Ly chớp tới, Cổ Hạo Nhiên từng được chứng kiến công phu của Điệp Y, nhất thời tươi cười trên mặt không còn, nhanh chóng bước lên trước muốn bắt lấy tay Điệp Y, còn chưa tới kịp chỉ nghe thấy phía sau bính một tiếng, không khỏi quay đầu nhìn lại, thấy Cổ Ly chật vật nằm trên mặt đất, một đôi mắt bốc lửa nhìn chằm chằm hắn.

Yên tĩnh, tuyệt đối yên tĩnh, hồi lâu một tiếng cười vang lên, tiếp theo là một tràng cười đề nén cũng vang lên, Cổ Ly nhìn Cổ Hạo Ảnh cười rất khoa trương bị Cổ Hạo Viễn cùng Cổ Hạo Thanh bên cười bên kéo, trên đời này không có cái gì có thể làm khó được hắn, khuyết điểm duy nhất là không biết công phu. Mà mới vừa rồi thế nào cũng không nghĩ tới Cổ Hạo Nhiên lại không ra tay, cái tên Tiểu Lục chết tiệt.

Cổ Hạo Nhiên thấy Cổ Ly trong mắt bốc lửa khoe miệng cười lạnh nhìn hắn chằm chằm, không khỏi dờ khóc dờ cười, đành quay sang mọi người đang cười: “Cười cái gì, ngoài ý muốn mà thôi, ngoài ý muốn.” Hồng mọi người nhưng miệng cười cũng không ngừng, chưa từng nhìn thấy Cổ Ly chật vật, hôm nay lại mất mặt rất lớn.

Chờ mọi người bị Cổ Ly trừng mà ngừng lại, bốc lửa bắt được Cổ Hạo Nhiên, nhưng người khôi xướng là Điệp Y sớm không thấy bóng dáng, không khỏi tức đến thay đổi sắc mặt, hai mắt loạn xuyến: kháo, thù này coi như đã kết, lần tính thân này thời gian dài, còn sợ thu thập không được Tiểu Lục cùng thê tử của hắn.

Trở lại rửa mặt một phen, còn chưa thu thập xong Phong cùng mấy người tổng quản liền tìm đến, cái gì mà an bài tiết mục kế tiếp, sắp xếp chỗ ngồi, an bài hạ nhân, cùng với an bài công việc cho mấy ngày tới, còn thêm một đồng chí thị cần năng động ý, chương nội vụ Hoa Cận cùng Linh Tĩnh, cũng chạy tới đây góp vui, trong lúc nhất thời ở đây so với đại sảnh còn muốn náo nhiệt hơn.

Đội Điệp Y xử lý xong tất cả, sắc trời đã hắc ám, tới lúc dùng cơm tối, đại sảnh bên kia tất cả thân thích trực hệ đều tề tụ một sảnh, Hoa Cận Linh Tĩnh bận rộn tới chân không chạm đất lôi kéo Điệp Y lao tới đại sảnh bên kia.

Nhiều người thì loạn nhưng ở trong đại sảnh lại an tĩnh dị thường chỉ nghe thấy thanh âm Cổ Ly cùng Cổ Chấn mấy người vui vẻ nói chuyện với nhau, những người khác không khỏi bó tay đứng yên một bên hầu hạ, Điệp Y liếc mắt nhìn hốc mắt ứng đồ Cổ Ly cùng vẻ mặt vui mừng Cổ Chấn, hiển nhiên tâm tình rất tốt, xem ra xế chiều tràng diện hết sức náo nhiệt, không khỏi hơi dừng cước bộ một chút.

“Ông ngoại là người giải quyết đúng không?” Điệp Y quét mắt nhìn Cổ Hạo Nhiên tới gần, nhàn nhạt ừ một tiếng, trong đại sảnh trường bối cùng hậu bối đều đã ngồi xuống dùng cơm, chỉ có Cổ Hạo Nhiên cùng Điệp Y vừa mới “thăng chức” là vội vàng vàng ra ngoài chào hỏi, an bài sự vụ, dĩ nhiên hơn phân nửa chuyện cũng là Cổ Hạo Nhiên làm, Điệp Y chẳng qua là đứng cạnh bốn hoa bên ngoài, nghe bọn hạ nhân bẩm báo, sau đó để cho Phong đi làm.

“Nhiều chuyện.” Cổ Hạo Nhiên lạnh giọng khế hừ, ngữ điệu trước sau như một cao ngạo, mặt mày xen lẫn một chút ý cười, Điệp Y cũng lười cùng hắn nhiều lời, nếu đáp ứng Cổ Chấn giúp hắn, như vậy hắn có chuyện nặng cũng cùng hắn giải quyết, cũng sẽ không nghĩ tới Cổ Hạo Nhiên có phản ứng gì.

Hai người đang nói chuyện với nhau, thì hạ nhân nhanh chóng chạy tới nói: “Lục Thiếu gia, Thu hành quân cho mới người cùng Lục phu nhân đi đại sảnh, ngài nói muốn khảo thí xem ngày có quen những gì ngài đã từng dạy hay không, bây giờ tất cả mọi người đều chờ Lục Thiếu gia cùng Lục phu nhân.”

Cổ Hạo Nhiên phát tay thôi cho lui gã sai vặt cau mày hướng Điệp Y nói: “Tiểu thúc nhất định mang thù, chuyện hồi xế chiều hắn tuyệt đối sẽ không để

yên nên tìm hai chúng ta tính sổ, người coi chừng một chút, đừng làm xấu mặt mũi của ta.” Vừa nói vừa tự nhiên lôi kéo Diệp Y hướng đại sảnh đi, Diệp Y liếc nhìn tay Cổ Hạo Nhiên lôi kéo tay của mình, từ lúc nào nàng không bài xích động tác thân mật thế này?

Hai người mới vào đại sảnh, chỉ nghe thấy Cổ Ly cao giọng cười nói: “Tiểu Lục tới đây, để cho tiểu thúc khảo thí công lực của người xem có lui bước không.” Vừa nói vừa ngoảnh chừng Cổ Hạo Nhiên cùng Diệp Y cười như cáo già, mặc dù ngoại nhân xem vào là ảm áp như xuân phong.

Cổ Hạo Nhiên khoe miệng câu khôi tả mỉa cười: “Tiểu thúc không đi theo cha mẹ thúc bá ôn chuyện, lôi kéo ta làm cái gì, muốn khảo cũng không phải lúc, lúc khác lại so tài.”

Cổ Ly ha hả cười nói: “Ta cùng bọn họ buổi trưa đã bàn qua, nhưng tiểu tử người chạy nhanh, lấy cớ bận rộn một cái bóng cũng tìm không được, bây giờ đầy đủ hết, người cần có đều có mặt, làm sao có thể vắng mặt tên tiểu tử mà ta thương nhất được, biết rõ ta thích náo nhiệt, ăn hết cơm cũng nên ngoạn một chút. ... cho mọi người thêm phần vui vẻ, quy củ cũ, người nêu thua, đừng trách tiểu thúc ta không khách khí.” Cổ Hạo Nhiên tai nghe Cổ Ly nói, nhìn lướt qua đám người Cổ Hạo Dương, thấy mọi người mặt mũi vận vẹo, hiển nhiên xé chiều hôm nay ôn chuyện hết sức đặc sắc.

Cổ Hạo Nhiên thấy Cổ Hạo Ảnh về mặt đồng tình nhìn hần, không khỏi khiêu mi cười nói: “Nếu tiểu thúc thích, kia Hạo Nhiên liệu mình bồi quân tử.” Vừa nói vừa đi đến một cái bàn dài đã sớm dọn xong bên cạnh, phía trên để một dãy chén chén tề.

Diệp Y đứng ở phía sau có chút không hiểu, ngồi ở bên cạnh Cổ Hạo Danh nhẹ giọng nói: “Đây là phẩm tửu cùng đoán rượu, đó là mười hai loại hoa ừ cao nhất, chia ra nói ra tên cùng năm của các loại, nếu đoán sai một chén phạt về sinh toàn bộ phủ một ngày, sai hai chén phạt đứng trung bình tấn một ngày, ba chén cổ treo từ trụ* ngấn đầu lên trời vẽ tranh, bốn chén trần truồng đi một vòng trong phủ, năm chén trần truồng đi đường một vòng a.”

*các nàng cứ hiểu ở đây là anh Hạo Nhiên bị trói lên cột cổ bị treo vòng miệng ngâm bút ngấn mặt lên trời vẽ tranh. —!!!!

Diệp Y nghe thế không khỏi khoe miệng co quắp giật mình, ra đường trần truồng, đoán chừng Cổ Hạo Nhiên sẽ học máu, lại nghe Cổ Hạo Danh nén cười nói tiếp: “Trùng phạt phía sau vẫn không biết, bởi vì lúc trước Tiểu Lục tám tuổi tối đa cũng chỉ đoán sai năm chén, chưa đến sai sáu chén, càng về sau lại càng ít, tất cả đều là công lao của tiểu thúc, sáu tuổi dạy Tiểu Lục uống rượu, cha mẹ cũng cấm hần cũng không có cách nào, cho nên người không cần lo lắng, nhiều lắm là có thể có đầu treo cổ vẽ tranh mà thôi, bất quá nếu đến cuối cùng mà uống say, cũng sẽ bị ném đến trên đại sảnh mà ngủ.” Dứt lời không khỏi run bả vai, âm thầm may mắn khi đó mình đã lớn, không để cho tiểu thúc lấy làm món đồ chơi đùa bỡn.

Diệp Y liếc mắt nhìn Cổ Ly đang nhìn mình chằm chằm cười tả ác, chỉ nghe thấy Cổ Hạo Nhiên gào to: “Nói đùa gì vậy, tiểu thúc, lúc nào gia tăng đến hai mươi bốn chén rồi?” Diệp Y nghiêng đầu vừa nhìn, Cổ Hạo Nhiên trước mặt quả nhiên là hai mươi bốn cái chén.

Nhưng thấy Cổ Ly về mặt hòa ái dễ gần mỉm cười: “Tiểu Lục, mười hai chén đó là trước khi người thành thân, bây giờ người cũng không phải là chỉ có một mình người, mười hai chén khác là ta chuẩn bị cho Diệp Y a, đây cũng là tuyệt thế hảo tửu ta từ trong hoàng cung mang đến, coi như đền bù lễ vật mà người lúc thành thân ta chưa tặng, lễ vật tiểu thúc các người chẳng lẽ không thu sao?” Dứt lời một bộ ai oán bộ dáng nhìn Cổ Hạo Nhiên.

Cổ Hạo Nhiên cả khuôn mặt cũng lạnh xuống, nhìn chằm chằm Cổ Ly một cái không tiếng động nói: “Xem như người lợi hại.” Cổ Ly cười tả hướng Cổ Hạo Nhiên vớt cái mị nhãn, cười đến phong hoa tuyết đại.

Cổ Hạo Nhiên liếc nhìn Diệp Y bên cạnh, cho tới bây giờ cũng chưa từng thấy qua Diệp Y uống rượu, cũng không biết nàng uống được không còn muốn nàng đoán năm của từng loại? Cổ Ly nói đến hợp tình hợp lý, nghĩ từ chối cũng không có biện pháp gì, Cổ Hạo Nhiên không khỏi đưa tay kéo Diệp Y che ở phía sau, trên mặt lại đổi thành nhân nhật nộ cười nói: “Diệp Y sẽ không uống rượu, ta giúp nàng uống.”

Chiết phiên trong tay Cổ Ly nhẹ phịch cười nói: “Đó là chuyện giữa phu thê người, ta chỉ nói tặng cho hai người các người, cũng không nói muốn người nào thu, bất quá Tiểu Lục, này nhưng đều là rượu mạnh, người chống đỡ được hay không ta nhưng không bảo đảm.”

Cổ Hạo Nhiên trong mắt bốc lửa khoe miệng mang theo mỉm cười, không có đáp lời Cổ Ly, lập tức trực tiếp bùng lên ly rượu thứ nhất, trước tiên ở chớp mũi người một chút, sau đó uống một hơi cạn sạch nói: “Phong Châu lễ hoa tửu 30 năm” Tiếp theo không nói hai lời bùng lên chén thứ hai, rất xa người một chút, tiếp theo nhẹ nhàng liếm một cái uống một ngụm nhỏ, gạt đầu khẽ mỉm cười nói: “rượu mơ Lê Châu 15 năm.”

Chén thứ ba, rượu Phần hai mươi năm; chén thứ tư, nữ nhi hồng mười bảy năm; chén thứ năm, rượu lúa mì Thanh Khoa ba mươi mốt năm; chén thứ sáu, Thanh tửu hai mươi tám năm. Cổ Hạo Nhiên một hơi uống liền sáu chén, không ngừng nghi báo năm cùng tên của tửu thủy trần quý, trong lúc đó có rất nhiều hảo tửu mà Cổ gia cũng không có.

Cổ Ly về mặt mỉm cười nhìn Cổ Hạo Nhiên, trong ánh mắt quang mang chớp động, tuy là tình thế bất ngờ nhưng Cổ Hạo Nhiên vẫn làm tốt ngoài dự tính của hần.

Cổ Hạo Nhiên bùng lên chén thứ bảy, cau mày thấy hồi lâu tựa hồ không có đáp án, khẽ liếm một giọt ở trong miệng không có phản ứng gì, sau liền tiếp phẩm hai cái mới gạt gạt đầu nói: “Văn châu bách hoa tửu 34 năm.”

Cổ Ly cười gạt đầu nói: “Quả nhiên tiến triển, Bách Hoa tửu này uống ra mùi vị không khó, muốn phân rõ năm phải có công lực mới được, không tệ, tiếp tục, phía sau mới là thứ tốt, mấy chén phía trước bất quá cho người khai vị thôi, không tính là vật gì tốt.”

Cổ Hạo Nhiên nghe vậy cũng không nói chuyện, chỉ chậm rãi bùng lên chén thứ tám, chỉ thấy màu sắc vẫn đục, vào mũi không phải là mùi thơm ngát cũng không phải là nùng hương, ngược lại có cổ mùi nhân nhật, Cổ Hạo Nhiên nhú nhú mày phẩm một ngụm, khi vào cay vô cùng, so với mấy chén trước còn lợi hại hơn, ngực bụng xông lên một luồng nhiệt khí bỏng rát, Cổ Hạo Nhiên âm thầm cả kinh, rượu này thật mạnh.

Tình tế thường thức một hồi lâu, Cổ Hạo Nhiên im lặng không lên tiếng nhìn ly rượu trong tay, trong đại sảnh mọi người lúc này cũng về mặt hứng thú

nhìn hẩn, cười híp mắt nhìn trò hay, Cổ Hạo Nhiên trầm mặc hồi lâu ánh mắt sáng lên đột nhiên nói: “Mã Điều tửu Quan Châu 56 năm”

Bên cạnh Cổ Hạo Danh nhất thời kinh hô: “Thứ tốt a, mười năm hai mươi năm đã hiếm có, lại là năm mười mấy năm, Tiểu Lục, người thật là có lộc, có lộc.” Trong đại sảnh mọi người chưa uống qua nhưng cũng đã nghe thấy tên, rượu này là cực phẩm, không phải vị nó thật tốt, mà ủ lâu năm như thế là khó có được, giá trị con người ở nhân phẩm còn hào tửu thì xem ở năm ủ.

Cổ Ly khoe miệng mỉm cười nhìn Cổ Hạo Nhiên nói: “Tiểu Lục, người uống qua?”

Cổ Hạo Nhiên lắc lắc đầu nói: “Không có, cái này chỉ trong hoàng cung có thể có, còn có chỗ nào có thể tìm được, ta bắt quá là đánh cuộc một phen, tình thuận lại liệt, trừ năm mười năm trở lên nào có mùi vị loại này, mà năm mười năm trở lên ta nhớ trong hoàng cung cũng chỉ có năm này.”

Cổ Ly lập tức hướng Cổ Hạo Nhiên giơ ngón tay cái lên, Cổ Hạo Nhiên sắc mặt nghiêm túc nhìn hướng Cổ Ly, chén thứ bảy đã không cùng một cấp bậc với những chén trước, tiếp tục như vậy phía sau còn không biết là những thứ gì trân quý, không thể nghĩ ngờ phải cẩn thận đối phó rồi, không muốn mất mặt trước nhiều người như vậy chết cũng phải cố gắng đến cùng.

Điệp Y nhìn Cổ Hạo Nhiên bung lên chén thứ chín, chén này mùi thơm xông vào mũi, cho dù nàng đứng ở phía sau Cổ Hạo Nhiên, mùi thơm vẫn lan tới, Điệp Y đang cảm thấy rượu này làm sao thơm như vậy, chỉ nghe thấy Cổ Hạo Nhiên thấp giọng kinh ngạc nói: “Mùi thơm đã là say lòng người như thế, đây là bao nhiêu năm?”

Điệp Y không hiểu rượu nào biết đâu rằng say lòng người hay không say người, đang muốn không để ý đến chỉ nghe thấy Cổ Hạo Ảnh phía sau nói nhỏ: “Chén rượu mùi hương đã nồng như thế, uống vào còn không say gục ngay, tiểu thúc quả nhiên chinh người.”

Điệp Y khẽ nghiêng đầu, thấy bên cạnh mấy cái hạ nhân đầy mặt hồng nhuận, ánh mắt thế nhưng bắt đầu mê ly, hiển nhiên là bị vị rượu này hun, không khỏi nhũ nhũ mảy sau thu hồi ánh mắt hướng Cổ Hạo Nhiên nhìn lại, chỉ thấy Cổ Hạo Nhiên một ngụm uống cạn, trên mặt trong nháy mắt tăng thêm một tia hồng nhuận, nhắm mắt lại Cổ Hạo Nhiên nghiêng ngả một chút..... mở miệng: “Thanh Châu hầu nhi tửu 75 năm”

Cổ Ly nhất thời vỗ tay không ngớt nói: “Không hổ là ta dạy dỗ, tiếp tục.”

Cổ Hạo Nhiên ồ ồ vừa bung lên chén thứ mười, một ngụm uống sau đó trầm mặc một lúc lâu mới nói: “Dịch châu hoa mai tửu 69 năm”

Lời này vừa ra khỏi miệng vốn là yên tĩnh đại sảnh nhất thời một trận thanh âm trầm trồ khen ngợi, Cổ Hạo Dương lớn tiếng nói: “Tiểu Lục, còn hào không, còn hai chén nữa là vượt qua kiểm tra rồi, cố gắng lên, đại ca ủng hộ người.”

Cổ Hạo Viễn thấp giọng nói: “Đừng quên đó là hai mươi bốn chén, không phải là mười hai chén.”

Cổ Hạo Thanh thần nhiên nói: “Các người trong lòng rõ ràng, qua mười hai chén chính là người thắng, Tiểu Lục, cố gắng lên.”

Trong đại sảnh không khỏi vang lên một tràng thanh âm kêu “cố gắng lên”, cao cao tại thượng Cổ Chấn cùng Phương Lưu Vân mỉm cười nhìn Cổ Hạo Nhiên, nhiều năm như vậy không ai có thể có thể vượt qua mười hai chén của Cổ Ly, tuy nói là trêu chọc, nhưng nếu quả thật có thể hòa nhau một ván, cũng là đột phá thật lớn.

Cổ Hạo Nhiên hướng mọi người gật đầu cười một tiếng bung lên chén mười một, mọi người đang ngồi nhìn thấy Cổ Hạo Nhiên mặt không đổi sắc, thông dong uống, cũng chỉ có Điệp Y vẫn bị Cổ Hạo Nhiên lôi kéo cảm giác được, từ lòng bàn tay Cổ Hạo Nhiên truyền đến run rẩy, lòng bàn tay Cổ Hạo Nhiên nóng dị thường, mạch đập nhảy lên cũng càng lúc càng nhanh, hiển nhiên là mấy chén phía sau quá mạnh, làm Cổ Hạo Nhiên có chút chịu không nổi.

“Phụng Lê tửu Khúc Châu 88 năm”

Lúc này tất cả mọi người vô tâm ăn uống, tập trung xem trận đấu này, Cổ Hạo Nhiên trầm mặc cũng khiến mọi người lo lắng theo không biết kế tiếp là khen ngợi hay tiếc nuối, Cổ Ly cũng bên cười bên gật đầu, ánh mắt ranh mãnh nhìn Cổ Hạo Nhiên.

Điệp Y lạnh lùng liếc Cổ Ly một cái, Cổ Ly khiêu mi chống lại mắt Điệp Y, cười híp mắt nhìn không ra nơi nào có bộ dáng chinh người, bắt quá Điệp Y hiểu Cổ Ly tự nhiên là có dự mưu khác, những thứ rượu này uống chung lại với nhau sẽ có tác dụng gì. Cổ Hạo Nhiên cho dù liều mạng chống đỡ cũng không căng được hai mươi bốn chén, thế nào hẩn cũng gục trước khi uống hết, đây là lý do trừng phạt tốt nhất.

Chén mười hai, Cổ Hạo Nhiên hít sâu một hơi, thân hình trấn định bắt đầu phát run, Điệp Y bình tĩnh nhìn ly rượu thứ mười hai cũng cảm giác tay Cổ Hạo Nhiên cầm không vững, không khỏi tăng lực cầm lại tay Cổ Hạo Nhiên, Cổ Hạo Nhiên quay đầu lại nhìn Điệp Y, cũng không biết hẩn là uống nhiều quá hay thế nào, hướng Điệp Y cười đến phong tư trác tuyệt nói: “Ta không sao.”

Điệp Y thấy Cổ Hạo Nhiên cười rức rờ không khỏi sùng sốt, Cổ Hạo Nhiên quay đầu bung lên chén thứ mười hai một hơi uống xuống, Cổ Hạo Nhiên trầm mặc, trong đại sảnh mọi người trầm mặc, ngoài phòng bọn hạ nhân cũng trầm mặc, trong lúc nhất thời yên tĩnh tới cực điểm, Điệp Y cảm thấy lòng bàn tay Cổ Hạo Nhiên trong nháy mắt xuất ra một tầng mồ hôi, mồ hôi dọc theo tay nàng từng giọt từng giọt rơi xuống, ngẩng đầu thấy phần gáy Cổ Hạo Nhiên đã một mảnh ửng đỏ, không khỏi nhũ nhũ mảy tiến lên một bước tựa vào phía sau Cổ Hạo Nhiên, chống đỡ thân thể hẩn.

“Tiểu Lục, đây là rượu gì ? Đây nhưng có thời gian hạn chế, người đừng giả bộ trầm mặc cả đêm.” Thấy Cổ Hạo Nhiên lâu không mở miệng, Cổ Ly cười híp mắt mở miệng nói.

Cổ Hạo Nhiên tựa vào trên người Điệp Y, chỉ nghiêng đầu nhìn Cổ Ly, vẻ mặt cao ngạo mà ưu nhã gần từng chữ một: “Thánh Thiên cầu phúc tửu,

một... một trăm lẻ tám năm”

Cổ Ly nhất thời cười ha ha nói: “Hào, hào, hảo người a Cổ Hạo Nhiên, không có uống phí ta lấy rượu tốt nhất cho người uống, đây cũng là tuyệt phẩm trong tuyệt phẩm, trong hoàng cung cũng không còn dư lại mấy bình, đây cũng là bí truyền của Thánh Thiên vương triều.

Vừa nghe Cổ Ly thừa nhận đúng như lời Cổ Hạo Nhiên, Cổ Hạo Ảnh nhất thời cao giọng cười nói: “Còn tốt chứ, Tiểu Lục, món nợ cứ như vậy quên đi.” Chuyện tình lần trước bỏ chạy để lại hấn, Cổ Hạo Ảnh định chờ Cổ Hạo Nhiên trở lại cùng hấn tính sổ, hại hấn bị cha mẹ mắng không ngừng, vốn nghĩ xong chuyện Cổ Ly cùng hấn tính sổ, bây giờ Cổ Hạo Nhiên áp ma đầu Cổ Ly, thật sự là để cho tâm tình của hấn thoải mái.

Cổ Hạo Dương, Cổ Hạo Viễn, Cổ Hạo Danh, Cổ Hạo Thanh mấy cũng không dùng võ tay trăm trở khen ngợi, mười năm trước chinh phạt hấn trở mình cũng không xong, hôm nay bị Cổ Hạo Nhiên ra mặt áp chế lại, điều này thật sự so với từ tá điển trở thành địa chủ còn muốn phần hơn.

Cổ Hạo Nhiên cũng cực độ hưng phấn, cuối cùng một chén này thật sự là ngay cả mơ cũng không dám nghĩ, nếu không phải nhớ hương vị đặc biệt kia, làm cho mình nhớ tới mấy năm trước ở Ảnh thúc vương triều uống qua một chén kia, thế nào cũng đoán không ra, Cổ Hạo Nhiên không khỏi cao hứng bên cười bên nghiêng đầu đi, hướng mọi Diệp Y hưng hăng hôn một cái, lần này người trong toàn sảnh ồn ào thét chói tai, ngay cả Cổ Chấn cùng Phương Lưu Vân cũng là vừa buồn cười vừa tức giận nhìn Cổ Hạo Nhiên cùng Diệp Y.

Cổ Ly cười châm biếm cắt đứt màn trăm trở khen ngợi cùng ồn ào trong đại sảnh, dù bận vẫn ung dung nói: “Đừng cao hứng quá sớm, Tiểu Lục, còn có mười hai chén, tiếp tục, nếu có thể uống xong mười hai chén này, tiểu thúc ta hôm nay cam bái hạ phong trước người.”

Cổ Hạo Nhiên cười híp mắt liếc nhìn Diệp Y vừa quay đầu đi, Diệp Y lạnh lùng liếc nhìn Cổ Hạo Nhiên, người khác không nhìn thấy ánh mắt Cổ Hạo Nhiên, nâng nhìn thấy rõ ràng, thường ngày ánh mắt thanh minh dung trí, bây giờ xen lẫn hưng phấn xen lẫn mê mang, thân thể tựa vào trên người nàng vốn đã dựa vào nàng hoàn toàn chống đỡ, hiển nhiên một chén cuối cùng này mạnh đến vượt ra khỏi dự tính Cổ Hạo Nhiên.

Cổ Hạo Nhiên đầu óc mặc dù có điểm mờ mịt, trong lòng nhưng vô cùng thanh tỉnh, biết hôm nay không thể rút lui dễ dàng, không khỏi hít sâu một hơi, đưa tay đi lấy chén thứ mười ba, còn chưa kịp chạm tới khóe miệng tay run lên làm vài giọt rượu bắn ra, mọi người không thấy động tác Cổ Hạo Nhiên, Diệp Y thì toàn bộ thu ở trong mắt, không khỏi thật chặt cau lại lông mày.

“Ha ha, Tiểu Lục, Thánh Thiên cầu phúc tửu bản thân nó kinh lực đã rất mạnh, nếu chỉ uống một loại người chống đỡ hồi lâu không thành vấn đề, bắt quá phía trước người uống mười một chén kia, cùng một chén cuối này hợp lại, lúc này cùng lúc phát ra, Tiểu Lục, chén thứ mười ba này người còn dám uống sao?” Cổ Ly cười khê nói, động tác mới vừa rồi những người khác không thấy được, nhưng hấn cũng thu ở trong mắt.

Cổ Hạo Nhiên tự nhiên biết mình đã là cực hạn, nhưng mười hai ly rượu cuối này có thể không uống sao? Diệp Y là nữ nhân của mình, chỉ có mình có thể khi dễ, không đến phiên người khác ức hiếp, coi như là thúc thúc cũng không được, lập tức cũng không thèm nhìn Cổ Ly, bùng lên rượu hướng trong miệng uống xuống.

Ba, Cổ Hạo Nhiên động tác dừng, Cổ Hạo Nhiên lấy lại bình tĩnh nhìn, Diệp Y đang cầm tay của mình, đoạt lấy ly rượu trong tay mình, Cổ Hạo Nhiên trở tay bắt được tay Diệp Y, thấp giọng nói: “Nàng làm gì? Đây không phải là chuyện đùa, không thể uống rượu thì đừng uống những thứ này rất mạnh, sẽ say chết.”

Diệp Y quét mắt Cổ Hạo Nhiên lạnh lùng nói: “Ta nói qua cho người ta không uống rượu?” Cổ Hạo Nhiên nhất thời sững sốt, Diệp Y thấy Cổ Hạo Nhiên sững sờ, lập tức uống một hơi cạn sạch ly rượu trong tay. Hành động này bị Cổ Hạo Ảnh phía sau nhìn thấy, ánh mắt biến hóa trăm trở khen ngợi, Cổ Hạo Dương đám người cũng có chút lo lắng, có chút hưng phấn kêu lên.

Cổ Ly thấy Diệp Y mặt không đổi sắc uống xong ly rượu, trong mắt mặc dù có điểm kinh ngạc, nhưng vẻ mặt tươi cười nói: “Tiểu Lục cháu dâu, đây là rượu gì cùng bao nhiêu năm, người nhưng nói a?”

Diệp Y hồ hững nhìn Cổ Ly nói: “Nước mà thôi.”

Cổ Ly sững sốt sau dò xét Diệp Y mấy lần, khuôn mặt kinh ngạc nghĩ... lại cười nói: “Rượu cũng là nước, nếu là nước tự nhiên không có năm, hào, cháu dâu, vậy người ném thử những thứ nước này tư vị như thế nào? Bên trong có thể có mùi vị của rượu?” Hấn cũng không tin một nữ nhân, có thể đem những cực phẩm tửu này làm nước uống, không say cũng ở một bên làm đủ trò cười cho thiên hạ, trò hay tự nhiên ở phía sau.

Diệp Y cũng không nói nhiều vừa dùng bả vai chống cho Cổ Hạo Nhiên đang phát run, vừa liên tiếp lấy ra mấy chén, không nói hai lời uống đi, ngay cả nhả chân mày cũng không có, Cổ Hạo Nhiên thần sắc kinh ngạc nghiêng đầu nhìn Diệp Y, nàng cứ nâng cốc rượu xem như nước uống không ngừng mà mặt vẫn không đổi sắc, chẳng lẽ thật sự là thâm tàng bất lộ.

Cổ Hạo Danh thấy Diệp Y tay nâng chén, một hơi uống liền bảy tám chén, mặc dù cái chén nhỏ đến đáng thương, nhưng đồ vật bên trong là hàng thật giả thật cực phẩm tửu thủy, không khỏi hoảng sợ nhìn nhau, tiếp theo liền hưng phấn lên, lớn tiếng vì Diệp Y cố gắng lên.

Bạn đang đọc truyện *Gia Có Điều Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 53: Người tới ta đi

Cổ Ly nhìn Diệp Y bung chén uống rượu như uống nước, nụ cười trên mặt tắt dần, chẳng phải hẳn tiếc vài ba ly rượu kia mà là vì hẳn không ngờ trên đời này còn có người như vậy. Vốn nghĩ lần này thắng chắc rồi, không ngờ Cổ Hạo Nhiên lại có năng ra tay giúp đỡ, tuy rằng trên mặt bàn vẫn còn lại mấy chén nhưng với khí thế dũng mãnh của Diệp Y thì e rằng rượu kia cũng phải hóa thành nước hết.

Cổ Hạo Nhiên lo lắng nhìn Diệp Y uống hết ly này đến ly khác, hương thơm của rượu nồng nàn quanh người nàng, hẳn cũng có thể ngửi thấy rượu đó là loại gì, trần quý đến đâu. Thấy điểm ra toàn là thứ rượu cực phẩm mà chỉ nghe tên đã muốn say rồi, Cổ Hạo Nhiên liền nhỏ giọng hỏi nàng: “Người không sao thật chứ? Đừng gắng gượng quá, tốt nhất là để ta uống nốt.”

Diệp Y nghiêng người né bàn tay của Cổ Hạo Nhiên đang vươn tới định lấy ly rượu trên tay nàng, rồi thản nhiên nói: “Ta không bị ảnh hưởng bởi mấy thứ này”. Thực ra ban đầu chính nàng cũng không biết mình có khả năng này, chỉ nhớ rằng ngày xưa nàng uống rượu như uống nước. Thuở đó, khắp người nàng tiêm không biết bao nhiêu loại kháng thể, toàn bộ cơ thể đều như được tái tạo lại, đến mức còn dám uống chứ đừng nói là rượu. Không hiểu sao tổ chất đó vẫn được giữ lại trong cơ thể này, lần trước khi điệp luyện hoa cũng không có tác dụng với nàng, nàng liền để ý và nhân dịp này thử lại một nữa, quả nhiên, rượu cũng chỉ như nước mà thôi.

Cổ Hạo Nhiên thấy Diệp Y quả thật không làm sao cả thì bực dọc cầu nhàu: “Sớm biết vậy đã để cho người lên ti thí tử đầu, con mẹ nó chứ, mười hai chén tiếp theo quả thật không phải đồ cho người uống.” Vừa nói vừa lấy tay vỗ vỗ lên mặt cho tỉnh rượu.

Diệp Y mặt không biến sắc, uống hết ly rượu cuối cùng rồi cũng chỉ nhẹ nhàng nói: “Ta cũng không biết.” Vừa nói vừa hướng về phía Cổ Ly dốc chén xuống, không có một giọt nào rơi ra. Nhìn thấy vậy, một nửa đại sảnh liền găm lên hoan hô dậy đất, nửa còn lại là anh em họ hàng nhà Cổ Ly bởi e sợ đắc tội sủng thần của nữ hoàng nên không dám nói gì cả.

Cổ Ly trầm lặng một lát, rồi mới cười mà bảo: “Quả nhiên không thể xem thường, Tiểu Lục, vận khí tốt đấy.”

Cổ Hạo Nhiên vòng tay ôm lấy thất lưng Diệp Y, tựa vào người nàng, vênh mặt đắc ý nói: “Thê tử của ta ai dám xem thường.” Dứt lời, cúi đầu hôn chụt một cái lên má Diệp Y.

Thấy thế, Cổ Hạo Ảnh phản kích đập bàn rầm rầm, Cổ Hạo Dương với mấy anh em còn lại cũng cười ầm cả lên, ngay cả Cổ Ly cũng phì cười, chỉ có Cổ Chấn lắc đầu nói: “Thằng nhóc này say lắm rồi.” Phương Lưu Vân và anh em Cổ gia kì thật đều biết Cổ Hạo Nhiên đã say, nếu không thì cái đồ sĩ diện đó làm sao dám bày trò nghịch ngợm ngay giữa thanh thiên bạch nhật thế này được. Nhưng mà bọn họ cũng biết giữa Hạo Nhiên và Diệp Y có chuyện riêng, nên nếu nàng đã không nói gì thì mọi người cũng làm như không biết.

Đối với chuyện này thì Diệp Y lại càng rõ. Tuy Cổ Hạo Nhiên bề ngoài ra vẻ tỉnh táo nhưng thật ra hẳn đã say lắm rồi, nếu không còn lâu mới dám làm thế với nàng, trừ khi hẳn không muốn sống nữa. Nàng cũng lười so đo với hẳn, chỉ thờ tay ra sau lưng hẳn cầu nguyện một cái, thông thả nói: “Có qua có lại mới toại lòng nhau”. Có thể khi dễ nàng mà không bị nàng trả đũa, trên đời này chưa có ai được hưởng niềm phúc đó.

Cổ Hạo Nhiên nghe thấy thế liền toét miệng cười, nắm chặt bàn tay Diệp Y đang để trên lưng, quay ra bảo Cổ Ly: “Tiểu thúc, có qua có lại mới toại lòng nhau, tiểu thúc tặng lễ vật cho chúng cháu, dù thế nào chúng cháu cũng phải hoàn lễ lại mới phải đạo.”

Cổ Hạo Danh nghe vậy cười nham hiểm, cũng nói theo: “Nói rất đúng, tiểu thúc xa nhà đã nhiều năm lại còn thường xuyên gửi quà về cho chúng ta, chúng ta trước giờ chỉ biết nhận, hôm nay tiểu thúc vất vả lắm mới về đến nhà, chúng ta cũng phải tỏ ra hiếu kính với thúc thúc chứ.” Cổ Ly so với hẳn còn nhỏ tuổi hơn, nhưng cậy là sinh ra đã là bậc trưởng bối nên thường xuyên lòi hẳn ra ức hiếp, lần này cơ hội trả thù đã đến, lẽ nào lại bỏ qua. Cổ Hạo Ảnh nghe vậy cũng gật gù đồng tình.

Cổ Ly tựa tiểu phi tiểu quét mắt liếc nhìn đám người Cổ Hạo Danh, hừ, lão hồ còn chưa ra uy các người đã xem ta như con mèo hen, lão quá, lập tức đáp lại lời khiêu khích của Cổ Hạo Nhiên, nói: “Nếu Tiểu Lục đã có hảo tâm như vậy, thân làm thúc thúc như ta sẽ tận lực bồi tiếp.”

Cổ Hạo Nhiên ha ha cười nói: “Được.” Vừa nói vừa nghiêng đầu nhìn về phía Diệp Y, nếu là Diệp Y nhất định sẽ có cách đối phó với con cáo già kia, bởi bản thân hẳn lúc này cũng rất mơ hồ, chưa có đối sách cụ thể để “nhất kích tất sát” tiểu thúc thúc ranh mãnh kia.

Diệp Y thấy Cổ Hạo Nhiên nhìn nàng, cũng không câu nệ mà nói cho hẳn ý của nàng. Cổ Hạo Nhiên nghe xong, tuy không hiểu nàng muốn làm gì nhưng vẫn phân phó người mang tới những thứ nàng cần. Mấy lời này lọt vào tai Cổ Ly cũng khiến hẳn bồn khoăn không hiểu Diệp Y tính toán kế sách gì, nghe tên thì hình như nàng cũng chỉ yêu cầu mười hai loại rượu, nhưng có vẻ đều là loại tầm thường vô danh tiểu tốt. Kỳ thật, chính Diệp Y cũng chẳng biết rõ rượu nào với rượu nào, nàng chỉ đơn giản yêu cầu lấy thứ rượu bình dân nhất mang đến thôi.

Trong phút chốc, người hầu đã mang đến mười hai bình rượu, Diệp Y lấy mỗi bình ra một ly rượu đổ vào một cái bát lớn, sau đó chao chiếc chén qua bát, chỉ nghe “keng” một tiếng, chén vừa chạm vào thành bát đã thấy nàng nhấc tay lên, trong tay là một chén đầy rượu, rồi lạnh lùng đưa rượu cho Cổ Ly. Đây chính là thủ pháp năm xưa trong một lần đuổi giết một tên hoàng thất người Arab nàng đã từng làm, giờ trình diễn lại kĩ xảo này, dù nguyên liệu không giống nhau nhưng kĩ thuật thì vẫn chuẩn xác.

Cổ Ly chưa từng nhìn thấy cách thức pha chế rượu kì lạ như thế, cầm lấy cái ly rồi chăm chú nhìn vào chất lỏng trong ly, loại này có thể uống được sao? Mọi người trong đại sảnh cũng chưa từng thấy chiêu trò kì ảo này, ai ai cũng ngạc nhiên nhìn Cổ Ly và Diệp Y.

Diệp Y lạnh lùng nhìn Cổ Ly nói: “Không cần người nói tên rượu và năm sản xuất, chỉ cần người uống xong có thể tỉnh táo trong một khắc thì thắng.” Người quen sống trong nhung lụa giàu sang, làm sao có thể nếm qua loại rượu hạ đẳng như thế.

Cổ Ly nghe Diệp Y nói ra luật chơi, lập tức nhếch mép cười cười bảo nàng: “Chẳng lẽ Tiểu Lục chưa nói cho ngươi, hẳn cùng với ta cả uống rượu cho tới bây giờ vẫn chưa hề thắng được ta?” Vừa nói vừa vui vẻ chậm rãi đưa ly rượu lên mời uống cạn.

Diệp Y cũng chỉ liếc mắt nhìn Cổ Ly một cái rồi lập tức xoay người đưa Cổ Hạo Nhiên vẫn đang dựa vào mình bước về phía cửa lớn. Thấy Cổ Hạo Nhiên trở mặt ra nhìn mình, Diệp Y thân nhiên nói: “Yên tiệc chấm dứt.” Mọi người còn đang ngơ ngác không hiểu chuyện gì xảy ra, liền sau đó nghe thấy một tiếng “bình”, Cổ Hạo Nhiên quay đầu lại thì kinh ngạc thấy Cổ Ly đã gục đầu xuống bàn, mặt đỏ phừng phừng, rõ ràng là đã say đến không gượng nổi rồi.

Một giây yên tĩnh. Ngay lập tức trong đại sảnh nổ ra một trận cười tung bùng. Cổ Hạo Ánh, Cổ Hạo Danh cùng mấy huynh đệ hẳn hoan trong niềm vui chiến thắng, ôm bụng cười sặc sụa. Cổ Hạo Ánh đã cười đến đứt cả hơi, người lão đảo đứng ngồi không xong còn cổ mà nói: “Tiểu thúc, không ngờ ngươi cũng có ngày hôm nay, ha ha, núi cao còn có núi cao hơn, đã tìm thấy người có thể trị được ngươi rồi.” Mấy người họ hàng xa chuyên nịnh bợ chỉ biết đứng nhìn anh em Cổ Hạo Dương đang cười như ma lăm, tuy rằng hôm nay là ngày đầu tiên về thăm nhà, chỉ là tiệc gia yến, không có ngoại nhân, nhưng dám cười nhạo quân phiế đương triều thì cũng thật quá là to gan.

Diệp Y cũng không thèm quay lại nhìn, dìu Cổ Hạo Nhiên bước đi, cả hai nhân vật chính đều say không đứng lên được thì còn yên hội gì nữa. Người như Cổ Ly năng thừa hiểu, uống rượu xin nhất định ngàn cân(*) không say, nhưng nếu xài qua rượu thường, lại còn trộn mười hai loại vào một chén thì dù có là thần tiên cũng phải gục dưới tay nàng.

(*) Người xưa thường dùng đơn vị cân hoặc vò để tính lượng rượu. VD trong đoạn ta lấy cảnh minh họa cho chương trước, Tiêu Phong đã nói với tiểu nhị là mang mười cân rượu đến để cùng uống với Đoàn Dự.

Ra khỏi đại sảnh Diệp Y nhìn trái nhìn phải cũng không thấy Phong và nhóm cận vệ, Cổ Hạo Nhiên lúc này có rượu trợ lực, hai tay ôm chặt lấy Diệp Y, người nhún ra vô lực tựa vào nàng, miệng không ngừng ha ha cười, đầu ở trên vai Diệp Y liên tục quay phải quay trái. Diệp Y vốn so với Cổ Hạo Nhiên không thấp hơn bao nhiêu, vị trí này lại vừa vặn rất thích hợp để tựa vào nên người nào đó liền nhân cơ hội vừa ôm vừa cọ cọ vào người nàng, xem chừng rất thích thú. (Á, đại sắc lang).

Diệp Y một tay đỡ bên hông Cổ Hạo Nhiên, một tay bắt lấy cánh tay của hắn, bình thường Bằng Kì lúc nào cũng ở bên cạnh nàng thế mà bây giờ cũng không thấy bóng dáng đâu, mà mới rồi hạ nhân quanh đây toàn là nam bỗng dừng lại trở thành một đám nô tì lượn lờ xung quanh, Diệp Y không khỏi đen mặt, miễn cưỡng tự mình dùng sức lôi Cổ Hạo Nhiên đi về phía trước

“Uhm, thơm quá, thơm chết đi được.” Cổ Hạo Nhiên lẩm bầm lẩm bầm bên tai Diệp Y, bây giờ hắn đã say lắm lắm rồi, mắt lờ đờ, thần trí mông lung. Hiện tại hắn chỉ cảm thấy trước mặt hắn có bóng trắng chớp lên, tỏa ra một thứ mùi rất thơm, thật muốn cắn một miếng. Sau đó thì chả hiểu đầu óc mơ mơ màng màng thế nào mà cũng thuận miệng cắn luôn một miếng lên cổ Diệp Y.

Diệp Y hơi sùng sốt nhưng cũng không để ý tới hành vi “sâm sỡ” của Cổ Hạo Nhiên, chỉ gắng sức lôi hắn về phủ cho mau.

“Hơ hơ, tuyệt...” Cổ Hạo Nhiên được đằng chân lân đằng đầu, ra sức quăn lấy Diệp Y, đã cắn một phát vào cổ rồi, còn chưa đã nghiền mà cắn thêm cái nữa xuống gáy, đã thế còn mút mút rồi lè lưỡi ra nghịch ngợm làn da trắng nõn mềm mại của Diệp Y.

Diệp Y đứng sững lại, lập tức đưa tay lên túm tóc Cổ Hạo Nhiên giật ra, lạnh lùng nói với hắn: “Ngươi thu liễm lại một chút cho ta.”

Cổ Hạo Nhiên bị Diệp Y túm tóc giật lại, đầu đau nhói, bèn gắng gượng mở mắt ra lờ đờ nhìn Diệp Y. Hồi lâu sau thì bật cười hi hi vỗ má nàng gọi: “Diệp... Y.”

Diệp Y thấy tên này còn nhận ra được mình liền buông tay ra, tiếp tục lôi hắn trở về. Đầu Cổ Hạo Nhiên mất điểm tựa lại đổ gục xuống vai nàng, mồm tiếp tục lảm nhảm: “Là lão bà, không... Quan hệ.” Rồi lại gan lì liếm liếm gáy Diệp Y. Chẳng mấy chốc mảng gáy trắng như tuyết của nàng đã hồng rực lên, đã thế tên kia còn không biết điều mà “cố gắng” cắn thêm một cái nữa.

Diệp Y bực mình lắm rồi, hân khí bắn ra bốn phía, trong vòng năm thước cả người lẫn vật không dám tiến lại gần. Thực ra Cổ Hạo Nhiên trước giờ chưa từng say đến như thế, nay bị tiểu quý thân Cổ Ly cho uống mười hai thứ rượu, say mềm đến mức lảm loạn một hồi, không biết sống chết, trước sát khí kinh người của Diệp Y mà vẫn có can đảm sờ gáy nàng.

Diệp Y nhíu mày, quét mắt nhìn khoảng sân bên cạnh. Quả nhiên trong sân có cả núi người đang mai phục. Kẻ nào cũng khéo léo che kín thân mình, nhưng lại không dấu được hơi thở, dễ dàng phát hiện ra. Mà trong đó lại có vài hơi thở rất quen thuộc. Lập tức Diệp Y liền hiểu vì sao bỗng dừng không thấy hạ nhân đâu, hóa ra là có người sắp xếp từ đầu, hừ, Cổ gia to như vậy mà không có nổi một hạ nhân để cho chủ tử sai phái, thế mà cũng được xưng là đệ nhất môn đình.

Diệp Y lập tức hiểu ngay “mưu đồ” của những người này, đơn giản chỉ là muốn xem Cổ Hạo Nhiên khi say rượu sẽ đối xử với mình như thế nào. Muốn xem náo nhiệt hã, được, để ta cho các ngươi xem náo nhiệt. Tức thì Diệp Y dựng thẳng Cổ Hạo Nhiên dậy, rồi trước cái nhìn bất mãn của Cổ Hạo Nhiên choàng tay ôm hắn rồi hôn mãnh liệt. Chỉ trong giây lát, xung quanh vang lên tiếng vỗ số người ghen thờ, lại còn có tiếng chén bát loảng xoảng rơi. Mĩ mãn, phản ứng rất đúng ý nàng.

Lại nói, Diệp Y cũng không phải loại người đơn giản, mưu nông kế cạn. Định bấy nàng à, đừng mơ, vừa nghĩ vừa dùng sức ôm Cổ Hạo Nhiên đi về hướng hòn núi giả trong sân, để hắn tựa người vào núi, một tay nàng đỡ gáy Cổ Hạo Nhiên, một tay đè lên ngực, tiếp tục màn cuồng hôn nóng bỏng. Bóng trắng phủ bóng người, cảnh tượng thật là trác tuyệt.

Cổ Hạo Nhiên đầu óc vẫn còn mờ mịt, lại thêm không nhìn rõ quang cảnh xung quanh như thế nào, chỉ cảm thấy một đôi môi mềm mại đang áp xuống, liền ôm chặt lấy Diệp Y đáp lại nồng nhiệt. Diệp Y thấy Cổ Hạo Nhiên muốn chiếm lại thế chủ động thì nhíu mày, tay lần lên huyệt đạo sau gáy hắn mà

ấn mạnh một cái, lập tức Cổ Hạo Nhiên choáng váng, gục xuống bất tỉnh trên người Diệp Y.

Diệp Y lúc này mới ngẩng đầu lên nhìn ra phía xung quanh hòn giả sơn, khoe miệng lạnh lùng nhếch lên: “Xem đủ chưa, xem đủ rồi thì lăn ra đây cho ta.”

Vừa nói xong thì thấy Cổ Hạo Danh và Cổ Hạo Ảnh ngược ngạo bước ra, cả Phong và nhóm cận vệ cùng với một vài hạ nhân khác đều từ chỗ nấp quanh đó lục tục đến trình diện, Cổ Hạo Danh cười xấu hổ nhìn Diệp Y nói: “Này, chúng ta cũng là vừa mới tới đây thôi, không có ý quấy rầy các người đâu, chỉ là vô tình thôi mà, vì huynh vô ý quá”. Bọn họ bày mưu tính kế, cố gắng tạo cơ hội cho Cổ Hạo Nhiên được gần gũi với Diệp Y, thấy Cổ Hạo Nhiên không hề phụ lòng mong đợi của mọi người thì đã cả bọn đều khắp khởi mừng thầm. Không hiểu vì sao sau đó sự việc đột nhiên diễn biến theo chiều hướng hết sức kì quái, nam nam nữ nữ loạn hết cả lên khiến tất cả đều sững sờ ngơ ngác.

Cổ Hạo Danh cùng Cổ Hạo Ảnh liếc nhau, chẳng lẽ tin tức từ ngoại công của Diệp Y thực sự chính xác, Tiểu Lục của bọn họ té ra lại bị vợ cường bạo sao? Cổ Hạo Danh nghĩ đến đó thấy rung cả mình, liếc nhìn Diệp Y với ánh mắt phẫn nộ pha lẫn một chút kính sợ.

Nhóm người Phong và Minh Thanh đã đi lên đỡ lấy Cổ Hạo Nhiên, vẻ mặt hồi cải củi đầu đứng im re, không dám nói năng gì. Diệp Y lạnh lùng quét mắt nhìn qua Cổ Hạo Danh và mấy huynh đệ khác, sau đó quay về phía đám cận vệ nhân nhạ nói: “Không có lần thứ hai, nếu còn như vậy thì đừng xuất hiện ở trước mặt ta.” Năm cái miệng của bọn thuộc hạ cùng dạ ran, rồi nâng Cổ Hạo Nhiên đi theo Diệp Y về phủ.

Cổ Hạo Ảnh nhìn theo bóng dáng Diệp Y khẽ nhủ mày nói: “Này, Diệp Y thật sự rất mạnh, Tiểu Lục cũng thực bá đạo, không biết hai người đó ở chung sẽ như thế nào nhỉ? Ta cảm giác bọn họ lúc thân mật vừa rồi chẳng có chút tình cảm gì cả, ít nhất có thể thấy rõ Diệp Y không hề có cảm xúc gì, như thể chẳng phải Tiểu Lục đang bị thiệt thòi sao?”

Cổ Hạo Danh trầm ngâm một chút rồi nói: “Bị thiệt hay không cũng không phải việc của chúng ta, có tình cảm hay không cũng không đến lượt huynh đệ ta quản, chúng ta chỉ có thể ở sau lưng họ điểm hỏa, làm sao cháy bùng lên một cái là xong. Chứ cứ như thế này Tiểu Lục cũng không thể chuyên tâm xử lý công việc được, thật sự là không nên kéo dài.” Dứt lời khoe miệng nhếch lên một kiểu hết sức gian tà, Cổ Hạo Ảnh cúi đầu cười khi khi, nhóm lửa, còn không phải sở trường của hần sao?

Cổ Hạo Nhiên ngủ một mạch để tận trưa ngày hôm sau mới tỉnh lại, đi ra ngoài thấy ai cũng nhìn mình bằng ánh mắt ám muội mà chính hần lại không nhớ nổi mình đã làm cái gì, bèn quay sang hỏi Minh Thanh: “Thái độ gì thế này, sao một đám nhìn ta như nhìn thấy quỷ? Tối qua ta có làm chuyện gì kỳ quái không?”

Minh Thanh cố nín cười, cung kính thưa: “Không có gì kỳ quái đâu, thiếu gia chỉ là hôn thiếu phu nhân trước mặt mọi người thôi.” Hiển nhiên là hần không nói dối rồi, bởi không cần biết ai là người chủ động, đã hôn thì phải hai người cùng làm, nói ai hôn ai mà chả được.

Cổ Hạo Nhiên nhủ mày ngẫm nghĩ, chuyện hôm đó hần vẫn còn nhớ mang máng, lúc đó hần là kim lòng không được, sau khi hạ gục Cổ Ly, quả là vui đến tung bùng, bất kể là ai đứng bên cạnh hần quả nữa cũng sẽ bị hần ôm hôn cứ gì là Diệp Y. Cổ Hạo Nhiên nghĩ đến lý do đó quá hợp lý nên trong lòng cũng yên tâm phần nào, không ngờ bọn hạ nhân lại đem chuyện này ra làm trò cười. Nghĩ đi nghĩ lại, hần cũng tặc lưỡi cho qua, buổi chiều còn phải đưa Cổ Ly đi dạo hoa viên, hần hoàn toàn không rảnh để ý xem người ta nhìn mình thế nào, lại cũng quên luôn rằng hôm qua chính hần là người chủ động.

Cổ gia sở hữu một khu vườn rộng lớn, không phải nói ngoa chứ đây quả là nơi đẹp nhất Phần Châu, bên trong xây dựng đủ loại đình đài với kiến trúc tinh mỹ tuyệt luân, phong cảnh thiên nhiên tao nhã, trên khắp Thánh Thiên vương triều ít có gia tộc nào đầu tư xây dựng một khu vườn đẹp đến thế. Ngày thường, người của Cổ gia vẫn thường đến đây thưởng ngoạn.

Diệp Y cũng không thích gặp gỡ nhiều người, bắt đắ đi lần này Cổ Ly lại nảy ý muốn nàng cùng đi, bảo muốn cháu dâu bồi tiếp, thật là phiền phức.

Diệp Y vào trong vườn đã thấy Cổ Ly đang cùng với tất cả mọi người ngồi chờ ở trong đình, trừ mấy huynh đệ Cổ Hạo Nhiên và hai người lạ mặt đứng quanh đó, còn lại tất cả đều là nữ, bọn họ ngồi thành vòng tròn, Cổ Ly ngồi chính giữa tươi cười rạng rỡ, hoàn toàn không còn dấu vết của trận say bí tỉ ngày hôm qua.

Băng Kỳ đi theo nàng, thấy vẻ mặt của nàng lúc nhìn hai người lạ đang đứng ở gần đó liền giải thích: “Đó là thị vệ hầu cận Thu hành quân, từ trong cung đi theo đến đây để bảo vệ quân phi.”

Diệp Y ừ một tiếng, tiếng là thị vệ nhưng thực chất là giám thị, chuyện hiển nhiên là vậy, một nam phi tử lại dám ngồi cùng một đám nữ nhân, tất nhiên phải có giám thị đi theo để ngăn chặn hành vi quá trớn.

“Diệp Y đến đây, mau đến đây nào, đến ngồi phía bên này, ta đã dành chỗ cho ngươi từ sớm rồi.” Cổ Ly phát hiện Diệp Y đang đi đến, cười tươi roi rói đón nàng, Diệp Y cũng không để ý đến vẻ đon đả của hần, lẳng lặng ngồi xuống bên cạnh Cổ Hạo Nhiên.

Cổ Ly cũng không tức giận mà chỉ đảo mắt sang cô gái trẻ ngồi bên kia Cổ Hạo Nhiên cười nói: “Mê nhi, năm nay đã mười bảy tuổi rồi phải không? Cũng đến tuổi phải gả cho người ta rồi nhỉ? Đã ưng ý công tử nhà nào chưa, nói cho tiểu thúc nghe, tiểu thúc làm mai cho ngươi, Mê nhi nhà chúng ta là nhân tài vạn dặm mới tìm được một nhà.”

Mê Nhi thẹn thùng, cười chum chim nói: “Tiểu thúc lại giễu cợt Mê nhi.”

Cổ Ly vừa phe phẩy quạt vừa lắc đầu cười nói: “Sao thúc thúc lại giễu cợt cháu gái của mình được chứ, Mê Nhi cứ nói ra tâm tư của mình, chỉ cần là người người coi trọng, tiểu thúc nhất định làm chủ cho ngươi.”

Mê Nhi sắc mặt đỏ bừng ấp úng không ra tiếng, cô gái ngồi sau lưng nàng thấp giọng khuyến khích: “Mau nói cho tiểu thúc biết ngươi thích ai đi, có tiểu

thức làm chủ thì người sợ gì? Đây chính là cơ hội tốt ngàn năm có một.”

Mê Nhi nghe được, cảm giác sau gáy nóng bừng, nghĩ ngợi hồi lâu, hai gò má đỏ ửng, liếc nhìn Cổ Hạo Nhiên một cái, ngẩng đầu lên nói với Cổ Ly: “Nếu có thể tìm được một người tài mạo song toàn như biểu ca Hạo Nhiên làm vợ thì chính là mấy đời nhà Mê Nhi ăn ở có phúc.” Lời vừa nói ra, sắc mặt nàng lại càng đỏ, cúi đầu nhìn thoáng qua Cổ Hạo Nhiên.

Điệp Y từ đầu đến giờ vẫn tựa lưng vào ghế ngồi, lạnh nhạt uống trà, khi nghe được những lời này, nàng ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào mắt Cổ Ly, thấy hân đang bày ra một bộ dạng chờ xem kịch hay, Diệp Y không khỏi cười lạnh một tiếng.

Cổ Ly nhìn lướt qua thấy Diệp Y không có phản ứng gì, cười ha hả quay ra bảo Mê Nhi: “Trên đời này làm gì có người nào tài mạo song toàn sánh ngang với Tiểu Lục nhà chúng ta? Mê Nhi thích Tiểu Lục đúng không, Tiểu Lục đúng là người tài mạo song toàn, hiếm có khó tìm, Mê Nhi thật là có mắt nhìn người, nhưng mà, Tiểu Lục đã có vợ rồi, người không ngại sao?”

Mê Nhi lại càng cúi đầu thấp hơn, mọi người chăm chú nhìn nàng, thấy nàng nhẹ nhàng lắc lắc đầu. Cổ Hạo Dương cùng Cổ Hạo Nhiên liếc mắt nhìn nhau, ung dung ngồi ăn nhỏ, không ai không ngắt lời Cổ Ly. Cổ Hạo Thanh nhìn mắt sắc mặt thân nhiên của Cổ Hạo Nhiên, nâng chung trà lên hớp một ngụm, nháy mắt với Cổ Hạo Danh cùng Cổ Hạo Ảnh, bọn họ cùng nhau hí hửng đợi xem kịch hay.

Cổ Ly thấy vậy quay đầu nhìn Cổ Hạo Nhiên cười tủm tỉm nói: “Tiểu Lục, chuyện này là chuyện tốt, các người đã thân nay lại càng thêm thân, Mê Nhi tuy không xinh đẹp bằng Diệp Y nhưng cưới vợ phải cưới thực nữ, cần nhất người vợ phải biết lạnh biết nóng, tính tình phải ôn nhu, biết chăm sóc chồng, ta thấy Mê Nhi tuy rằng không thể sống vai cùng người ra ngoài, nhưng làm một người vợ hiền hòa thì nàng tuyệt đối xuất sắc. Tiểu Lục, người thật có phúc khí.”

Băng Kỳ nghe thấy vậy trong lòng chỉ muốn bật ngón tay cái lên để tỏ ý khen ngợi Cổ Ly, cưới vợ phải cưới thực nữ, nói thế quá bằng nói Diệp Y không phải thực nữ, cũng chẳng phải hiền thê, ngoài cái mặt đẹp để ra thì không được tích sự gì (thức thức này liều quá, đúng là có mắt không thấy Thái Sơn). Băng Kỳ biết rõ năng lực của Diệp Y, lúc này rõ ràng Cổ Ly cố ý khiêu chiến cùng nàng, chỉ sợ quân phi thua lại thẹn quá hóa giận thì thật là đáng tiếc. Tiểu Lục biết rõ giọng thì thầm với Diệp Y: “Cổ Mê con gái của Tam ca của lão gia, trước kia vẫn có ý muốn gả cho thiếu gia, chẳng qua thiếu gia từ nhỏ đã có hôn ước với người khác, cho nên bây giờ muốn làm thiếp cũng là chuyện bình thường.” Hôm nay trước mặt mọi người Cổ Mê nói ra ước nguyện của mình, lại mong chờ Cổ Ly chỉ hôn, thực ra mà nói, làm thiếp của Cổ Hạo Nhiên cũng còn hơn là gả cho nhà khác làm chính thê.

Cổ Hạo Nhiên nhún mày nói: “Tiểu thúc nói gì lạ vậy, ta mới cưới vợ được vài ngày thôi.” Đùa giỡn cái gì, một mình Diệp Y còn chưa xử lý xong nữa là thêm một thiếp thất nữa, bản thân hắn cũng chưa nghĩ đến việc nạp thiếp.

Cổ Ly mỉm cười ngọt ngào nói: “Ta nghĩ cũng là chuyện đính ước thôi mà, người với Diệp Y từ nhỏ cũng là đính ước cùng nhau đấy thôi. Bây giờ cứ tạm đính ước, đợi một thời gian nữa tổ chức hôn lễ cũng được.”

Cổ Hạo Nhiên nhìn sang thấy vợ mình mặt mày không có biểu tình gì, thờ ơ ngồi một bên, tự nhiên cảm thấy trào dâng một sự tức giận, bàn tay giấu trong ống tay áo nắm chặt thành quyền, tuy vậy ngoài mặt lại vẫn thản nhiên tươi cười, chậm rãi nói: “Thế thì được thôi, có gì mà phải lo lắng cơ chứ.” (tỏ cú rồi hề hề)

Điệp Y nghe hắn nói vậy, liếc mắt nhìn tên khốn kiếp nào đó. Cổ Hạo Nhiên miệng thì mỉm cười với nàng mà đôi mắt đã hóa thành hình viên đạn. Diệp Y hừ mũi quay đi, trong lòng không hiểu hắn phát hỏa cái gì.

Cổ Ly được lời như còi tấm lòng, nghe Cổ Hạo Nhiên nói như thế liền sung sướng nói: “Tốt lắm, tốt lắm, ta xem chuyện này như vậy là xong nhé. Mê Nhi, tâm nguyện của người coi như đã hoàn thành rồi đấy.”

Gương mặt Cổ Mê trong nháy mắt bừng sáng hoa nở, đám con gái vây xung quanh thấy thế liền tỏ ra ghen tị với nàng, bọn chúng vốn tưởng rằng Cổ Hạo Nhiên sẽ không đáp ứng, thế mà theo cách nói của Cổ Ly thì Tiểu Lục thiếu gia hóa ra cũng không phản đối chuyện nạp thiếp. Trong lòng đám nữ tử đó bắt đầu xuất hiện suy nghĩ không an phận, cũng muốn được trèo cao. Cổ Mê nhẹ nhàng ho khan một tiếng, xấu hổ nhìn Cổ Hạo Nhiên, rồi quay lại cười với Cổ Ly như muốn nói lời cảm tạ. .

“Định ước nạp thiếp? Ta chưa nói ta đồng ý.” Trong bầu không khí hân hoan như hoa nở đó, Diệp Y lạnh lùng nhìn Cổ Ly liếc, đạm mạc lên tiếng.

Cổ Ly khép lại chiếc quạt trong tay, nhún mày nhìn Diệp Y nói: “Cưới vợ nạp thiếp chỉ cần cha mẹ đồng ý, bà mối đánh tiếng, ta chưa nghe nói còn phải được thế từ đồng ý?”

Điệp Y thản nhiên nâng chung trà lên, ngón tay duyên dáng chạm nhẹ vào miệng chung, uống một ngụm trà, thản nhiên nói: “Họ hàng gần kết hôn, sinh con ra không phải loại đầu óc ngu dốt thì cũng là loại dị dạng.” Nàng đường đường là một sát thủ thế kỷ 21, tuy rằng không trên thông thiên vãn dưới tường địa lý nhưng những kiến thức di truyền cơ bản thế này chắc chắn phải biết rõ.

Lời vàng ngọc của mỹ nhân vừa dứt, Cổ Hạo Danh phun ngay ngụm nước trà hân vừa uống ra, bên cạnh hắn Cổ Hạo Ảnh nhá một ngón tay cái lên với Diệp Y, Cổ Hạo Dương vừa cười vừa gật gù, Cổ Hạo Viễn liếc nhìn Diệp Y, trên gương mặt lãnh khốc của y cũng thấy một vẻ hài lòng.

Cổ Hạo Nhiên nhìn chăm chăm vào Diệp Y, lúc này nghe Diệp Y nói như vậy lửa giận trong lòng như bị cơn gió thổi bay lúc nào không biết, hắn dờ dờ cười nhìn nàng, dù người không muốn ta nạp thiếp cũng đâu cần phải lớn tiếng nguyên rủa con cháu sau này của ta chứ. Tuy nghĩ thế, nhưng trong lòng hắn cũng như có hoa nở, tâm tình vui vẻ, bản mặt tươi cười tỏ ra rất hài lòng với biểu hiện của Diệp Y.

Điệp Y thấy Cổ Hạo Nhiên tựa tiểu phi tiểu nữ nhìn nàng, cũng mặc kệ không buồn thắc mắc cái tên nào đó vừa xong còn lửa giận bừng bừng, bây giờ đã bày ra một biểu tình hơn hờ vui tươi. Nàng trừng mắt nhìn Cổ Ly lạnh lùng nói: “Ta không đồng ý, người của ta thì phải thuộc về ta, không tới phiên người

khác xen vào.” Cổ Hạo Nhiên là người của nàng, muốn đi tìm nữ nhân khác thì cũng phải do nàng quyết định hoặc tự Cổ Hạo Nhiên quyết, người ngoài tuyệt đối không được can thiệp vào chuyện vợ chồng của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Gia Có Điều Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 54: Kinh hồn

Cổ Ly nghe xong không đợi Cổ Hạo Nhiên trả lời, nhũ mày cười nói: “Khẩu khí thật lớn, cũng chưa biết người có thực sự có khả năng như vậy không nữa?”

Điệp Y lạnh lùng nhìn chăm chú vào gương mặt rất gian tà của Cổ Ly, một bên Cổ Hạo Nhiên cũng không nói gì, đáng vẻ vẫn nhàn nhã uống trà, bọn Cổ Hạo Dương thì ung dung ngồi một chỗ xem náo nhiệt. Chỉ có Cổ Mê mặt mày bí xị, trừng mắt nhìn Diệp Y. Một nữ nhân chẳng có thể lực gì lại dám kiêu ngạo như vậy với Diệp Y, nàng cảm thấy có người nhìn mình, liền đảo mắt liếc qua, hai người cùng nhìn nhau. Cổ Mê bỗng dưng cảm thấy lạnh như băng, toàn thân không rét mà run, trong ánh mắt của ai đó như có sát khí làm cho nàng ta thấy sợ hãi đến ghệt thở.

Điệp Y hồ hững nói với Cổ Mê: “Người muốn gả cho Cổ Hạo Nhiên?”

Cổ Mê nghe Diệp Y hỏi ý, không tự chủ được rung mình một cái, ánh mắt sợ hãi nhìn Diệp Y, lắp bắp trong miệng: “Không. Ta không dám nghĩ tới chuyện đó.”

Điệp Y hừ một tiếng quay đầu nhìn về phía Cổ Ly, bên miệng gọi lên ý cười. Cổ Ly hơi nhăn mặt, sau vừa cười vừa nói: “Xem ra vừa rồi là chúng ta hiểu lầm rồi, nhưng mà này Hạo Nhiên, sao người không nói gì vậy?” Diệp Y công khai giáp mặt uy hiếp, hấn thân làm trượng phu chẳng lẽ lại cam chịu mất mặt, Cổ Ly hiểu quá rõ tính tình của Cổ Hạo Nhiên, tuyệt đối sẽ không chịu thiệt.

Cổ Hạo Nhiên khoe miệng mỉm cười, Cổ Ly này dùng chiêu châm ngòi ly gián, hấn làm sao có thể không hiểu rõ thủ đoạn của tiểu thúc ranh mãnh này, nếu là người khác nói ra chuyện lập thiếp, hấn chắc chắn sẽ lên tiếng phản bác ngay. Lần này Diệp Y lên tiếng, cũng coi như một cách hay, không phải chính mình lên tiếng từ chối, không làm mất lòng ai cả. Cổ Hạo Nhiên chỉ cười nói: “Biểu muội không nguyện ý, ta không còn gì để nói.” Muốn thấy hấn ra mặt xử lý chuyện nội bộ là chuyện không bao giờ có.

Cổ Ly trong mắt chợt lóe sáng, tà tà tựa lưng vào ghế ngồi, điệu bộ ra vẻ ta đây biết hết nói: “Điệp Y quả nhiên rất ghê gớm.”

Cổ Hạo Nhiên cũng cười đáp lại: “Người của ta không hề ghê gớm chẳng lẽ lại để cho người khác đàn áp à?” Lời này nói ra vô cùng khéo léo, thể hiện rõ ý tứ Diệp Y ghê gớm như thế là có sự cho phép của hấn khiến cho vị thế của hấn của Diệp Y cũng như phi tử và hoàng đế, phi tử kiêu ngạo ương ngạnh cũng chỉ vì được hoàng đế dung túng.

Cổ Ly nghe xong cười ha ha đứng lên, liên tục gật đầu nói: “Quả nhiên có tiến bộ, Tiểu Lục nay đã khác xưa.” Cổ Hạo Nhiên thần nhiên cười nói: “Đa tạ tiểu thúc đã quá khen.”

Cổ Ly nhìn thoáng qua bộ dạng của phu thê Cổ Hạo Nhiên, nét mặt đầy vẻ đắc ý phi thường của Cổ Hạo Nhiên, cùng vẻ mặt đậm mực của Diệp Y, lòng thâm nghĩ thua keo này ta bày keo khác, liền cười với Cổ Hạo Dương nói: “Thời gian trôi qua nhanh quá, năm đó chúng ta đều là một đám người trẻ trung mới có mười mấy hai mươi tuổi, thoát cái đã hơn ba mươi rồi, già đi rồi, già đi rồi haizza.”

Cổ Hạo Nhiên không biết chắc Cổ Ly lại muốn gì chiều gì, liền đề phòng đáp trả: “Tiểu thúc vẫn còn trẻ trung tráng kiện lắm, nếu như người mà nói già đi thì cha mẹ ta tính là gì?”

Cổ Ly lắc lắc đầu nói: “Không thể so với những tháng năm đó được, hôm nay thấy các người đều tụ họp đầy đủ, lão đây tưởng như quay lại được thời thơ ấu, khi đó cùng nhau chơi đùa, quả là những kí ức suốt đời không thể quên được a.” Nói đến đây Cổ Ly bất giác thở dài, tuy nhiên rất nhanh trở lại vẻ mặt tươi cười như không có gì xảy ra.

Cổ Hạo Dương cùng Cổ Hạo Nhiên liếc mắt nhìn nhau, hai người đều cảnh giác không nói gì, những ngày thần tiên đối với Cổ Ly chính là địa ngục trần gian đối với họ. Cổ Ly vươn tay lấy một táo lên cắn một miếng, vừa nhai vừa nói: “Ta nhớ nhất là năm đó thi bắn cung, tiểu tam bắn cho tiểu ngũ chạy trốn chết, mỗi lần nhớ tới ta không khỏi thấy buồn cười, hôm nay chúng ta lại có dịp tụ họp ở đây, chỉ bằng lại thi một phen cho vui?”

Cổ Hạo Dương vừa nghe xong ý tưởng “sáng tạo” của Cổ Ly, mặt liền biến sắc, năm đó Cổ Ly còn trẻ thiếu chút nữa đã đem bọn họ dâng tới cửa nhà Diêm vương, người nào người nấy đều trúng một hai mũi tên do Cổ Ly ban tặng. Thực sự mà nói, tiếp đãi hấn chẳng khác nào giao mạng sống cho ác quỷ.

Cổ Ly thấy cả đám cháu chất bỗng dưng trầm ngâm, liền cười khế đứng lên nói: “Hôm nay thay đổi cách chơi, các người gọi thê tử tới, ta sẽ không động thủ, các người trở tài cho ta xem là được rồi.” Cổ Hạo Dương nghe thấy hấn nói vậy bao nhiêu lo lắng biến mất hết, chỉ cần hấn không động thủ thì chắc chắn ai cũng đều giữ yên được cái mạng của mình.

Một lát sau, năm vị thiếu phu nhân đã đến, Cổ Ly cười tủm tỉm nói quy tắc của trò chơi. Huỳnh đệ Cổ Hạo Dương đều tỏ ra hết sức thoải mái, luật chơi

không khó, chỉ là thể từ của họ sẽ phải để một quả táo lên đầu, mất bịt một miếng vải đen, còn bọn họ thì chỉ cần bắn trúng quả táo là được, quá đơn giản, đối với Hạo Dương mà nói thì trò này chỉ là trò vật vãnh.

Mọi người di chuyển đến bãi đất trống cạnh đó. Hoa Cận, Thanh Nhu, Bạch Thiên, Từ Mẫn, Linh Tĩnh, Diệp Y, mỗi người cầm một quả táo trong tay. Hoa Cận là đại tẩu nên dĩ nhiên làm đầu tiên, nàng mỉm cười đem quả táo đặt lên đầu, một dải lụa đen bịt kín ánh mắt của nàng. Hoa Cận không chút sợ sệt đứng làm bia đỡ tên cho phu quân.

Cổ Hạo Dương tươi cười, tự tin kéo cung, phía sau vang lên tiếng hô hào ủng hộ, chỉ thấy quả táo trên đầu Hoa Cận bị bắn xuyên qua, mũi tên cắm vào thân cây sau đó mà nàng thì vẫn bình an vô sự. Hoa Cận thông thả tháo tấm lụa bịt mắt xuống, dường như chuyện đứng làm bia đỡ tên này chỉ như một trò chơi vô hại với nàng.

Diệp Y lạnh lùng nhìn mọi người lần lượt bước lên làm bia, ai nấy đều ung dung thản nhiên, Bạch Thiên còn vung tay áo làm dáng tạo hình làm cho Cổ Hạo Dương cười không ngừng. Không khí xung quanh thật là hòa hợp, mấy vị thiếu phu nhân đều tuyệt đối tin tưởng phu quân, đem tính mạng của mình giao cho họ không chút e ngại. Điều này làm Diệp Y cảm thấy không thoải mái, tin tưởng đối phương tuyệt đối, loại cảm xúc này chưa từng xuất hiện trong đời nàng.

Diệp Y ngẩng đầu nhìn Cổ Hạo Nhiên đang đứng ở cách đó không xa, Cổ Hạo Nhiên lúc này cũng đang nhìn nàng. Diệp Y nhìn chăm chú Cổ Hạo Nhiên, giống như đang cố gắng tìm ra một điều gì đó khiến cho nàng có thể tin được.

Cổ Hạo Nhiên bắt gặp ánh mắt của nàng, hoàn toàn hiểu Diệp Y có ý nghi ngờ mình, im lặng một lúc rồi nhẹ nhàng nói: “Không cần phải lo lắng, ta sẽ không làm ngươi bị thương, tiền pháp của ta tuyệt đối chính xác, cứ tin tưởng vào ta.” Diệp Y vẫn như trước, đăm đăm nhìn Cổ Hạo Nhiên, tay vẫn nắm chặt quả táo.

“Lục thiếu phu nhân, tới phiên ngươi.” Tên hầu cận thấy nàng đang xuất thần, liền nhẹ giọng nhắc nhở.

Diệp Y quay đầu nhìn lại, Ngũ tẩu Linh Tĩnh cũng đã xong, đang đứng sang một bên nói chuyện cùng Hoa Cận, mọi người đều nhìn nàng mỉm cười như có ý khích lệ. Diệp Y khẽ nhăn mày đi đến vị trí của bia đỡ, nhìn về phía Cổ Ly đang đứng bên cạnh Cổ Hạo Nhiên, nàng lại càng tỏ ra khó chịu.

“Diệp Y, đừng sợ, tiền pháp của Hạo Nhiên là giỏi nhất trong số các huynh đệ ở đây, ngươi yên tâm, hẳn tuyệt đối sẽ không làm ngươi bị thương, chỉ cần ngươi vững tâm đứng yên không cử động là được rồi, còn lại cứ giao cả cho Hạo Nhiên.” Tam tẩu Bạch Thiên vốn là người cơ trí, đã nhìn ra vẻ thiếu tự nhiên của Diệp Y, liền đứng bên cạnh nói vài câu khích lệ. Mấy người Hoa Cận đứng bên cạnh cũng nói vài câu an ủi, các nàng đều cho rằng Diệp Y và Cổ Hạo Nhiên thành thân chưa lâu, hai người còn chưa hiểu rõ nhau nên Diệp Y mới tỏ vẻ sợ hãi, lo lắng nhờ Hạo Nhiên bắn trúng mình.

Diệp Y cũng không nói gì, vươn tay đón lấy miếng lụa đen trong tay hạ nhân, do dự một chút rồi cũng đưa lên bịt mắt, tựa lưng vào cột, đặt lên đầu quả táo. Lúc này, nàng chỉ cảm thấy trước mắt một mảnh tối đen, thân thể mình như phôi bay ra ngoài ánh sáng, trước giờ vốn vẫn hoạt động trong bóng tối, cảm giác làm đích nhắm cho người khác khiến nàng vô cùng nhột nhạt, bứt rứt khó chịu.

Cổ Hạo Nhiên đứng đối diện với Diệp Y, thấy Diệp Y lẳng lặng đứng đó, tuy rằng đã bịt mắt nhưng khắp người tỏa ra hàn khí càng lúc càng dày đặc, một loại cảm giác cường đại bức bối người xung quanh, mặc dù bề ngoài trông nàng vẫn ổn, nhưng cổ Hạo Nhiên có thể cảm giác được đằng sau đáng điệu thờ ơ đó, Diệp Y đang rất căng thẳng.

“Tiểu Lục, cho tiểu thúc xem mấy năm qua, tài năng của ngươi đã tiến bộ đến đâu rồi nào. Đừng nên để như năm đó biến mấy người hạ nhân làm bia cho ngươi thành con nhím khắp người cầm đầy tên nhè.” Cổ Ly cười tủm tỉm nói, giọng không to cũng không nhỏ, vừa đủ đến tai Diệp Y. Cổ Hạo Nhiên không nói gì, hồi đó hẳn mới có tám tuổi, biết thế nào là bắn cung, hơn nữa mấy mũi tên do một đứa trẻ bắn ra cũng không thể làm chết người được.

Diệp Y lẳng lặng đứng yên, mắt bị bịt kín, tai và các giác quan khác trở nên linh mẫn hơn bao giờ hết. Nàng đứng đây lắng nghe âm thanh xung quanh, thấy cách đó không xa, mọi âm thanh huyền ảo bỗng ngưng trệ xuống, tiếng kéo dây cung vang lên hết sức rõ ràng. Diệp Y theo bản năng nắm chặt hai tay.

Cổ Hạo Nhiên cảm giác được Diệp Y đang vô cùng căng thẳng, cũng muốn tốc chiến tốc thắng, rất nhanh buông dây cung cho mũi tên bay thẳng về hướng Diệp Y. Tên vừa bay khỏi cung, Cổ Hạo Dương đã bắt đầu vỗ tay khen ngợi, Cổ Hạo Nhiên bắn tên bách phát bách trúng, với khoảng cách gần như vậy làm sao có thể trượt được. Nhưng lời khen còn chưa thoát khỏi miệng thì hắn chấn động trước những gì đang xảy ra trước mắt.

Chỉ thấy mũi tên bắn ra còn chưa chạm đến quả táo trên đầu Diệp Y thì nàng đã nhanh như cắt bắt được mũi tên, quả táo trên đầu văng xuống đất lăn một quãng xa. Cảnh tượng có một không hai trên làm mọi người kinh ngạc đến không nói được lời nào. Cổ Hạo Nhiên ngược lại, không hề có biểu tình gì, nhìn không ra hắn đang suy nghĩ điều gì.

Diệp Y chờ cơn chấn động của ở mọi người qua đi, lạnh lùng kéo miếng lụa che mắt xuống, thản nhiên nhìn mọi người, nàng cũng không có cách nào khác, tự bản thân nàng cũng biết Cổ Hạo Nhiên võ công không tồi, sẽ không dễ dàng thương mình, nhưng nghe thấy tiếng mũi tên xé gió lao tới, nàng vẫn hành động theo bản năng, lựa chọn cách né tránh. Bối sinh mạng của nàng chỉ có thể nằm trong tay nàng, làm sao có thể giao nó cho người khác. Nàng không làm được, hoàn toàn không thể làm được, không thể tin ai khác ngoài chính bản thân nàng.

“Diệp Y tay ngươi có bị thương không? Sao lại đưa tay lên bắt lấy mũi tên như vậy a?” Linh Tĩnh rất nhanh thoát khỏi trạng thái kinh ngạc, bước nhanh đến bên cạnh Diệp Y, ân cần cầm tay nàng.

Mọi người nhất thời tỉnh táo lại, ánh mắt nhìn Diệp Y đầy kinh ngạc lẫn kính nể, vô hình chung còn xen lẫn cả nỗi kinh sợ, phải có một tinh thần cảnh giác cao độ cùng năng lực phản ứng kinh người, bên cạnh đó là thân thủ cực kì nhanh nhẹn mới có thể bắt được mũi tên đang bay; tuy Cổ Hạo Nhiên không dùng nội lực nhưng không phải kẻ nào cũng có thể bắt được mũi tên do hắn bắn ra. Vốn mọi người nghĩ Diệp Y chẳng có sở trường gì ngoài vẻ ngoài

lạnh lùng, qua lần này liền bắt đầu thay đổi cách nhìn về nàng và cũng từ bỏ luôn ý tưởng tìm nữ tử khác cho Cổ Hạo Nhiên.

“Không bị thương, chỉ có một vết đỏ trên tay thôi, không sao hết.” Đại tẩu Hoa Cận cũng chạy đến bên cạnh Diệp Y, sau khi xem xét tay nàng liền dịu dàng nói: “Sao lại dùng tay để bắt tên? Nguy hiểm quá, những chuyện dọa người như thế này lần sau muội đừng có làm nữa nhé.”

Diệp Y bị cả đám tỷ muội vây quanh, ai cũng ồn ào góp một câu, nàng chỉ yên lặng lắng nghe, cảm nhận được cảm giác mọi người thật sự quan tâm đến mình nên nàng cũng không xoay người bỏ đi, chuyện nhỏ đối với nàng nhưng lại là chuyện không nhỏ đối với mọi người.

Cổ Hạo Nhiên đứng lặng người ở một chỗ, biết nàng không bị thương nhưng trong lòng hẳn cũng có điểm không thoải mái, nàng không tin hẳn. Nghĩ tới đây, Hạo Nhiên bước nhanh đến chỗ đám người đang vây quanh Diệp Y, về mặt của hắn khiến cho nhóm Hoa Cận không dám nói gì nữa, tự động dạt sang nhường chỗ cho hắn.

“Người không tin ta?”

Diệp Y nhìn thoáng qua Cổ Hạo Nhiên lạnh lùng nói: “Ta không tin người nào, ta chỉ tin bản thân ta.”

Cổ Hạo Nhiên nhún mày trừng mắt nhìn Diệp Y, rồi nắm chặt tay nàng, gần giọng nói từng chữ một: “Ta mặc kệ người trước kia đã trải qua những việc gì, tại sao tính cách lại trở nên khó chịu như bây giờ, ta chỉ muốn người hiểu được, từ nay về sau ngoài bản thân người ra, người phải tin tưởng ta, phải tin ta, người rõ chưa?”

Diệp Y thấy Cổ Hạo Nhiên nghiêng răng nghiêng lợi nói, nàng cũng cau mày không trả lời. Thế giới của sát thủ là thế giới mà ở đó không tồn tại cái gọi là bằng hữu, cho nên làm sao có thể có tin tưởng? Bản thân nàng luôn không cho phép ai đến gần mình. Rất có thể một ngày nào đó người nàng tin nhiệm nhất sẽ chính là kẻ đâm cứa dao vào lưng nàng, vậy bảo nàng tin tưởng người đời thế nào đây?

Cách đó không xa Cổ Ly cúi người nhặt quả táo, thần sắc phức tạp khó tả, đứng nhìn Cổ Hạo Nhiên và Diệp Y nói chuyện, trong lòng không biết đang suy nghĩ cái gì.

Một khu vườn đi mãi rồi cũng chán, mà Cổ Ly lại là người không chịu ngồi yên, đòi ngày tiếp theo đi ra ngoài ô leo núi, mọi người nói thế nào cũng không nghe, nhất mực đòi đi leo núi. Thế là, sớm hôm sau, Cổ Ly cùng Cổ Chấn dẫn đầu nhóm đầu con cháu chất lên núi du ngoại. Hạ nhân thị vệ tất cả đều không mang theo.

Một đoàn người đông như thế lên núi du ngoạn, cũng không chọn sơn đạo bằng phẳng mà lại chọn đường gấp gềnh nhiều cỏ dại, một bên là vách núi một bên là vực thẳm, nguyên nhân chỉ vì Cổ Ly nói, đường lên núi có thể nào thì đi như thế, muốn tận hưởng cảm giác tự nhiên nhất. Cũng may, đám thanh niên trai tráng đều có võ công loại khá, cho nên dù có thêm phụ nữ trẻ nhỏ cũng chỉ như một cuộc dạo chơi thông thường. Cổ Ly đi giữa, cười cười nhìn Cổ Chấn nói: “Đỉnh núi cao xa quá, ta đây nhiều năm rồi chưa từng được leo lên ngọn núi cao nào.”

Cổ Chấn vuốt tóc hắn, từ ái nói: “Nghe nói mấy năm nay nữ hoàng ra ngoài vẫn mang theo người, sao lại nói là chưa từng được leo lên núi lần nào?”

Cổ Ly thân nhiên cười nói: “Vấn đề là đi với ai, từ hoàng cung muốn đi lên đến đỉnh núi cũng chỉ đi mười bước chân, có gì khó khăn, nhưng mà ta muốn đứng trên cao cùng với những người thân yêu nhất của ta, nếu là người khác thì chẳng có cảm giác gì.”

Phương Lưu Vân nghe xong vỗ nhẹ tay Cổ Ly nói: “Hảo hài tử, nhiều năm như vậy người vẫn.....”

Chưa kịp nghe đại tẩu nói hết câu, Cổ Ly liền cười ngắt lời nói: “Nữ hoàng đối với ta tốt lắm, chúng ta cũng không giống như hoàng đế và nam phi, giữa chúng ta luôn có cảm giác như vợ chồng thực sự, nếu không ta làm sao có thể xuất cung thăm nhà, hơn nữa lại được đi những một tháng, các người không phải lo lắng cho ta. Đây là con đường ta đã chọn, ta tự khắc biết phải xử lý thế nào. Chỉ là ta muốn trong một tháng này sẽ là thời gian cả gia đình cùng vui vẻ, hơn nữa hảo hảo giúp đỡ một tên tiểu tử.”

Dứt lời liền thì thầm với Cổ Chấn và Phương Lưu Vân. Hai người nghe xong nhìn không được cười rộ lên, mà đám con cháu ở đằng sau sắc mặt lại tái xám, hình như lại sắp có trò gì mới. Quả nhiên, Cổ Ly đã quay lại, nói với mọi người:

“Ta có ý kiến này, đỉnh núi nằm ngay trước mặt, chúng ta so tài với nhau một chút đi. Ai lên đỉnh núi nhanh nhất tiểu thúc ta sẽ có thưởng, ai về cuối cùng hậu quả thế nào các người tự biết. Còn có thêm điều kiện nữa, mỗi người các người phải mang theo thể từ đi cùng, nếu không thì lại dễ dàng cho các người quá.”

Cổ Hạo Viễn liếc mắt nhìn Cổ Hạo Thanh, hai người lắc đầu chán nản. Cổ Ly từ nhỏ đã rất tinh quái, mọi chuyện rắc rối, mọi ý tưởng sáng tạo điên rồ đều từ con người này mà ra. Cổ Hạo Ảnh âm thầm nói: “Sao ta lại quen biết một người như người nh?”” Cổ Hạo Danh thở dài ôm lấy Bạch Thiên nói: “Đi thôi, ai bảo hắn là tiểu thúc của chúng ta.”

Cổ Ly ha ha cười không ngừng rồi nắm tay Cổ Chấn, Cổ Chấn liền hiểu ý ngay, cũng giữ chặt tay hắn chuẩn bị xuất phát. Cổ Ly thực ra không có võ công, nếu muốn đấu trận này cũng chỉ có thể dựa vào Cổ Chấn. Cổ Hạo Dương cùng Cổ Hạo Viễn liếc nhau, Mộng Tầm cùng Mộng Tầm xem như bỏ qua, ai bảo hai nhóc cứ thích bám lấy Diệp Y cơ. Hôm nay tạm thời “không có con”, dù sao bớt đi được một người là bớt gánh nặng, ngộ nhờ về sau cùng thì coi như xong đời.

Phương Lưu Vân nhìn thoáng qua Cổ Hạo Nhiên, lại nhìn qua Diệp Y, cười tủm tỉm bảo nàng: “Diệp Y, cho ta mượn Hạo Nhiên, Hạo Dương cùng Hạo Viễn chỉ biết khôn lỏi, nương hôm nay sẽ làm cho bọn chúng hết cơ hội lên mặt, con cứ đứng đây chờ Hạo Nhiên đến đón nhé.” Vừa nói vừa vui tươi hôn hôn nắm tay Cổ Hạo Nhiên. Phương Lưu Vân thấy Cổ Hạo Nhiên cùng Diệp Y mỗi người bế một tiểu hài tử, thế này cảm chắc là thua vì nếu mang Diệp Y đi thì sẽ thành mang cả bốn người, bèn đến giúp một tay.

Diệp Y vâng một tiếng gật gật đầu. Nàng đưa tay ra ôm lấy Mộng Tầm. Mộng Tầm lúc đầu còn dỗi Diệp Y vì nàng chỉ ôm Mộng Tầm mà không ôm hẳn, lúc này mặt mũi như nở hoa, ôm chăm lấy cổ Diệp Y.

Sắp xếp cho Cổ Hạo Nhiên đỡ Phương Lưu Vân xong, Cổ Ly ra hiệu, lập tức trên nền trời vun vút những bóng dáng bay lên, so với người thường tốc độ nhanh gấp ba lần. Diệp Y đứng yên nhìn mọi người tỷ thí cũng lăm lăm tính toán, nghĩ bụng nếu là mình thì tốc độ còn nhanh hơn. Xem ra những gì đã được huấn luyện trước đây vẫn còn có tác dụng.

Diệp Y ôm hai nhóc Mộng Tầm và Mộng Tầm chậm rãi đi lên. Hai người thị vệ vẫn đi theo Cổ Ly tách ra làm hai, một người phóng theo Cổ Chấn, người kia ở lại với Diệp Y. Diệp Y bảo hẳn: “Không cần đi theo ta, bảo vệ chủ nhân các ngươi quan trọng hơn.” Người nọ nghe vậy, nhìn đỉnh núi không quá xa phía trước, thăm nhủ quãng đường ngắn như vậy không thể có nguy hiểm, liền gật đầu với nàng, gấp rút chạy theo Cổ Ly.

Diệp Y hai tay hai đứa bé, chậm chậm thả bộ trên đường núi. Mộng Tầm và Mộng Tầm riu riu cười nói, thỉnh thoảng lại thò tay vào áo lấy quả vật mang đi từ nhà đút cho Diệp Y ăn. Diệp Y nhìn hai tiểu bảo bối nhìn nàng cười rạng rỡ, miệng liền thoáng hết chuyện này đến chuyện nọ với nàng, niềm vui trẻ thơ cũng tràn ngập tâm trí, mỉm cười với chúng.

“Tiểu thẩm thẩm ngươi xem hoa nở đẹp chưa kìa, hoa ở đây so với trong phủ còn đẹp hơn nhiều.” Mộng Tầm từ trên tay nàng nhảy xuống, chạy vù đến bên khóm hoa, ngắt một cành rồi lon ton về với nàng, nắm áo kéo kéo ra ý bảo nàng ngồi xuống. Rồi nó cầm cành hoa dại, cẩn thận cài lên tóc Diệp Y, ngó nghiêng quan sát một hồi mới nói: “Đẹp quá đi, tiểu thẩm thẩm đẹp nhất, hoa này được cài lên tóc của thẩm thẩm đúng là có phúc khí lớn rồi.” (ak ak, cháu nó có bấy nhiêu tuổi mà đã biết tán gái rồi >”

Diệp Y nhìn đóa hoa trước mắt đẹp rạng rỡ, mặc dù hoa trong Cổ gia toàn lại đẹp và quý hiếm, nhưng loài hoa dại này lại có một phong thái kiên cường bất khuất, khiến cho người ngắm nhìn cũng thấy thoải mái. Trong lòng nàng dấy lên một cảm giác thư thái dễ chịu, mỉm cười dịu dàng với Mộng Tầm.

Mộng Tầm nhìn không chớp mắt nụ cười của Diệp Y nói: “Tiểu thẩm thẩm cười lên thật là đẹp, Mộng Tầm muốn tiểu thẩm thẩm cười thật nhiều nữa.” Tiểu Mộng Tầm đang nằm trong lòng Diệp Y cũng gật đầu líu lo nói: “Tiểu thẩm thẩm xinh đẹp, cười nhiều, cười nhiều.”

Diệp Y thấy hai đứa nhỏ hồn nhiên trong sáng, nhìn mình chăm chú, ánh mắt tràn ngập vui sướng, khẽ gật đầu với chúng. Mộng Tầm cười tí mắt nói: “Tiểu thẩm thẩm chúng ta đi thôi, tiểu thẩm thẩm không cần ôm Mộng Tầm, Mộng Tầm lớn rồi, chắc chắn rất nặng, Mộng Tầm tự đi được, sẽ không tiểu thẩm thẩm mệt, chúng ta đi nhanh thôi, không cần có các thúc thúc chúng ta cũng có thể đi đến nơi.”

Diệp Y trên đời chưa một lần được nghe những lời quan tâm chân tình như thế, nàng thấy như có làn hơi ấm thổi qua tim, bất giác nắm tay Mộng Tầm nhẹ giọng bảo nó: “Được, chúng ta đi thôi.” Dứt lời, một tay dắt Mộng Tầm, một tay ôm Mộng Tầm chậm rãi đi về phía đỉnh núi.

Lên gần đỉnh núi, Diệp Y thoáng thấy có điểm gì đó kì lạ, giờ này mà Cổ Hạo Nhiên còn chưa đến đón nàng thì quả là một sự lạ, tốc độ của hắn nhanh như vậy chắc chắn lên đỉnh núi lâu rồi. Tuy nhiên, vốn là người độc lập, nàng cũng không để ý, chỉ là đi lên núi, cũng chẳng phải là chuyện gì to tát mà cần phải đón đưa, tự nàng cũng có thể mang hai đứa nhỏ an toàn đi đến nơi.

“Tiểu thẩm thẩm, có mùi gì vậy? Khó chịu quá à.” Một mùi tanh hôi theo gió thổi qua chỗ bọn nhóc, làm cho chúng cũng nhủu mày thắc mắc.

Diệp Y cũng ngửi thấy mùi vị quái đản đó, trong mắt chợt lóe sáng, kéo tay bế thốc Mộng Tầm lên, ngẩng đầu nhìn đỉnh núi. Thật lâu sau không thấy động tĩnh gì, nàng chậm rãi đi lên, tập trung cảnh giác xung quanh.

Còn chưa đi tới đỉnh núi, Diệp Y đột nhiên ngừng lại. Mộng Tầm liếc mắt một cái thấy cảnh tượng trước mắt, nó hoảng sợ hét rầm lên. Diệp Y bèn ôm chặt Mộng Tầm cho nó quay mặt về sau, nói: “Đừng nhìn.”

Phía trước là một bãi cỏ bằng phẳng, nhóm người Cổ gia đang đứng trên cỏ, mỗi người cách nhau cũng không xa lắm, nhưng đều giữ yên một tư thế, sắc mặt cực kì khó coi. Trên người họ từng khoảng đồ rực như lửa, nhìn kĩ hóa ra là một đám rắn nhỏ màu đỏ như máu đang uốn lượn, phía dưới chân cũng có một đồng rắn đang ngo ngoe bò đến, muốn leo lên trên người bọn họ.

Cổ Ly được Cổ Chấn ôm, mặt vừa vặn quay về phía Diệp Y, nhìn thấy nàng liền hô lên: “Đừng tới đây, là dục xà, mau chạy đi.”

Cổ Hạo Dương cũng nghe thấy tiếng Mộng Tầm hét lên sợ hãi, lên cao giọng nói: “Mau chạy đi, Diệp Y ngươi mang bọn nhỏ rời đi, dục xà nguy hiểm lắm, nhanh lên không chừng nó bò đến chỗ ngươi.” Những người còn lại cũng ta một câu ngươi một câu thúc nàng ôm bọn nhỏ bỏ chạy, tuyệt nhiên không ai nói nàng hãy cứu bọn họ.

Diệp Y lạnh lùng nhìn đàn rắn đến hàng trăm nghìn con trước mắt, đứng lặng một chỗ, không rời đi cũng không tiến tới. Lúc này, Cổ Chấn nghiêm giọng nói: “Diệp Y, nếu chúng ta có bề gì, sau khi trở về con tiếp quản toàn bộ Cổ gia, lập Mộng Tầm làm người thừa kế, nếu có ai không phục, con cứ việc dùng Nguyệt Đường xử lý. Bấy giờ con rời khỏi đây ngay lập tức cho ta.” Lời này nói xong, xung quanh là một mảnh trầm mặc, tuy vậy không có ai lên tiếng phản đối.

Diệp Y tai nghe Cổ Chấn nói, mắt nhìn Cổ Hạo Nhiên. Cổ Hạo Nhiên lúc này đang ôm Phương Lưu Vân, chớp mũi lăm lăm mồ hôi, dù ở trong tình thế ngàn cân treo sợi tóc, hắn vẫn đẹp một cách rực rỡ. Chỉ là trên lưng hắn hiện giờ có một con rắn đã đang trườn lên sát tới gáy.

Cổ Hạo Nhiên không nói, cũng không quay lại nhìn Diệp Y. Thế nhưng Diệp Y lại có cảm giác rõ ràng Cổ Hạo Nhiên đang cười, một nụ cười thật thê lương, nửa bất đắc dĩ nửa vui mừng. Đáng về đó làm nàng cảm thấy rất khó hiểu.

Chương 55: Bị thương

Điệp Y liếc mắt nhìn bầy rắn, trước kia nàng đã có dịp chạm trán loài rắn này trong một nhiệm vụ ở A Rập. Loài này phản ứng nhạy với mùi máu, rất dữ tợn và cực kì độc. Chúng sống thành bầy lớn và thường lẫn trốn rất khéo léo dưới cát, tuy nhiên nếu địa bàn bị xâm phạm thì chỉ trong nháy mắt, cả bầy rắn sẽ tủa ra bủa vây kẻ địch, khăn trương tiêu diệt.

Loại rắn này không bao giờ chủ động tấn công, chỉ cần đối phương không có hành động khiêu khích thì chúng sẽ không công kích. Chỉ có điều loài này rất thích mùi máu tươi, một khi đã đánh hơi được mùi thì chúng sẽ phát cuồng, gặp sinh vật sống sẽ lao vào cắn nuốt bằng sạch. Con vật nào không may rơi vào ổ dục xà thường không có cơ hội chạy thoát, nếu nó đứng yên chịu trận thì chẳng bao lâu sẽ chết ngạt dưới sức nặng của bầy rắn, nhưng chỉ cần nó động đậy, dục xà sẽ lập tức cắn chết luôn.

Điệp Y bình tĩnh nhìn bầy dục xà lúc nhúc trước mặt, chuyện này hiển nhiên đã nằm ngoài dự liệu của bọn Cổ Hạo Nhiên. Trong lòng Điệp Y thâm thán phục người nhà họ Cổ, không khó để nhìn ra lòng bọn họ đang hãi sợ đến nhường nào, ấy thế mà từ nhóm Hoa Cận, Linh Tinh đến hai đứa bé đang run rẩy bầy trong tay, không một ai là hết hoảng loạn.

Điệp Y trầm giọng hỏi: “Chúng nó sợ cái gì?”

“Không biết, trong sách không có ghi chép về cái đấy, chỉ viết rằng chúng vô cùng hung tàn. Điệp Y, mau về đi, đem bọn nhỏ rời đi, nơi này... rất nguy hiểm.” Linh Tinh run rẩy đáp, nàng từ nhỏ đã tập đọc sách, lớn lên kiến thức vô cùng rộng lớn.

Điệp Y chau mày, do dự nhìn sang phía Cổ Hạo Nhiên. Nụ cười của Cổ Hạo Nhiên càng lúc càng rõ, ý cười gòn già. Điệp Y ngờ vực: “Ngươi cười cái gì?”

Không nhìn Điệp Y, Cổ Hạo Nhiên nhẹ nhàng đáp: “May mắn là ta đã để ngươi lại cuối cùng, vậy là Cổ gia vẫn còn hi vọng, đừng bao giờ quên ngươi là thể tử của ta, sau này Cổ gia còn phải dựa vào ngươi.”

Ánh mắt Điệp Y dao động, lát sau mới hừ ra một tiếng: “Ngươi là người của ta, ta đã không muốn ngươi chết thì dù cho Diêm Vương lên đòi ngươi cũng không được đi.” Dứt lời ôm Mộng Tâm, Mộng Tâm quay đi, mang theo những ánh nhìn phức tạp của mọi người. (hơ hơ, Diêm ca gặp Điệp Y còn phải khúm núm dâng trà mời nước, làm gì có gan đòi đòi người)

Bước đến cạnh một tảng đá lớn bên sườn dốc, Điệp Y đặt Mộng Tâm đứng lên đó rồi trao Mộng Tâm cho nó: “Đứng yên ở đây, nhớ là không được cử động hay đi bất kì đâu.”

Mộng Tâm mặt mũi trắng bệch vì sợ, nhưng vẫn ôm ghì lấy Mộng Tâm bé bỏng vô tư, kiên định nói: “Mộng Tâm nghe lời, Mộng Tâm chờ tiểu thẩm thẩm.”

Điệp Y từ một tiếng rồi quay ra nhô hết cổ đại xung quanh tảng đá, cởi áo bó thành một bó lớn cầm theo, trở lại chỗ ban nãy. Vẫn khí chất lạnh lùng ấy, nàng nói lớn: “Không cần trả lời, nghe ta nói, loài rắn này rất sợ lửa, dùng hỏa công nhất định đẩy lui được bọn chúng. Chỉ có điều nơi này có cây rậm rạp, lửa sẽ lan rất nhanh, các ngươi tự tính toán thời gian cho hợp lí, tốt nhất là hãy treo lên cây, theo ta nhớ loài rắn này sẽ không bò lên đó. Đúng sai không chắc chắn, các ngươi cứ quan sát trước rồi hẵng hành động.” Cổ Hạo Nhiên nghe nàng nói vậy thì nhìn lên cây, quả nhiên không có rắn bò trên đó. Trên đời có loài rắn không ưa cây cối, thoát nghe thật kì lạ, không ngờ lại là sự thật.

Điệp Y nói xong cũng không quan tâm Cổ Hạo Nhiên có trả lời hay không, lập tức châm lửa vào bó cỏ trên tay, ném thẳng vào một bụi cỏ tươi tốt gần chỗ Cổ Hạo Nhiên đứng. Chỉ trong tích tắc lửa đã bùng lên mạnh mẽ, nung gió lan dần qua phía bọn người Cổ Hạo Nhiên.

Luồng nhiệt theo gió bất thành linh phá vào bầy dục xà đang nhàn nhả, khiến chúng cuồng cuồng trườn như bay trên mặt đất. Hóa ra bọn này sợ lửa thật, Điệp Y thờ phào nhẹ nhõm, nhớ lại hồi trước gặp loài rắn này đã để ý quan sát, ban ngày trên sa mạc là thời điểm chúng luôn tránh, kể cả vậy khôn con mồi cũng phải thay phiên từng nhóm một lên mặt cát, tập tính này hiển nhiên chỉ có thể có ở một loài kị nóng. Điệp Y hài lòng nhìn cảnh tượng trước mắt, xem ra khả năng quan sát của nàng hoàn toàn đáng tin cậy.

Cổ Hạo Nhiên cảm nhận được sự rối loạn bồn chồn của đám rắn trên người; thấy lửa càng lúc càng lan gần về phía bọn họ, đàn rắn cũng lục tục kéo nhau chạy theo hướng ngược lại, hẳn vui mừng khôn xiết, một mặt coi thể lửa, một mặt để ý hành động của dục xà.

“Hạo Ảnh, trên người người hết rắn rồi, mau lên cây.” Cổ Hạo Dương vừa nhìn thấy rắn trên người Cổ Hạo Ảnh lui hết bèn hét to lên. Cổ Hạo Ảnh nghe vậy, lập tức xoay người nhảy lên, sau vài nhịp đã lên đến ngọn cây.

Cổ Chấn quát: “Đi trước đi, nhằm hướng không có dục xà khăn trương thoát thân, thoát được người nào hay người đấy, lửa không có mất đâu, Điệp Y, con cũng đi mau lên, bọn ta nhanh nhẹn hơn con, không cần chờ, chạy mau lên.”

Cùng lúc đó, Cổ Hạo Nhiên cũng hét lớn: “Điệp Y, ngươi đi ngay cho ta, nhược điểm của chúng ta đã nắm được rồi, sẽ không sao đâu. Công phu của ta

hơn người, người xuống trước, ta sẽ đuổi theo sau, đi đi.” Bị vây trên núi thế này, nếu không đốt lửa thì thôi, một khi đã cháy, khả năng chạy thoát thật sự mong manh như sợi chỉ.

Điệp Y thấy kế hòa công của mình có tác dụng cũng tự biết sức tàn phá của đám cháy này không hề nhỏ, lập tức xoay người bước đi. Dù sao cũng đã giúp bọn họ một phen, không cần lấy tính mạng ra đảm bảo thêm nữa.

“Hạo Nhiên, cẩn thận.”

“Tiểu Lục...” Những tiếng la hoảng sợ cất lên chói tai, Điệp Y nhìn lại liền thấy đúng lúc Cổ Hạo Nhiên quay sang nhìn nòng, mấy con dục xà đang kích động trên lưng hắn liền cảm nhận được chuyển động, nhất loạt giương nanh nhắm gáy Cổ Hạo Nhiên mổ xuống như chớp.

Điệp Y mắt mở trừng trừng, không chút chần chờ vung tay lên. Một tia sáng lạnh lẽo bắn ra. Cổ Hạo Nhiên liền thấy một vật gì đó đâm thẳng về phía hắn. Súng sốt nhìn Điệp Y, sát ý trong mắt nòng chói lóa như vàng sao chói xẹt qua. Xoạt, kinh phong rít bên tai Cổ Hạo Nhiên. Máu hắn rất bóng. Nhưng dục xà đã bị đánh văng ra sau, chìm trong lưới lửa.

Mọi người xung quanh đều mục kích trọn vẹn diễn biến kinh hồn vừa qua. Cổ Hạo Viễn khen: “Ám khí rất tinh diệu, kinh lực phi thường, độ chuẩn xác cũng không phải bàn cãi, lệch chút nữa là Tiểu Lục mất đầu, thật lợi hại, lợi hại.” Đứng giữa rừng lửa ngùn ngụt cháy thế này, họa chẳng cũng chỉ có mình Cổ Hạo Viễn đủ bình tĩnh để tán dương tài ném ám khí của Điệp Y.

Điệp Y thu tay về, ám khí vừa rồi là ám tiễn (tiên: tên) gần đây nòng nhờ Minh Thanh chế tạo. Tuy bộ ám tiễn này trông không khác gì một chiếc vòng tay bình thường, nhưng khi cần chỉ phải nhấn vào cơ quan điều khiển, lập tức có thể phóng tên từ đây. Món bảo bối này đã từng là vật bất li thân của nòng từ kiếp trước.

“Á, tiểu thẩm thẩm...” Tiếng hét non nớt truyền đến, Điệp Y vội vàng quay lại, bàng hoàng phát hiện gần chỗ Mộng Tâm và Mộng Tâm đứng có một đám rắn đang điên cuồng bò qua, hơn phân nửa đã bò dần xuống về phía hai đứa trẻ. Mộng Tâm sợ quá đã lùi đến sát sườn dốc, Điệp Y hét lớn: “Đừng nhúc nhích.” Ám tiễn vùn vút bắn ra, bước chân nòng cũng khản trương chạy đến bên bọn trẻ.

Mộng Tâm tuy còn nhỏ nhưng tinh thần trấn định, nghe Điệp Y nói, dù gấp rút đến đâu nó cũng đứng yên. Nhưng Mộng Tâm quá bé, Điệp Y quát lên như thế làm nó rất sợ, bắt đầu vịn vào trong lòng Mộng Tâm, giẫy dụa khóc òa lên. Tầng đá bên sườn dốc vốn nghiêng, Mộng Tâm trượt chân.

Điệp Y hốt hoảng, không chút nghĩ ngợi bay người qua đỡ lấy Mộng Tâm sắp sửa rơi xuống, ôm chặt vào ngực. Cùng lúc ấy, tay kia của nòng bám chặt lấy một tảng đá khác kế bên. Chông chênh. Nửa thân người Điệp Y cheo leo bên vách đá. Thoáng nhìn xuống dưới, cây cối mọc um tùm. Không cao. Từ nơi này rơi xuống, Điệp Y nòng không chết được. Nhưng còn hai đứa trẻ...

Điệp Y hít vào một hơi, định mượn lực từ vách đá dưới chân hòng đẩy mình lên. Dè dặt, ý định vừa nháng lên trong đầu đã thấy từ đâu một con dục xà đồ lừ mon men đến sát tay nòng. Điệp Y lạnh lùng nhìn con rắn một hồi, lại cúi đầu nhìn hai nhóc tí trong lòng. Mộng Tâm và Mộng Tâm, hai mắt mở to nhìn nòng, trong ánh mắt Mộng Tâm tuy có ít nhiều hãi sợ, nhưng thủy chung chan chứa sự kiên định và tín nhiệm dành cho Điệp Y. Lòng đã quyết, Điệp Y thở một hơi dài, bàn chân nhấn mạnh xuống phiến đá bên dưới, tay gồng lên, nương theo thế núi thoải thoải vọt lên cao.

“Điệp Y, đừng nhúc nhích.” “Đừng nhúc nhích” Hai tiếng quát to đồng thời truyền đến. Điệp Y thờ ơ một tiếng, trề rồi. Trong tích tắc, dục xà ngoác miệng bổ đến, nhắm thẳng bàn tay bám vào phiến đá của Điệp Y. Trong tích tắc, Điệp Y cũng tung mình lên từ sườn dốc; vừa lúc rơi vào tầm mắt nòng là hình ảnh Cổ Hạo Nhiên ôm Phương Lưu Vân đang lo lắng lao thẳng tới, theo sau là Cổ Chấn, Cổ Ly và hai thị vệ.

Cổ Hạo Nhiên chém chết dục xà, gấp gáp kéo Mộng Tâm, Mộng Tâm trong lòng Điệp Y ra ném cho thị vệ của Cổ Ly rồi ôm chặt lấy Điệp Y chạy xuống núi, nòng nóng nói: “Cố gắng lên, có nghe thấy không, ta đang đi xuống núi đây, dưới đó có đại phu, người phải ráng hết sức cho ta, không được đầu hàng.” Miệng nói, chân càng tăng tốc, chỉ ước mình có thể bay luôn được.

Điệp Y tựa vào chòm vai Cổ Hạo Nhiên, nhìn bóng nhóm người Cổ Chấn đứng chờ bên tảng đá mỗi lúc một xa dần, ánh mắt họ nhìn Cổ Hạo Nhiên và nòng rất nghiêm túc, nhưng cũng không nén được kinh ngạc. Điệp Y hơi hé môi, xé một bên vạt áo, buộc chặt vào cánh tay bị cắn, bằng mọi giá phải ngăn chất độc phát tán trong máu, rắn này mang kịch độc, thời giờ cho nòng chỉ có thể tính bằng từng khắc. Khuôn mặt Cổ Hạo Nhiên trước mắt càng lúc càng mờ mịt, Điệp Y vô thức liếm môi, chẳng lẽ cứ như vậy chết đi hay sao? Nếu cứ thế thì thật sự trên đời ngoài bản thân chẳng cần yêu ai khác. Những tiếng gọi mang đầy đau đớn, lo âu dồn dập bên tai lưng chừng lướt cả về phía chân trời, lặng lẽ rơi vào bóng tối.

Trong dinh thự Cổ gia, người ra kẻ vào liên tục, mặt ai cũng tối đen, nghiêm nghị không nói gì. Toàn thể đại phu nổi danh đất Phần Châu đều đã được Cổ gia triệu tập, Cổ Ly cũng mang đến một viên Linh đan Diệu Dược. Hiện tại, Cổ Chấn, Cổ Ly, Cổ Hạo Nhiên và tất cả mọi người chỉ có thể ở ngoài phòng chờ đợi, buồn rầu lặng thinh chờ đại phu chẩn trị.

“Hạo Nhiên, đừng lo lắng, Điệp Y sẽ ổn thôi mà.” Cổ Hạo Thanh an ủi. Cổ Hạo Nhiên suốt từ đầu chỉ đứng trầm ngâm một chỗ lạnh lùng vô cảm, thế nhưng hai bàn tay nắm chặt của hắn lại “tổ cáo” nổi lo cồn cào ruột gan của hắn.

Cổ Hạo Nhiên không phản ứng gì, ánh mắt vẫn đăm đăm nhìn cánh cửa phòng đóng chặt. Nơi đó có Điệp Y đang nằm.

Con người Cổ Hạo Thanh rung động, nhìn lướt qua Cổ Hạo Nhiên rồi cũng chỉ ừm một tiếng. Linh Tĩnh đứng cạnh hắn cũng thấy trong lòng không thoải mái. Dục xà là loài kịch độc, thoát khỏi miệng chúng đã là chuyện chưa từng thấy chứ đừng nói đến việc có thuốc giải độc. Cổ Hạo Thanh nói thế phần nhiều là nói chiều lệ, bản thân bọn họ đã không tin, Cổ Hạo Nhiên thông minh như thế, sao có thể không biết tình cảnh Điệp Y lúc này là ngàn cân treo sợi tóc.

Cổ Chấn thở dài một tiếng nói: “Vấn cứ nghĩ Điệp Y chẳng khác gì sắt đá lạnh lùng, giờ mới biết là đã lắm. Nếu không phải vì bảo vệ Mộng Tâm và

Mộng Tầm, nó sao có thể lâm vào cảnh này được. Ai, sao lại không chịu đợi chúng ta tới chứ? Chỉ một chút thôi cũng không...” Mới nói được đến đó, tay áo ông đã bị Phương Lưu Vân kéo giật lại, nét mặt bà tỏ ý thương xót Cổ Hạo Nhiên.

Cổ Hạo Nhiên đang im lặng, nghe vậy mới lạnh lùng nói: “Nàng không tin chúng ta, không tin rằng ta sẽ vòng lại hướng nàng đi để tiếp cứu. Điệp Y không biết ý lại người khác, nàng chỉ tin vào bản thân và cũng chỉ dựa vào bản thân để che chở Mộng Tầm, Mộng Tầm mà thôi, nào có bao giờ nghĩ người khác cũng sẽ bất chấp tính mạng mà cứu nàng.” Đúng vậy, Điệp Y thực sự không ngờ Cổ Hạo Nhiên lại bỏ con đường an toàn hơn để vượt vòng vây lửa quay về con đường nàng đã đi, nàng nghĩ rằng sẽ không có ai đến giúp nàng... vậy nên nàng không đợi.

Cổ Ly im lìm lắng nghe, lát sau mới liếc nhìn Cổ Chấn, hai người trao đổi một ánh mắt người ngoài không hiểu nổi, rồi lặng lẽ thờ dài.

Cánh cửa kín mít rốt cuộc cũng từ từ mở, một đại phu râu tóc bạc phơ bước ra. Cổ Hạo Ảnh đứng ngay cạnh cửa liền vội vàng hỏi: “Thế nào? Điệp Y sao rồi?”

Mọi người ở ngoài thấy động liền vội vàng chạy vào theo.

Đại phu lấy tay áo chấm chấm mồ hôi trên trán, than thở: “Độc dục xà quá lợi hại, chúng ta không đủ năng lực giải được.”

“Nói thế là sao? Đúng là một lũ ăn hại, vậy mà cũng xưng là đại phu.” Cổ Hạo Dương sai một bước đến tận mặt đại phu nọ, túm áo ông ta, mặt mũi tá tai trừng mắt quát âm lên.

Đại phu được một phen thót tim, thấy xung quanh ai cũng nhìn mình với nét mặt sàu sảo thống thiết, hoảng đến lú cả lưỡi: “Gươm đã lão phu chưa nói xong mà. Tuy bọn ta không giải được độc, nhưng Lục thiếu phu nhân trước khi ngất đi đã hành động kịp thời, không chế không cho độc lan rộng, vậy nên tuy nàng trúng độc nhưng độc chưa lan tới tim.”

Đại phu nói một lèo hụt cả hơi, thấy mặt mũi mọi người giãn ra, ông ta cũng thở phào một tiếng, vừa chậm chậm thoát khỏi vòng kiềm tỏa của Cổ Hạo Dương vừa nói tiếp: “Nhưng chúng ta vẫn không tìm ra cách giải độc cho thiếu phu nhân, nhưng mà, nhưng mà điểm đáng chú ý là cơ thể của Lục thiếu phu nhân có vẻ có khả năng kháng độc, cho dù không có thuốc giải cũng không thể mất mạng được. Mấy đại phu bọn ta chẩn đoán thế, bởi vậy mọi người đừng lo, nàng không cần uống thuốc giải độc, chỉ cần...”

Cổ Hạo Nhiên từ đầu đã chỉ dám đứng tít phía cuối, mãi đến lúc này nghe đại phu nói tính mạng Điệp Y không có gì hung hiểm hẳn mới thở phào nhẹ nhõm, rồi cũng chẳng màng đến ông lão kia đang nói những gì những gì, xoay người bỏ đi. Tự đứng khi nỗi lo vội đi, hẳn lại thấy nỗi phiền muộn tràn ngập cõi lòng. Thật kì lạ!

Ngày hôm đó gian nhà Điệp Y nằm không ngót bóng người vào ra. Điệp Y tuy còn hôn mê, nhưng việc chăm nom săn sóc không hề bị nói lỏng. Hồng Tịnh chờ cả ngày cũng không chen nổi vào, chuyện bón thuốc, lau mồ hôi, quạt mát, tất cả đều được Hoa Cận và bốn vị tẩu tẩu kia lo tròn vẹn. Còn bọn người Cổ Hạo Dương cũng tắt bật chuyện lấy thuốc lấy thang, lên núi đập lửa, chỉ đạo cơm nước, duy chỉ có Cổ Hạo Nhiên là tuyệt không thấy bóng dáng.

Hồ nước trong vườn, tờ mờ sáng ngày hôm sau. Cổ Hạo Nhiên đứng bên thềm bên gốc liễu ngắm nhìn những giọt sương ban mai lăn tròn trên lá sen, hương vị tươi mát buổi sáng sớm thấm đẫm khu vườn. Quần áo của Cổ Hạo Nhiên cũng đầm sương, chân hần đã đứng ở đây suốt cả đêm hôm qua.

Nỗi trầm tư của Cổ Hạo Nhiên bỗng chốc đứt quãng, giây phút về với thực tại, Phương Lưu Vân đã đứng trước mặt hắn. Cổ Hạo Nhiên nhìn bà, gọi một tiếng mẹ. Phương Lưu Vân mỉm cười trìu mến: “Nếu không phải vì Điệp Y, chắc trên đời chẳng còn chuyện gì có thể khiến con phiền não như vậy. Nào, nói cho mẫu thân nghe.”

Cổ Hạo Nhiên nhìn Phương Lưu Vân một hồi, quay mặt giả vờ nhìn hồ, nửa buồn bức nửa ngượng nghịu nói: “Con chẳng biết phải nói sao nữa. Hồi đầu nhìn nàng kiều gi cũng thấy không vừa mắt, hề có dịp so bì hơn thua là há hê vô cùng, cố sống cố chết khiến nàng phải bề mặt mới thôi, rồi thế mà lần nào cũng thua nàng một bậc. Nàng luôn luôn mạnh mẽ rắn rỏi, cự phách hơn người khiến con đứng ngồi không yên. Vốn hôm qua thấy nàng bị thương như thế, đáng lẽ con rất sung sướng vì rốt cục La Điệp Y ngao mạn lạnh lùng cũng có lúc phải quy ngã, cũng có lúc bất lực, nhưng mà, nhưng mà...” Cổ Hạo Nhiên nói đến đây thì ngập ngừng.

“Bất kể điều gì Hạo Nhiên, hãy nói ra.”

Cổ Hạo Nhiên trân trân nhìn mặt nước hồ, trầm ngâm hồi lâu mới nói: “Nhưng lúc con nhìn Điệp Y như thế, yếu ớt nằm trên giường chờ đợi người khác níu kéo sinh mệnh của mình, con rất đau lòng. Con không thích điều ấy, tại sao người hứng chịu mọi hung hiểm lại là nàng mà không phải con trong khi con sẵn sàng đón nhận nó vì nàng.”

Phương Lưu Vân nghe Cổ Hạo Nhiên bộc bạch, nụ cười trên môi tràn đầy dịu hiền và mừng rỡ. Bà vỗ nhẹ lên má Cổ Hạo Nhiên nói: “Con trai của ta, nói như vậy, con thật sự thích Điệp Y rồi.”

Cổ Hạo Nhiên nghe mà giật mình, quay đầu nhìn Phương Lưu Vân nói: “Sao có thể thế được, trong mắt con nàng là đối thủ cần bị đánh bại, kế hoạch của con chính là thu phục được nàng. Con không thể thích con người lạnh lùng ấy được, nàng chỉ là thể tử của con, mà thôi.” Nhấn mạnh hai chữ cuối cùng, không biết cho người khác hay cho chính mình nghe.

Phương Lưu Vân cười vui vẻ nói: “Hạo Nhiên, không cần phải phủ nhận nhanh như vậy. Bản thân việc con bận bịu nghĩ lí do che mắt người khác đã nói lên rằng con có để ý đến Điệp Y; chưa biết chừng ngay từ đầu con đã thích Điệp Y rồi, chỉ là không biết mà thôi. Hạo Nhiên, Điệp Y là đứa chịu khổ từ nhỏ, có tính cách như vậy cũng là do hoàn cảnh xô đẩy mà thôi. Một mai kia nếu có chuyện gì đó tác động mạnh vào nàng thì nàng cũng có thể thay đổi.

Trước đây ta cũng nghĩ rằng Diệp Y quá lạnh nhạt, khó mà hợp được với con, nhưng chuyện hôm qua Diệp Y làm thật sự khiến ta phải nhìn nhận nàng lại một lần nữa. Lúc cấp bách thường là lúc con người ta lộ rõ bản chất. Nhìn Diệp Y lúc đó ta rất thương tâm nhưng cũng rất mừng rỡ. Nàng và Mộng Tâm, Mộng Tâm đều là máu mủ ruột rà của chúng ta, ta không muốn phải mất ai cả, cũng không muốn nhìn con dần vật. Hạo Nhiên, thích Diệp Y không phải chuyện gì xấu xa cả, nàng xứng đáng được con yêu thương, xứng đáng để con dụng tâm đối đãi. Hôm nay con biết lo buồn vì chuyện này ta cũng thấy mừng, như thế là biết dụng tâm rồi đấy.”

Lời nói của Phuong Lư Vân khiến Cổ Hạo Nhiên như được khai sáng. Thích, hóa ra vì thích nàng cho nên mới tranh đấu; vì thích nàng cho nên mới mạo hiểm, tìm đến bên nàng ngay lúc nguy nan nhất; thích nàng, hẳn đã lựa chọn tin tưởng nàng khi nàng phóng ám tiễn về phía mình, cho nên mới đau thương vì nàng nhiều như thế. Mọi thứ đối với hắn lúc này thật rõ ràng minh bạch, thì ra phen này hắn đã thích cô vợ lạnh lẽo như băng, kiên cường như lửa kia mất rồi.

Cổ Hạo Nhiên không thể nhớ nổi từ khi nào hắn bắt đầu thích nàng. Có lẽ là từ lúc nàng phũ phàng đập hắn xuống giường, có lẽ là từ lần đầu thấy Diệp Y giết người, sát khí đau thương khi đó của nàng đến giờ hắn còn nhớ rõ. Có lẽ là từ nụ hôn dưới đáy hồ nhà ngoại công. Mà có lẽ cũng không chỉ thế, còn nhiều lắm, ngày qua ngày hắn cứ chìm sâu vào lưới tình mà chẳng hề hay biết, mãi cho đến hôm qua...

Cổ Hạo Nhiên cũng không phải kẻ ưa dài dòng, thích là thích, không cần chối cãi nhiều. Thế nhưng thừa nhận rồi, sắc mặt hắn lại xì ra, rầu rĩ nói: “Nhưng mà Diệp Y không thích con.”

Phuong Lư Vân lắc đầu cười ha ha: “Con trai ngốc, từ giờ thì đừng có mà khoe khoang mình thông minh nữa nhé, ngốc quá đi thôi, nàng không thích con, chẳng lẽ con không nghĩ ra được cách làm cho nàng thích con sao? Hơn nữa đã bao giờ Diệp Y so đo với con chuyện gì chưa? Nàng lãnh cảm như thế, hôm qua chỉ vì một câu nói của con mà không màng tính mạng cứu chúng ta, con thử nói xem, chẳng phải con trong mắt nàng cũng rất đặc biệt sao. Nếu đã như thế, chẳng lẽ không lợi dụng được điểm ấy sao?”

Cổ Hạo Nhiên mừng như bắt được vàng, tinh thần như được thổi luồng gió mát, tùm tùm ôm Phuong Lư Vân nói: “Cảm ơn mẹ đã chỉ điểm”

Phuong Lư Vân thương yêu vỗ lưng con trai, cười nói: “Biết dụng tâm rồi cũng phải thật khéo, Diệp Y thuở nhỏ chắc chắn chịu không ít khổ cực, có lẽ không hiểu được thế nào là tin tưởng người khác, muốn nàng yêu con cũng không phải một sớm một chiều đâu.”

Cổ Hạo Nhiên gật mạnh đầu, ôm chèoang lấy Phuong Lư Vân một cái rồi quay lưng đi luôn, nụ cười trên khóe miệng tươi rói. Phuong Lư Vân nhìn theo bóng Cổ Hạo Nhiên, lầm bầm: “Con với cái, cứ hễ nói đến vợ là quên hết cả mẹ, hừm, chẳng biết chuyện này lại do tay đứa nào sắp xếp đây. Đành kệ thôi chứ biết thế nào, có gì cứ từ từ xử lý cũng được.” Vừa nói vừa thỏa mãn quay lưng rời đi.

Cổ Hạo Nhiên đang hưng phấn, chạy một mạch về đến Dạng cư thì thấy Diệp Y đã tỉnh, lạnh nhạt nhìn bát thuốc trong tay Thanh Nhu, còn tứ tấu Từ Mẫn đang phải đồ dành: “Diệp Y, đứng ngang buồng nữa, làm gì thì làm cũng phải uống thuốc đã, nọc rắn trên người muối còn chưa hết, nếu không uống thuốc sao có thể bài trừ hết được, ngoan nghe lời tỷ nào.”

Cổ Hạo Nhiên hỏi: “Hai người đang làm gì thế?”

Vừa lúc đó tam tấu Bạch Thiên cũng bê một khay đồ ăn tới, thấy Cổ Hạo Nhiên bèn giải thích cho hắn: “Độc rắn này rất nguy hiểm, Diệp Y tuy đã tỉnh nhưng chân tay vẫn còn tê liệt, chúng ta muốn giúp đỡ nàng nhưng nàng không muốn ai hầu hạ mình cả, bọn ta khuyên giải mãi vẫn không được.”

Cổ Hạo Nhiên qua Diệp Y, thấy nàng cũng nhìn mình, bao nhiêu bức bối buồn rầu đều lộ cả trong ánh mắt. Cổ Hạo Nhiên lập tức lên tiếng giải vây: “Chuyện này hãy để ta, để ta, các vị tâu tâu đều đã vất vả cả ngày, lại bị chuyện hôm qua làm kinh hách, bây giờ tốt nhất là nên mau chóng đi nghỉ cho khỏe người, ở đây đã có ta lo hết rồi.” Vừa nói vừa đỡ lấy bát thuốc trên tay nhị tấu Thanh Nhu, cười cười tiến hết các chị dâu và bọn người hầu ra khỏi phòng.

Đuổi hết mọi người đi rồi, Cổ Hạo Nhiên mới mỉm cười ngồi xuống đầu giường nhìn Diệp Y nói: “Không có ai nhìn đâu, nào, uống thuốc.” Dứt lời cũng chẳng quản Diệp Y có đồng ý hay không liền kéo vào lòng, để đầu nàng ngả lên vai mình, múc một thìa thuốc đưa đến bên miệng.

Diệp Y nhũn mảy thờ dốc, so với rắn hổ mang, dục xà có vẻ còn độc hơn nhiều. Độc tố trong cơ thể Diệp Y vẫn chưa được giải trừ hết, lại phải liên tục chích máu thải độc nên nàng vô cùng mệt mỏi, ngất lên ngất xuống mấy lần đầu óc đã nếm mùi choáng váng, chân tay bủn rủn, ngay cả nói chuyện cũng là một việc vô cùng khó khăn với nàng.

Cổ Hạo Nhiên không động tác, mỉm cười nhìn Diệp Y nói: “Nào, ngoan uống thuốc, ta biết người không thích bị lâm vào thế bị động, không thích người khác nhìn thấy mình yếu ớt thế này, nhưng mà nếu muốn thế thì phải biết thỏa hiệp, nhanh nhanh khỏe lại mới có thể oai phong lẫm liệt như trước được, nào, há miệng ra.”

Diệp Y lạnh lùng nhìn Cổ Hạo Nhiên, cái mắt gian gian, cái miệng liến thoắng, không hiểu hắn lại nghĩ ra cái trò gì nữa. Nàng mấp máy môi, ý nói: “Ta tự uống.”

Cổ Hạo Nhiên tỉnh bơ vẫn cứ nói: “Hay là ngại phiền phức hả? Đừng lo, ta có cách làm mọi việc đơn giản đi rất nhiều.” Dứt lời tự mình uống một ngụm thuốc, cúi xuống mớm cho Diệp Y. Diệp Y cả người tê liệt, lấy sức đâu mà đẩy hắn ra. Hai hàm răng dễ dàng bị Cổ Hạo Nhiên tách ra cho thuốc chảy vào khoang miệng. Cổ Hạo Nhiên vừa khéo mớm thuốc vừa khéo hôn, tiện thể còn nghịch ngợm liếm liếm bên môi Diệp Y, lau sạch những giọt thuốc nàng chưa nuốt kịp.

Bạn đang đọc truyện *Gia Có Điều Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 56: Thích người

Cổ Hạo Nhiên vừa rời môi Diệp Y đã bị ánh mắt sắc lạnh của nàng bủa vây. Thấy vậy, hắn không ngần ngại hôn nàng một lần nữa, dịu dàng nói: “Diệp Y, ta thích nàng.”

“Diệp Y à, hôm qua ta đã ngỡ rằng mình sẽ chết, rơi vào ổ dục xà dữ tợn ấy, ta không có đường sống. Nhưng đúng lúc ấy ta lại thấy hóa ra thần may mắn vẫn mỉm cười với mình, bởi vì ta đã không mang theo nàng. Nàng không gặp nguy hiểm, đó là điều khiến ta vui mừng vô hạn. Trước kia ta chỉ đơn thuần cho rằng nàng là thê tử của ta nên nghĩa vụ của nàng là phải phục tùng ta, nếu chẳng may hôm qua ta phải chết thì nàng sẽ chôn cùng ta như một điều tất yếu. Nhưng chính trong khoảnh khắc ấy, ta mới bất chợt nhận ra rằng nàng xứng đáng có một cuộc sống tốt đẹp hơn, Diệp Y à.” Cổ Hạo Nhiên áp má mình lên má Diệp Y, má nàng thật lạnh, lạnh như băng vậy.

Cổ Hạo Nhiên mỉm cười dịu dàng: “Từ rày trở đi ta sẽ không đánh nhau, cãi nhau với nàng nữa, bởi nàng chính là thê tử của ta, là người con gái ta yêu thương, không có lí do gì ta lại tranh chấp với nàng cả. Để ta nói nàng hay, trước giờ ta ham ăn thua với nàng như thể thực chất chỉ là vì ta muốn cô gái kiêu ngạo là nàng phải để ý đến ta. Giờ ta không làm vậy nữa, lòng nàng có thể không có ta, nhưng trong lòng ta nhất định có nàng, nàng không thích ta, ta sẽ khiến nàng thích ta. Diệp Y, một khi Cổ Hạo Nhiên ta đã thích gì nhất định sẽ đem được điều ấy về, nàng ấy à, không có ngoại lệ đâu.” Lời thủ thi thốt ra, những nụ hôn dịu dàng cũng từ từ hạ xuống trên khuôn mặt giai nhân.

Diệp Y nhũn mày, Cổ Hạo Nhiên trước mắt nàng đúng là Cổ Hạo Nhiên bằng xương bằng thịt, nhưng sao thật khác thường? Thích ư, ý hắn là gì vậy? Lễ nào lại là một chiêu sấm sớ nhân lúc nàng ốm? Diệp Y cảm thấy rất gò bó, đáng tiếc là tay chân chẳng cục cựa nổi, đành mặc cho Cổ Hạo Nhiên ôm nàng đút thuốc, trong lòng ngấm ngầm tính toán ngày bình phục để “đòi nợ”. Đúng là không tin được tên này, mình càng nhân nhượng hắn lại càng làm càn.

Cổ Hạo Nhiên thấy Diệp Y không ngừng nhìn hắn bằng ánh mắt lạnh như dao thì cười khỏ, quả nhiên tăng băng kia không phải một sớm một chiều là có thể phá bỏ, nhưng đó cũng không phải trở ngại, tháng ngày còn dài, và lại, hắn có niềm tin.

Cổ Hạo Nhiên phớt lờ thái độ cẩu kinh của Diệp Y, tiếp tục cho nàng uống thuốc, xong xuôi lại ép con người bướng bỉnh nào đó ăn thêm một bát được thiện(*) nhỏ, thân thể phải khỏe mạnh thì mới chóng giải được độc.

(*) được thiện: Món ăn-bài thuốc. Theo đúng nghĩa của nó, được thiện là những món ăn được chế biến theo công thức riêng để trở thành một bài thuốc. Được thiện có thể chỉ đơn giản là những món ăn bình thường như củ cải trộn, cháo bí đao, hoặc cũng có thể phức tạp hơn khi nguyên liệu của món có thêm những vị thuốc Đông Y.

Giúp Diệp Y ăn xong, Cổ Hạo Nhiên lấy khăn lau mồ hôi trên mặt cho nàng rồi hỏi: “Diệp Y, có muốn đi ngoài không?”

Nghe Cổ Hạo Nhiên hỏi vậy, mắt Diệp Y tròn trĩnh, nàng tuy không muốn người khác phải hầu hạ mình nhưng hơn một ngày nay nàng đều nằm trên giường, sao có thể không có nhu cầu cho được, huống chi còn uống nhiều thuốc như vậy. Nhưng đến lúc thấy Cổ Hạo Nhiên mặt mũi đã đỏ lừ cả lên thì Diệp Y tự nhiên thấy ngại ngại. Nàng có một tố chất của sát thủ siêu việt là lòng quyết tâm vững chắc, trong tình huống bất buộc, việc lộ thể trước mặt người khác không khiến nàng quá lo ngại. Nhưng người khác là một chuyện, đằng này là với Cổ Hạo Nhiên, kiểu gì nàng cũng thấy hành động ấy thân mật một cách kì cục, trong trường hợp này, tố chất kia hoàn toàn không phù hợp nữa rồi.

Cổ Hạo Nhiên thấy Diệp Y vẫn nhìn hắn chằm chằm, trong đôi mắt là ba phần giận dữ bảy phần lúng túng, bèn nhẹ nhàng nói: “Thê tử của ta, ta phải tự mình chăm sóc, người khác không có phần đâu.” Dứt lời liền bế Diệp Y ra ngoài phòng.

Giải quyết xong xuôi, Cổ Hạo Nhiên và Diệp Y đều chung một cảm giác xấu hổ. Thật tình mà nói Diệp Y chưa bao giờ quá căng thẳng khi đối mặt với Cổ Hạo Nhiên, ngay cả sự việc vài ngày trước cũng không khiến nàng dao động, thế nhưng không hiểu sao hành động lần này của hai người lại khiến nàng lúng túng quá thể, so với mấy chuyện yêu đương gì gì đó còn dễ khiến người ta đỏ mặt hơn.

Cổ Hạo Nhiên lẳng lặng không nói gì, bế Diệp Y về phòng, nhẹ nhàng đặt nàng lên giường rồi cũng nằm xuống ôm lấy Diệp Y, nói: “Ngủ một chút nào, phải nghỉ ngơi nhiều thì mới mau bình phục được, ta ngủ cùng nàng nhé.” Vừa nói vừa xoa lưng cho Diệp Y, tỏ ý muốn ru nàng ngủ.

Diệp Y nhìn khuôn mặt tuấn tú chỉ cách mình chưa đến mười phân, nhìn làn mi khép hờ, nhìn khóe miệng cười cười của hắn. Nụ cười của người nào đó luôn khiến nàng có liên tưởng về một tia nắng tươi sáng tuyệt đẹp mà lại rất ấm áp, có phần triu mến. Khi nhận ra chớp mũi mình đang được hơi thở thanh khiết, thơm mát của hắn bao bọc, Diệp Y cũng chợt nhận ra, từ lúc gặp nhau đến giờ chưa một lần nào hai người nằm cạnh nhau hòa hợp như vậy, trong một bầu không gian yên tĩnh và êm dịu kì lạ.

Cổ Hạo Nhiên cảm giác được ánh nhìn chăm chú của Diệp Y cũng không có ý định mở mắt, chỉ rướn người hôn lên môi Diệp Y một cái, mỉm cười nói: “Về sau nàng có thể nhìn cả đời, giờ thì ngủ đi, nàng cần phải tỉnh dưỡng.” Vòng tay bao quanh Diệp Y siết chặt hơn, khéo lựa cho nàng cảm thấy thoải mái.

Diệp Y chưa bao giờ ở gần người nào đến như vậy, nhưng trong tình huống hiện tại nàng cũng không còn lựa chọn nào khác, khuôn mặt lạnh lùng vì thế mà dần ập về tức tối. Chỉ có điều, giận thì giận thật đấy, nhưng lần trúng độc này lại chẳng nhẹ nhàng chút nào, lẽ cố nhiên, thân thể yếu ớt của nàng chẳng còn chỗ nào cho lí trí kiên cường bám víu, mà vòng tay Cổ Hạo Nhiên lại ấm áp ngọt ngào như thế, Diệp Y càng khó lòng cưỡng lại được cơn buồn ngủ ập đến. Nàng thiếp đi từ lúc nào không hay.

Ngày hôm sau Diệp Y cũng được Cổ Hạo Nhiên săn sóc hết sức tỉ mỉ chần chu, từ ăn cơm đến uống thuốc, chuyện gì cũng một tay Cổ Hạo Nhiên làm. Cổ Hạo Dương thấy thế chỉ cười hà hà mà nói Cổ Hạo Nhiên quá “xảo quyết”, không biết đã ăn bao nhiêu đậu phụ của Diệp Y rồi.

Sang đến ngày thứ ba, tuy độc tố trong người Diệp Y vẫn chưa tiêu tan hết nhưng thể trạng đã khá hơn rất nhiều. Cảm thấy hai ngày yên ắng đã là quá đủ, Cổ Ly từ sáng sớm đã vui vẻ gọi Cổ Chấn và Cổ Hạo Dương cùng nhau đến thăm Diệp Y.

Cổ Hạo Nhiên lúc ấy đang ôm Diệp Y ngắm hoa trong vườn. Đúng vào ngày tiết trời sung mãn hài hòa, hoa cỏ dạt dào sức sống, khu vườn vì thế mà rực rỡ vô hạn, hoa đỏ như lửa, hoa trắng như tuyết, hoa tím, hoa vàng, màu gì cũng có. Vườn hoa tươi tắn là thế, nhưng mặt mũi Diệp Y lại xám xịt, giống tổ nôi âm âm. Tất cả đều tại tên Cổ Hạo Nhiên chết dầm đó, ngày nào cũng ôm ấp áp đảo lôi kéo nàng ra đây. Không hiểu sao chuyện này khiến Cổ Hạo Nhiên thích thú vô cùng. Diệp Y dù chống cự quyết liệt đến mấy cũng đành chịu hấn.

Cổ Hạo Nhiên dường như không bận tâm đến ánh mắt ghét bỏ mà Diệp Y dành tặng mình, thở than với nàng: “Vốn ta cứ nghĩ khu vườn này của Dạng cư khó có gì sánh nổi, giờ mới biết khi nàng ngồi ở đây, mấy đóa hoa kia cũng chỉ đáng bỏ đi, màu mè gì mà xấu chết, nhìn phát ngứa.” (há há há há há) (nịnh thò đến thế là cùng)

Diệp Y cố gắng gượng dậy một phen, đáng tiếc sức lực vẫn chưa hồi phục được là bao, tình cảnh chẳng khác gì con kiến muốn xô ngã cây cỏ thụ, chật vật một hồi không tài nào thoát khỏi vòng tay Cổ Hạo Nhiên. Bực mình, nàng lạnh lùng phun ra một câu: “Ghét thì đập quách đi.”

Cổ Hạo Nhiên sùng sốt nhìn Diệp Y nói: “Những lời này chẳng phải là ta từng nói với nàng sao? Không ngờ nàng vẫn nhớ, tuyệt vời, tuyệt vời, lại đây Minh Thanh, sai người chặt bỏ hết cây hoa trong vườn đi, không có việc gì phải nhìn những thứ chướng mắt này cả.” Xa xa, Minh Thanh nghe lệnh liền hô lên một tiếng vang dội. Thiếu gia của hắc kiều ngạo của hắc mà đã muốn có được nụ cười của thiếu phu nhân thì đừng nói chỉ một khoảnh sân này, cả tòa nhà này hắc cũng dám đốt, vậy nên chuyện chặt bỏ mấy thứ cây cối kia thật tình không có gì to tát cả.

Diệp Y liếc nhìn Cổ Hạo Nhiên, hấn lập tức bứt một quả nho dẹt cho nàng ăn: “Ăn hoa quả nào, rất tốt cho cơ thể đó.” Diệp Y tức mình quay đầu, không thèm nhìn Cổ Hạo Nhiên nữa. Nàng không phải heo, mấy ngày hôm nay hết ăn lại ngủ, hết ngủ lại uống thuốc bỏ đã ngứa lắm rồi. Cổ Hạo Nhiên muốn cho nàng ăn thêm hoa quả tuy là ý tốt, nhưng nàng không thích kiểu ý tốt trao ra phải có người nhận mới tính là tốt, còn nếu người ta từ chối lại bảo rằng không tốt. Như thế là ép buộc, mà Diệp Y thì chưa bao giờ thích gò ép bản thân mình cả.

Cổ Hạo Nhiên tùm tùm cười dúi quả nho vào trong miệng, nhanh nhẹn hôn lên đôi môi tái nhợt của Diệp Y. Diệp Y hoàn toàn không có ý định gượng dậy, việc đó chẳng có tác dụng gì ngoài lãng phí sức lực cả. Nàng mặc cho Cổ Hạo Nhiên dùng lưỡi đẩy quả nho vào khoang miệng mình. Khi Cổ Hạo Nhiên còn đang do dự không biết nên ở hay nên đi, đôi mắt Diệp Y bỗng bừng sáng, ngay tức khắc, quả nho từ miệng nàng đã được đẩy trở lại miệng Cổ Hạo Nhiên.

Đương nhiên Cổ Hạo Nhiên vô cùng sùng sốt, nhưng với tốc độ phản ứng của hấn, quả nho chẳng mấy chốc bị đẩy vào thế giằng co một mất một còn, rồi không biết ai là người cuối cùng nuốt xuống. Nho không còn, nụ hôn dẹt nho cũng không còn, thế vào đó là một nụ hôn thứ thiệt, nóng bỏng đến điên cuồng. Diệp Y quần quít lấy môi Cổ Hạo Nhiên, thỉnh thoảng mon men vào hấn khoang miệng hấn đùa giỡn. Cổ Hạo Nhiên cũng không yếu thế, một tay đỡ gáy Diệp Y, một tay quàng qua eo nàng, cuồng dã ghim giữ khuôn miệng thơm tho gọi cảm, nồn nóng cắn mút không ngừng.

Kích thích khiến Diệp Y rướn hấn người lên áp sát Cổ Hạo Nhiên. Hành động khiêu khích ấy được đáp trả bằng một tiếng gầm kim nén từ đối phương, hấn ôm nàng chặt hơn, kiên quyết điên cuồng đến cùng. Hồi lâu, Cổ Hạo Nhiên mới chịu thả Diệp Y ra.

Ánh lửa đun đỏ đôi mắt Cổ Hạo Nhiên, đôi môi Diệp Y đỏ chói mê hoặc, hấn không dám nhìn, chỉ nắm chặt cánh tay Diệp Y, tựa đầu lên trán nàng, hôn hén khàn giọng nói: “Vừa lòng chưa? Diệp Y, nhưng việc như thế này từ giờ về sau đừng làm nữa, nàng bị thương ta không thể chạm vào, vậy nên cho dù bất mãn cũng chớ có dùng phương pháp này ép buộc ta.”

Diệp Y hơi khóp một chút, đúng như lời Cổ Hạo Nhiên nói, nàng cố tình khiêu khích hấn. Nàng không tin trong lúc sức lực còn chưa hồi phục nàng không có cách nào đối đầu với hấn.

Hai người không nói gì một lúc lâu, Cổ Hạo Nhiên mới ngẩng đầu lên nhìn Diệp Y nói: “Ta biết nàng không thích ăn nhiều đến như vậy, nhưng thân thể này cần uống thuốc để điều dưỡng, những thứ nàng nghĩ vô dụng kia đều có tác dụng tằm bổ cơ thể sau khi bị rấn cắn, đừng cho rằng cứ giải được độc là xong, điều dưỡng thân thể cũng rất quan trọng. Nàng dù có không muốn yêu quý thân thể của mình, cũng phải để cho ta thay nàng chăm lo cho nó chứ.”

Diệp Y nhìn vào mắt Cổ Hạo Nhiên, lòng mắt hấn thấm dầm xót xa, một cách thể hiện khác của thương yêu khiến người nhìn có cảm giác đang được trân trọng, nâng niu vô cùng. Lòng mảy Diệp Y giật nhẹ, không biết phải nói gì, đôi mắt lạnh lẽo gấp gấp nhìn qua hướng khác.

Cổ Hạo Nhiên thấy thế cũng không nói gì thêm, hơn ai hết, hấn biết Hi Mã Lạp Sơn không phải chỉ vài ngày là chinh phục được. Bàn tay buông lỏng, trượt xuống trên cánh tay Diệp Y, tình cờ lại chạm vào cơ quan âm khí trên cổ tay nàng. Thấy thế, Cổ Hạo Nhiên bèn kéo tay áo Diệp Y lên, nhìn ngắm một hồi rồi hỏi: “Đây là cái gì thế? Lần trước nàng dùng cái này giết đám rắn trên người ta phải không?”

Diệp Y thấy Cổ Hạo Nhiên tò mò thì ừ một tiếng, Cổ Hạo Nhiên liền kéo tay Diệp Y đến sát mặt để nghiên cứu, thấy chiếc vòng này nhìn bề ngoài không có gì bất thường, Cổ Hạo Nhiên hỏi: “Thứ này dùng như thế nào?”

Ngón tay Diệp Y hơi nhấc nhấc lên ra hiệu hấn nhìn chiếc nhẫn trên ngón tay. Âm khí này tuy là vật phòng thân của nàng, nhưng Cổ Hạo Nhiên biết cũng không có vấn đề gì. Cổ Hạo Nhiên nhìn ngón tay Diệp Y, đột nhiên nói: “Cho dù nàng có tê liệt toàn thân, giết ta vẫn dễ như trở bàn tay phải không?” Cơ quan kích hoạt âm tiễn được đặt tại ngón út của Diệp Y, nếu không tình mắt nhìn thì sẽ chỉ thấy nó giống một chiếc nhẫn, nhưng nếu chú tâm quan sát sẽ thất chỉ cần ngón tay này hơi nhấc một chút, âm tiễn phóng ra có thể giết người ngay lập tức, mà ngón út Diệp Y mấy hôm nay vẫn có thể sử dụng bình

thường.

Điệp Y hừ một tiếng không nói gì trong khi Cổ Hạo Nhiên cười sung sướng, hôn chụt một cái lên má nàng: “Điệp Y à, nàng làm ta vui lắm, cực kì vui luôn.”

Điệp Y ngán ngẩm không thèm nhìn hắn, dĩ nhiên nàng nếu muốn giết đã giết từ lâu rồi. Tên này đúng là dở hơi chết đi được.

Cổ Hạo Nhiên cười tươi như hoa, hắn đương nhiên là biết nếu đổi thành một người khác thực hiện hết những trò hắn làm suốt mấy ngày hôm nay, chỉ e kẻ đó đã bị Diệp Y hạ sát từ lâu. Diệp Y ngay cả đối với nữ giới cũng không tha thứ, làm sao có thể dễ yên cho một tên đàn ông động chạm vào mình được. Nói vậy cũng có nghĩa là hắn là một người đặc biệt của nàng, như thế có thể không đáng mừng sao. Tuy nhiên Cổ Hạo Nhiên đã quên mất rằng cách lí giải của hắn lại không giống Diệp Y. Trong mắt Diệp Y, hắn thuộc quyền sở hữu của nàng, vậy nên hắn có thể là sủng vật của nàng, cũng có thể là tội tở, kẻ hầu người hạ, là một món đồ chơi... Gì cũng được, chỉ có duy nhất một thứ không phải: người yêu. (khổ thân anh ý)

Quan sát hết thấy từ phía xa, Cổ Ly và Cổ Chấn nhìn nhau cười tủm tỉm, vẫy tay ra hiệu cho anh em Cổ Hạo Ảnh đang cười mờ ám và tên thị vệ của Cổ Ly đứng lùi xuống. Cảnh thân mật của đám tiểu bối, trưởng bối nhìn thấy còn tạm chấp nhận chứ để người ngoài nhìn thấy thì còn ra thể thống gì nữa.

Cổ Ly và Cổ Chấn nhìn Diệp Y và Hạo Nhiên, ý cười trên mặt trở nên tinh nghịch, nhưng lòng mắt lại thăm thẳm như nước hồ. Cổ Ly tựa lưng vào hòn giả sơn, ánh mắt chốc chốc lại đảo về phía Cổ Hạo Nhiên, nói với Cổ Chấn: “Ca, xem ra Cổ Hạo Nhiên thực sự thích Diệp Y rồi, người thử nói xem hai đứa nó liệu có gánh vác được Cổ gia không đây?”

Cổ Chấn quay lưng về phía Cổ Hạo Nhiên và Diệp Y, cố tình che tầm mắt người thị vệ của Cổ Ly, nhỏ giọng đáp: “Xét về mặt năng lực thì hai đứa đều kiệt xuất cả, nhưng tại thời điểm này thì chưa được, Diệp Y không tin nhiệm Cổ Hạo Nhiên, điều đó là điều nguy hiểm thứ nhất. Thứ hai, tình cảm của Diệp Y với Hạo Nhiên không sâu đậm, rất đang lo lắng.”

Cổ Ly ừm một tiếng rồi cũng hạ giọng nói: “Ta cũng nghĩ như vậy, thoát đầu ta chỉ cho rằng hai đứa có xích mích với nhau, nhưng đến hôm bán cung vừa rồi mới biết, Hạo Nhiên và Diệp Y về căn bản không hề có sự tin tưởng dành cho nhau. Vốn tưởng hôm ấy lên núi có thể kiểm soát khiến chúng phải nói thật, không ngờ lại gặp chuyện ngoài ý muốn. Hiện tại trong khi Hạo Nhiên rất nhiệt tình, Diệp Y lại chẳng để lộ chút cảm xúc nào cả. Cô gái này, không biết là kẻ thâm sâu khó lường hay là một người vô tình đây.”

Cổ Chấn nói: “Điệp Y chắc không phải đứa vô tình, cứ xem cung cách nàng xử sự với Mộ Dung Tầm có thể thấy được điều đó. Thế nhưng nếu trẻ nhỏ không phải mối kiêng kị của nàng, thì người lớn luôn là đối tượng nàng đề tâm đề phòng, hoặc không sẽ đối xử rất lạnh nhạt.”

Cổ Ly nhíu mày nói: “Như vậy không tốt một chút nào cả, nàng không muốn yêu Hạo Nhiên, Hạo Nhiên lại thích nàng, thật khó giải quyết.”

Cổ Chấn trầm ngâm một lúc rồi nói: “Nếu Hạo Nhiên có thể phối hợp tốt với Diệp Y thì bằng năng lực của hai đứa, không chuyện gì là không thể ứng phó, kể cả trong tình huống không ăn ý đi chăng nữa thì có lẽ vẫn xử lí được, thế nhưng hai đứa lại không tin cậy lẫn nhau, chuyện này thật khó nói.”

Cổ Ly khẽ thở dài một tiếng nói: “Không thể “có lẽ” nữa đâu, nữ hoàng hiện tại đã để ý đến mũi nhọn từ phía Cổ gia, cũng có dã tâm thôn tính rồi. Bởi thế lần này ta xuất cung cũng là để nói chuyện này với ca ca, cần phải hết sức khéo léo để bọn họ ngao cò tranh nhau, chúng ta làm ngư ông đắc lợi.”

Cổ Chấn lặng lẽ thở dài: “Ta biết người có việc cần nói với ta mà, nhìn tên thị vệ kia là biết, lúc nào cũng bám sát người. Chuyện này ta cũng hiểu, từ sau khi đối thủ ngang cơ là Sơn gia bị chúng ta đánh bại, thế lực Cổ gia bành trướng hơn bao giờ hết, bây giờ khắp vương triều Thánh Thiên này có chỗ nào Cổ gia với không tới? Muốn dân đều biết địa vị Cổ gia là vô địch thiên hạ, chẳng lẽ những người kia làm nơ mãi được hay sao? Nay Hạo Nhiên đã là đương gia của Cổ gia, là người đứng mũi chịu sào, chuyện riêng của nó cũng tự nhiên thành chuyện chung của cả gia tộc.”

Cổ Ly không quay đầu lại, tiếp tục nói: “Mấy hôm nay tốn công thử thách Hạo Nhiên cũng là vì lẽ đó, biểu hiện của thằng bé rất vừa lòng ta, quả thật Hạo Nhiên đã trưởng thành rồi. Nhưng điều ta ngạc nhiên nhất lại chính là Diệp Y, người con gái này tính cách mạnh mẽ dữ dội nhưng phong thái lại điềm đạm, quyết đoán mà rất lạnh lùng, cách hành xử cũng không theo quy tắc thông thường. So với Cổ Hạo Nhiên tuy cô ta gần như đối lập hoàn toàn nhưng lại vừa khéo bổ khuyết cho nó, thành ra hai đứa phối hợp sẽ rất hoàn hảo.”

Cổ Chấn gật đầu tán đồng nói: “Ta hi vọng Diệp Y có thể bảo vệ Hạo Nhiên. Hạo Nhiên giỏi về thủ đoạn và mưu đồ, Diệp Y lại mạnh về tâm trí. Bởi thế ta dám cược rằng, dù có bất cứ chuyện gì xảy ra đi chăng nữa, cho dù Hạo Nhiên có không chống cự nổi, Diệp Y cũng có thể giúp hắn vượt qua. Diệp Y đã hứa với ta sẽ giúp Hạo Nhiên, ta tin nàng.”

Cổ Ly không ngờ Diệp Y lại hứa hẹn như vậy, nhưng nhẹ giọng nói: “Một khi đã vậy thì ta yên tâm rồi, ca, cũng đến lúc cân nhắc buông tay rồi.”

Cổ Chấn nghe được lòng chân thành của Cổ Ly, thanh thần cười nói: “Nếu có thể buông tay chẳng lẽ ta lại ở lại? Người đừng quên lời cha nói, giang hồ một đi không trở lại.”

Cổ Ly thở dài thật sâu, nhìn Cổ Hạo Nhiên ôm Diệp Y ở xa, chậm rãi nói: “Hi vọng Hạo Nhiên không làm chúng ta thất vọng.”

Bạn đang đọc truyện *Gia Có Điều Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 57: Chuyện đột nhiên xảy ra

Thời gian trôi đi vùn vụt, thân thể Diệp Y cũng đã hồi phục. Trong tình huống không có thuốc thang đặc trị, đây quả là một kì tích, Cổ Hạo Nhiên và mọi người trong nhà đều hết sức mừng rỡ. Thế nhưng theo chiều hướng khá lên của sức khỏe Diệp Y, thái độ của nàng dành cho Cổ Hạo Nhiên lại đang tuột dốc không phanh. Tuy nàng cũng không đến mức đập hấn xuống giường như hồi trước, nhưng nàng rất khó chịu đối với những động chạm của hắn khi chưa có sự cho phép của nàng. Còn Cổ Hạo Nhiên mặc dù thấy Diệp Y chẳng để ý gì tới mình nhưng cũng không thương cẳng tay hạ cẳng chân với hắn nữa thì tỏ ra rất hứng khởi, như thể tức là trong tiềm thức, nàng đã không còn ghét hắn khi hắn chạm vào nữa.

Sáng sớm hôm nay Cổ Hạo Nhiên đã bị Cổ Ly gọi đi chơi cờ, Cổ Hạo Nhiên thấy Diệp Y đã khỏe hẳn rồi chịu đến bồi tiếp Cổ Ly, mặc dù hắn thật sự rất muốn được ở bên nàng.

Diệp Y đứng trong viện, thấy khu vườn mới mấy hôm trước trăm hoa còn đua nở như gấm dệt, nay đã biến thành một vườn tùng trúc xanh rờn, không còn sắc thái rực rỡ mà chỉ còn một màu mon mon, nàng nhún mày.

Hồng Tĩnh đứng cạnh hầu trà nước cười tủm tỉm nói: “Vị chủ nhân không thích hoa trong viện, thiếu gia liền sai người đổi hết thành cây xanh, hi vọng sẽ hợp ý chủ nhân? Chủ nhân có thích không? Nếu không thích, thiếu gia nói có thể đổi tiếp, đổi đến khi nào chủ nhân vừa lòng mới thôi.”

Diệp Y hôm đó nói với Cổ Hạo Nhiên đúng là như vậy, không ngờ hai ngày sau quay lại, hóa ra hắn đã làm thật. Nàng hơi giật mình, nhẹ nhàng nói: “Không cần.” Hoa cỏ cây cối thực ra cũng chỉ là thú tiêu khiển của kẻ có tiền, thích thì xem, không thích thì thôi, nàng cũng không để tâm làm gì.

Hồng Tĩnh vừa châm trà cho Diệp Y vừa nói: “Thiếu gia đối đãi với chủ nhân thật là chu đáo, mấy ngày nay đều không cần đến ai cả, Hồng Tĩnh cũng được thanh thoi vài ngày. Hồng Tĩnh theo chủ nhân, được nhìn thấy gia tộc của thiếu gia hùng mạnh vô cùng, mới biết thiếu gia chính là Lục thiếu gia của Cổ gia đình đám trong thiên hạ. Giờ lại được thấy thiếu gia chăm sóc chủ nhân cẩn thận, ân cần như thế, Hồng Tĩnh cũng được mở rộng tầm mắt hơn nhiều. Nếu tính ra, không biết có bao nhiêu cô gái thèm muốn được như chủ nhân bây giờ, chủ nhân, người nói xem thế có đúng không?”

Hồi lâu không thấy Diệp Y trả lời, Hồng Tĩnh cũng không suy nghĩ nhiều. Diệp Y mà trả lời thì đúng là chuyện kinh thiên động địa. Bàn tay trắng nõn của Hồng Tĩnh vẫn thoăn thoắt hầu trà nước, nụ cười trên khuôn mặt rất tươi, nói tiếp: “Chủ nhân, coi vậy là thiếu gia thực sự rất thích người đó. Thời buổi bây giờ, được gả cho một trượng phu thức thời đã là khó, thiếu gia lại còn là người tài mạo song toàn, chủ nhân phải kiểm soát thiếu gia thật chặt chẽ, đừng cho người khác có cơ hội đến gần thiếu gia. Chủ nhân ngày trước của Hồng Tĩnh rất thích đại phu nhân, nhưng đại phu nhân gia thế quyền quý, thường tỏ ra kiêu ngạo, xa cách lão gia. Sau này lão gia gặp một người con gái khác rồi lạnh nhạt với đại phu nhân, khiến đại phu nhân lúc đó hối cũng không kịp, thế mới biết chuyện gia thế, môn đăng hộ đối chỉ là mấy chuyện tầm phào, quan trọng là phải giữ được trái tim trượng phu của mình.”

Hồng Tĩnh nói một hồi dài không nghỉ, Diệp Y nghe xong thì hơi cau mày, lạnh lùng nhìn Hồng Tĩnh. Hồng Tĩnh thấy trong mắt Diệp Y có hàn ý, cũng không sợ hãi mà nói: “Chủ nhân, lời ấy là lời nói thật lòng của Hồng Tĩnh, Hồng Tĩnh biết chủ nhân là người tài ba tháo vát, không cần trượng phu cũng có thể sống tốt, nhưng có người bên cạnh để chăm sóc và yêu thương là một chuyện vô cùng hạnh phúc, chủ nhân đừng cự tuyệt, người phải quan tâm đến bản thân nhiều hơn. Hồng Tĩnh nói nhiều như thế không phải để tăng bốc thiếu gia, mà muốn chủ nhân hãy mở rộng tầm lòng thử đón nhận thiếu gia, có thể, chủ nhân sẽ thấy được, thế giới này không phải chỉ toàn một màu đen.”

Diệp Y lập tức ném cho Hồng Tĩnh một ánh nhìn lạnh thấu xương, nói: “Ai dạy người mấy lời này?”

Hồng Tĩnh chớp mắt lia lịa, há miệng, không ngờ bị vạch trần sớm như thế. Đúng lúc đó, Lâm Dã bưng một khay hoa quả đi tới tiếp lời: “Những lời đầu là Hồng Tĩnh muốn nói. Câu cuối là ta muốn nói với người.”

Ánh mắt Diệp Y liền chuyển qua nhìn Lâm Dã, khí thế không giận mà uy ngút trời, Lâm Dã thấy vậy cũng chỉ dừng lại một bước, rồi lại đi tới, nói: “Trái qua một cuộc biến động, con người ta cũng cảm nhận sâu sắc hơn, ở bên cạnh người nhiều ngày, tuy không dám nói là ngoài cuộc tình táo trong cuộc u mê, nhưng ta có cảm giác người là một người rất cô độc, không phải cô độc về thể xác, mà cô độc về tâm hồn. Tuy sống trong một gia đình đông đúc như thế, người lại khép kín bản thân, tự núp trong cái vỏ ốc của mình, không cho kẻ nào có cơ hội tiếp cận. Dù người có để thiếu gia thân thiết thì cũng chỉ là tiếp xúc bên ngoài, không phải nội tâm bên trong. Người rất biết cách tự bảo vệ mình.”

Diệp Y nghe thế cũng không nói gì, chỉ lạnh lùng nhìn Lâm Dã. Lâm Dã lại nói tiếp với Diệp Y: “Chúng ta có thể xem là vào địa ngục rồi thì biết địa ngục đáng sợ, bản thân tuyệt đối không muốn rơi vào đó lần nữa cho nên mới phải liều mạng bảo vệ mình, tranh thủ mọi lúc mọi nơi để tiêu diệt mọi mầm mống tổn thương bản thân, cuối cùng không biết được điều mình làm là có ý hay vô tình, mọi thứ đã trở thành bản năng mất rồi. Người, so với chúng ta càng rõ hơn. Người đã cứu chúng ta ra từ địa ngục, ta với Hồng Tĩnh rất hi vọng người có thể sống hạnh phúc. Hạnh phúc là thứ phải tự tay mình nắm lấy, người không cần phải chối bỏ thiếu gia, hãy để hắn gần gũi người, tuy không cần đến mức phải toàn tâm toàn ý lo cho hắn, nhưng chỉ cần khi hắn ôm người mỉm cười, hãy cười lại với hắn một lần...” Nói một tràng dài, Lâm Dã lắng lặng chờ Diệp Y phản ứng.

Diệp Y hơi nhún mày nhìn Lâm Dã và Hồng Tĩnh. Hồng Tĩnh ngẩng đầu nhìn Diệp Y chân thành nói: “Chủ nhân, có lẽ chúng ta cũng không biết mình đang nói cái gì, nhưng thật lòng chúng ta chỉ mong người có thể trút bỏ những ràng buộc của bản thân, tìm được hạnh phúc thật sự để mà vui cười. Xem xét những việc thiếu gia đã làm suốt thời gian vừa rồi, chúng ta tin rằng hắn chính là người có thể giúp chủ nhân, vì thế xin chủ nhân đừng xa cách thiếu gia như vậy, cảm tình là một thứ yếu ớt, nếu cứ ép uống nó thì nó sẽ lui dần. Nếu người cảm thấy mình đặc biệt trong mắt thiếu gia thì hãy thử để cho tình cảm ấy nảy nở, mở cho hắn một cơ hội.” Trong những ngày này Cổ Hạo Nhiên đối xử với Diệp Y vô cùng chân tình, thế nhưng Diệp Y càng ngày càng lạnh nhạt, khiến Lâm Dã và Hồng Tĩnh cảm thấy không thể không giúp một tay.

Diệp Y tư lự. Nàng đã hiểu được ý của Hồng Tĩnh và Lâm Dã, thế nhưng đối với nàng điều ấy thật mới lạ, nàng tự hỏi liệu trong tim nàng có tồn tại một thứ gọi là cảm tình sao? Chưa từng có một ai dạy nàng “yêu” là gì cả, người ta chỉ dạy nàng rằng phải thật vô tình, thật khắc nghiệt mới có thể sống sót lâu dài, và rằng nếu một người muốn đứng trên đỉnh cao thì trái tim người ấy càng phải lạnh lẽo hơn ai hết. Cảm thông, thương mến quân địch là việc làm của kẻ đại đột.

Điệp Y trầm ngâm nhìn về phía chân trời, thông thả nói: “Nếu người thích ở bên một người nào đó đến mức không thể rời, sẽ có lúc hấn nhân cơ hội người không phòng bị để giết người rồi chiếm lấy địa vị. Nếu người nhớ tình xưa nghĩa cũ, nương tay với người ta thì khi quyết đấu, người ta còn sống mà người đã chết. Nếu người cho rằng kẻ yếu ớt thật đáng thương và nhu mì, thì sẽ có lúc người chết thảm dưới tay nó là người. Ta đã sống như thế mười tám năm rồi, các người thử nghĩ xem, liệu thứ cảm tình ấy có thể nảy mầm trong ta hay không? Mười tám năm tôi luyện, liệu bức tường của ta có còn chỗ hổng không?”

Điệp Y nói nhẹ tựa lông hồng, Hồng Tịnh và Lâm Dã nhìn nhau, không biết nói sao cho phải. Người như thế, cho dù sống trong một thế giới khác, con người khác cũng vẫn nghĩ rằng người ta chỉ muốn lấy mạng mình, bản năng phòng vệ đã ăn sâu vào xương tủy. Xem ra, phá tầng khóa này quả nhiên là việc nói thì dễ mà làm thì khó.

Điệp Y nhắm nghiền thêm một lúc, nụ cười lạnh lẽo bất chợt hiện trên môi, nàng gằn từng chữ: “Cảm tình của hấn ta biết, nhưng không tin được. Nếu muốn ta tin, hãy đem mạng của hấn đến đây đổi, có lẽ ta sẽ mở cho hấn một cánh cửa sổ.” Dứt lời phui áo bỏ đi

Hồng Tịnh và Lâm Dã nhìn nhau ngao ngán, vừa thấy thương vừa thấy tội. Mở khóa một tấm lòng sắt đá nhường ấy khó ngang lên trời, nhưng nếu làm được thì nhất định người ấy sẽ một lòng một dạ, toàn tâm toàn ý kể cho sông cạn đá mòn. Lâm Dã chỉ biết lắc đầu, nếu đã như thế, mấy lời khuyên giải của bọn hấn chẳng thể lay động nổi con người kia.

Điệp Y vừa đi được hai bước, trên tầng không bỗng vút xuống một bóng đen chớp nhoáng, hạ trên vai Điệp Y. Điệp Y nhú mày mở thư, Băng Kì quản lý trụ sở Nguyệt đường ở Phần Châu, nếu có chuyện trọng yếu hấn sẽ trực tiếp dùng bồ câu gửi tin. Điệp Y xem lướt qua tờ giấy, thấy dấu hiệu biểu thị cho vấn đề khẩn cấp nhất, bèn phát tay gọi Hồng Tịnh và Lâm Dã, cùng nhau đi thẳng về phía nhà chính.

“Không thể như thế được, chơi lại, chơi lại.”

“Tiểu thúc, người đã thua ba ván rồi, có đánh lại mấy lần nữa người vẫn thua thôi, đừng cố làm gì, cố quá là quá cố đấy.” Cổ Hạo Nhiên hả hê cười oang oang vào bộ mặt cay cú của Cổ Ly.

Điệp Y vào đến đại sảnh, Cổ Chấn và Cổ Hạo Dương đang đứng ngay ngoài xem náo nhiệt, phía bên trong, Cổ Ly đang giằng co với Cổ Hạo Nhiên. Cổ Hạo Nhiên đang cười, nhác thấy Điệp Y tới thì nóng hết cả ruột, vút luôn Cổ Ly đang kì kèo sang một bên, sốt sắng đến bên nàng hỏi han: “Sao nàng lại đến đây? Có phải trong viện buồn quá không? Lại đây uống trà ướp lạnh đi, trời nóng phải cẩn thận một chút, không thì hại đến thân thể.” Vừa nói vừa dắt tay Điệp Y đến chỗ mình ngồi.

Điệp Y giữ tay Cổ Hạo Nhiên lại, trao lá thư bồ câu mang đến cho Cổ Hạo Nhiên. Cổ Hạo Nhiên hơi nhú mày mở thư, vừa xem xong mặt liền sầm xuống. Cổ Chấn thấy tình hình có vẻ không ổn, bèn đứng dậy hỏi: “Hạo Nhiên, có chuyện gì?” Chuyện khiến Cổ Hạo Nhiên biến sắc cũng không phải chuyện dễ gặp.

Cổ Hạo Nhiên vò nát lá thư trong tay, thâm trầm nói: “Ba thuyền trở một trăm ba mươi vạn tạ lương, ba thuyền trở một trăm mười vạn tạ muối nộp thuế, đến Quan Châu gặp gió lốc, thuyền chìm hết, lương muối và thủy thủ đoàn đều mất trắng.” Tin dữ bỗng chốc ập đến, mọi người ai nấy đều sửng sốt.

Cổ Hạo Dương kích động đứng bật dậy nói: “Không phải tất cả đều là lương, muối để nộp thuế vào quốc khố sao? Thời hạn chỉ còn hai mươi ngày nữa, chiếu theo luật lệ, nếu nộp chậm chưa biết chừng còn bị tịch biên tài sản. ”

Cổ Hạo Ảnh căng thẳng lắm bầm: “Tại sao có thể bất ngờ xảy ra chuyện lớn như vậy nhỉ? Năm nay kì hạn đã ngắn hơn năm ngoái, nghe đồn tiền phạt còn cao hơn rất nhiều.”

Cổ Hạo Viễn trầm ngâm ngẫm nghĩ, là người điềm đạm nhất trong mấy anh em, hấn hiểu rằng trước mắt chưa thể truy cứu trách nhiệm, nghĩ phương án giải quyết tình hình mới là việc cấp bách hơn cả, bèn nói: “Hai mươi ngày tới liệu có đủ thời gian để thu gom được một trăm ba mươi vạn tạ lương thực và muối không? Nếu không quá muộn so với hạn, ta có thể đến chỗ Thượng Thư Bộ Hộ thương lượng với ông ta, dù không thể đảo ngược tình hình nhưng ít ra sẽ không bị khép tội lớn.”

Cổ Hạo Dương đánh mắt sang phía Cổ Hạo Nhiên. Lương thực và muối ăn là hai nhu yếu phẩm hàng đầu ảnh hưởng đến dân sinh, trước đây hạng mục này vẫn do Cổ Hạo Nhiên phụ trách. Tuy nhiệm vụ hiện giờ không còn là của hấn, nhưng xét về kinh nghiệm thì Cổ Hạo Nhiên vẫn là người thông thạo nhất. Trong lúc ấy, Cổ Hạo Nhiên đắm chiêu suy nghĩ, đi lại vài bước trong đại sảnh, tính toán một hồi liền lắc đầu nói: “Một trăm ba mươi vạn tạ lương thực này trung tập từ Khúc Châu, Dịch Châu, Thanh Châu. Hiện giờ trong kho hàng của ba châu, lương thực còn lại chỉ đủ để cung cấp cho bản địa, không thể điều thêm được nữa, mà ở các châu khác ta đã xuống ấn định sản lượng bán ra từ đầu tháng, bây giờ nếu điều chỉnh lại, nhanh nhất cũng chỉ xuất ra được bảy mươi vạn tạ lương thực đang trữ trong kho, còn sáu mươi vạn nữa phải mất công gom góp mới có, hai mươi ngày là thời gian rất gấp.

Còn một trăm mười vạn tạ muối kia lấy từ Phong Châu, Hoa Châu, Thương Châu. Cả vương triều Thánh Thiên chỉ có ba châu này sản xuất muối, theo phỏng đoán của ta, vào thời điểm này thì trong kho có thể còn khoảng chín mươi vạn tạ, còn hai mươi vạn nữa đành phải điều từ nguồn tồn kho tại các châu khác. Hiện tại nhu cầu mua lương thực của dân chúng đang rất lớn, nên về cơ bản thì phải đi hết bảy tám châu mới huy động được đủ lượng cần thiết.”

Cổ Hạo Dương và Cổ Hạo Thanh nói ngay: “Vậy chúng ta sẽ lập tức truyền lệnh xuống các châu nay yêu cầu hạn chế bán ra, có thể điều động bao nhiêu lập tức điều động ngay.”

Cổ Hạo Danh cũng vội vàng nhận việc: “Ta sẽ đi tập hợp lương thực và muối, được chừng nào hay chừng ấy.”

Từ đầu Cổ Ly chưa một lần lên tiếng, nghe vậy bất thần xen vào: “Guột đã, Tiểu Lục, người muốn xử lí chuyện này như thế nào đây?” Câu hỏi này

khien Cỏ Chấn vốn có tình im lặng để quan sát phải giật mình nhìn Cỏ Hạo Nhiên, lòng cũng hơi hồi hộp chờ đợi một câu trả lời thuyết phục từ hần. Mấy anh em Cỏ Hạo Dương cũng thôi bàn luận, xoay người về phía Cỏ Hạo Nhiên. Bước chân Cỏ Hạo Nhiên đã ra đến cửa, cũng dừng lại.

Cỏ Hạo Nhiên nhìn một lượt qua Cỏ Ly và Cỏ Chấn, hần biết hiện giờ đã không còn là thời điểm cần nhún nhường khách khí nữa, lập tức phản công: “Đại ca và nhị ca đi thu gom lương thực tồn kho và muối, tam ca và ngũ ca đến các châu gần nhất thống kê toàn bộ số lương thực chưa bán ra, tứ ca ở nhà làm trung gian phối hợp tác chiến, ta sẽ cùng Diệp Y đi Quan Châu điều tra chuyện này, trên sáu chiếc thuyền kia là hàng trăm thủy thủ, không thể nhắm mắt làm ngơ. Còn cha, cha hãy đến chỗ các quan viên bộ Hộ xem có dàn xếp được việc gia hạn nộp thuế hay không, hoặc không chúng ta phải cố gắng giảm mức phạt xuống thấp nhất. Tiêu thức còn nhiều việc bề bộn, việc này cứ để chúng ta lo.”

Chỉ trong nháy mắt, sự việc đã được Cỏ Hạo Nhiên phân tích rạch ròi, thấu triệt, mệnh lệnh ban ra không một chút nhầm lẫn. Cỏ Chấn và Cỏ Ly liếc nhìn nhau, chậm rãi gật đầu. Hai anh em Cỏ Hạo Dương, Cỏ Hạo Viễn cũng trao đổi một ánh mắt tán đồng.

Cỏ Hạo Thanh nghe phân công nhiệm vụ thì lớn tiếng nói: “Ta sẽ đi Quan Châu, ngươi hãy ở nhà điều phối công việc, đây là nhiệm vụ của đương gia, chỉ có ngươi làm mới hợp lí.” Dừng ở vị trí trung gian để tiếp ứng tuy là nhiệm vụ đòi hỏi sự khéo léo, nhưng cũng là nhiệm vụ nhẹ nhàng nhất. Trái lại, việc tiếp cận biến cố là một vấn đề phức tạp gặp nhiều lần.

Cỏ Hạo Nhiên nhướn mày nhìn Cỏ Hạo Thanh, khuôn mặt biểu lộ một nét nghiêm nghị chưa từng thấy: “Ngươi thông thạo Quan Châu được bao nhiêu phần? Mấy năm vừa qua đã từng đến đây chưa? Phong thổ nơi ấy ngươi biết không? Không biết phải không, không biết thì đừng có tranh cãi ở đây, lo việc của mình cho tốt đi, nếu để đình trệ, đừng trách ta lúc về nhà không nề mặt ngươi.”

Cỏ Hạo Thanh nghe vậy cũng tự ngẫm lại, hiểu biết của bản thân về Quan Châu chỉ là từ sách vở mà ra. Thêm vào đó, việc buôn bán của hần trong nhiều năm qua cũng chưa từng đã động gì đến địa phương này nên hần càng không có cơ hội tìm hiểu thêm. Nay cả một đoàn thuyền buôn lại toàn là người, của từ Quan Châu mà ra, muốn đến đó trấn an dân tình không phải việc đơn giản. Nhưng cũng bởi vậy mà hần muốn nhận nhiệm vụ này, hần không muốn mình nhàn rỗi trong khi mọi người phải tất bật, ngoài ra còn vì Cỏ Hạo Nhiên, hần không muốn em trai vừa phải bôn ba đường trường đã lại vất vả một chuyến nữa. Cỏ Hạo Nhiên quan tâm đến hần, sao hần có thể không lo nghĩ cho Cỏ Hạo Nhiên được. Ấy thế nhưng khi chứng kiến phong thái uy nghiêm không gì sánh kịp của Cỏ Hạo Nhiên, Cỏ Hạo Thanh lập tức nhận ra, người đang nói chuyện với mình đã không còn là người anh em ngày thường, mà chính là chủ nhân của Cỏ gia. Một khi đã đứng trên lập trường ấy để bàn chuyện gia sự, mệnh lệnh của đương gia trở thành bất khả kháng.

Cỏ Hạo Nhiên thấy Cỏ Hạo Thanh không còn ý kiến nữa thì quay sang nói với Minh Thanh: “Khẩn trương cắt đặt người và thuyền, chúng ta phải xuất phát ngay lập tức, không thể chần chừ.” Minh Thanh dạ một tiếng rồi cấp tốc rời khỏi đại sảnh. Liền sau đó, bốn anh em Cỏ Hạo Dương, Cỏ Hạo Viễn, Cỏ Hạo Danh, Cỏ Hạo Ảnh cũng nhanh chóng thu xếp lên đường. Cỏ Hạo Nhiên nín tay Diệp Y nói: “Để Băng Kỳ lại với cha và tứ ca, mất xích liên lạc này của Nguyệt đường không thể thiếu.”

Diệp Y nghiêng đầu ừ một tiếng, Băng Kỳ vốn định bước ra cửa liền quay trở vào nghiêm lệnh. Lúc ấy Cỏ Hạo Nhiên mới gật đầu, kéo tay Diệp Y cùng nhau ra khỏi cửa. Cỏ Chấn nghiêm giọng nói: “Hạo Nhiên, việc gì nên làm thì cứ làm, ta tin ở con.”

Thái độ của Cỏ Ly cũng nghiêm túc hiếm thấy, hần dặn dò: “Hành sự phải hết sức cẩn thận, nhất định không được để dân chúng kích động, cho dù không trấn an nổi đi chăng nữa cũng phải cố mà giữ yên. Ta còn một ngày hội nữa muốn chơi vui vẻ, chờ các ngươi về đây.” Cỏ Hạo Nhiên nghe dặn, kiên định gật đầu, cùng Diệp Y khấn trương rời đi.

Trên bến Phần Châu, thuyền bè của huynh đệ Cỏ gia chia làm ba hướng cùng nhau xuất phát. Lần này Cỏ Hạo Nhiên không dùng đến chiếc lâu thuyền trắng thường ngày nữa (*). Bởi tuy nó là một con thuyền đẹp, nhưng tốc độ lại quá chậm. Tin tức từ Quan Châu truyền về đã mất ba ngày trời, hiện tại dù có đi ngày đêm cũng phải thêm bảy ngày nữa mới tới nơi, đến lúc ấy còn e việc xấu đã xảy ra rồi. Nếu dùng lâu thuyền, cái hạn mười ngày đây là không thể kịp, cho nên Cỏ Hạo Nhiên chỉ chọn một con thuyền bình thường, dẫn theo nhóm Phong và Lâm Dã cả thảy chín người lên đường trực chỉ Quan Châu.

(*) cái thuyền chõr vợ áy

Thuyền vừa rời địa phận Phần Châu đã rẽ theo một tuyến đường an toàn Diệp Y chưa từng biết. Chẳng mấy chốc, không gian bao quanh đã được phủ ngập một màu xanh mênh mang sóng nước. Diệp Y ngạc nhiên khi thấy bốn bề vắng tanh, không một bóng núi hay một thành trấn nào hiện ra, chỉ có chân trời xa tít tắp. Nàng hỏi: “Sông này tên gì vậy?”

Cỏ Hạo Nhiên đang xem sổ sách, không ngẩng lên, đáp: “Đây không phải là sông, chúng ta đã ra biển rồi. Quan Châu cách Phần Châu rất xa, đi trong đất liền sẽ quá chậm nên thuyền phải vòng ra biển, đi đường tắt mới rút ngắn được thời gian.”

Diệp Y nghe Cỏ Hạo Nhiên giải thích, ngắm nhìn cảnh biển trời hòa quyện. Chợt thấy xa xa một dải núi xanh mướt thoát ần thoát hiện, nàng lấy làm lạ nhưng cũng không để ý nhiều.

Ngày đêm đi không ngừng nghỉ, thẳng một mạch đến ngày thứ ba, thuyền cập bến Thường Châu, đoàn người mới dừng lại tiếp thêm lương thực, nước ngọt. Diệp Y dạo một vòng quanh bến, bí mật đặt bàn tay đeo chiếc nhẫn của Nguyệt chủ Nguyệt đường lên vai. Lập tức, trong đám đông có một người tách ra, bước đến trước mặt Diệp cúi đầu chào. Cỏ Hạo Nhiên thấy Diệp Y gật đầu với người đàn ông kia thì hơi sững sờ.

Tướng mạo người kia thoạt nhìn khá bình thường, anh ta chỉ liếc nhìn Cỏ Hạo Nhiên trong tích tắc rồi nói thẳng: “Nguyệt chủ, tin tức đến ngay sáng nay, tình hình Quan Châu hiện tại rất phức tạp. Người nhà thủy thủ đang đổ đến các cửa hiệu của chúng ta để gây rối, các chủ buôn đều đã ra tay, nhưng sự việc càng ngày càng vượt tầm kiểm soát, khó lòng cầm cự được lâu.”

Diệp Y ừ một tiếng, nhú mày: “Người không phải do bọn ta giết, nào loạn cái gì?” Ngày trước trong đại sảnh nghị sự, nghe Cỏ Hạo Nhiên nói sự tình sẽ

rất rắc rối, Diệp Y vẫn tưởng bọn họ chỉ gặp khó khăn trong việc huy động muối và lương thực, bây giờ mới biết rắc rối không nằm ở đó, mà nằm ở chính những gia đình có người bị nạn tại Quan Châu.

Cổ Hạo Nhiên nói với nàng: “Ở điểm này nàng chưa hiểu hết. Những thủy thủ đó đều đã kí kết một thỏa thuận với Cổ gia, trong đó có nói rằng nếu trong thời gian làm việc với Cổ gia họ phải chịu thương tổn thì người chịu trách nhiệm sẽ là chúng ta. Hiện giờ nhiều người vì làm việc cho chúng ta mà chết như vậy, lẽ tất yếu mọi chuyện sẽ đổ lên đầu bọn ta. Thêm vào đó, vì mấy chủ tiệm muối, lương gia đều không đủ quyền hạn để giải quyết ổn thỏa cho người bị nạn nên thân nhân của họ mới làm ầm lên như vậy. Cũng chính vì thế, chúng ta không còn cách nào khác là phải đến Quan Châu làm sáng tỏ nguyên nhân.”

Diệp Y à một tiếng, việc thuê mướn này nghe chừng vẫn còn nhiều điều chưa rõ ràng. Người đàn ông kia thấy Cổ Hạo Nhiên đã giải thích xong thì nói tiếp: “Phó chủ truyền lời, tin tức đã được thông báo đến tất cả các chương quầy ở các châu, những kho hàng lớn đã báo đóng cửa, dừng việc bán hàng ra. Lượng hàng còn lại trong kho hiện vẫn đang được kiểm kê, việc trưng tập cũng được tiến hành rất thuận lợi, Nguyệt chủ và thiếu gia không cần lo lắng.”

Cổ Hạo Nhiên gật đầu: “Tốt, người hãy truyền tin về, chúng ta đã đến đây an toàn, việc Quan Châu ta sẽ giải quyết nhanh chóng.”

Người kia thấy Cổ Hạo Nhiên có ý định đưa Diệp Y đi thì bước tới chắn đường mà nói: “Theo tin tức từ phía Quan Châu, đã nhiều ngày nay hải vực các vùng phụ cận gió rất mạnh, biển động không ngừng, nếu tiếp tục đi đường biển thì rủi ro sẽ rất cao, Nguyệt chủ và thiếu gia nên quay về đất liền thì hơn, đường sông trước mắt vẫn gió êm sóng lặng, không có gì nguy hiểm.”

Cổ Hạo Nhiên ngẫm nghĩ một chút, đáp: “Đi vào đất liền tuy an toàn nhưng quá chậm vì phải vòng xa hơn nhiều. Chúng ta sẽ vẫn đi đường biển, tin tức kia truyền đi từ một hai ngày trước, đến giờ chưa chắc đã còn chính xác. Việc đã rất gấp rồi, không nhanh thì hỏng. Nhưng nếu đã thế thì Diệp Y, nàng hãy dẫn theo Hồng Tịnh và Lâm Dã đi đường sông, như vậy sẽ an toàn hơn.”

Diệp Y thấy ánh mắt Cổ Hạo Nhiên tỏ ý quan tâm thật lòng thì chẳng nói chẳng rằng, quay lưng đi thẳng về phía thuyền đậu. Hồng Tịnh đứng đằng sau nói với Cổ Hạo Nhiên: “Thiếu gia, người còn không biết tính tình chủ nhân sao, chủ nhân nếu đã không muốn đi với thiếu gia thì còn mất công đến tận đây cùng người làm gì, lãng phí mấy ngày đêm mệt mỏi.” Dứt lời cười khê khàng, nhanh chân đuổi theo Diệp Y.

Cổ Hạo Nhiên nhìn theo bóng Diệp Y, miệng nhếch lên cười, phất tay một cái với người truyền tin rồi vội bước đi theo Diệp Y. Chưa tin tưởng nhưng vẫn coi như bạn bè, thật tình mà nói thì không tệ.

Hai ngày kế tiếp thuyền nhỏ thuận gió, xuôi dòng nước đi càng nhanh hơn, trong hai ngày đã vượt một quãng đường mất ba ngày bình thường. Minh Thanh mừng rỡ nói: “Mấy ngày nay trời đều giúp ta, thật tốt quá đi.”

Phong nhìn ráng hồng rực trời tây, gật đầu tán thành: “Nếu gió vẫn cứ như hai ngày vừa rồi thì chỉ một ngày nữa chúng ta sẽ tới nơi.”

Liễu bện giúp đỡ nhà dò lái thuyền cũng nói: “Tiết kiệm được bao nhiêu thời gian hay bấy nhiêu.”

Diệp Y đứng mũi thuyền nhìn về phương xa, hơi lạnh của gió biển rì rào quanh nàng, man mát. Bất chợt nàng nghe người chưa rời mình một tấc, Hồng Tịnh, cất giọng ngờ vực: “Chủ nhân, hôm nay thật cổ quái.”

Diệp Y ngăn người, quay lại hỏi: “Cổ quái như thế nào?”

Hồng Tịnh hít sâu một hơi nói: “Hồng Tịnh từ nhỏ đã là dân miền biển, việc khí hậu cũng có hiểu biết. Gió hôm nay rất lạ, đúng ra thời tiết này gió không thổi như vậy. Theo phỏng đoán của Hồng Tịnh, rất có thể sắp có bão.”

Diệp Y biết thời tiết trên biển biến đổi chỉ trong chớp mắt, hỏi lại: “Thật sao?”

Hồng Tịnh bước đến bên mạn thuyền, nhìn kĩ nước biển rồi gật đầu nói: “Ta cảm thấy chắc chắn là như vậy.”

Lâm Dã đứng cạnh đó lập tức hô lớn: “Nhà dò, mặt biển có gì bất thường không? Có dấu hiệu nào của bão không vậy?”

Người đàn ông trung niên đứng cuối thuyền cười hơ hớ nói: “Không đâu, không đâu, mặt biển như thế này là rất bình thường, với ngọn gió này chúng ta nhất định sẽ đến Quan Châu sớm hơn dự kiến. Các vị xin hãy yên tâm, tuyệt đối không có vấn đề gì đâu, ta đã buôn trải trên biển này mười năm, không có lí gì lại nhầm lẫn. Các vị hãy an tâm đi thuyền đi.”

Lâm Dã và Diệp Y nghe xong liền quay sang nhìn Hồng Tịnh. Hồng Tịnh đỏ mặt nói: “Chỉ là phán đoán thôi, nhưng thật sự Hồng Tịnh thấy mặt biển có vấn đề, có thể kinh nghiệm của ta không bằng nhà dò vì ta không đi biển nhiều, nhưng ta nghĩ cẩn thận vẫn hơn, Hồng Tịnh không bao giờ làm điều có hại cho chủ nhân.”

Diệp Y lặng lẽ suy tính một lúc, lạnh lùng nói: “Tìm một chỗ dừng chân, tối nay ở lại đó.”

Nhà dò ngăn người nói: “Phu nhân, đoạn đường này không có một bến nào cả, chỉ có thể đẩy nhanh tốc độ đi hết đêm nay, đến khoảng trưa mai mới gặp một bến thuyền để nghỉ.”

Diệp Y nghe vậy thì nhẩn mặt, Cổ Hạo Nhiên ngồi trong khoang thuyền nghe loáng thoáng cuộc đối thoại bên ngoài liền chui ra hỏi: “Làm sao vậy, có vấn đề gì ư?”

Điệp Y liếc nhìn hán một lúc, khề lắc đầu. Nếu đã không dừng lại được thì nói nhiều cũng vô ích, chỉ tỏ khiến người ta lo lắng. Cổ Hạo Nhiên thấy Điệp Y im lặng thì bước đến tựa vào lan can gọi chuyện phiếm với Điệp Y, dĩ nhiên, vẫn là hán nói Điệp Y nghe.

Đêm xuống, những đợt gió hiền hòa từ buổi chiều vẫn không ngừng thổi căng cánh buồm. Nhưng chỉ trong chốc lát, gió đột nhiên tốc lên thành những đợt cuồng phong, âm thanh gầm gào khuấy động trời đất. Gió mạnh như lốc cuốn thổi tạt cả thuyền bè. Không bao lâu, cơn mưa ập xuống, thoát đầu mưa còn dè dặt, nhưng chưa đầy một khắc đã đổ xuống hối hả, nước quật chan chất trên mặt biển.

Điệp Y từ lúc được Hồng Tịnh cảnh báo luôn tỉnh ngủ, gió vừa nổi lên nàng đã nhận ra, vội vào phòng ngủ gọi Cổ Hạo Nhiên dậy thì vừa hay Cổ Hạo Nhiên cũng đã tỉnh dậy. Nàng lạnh lùng nói: “Có khả năng là bão.”

Cổ Hạo Nhiên nghe vậy lập tức tỉnh táo hẳn, lại thấy Điệp Y bước đến nắm chặt tay hán nghiêm túc nói: “Cầm cho chắc, bằng không chết đừng trách ta.” Cổ Hạo Nhiên còn chưa kịp ngạc nhiên mừng rỡ thì mưa gió đã ập tới. Mặt biển sục sôi mãnh liệt, cơn thuyền nhỏ chao đảo trên từng ngọn sóng. Thủy thủ và lái thuyền dù có sự trợ giúp của Liễu và Hồng Tịnh cũng khó lòng chống đỡ được tiếp.

Điệp Y kéo Cổ Hạo Nhiên ra ngoài, biển khơi vây quanh họ đen thăm thẳm, không một tia sáng. Mưa quất vào da thịt đau đینگ. Một trận gió xoáy thốc tới làm Điệp Y mất đà ngã chúi về phía sau. Cổ Hạo Nhiên nhanh như cắt bám chặt lấy khoang thuyền, đỡ lấy Điệp Y, che chở nàng trong lòng ngực của mình.

“Chủ nhân, bão đến rồi, người ở đâu?” Hồng Tịnh thấy thuyền đã không thể giữ được, bèn giao cả lại cho thủy thủ, bám theo Phong lần đường ra phía mũi thuyền.

“Ồ đây.” Trời tối đen như đêm ba mươi, xòe tay không thấy ngón, gió càng lúc càng sắc nhọn, từng đợt vụt qua như cắt da cắt thịt. Tiếng người hô trong đêm đen bị tạt đi như chiếc lá, Điệp Y mất một lúc lâu mới nghe được Hồng Tịnh gọi mình. Trong làn mưa, loáng thoáng những tiếng gọi mật mờ, nhàu nát của Phong và những người khác.

Như thể cơn khôn xoay chuyển, nhật nguyệt mờ lòa, một cõi trời đất xoay vần quanh trận mưa bão dữ dội thét gào. Thuyền con như mảnh lá cây, ba chìm bảy nổi giữa phong ba bão táp quay cuồng. Sóng thần từng đợt từng đợt bủa vây, quãng con thuyền lên đến chạm gầm trời rồi lại hất trở xuống.

Két, két, tiếng những tấm gỗ bị xoắn vặn truyền đến dồn dập, Điệp Y giữ chặt đầu Cổ Hạo Nhiên hét lên: “Bám chặt, không được thả tay.” Dứt lời cầm tay Cổ Hạo Nhiên quàng quanh eo, Cổ Hạo Nhiên lập tức ôm chặt lấy nàng. Điệp Y khấn trương rút đao chặt một đoạn gỗ lớn từ thành khoang thuyền, giữ thật chắc. Trong nháy mắt, đột nhiên Điệp Y phát giác hai cánh tay vội vàng bám lấy hai người hợp thành một nhóm. Điệp Y và Cổ Hạo Nhiên còn chưa kịp nhận ra là ai, bên tai đã nghe ầm một tiếng nổ vang trời, tiếp đến là cái lạnh xuyên thấu tim gan ủa vào khoang. Con thuyền trong cơn bão đen tối vỡ tan tành.

Bạn đang đọc truyện *Gia Có Điều Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 58: Tiên cảnh

Nóng. Hệt như đang nằm trong lò lửa. Đầu đau như búa bổ, Điệp Y mờ mịt mờ mắt ra. Tít trên cao là bầu trời xanh ngắt, lửng lơ mây và mặt trời thì đỏ gay. Nhận thấy cảm giác bồng bềnh trên sóng đã không còn, Điệp Y bèn thử cử động cơ thể đau nhức, ngẩng đầu nhìn bốn phía xem mình đang ở đâu.

Đập vào mắt nàng là một bãi biển hoang sơ tiêu điều, sát mép nước lờm lờm những tảng đá lớn, còn trên bờ toàn là đá vụn, hèn gì khiến người ta ê ẩm khắp mình mẩy. Từng đợt sóng vurun dài mỏng như thể muốn ngón tròn cả bờ biển, nện ầm ầm trên dải đá ngăm đen trù trù, nghe mà lạnh sống lưng. Phóng tầm mắt ra sau, phía sau lờn nhồn đá, sâu trong đất liền vẫn là một vùng núi đá sừng sững đen sì. Mặc dù đang buổi ban ngày, nắng chói bóng nhưng hoàn toàn không thấy cảm giác ấm áp mà chỉ tăng thêm sự lạnh lẽo tịch mịch của núi đá.

Điệp Y sau khi quan sát xung quanh, vận sức định đứng lên thì cảm giác bên hông có lực níu lại làm nàng không ngồi dậy nổi, lúc này Điệp Y mới phát hiện Cổ Hạo Nhiên đang nằm bên cạnh. Mặt Cổ Hạo Nhiên tái nhợt, miệng khô khốc hé mở nhưng cứng đờ, chẳng còn dáng vẻ oai phong tiêu sái thường ngày. Thế nhưng một tay hán vẫn quàng chặt quanh eo nàng, một tay bám chặt khúc gỗ, ngay cả khi mê man bất tỉnh cũng quyết không chịu buông tay. (phủ quá, nhìn hết mây trời sông nước rồi mới thêm nhìn đến chồng =))

Điệp Y hơi nhíu mày nhìn Cổ Hạo Nhiên, trong đầu chậm chậm hồi tưởng lại lúc nhảy ra khỏi tàu, may mắn nhờ một đoạn gỗ chặt từ thành khoang thuyền mới không bị chết đuối. Cả hai bám víu vào khúc gỗ, ba chìm bảy nổi lênh đênh trên biển mấy ngày, cũng vài lần mê man bất tỉnh nhưng khi tỉnh lại vẫn thấy chỉ thấy xung quanh mà muôn trùng sóng gió, sau đó lại là đi. Đến lúc này cũng không rõ là ông trời giúp nàng sống sót hay chính người bên cạnh đã cứu mạng nàng.

“Đây là nơi nào vậy?” Một giọng nói khàn khàn vang lên, Điệp Y bỗng thấy Cổ Hạo Nhiên mở to mắt nhìn nàng, ánh nhìn tràn đầy ấm áp, vui sướng và yên tâm. (vì em vẫn còn sống)

Điệp Y thân nhiên trả lời: “Đứng dậy đi, xem xem nơi đây là đâu.”

Cổ Hạo Nhiên vẫn ôm lưng Diệp Y, nhẹ nhàng ngồi dậy, nhìn quanh một vòng rồi ngạc nhiên nói: “Không biết, sao lại có nơi hoang vắng cổ quái như thế này? Bờ biển của Thánh Thiên không có nơi nào như vậy.” Nơi này toàn những tảng đá đen khổng lồ nằm rải rác, không khí âm u, hoang vắng rợn người.

Diệp Y gật đầu tỏ ý đã hiểu, Cổ Hạo Nhiên đỡ nàng đứng lên, nhú mày hỏi: “Bọn Phong và Minh Thanh đâu rồi?”

Diệp Y yên lặng không trả lời, khuôn mặt nghiêm túc của Cổ Hạo Nhiên lộ nét lo âu, gặp phải tình huống như thế này thật khó mà đoán được sẽ có điều gì xảy ra. Cổ Hạo Nhiên vô ý thức nắm chặt tay Diệp Y, trầm tư một lúc rồi nói: “Chết tiệt, sống phải thấy người, chết phải thấy xác, giờ lo lắng cũng không được gì, chúng ta đi quanh đây tìm xem sao, ta nhớ rõ là có hai người đã kéo chúng ta dạt vào đây, đi tìm xem họ ở đâu, biết đâu lại giúp ích được cho chúng ta.” Vừa nói vừa buông tay Diệp Y, uể oải đi về một hướng. Diệp Y cũng nhớ rõ trong lúc chìm nổi có hai người bắt lấy nàng cùng nhau trôi nổi trên biển, thấy Cổ Hạo Nhiên đi về một phía nàng quay đầu theo hướng ngược lại, bắt đầu rảo bước cùng tìm kiếm.

“Diệp Y, lại đây, bọn Hồng Tịnh ở trong này.” Diệp Y đi một vòng quanh bãi biển đó, đang muốn quay đầu trở lại thì nghe tiếng Cổ Hạo Nhiên gọi.

Lại gần đến nơi thì thấy Hồng Tịnh đang bám chặt lấy lưng Lâm Dã, trong tay Lâm Dã là một mảnh áo của Cổ Hạo Nhiên. Xem ra là Hồng Tịnh đã mang theo Lâm Dã cùng phu thê nàng trôi dạt vào đây. Lúc lâm nguy, sinh mạng chính mình còn chưa biết ra sao, làm sao có thời gian để ý đến người khác, nàng không nghĩ cậu nhóc Hồng Tịnh này đối với mình trung thành đến thế, lúc nguy nan vẫn không rời nửa bước. Nghĩ vậy Diệp Y liền ngồi xuống bên cạnh, nhẹ nhàng vuốt tóc Hồng Tịnh, nếu thật sự có lòng với nàng thì nàng tuyệt đối sẽ không bạc đãi bọn họ.

Tiếng gió thổi ào ào bên tai, Cổ Hạo Nhiên đem hai người đang mê man đặt nằm dưới bóng râm của một cây cổ thụ, rồi lại đi tìm thêm một vòng nữa nhưng không thấy ai, cả nhóm cận vệ dường như đã bốc hơi, tuyệt nhiên không thấy vết tích. Cổ Hạo Nhiên nhú mày nhìn nước biển một lúc lâu, hít sâu một hơi rồi đi về chỗ Lâm Dã và Hồng Tịnh đang nằm. Diệp Y đã bước xuống biển, chăm chú tìm xem có con cá nào không, quả thật là rất đói bụng, cả người rã rời, một chút hơi sức cũng không còn. Trong cái cảnh này đúng là có thực mới vực được đạo, muốn gì thì gì cũng phải ăn no cái đã.

Mồi lửa trên người đều bị ướt cả, tuy nhiên không có lửa cũng không phải vấn đề lớn với Diệp Y, nàng bắt được mấy con sò, giờ này có sò mà ăn là tốt rồi. Cổ Hạo Nhiên nhìn mấy con sò Diệp Y đưa cho, ánh mắt lộ vẻ bất mãn, nhưng rốt cục cũng vẫn phải ăn. Ăn rồi múc chút nước từ biển lên cho Lâm Dã và Hồng Tịnh uống, mỗi hai người khô nứt khô nẻ, hẳn là khát nước lắm. Cổ Hạo Nhiên bỗng thấy Diệp Y nhìn mình một cách kì lạ bèn hỏi: “Làm sao vậy?”

Diệp Y cũng không nói gì, tự nếm một chút nước Cổ Hạo Nhiên vừa mang vào, thấy không phải là nước mặn, nàng nhú mày nhìn ra biển, thăm nhủ, nơi này là đâu vậy, thật kì lạ, ngay cả nước biển cũng không giống như bình thường.

“Chủ nhân, chủ nhân.” Chợt tiếng gọi âm ỉ của Hồng Tịnh vang lên làm nàng bừng tỉnh, quay lại thì thấy Hồng Tịnh đang ôm đầu, mở to mắt nhìn nàng, thấy nàng quay ra thì mắt cậu ngời lên sự mừng rỡ: “Chủ nhân, đúng là chủ nhân rồi, Hồng Tịnh còn có thể nhìn thấy chủ nhân đúng là ông trời phù hộ, thật là quá tốt rồi.”

Cổ Hạo Nhiên đứng bên cạnh thò tay ra kéo Hồng Tịnh: “Người không thấy còn có ta đứng ở bên cạnh sao?”

Hồng Tịnh cũng không quan tâm mình đã trôi dạt đến chỗ nào, chỉ cần thấy Diệp Y là lòng cậu tung bừng vui sướng, vừa nhận nước Cổ Hạo Nhiên mang tới, cậu vừa cười hớn hở nói: “Nơi nào có chủ nhân nơi đó ắt có thiếu gia, có nhìn thấy hay không cũng đâu có sao, đằng nào hai người các người cũng không rời xa nhau”.

Hồng Tịnh nhìn xung quanh rồi hỏi “Nơi này là chỗ nào vậy?” Cổ Hạo Nhiên cũng lười tranh cãi với cậu, còn chưa kịp đáp lời thì Lâm Dã ho sù sụ mấy tiếng rồi cũng mờ mắt tỉnh dậy.

Diệp Y nhìn lướt qua hai người, nhẹ giọng nói: “Không biết, ăn trước đã, hiện giờ ai cũng đói bụng rồi.”

Hồng Tịnh cùng Lâm Dã vẫn còn đang uể oải, tựa lưng vào phiến đá nghỉ ngơi. Hồng Tịnh vốn sinh ở vùng biển cho nên đối với món sò sống cũng không phải chưa từng nếm qua, Lâm Dã thì hơi ngần ngại một chút nhưng sau đó cũng vẫn ăn hết. Cổ Hạo Nhiên ngồi một góc điều tức, Diệp Y cũng tựa vào tảng đá nhắm mắt tĩnh dưỡng. Trong giây lát cả bãi biển chỉ còn lại tiếng nhai sò của Lâm Dã và Hồng Tịnh.

Sau khi nghỉ ngơi một lúc, bốn người đứng lên tiếp tục tìm kiếm, khu vực bãi đá lồi chỏm này cũng không phải rộng lắm, ban nãy Diệp Y và Cổ Hạo Nhiên đã đi hết rồi. Lúc này, Diệp Y và Lâm Dã hợp thành một nhóm, Cổ Hạo Nhiên đi cùng Hồng Tịnh, hai nhóm một trước một sau cùng đi sâu vào phía trong đất liền.

Bốn người đi được khoảng nửa canh giờ thì thấy một vách đá nguy nga chắn trước mặt, mặt đá đen bóng, nổi lên những đường vân quanh co khúc khuỷu tựa như hàng nghìn con rắn nhỏ đang bò trườn trên bề mặt. Họ ngẩn ra nhìn nhau, rồi Diệp Y đi về phía bên trái, Cổ Hạo Nhiên đi về bên phải, một khắc sau, bọn họ lại trở về vị trí cũ. Hồng Tịnh hỏi: “Các người bên kia thế nào?”

Lâm Dã nhú mày lắc đầu nói: “Không có đường”

Hồng Tịnh lại hô lên: “Chúng ta bên này cũng không có, phía kia vách đá ngập trong nước biển, giống như một tấm bình phong che trước mặt vậy, không có một kẽ hở nào.”

Lời này vừa nói ra, bốn người đều lặng đi, Diệp Y nhìn trước mặt là vách đá bóng loáng cao chót vót, sau lưng là bãi biển hoang vu, thăm nghĩ chẳng lẽ cứ như vậy mà bỏ mạng nơi đây? Ở đây không cây cối, không hoa cỏ, không động vật, chỉ có toàn đá là đá.

Thấy Cổ Hạo Nhiên vẫn lẳng lặng không nói gì, Lâm Dã thắc mắc: “Thiếu gia, có phải người đã biết nơi này là đâu rồi không?”

Cổ Hạo Nhiên phóng tầm mắt ra vùng nước mênh mông xa xa, giọng nói trầm trầm mông lung: “Ta đang suy nghĩ chỗ này rốt cục là nơi nào? Bờ biển khắp Thánh Thiên vương triều ta đều đã đi qua, mà cho dù chưa từng tới đi nữa thì với vị trí của chúng ta bị đắm tàu, quanh vùng đó cũng không có nơi nào có đá ngầm, cho dù có bị trôi dạt cũng chỉ có thể trôi đến vùng phụ cận Thương Châu, nơi đó cũng không hoang vắng đến mức này. Rốt cục chúng ta đang ở đâu đây?”

Điệp Y nhú mày nói: “Hay là đã sang địa phận Ảnh Thúc?”

Cổ Hạo Nhiên còn chưa mở miệng thì Lâm Dã đã chen lời: “Nơi chúng ta đắm tàu và Ảnh Thúc là nằm ở hai hướng ngược nhau, dù có thể nào cũng không thể trôi đến Ảnh Thúc được.”

Cổ Hạo Nhiên gật gật đầu, quay lại nhìn vách đá sừng sững như thách thức, rung mình một cái, kiên quyết nói: “Nếu phía sau không có đường, vậy thì phải tìm cách vượt qua vách đá này, dù cho đằng sau có là thần hay là quỷ ta cũng phải vượt qua.”

Điệp Y nhìn ánh mắt kiên định của Cổ Hạo Nhiên nói: “Vậy làm thế nào để qua được?” Vách đá cao là một chuyện, vấn đề cốt yếu là từ mặt đất lên phía trên mười thước đều không có chỗ nào có thể mượn lực leo lên, ai có thể nhảy cao được mười thước. Điệp Y cho dù có lại được các kỹ năng như xưa chưa chắc đã có thể leo lên được, tình cảnh hiện tại đúng là lực bất tòng tâm.

Cổ Hạo Nhiên quan sát thật kỹ khối đá trước mặt, Điệp Y yên lặng không nói gì, cũng không tránh né bàn tay hấn đang cầm tay mình. Từ khi cùng nhau lênh đênh trên biển, thoát chết lên bờ, nàng cũng không cự tuyệt hấn như trước nữa, nàng cảm thấy nút thắt trong lòng có phần lỏng ra, dường như đã muốn tiếp nhận hấn, thừa nhận vị trí của hấn.

Một lúc lâu sau, bọn họ vẫn chưa nghĩ ra được cách gì giải quyết tình hình hiện tại, mà chỉ thấy cái đói lại đang đến, cồn cào gan ruột. Cũng may, ngoài sò ra còn có thêm vài loại cá, mặc dù không biết tên là gì, nhưng hương vị khá ngon, ăn xong còn đọng lại dư vị ngọt bùi, làm cho người ta sáng khoái vô cùng (phải chăng là cá hồi =)) thêm quá)

Cổ Hạo Nhiên trước kia còn chê cá sống, mấy ngày qua chẳng có gì bỏ vào bụng, giờ cũng ăn đến rạng rỡ mặt mày, tấm tắc khen ngon, hơn phân nửa cá bắt về đều bị hấn ăn sạch. Cũng may, Hồng Tịnh cũng là một tay sát cá, muốn ăn bao nhiêu liền có bấy nhiêu.

Ăn xong xuôi, sắc trời cũng dần tối, không khí vừa xong còn nóng bức, chớp mắt cái mặt trời lặn xuống liền lạnh buốt.

Hồng Tịnh không chịu nổi lạnh đã chạy sang cầu cứu Lâm Dã, hai người ngồi ôm nhau cho ấm. Cổ Hạo Nhiên nhìn Điệp Y mặt mày lạnh lùng đang ngồi dựa lưng vào tảng đá, miệng nhếch lên cười rất gian tà, bước tới vươn tay định ôm lấy nàng.

Điệp Y liếc hấn, lạnh lùng nói: “Làm gì vậy? Ta không lạnh.”

Cổ Hạo Nhiên nhún vai nói: “Người không lạnh, ta lạnh, ta sợ lạnh quá sẽ sinh bệnh, chi bằng người cho ta mượn ôm một lúc.” Vừa nói vừa sấn tới quần lấy Điệp Y. (vô sỉ, quá vô sỉ =))

Điệp Y nhú nhẹ lông mày, tuy vậy cũng không đẩy hấn ra. Hôm nay quả thật nàng đã quá mệt mỏi, bốn người bọn họ trôi dạt đến đây, chưa biết ngày mai sống chết ra sao, lúc này cần nhất là đồng tâm hiệp lực, nghĩ vậy nàng nhắm mắt lại, mặc cho Cổ Hạo Nhiên ôm mình.

Cổ Hạo Nhiên nhếch miệng cười mãn nguyện, hấn thực ra cũng không sợ lạnh, người hấn sợ sẽ bị lạnh là nàng. Mà với tính tình của nàng thì có làm sao cũng đừng hòng hé môi, bởi vậy hấn mới phải chủ động ra tay trước. Cổ Hạo Nhiên ngả đầu lên vai Điệp Y, hít hương thơm từ cơ thể nàng, lòng thầm ao ước giá mà thời gian ngừng trôi, cứ thế này mãi mãi cũng tốt, chẳng cần phải quan tâm đến thế sự tranh đấu, gia tộc tiền của, chỉ cần ôm người trong lòng, sống chết có nhau là mãn nguyện rồi.

Một đêm yên tĩnh, tuy rằng đang ở nơi xa lạ nhưng bốn người đều có năng lực thích nghi tốt, hoàn toàn chủ động kiểm soát tình hình, không hề tỏ ra kinh sợ, tất cả đều thoải mái như là đang nằm ngủ ở nhà mình vậy.

Màn đêm dần dần trôi đi. Khi Hồng Tịnh giật mình tỉnh dậy, Cổ Hạo Nhiên và Điệp Y vẫn đang ôm nhau ngủ. Thân mình nàng nằm gọn trong lòng hấn, đầu gối lên vai hấn, còn hấn nghiêng đầu chạm vào đầu nàng, ánh mặt trời rải nhẹ nhàng lên hai người, khiến Hồng Tịnh bất chợt cảm thấy khung cảnh trước mắt đẹp hoàn hảo như ảo mộng, ấm áp và dịu dàng.

Hồng Tịnh không nhịn được mỉm cười. Nhìn sang bên cạnh mình, Lâm Dã đã tỉnh, trên môi cũng là một nụ cười thư thái, ánh mắt ít biểu cảm thường ngày cũng trở nên triu mến hơn. Chủ nhân của bọn họ lúc này cứ như một đôi chim câu vậy, khiến người ta khó lòng nghĩ đến chuyện quấy rầy mộng đẹp của bọn họ.

Bình minh vừa lên, bốn người tỉnh lại, thu dọn hành trang rồi một lần nữa đi về phía vách đá màu đen. Gần đến nơi, Cổ Hạo Nhiên quay lại, ôm lấy Điệp Y, hôn một cái lên má nàng rồi mỉm cười nói: “Đứng đây chờ ta đón nàng nhé”. Dứt lời, lùi lại và bước lấy đà.

Điệp Y chỉ liếc nhìn hấn một cái, không nói gì đứng yên tại chỗ. Cổ Hạo Nhiên thấy nàng không có thái độ phản kháng lại cứ chỉ thân mật của hấn thì nhếch miệng cười cười, vui vẻ nhún chân hướng vách đá phóng tới. Thấy vậy, Hồng Tịnh kinh ngạc a lên, vách đá cao như vậy sao có thể dùng khinh công leo lên?

Điệp Y tập trung vào từng động tác của Cổ Hạo Nhiên, chỉ thấy hấn nhảy gần hết đà liền đập mạnh vào vách đá, nhảy mất lại vút lên vài thước, cứ như vậy từng bước leo lên được hơn mười thước. (tầm 10m ý).

Hồng Tịnh trầm trồ: “Công phu của thiếu gia tốt đến vậy ư? Thật đáng ngưỡng mộ.” Lời còn chưa dứt, đã thấy Cổ Hạo Nhiên bay người lên từ điểm cao nhất có thể, thân người trong khoảnh khắc lơ lửng giữa không trung, thể nhưng những cành cây mảnh mai ở đằng xa vẫn ngoài tầm với của hắn. Tức thì Diệp Y bước tới gần vị trí của Cổ Hạo Nhiên vừa tung mình bay lên, Lâm Dã cũng theo sát, chuẩn bị tư thế đón đỡ nếu Cổ Hạo Nhiên sảy chân.

Không ngờ Cổ Hạo Nhiên biết mình sắp rơi xuống, liền nghiêng rặng vổ một chường vào vách đá, tạo ra phản lực đẩy người lên cao một thước nữa, với tay túm lấy một bụi cỏ trên vách đá, đu người lên trên. Bụi cỏ leo tèo làm sao chịu được sức nặng của một người trưởng thành, lập tức bật tung rể, nhưng Cổ Hạo Nhiên nhanh tay hơn đã kịp chụp lấy một bụi cỏ khác, cứ như vậy dần dần tiến đến đỉnh vách đá.

Do vách đá quá cao, chẳng mấy chốc bóng dáng Cổ Hạo Nhiên biến mất, Diệp Y nhanh chóng lùi ra xa, quan sát đám cỏ rơi là tả xuống đất. Lâm Dã đưa tay lau mồ hôi vãi ra da trán, nói: “Sao thiếu gia lại liều mạng như vậy, làm chúng ta sợ chết mất, ngộ nhờ không vỡ được đám cỏ đấy thì thật nguy hiểm! Từ độ cao đấy mà rơi xuống, dù có đỡ được cũng khó tránh khỏi bị thương thể thảm.”

Hồng Tịnh tặc lưỡi xuyết xoa: “Chẳng phải ở Cổ gia, công phu của thiếu gia là yếu nhất sao? Như thế này mà còn yếu nhất thì không hiểu các thiếu gia khác còn thâm sâu đến mức nào? Xem ra bọn nha hoàn nói với nhau toàn chuyện nhảm nhí.”

Diệp Y thấy Hồng Tịnh ca ngợi công phu của Cổ Hạo Nhiên thì lạnh nhạt nói: “Tự mình biết là tốt rồi, không cần nói ra.” Tuy không biết vì sao Cổ Hạo Nhiên muốn che giấu võ học, nhưng nếu hắn đã muốn như vậy thì cũng không nên để lộ ra, Hồng Tịnh hiểu ngay ẩn ý của Diệp Y, lập tức nghiêm chỉnh nói: “Hong Tịnh đã biết.”

Ba người đứng ở dưới vách đá không ai nói với ai câu nào, Diệp Y và Lâm Dã đều là những người ít nói, Hồng Tịnh tuy mau miệng hơn nhưng vì không ai có hứng nói nên cậu cũng đành im lặng chờ tin tức của Cổ Hạo Nhiên.

Không bao lâu theo trên vách đá thông xuống một sợi dây kết từ những cành cây nhỏ, Diệp Y bèn bảo Lâm Dã và Hồng Tịnh đi trước, nàng là người cuối cùng nắm dây leo lên. Hai người công phu cũng không tồi, nhanh chóng leo lên trên. Lên đến đỉnh của tảng đá, Diệp Y bị Cổ Hạo Nhiên kéo lên ôm ghì lấy, ánh mắt hắn rạng rỡ tươi cười nhìn nàng.

Sau vách đá là cả một thế giới khác, đưa mắt nhìn ra xa chỉ thấy ánh sáng chiếu xuống thành từng mảng màu bạc, màu hồng, màu vàng lấp lánh trên cây cỏ. Xa xa có ngọn núi cao xanh biếc, có dòng suối mơ uốn lượn giữa lưng chừng trời. Dòng thác đổ xuống mặt hồ mà như đổ lên vòm trời trong vắt trên cao. Lại phóng tầm mắt, đồng cỏ mơn mơn như tấm thảm dày mịn trải mênh mang đến tận chân trời. Sắc xanh hài hòa của cảnh vật làm sáng bừng cả không gian vốn đã hội tụ hết thảy những gì mỹ miều, kì diệu nhất của cảnh quan, non nước. Bốn người đứng lặng đi hồi lâu, Lâm Dã nhin không được tán thưởng: “Nơi này chẳng khác nào chốn bồng lai tiên cảnh giữa nhân gian.”

Cổ Hạo Nhiên gật gật đầu nói: “Quả thật như thế, nếu có người thì tốt, chỉ sợ chẳng có ai ở quanh đây.”

Diệp Y cẩn thận đánh giá tình hình: “Nơi này khí hậu rất lạ kì, tại sao chỉ cách một tảng đá mà một bên là mùa xuân ấm áp, một bên là mùa hạ nóng cháy, không hiểu người sinh sống ở đây như thế nào.”

Hồng Tịnh đã sớm bị cảnh đẹp hấp hồn, mê mải ngắm nghía đến quên cả nói.

Bốn người sau một lúc suy nghĩ thì cũng bắt đầu xuống núi. Dọc theo con đường họ đi là hai hàng lê tươi tốt, hoa lê nở trắng đất trời, theo gió bay bay khắp bốn phía. Xung quanh ong bướm bay lượn từng đàn, khung cảnh rất đẹp nên thơ khiến lòng người thật sáng khoái, bao ưu tư muộn phiền bỗng rơi đầu mất, dường như chỉ còn lại sự vui vẻ, thanh thoi.

Cổ Hạo Nhiên vừa đi vừa nói: “Hiếm có khi nào gặp được nơi tuyệt vời như nơi đây, người ở nơi đây thật sung sướng.” Nói xong lại ôm lấy thắt lưng Diệp Y, nhẹ nhàng phui đi mấy cánh hoa vương trên bờ vai nàng. Diệp Y lạnh lùng liếc mắt nhìn Cổ Hạo Nhiên, không thèm nói gì, hờ hững bước tiếp về phía trước. (ó, ko gạt tay ra à)

Bốn người đi một lúc lâu mới ra khỏi rừng lê hoa ken đặc lối, lại gặp ngay một hồ sen vô cùng rộng lớn, nước hồ trong leo lẻo, lá sen xanh thăm rình rình trong gió, lấp ló đâu đây là những búp sen chum chim thẹn thùng. Không bao lâu, bọn họ phát hiện có vài người đang ngồi nói chuyện phiếm trong một cái đình cách hồ sen không xa.

Bốn người liền đi về phía nhóm người kia, thể nhưng Cổ Hạo Nhiên còn chưa lên tiếng, những người ngồi trong đình đã phát hiện ra, dường như tất cả đều ngạc nhiên trước sự xuất hiện của những vị khách lạ. Một người trẻ tuổi mặc áo xanh đứng lên, tỉ mỉ ngắm nghía bọn họ một hồi, mỉm cười nói: “Có bằng hữu từ phương xa tới, bắt diệc nhạc hồ.”

Bắt diệc nhạc hồ : Chẳng còn gì vui hơn

Cổ Hạo Nhiên lễ độ cười nói: “Quấy rầy các vị rồi.”

Người trẻ tuổi nhã nhặn trả lời: “Ồ nơi này đã lâu không gặp người nơi khác đến. Ta là Thanh Trúc, không biết các vị từ đâu đến? Quý tính đại danh là gì?”

Cổ Hạo Nhiên gật gật đầu nói: “Không dám, ta là Cổ Hạo Nhiên, vị này là thê tử của ta, hai người kia là gia đình của chúng ta. Chúng ta gặp phải bão lớn trên biển, thuyền bị đắm, lúc tình lại thì đã bị trôi dạt đến đây. Xin hỏi, đây là nơi nào?”

Người tên là Thanh Trúc cười nói: “Nơi này là Tinh Đảo, rất hân hạnh được đón tiếp các vị.” Y nói xong liền quay đầu nói với mấy người ngồi phía sau: “Các người đi thông báo cho đảo chủ đi, tối nay phải mở tiệc chiêu đãi mấy vị bằng hữu này thật linh đình mới được.” Những người kia gật đầu rồi lui xuống sắp xếp công việc vừa được phân phó.

Điệp Y vẫn không biểu lộ cảm xúc gì mặc dù người tên Thanh Trúc này nói chuyện rất dễ nghe, lại gần gũi thân thiện với bọn họ, từ đầu chí cuối nàng chỉ yên lặng nhìn y. Thanh Trúc cũng mỉm cười gật gật đầu với nàng. Lúc này quần áo trên người bọn họ đều tả tơi rách nát, đầu tóc mặt mũi bơ phờ lem lố, thành ra Thanh Trúc cũng không có ấn tượng gì đặc biệt.

Cổ Hạo Nhiên sau khi xưng tên thì cẩn thận quan sát phản ứng của Thanh Trúc, thế nhưng y trước sau đều chỉ khách khí mỉm cười. Ba chữ “Cổ Hạo Nhiên” ở Thánh Thiên hay Ảnh Thúc đều rất nổi danh, thế mà tên này lại chẳng có phản ứng gì, khiến Cổ Hạo Nhiên phải nhăn mày. Tuy thế hắn vẫn cười nói: “Chỉ là vài người đi lạc mà thôi, đâu cần phải bày tiệc làm gì».

Thanh Trúc cười, đưa tay ra làm động tác thỉnh: “Cổ huynh không cần phải băn khoăn, chẳng qua là mượn có để náo nhiệt một phen, đồng thời cũng giới thiệu Cổ huynh với mọi người trên đảo, sau này chúng ta có thể chung sống hòa thuận với nhau.”

Cổ Hạo Nhiên nhú mày nói: “Có thể làm quen với bằng hữu gần xa, Cổ mỗ cảm thấy rất vinh hạnh, ngặt nỗi, ta và thê tử còn có chuyện quan trọng cần làm ở quê nhà, sợ rằng không thể ở lại lâu được, còn phải nhờ Thanh huynh chỉ cho chúng ta đường ra khỏi đảo, sau này ta sẽ quay lại nói lời cảm tạ.”

Thanh Trúc khẽ cười nói: “Lời này nói ra e là quá sớm, bây giờ Cổ huynh cùng phu nhân hãy đi rửa mặt nghỉ ngơi, những chuyện khác để sau hãy nói.” Dứt lời nhiệt tình bước lên trước dẫn đường.

Thanh Trúc rõ ràng không muốn nói đến vấn đề đi khỏi đảo, dọc đường chỉ tập trung giới thiệu cảnh sắc hai bên đường, những người trên đảo nhìn thấy họ đi qua đều ngạc nhiên, chăm chú nhìn họ với ánh mắt khó hiểu.

Điệp Y vừa nghe Thanh Trúc và Cổ Hạo Nhiên nói chuyện vừa lưu ý quan sát bốn phía, chỉ nhìn thấy người dân trên đảo hoặc đang trồng trọt, hoặc tụ tập thưởng trà, hoặc bơi thuyền ngắm cảnh, tất cả đều cười nhìn bọn Điệp Y, hoàn toàn không bộc lộ cảm xúc gì, mặc dù có những người trong mắt ánh lên vẻ kinh ngạc, nhưng ẩn sâu trong đó lại có ý hứng thú, giữa suy nghĩ và nét mặt khác biệt rất nhiều.

Điệp Y quan sát người của Cổ gia đã lâu, khả năng phán đoán tiến bộ rất nhiều, vì thế chỉ liếc mắt một cái nàng phát hiện ngay ra ngay những người ven đường tuy chưa biểu lộ ra nhưng cũng không có ý che dấu bản chất bọn họ đều là người một nhà. Điệp Y giữ nét mặt bình thản, âm thầm lưu ý từng chi tiết nhỏ.

Trong số những người đang cày ruộng, có một người đàn ông tầm tuổi trung niên ngẩng đầu lên liếc trộm bọn họ rồi lại cúi đầu lui húi cày tiếp, nhưng Điệp Y đã kịp nhận thấy ánh mắt của người này đầy phẫn hận, bất mãn, còn có vẻ tuyệt vọng và đồng cảm với bọn họ. Trong một khoảnh khắc mà bộc lộ ra nhiều cảm xúc như vậy, khiến Điệp Y bất giác rung mình, đành giả vờ như không để ý đến hắn, coi hắn như không tồn tại.

Điệp Y quay sang nhìn Cổ Hạo Nhiên, thấy hắn cũng không có phản ứng gì, nhưng bàn tay lại siết chặt lấy tay mình, thật khó để hiểu hắn đã phát hiện ra chuyện gì, tuy thế năng cũng bắt đầu đề cao cảnh giác. Nơi này có lẽ không tốt đẹp như bề ngoài của nó.

Bạn đang đọc truyện *Gia Có Điều Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Nội bất xuất, ngoại bất nhập

Càng đi vào sâu trong đảo dân cư càng đông đúc. Đây quả thật là một nơi giàu có phồn hoa với những mái nhà làm bằng vàng, sáng lấp lánh dưới ánh mặt trời, làm cho người ta chói cả mắt. Hai bên đường có rất nhiều động vật nhỏ nhỏ, chúng hoàn toàn không sợ người lại, cứ chạy qua chạy lại, có con màu đỏ như lửa, có con màu trắng như tuyết trông rất đẹp mắt. Điệp Y cũng không biết đây là loại động vật gì, nhưng theo những tiếng tán thưởng của Hồng Tịnh đằng sau, cũng có thể đoán ra chúng đều là những vật quý hiếm.

Thanh Trúc vẫn đi trước dẫn đường, mỉm cười nói: “Trên đảo có rất nhiều vàng, cho nên có nhiều người lấy đất lên mái nhà, nhìn xa thì chói mắt thật nhưng trên thực tế cũng chẳng để làm gì.”

Cổ Hạo Nhiên thấy Thanh Trúc tuyệt không kiêng dè nói cho mình biết sự giàu có của đảo, trong lòng không thấy yên tâm mà ngược lại càng cảnh giác hơn, cười nói: “Cũng là sở thích của từng người mà thôi, thứ này không ăn được cũng không mặc được, lấy lên làm mái nhà cũng coi như có tác dụng tốt.”

Thanh Trúc nhú mày nhìn Cổ Hạo Nhiên, ánh mắt lộ vẻ tán thưởng cười gật gật đầu nói: “Nói hay lắm, Cổ huynh đây nếu không phải gia cảnh sung túc, thì hẳn là bậc cao nhà chí sĩ coi thường tiền tài.”

Cổ Hạo Nhiên cười ha ha nói: “Tiền bạc chính là tiền bạc, xem nó không có giá trị thì thấy nó vô dụng, mà coi trọng nó thì thấy nó đúng là thứ không thể thiếu, ta cũng chỉ là một người bình thường, sao có thể là cao nhà chí sĩ được.” Thanh Trúc có chút kinh ngạc nhìn Cổ Hạo Nhiên, nhưng rất nhanh lấy lại vẻ thản nhiên của mình.

Hòn đảo tuy không quá lớn nhưng họ đi mãi vẫn chưa tới nơi, trong khi sắc trời cũng bắt đầu tối dần. Không biết đã bao nhiêu giờ trôi qua, Thanh Trúc cuối cùng cũng nói một tiếng đến, Cổ Hạo Nhiên và Điệp Y được đưa đi rửa mặt, nghỉ ngơi, chờ đến tối cùng nhau mở tiệc.

Đưa bốn người đi rửa mặt xong, Thanh Trúc cũng không thấy đầu nữa, thay vào đó, một thiếu nữ duyên dáng bừng hoa quả đến, nhấn bọn Cổ Hạo Nhiên dứng trước trong lúc chờ đại tiệc, mọi người trên đảo cũng đang tập hợp tại đây, một khắc nữa sẽ bắt đầu tiệc tối. Cổ Hạo Nhiên cảm ơn cô gái rồi cho cô đi, sau mới nói với Diệp Y: “Nơi này rất kì lạ, lát nữa phải cẩn thận đề phòng, đặc biệt là Hồng Tịnh và Lâm Dã, các người cần chú ý theo sát ta và Diệp Y.”

Lâm Dã và Hồng Tịnh im lặng gật đầu, hai người đều thuộc dạng thông minh nhạy bén, đều ý thức được sự bất thường của hòn đảo.

Diệp Y nhú nhú mày nói: “Chúng ta có lẽ không nên đến đây.” Nàng đưa mắt nhìn xa xa, một mảnh màu sắc vàng óng ánh, nhìn xa còn tưởng là hoa, đến gần mới thấy là vàng là bạc, nàng thấy tình hình hiện tại không ổn, một bí mật mà không được che dấu e rằng không phải điều tốt lành.

Cổ Hạo Nhiên đồng tình với nàng: “Ta cũng thấy vậy, đêm nay chúng ta thử đi thám thính xem thế nào.” Vừa dứt lời thì nghe tiếng Thanh Trúc từ xa vọng đến, đã đến giờ mở tiệc ở trên đảo.

Cổ Hạo Nhiên và Diệp Y thay trang phục của cư dân đảo, sống vai nhau đứng ở một quảng trường rất to. Thực ra nếu gọi đây là một quảng trường thì chưa đúng lắm, đó là một khoảng sân lát đá rộng, trong sân người ngồi đông nghịt, quanh sân là những cây đuốc lớn chiếu rõ từng mặt người. Khi Cổ Hạo Nhiên và Diệp Y xuất hiện, bầu không khí ồn ã trong sân bỗng lắng xuống, trăm nghìn cặp mắt đều tập trung vào hai người, ánh mắt lộ vẻ kinh ngạc và rung động.

Cổ Hạo Nhiên và Diệp Y đứng bậc thang bước lên khoảng sân bằng đá, y phục tuy bằng vải thô nhưng không che nổi khí chất của hai người. Gió đêm nhẹ thổi, làm cho những sợi tóc của hai người bay bay, dưới ánh đuốc trông vô cùng phong tình, quyến rũ.

Cổ Hạo Nhiên nhìn lướt qua quảng trường tĩnh lặng, đưa tay ôm lấy thắt lưng Diệp Y (xác định chủ quyền biển đảo), miệng mỉm cười, ngẩng cao đầu bước về phía trước. Hồng Tịnh và Lâm Dã bám theo sát gót.

“Đảo chủ, vị này là Cổ Hạo Nhiên, còn đây là thê tử và hạ nhân của y.” Thanh Trúc dẫn bọn họ đến nơi liền giới thiệu cho đảo chủ biết.

Cổ Hạo Nhiên nhìn người được gọi là đảo chủ trước mặt mình. Người đàn ông đó tầm tuổi phải ngoài bốn mươi nhưng tướng mạo vô cùng nho nhã, khiến người ta liên tưởng đến một chàng thư sinh trói gà không chặt với một nụ cười đáng mến trên môi. Thế nhưng nếu nhìn kĩ sẽ thấy một luồng khí quý quyết phảng phất trong khoe mắt hắn, dường như chỉ cần một cái nhìn lơ đãng của hắn cũng khiến người đối diện run rẩy e dè. Rõ ràng, nếu lọt đi lọt mặt nạ hòa nhã kia, hắn sẽ lộ bản chất là một con quỷ gian xảo tàn ác.

Cổ Hạo Nhiên âm thầm đánh giá rồi lên tiếng: “Hạo Nhiên tham kiến đảo chủ.”

Đảo chủ cười nửa vò quan sát Cổ Hạo Nhiên, thấy Cổ Hạo Nhiên hành động tiêu sái tự nhiên, không có nửa điểm e sợ, liền phát tay nói: “Tiểu huynh đệ không cần khách khí, hiếm khi trên đảo có khách quý, cứ tự nhiên như ở nhà mình thôi.”

Cổ Hạo Nhiên cười nói: “Đảo chủ chu đáo rồi, Hạo Nhiên không dám trái lời.”

Diệp Y vừa nghe Cổ Hạo Nhiên nói chuyện cùng đảo chủ vừa quan sát người này, thấy hắn mặc dù đang tiếp chuyện Cổ Hạo Nhiên nhưng mắt lại thần nhiên nhìn mình, ánh mắt âm trầm không nhìn rõ cảm xúc, một ánh nhìn kì lạ, không phải ngắm nghía, không phải say mê, không phải rung động mà thâm sâu như một đầm nước phẳng lặng sâu không thấy đáy. Diệp Y không khỏi lạnh người vài phần, đảo chủ phát hiện nàng đang cảnh giác nhìn mình nhưng hắn cũng không tỏ thái độ gì, thong dong cười nói.

“Cổ huynh, xin lại đây để Thanh Trúc giới thiệu người với các huynh đệ khác.” Thanh Trúc nhiệt tình phát tay một cái, đám đông phía dưới ồ lên, rượu cũng được mang thêm ra. Cổ Hạo Nhiên cười cười bước đến, nhận lấy một ly rượu.

“Vị này là Cổ huynh đệ phải không, nào, lão Phong kính người một ly.” Người đứng gần nhất là một nam tử khoảng ba mươi tuổi, không đợi Cổ Hạo Nhiên đáp lời đã chủ động bước tới, hồ hởi đưa một ly rượu đến trước mặt Cổ Hạo Nhiên. Cổ Hạo Nhiên một tay vẫn đang ôm Diệp Y, tay còn lại không thể cầm một lúc hai chén bèn nhẹ nhàng ghé tai Diệp Y, giọng nói không lớn nhưng vẫn khiến vài người đứng bên cạnh nghe rõ: “Lão bà, hỗ trợ”. Diệp Y thu hồi ánh mắt đang đánh giá đảo chủ, xoay người nhìn về phía Cổ Hạo Nhiên, trong chớp mắt quan sát tình hình đang diễn ra rồi đưa tay tiếp nhận ly rượu.

Nam tử kia thấy vậy tỏ ra rất kinh ngạc, Cổ Hạo Nhiên uống cạn ly rượu Thanh Trúc mời lúc đầu, đưa chén không cho Diệp Y rồi lấy ly rượu nam tử kia vừa mời, cộng ly với hắn, uống cạn rồi nói “Ta và thê tử tuy hai mà một”.

Nam tử kia cười khê gật gật đầu nói: “Phu thê tình cảm thật tốt.” Vừa nói vừa liếc mắt nhìn Diệp Y, trong ánh mắt ánh lên vẻ kinh diễm cùng ngưỡng mộ, Diệp Y sắc mặt không đổi đứng ở một bên, không ngượng ngừng cũng không khiêm tốn, coi câu nói của hắn nhẹ như lông hồng, còn Cổ Hạo Nhiên cười nói: “Đó là đương nhiên” rồi dùng sức ôm Diệp Y chặt thêm một chút.

Bên này còn chưa nói xong thì bên cạnh lại có người chạy tới kính rượu, tiếp theo từng người từng người kéo đến, rõ ràng muốn chúc say Cổ Hạo Nhiên, xem tình hình này có lẽ nhiều năm trên đảo quả thật không có người tới, bữa tiệc này náo nhiệt một cách kì lạ.

Cổ Hạo Nhiên cũng không có tính toán gì, vẫn tươi cười tiếp rượu cùng mọi người, chén nào đến cũng uống cạn, làm toàn bộ người trên đảo phải bật ngón tay cái lên khen một câu “Hảo”, vài nữ hài tử cũng lộ vẻ mặt sùng bái và ái mộ vây quanh hắn, còn bên Diệp Y đã số là nam tử vây quanh, tuy nhiên Diệp Y đối với người đến kính rượu không nói lời nào, cũng không nhận rượu của họ, những ly rượu đó Cổ Hạo Nhiên đều uống thay nàng.

Qua một hồi kính rượu cùng người trên đảo, Cổ Hạo Nhiên đã đi được một vòng tròn quanh bàn tiệc lớn bắt đầu từ bàn của đảo chủ, trong lúc đó hắn vẫn ôm chặt Diệp Y, phía sau Hồng Tịnh và Lâm Dã một tấc cũng không rời làm thành một hàng bốn người cùng đến cùng đi.

Đảo chủ đứng ở trên cao quan sát hết thấy, trong mắt lóe lên một tia khó hiểu, rồi đưa mắt ra hiệu cho Thanh Trúc đang đứng bên cạnh, Thanh Trúc hiểu ý, nhẹ nhàng gạt đầu rồi ra ngầm phát tín hiệu cho nhóm người ngồi dưới, lập tức có một nam tử đứng lên, đi tới.

“Hai vị tiểu huynh đệ, đến đây, ta mời hai vị uống ly rượu.” Người kia chào hỏi Hồng Tịnh và Lâm Dã.

Hồng Tịnh cùng Lâm Dã từ đầu vẫn yên lặng đi theo Cổ Hạo Nhiên cùng Diệp Y, những người bên cạnh cũng mời rượu bọn họ, lúc này nghe thấy có người nói chuyện với bọn họ, Lâm Dã vẫn như trước không nói tiếng nào, Hồng Tịnh đưa mắt nhìn rồi từ chối: “Chúng ta không uống rượu, theo quy của chủ nhân, hạ nhân trong phủ từ nhỏ tới lớn đều không được uống rượu, nếu có ngày nào đó chủ nhân phát hiện trên người chúng ta có mùi rượu, sẽ không nói hai lời đuổi chúng ta ra khỏi phủ, chúng ta không muốn bị đuổi ra ngoài.”

Tên kia hơi ngần người, rồi mới nói: “Nơi này cũng không phải phủ nhà người, người sợ cái gì? Mà chủ nhân của người cũng đang uống kia, sẽ không để ý đến người đâu, đừng sợ, đến đây uống một chén đi.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Hồng Tịnh liền nhăn nhó, tỏ vẻ đáng thương: “Người tưởng thiếu gia không cần ta sao? Ta từ nhỏ đã theo thiếu gia, nếu thiếu gia không cần ta, ta sống cũng có ích gì, người, người không phải người tốt, muốn để thiếu gia đuổi ta đi.” Nói đến đây, đôi mắt cậu liền đỏ lên, ánh nước nhìn rất tội nghiệp.

Chàng trai kia ngó người ra, tự nhiên cảm thấy xấu hổ vô cùng, vội vàng đổ dành: “Đừng khóc, đừng khóc, ta chỉ sợ các người theo hầu chủ nhân từ nãy đến giờ bị mệt mỏi mà không dám nghỉ ngơi, được rồi, không uống, không uống.”

“Thanh Tuyết, sao người lại chọc cậu bé như thế? Nó khóc đến nơi rồi kia, lại đây, đừng khóc, ngồi cạnh tỷ tỷ ăn một chút nhé, đi theo thiếu gia các người làm gì, cứ ngồi đây cũng được.” Một cô gái xinh đẹp đứng bên cạnh chợt lên tiếng, cười dịu dàng với Hồng Tịnh.

Hồng Tịnh khịt mũi đánh rột một cái, lắc đầu cười đáp lời: “Nhà ta có quy củ, thiếu gia ở đâu chúng ta sẽ ở đó, nếu không vâng theo thì thiếu gia cũng không cần chúng ta nữa, tỷ tỷ, người thật tốt, ta cảm ơn thành ý của người.” Vừa nói vừa kéo Lâm Dã đi theo Cổ Hạo Nhiên, miệng cười nụ.

Có cô gái khác thấy vậy mới nói với Cổ Hạo Nhiên: “Ca ca, người cho phép bọn họ đi theo ta uống rượu được không?” Vừa nói vừa chỉ vào Hồng Tịnh và Lâm Dã.

Cổ Hạo Nhiên quay đầu nhìn thoáng qua Hồng Tịnh, hòa nhã nói: “Các người muốn uống đương nhiên không thành vấn đề, không cần hỏi ý của ta.” Nói xong lại quay ra tiếp chuyện người khác, tay vẫn ôm Diệp Y.

Cô gái kia mừng rỡ, hồ hởi đưa cho Hồng Tịnh một cái chén. Hồng Tịnh nhìn trần trời cô gái, đột nhiên hỏi: “Ta có đẹp không?”

Cô ta đầu tiên là ngần người, sau đó ngượng ngịu nói: “Đẹp.”

Hồng Tịnh tiếp tục nói: “Người có muốn mỗi ngày đều nhìn thấy ta không?”

Cô gái lại càng cúi gằm xuống nói: “Muốn.”

Hồng Tịnh bật cười, nghiêm túc nói: “Thiếu gia nhà ta là người rất tử tế, ngày nào ta cũng muốn nhìn thấy thiếu gia, nếu chỉ vì ta không tuân theo lễ lối trong phủ thì dù cho thiếu gia không phạt ta đi chăng nữa, lòng ta cũng thấy không vui. Nếu bây giờ ta nghe lời người chẳng phải thiếu gia sẽ đuổi ta ra khỏi nhà sao, thà ta để người giết ta còn hơn là để chuyện dấy xảy ra, cho nên ta tuyệt đối sẽ không vi phạm quy tắc trong phủ, bởi ta vẫn muốn tiếp tục hầu hạ thiếu gia và ta không muốn người phải làm người xấu, bằng không ta sẽ ghét người đấy.” Nói xong cậu tặng cô gái một nụ cười duyên rồi dặt tay Lâm Dã đuổi theo Cổ Hạo Nhiên và Diệp Y. Các cô nương nhìn nhau dờ khóc dờ cười, lắc đầu, ai bảo dụ dỗ trẻ con là dễ? Chiến thuật thăm dò tin tức này đồ bề từ trong trướng nước rồi!

Cổ Hạo Nhiên uống với mỗi bàn một ly rượu, sau đó không để ý đến đám người ngồi dưới nữa, dẫn Diệp Y đến trước mặt đảo chủ nói: “Hạo Nhiên xin kính đảo chủ một ly rượu, cảm ơn đảo chủ hôm nay đã khoản đãi.” Đảo chủ cười, uống một ngụm rượu coi như trả lễ lời mời của Cổ Hạo Nhiên.

Cổ Hạo Nhiên uống một hơi cạn chén rồi hướng về quảng trường đông đảo người dân, đề khí nói: “Hôm nay vào lúc tường bỏ mạng lại có thể có duyên gặp gỡ nhiều bằng hữu mới như vậy, đúng là phúc khí của Cổ Hạo Nhiên ta, đáng ra phải kính mỗi người một ly mới phải, nhưng Hạo Nhiên ta tửu lượng không cao, lúc này đã thấy choáng váng, nên ly này ta xin kính tất cả mọi người, đa tạ các vị bằng hữu đã nồng nhiệt tiếp đón, ta xin uống trước.” Dứt lời ngửa đầu dốc cạn ly, phía dưới mọi người đều ồ lên hưởng ứng, cùng uống một chén này với Cổ Hạo Nhiên. Hẳn quả thực là một người khéo ăn khéo nói, khiến tất cả mọi người đều thấy hài lòng.

Cổ Hạo Nhiên ngồi xuống ghế bên cạnh đảo chủ, thông thả nói với y: “Đảo chủ, Hạo Nhiên hôm nay vinh hạnh được gặp gỡ đảo chủ, chính là dịp may hiếm có, hiếm một nỗi trong nhà hiện giờ còn có việc gấp đang chờ ta về xử lý, phiền đảo chủ cho chúng ta biết đây là nơi đâu và làm cách nào có thể rời khỏi đây. Sau khi giải quyết xong việc nhà, ta xin quay trở lại bái tạ.” Hắn vừa dứt lời, quảng trường vốn đang huyền ảo ồn ào bỗng dưng im bất, tất cả mọi người đều quay đầu nhìn bọn Cổ Hạo Nhiên.

Đảo chủ cười nhàn nhạt nhìn Cổ Hạo Nhiên nói: “Có phải người thấy Tinh Đảo rất nhàm chán nên vội vã muốn quay trở về không?”

Cổ Hạo Nhiên cười nhả nhặn: “Tinh Đảo giống như tiên cảnh chốn nhân gian, chúng ta chưa từng đến nơi nào có thể sánh được với Tinh Đảo, sao đảo chủ lại nói chúng ta cảm thấy không thoải mái?”

“Nếu đã vậy thì hãy ở lại đây đi, một nơi sơn thủy hữu tình như vậy không phải kẻ nào cũng có thể ở lại. Ta sẽ bảo Thanh Trúc sắp xếp cho người một

nơi trên đảo, người cứ yên tâm ở lại, muốn làm gì thì làm, không ai can thiệp, tài nguyên trên đảo có thể thoải mái sử dụng, ta không có ý kiến”. Đảo chủ từ tốn nâng ly rượu lên, nhẹ nhàng nói với Cổ Hạo Nhiên.

Cổ Hạo Nhiên nhìn thẳng vào mắt đảo chủ nói: “Đa tạ ý tốt của đảo chủ, nhưng ở Thánh Thiên còn có việc gấp ta cần phải xử lý, không thể ở lại trên đảo, mong đảo chủ thứ lỗi.”

Đảo chủ nghe vậy chỉ cười nửa miệng, ngửa đầu uống cạn ly rượu. Thanh Trúc đứng bên cạnh nói: “Cổ huynh, có lẽ huynh vẫn chưa hiểu rõ ý của đảo chủ, Tinh Đảo vốn không thuộc địa phận Thánh Thiên, cũng chưa từng mở cửa đón tiếp người ngoài. Chúng ta không hoan nghênh người bên ngoài tới mà cũng không để cho người trên đảo rời đi, nơi này chính là hòn đảo nội bất xuất ngoại bất nhập.”

Cổ Hạo Nhiên nhìn đảo chủ nói: “Đảo chủ yên tâm, Hạo Nhiên ta tất nhiên sẽ không làm lộ ra bí mật của Tinh Đảo, tuyệt đối không dẫn kẻ nào đến làm hỏng dù chỉ một ngọn cỏ trên đảo.”

Đảo chủ liếc nhìn Cổ Hạo Nhiên, thấy thái độ của hắn vô cùng thành khẩn, lời nói kiên định rõ ràng, không khỏi thở dài: “Tiểu huynh đệ, ta thấy ngươi cũng không phải là loại người chuyên lừa dối người khác, ta tin những lời ngươi nói là thật tâm, thế nhưng thế sự bên ngoài phức tạp, có câu “tri nhân tri diện bất tri tâm”, ngày hôm nay có thể ngươi thật lòng với chúng ta, ngày mai chưa chắc ngươi đã có lòng dạ tốt như vậy. Hơn nữa, ngươi cũng không phải là người đầu tiên lưu lạc đến đảo này, có rất nhiều thứ trên đảo này chỉ là những vật tầm thường vô dụng, nhưng mang ra thế giới bên ngoài lại có giá trị khác hẳn. Cuộc sống nơi đây rất thanh bình, ta không cho phép bất cứ kẻ nào đến đây phá hủy nó.”

Y nói nhẹ tênh, nhưng câu nào câu nấy đâm thẳng vào vấn đề, Cổ Hạo Nhiên sớm hiểu được nếu người trên đảo có thể giao thương với bên ngoài thì lượng tài nguyên không lồ kia rất có lợi cho hắn, bởi chỉ cần hắn làm trung gian giao dịch giữa người dân trên đảo và thương nhân trong đất liền thì họ sẽ cực kì biết ơn hắn; còn nếu dân đảo chủ trương bế quan tỏa cảng thì những mỏ vàng, mỏ bạc đây sẽ đặt hắn vào tình thế nguy hiểm. Hòn đảo có biết bao nhiêu là vàng bạc châu báu, động thực vật quý hiếm, quả là một nơi có một không hai, nếu như người ngoài biết đến một nơi như vậy, e rằng cả Thánh Thiên vương triều và Ảnh Thúc vương triều cũng không muốn bỏ qua. Nghĩ đến đây Cổ Hạo Nhiên thở dài, nếu như dân đảo không hiểu được giá trị của tài nguyên trên đảo thì còn có khả năng thuyết phục, thế nhưng họ lại hoàn toàn ý thức được điều đó, e rằng hành trình trở về của bọn hắn không được thuận lợi như mong muốn rồi.

Cổ Hạo Nhiên suy nghĩ một chút, tiếp tục khẩn nài: “Ta hiểu ý đảo chủ, tuy nhiên xin thú thực rằng gia cảnh nhà ta cũng không đến nỗi bần hàn, về mặt tiền bạc mà nói, nếu như ngươi là đảo chủ giàu nhất thiên hạ thì gia tộc ta cũng là gia tộc sung túc nhất ở Thánh Thiên, trong nhà vàng bạc không thiếu, có khi còn nhiều hơn ở trên đảo này, cho nên đảo chủ có thể yên tâm, ta không có hứng thú với châu báu của cải ở đây. Nếu đảo chủ không tin, ta có thể lấy đầu ra đảm bảo, khi trở về tuyệt đối không tiết lộ vị trí đảo, nếu nửa chữ lộ ra ta nguyện đề sấm sét đánh chết.” (nhà có điều kiện)

Thái độ tự tôn pha chút ngạo mạn của Cổ Hạo Nhiên khiến tất cả mọi người trầm trồ, tài sản của một nhà so với một đảo lại chỉ có nhiều hơn chứ không ít hơn, thật khó tin làm sao. Thanh Trúc nhìn Cổ Hạo Nhiên, khuôn mặt đã hiện lộ rõ khí chất quý phái, rồi lại đưa mắt nhìn xuống đám đông bên dưới, trong đó có một âm thanh run rẩy truyền đến nói: “Nếu thật sự là đệ nhất môn đình ở Thánh Thiên vương triều thì hẳn gia sản cũng ngang ngửa với quốc khố, e rằng tài nguyên trên đảo chung ta không thể bì kịp, nhưng ta nhớ rõ rằng đệ nhất môn đình ở Thánh Thiên vương triều là Sơn gia, Cổ gia chỉ ở thứ năm, thứ sáu thôi chứ?” Hẳn người vừa nói cũng là một người lạc từ bên ngoài tới, có vẻ rất hiểu biết về Thánh Thiên vương triều.

Cổ Hạo Nhiên lập tức đáp: “Hai năm trước Cổ gia nhà ta đã soạn ngôi đầu rồi, Sơn gia hiện tại chỉ đứng thứ hai.” Người kia ồ lên một tiếng rồi không nói nữa, nhưng cuộc đối thoại ngắn ngủi giữa hai người cũng phần nào chứng minh thân phận của Cổ Hạo Nhiên, chỉ ít hần cũng không nghèo hèn.

Cổ Hạo Nhiên nói xong, bình tĩnh nhìn đảo chủ. Y thăm đánh giá Cổ Hạo Nhiên một lát rồi bật cười nói: “Không ngờ thân thế lại hiển hách như vậy, thảo nào thế tử sắc nước hương trời, mà gia quy cũng khắt khe, nghiêm chỉnh. Đáng tiếc, đối với ta điều đó không quan trọng, quan trọng là đảo đã có luật, không thể đổi, mà bản thân ta cũng không muốn sửa đổi.” Lời nói thẳng băng như đường đao vọt xuống, khí thế cương quyết như muốn đập tan hy vọng quay về của Cổ Hạo Nhiên.

Thấy đảo chủ không chịu thay đổi nguyên tắc, Cổ Hạo Nhiên trong bụng rất phật ý, nhưng hắn không để lộ ra mặt mà nghiêm túc nói: “Nếu chúng ta nhất định muốn đi thì sao?”

Đảo chủ lại chậm rãi rót một ly rượu, uống một ngụm rồi nói: “Thì ngươi nên biết rằng đã nhiều năm rồi chưa từng có người nào có thể ra khỏi đây.” Nghe y nói vậy, Diệp Y đột nhiên nhớ tới ánh mắt của người trung niên gặp trên đường đi, có lẽ hắn cũng là người đến từ bên ngoài, cả đời bị nhốt ở trên đảo.

Cổ Hạo Nhiên nhún mày không nói gì chờ đảo chủ nói tiếp, đảo chủ lại nâng ly rượu lên, từ tốn nói tiếp: “Thực ra ta cũng không phải người không biết lẽ phải, xưa nay ta không ép buộc, làm khó ai cả. Đừng nói là ta không cho các ngươi hy vọng, các ngươi muốn rời khỏi Tinh Đảo phải không? Có thể đấy, nhưng ta chỉ sợ các ngươi không làm nổi thôi.” Giọng nói đều đều rất điềm nhiên, không mấy may để lộ một tia cảm xúc.

Bạn đang đọc truyện *Gia Có Điều Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 60: Đường máu

Ánh mắt Thanh Trúc lộ ra nét trào phúng: “Vậy để ta nói cho các ngươi biết, theo quy định của đảo, muốn thoát ra khỏi đây phải vượt qua ba cửa ải,

nếu qua được thì chúng ta sẽ phái người đưa các người trở về, dù sao các người cũng không biết rõ vị trí của đảo nên nếu không qua được ba cửa ải này, chết thì thôi không tính đến, còn giả sử không chết thì sẽ bị phế võ công sau đó trở thành nô lệ cho tất cả mọi người trên đảo tùy ý sử dụng, người hiểu ý ta “tùy ý sử dụng” là như thế nào rồi chứ?”

Cổ Hạo lạnh lùng nhìn Thanh Trúc: “Người đừng mơ chuyện đó sẽ xảy ra.”

Thanh Trúc khẽ nhếch mép tỏ vẻ chế nhạo nói: “Thiên đường có lối người không đi, địa ngục không cửa người lại muốn đâm đầu vào, chỉ tiếc mỹ nhân như hoa như ngọc này lưu lạc đến đây lại trở thành đồ chơi phục vụ cho mọi người, tuy nhiên ta nghĩ các huynh đệ trên đảo vô cùng vui mừng trước quyết định của người.” Dứt lời đi tới sát bên cạnh Diệp Y hít hà, vẻ mặt vô cùng trơ trẽn.

Cổ Hạo Nhiên nhất thời giận dữ vung một quyền đánh vào đầu Thanh Trúc, Thanh Trúc thò ơ cười, cũng không thèm tránh né. Diệp Y trong mắt chợt lóe sáng, nhanh như cắt bắt lấy cổ tay Cổ Hạo Nhiên, Cổ Hạo Nhiên tức giận quay đầu nhìn Diệp Y, thấy nàng lạnh nhạt nhìn Thanh Trúc, Cổ Hạo Nhiên liền sáng tỏ, lạnh lùng hừ một tiếng thu tay về. Thanh Trúc lúc này mới thông thả cười nói: “Tôn phu nhân thật lợi hại, Cổ huynh, người trên đảo tuy thế nhưng rất đoàn kết, nếu có người nào đó bị đánh, lập tức tất cả sẽ không chút nương tay đòi lại công bằng đâu.”

Cổ Hạo Nhiên quát mắt nhìn Thanh Trúc, ánh mắt không chút e dè, thần sắc lạnh nhạt mà nghiêm túc, Thanh Trúc thu lại nụ cười, lạnh lùng nói: “Cửa thứ nhất, ở địa điểm chúng ta chỉ định, trong vòng năm mươi trượng, nếu còn sống thì coi như thắng. Trận này số lượng người tham dự tùy các người chọn, cả bốn người hoặc cử đại diện, mà ta thấy trong bốn người các người, chỉ có người là coi như có chút công phu, những người còn lại nếu muốn tham gia chỉ là tự tìm cái chết.” Tiếng nói vừa dứt khắp nơi trên sân thượng vang lên tiếng cười ha ha của đám người trên đảo, đã là bằng hữu thì sẽ ái mộ tương giao, nếu là địch nhân thì lời nói cũng không cần khách khí, mà nếu không phải bằng hữu thì chính là địch nhân. Đám người Cổ Hạo Nhiên rõ ràng không muốn làm bằng hữu với bọn họ, vì thế họ cũng chẳng cần phải kiêng nể gì nữa.

Cổ Hạo Nhiên và Diệp Y liếc nhìn nhau, Thanh Trúc quan sát thái độ của hai người rồi nói tiếp: “Đừng nói người trên đảo ức hiếp các người, đêm nay tốt nhất các người nên nghỉ ngơi cho tốt, sáng mai bắt đầu cửa ải đầu tiên, chỉ cần qua được ải này, chúng ta vẫn là bằng hữu tốt của nhau.” Dứt lời cũng không chờ Cổ Hạo Nhiên trả lời, hất vẩy tay ra hiệu cho một thiếu nữ dẫn bốn người Cổ Hạo Nhiên đi nghỉ. Tiếp đó mới quay lại vỗ vỗ tay, cao giọng cười nói: “Chúng ta tiếp tục nào.” Trong sân vang lên tiếng hô hào hưởng ứng, mọi người tiếp tục cuộc vui, hoàn toàn coi như không có bọn Cổ Hạo Nhiên đứng đó.

Cổ Hạo Nhiên cũng không nổi giận, ôm Diệp Y đi theo cô gái dẫn đường đến nơi nghỉ ngơi, cũng không thèm quay đầu nhìn lại đám người ở trên sân thượng.

Bốn người chia nhau ngủ trong bốn phòng, lý do là vì không có phòng nào có giường lớn, cũng không thừa giường để kê chung vào một phòng, cô gái dẫn đường thân nhiên bảo bọn họ người trên đảo tuyệt đối sẽ không làm trò hèn hạ, sẽ không nhân lúc đêm khuya mà xuống tay với họ, ý của cô ta chính là bốn người sẽ rất nhanh trở thành nô lệ trên đảo, người trên đảo hoàn toàn khinh thường loại người thừa dịp người ta không phòng bị mà giở thủ đoạn.

Diệp Y cảm thấy người trên đảo thật là kiêu ngạo, hoàn toàn không coi bọn họ ra gì, nhưng như vậy có khi cũng là điểm tốt, ít nhất cũng không lo bị ám toán sau lưng, liền trao đổi một ánh mắt với Cổ Hạo Nhiên, ngầm bảo nhau cứ đợi ngày mai xem thế nào.

Chiều xuống, từng trận gió nhẹ thổi khiến cho màn cửa sổ bằng lụa mỏng khẽ lay động, thỉnh thoảng có vài tiếng gà kêu chó sủa, không gian thật là yên tĩnh. Diệp Y và Cổ Hạo Nhiên cùng nhau nằm trên một chiếc giường, hơi thở của nàng trầm ổn, thần thái tĩnh lặng khiến cho người ta không thể phán đoán được nàng ngủ hay thức. Mãi cho đến tận đêm khuya, khi ánh trăng nhô lên cao, bỗng một tiếng sáo du dương phiêu phiêu truyền đến, âm thanh réo rắt như đang than thở lại như mộng như ảo, nàng mở bừng mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, tiếng sáo dường như cũng không cách xa lắm, dường như âm thanh phát ra ngay bên cạnh cửa sổ phòng nàng, nhưng Diệp Y lại không cảm thấy có người đang thổi sáo.

Tiếng sáo u sầu quán quýt quanh Diệp Y, như mời gọi nàng bước ra ngoài. Diệp Y suy nghĩ một chút rồi nhẹ nhàng đẩy cửa phòng đi ra ngoài, Cổ Hạo Nhiên nằm bên cạnh vẫn đang ngủ say như chết, dường như tiếng sáo không ảnh hưởng đến hắn.

Diệp Y đi theo tiếng sáo, nàng nhìn thấy ở phía xa xa có một người ngồi trên tảng đá bên cạnh ao sen, một cây sáo đang đặt trên môi, tóc đen như mực bay theo làn gió, cả người như đang xuất thần, lại gần hơn hóa ra chính là đảo chủ. Diệp Y lạnh lùng đứng ở bên cạnh, yên lặng lắng nghe tiếng sáo, một lúc lâu sau khúc nhạc mới kết thúc, đảo chủ buông cây sáo xuống, trầm tư, yên lặng. Diệp Y cũng cảnh giác quan sát, giữ nguyên vẻ lạnh lùng của mình. Hai người cứ như vậy không biết qua bao lâu, đảo chủ đột nhiên quay đầu lại nhìn Diệp Y cười nói: “Người cảnh giác quá.”

Diệp Y vẫn yên lặng, ánh mắt sắc bén quan sát đảo chủ, y cũng không lấy làm khó chịu, cười lên một tiếng quái dị rồi bảo: “Ta họ Kép Thượng Quan, người có thể gọi ta là Thượng Quan đảo chủ.” Nói xong lại mỉm cười, quanh thân tỏa ra khí chất nho nhã, Diệp Y lại càng cảnh giác, cẩn thận theo dõi mọi hành vi cử chỉ của đảo chủ, đề phòng hắn tấn công.

Thượng Quan đảo chủ lạnh nhạt nhìn Diệp Y nói: “Tĩnh tĩnh lạnh lùng quá, càng lạnh lùng lại càng có khí chất, người thật giống với sư muội của ta, làm cho ta không muốn chú ý đến người cũng không được. Có điều, khí chất của người so với nàng còn lạnh hơn, nàng đôi khi giống như một cô bé tính tình bốc đồng nhưng rất khả ái, thật sự làm cho người ta yêu thích, điểm này người không bằng nàng được.” Vừa nói hắn vừa hơi lắc lắc đầu tỏ vẻ không hài lòng.

Thượng Quan đảo chủ thấy Diệp Y vẫn im lặng, liền bật cười: “Không cần phải e sợ như vậy, ta không có ý muốn giết người, cô gái, có thể nói cho ta biết người tên là gì không? Khí chất như vậy hẳn phải có một câu tên hoàn mỹ mới xứng.”

Diệp Y thấy Thượng Quan đảo chủ xoay người nhìn về phía ao sen, tuy nàng không thấy rõ mặt hắn nhưng cảm giác hắn rất phiêu diêu, tịch mịch và cô độc, cảm giác này cũng có phần giống nàng – cảm giác cô độc bị thương đến tận xương, liền trả lời hắn: “Diệp Y.”

Thượng Quan đảo chủ đưa lưng về phía Diệp Y, nhẹ giọng ừm một tiếng, yên lặng một lát rồi chậm rãi nói: “Tên rất hay, nhưng cánh bướm đến cuối cùng cũng sẽ bị vận mệnh làm cho héo tàn, vì thế cũng sâu thẳm lắm.”

Điệp Y nhìn bóng lưng của đảo chủ, tên cũng chỉ là để xưng hô mà thôi, tuy thế nàng nghe hắn nói xong cũng cảm thấy không thoải mái, thế giới này ai cũng có thể vứt bỏ người khác, nhưng nàng cũng không sống vì người nào đó cho nên trừ khi chính nàng bỏ đi thì trên thế gian này có ai có thể vứt bỏ nàng?

Thượng Quan đảo chủ cũng không chờ Điệp Y trả lời, tiếp tục nói: “Thế giới này có điều gì là vĩnh hằng đâu? Nhan sắc một ngày kia cũng héo hon, tình cảm sâu đậm cũng có sẽ có ngày phai nhạt, con người kiên cường nhất cũng sẽ đến ngày phải chết, chẳng có gì là vĩnh viễn, ngươi nói xem, có phải con người ta chỉ nên tin chính bản thân mình không?”

Điệp Y cảm thấy những lời Thượng Quan đảo chủ nói như thể hắn là bắt đắc dĩ mới rơi vào hoàn cảnh như vậy, nhấm mảy định nói gì đó, tuy nhiên đến cuối cùng vẫn im lặng, chỉ hờ hững nhìn đảo chủ.

Thượng Quan đảo chủ không nghe thấy Điệp Y đáp lời, hơi hơi quay đầu nhìn về phía Điệp Y, bắt gặp ánh mắt kiên định của Điệp Y đang nhìn thẳng vào mình, bỗng nở nụ cười nói: “Ta sao lại nói chuyện này với ngươi nhỉ? Đã nhiều năm qua ta chưa từng nói ra ý nghĩ của mình, hôm nay quả thật là ngoại lệ, các ngươi chỉ là những đứa trẻ, chưa từng trải qua việc đời, không hiểu cảm giác cô độc vì bị vứt bỏ là như thế nào đâu.”

Điệp Y thản nhiên nói: “Ta cũng không cần phải hiểu.”

Thượng Quan đảo chủ nhếch mép nói: “Hy vọng đến ngày mai ngươi vẫn còn có thể nói những lời như thế, hai dà, những người trẻ tuổi, nếu không biết tường tận mọi chuyện thì không chịu rút lui, lưu lạc đến đây ai cũng hùng hổ đòi bỏ đi, cuối cùng lại ti tiện hèn mọn mà cầu xin được ở lại. Ở lại đây cũng là để bảo toàn mạng sống, chẳng phải thứ quý giá nhất chính là sinh mạng sao, cần gì phải cố chấp đánh đổi mạng sống của mình. Điệp Y, có lẽ ngày mai ngươi sẽ hiểu được thế nào là cảm giác khi bị vứt bỏ, không ai ở bên cạnh mình trong khoảnh khắc hấp hối, phải lựa chọn hy sinh cho kẻ khác được sống.”

Điệp Y lạnh nhạt nhìn Thượng Quan đảo chủ nói: “Đây là những gì ngươi muốn nói sao?”

Thượng Quan đảo chủ quay đầu, vuốt ve cây sáo trong tay, thản nhiên nói: “Ta chỉ là không muốn nhìn thấy những thứ xinh đẹp bị mất đi thôi, tình cảm gắn bó keo sơn không thể tách rời chẳng qua cũng là hoa trong gương, trăng dưới nước mà thôi, chưa trải qua sẽ không hiểu được. Ta và ngươi có thể đánh cuộc với nhau, ngày mai trượng phu của ngươi sẽ chọn ngươi hay là chính bản thân hắn, chọn sinh mạng hay chọn tình yêu?”

Điệp Y khảng khái trả lời: “Không cần.” Dứt lời không ở để ý tới Thượng Quan đảo chủ, xoay người rời đi. Thượng Quan đảo chủ hơi hơi nghiêng đầu nhìn theo bóng dáng nàng, nhẹ nhàng lắc lắc đầu thì thào nói: “Tự tin chỉ là vẻ ngoài thôi, căn bản trong lòng ngươi vẫn ngờ vực, chẳng phải sao? Một cô nương xinh đẹp như vậy ta thật không đành lòng nhìn nàng ngọc nát hoa tàn, chỉ tiếc các ngươi đã lựa chọn con đường này cho nên kết quả thế nào cũng chớ trách ta vô tình.” Nói xong, đảo chủ khẽ cười, đôi mắt lại như phủ một tầng sương mù, khúc nhạc êm ái lại một lần nữa vang lên.

Điệp Y chậm rãi quay lại phòng thì thấy Cô Hạo Nhiên đứng trước cửa, nhìn thấy nàng liền đứng lên nhấm mảy nói: “Khuya rồi không ở trong phòng lại còn đi đâu vậy?”

Ánh mắt của Cô Hạo Nhiên tràn đầy sự quan tâm và lo lắng, nàng thản nhiên nói: “Thượng Quan đảo chủ giải bày tâm tình với ta.” Vừa nói vừa đẩy cửa bước vào.

Cô Hạo Nhiên đưa mắt về phía Điệp Y vừa về rồi quay người đi theo nàng, hỏi: “Hắn có làm gì ngươi không? Ngươi nên cẩn thận một chút, không nên đơn thương độc mã đi gặp hắn, ta cảm thấy con người này không hề đơn giản, ta hoàn toàn không nhận ra võ công hắn cao cường như vậy, nếu không phải nghe thấy tiếng sáo e là không phát hiện ra hắn ở ngoài đó. Từ nay về sau ngươi đừng đi ra ngoài một mình, nếu có chuyện gì tốt nhất là tìm ta, hai chúng ta cùng hành động, ta không muốn có chuyện không hay xảy ra với ngươi. Hiện giờ tình huống của chúng ta rất là nguy hiểm.” Vừa nói vừa bước lên trước, ôm lấy thắt lưng Điệp Y.

Điệp Y đứng yên ở giữa phòng, mặc cho Cô Hạo Nhiên ôm, một lúc sau nàng thản nhiên nói: “Ta muốn đi ngủ.” Cô Hạo Nhiên liền mang nàng đến bên giường, cùng nằm xuống cạnh nàng: “Ta cảm thấy rất lo lắng nếu ngươi ngủ một mình, ta sẽ ngủ cùng ngươi, yên tâm ta sẽ không làm gì ngươi.”

Điệp Y nghiêng đầu liếc mắt nhìn Cô Hạo Nhiên, không làm gì ư, ngươi dám làm cái gì sao, nàng thấy hắn nhất quyết muốn ở lại thì cũng không phản đối để mặc hắn ôm từ phía sau, bản thân mình chỉnh tư thế cho thoải mái rồi cũng ngủ thiếp đi. Cô Hạo Nhiên ngắm nhìn gương mặt bình thản của nàng, nghĩ lại vừa xong đột nhiên không biết có chuyện gì xảy ra với nàng, lòng vô cùng lo lắng, lại càng ôm chặt lấy nàng.

Sáng sớm ngày hôm sau, trời quang mây tạnh, từng cơn gió thổi nhẹ quanh đảo khiến cho mùi hương hoa lan tỏa đến từng ngõ ngách trên đảo, khung cảnh như vậy thật khiến cho tâm trạng con người trở nên vui vẻ thoải mái.

Cả bốn người bị đưa đến một bãi cỏ bằng phẳng, nhìn không có vẻ có cam bẫy mai phục, chỉ là một bãi cỏ được lựa chọn ngẫu nhiên, Cô Hạo Nhiên khẽ nhếch mép cười, quả đúng là chẳng coi chúng ta ra gì.

Tất cả người trên đảo đều tập trung tại đây, vốn dĩ cũng không cần có quá nhiều người đến xem náo nhiệt như vậy, chẳng qua sáng sớm, dung mạo của Cô Hạo Nhiên và Điệp Y càng trở nên đẹp hơn so với đêm qua khiến cho mọi người không khỏi ngưỡng mộ mà đến ngắm nhìn. Thượng Quan đảo chủ ngồi bên cạnh một cây hoa đào, những người khác vây xung quanh, tùy ý đứng ngồi, trò chuyện vui vẻ như đang đi xem kịch vui.

Giữa bãi cỏ, có một đám người sắp xếp thành một thế trận chỉnh tề, trên tay họ là đao, trường kiếm, búa, cũng có một số người tay không. Bọn họ không tỏ vẻ gì là nghiêm trọng, còn đứng đó cười đùa với đám người đến xem.

Thanh Trúc đi đến trước mặt Cô Hạo Nhiên nói: “Ta hỏi ngươi lần cuối cùng, muốn tự nguyện xin ở lại hay muốn chiến đấu?”

Cổ Hạo Nhiên khoe miệng nhếch lên ngạo nghễ, cười nói:“Hỏi thừa, dĩ nhiên là đầu.”

Thanh Trúc nhú mày mỉm cười nói:“Nếu vậy ta cũng không nhiều lời, trước mặt ngươi là một trận thế, ngươi có thể lựa chọn bất cứ thứ vũ khí gì ở bên kia. Những người trong trận thế này có thể hạ thủ không lưu tình, ngươi cũng có thể đả thương bọn họ, hoặc giết tùy ngươi, chúng ta sẽ không tính toán, miễn là ngươi có thể đi qua trận thế này mà còn sống thì coi như qua được một cửa.” Nói xong một trận cười ồn ào vang lên, nhóm người kia lúc nào tỏ ra hết sức khinh thường những người đòi đầu để ra khỏi đảo, tựa như việc Thanh Trúc vừa nói chỉ là trò cười, làm sao có thể có người vượt qua được bọn họ.

Người đứng hàng đầu tên Thanh Tuyết cười ha ha nói:“Có thể đả thương chúng ta ư? Được lắm, cho dù ngươi dùng bất cứ thủ đoạn và phương pháp nào, chỉ cần ngươi có thể vượt qua, cho phép ngươi giết toàn bộ bọn ta mà người trên đảo tuyệt đối không tìm ngươi báo thù.” Lời này vừa nói ra, mọi người xung quanh lại cười phá lên.

Thanh Trúc cũng không giấu nụ cười trên mặt, giơ tay lên vỗ hai tiếng, tất cả mọi người đều im lặng, hào hứng tập trung về phía bãi cỏ. Thanh Trúc đưa tay làm động tác mời với Cổ Hạo Nhiên:“Hy vọng một lát nữa ta không phải đi nhặt xác ngươi.”

Cổ Hạo Nhiên lạnh nhạt cười:“Ta cũng không mong như vậy.” Nói xong, đưa tay rút nhuyễn kiếm ở bên hông ra, Thanh Trúc thấy vậy nhàn nhạt nói:“Thì ra ngươi cũng có sự chuẩn bị trước, rất tốt, lại càng thú vị hơn.”

Hắn vừa nói vừa lui xuống phía sau, mọi người xung quanh cũng đều tự lui lại, nhường chỗ cho bọn họ chuẩn bị quyết chiến. Lúc này, Lâm Dã liếc nhìn Cổ Hạo Nhiên nhỏ giọng:“Thiếu gia, cẩn thận.” Bên cạnh, Hồng Tịnh đưa tay cầm áo khoác của Cổ Hạo Nhiên, cười tủm tỉm nói:“Ta tin tưởng ngươi, thiếu gia.”

Cổ Hạo Nhiên mỉm cười với hai người, đi tới bên cạnh Diệp Y, không nói một lời, lẳng lặng ôm siết lấy nàng, hôn nhẹ lên môi nàng rồi xoay người bước đi, Diệp Y cũng không lên tiếng, rảo bước đuổi theo sau.

Cổ Hạo Nhiên có chút không hiểu hành động của nàng, nghiêng đầu nhìn Diệp Y, Diệp Y thân nhiên liếc hắn một cái nói:“Những lúc như thế này, vẫn nên sát cánh bên nhau.” Vừa nói vừa đi đến đồng vũ khí bên cạnh chọn ra một thanh đoản kiếm, so với thanh chủy thủ nàng đặt làm thì có dài hơn một chút. Cổ Hạo Nhiên lặng lẽ nhìn nàng, nàng tỏ vẻ hồ hững trước đám người vũ trang đầy mình bên cạnh, nguyên ý muốn kê vai sát cánh cùng hắn, chẳng khác nào đem tính mạng của bản thân ra đánh cược, biết nàng đã quyết thì khó có thể thay đổi được, trong lòng hắn dấy lên một cảm giác vui sướng vô hạn, khoe miệng không tự chủ vẽ ra một nụ cười tuyệt mỹ. Đoạn, hắn sóng vai đi bên cạnh Diệp Y tiến đến trận thế của bọn người trên đảo, lúc này đây có chết cũng thỏa nguyện, năm mươi tên hay một trăm tên hắn cũng chấp tất.

Thanh Trúc thấy Diệp Y đứng ra nghênh chiến, khẽ nhú mày nói:“Ngươi muốn đi tìm cái chết sao.”

Diệp Y không thèm quan tâm đến Thanh Trúc, nàng và Cổ Hạo Nhiên sóng vai đứng ngạo nghễ giữa trận địa, mọi người vây xung quanh đều cảm thấy vừa hiếu kỳ vừa thương tiếc, một mỹ nhân tuyệt đỉnh như vậy mà chết đi hoặc bị thương thì quả thật đáng tiếc, đám người trong trận địa kia cũng nhàn nhạt, không muốn ra tay với phụ nữ, tình huống bây giờ quả thật có chút khó xử.

Cổ Hạo Nhiên nhìn kỹ đám người trước mặt, ánh mắt lạnh lẽo:“Diệp Y, đã chuẩn bị xong chưa?”

Diệp Y nắm chặt đoản kiếm trong tay, ừ một tiếng trong cổ họng, Cổ Hạo Nhiên khẽ chớp mắt, toàn thân tỏa ra một khí thế mạnh mẽ, uy nghiêm khí phách; đồng thời hơi thở của hắn lập tức biến mất, mọi người xung quanh không khỏi trầm trồ ngạc nhiên.

Cổ Hạo Nhiên lui ra phía sau một bước trầm giọng nói:“Ngươi đi lên phía trước, ta sẽ cản phía sau, không cần quan tâm đến ta, tập trung tiến về phía trước.” Diệp Y hiểu ngay ý tứ của Cổ Hạo Nhiên ý tứ, nàng chỉ cần phòng thủ một mặt, ba mặt còn lại hắn sẽ lo liệu, nàng cũng không nhiều lời, lập tức tiến về phía trước.

Đám người kia thấy hai người bắt đầu cử động liền đồng thanh quát to một tiếng, thanh tề thật kinh người, khoe miệng Diệp Y gọi lên một chút coi thường, cả người thoáng chốc trở nên âm trầm, xông vào trận thế trước mặt. Kẻ đứng đầu trận thế – Thanh Tuyết, hừ lạnh một tiếng, bỏ qua Diệp Y, vờn đầu mũi kiếm đâm về phía Cổ Hạo Nhiên, người bên cạnh hắn không nói một lời vung búa đánh vào đỉnh đầu Diệp Y.

Diệp Y khuôn mặt như phủ một tầng băng tuyết, tên dùng búa kia võ công cao cường, thế tới mãnh liệt, nếu tránh hắn thì sẽ bước vào trận địa của Thanh Tuyết và Cổ Hạo Nhiên sau lưng, như thế chỉ có con đường chết, đỡ búa của hắn thì cũng chỉ có chết, trong thời gian cấp bách Diệp Y quyết định rất nhanh, không tránh cũng không lùi về sau, nhanh như chớp đâm một kiếm vào mắt của hắn, tên kia thấy thế kiếm và tốc độ ra kiếm của nàng tàn độc không thể tưởng tượng được khiến hắn chột rùng mình, cùng lúc đó Diệp Y lật tay đổi hướng đâm thẳng vào tim hắn, hắn khiếp hãi bật người lộn về sau, tạm giữ được một mạng nhưng vẫn trúng kiếm, máu tuôn xối xả, bị thương không nhẹ.

Sự việc diễn ra quá nhanh, khiến cho đám người còn chưa động thủ thay đổi sắc mặt, nghiêm túc đứng lên, Diệp Y cũng không quan tâm tới đám người đứng xem đang ồn ào bên ngoài, đoản kiếm trong tay vung lên như múa, một đường đánh tới phía trước, một thân huyết khí chậm rãi phát ra, lạnh lùng âm trầm.

P phía sau nàng, Cổ Hạo Nhiên tả xung hữu đột ngăn chặn thế tấn công từ ba phía, nhuyễn kiếm của hắn vốn là vũ khí hạng trung, được cao nhân ở Thánh Thiên vương triều rèn ra, tuy rằng không phải thần binh có một không hai trên đời nhưng cũng là thứ tốt, thấy kiếm của Thanh Tuyết bỏ xuống, Cổ Hạo Nhiên vẫn tỏ vẻ thân nhiên, ung dung đưa nhuyễn kiếm lên đỡ, thanh kiếm của Thanh Tuyết liền gãy làm đôi.

Đám người xung quanh lúc này mới nhận ra hai người không phải dễ đối phó, thái độ lập tức thay đổi, trong mắt lộ ra một tia hưng phấn, nhắm vào Diệp Y và Cổ Hạo Nhiên nhất tề xông lên, trong chớp mắt chỉ thấy kiếm quang loang loáng, sát khí nổi lên vây lấy hai người vào giữa, bọn người này như

muốn liều mạng với Diệp Y và Cổ Hạo Nhiên.

Diệp Y về mặt lãnh lĩnh, đoán kiếm trong tay vung lên hạ xuống rất nhanh đâm vào những kẽ hở của làn công kích trước mặt, thân hình nhỏ nhắn di chuyển nhanh như chớp thoát khỏi mọi sự công kích. Thực ra, nàng cũng không hề thoái lui, chỉ là vũ khí của bọn họ còn chưa chạm tới người nàng thì kiếm của nàng đã đâm đến những chỗ yếu hại có thể lấy đi mạng sống của bọn họ, hành động lại liều lĩnh như muốn lường bại câu thương khiến cho đám người kia buộc phải rút lui để bảo toàn tính mạng.

Nàng vốn là sát thủ tâm ngoan thủ lạt, lúc này đối với những tên muốn lấy mạng nàng Diệp Y lại càng không nương tay, một thân sát khí bùng bùng bốc lên, mỗi lần kiếm vung lên là một lần hoa máu rơi ra. Người trên đảo thấy nàng sử dụng kiếm một cách lưu loát, đâm toàn vào chỗ hiểm, lại không hề có hư chiêu, chiêu thức của nàng thập phần quái dị, không thể tưởng tượng được chỉ cần lơ là một giây đã thấy đoán kiếm đâm vào tim người trước mặt, thật là đáng sợ.

Bọn người trong trận thế này ban đầu vốn nghĩ hai người này dung mạo đẹp đẽ, tâm địa chắc cũng không đến nỗi nào, không ngờ nữ nhân mặt hoa da phấn kia chính là một đại ma nữ, vừa xuất trận đã đại khai sát giới, hóa thành Diêm La Vương, mang theo gương mặt lạnh như băng từng bước đến lấy mạng bọn họ.

Còn đám người đang đứng xem, từ thái độ xem kịch vui ban đầu, không biết từ lúc nào đã trở nên hoảng sợ, đứng bất động thanh sắc nhìn từng người trong trận thế ngã xuống dưới tay Diệp Y, nữ nhân này như là một cỗ máy chém, không để ý chính mình cũng bị thương, chỉ biết tiến không biết lùi.

Thanh Trúc nhìn máu nhuộm đỏ thảm cỏ, từng người từng người một ngã xuống, kinh ngạc nói: “Sao có thể như thế này?” Thượng Quan đảo chủ thái độ vẫn như trước, hồ hững nhìn hai người thế mà bây giờ cũng phải nhíu mày, ánh mắt tỏ vẻ khác thường. Cổ Hạo Nhiên phòng thủ phía sau Diệp Y phía sau, đồng thời cũng khéo léo tấn công những tên đến quá gần, làm một hậu phương vững chắc cho Diệp Y đi phía trước, mà nàng cũng không hề phân tâm, thẳng tay chém giết.

Trong lúc chiến đấu, Diệp Y vài lần tấn công kẻ địch bên cạnh Cổ Hạo Nhiên, khiến cho hắn cũng vất vả né tránh nàng, cánh tay và chân hắn cũng trúng mấy đao, cũng may hắn võ nghệ cao cường, dù bị thương cũng vẫn xông lên, hét to với Diệp Y: “Người chỉ cần tập trung phía trước, những chuyện còn lại giao cho ta.”

Diệp Y vừa đỡ một đao vừa nghiêng đầu nhìn Cổ Hạo Nhiên, thấy trong mắt hắn tràn ngập lo lắng, quan tâm, lại thấy hắn vì sự tấn công của mình mà bị thương, không khỏi bình tĩnh lại, không nói một lời quay đầu đi về phía trước. Cổ Hạo Nhiên thấy nàng không quay lại tấn công những tên ở phía sau nữa, lúc này mới thở nhẹ ra một hơi, những lúc như thế này, toàn là các cao thủ nhất kích tất sát, không thể lộ ra vẻ do dự và phân tâm, càng không nên lo lắng phía sau mình có địch, cho nên thấy nàng tập trung về phía trước tận lực ra tay, hắn liền thấy yên tâm, thi triển kiếm pháp bảo hộ nàng.

Qua một lúc sau, thân thể hai người đã dính đầy máu tươi, phía sau Cổ Hạo Nhiên lúc này không còn bao nhiêu người, số ít tự động biết khó mà rút lui, phần đông là bị thương nặng vì cả hai bên đều muốn bảo toàn tính mạng. Những người bị thương ngã xuống đều được kéo ra chữa trị.

Bạn đang đọc truyện *Gia Có Điều Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 61: Tan tác

Lách tách, máu tươi theo mũi kiếm nhỏ xuống từng giọt, lại theo mũi kiếm đang vung lên bắn ra bốn phương tám hướng, khắp trong không trung như mệnh mạng một trận mưa máu, âm thanh binh khí va chạm vào nhau kịch liệt, rồi lại một mảnh im lặng không tiếng động, đây đó vang lên tiếng rên xiết đau đớn, bầu không khí giết chóc tỏa ra khắp nơi.

Máu trên cánh tay Diệp Y từng giọt từng giọt nhỏ xuống đất, thấm đẫm từng ngọn cỏ dưới chân mà thân sắc nàng vẫn lạnh lùng như không, đoán kiếm trong tay sáng loáng, một sợi máu chảy xuống thân kiếm, đó là bởi động tác của nàng quá nhanh, khi bị đâm trúng cũng không chảy nhiều máu lắm, chỉ đến lúc dừng lại mới biết mình đã bị thương nặng. Diệp Y dường như không cảm nhận được mình đang bị thương, mắt không chớp vung đoán kiếm mở đường, gương mặt lãnh khốc làm cho mấy tên đang tấn công cảm thấy e ngại không dám đến gần, bọn chúng đồng loạt bỏ qua Diệp Y, tập trung sức lực công kích Cổ Hạo Nhiên.

Cổ Hạo Nhiên một mình chặn ba hướng, trên người sớm đã bị không biết bao nhiêu vết thương lớn nhỏ, áo trong áo ngoài đều thấm đẫm máu cả của địch lẫn máu của chính mình, lúc này hầu hết các đợt tấn công đều nhắm vào hắn, hắn nghiêng răng chống đỡ, càng ngày càng bị thụt lại phía sau, cách Diệp Y một khoảng khá xa.

Cổ Hạo Nhiên cảm thấy tình hình bắt đầu trở nên khó khăn, đám người này võ công cũng không phải bình thường, nếu đấu tay đôi hoặc một đấu hai ba người bọn họ tuyệt đối không phải đối thủ của hắn, nhưng nhiều người như vậy, lớp lớp xông lên, người này ngã xuống người kia đã tiến đến đánh, như vậy dù võ công của hắn có cao cường đến đâu đi nữa thì sức người có hạn, không sớm thì muộn cũng mất sức mà chết. Hắn quay người nhìn sang phía Diệp Y, thấy nàng quả nhiên không hề quan tâm đến những đợt công kích từ phía sau, chỉ chuyên tâm tiến lên trước, trong lòng hắn đột nhiên thấy âm áp vô cùng, nàng bắt đầu tin tưởng hắn, vì thế tự hắn cân nhắc, quyết không phụ lòng nàng.

Như được tiếp thêm sức lực, Cổ Hạo Nhiên cắn răng huy kiếm, từng chiêu đều là đồng quy vu tận, tự đẩy mình và địch cùng vào chỗ chết, đám người trước mặt nháy mắt trở nên do dự, giết Cổ Hạo Nhiên là việc nhỏ nhưng giết hắn thì mạng của chính mình cũng khó bảo toàn, Cổ Hạo Nhiên chính là đội

một giây do dự của đối thủ, lập tức lách qua kẽ hở, từng bước đuổi kịp Diệp Y.

Khi hắn đến bên cạnh nàng thì vừa vặn có ba tên đồng thời tấn công Diệp Y, hắn nhanh như chớp vung kiếm đầy dao của một tên, lợi dụng phản lực đánh luôn vào tên thứ hai, đồng thời Diệp Y cũng rất nhanh xoay người vung kiếm về phía sau. Nàng thấy hắn đang che chắn đỡ cho nàng, Cổ Hạo Nhiên bất giác ánh mắt đỏ, lại càng cố tỏ ra kiên định mỉm cười, ý bảo sau lưng ngươi có ta yểm hộ, Diệp Y rất nhanh quay đầu tiếp tục tiến về phía trước, Cổ Hạo Nhiên từ phía sau Diệp Y lớn tiếng nói: “Cẩn thận phía trước, không cần quay đầu lại.”

Hai người đứng đối lưng với nhau, từ trước tới nay Diệp Y không bao giờ để cho kẻ khác có thể đứng phía sau lưng nàng, đặc biệt là khi nàng đang lâm trận, lúc đó bất cứ ai sau lưng nàng đều phải chết. Lúc này cũng vậy, Diệp Y theo bản năng đâm một kiếm về phía sau, đoàn kiếm đi được một nửa chợt nghe tiếng Cổ Hạo Nhiên bảo nàng không cần quan tâm đến phía sau, giọng nói trầm ổn, không có chút ngạo nghễ cũng như ngà ngón như trước, làm cho nàng cảm thấy yên tâm, phía sau lưng chợt thấy âm áp, mùi máu, mùi hương quen thuộc tản ra làm cho Diệp Y dừng lại ở giây cuối cùng.

Cổ Hạo Nhiên không hề biết rằng hành động tựa lưng vào lưng Diệp Y suýt nữa khiến hắn mất mạng. Cổ Hạo Nhiên không lo lắng Diệp Y sau lưng làm những gì, thanh kiếm trong tay liên tục múa lên, nhóm người đang tấn công quả nhiên có hơi do dự, khoe miệng hắn nhếch lên một chút, thực tế cho thấy suy nghĩ của hắn là đúng. Người sống trên đảo này đều tận hưởng cuộc sống an nhàn thoải mái trong thời gian dài, phải giết những người từ bên ngoài tới cũng chỉ là do họ phải tuân theo mệnh lệnh, mà thường bọn họ ý động hiệp yếu, luôn chiếm ưu thế ngay từ đầu, bây giờ gặp phải địch thủ liều mạng muốn chết thì họ theo bản năng và thói quen sống an nhàn cũng muốn lui lại một chút. Sống quá nhàn hạ, đôi khi cũng không phải là điều tốt lành gì.

Cổ Hạo Nhiên đã phát hiện nhược điểm này thì lại càng liều lĩnh hơn trước, không thèm tránh đao thương trước mặt, cứ lao lên, lấy thân mình làm khiên đỡ, nhuyển kiếm trong tay không nề nang, toàn nhằm chỗ yếu hại đâm tới, lúc mới bắt đầu trận đánh, hắn trầm trầm ổn ổn tấn công giữ sức, đến bây giờ thì như phát điên phát cuồng. Giữa trận thế điên cuồng đó, Cổ Hạo Nhiên thoáng nhìn Diệp Y, hóa ra nàng đã phát hiện và sử dụng đấu pháp này từ đầu trận, hắn không khỏi giật mình, nhanh chóng hét lên một tiếng trợ uy rồi cố gắng tiếp tục tấn công, đồng thời giữ khoảng cách với Diệp Y.

Người trên đảo chưa từng thấy kẻ nào không muốn sống chỉ muốn chết như thế, trong suy nghĩ của họ, nếu muốn ra khỏi đảo thì trước hết phải giữ lại mạng sống cái đã, đằng này hay người trước cứ điên cuồng như muốn tự sát khiến cho chính họ cũng cảm thấy sợ.

Thượng Quan đảo chủ ngồi trên cây hoa đào, yên lặng chăm chú theo dõi diễn biến trận đấu, sau một lúc lâu y lạnh nhạt cười, trong mắt có một tia tán thưởng, lầm bầm: “Cửa chết chính là cửa sống, hai người đó rất thông minh.”

Thanh Trúc không biết từ bao giờ đã bước đến bên cạnh đảo chủ, nhậm mặt nói: “Bọn họ có phải bị điên rồi không? Ở đâu ra cái kiểu đánh như thế, nếu chẳng may chết rồi thì làm sao mà thoát ra ngoài được, đúng là điên rồi.”

Thượng Quan đảo chủ nhẹ nhàng thờ dài một tiếng nói: “Con người ta ai chẳng biết sinh mạng chỉ có một lần thôi, vì thế chẳng ai muốn đánh đổi sinh mạng của mình, cho dù ý chí kiên định quyết tâm hy sinh nhưng ở thời điểm đối diện với cái chết, trong lòng chắc chắn rất sợ hãi, thậm chí nếu có thể tránh nhất định sẽ tránh, còn hai người kia rất thông minh, hiểu rõ tâm lý này nên nếu lấy mạng đổi mạng, người thắng chính là bọn họ.”

Thượng Quan đảo chủ nói hai câu đầy triết lý, Thanh Trúc cũng hiểu được ý tứ trong đó, đưa mắt nhìn chiến trường nằm la liệt người và cả đám người dân đảo tụ tập xung quanh, chợt ngộ ra một điều: “Có lẽ chúng ta không nên dùng quá nhiều người đối phó với hai người này, nhiều người chỉ càng rắc rối, mỗi người một ý, khi gặp lúc sinh tử lại càng khó để lựa chọn, chỉ có hai người còn dựa vào nhau bởi chỉ có một lựa chọn duy nhất.”

Thượng Quan đảo chủ thân nhiên mỉm cười nói: “Thanh Trúc thông minh, thủ đoạn với người khác cũng không phải thực sự là thủ đoạn, thủ đoạn với chính bản thân mình mới thật sự là cao thủ, tuy nhiên thủ đoạn đến mức có thể lấy chính sinh mạng của mình bức người khác phải kiêng nể mới gọi là cao thủ của cao thủ.”

Thanh Trúc cười khổ một chút nói: “Đáng tiếc người sống trên đảo của chúng ta cũng không muốn phải hy sinh tính mạng của mình, điểm yếu này đã bị bọn họ bắt được, nhìn chung con người vốn ích kỷ, ai cũng coi trọng tính mạng của mình, vậy người có thể dũng cảm giao mạng của mình ra là người chiến thắng. Nếu đối phương không màng đến sống chết, liều chết kéo tất cả cùng chết vậy thì thủ đoạn quá ngoan độc rồi, cho dù có nhiều người đến mấy thì người thắng vẫn là kẻ liều mạng, vẫn biết có câu thứ nhất sợ kẻ anh hùng, thứ nhì sợ kẻ cồng kềnh thân, hôm nay bọn họ đúng là đã cho ta một mạng tầm mắt.”

Thượng Quan đảo chủ mỉm cười, đôi mắt vẫn hờ hững, lạnh nhạt nói: “Ngày mai, đưa bọn họ đến cửa thứ hai.” Nói xong, buông mình khỏi cành cây, thoáng một cái đã không thấy bóng dáng.

Lại nói về trận đấu, Diệp Y và Cổ Hạo Nhiên vô cùng hưng phấn khiến cho đối thủ kinh sợ, tuy rằng nhiều người trong số họ có võ công khá tốt nhưng suy cho cùng cũng vẫn sợ chết, lại tiếc cuộc sống an nhàn sung sướng đang có, cho nên cuối cùng Diệp Y và Cổ Hạo Nhiên thành công công phá bức tường người trong thử thách thứ nhất.

Cổ Hạo Nhiên và Diệp Y cả người đầy máu, thờ hồn hển. Cổ Hạo Nhiên cũng không quan tâm máu trên người đang chảy ròng ròng, quay sang ôm chặt lấy Diệp Y, vui sướng nói: “Ta mừng vì ngươi đã tin tưởng ta, ta thật sự rất vui.” Diệp Y để yên cho hắn ôm mình, đôi mắt lạnh lùng nhìn đám người còn đang đứng xem, sát khí tỏa ra còn dày đặc hơn cả lúc chiến đấu.

Trên bãi cỏ, đám dân đảo đến hóng trời vui giờ ảo não đứng đó, trừng mắt nhìn hai người ôm nhau, còn những người tham gia trận thế vừa rồi, người chết người bị thương, mặt mũi vô cùng khó coi nằm lê lết dưới đất.

Từ đầu trận tới giờ, Hồng Tĩnh và Lâm Dã vẫn bình tĩnh đứng ở một bên, lúc này Hồng Tĩnh cũng không kiêng nể hai người dính đầy máu, kêu to một tiếng rồi lao đến ôm lấy Diệp Y và Cổ Hạo Nhiên, nức nở nói: “Tốt quá, chủ nhân và thiếu gia không sao, hoàn toàn bình yên, ta sợ muốn chết.”

Cổ Hạo Nhiên vừa qua cơn xúc động bỗng như lên cơn tím tái cổ áo Hồng Tĩnh, trừng mắt nói: “Ai cho ngươi chạm vào lão bà của ta, buông tay.” Ngừ

khí hung hăng mà thần thái lại tràn đầy niềm cười.

Lâm Dã đứng bên cạnh cũng đi đến kéo Hồng Tịnh đang vừa cười vừa khóc, vẻ mặt cố gắng kìm nén cảm xúc nhìn hai người hỏi: “Có bị thương nhiều không? Vết thương có nặng không?”

Điệp Y nhìn hai người đang cuồng quýt bên cạnh thần nhiên nói: “Không nặng.” Đối với nàng, chỉ cần không chết thì vết thương nào cũng là vết thương nhẹ. Hồng Tịnh nghe Lâm Dã hỏi vậy thì mới bắt đầu khấn trương xem xét vết thương của hai người. Tâm trạng của Điệp Y hiện giờ vô cùng phức tạp, nói buồn cũng không phải mà vui cũng không đúng, cho tới bây giờ mỗi lần bị thương nàng đều tự mình chịu đựng, chưa từng có người quan tâm thăm hỏi, hôm nay lại được bao nhiêu người lo lắng, nàng có phần không quen, cho nên không biết phải cư xử thế nào.

Phía bên kia Thanh Trúc đưa mắt nhìn đám người vừa giao đấu với Điệp Y và Cổ Hạo Nhiên, cả đám không khỏi xấu hổ cúi đầu, thực ra với bản lĩnh của Cổ Hạo Nhiên vốn không thể thoát khỏi sự vây hãm của bọn họ, dù là đấu một chọi một cũng không có khả năng thoát được, nhưng hai người khi thể diện cuồng, liều chết xông tới không khỏi làm cho bọn họ cảm thấy sợ hãi, lực tấn công từ mười phần cũng chỉ xuất ra một phần, chín phần để thù, đợi cho đến khi hiểu được chiến thuật của Cổ Hạo Nhiên thì trận đấu đã kết thúc.

Thanh Trúc nhìn mọi người một lúc rồi thần nhiên nói: “Mọi người vất vả rồi, tất cả đi nghỉ ngơi đi.”

Trong đầu Thanh Tuyết vốn cho rằng những người này tập hợp lại sẽ thành trận thế mạnh nhất, thế mà trận thế tưởng chừng bất bại đó lại bị Cổ Hạo Nhiên làm cho tan tác, nét mặt hân hêt đỏ rồi lại xanh, quay sang Thanh Trúc nói: “Chúng ta đúng là nhất thời sơ ý, bọn họ thắng được chỉ là ăn may, ta không phục, ta muốn đấu lại một lần nữa”. Nói xong lấy trường kiếm chỉ thẳng vào mặt Cổ Hạo Nhiên.

Thanh Trúc nhìn Thanh Tuyết đang bùng bùng tức giận, chậm rãi nói: “Quy củ trên đảo người không muốn tuân theo?” Thanh Tuyết nghe thế hung hăng trừng mắt nhìn Cổ Hạo Nhiên, rồi dùng sức đánh gãy kiếm trong tay, không nói lời nào xoay người bỏ đi. Thanh Trúc cũng không quan tâm đến thái độ của Thanh Tuyết, lạnh lùng nói với đám người tỏ vẻ không phục: “Bọn họ qua ải là do họ có bản lĩnh, trên chiến trường đã thất bại có nghĩa là thất bại, không có lí do với nguyên nhân gì cả, cơ hội đến chỉ có một lần, đầu cho các người tài giỏi đến đâu, thua vẫn là thua, không có gì thay đổi được. Chẳng lẽ các người hèn đến mức thua rồi mà không biết nhận sao?”

Lời nói của hắn tuy đơn giản, nhưng giọng nói nghiêm khắc, gần từng tiếng một khiến cho đám người bại trận lập tức cung kính cúi đầu, không dám nói thêm câu nào, đồng loạt lui xuống dưới.

Thanh Trúc chậm rãi đi đến bên cạnh Cổ Hạo Nhiên, cẩn thận đánh giá Điệp Y vẫn đang tỏa ra một thân sát khí, khóe miệng nhếch lên cười nói: “Không ngờ phu nhân lại có thân thủ tốt như vậy, toàn thân đều là sát khí, nếu sớm biết vậy ta đã phải một đội khác ứng chiến chứ không đến mức thua mất mặt như vậy.” Nói xong cười nhẹ, giống như thắng thua chẳng đáng để hân hêt bận tâm.

Điệp Y liếc nhìn hắn, cũng không thèm đáp lại câu nhận xét của hắn, Thanh Trúc cũng không để ý, quay đầu nhận xét Cổ Hạo Nhiên: “Rất xuất sắc, thân thủ tốt, trí dũng song toàn, người có đầy đủ những yếu tố mang lại chiến thắng, hôm nay chúng ta thua cũng không oan.”

Cổ Hạo Nhiên nghe vậy cũng không khách khí ngạo nghễ tươi cười nói: “Đa tạ.”

Thanh Trúc nhìn thái độ kiêu căng của Cổ Hạo Nhiên hơi hơi nhíu mày nói: “Cửa thứ nhất này các người đã thắng, cửa thứ hai vốn dĩ là ngày mai sẽ bắt đầu, tuy nhiên ta muốn hỏi ý các người muốn nghỉ ngơi hay muốn tiếp tục? Ta cũng sẽ không hẹp hòi cho các người vài ngày nghỉ dưỡng thương.”

“Không cần, cứ theo kế hoạch mà làm, ta không có nhiều thời gian lưu lại trên đảo này.” Cổ Hạo Nhiên nghĩ đến sự vụ ở ngoài kia còn đang đợi mình xử lý, hiện tại cũng không biết bên ngoài đã náo loạn như thế nào nữa, làm sao có tâm trạng tĩnh dưỡng, vết thương trên người tuy nhiều nhưng cũng không nghiêm trọng.

Thanh Trúc gật đầu nói: “Được, ngày mai sẽ có người đến đưa các người đến địa điểm thử thách thứ hai.”

Lúc đi theo mấy nữ hầu về chỗ ở Cổ Hạo Nhiên mới thấy khắp mình đau nhức. Hồng Tịnh giúp hắn cởi áo liền nhìn thấy khắp trên cánh tay, lưng, vai, đùi chỗ nào cũng đầy vết thương, đặc biệt vết thương trên lưng kéo thành một đường dài, tuy không sâu nhưng diện tích lớn, máu vẫn đang rỉ ra từ miệng vết thương. Hồng Tịnh và Lâm Dã luống cuống tay chân muốn băng bó cho Cổ Hạo Nhiên, cũng may dân trên đảo cũng không đến nỗi nào, chuẩn bị đầy đủ thuốc men loại tốt nhất cho họ trị thương.

Cổ Hạo Nhiên đau đến nhăn mặt nhưng lại kéo tay Điệp Y, muốn kiểm tra thương thế của nàng trước. Điệp Y bị hắn tóm chặt tay cũng không nói gì, chỉ lạnh lùng nhìn hắn, Hồng Tịnh và Lâm Dã đứng bên cạnh nhìn nhau, rất có ý thức cùng bỏ lại thuốc men băng vải, để lại hai người nhìn nhau trong phòng.

“Cho ta xem vết thương của ngươi, chảy nhiều máu như thế chắc là cũng không nhẹ, vừa nãy ta không dám hỏi vì sợ bọn họ biết chúng ta bị thương không nhẹ, e sẽ bất lợi, bây giờ không có ai rồi, ngươi để ta xem thế nào.” Cổ Hạo Nhiên nửa thân trên còn để trần vừa nói vừa lôi kéo Điệp Y ngồi xuống, tay thì chủ động cởi quần áo của Điệp Y.

Điệp Y tránh bàn tay của Cổ Hạo Nhiên, tự mình cởi áo khoác, trên đầu vai bị một đao, bên hông là một vết thương, sứt mất chút da thịt, trên cánh tay trái đầy vết đao chém nhưng cũng không vào chỗ hiểm, chỉ chảy máu. Điệp Y từ nhỏ được huấn luyện làm sát thủ cho nên ngoài việc luôn tấn công vào chỗ hiểm thì phải tránh cho mình bị thương ở chỗ hiểm, có thể khiến cho nàng bị thương, thân thủ cũng không phải hạng xoàng. Những vết thương trên người nàng đều đã cầm máu, xem ra có vẻ nhẹ hơn vết thương trên người Cổ Hạo Nhiên.

Cổ Hạo Nhiên nhìn những vết thương trên người nàng nhăn mặt nói: “Sao lại bị thương nặng thế này.” Điệp Y nghe vậy không khỏi nhíu mày nhìn hắn, như vậy mà kêu là bị thương nặng? Vậy vết thương trên người hắn thì như thế nào? Người này rốt cuộc có biết thế nào là nặng nhẹ không vậy? Điệp Y còn đang tỏ vẻ khó hiểu thì Cổ Hạo Nhiên đã cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên vết thương trên đầu vai nàng.

Điệp Y khẽ nói: “Ngươi làm gì vậy?”

Cổ Hạo Nhiên không có trả lời, sau khi hôn xong, ngẩng đầu phun ra một ngụm máu long, rồi lấy thuốc trị thương thoa lên: “Miệng vết thương phải sạch sẽ mới có thể bôi thuốc, nếu không sẽ để lại sẹo.”

Điệp Y thuận tay lấy cầm lấy cái khăn ướt Hồng Tịnh để lại đưa cho hắn: “Có nước đây.”

Cổ Hạo Nhiên lắc đầu nói: “Tay ta không không chế được lực, sẽ làm ngươi bị đau.”

Điệp Y hơi hơi sùng sốt nói: “Ta không sợ đau.” Người này bị thần kinh à, ai đòi một người bị đao chém còn không nhăn mặt lại sợ đau lúc lau rửa vết thương? Thật là quá phi lý.

Cổ Hạo Nhiên hai tay bận rộn chăm sóc vết thương cho Điệp Y, mềm giọng nói: “Vết thương trên người ngươi khiến ta thấy đau lòng, ta tình nguyện làm người đỡ đao cho ngươi, để cho ngươi bị thương thể này là lỗi của ta, ta đã không bảo vệ được ngươi, ta nghĩ như vậy đây.”

Điệp Y chăm chú nhìn vào mắt hắn, một đôi mắt với ánh mắt trong sáng, con ngươi màu đen huyền như bầu trời đêm thăm thẳm, sâu trong đôi mắt đó là tia sáng lấp lánh ẩn chứa sự dịu dàng khiến cho người ta muốn tình nguyện đắm chìm trong đôi mắt ấy. Điệp Y nghe những lời nói ngọt ngào của hắn không khỏi giật mình, trước giờ chỉ có người hỏi nàng nhiệm vụ đã hoàn thành chưa, không ai hỏi nàng bị thương có đau không, không ai tự hứa sẽ bảo vệ nàng, cũng không ai chăm sóc băng bó vết thương cho nàng, không ai vì nàng bị thương mà đau lòng, chưa từng có người đối xử tốt với nàng như vậy.

Điệp Y lặng lẽ ngắm nhìn Cổ Hạo Nhiên, đôi mắt kia ánh lên tình cảm không che giấu, thật tâm thương tiếc cho nàng, đôi môi, ngón tay nhẹ nhàng chăm sóc nàng, tràn đầy âm áp quan tâm. Người con trai trước mặt là thật tâm yêu thích nàng, nàng lần đầu tiên có cảm giác yêu thương không chỉ bởi hành động mà trong tim người này thật sự có nàng.

Lúc này Cổ Hạo Nhiên đang lau rửa một vết thương khác của nàng, hoàn toàn không để ý đến vẻ sùng sờ của Điệp Y, chỉ thấy cô nàng này so với ngày thương nhu thuận hiền hòa hơn hẳn, vì nàng không đẩy hắn ra cũng không bỏ đi, để yên cho hắn băng bó hết những vết thương trên người.

Cổ Hạo Nhiên nhìn thành quả lao động của mình với những dải băng chằng chịt, không khỏi ái ngại nhìn Điệp Y phân trần: “Đây là lần đầu tiên ta băng vết thương cho người khác, nếu ngươi thấy không hài lòng ta sẽ gọi Hồng Tịnh đến băng bó cho ngươi”. Nói xong lại sức nhớ ra Hồng Tịnh dù nhỏ cũng là con trai vội nói: “Mà thôi, quên đi, ngươi tốt nhất nếu không hài lòng thì bảo ta, ta sẽ băng lại cho ngươi, không thể đi tìm người khác được.”

Điệp Y theo giọng nói liến thoắng của hắn, giật mình tỉnh lại cẩn thận liếc nhìn hắn đang xoay người rút chén trà rồi bảo hắn: “Vết thương của ngươi thế nào? Sao còn chưa xử lý?”

Cổ Hạo Nhiên đang định rót trà cho Điệp Y, nghe nàng nói thế cũng nhăn mặt, vừa rồi hắn thấy nàng bị thương nên tập trung chăm sóc vết thương cho nàng, quên khuấy đi là mình cũng đang bị thương, lúc này mới thấy khắp cánh tay và lưng đau nhói từng cơn, nhất thời rên lên một tiếng. Hắn chính là thiếu gia thân quý ngân vàng chưa từng chịu khổ, dù trước đây từng bị thủy phi tấn công nhưng cũng chỉ là sây xước ngoài da thôi, nay bị vết thương như vậy, vốn dĩ diện cổ cần răng chịu đau trước mặt người ngoài, bây giờ trước mặt nàng đúng thật là đau đến nhe răng, thiếu điều nước mắt lưng tròng.

“Điệp Y, đau quá, đau quá.” Cổ Hạo Nhiên giả bộ đáng thương cười hề hề nhìn Điệp Y, một tay kéo kéo bàn tay không bị thương của nàng, thấy nàng không giật ra lại càng tỏ vẻ ta đây vô cùng tội nghiệp, hai hốc mắt đỏ ửng.

Điệp Y thấy bộ dạng của hắn như thế chỉ nói: “Ta đi tìm Hồng Tịnh.” Nói là làm, nàng đứng lên luôn.

Cổ Hạo Nhiên dùng ánh mắt đáng thương nhìn nàng như muốn hỏi: “Điệp Y, ngươi không thể băng bó cho ta sao? Ta đã làm gì khiến ngươi ghét ta như vậy?”

Điệp Y thấy vẻ thất vọng trên mặt hắn, lại thấy lưng hắn còn đang rỉ máu, từng giọt từng giọt chảy xuống thấm đỏ cả mép giường, mà cái ánh mắt kia thật sự khiến nàng không thể bỏ đi, nàng yên lặng nhìn hắn một lúc lâu rồi đẩy hắn ngồi lùi vào, còn mình đi lấy thuốc và vải băng bó cho hắn.

Cổ Hạo Nhiên thấy nàng không nói gì nhưng tay bắt đầu hành động liền cười hớn hở, ngoan ngoãn ngồi yên trên giường, nàng nhìn hắn đang cười tủm tỉm ngắm mình, yên lặng bắt đầu rửa vết thương cho hắn.

“Điệp Y, Điệp Y, đau.” Cổ Hạo Nhiên lại nhăn nhó kêu đau, bộ dạng của hắn khiến nàng nghĩ hình như nàng đang lau rửa vết thương cho đám Mộng Tâm, Mộng Tâm, tay cũng bắt giắc nhẹ đi vài phần.

Cổ Hạo Nhiên thấy Điệp Y quả nhiên không hắt hủi hắn, không khỏi che miệng cười sung sướng, có thể làm cho nàng mềm lòng cũng chỉ có bọn nhóc nhà hắn, xem ra nàng đúng là rất thích đám nhóc con, trước đây sao hắn không nghĩ ra cách này nhỉ, hiện tại nàng có vẻ đã yên tâm giao một nửa tính mệnh cho hắn rồi, trải qua một trận sinh tử tình cảm của nàng với hắn đã có chuyển biến, tương lai nhất định hắn sẽ thành công chiếm được trái tim của nàng.

Cho nên kế tiếp là: “Điệp Y, tay đau quá.”

“Điệp Y, ta thấy đầu vầng mắt hoa, có lẽ nào trong đầu có máu tụ?”

“Điệp Y, hình như vết thương trên đùi lại bị nứt ra rồi, nàng xem cho ta với, đau buốt cả chân.”

“Điệp Y.....”

Ngoài cửa, Hồng Tịnh về mặt mờ mịt nhìn Lâm Dã, một lúc lâu sau Hồng Tịnh run giọng nói: “Ta không biết thiếu gia hóa ra lại là một tên yếu ớt nhão nhoét như vậy.”

Lâm Dã cố nín cười: “Lời nói sao có thể biểu hiện con người như thế nào được, vừa rồi đánh nhau không nghe hấn kêu một tiếng nào, sắc mặt cũng không đổi thế mà hiện giờ kêu như sắp chết đến nơi, chẳng lẽ người còn chưa hiểu sao.”

Hồng Tịnh liền tỏ vẻ khinh bỉ nói: “Người có làm hay không, thế này đã là gì so với bọn thô phi, lúc đó thiếu gia và chủ nhân vẫn rất tiêu sái thoát tục, ta không rõ thiếu gia lúc đó gan lớn hay là đầu óc lú lẫn rồi?”

Lâm Dã mỉm cười nói: “Thiếu gia vốn là người không sợ trời không sợ đất, lại rất nhanh trí, lời ăn tiếng nói lúc nào cũng cẩn trọng, nay lại mềm yếu như thế ta đoán hơn phân nửa là phát hiện thiếu phu nhân không cự tuyệt với kiểu làm nũng đó, cho nên rèn sắt khi còn nóng đây mà.”

Hồng Tịnh lắc đầu bảo: “Nghe kinh quá, sồn hết da gà rồi.”

Lâm Dã nói: “Bọn họ không cãi nhau là tốt rồi, có lẽ thiếu phu nhân cũng bắt đầu để ý đến thiếu gia hơn rồi.” Lời còn chưa dứt hai người liền nghe thấy một tiếng hét thất thanh: “Điệp Y, nhẹ tay chút, người mưu sát chồng đây à!”

Bạn đang đọc truyện *Gia Có Điều Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 62: Nơi vòng cấm

Sáng hôm sau, Thanh Trúc tiêu sái đến gặp Cổ Hạo Nhiên và Điệp Y.

Hắn nhẹ nhàng cười ưu nhả mà nói: “Cửa thứ hai này cũng không phải nhiệm vụ bất khả thi, chẳng nhẽ không nói rõ cũng làm khó các người sao? Chúng ta tuy thực sự muốn gây khó dễ cho các người, nhưng cũng vẫn tạo cơ hội để hoàn thành thử thách, cho dù là một phần vạn, cơ hội là có chứ không phải không.”

Cổ Hạo Nhiên cười ha hả nói: “Sáng khoái, tiểu nhân còn hơn ngụy quân tử, nói đi, cửa thứ hai muốn chúng ta vượt chướng ngại gì?”

Thanh Trúc ngẩng đầu nhìn bức tường vàng rờn, thông thả nói: “Nơi đây là một địa danh nổi tiếng trên đảo, rất đẹp, hoàn toàn khác biệt với những cảnh quan khác của đảo, nhưng nơi đẹp nhất cũng có thể là nơi nguy hiểm nhất, để vào cửa thứ hai các người sẽ đi từ đây sau đó đi xuyên qua vùng đất bên trong, chỉ cần thoát ra được từ một cửa khác, coi như người chiến thắng thử thách.”

Cổ Hạo Nhiên ngược nhìn bức tường bằng vàng, Điệp Y lạnh lùng nói: “Giới hạn khu vực này thế nào? Cửa khác là cửa nào?”

Thanh Trúc nhìn Điệp Y mỉm cười nói: “Hỏi khéo lắm, các người đã vượt qua ải thứ nhất, ta cũng không dấu diếm làm gì, tường vàng này nối hai ngọn núi, bao quanh diện tích đất bên trong hơn trăm dặm. Cánh cửa để ra khỏi chỗ này cũng là một bức tường vàng rờn, ngoài tường đã có người của chúng ta được phân công đứng đợi, các người chỉ cần dùng đá gõ lên, hoặc ném đồ từ bên trong ra, chúng ta sẽ mở cửa, chỉ cần các người tìm được cánh cửa đó.”

Cổ Hạo Nhiên nghe đến đó, nghiêm túc nhìn thẳng vào Thanh Trúc, Thanh Trúc thấy thế, khóe miệng hơi cong lên nở một nụ cười thương xót, chậm rãi nói: “Cửa thứ nhất nếu người không muốn chết, chỉ cần đồng ý, quy phục chúng ta, như vậy người có thể sống như trước, tuy không thật thoải mái dễ chịu nhưng ít ra vẫn còn sống. Còn cửa thứ hai này thì sinh tử là do người định, cũng do trời định, chúng ta không còn cách nào quyết định vận mệnh của các người, cũng không thể nhúng tay vào vận mệnh của các người, hãy tự giải quyết ổn thỏa.”

Nghe vậy Lâm Dã đột nhiên chen lời: “Nói vậy có nghĩa là tất cả những chuyện diễn ra bên trong, các người cũng không biết?”

Thanh Trúc gật đầu nói: “Đúng, chúng ta chỉ chờ các người đứng mười ngày ở cánh cửa bên kia khu rừng, nếu đến lúc đó các người chưa thoát được, chúng ta sẽ không chờ nữa, cánh cửa kia cũng sẽ không mở.”

Cổ Hạo Nhiên thấy Thanh Trúc nói nhiều như vậy nhưng tuyệt nhiên không đề cập tới những những thứ gì sẽ xuất hiện trong vòng cấm, ngữ điệu cũng không tỏ ý đe dọa mà chỉ có tiếc thương, dường như bọn hắn cho rằng chuyến này ắt một đi không trở lại, chờ đợi cũng chỉ là cho phải phép mà thôi, bèn lên liếc sang Điệp Y, trầm tư không nói.

Điệp Y nhìn Thanh Trúc với ánh mắt giá lạnh: “Nói xong chưa, xong rồi thì mở cửa đi.”

Thái độ hờ hững của Điệp Y khiến Thanh Trúc phải nhìn về phía nàng, chưa kịp mở lời thì đã thấy Thượng Quan đảo chủ trước giờ im lặng đột nhiên khẽ thở dài rồi lên tiếng: “Điệp Y, nếu bây giờ các người từ bỏ ý định của mình, ta sẽ coi như chưa từng có chuyện gì xảy ra, sẽ cho các người cuộc sống ấm no sung sướng như trước. Nơi này các người không thể vượt qua được đâu.”

Điệp Y lướt mắt qua Thượng Quan đảo chủ, thấy thái độ ôn hòa của y vẫn không thay đổi, nhưng trong đôi mắt đã không còn vẻ lạnh nhạt thường ngày, mà hàm chứa một nỗi niềm thương tiếc, như thể chuyện này của bọn họ đã định sẵn là con đường chết. Cổ Hạo Nhiên nhủ mảy, còn chưa lên tiếng thì Điệp Y đã hỏi: “Rốt cuộc bên trong có cái gì?”

Cổ Hạo Nhiên nghe xong cũng không nói nữa, Điệp Y đã hỏi đúng trọng điểm, đã vung tay xây dựng một công trình phi thường như thế này, cô lập cả khu vực với thế giới bên ngoài, không cần nghĩ cũng biết thế giới bên trong, ắt không phải một nơi đơn giản, chắc chắn phải có hiểm nguy gì đấy mà dân đảo không xử lý nổi.

Thượng Quan đảo chủ nhìn thẳng vào mắt Điệp Y, hồi lâu mới chậm rãi lắc đầu nói: “Cái gì cũng có, cả những thứ người tưởng tượng ra được lẫn những thứ vượt ngoài sức tưởng tượng, người ở trên đảo từng vào đấy không còn một ai sống sót trở về, ngoài ta ra, mà ta cũng chỉ đi được quanh rìa ngoài, không thể xâm nhập vào sâu bên trong, trong đấy chính là địa ngục chôn trần gian, các người không thể vượt qua nổi.” vừa nói vừa vén tay áo lên, trên cánh tay là một vết sẹo dài dử tợn, không phải vết thương do đao kiếm, cũng không phải thương tích do binh khí khác, nhưng đó đích thực là một vết thương rất nặng, chỉ nhìn sẹo thôi cũng đủ tưởng tượng ra độ nghiêm trọng của nó lúc trước.

Điệp Y thâm nhủ mảy, Cổ Hạo Nhiên cũng là người có con mắt tinh tường, xem xong sắc mặt có hơi thay đổi, quay đầu nhìn Điệp Y: “Người ở lại đây, ta đi một mình.” Mặc dù hẳn biết Điệp Y rất ngoan cường, nhưng nếu là nơi mà cả Thượng Quan đảo chủ cũng khó thoát khỏi, hung hiểm đến chừng nào hẳn cũng hình dung ra được. Nếu như quyết định của hắn khiến Điệp Y bị thương tổn, thì thà hắn để nàng lại nơi an toàn, chẳng may hắn không thoát ra được, Điệp Y cũng vẫn còn sống lành lặn. Cổ Hạo Nhiên nhìn Điệp Y, trong thâm tâm tuy không cam lòng, nhưng con đường phía trước chắc chắn là hữu tử vô sinh, Điệp Y có thể sống là tốt rồi.

Điệp Y nhìn Cổ Hạo Nhiên, thấy trong ánh mắt hắn là sự cương quyết không còn nghi ngờ được nữa, nàng lặng lẽ, chậm rãi đỡ lưng Cổ Hạo Nhiên. Cổ Hạo Nhiên choáng váng nhìn Điệp Y chăm chăm, Điệp Y vẫn bình thản, chỉ hồ hững nhìn vào mặt hắn, khiến hắn cảm nhận được ý chí kiên định của nàng. Hai người nhìn nhau hồi lâu, Cổ Hạo Nhiên đưa tay sang ôm Điệp Y thật chặt bên người, nhếch môi cười rục rịch, giọng điệu mềm mại không che dấu được tình cảm nồng nàn bên trong: “Sống cùng sống, chết cùng chết, đi cùng đi.”

Nghe vậy Điệp Y hơi ngẩn ra một chút, nàng không nghĩ nhiều đến vậy, chỉ biết với công phu hiện giờ của Cổ Hạo Nhiên thì hẳn không thể thoát khỏi nơi này, mà nàng căm thù nhất là khi tự do của mình bị kẻ khác nắm giữ, nếu như không có Cổ Hạo Nhiên, thì một mình nàng cũng không qua nổi cửa ải này, vậy tốt nhất là tất cả cùng dốc sức liều mạng một phen, sinh tử ra sao, vận mệnh ra sao tự mình quyết định. Không ngờ Cổ Hạo Nhiên lại hiểu nhầm ra ý sinh tử có nhau như thế.

Thượng Quan đảo chủ thấy hai người ôm nhau, trong mắt chớp lên một ánh hào quang, niềm tiếc thương ban nãy đã bị thế chỗ bởi sự giá băng, y lạnh nhạt đứng một bên, không lên tiếng nữa.

Cổ Hạo Nhiên ngẩng đầu nói: “Mở cửa.”

Thanh Trúc nhìn Cổ Hạo Nhiên và Điệp Y, thờ ơ phát tay, Thanh Tuyết lập tức đưa lên thức ăn và nước uống, nói: “Đây là lương thực cho mười ngày, nếu ăn hết mà chưa đi ra, cũng có nghĩa các người vĩnh viễn không thể ra được nữa.”

Cổ Hạo Nhiên nhận lấy, xong xuôi liền thấy mấy người trung niên đi sau Thượng Quan đảo chủ tiến lên bên cổng vàng, hợp sức kéo cánh cổng nặng trịch ra, lập tức có một luồng hơi thuốc đông y đặc sệt phả vào mặt họ, Cổ Hạo Nhiên và Điệp Y cùng dõi nhìn, chỉ thấy mảnh đất ngay dưới chân tường vàng trở trọi không bóng cây ngọn cỏ, nhưng phía xa lại là rừng cây đồ sộ, cao ngất, che khuất cả bầu trời, cả dãy núi dài liên miên cũng không thấy tăm hơi, chỉ có độc một màu xanh um trải bát ngát vô tận, mà tít ở đằng xa lấp ló một vầng kim quang chói mắt, Thanh Tuyết nói: “Đó chính là cửa còn lại.”

Cổ Hạo Nhiên và Điệp Y liếc nhìn nhau, sóng vai đi qua cửa, Hồng Tịnh đột nhiên nói: “Chủ nhân, Hồng Tịnh biết bản thân vô dụng, đi theo chủ nhân và thiếu gia chỉ tỏ vương chân hai người, vậy ta sẽ chờ hai người ở ngoài cửa, ta chờ hai mươi ngày, nếu chủ nhân và thiếu gia không ra, ta sẽ vào tìm các người.”

Ngay sau đó Lâm Dã cũng bình thản cất lời: “Ta cũng vậy, muốn sống cùng sống, chết cùng chết, đi cùng đi.” Hai người không một ai rơi lệ, cũng không đồng dạng như đang tuyên ngôn, chỉ dùng những lời giản dị nhất nói lên cả nỗi niềm không yên trong tâm trí.

Cổ Hạo Nhiên dừng bước nhìn Điệp Y, Điệp Y chỉ nháy mắt không nói gì, cũng không quay đầu lại, cánh cửa vàng rùng rập khép lại trước mắt mọi người, chia tách Cổ Hạo Nhiên, Điệp Y và họ thành hai thế giới.

Cổ Hạo Nhiên và Điệp Y càng đi về phía trước thì cỏ cây càng rậm rạp, đường đi càng lúc càng hẹp lại như nút cổ chai. Điệp Y nhìn những loài cây dài nhỏ trước mắt, dừng chân cẩn thận ngắm nghía phương xa, Cổ Hạo Nhiên đi trước vừa dò xét vừa xác định phương hướng, lúc này thấy Điệp Y đột ngột dừng lại thì quay đầu hỏi: “Làm sao vậy?”

Điệp Y hít một hơi căng đầy những hương vị trong không khí, cau mày nói: “Đây là mùi của rừng mưa.”

“Rừng mưa? Cái gì? Nàng bảo đấy là tên của khu rừng này sao?” Cổ Hạo Nhiên không hiểu lắm.

Điệp Y hít sâu, nhìn Cổ Hạo Nhiên nói: “Người không nên vào, nơi này người không thể ra được.”

Cổ Hạo Nhiên chăm chú nhìn Điệp Y hỏi: “Ý người là sao?”

Điệp Y thấy hắn đã hơi tức giận, ánh mắt không có chút sợ sệt mà chỉ đơn giản là giận dữ với nàng, không khỏi thân nhiên nói: “Ta vốn tưởng chỉ là một khu rừng bình thường, như vậy người còn có chỗ hữu dụng, không ngờ đây là rừng mưa, người chưa từng gặp loại rừng này, hoàn toàn không có kinh

nghiệm về những sẽ diễn ra, đi vào đây chắc chắn chỉ có một con đường chết, về đi, ải này ta sẽ phá.”

Cổ Hạo Nhiên nén giận, lạnh lùng nói: “Ngươi chắc chắn?”

Điệp Y trầm tư lắc đầu, rừng mưa này không thể dễ dàng ra vào như vậy, nếu chỉ đơn giản như thế, ngươi trên đảo việc gì phải niêm phong lại. Cổ Hạo Nhiên thấy Điệp Y lắc đầu thì quát lên: “Ngươi đã không chắc chắn thì còn nói nhiều làm gì, ta không phải gan nhỏ, cho dù ngươi có giỏi giang đến mấy cũng có lúc không thể xử lý được tình huống, chẳng nhẽ ta thật sự không bằng được một góc của ngươi? Ta chưa đến cái chốn khi ho cò gáy này, không có nghĩa rằng ta sẽ chết ở đây, còn nếu ngươi đã thích nói như thế, ta sẽ chứng minh cho ngươi thấy.”

Điệp Y lạnh lùng nhìn Cổ Hạo Nhiên, không nói thêm gì nữa. Cổ Hạo Nhiên hít sâu một hơi, vòng tay ôm chặt lấy Điệp Y, nói: “Ngươi quan tâm đến ta, ta rất vui, nhưng ngươi phải biết, ta lo cho ngươi còn nhiều hơn thế, nếu ngươi bắt ta phải đề mặc ngươi giữa hiểm nguy trùng trùng, bản thân ta lại tránh né, thì thà ngươi bảo ta chết đi còn hơn.”

Điệp Y trầm mặc hồi lâu, chẳng qua nàng chỉ không muốn thấy thương vong không cần thiết mà thôi, Cổ Hạo Nhiên đã kiên trì như vậy nàng cũng không cần hấn làm gì, liền lạnh lùng nói: “Vậy thì nghe đây, bắt đầu từ lúc này nhất nhất phải nghe lời ta, ta chỉ cần ngươi theo lời ta nói, bất luận cái gì cũng đừng thắc mắc, đừng làm việc gì mà không hỏi ý ta, nếu như ngươi không tuân theo, thì đừng trách ta vô tình.”

Cổ Hạo Nhiên lần đầu thấy Điệp Y thận trọng như thế, trong mắt nàng là sự quyết đoán tuyệt đối, so với ngày thường lại càng lạnh lùng khốc liệt hơn, hiển nhiên nếu hấn dám trái ý nàng, khả năng bị vứt bỏ là điều không thể nghi ngờ gì nữa, lập tức nghiêng rằng nói: “Được, ta sẽ nghe theo ngươi.”

Lần đầu tiên đôi mắt Điệp Y loáng lên sáng rực, không phải vì hưng phấn hay hãi sợ, mà đó là thứ hào quang xuất hiện khi con người ta bước vào một trận chiến cực đoan, Cổ Hạo Nhiên chưa bao giờ gặp luồng nhiệt khí hâm hấp này của Điệp Y, so với Điệp Y lạnh lùng, khắc nghiệt, thê lương của ngày trước, Điệp Y hôm nay lại càng băng giá hơn, với một thần khí cuồng vọng, ngang tàng, đánh thép chưa từng thấy.

Càng bất ngờ hơn cho hấn, Điệp Y thoát cái đã cời vấy xuống, xé thành từng băng vải, buộc chặt phần tay áo và ống quần cho sát người, toàn thân quấn kín mít không một khe hở. Cổ Hạo Nhiên không hiểu những làm theo nàng, buộc áo xống gọn gàng lại giống Điệp Y. Hai người chuẩn bị xong xuôi thì cảm bình khí lên, thẳng tiến vào sâu trong rừng mưa.

Cỏ cây trong rừng sinh trưởng tràn lan, rậm rạp, trên những cây thân gỗ là vô số dây leo bám chặt chẽ, còn dưới mặt đất, lá rụng thành một tầng dày, chất đất ẩm thấp trơn trượt, dẫm lên hấn vết chân. Cổ Hạo Nhiên và Điệp Y một trước một sau tiến về trước, hai người đều không nói gì, chỉ tập trung theo dõi xung quanh.

Cổ Hạo Nhiên không biết rừng mưa có gì đáng sợ, chỉ nghe Thượng Quan đảo chủ và Điệp Y nói như thế thì đề ý phòng bị. Lúc này hấn đi đằng trước, nghiêng tai nghe ngóng động tĩnh xung quanh, không có sư tử, không có hổ, cũng không có chó sói, nếu những động vật ăn thịt khét tiếng này còn không có, Cổ Hạo Nhiên nhủ may, không hiểu Điệp Y cẩn trọng từng bước như vậy, rốt cuộc là đề đề phòng cái gì?

“Điệp Y, nàng...” Cổ Hạo Nhiên quay đầu nói được mấy chữ, đã thấy Điệp Y lạnh mặt chộp một kiếm lên đỉnh đầu hấn, cùng lúc nói: “Đừng nhúc nhích.” Cổ Hạo Nhiên lắp bắp kinh hãi, hấn không nghe thấy tiếng gì cả, Điệp Y làm cái gì vậy?

Chỉ nháy mắt thôi Điệp Y đã thu đoản kiếm, ngay trên mũi kiếm là một con nhện bé xíu như hạt đậu tằm, Cổ Hạo Nhiên không khỏi nói: “Tuồng gì hóa ra con nhện, sao phải...”

Còn chưa dứt lời đã thấy Điệp Y hất con nhện từ mũi kiếm xuống một gốc cây hoa bên cạnh, từ thân nhện chảy ra một chất lỏng màu xanh nhạt, bông hoa kia trong nháy mắt đã biến từ màu trắng lọt sang màu vàng khô, héo rũ, lá tả rụng rời. Cổ Hạo Nhiên trong lòng thất kinh, độc tính thật mãnh liệt, nếu như bị nó cắn một phát thì đích thị là đi đời nhà ma.

Ngẩng đầu nhìn phía trên, quả nhiên có một mạng nhện rất lớn, thảo nào hấn không nghe thấy tiếng động, vì con nhện vốn rình sẵn ở đó rồi. Khóe miệng Cổ Hạo Nhiên vì thế mà giật giật mấy cái, bất gặp ánh mắt lạnh lùng của Điệp Y dành cho mình, vội vàng cười hề hề nịnh nọt, quay đầu đi tiếp, lần này nhất nhất lưu ý mọi sự vật xung quanh.

Hai người đi không nhanh cũng không chậm, thong thả giữ vững tốc độ. Trên đường phải xuyên qua nhiều bụi rậm, Cổ Hạo Nhiên nếm mùi nhện độc một lần, giác quan tự nhiên hoạt động hết công suất, vì hấn không thể phân biệt cái này có độc cái nào không như Điệp Y, nên cách tốt nhất đó là gặp gì giết nấy, đến lúc này so với Điệp Y, Cổ Hạo Nhiên còn lợi hại hơn.

Điệp Y cũng chỉ dựa vào khả năng phản ứng linh mẫn và kinh nghiệm sinh sống trong rừng rậm ngày trước mà hình thành nên sự nhạy cảm với các nguy hiểm, mà Cổ Hạo Nhiên thì có một thân công phu, thính giác, khứu giác, tốc độ sắc bén hơn Điệp Y, một khi hấn đã biết mình phải phòng bị với cái gì, thì tự nhiên sẽ ra tay nhanh, chuẩn và độc hơn Điệp Y nhiều. Thành ra trong lúc nhất thời, nếu có vật nào xuất hiện dị động trên đường, chưa cần Điệp Y ra tay, Cổ Hạo Nhiên đã nhanh chóng xử lý gọn sạch.

Hai ngày này Điệp Y và Cổ Hạo Nhiên phối hợp vô cùng ăn ý, Điệp Y chỉ cần chỉ ra nguy hiểm ở đâu, thì với năng lực học một hiểu mười của mình, Cổ Hạo Nhiên hoàn toàn có thể nắm bắt chuẩn xác điều nàng muốn nói. Đã có Cổ Hạo Nhiên đi trước mở đường, lộ trình xuyên rừng của bọn họ thật sự thuận lợi hơn nhiều so với Điệp Y tưởng tượng.

Hôm nay, Cổ Hạo Nhiên đã canh phòng một đêm không ngủ, còn Điệp Y đang vừa ăn vừa đi xung quanh dò đường. Cổ Hạo Nhiên chộp mắt nghỉ ngơi một lúc, hai ngày nay Điệp Y muốn họ luân phiên gác đêm, nhưng Cổ Hạo Nhiên lại kiên quyết không đồng ý, ban đêm sẽ ôm Điệp Y vào lòng rồi bất năng ngủ, còn mình thì tập trung cao độ cảnh giới xung quanh, chỉ cần đến lúc nghỉ chân ăn uống nhắm mắt điều tức một lúc là khỏe.

Cổ Hạo Nhiên ngồi một lát thì mở mắt, Điệp Y vẫn chưa về, rõ ràng mới rồi còn ở quanh đây, giờ đã không thấy bóng dáng. Cổ Hạo Nhiên hô lên gọi,

không thấy có hồi âm, tâm tình nóng nảy, hần lập tức đứng phắt dậy lần theo hướng Diệp Y vừa đi để tìm kiếm

Chỉ mấy bước khinh công Cổ Hạo Nhiên đã đi hết khu vực lân cận, vừa đi hần vừa hô lên tìm Diệp Y, trong lúc gấp gáp bỗng nghe thấy động tĩnh vô cùng nhỏ, Cổ Hạo Nhiên lập tức xác định phương hướng, chạy ngay đến, vừa ra khỏi rừng cây um tùm, Cổ Hạo Nhiên đã trợn tròn mắt vì cảnh tượng trước mặt.

Trên một khoảnh đất hơn mười thước vuông trước mặt, lừng lững một con mãng xà đầu to như cái thùng nước, tảng thân dài ngoằng thông thả uốn éo trên đất, cái đuôi lắc lư sau lưng. Đầu mãng xà vươn lên cao không nhúc nhích, mắt nhìn chăm chú về phía trước, thân rắn dài dễ đến mấy chục thước, nước da xanh ngắt óng ánh dưới ánh mặt trời, nó phì phì cái lưỡi tương đương với một con rắn nhỏ, đầu lưỡi chề lam ba, màu đỏ au như máu, hơi thở tanh tưởi vô cùng. Vậy mà ngay trước người nó không xa, chính là Diệp Y đang nằm ngửa trên đất!

Trong lúc căng thẳng Cổ Hạo Nhiên bật ra tiếng gọi to: “Diệp Y, nàng có sao không? Diệp Y...” Vừa gọi hần vừa chạy vụt về phía Diệp Y. Nào ngờ mãng xà kia cảm nhận được chuyển động trong không khí, lập tức quay ngoắt từ chỗ Diệp Y sang bên Cổ Hạo Nhiên.

“Đứng lại!” Một tiếng gào to vang lên, thành công khiến Cổ Hạo Nhiên dừng bước, Cổ Hạo Nhiên lòng như lửa đốt nhìn Diệp Y, lúc này Diệp Y thừa dịp mãng xà quay đi liền xoay mặt về phía Cổ Hạo Nhiên, mấp máy môi nói: “Ta không sao, đứng yên không được chuyển động.”

Cổ Hạo Nhiên đọc được ám hiệu của Diệp Y, tỉ mỉ nhìn toàn thân Diệp Y một lượt, thấy nàng không bị thương ở đâu, hiển nhiên không bị tấn công, hần thở phào nhẹ nhõm, hồi này nhìn thấy nàng nằm trên đấy, hần còn tưởng xảy ra chuyện gì nghiêm trọng, lúc này yên lòng hơn, Cổ Hạo Nhiên bỗng thấy trên lưng vạ ra một tầng mồ hôi lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Gia Có Điều Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: Hiểm địa

Diệp Y nhìn sắc mặt tái nhợt của Cổ Hạo Nhiên, hơi chau mày, ở trong rừng mưa mà gặp mãng xà thì cách tốt nhất là nằm xuống chờ nó nuốt hết hai chân rồi lấy dao hoặc kiếm nhanh chóng xẻ dọc miệng nó, rút chân ra bỏ chạy, như vậy mới có thể thoát được, nếu không chỉ có chịu chết với con vật khổng lồ này.

Diệp Y đang tự lần mò tìm đường thì con mãng xà này không biết từ chỗ nào trườn ra, nàng vừa nhìn thấy nó liền nằm gục xuống đất, yên lặng tránh chọc giận đến nó, thậm chí nghe thấy tiếng Cổ Hạo Nhiên gọi cũng không trả lời, không ngờ Cổ Hạo Nhiên tai thính mắt tinh, nhìn thấy nàng rồi còn không thêm trốn đi khiến cho cả hai đều bị con mãng xà phát hiện.

Cổ Hạo Nhiên không biết vì sao Diệp Y muốn hần đứng yên, thấy nàng đang nằm bất động ở đó, trong lòng hần vô cùng lo lắng. Diệp Y nhìn về mặt sót ruột của hần chỉ tập trung về chỗ mình nằm, không thêm để ý đến con mãng xà, lại thấy chân hần chỉ chực chạy ngay đến bên cạnh mình thì vội quát to: “Không được lại gần đây, có nghe ta nói không.” Giọng nói nghiêm khắc chưa từng thấy.

Cổ Hạo Nhiên liền hét lên hỏi: “Vì sao?”

Diệp Y không khỏi trừng mắt nhìn hần một cách dữ dội, con mãng xà này chuyển động nhanh như gió, ở nơi này chẳng có con vật nào nhanh bằng nó, còn chưa tính đến tình huống hiện giờ cả hai đều trong phạm vi tấn công của nó, chỉ cần nó lừa đuôi một cái thì có đến ba Cổ Hạo Nhiên cũng chẳng sống nổi, vì thế nàng cũng không tiện giải thích với hần, đành phải dùng ánh mắt ra lệnh cho hần không được manh động.

Cổ Hạo Nhiên bị Diệp Y nhìn trừng trừng cũng không dám cãi lời, con mãng xà sau một lúc quan sát không phát hiện có vật nào đang cử động quanh mình liền chậm rãi quay đầu về phía Diệp Y, lừ lừ tiến tới. Cổ Hạo Nhiên lúc này hồn vía đều lên mây, làm sao còn nghĩ đến lời cảnh cáo của Diệp Y, lập tức bay vọt đến ôm lấy nàng, đề khí chạy vụt về phía trước.

Còn chưa chạy được mấy bước thì phía sau có một luồng gió mạnh mẽ ập đến, Cổ Hạo Nhiên không đoán được vung nhuyển kiếm ra sau chém luôn vào luồng gió, chất, chẳng khác nào tiếng kim loại va vào nhau, hần không khỏi cả kinh, kiếm trong tay như chém vào đá tảng, dư chấn dội lại khiến cổ tay hần run rẩy, bụng bảo dạ phen này hỏng bét, lập tức vung tay ném Diệp Y về phía trước, hét tướng lên: “Đi mau.” Sau đó quay trở lại tấn công mãng xà.

Cổ Hạo Nhiên quay người lại mới thấy kiếm của mình đã chém ngang miệng mãng xà, vừa vận chận được một cú tấp của nó, cả cái miệng nó ngoác ra đỏ lôm như chậu máu, nhuyển kiếm của hần chém sắt như chém bùn mà chỉ trượt qua khoe miệng mãng xà, còn nó thì không hề sứt một mẩu thịt. Cổ Hạo Nhiên nhất thời cảm thấy hoảng sợ, cả đời hần chưa từng gặp con quái xà nào kinh khủng như thế này, rùng mình một cái rồi mới tập trung quan sát được.

Mà con mãng xà lúc này vô cùng tức giận, kẻ kia không những dám cướp con mồi của nó mà còn dám dẫm thương nó, thân mình đồ sộ của nó quấy lên, quật nát cây cối xung quanh bằng những cú vật mình rung chuyển, miệng há to nhằm ngay đầu Cổ Hạo Nhiên bỏ xuống.

Cổ Hạo Nhiên đến giờ mới biết ông lớn này nổi con tam bành thật gớm ghê làm sao, hần dồn toàn bộ mười thành công lực lên mũi kiếm, có bao nhiêu tài năng, khéo léo, nhanh nhẹn đều vận ra hết, quyết đại chiến ba trăm hiệp với mãng xà, thân thủ linh hoạt né hết cú quật đuôi này đến cú tấp đầu kia của con mãng xà, kiếm trong tay chém sả lên người quái vật, không bao lâu, trên thân mãng xà đã loang lổ vết máu.

Tuy thế, mấy vết thương còn con con ấy đối với con mãng xà khổng lồ này chẳng thấm vào đâu, chỉ tỏ khiến nó càng lúc càng say máu, đuôi quật lung tung khắp bốn phía như một con lốc xoáy chỉ muốn nghiền nát sinh vật bé nhỏ trước mặt, khí thể hung hãn kinh người, Cổ Hạo Nhiên gần như nghệt thờ, bị cuốn vào vòng xoáy của con rắn vĩ đại.

Cổ Hạo Nhiên trầm nghĩ không xong, tuy hiện tại mãng xà chưa thể làm tổn hại nhiều đến mình, nhưng nếu cứ tiếp tục thế này thì hắn cũng sẽ kiệt sức, đến lúc đó chẳng mấy chốc sẽ là nát như nhừ như cám, nghĩ vậy bèn nhìn về phía lúc nãy quãng Đệp Y đi xem tình hình nòng thế nào, chỉ cần nòng an toàn bỏ trốn thì mình có bị thương cũng không sao, từ từ rồi tính cách trốn thoát, tuy rằng với tốc độ của con mãng xà này trốn được nó cũng không phải dễ.

Không thấy bóng dáng Đệp Y đâu, Cổ Hạo Nhiên thờ phào nhẹ nhõm, hung hăng vung kiếm đâm lên đầu mãng xà khiến cho nó lại càng quăng quật cái đuôi dữ dội, cây cối xung quanh nát bấy. Mục đích chính của hành động này là nhân lúc con quái vật còn đang tàn phá cây cối xung quanh, hắn sẽ nương theo các cây đại thụ bị đổ, lựa thời cơ thích hợp đâm vào mắt nó, con vật này mình đồng da sắt nhưng chắc chắn mắt nó có thể đâm được, vừa nghĩ Cổ Hạo Nhiên vừa nhanh chóng triển khai kế hoạch của mình, chỉ nháy mắt đã đâm mù một bên mắt của nó, con mãng xà bị mù một bên mắt như phát điên, quần quật trên mặt đất.

Bỗng nhiên có tiếng cành cây gãy rãng rắc phía sau hàng cây, rồi con mãng xà nhanh như cắt quăng mình về phía có âm thanh phát ra. Cổ Hạo Nhiên cũng hoảng hốt phóng như bay về phía ấy, vừa rẽ một tán lá thì nhìn thấy Đệp Y đang đứng ở chỗ hai người nghỉ lại đêm qua, thần sắc lãnh khốc nhìn chằm chằm về một hướng khác. Đột nhiên nghe thấy tiếng động, nòng quay ra, vừa hay nhìn thấy Cổ Hạo Nhiên mất ngời sáng lao đến ôm chầm lấy mình, sốt ruột nói: “Chạy mau, con mãng xà kia quả là một quái vật cứng đầu, giết mãi không chết.”

Đệp Y bị Cổ Hạo Nhiên ôm ngang người lồi về phía trước, xét thấy tốc độ của hắn nhanh hơn nhiều so với mình thì nòng không kháng cự, chỉ lạnh lẽo nói: “Nó đúng là một con quái vật mà”.

Cổ Hạo Nhiên lúc này chỉ lo làm sao chạy cho nhanh, tránh càng xa con mãng xà khổng lồ kia càng tốt, thấy hắn không nói gì, Đệp Y nhíu mày hỏi: “Con mãng xà đâu rồi? Làm thế nào mà ngươi chạy thoát được?”

Cổ Hạo Nhiên vừa chạy vừa nói: “Chọc mù mắt nó, giờ nó đang phát rồ lên ở đằng kia.”

Đệp Y nghe vậy cũng không biết phải nói thế nào với hắn nữa, nên khen khần cơ mưu lợi hại hay nói hắn ngu ngốc đây, vì loại mãng xà này thuộc dạng thù dai nhớ lâu, đã đâm mù mắt nó thì nó sống chết cũng sẽ bám theo trả thù, một lúc lâu sau nòng mới nói: “Sao tự nhiên ngươi lại xuất hiện, những gì ta làm đều có nguyên do, ngươi không đến ta cũng không thể chết được.”

Cổ Hạo Nhiên nghe thế thì cả giận nói: “Ngươi cảm miệng cho ta, con quái thú kia hung tàn như thế mà ngươi còn hỏi ta tại sao lại đột nhiên xuất hiện, chẳng lẽ ngươi không biết tình huống nguy ngập đến cỡ nào ư, ta làm sao có thể để ngươi gặp nguy hiểm được, đừng lúc nào cũng tỏ ra mình là người tài năng siêu phàm có thể gánh vác được mọi chuyện, ta là tướng công của ngươi, chẳng lẽ ngươi bảo ta thấy thế tử của mình đang làm mồi cho mãng xà thì ta đứng ngoài nhìn như khán giả sao? Ngươi đúng là đồ không biết điều.”

Đệp Y không ngờ Cổ Hạo Nhiên lại dám mắng nòng, sắc mặt nhất thời sa sầm, rồi lại ngẩng lên nhìn thẳng vào mắt hắn, thấy hắn mặt mày đỏ bừng, nửa xót xa nửa lo lắng, khiến nòng đang bức mình vì bị mắng bỗng dừng lại cảm thấy nhẹ nhõm, hắn như vậy là vì nòng sao? Là vì lo lắng cho nòng nên hắn mới tức giận như vậy, vì muốn nòng chạy thoát trước cho nên mới cố tình ở lại giữ chân con mãng xà sao? Đột nhiên, Đệp Y hiểu được vì sao Cổ Hạo Nhiên lại tức giận, sắc mặt liên tục biến đổi, thế nhưng cuối cùng nòng cũng không nói gì.

Tốc độ chạy của Cổ Hạo Nhiên nhanh một thì tốc độ của mãng xà nhanh mười, mặc dù rõ ràng có sự chênh lệch về thời gian xuất phát nhưng chỉ ít lâu sau, hai người đã cảm nhận được luồng gió mạnh thổi từ sau lưng đến, Đệp Y đang được Cổ Hạo Nhiên vác trên vai bỗng rồi nhìn con mãng xà đang đuổi phía sau, đây là lần đầu tiên nòng bị mãng xà truy đuổi, thế gian đúng là điên đảo, quả thật không thể dùng tư duy của thời hiện đại ở nơi này được.

Cổ Hạo Nhiên đương nhiên cũng cảm nhận được mối nguy hiểm sau lưng, không khỏi chửi thề một tiếng trong bụng, cố gắng vận sức chạy nhanh hơn nữa, lúc đầu chạy trốn còn lo tránh độc trùng trên đường, lúc này thì dù có độc trùng, nòng thú gì cũng thấy kệ, quan trọng nhất là chạy thật nhanh. May mắn trên đường cũng không gặp cái gì nguy hiểm, mà có lẽ gặp nhưng vì hắn chạy vọt qua nên cho chúng không kịp phản ứng, hoặc lý do hợp lý hơn chính là chúng biết rằng vị chúa tể của rừng mưa này đang đến gần nên tự động tránh đi chỗ khác bảo toàn mạng sống, điều này chứng tỏ động vật rõ ràng có linh cảm về nguy hiểm tốt hơn con người.

Cổ Hạo Nhiên mang theo Đệp Y chạy như điên, nòng nằm trên lưng hắn dần dần cảm nhận được thể lực của hắn đang suy giảm, nhíu mày suy nghĩ một chút rồi trừng mắt nhìn mãng xà, tay phải chậm rãi nâng lên, nhưng vì đang nằm trên lưng Cổ Hạo Nhiên nên không thể nhắm chuẩn được, Đệp Y khẽ cắn môi nói: “Giữ vững nhịp thở, khi nào ta nói dừng thì lập tức dừng lại ngay.”

Cổ Hạo Nhiên trong lòng cả kinh, nòng bảo ngừng chạy chẳng khác nào không muốn sống nữa, nhưng nghe lời nói của nòng có phần kiên định, chắc nòng cũng có cách đối phó bèn dứt khoát trả lời “Được” rồi từ từ giảm tốc độ.

Đệp Y nhìn con mãng xà đang càng ngày càng tiến đến gần, thành linh hô: “Ngừng.” Cổ Hạo Nhiên sau khi nghe mệnh lệnh của nòng lập tức hít sâu một hơi, chân lập tức dừng ngay lại không nhúc nhích. Đệp Y tranh thủ thời điểm cơ thể được ổn định vững vàng, vung tay bắn ám tiễn thẳng vào con mắt còn lại của mãng xà, sau khi thấy đã trúng mục tiêu lập tức quát to: “Đi.” Cổ Hạo Nhiên không chút nghĩ ngợi ôm lấy Đệp Y bỏ chạy.

Phía sau truyền đến một tiếng rú kinh thiên động địa, cây cối đổ rào rào xuống đất khiến cho hai người đã chạy ra rất xa cũng thấy hoảng sợ. Cổ Hạo Nhiên giật mình nói: “Ngươi vừa làm cái gì vậy?”

Đệp Y thu tay, lạnh lùng nói: “Vừa rồi ta chạy về chỗ lúc đầu giết con nhện độc, lấy ám khí nhúng vào chất độc rơi trên mặt đất, rồi sau đó bắn vào mắt con quái vật kia.” Rừng mưa khắp nơi đều là cây độc, côn trùng độc, Đệp Y tuy không phải chuyên gia về độc dược nhưng cũng rất nhanh trí, dùng

chính đặc trưng của rừng mưa để tiêu diệt quái vật trong rừng.

Cổ Hạo Nhiên lo lắng nói: “Liệu nó có chết không?” Con quái vật lì lợm như vậy không biết có phải loại bách độc bất xâm không.

Điệp Y thản nhiên nói: “Bắn thẳng vào đầu, cho dù lượng độc có ít thì cũng đủ lấy mạng nó, con thú ấy vốn là loại thù dai nhớ lâu, nếu không giết nó thì nó vẫn đuổi theo chúng ta cho đến khi một trong hai bên chết.” Điệp Y điềm nhiên nói xong, Cổ Hạo Nhiên không khỏi rung mình, bị quái vật ấy đuổi giết thì đúng là kinh khủng.

Tâm tình Điệp Y lúc này khá tốt, đến giờ nàng cũng không nghĩ có thể giải quyết con mãng xà khổng lồ nhanh gọn như vậy, nếu trước đây chỉ một mình nàng có lẽ đã chết trong bụng nó rồi, bây giờ có thể tiêu diệt được nó không thể không kể đến công sức của cái tên đang vô cùng hưng phấn ôm mình chạy kia, hóa ra hắn cũng không vô dụng như mình vẫn nghĩ, nàng cười nhẹ nói với hắn: “Thả ta”

“A.” Điệp Y còn chưa nói hết câu đã cảm thấy thân thể Cổ Hạo Nhiên sụt xuống, đồng thời nghe thấy tiếng thét kinh hãi của hắn, nàng ngay lập tức nhận ra bọn họ đã sa vào đầm lầy, trong đầu lập tức hiện lên các phương án xử lý khi rơi vào trong đầm lầy. Đường mãi nghĩ cách đối phó, nàng bỗng cảm thấy hai tay Cổ Hạo Nhiên xiết chặt lấy mình, trong nháy mắt, cơ thể bị hắn ném lên không, nàng cũng nhanh nhẹn mượn lực đẩy người cách xa chỗ vừa bị rơi xuống.

Huych, Điệp Y rơi xuống đất, tay hơi đau, nhưng rõ ràng nơi tiếp đất không phải là đầm lầy, nàng nhanh chóng ngồi dậy, nét mặt vẫn bình tĩnh nhưng trong lòng bắt đầu rối loạn, trước mặt là Cổ Hạo Nhiên đã chìm nửa người xuống đầm lầy, đang ra sức gầy dựa.

Điệp Y vội hét lớn: “Không được cử động, không được cử động.”

Bạn đang đọc truyện *Gia Có Điều Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Một đường thoát trong lúc đó

Bị rơi xuống đầm lầy, cảm thấy chân như đắm xuống cõi hư vô, càng gầy dựa càng lún sâu xuống, Cổ Hạo Nhiên không thể không kinh hoàng, lúng túng không biết phải làm sao. Khi nghe thấy tiếng thét của Điệp Y, hắn lập tức ngừng cử động, tuy thế cũng vẫn bị chìm xuống một chút nữa.

Điệp Y lúc này đã đứng lên quan sát khu vực xung quanh, trên mặt đầm lầy mà Cổ Hạo Nhiên đang bị kẹt lại phủ kín bèo xanh tươi tốt, mà quanh bờ đầm lại là những cây cỏ dại có màu thẫm hơn một chút, chỉ cần một chút khác biệt như vậy thôi cũng đủ để ước lượng phạm vi của đầm lầy, nhằm tính một chút, Điệp Y lập tức nhíu mày.

Đầm lầy này lớn không lớn, nhỏ không nhỏ, rộng chừng hai mươi thước, xung quanh chỉ có cây cỏ dại, duy có hai cây cỏ thụ có vẻ to lớn hơn cả nhưng đã héo rũ, e rằng hầy nhẹ một cái cũng gãy gục, thật đúng là không có tác dụng gì.

(theo quy đổi hiện tại 1 thước = 1m, vậy đầm rộng khoảng 20m)

Mà lúc này Cổ Hạo Nhiên lại đang ở chính giữa đầm lầy, tuy hắn có võ công cao, chạy được nhanh là chuyện rất tốt và hữu ích nhưng cũng vì chạy nhanh quá nên đã tiến thẳng vào giữa đầm lầy, chỗ sâu nhất, đành rằng sau lưng đang có kẻ địch đuổi rất nhưng nếu cứ thế mà nhắm mắt nhắm mũi chạy thì ... Điệp Y lần đầu tiên có suy nghĩ rằng đôi khi chạy nhanh quá cũng không phải là chuyện tốt đẹp gì.

Cổ Hạo Nhiên thấy mình vẫn đang từ từ chìm xuống thì vô cùng hoảng hốt nói: “Đây là cái chỗ quái quỷ gì vậy? Tại sao ta không thể sử dụng được một chút sức lực nào?” Lúc này nước bùn đã dâng lên đến ngực của hắn, hắn hoảng sợ giờ cao hai tay nhìn Điệp Y xem có cách gì không.

Điệp Y đưa mắt tìm kiếm ở mấy bụi cây xung quanh, đoạn nhanh chân bò tới một bụi cây, đồng thời nói với hắn: “Không muốn chết thì bình tĩnh đừng cử động, chờ ta.”

Cổ Hạo Nhiên thấy nàng bò về phía bụi cây, dù không biết nàng định làm gì nhưng cũng cảm thấy yên tâm, nàng đang lo lắng muốn cứu hắn, hắn cũng nên nói cho nàng biết hắn cảm thấy thế nào để đề phòng nguy hiểm: “Người cẩn thận một chút, cái chỗ này cứ như thể không có đáy vậy, không có chỗ nào mượn lực được, người cẩn thận, đừng có bò xuống đây.”

Điệp Y không để ý tới Cổ Hạo Nhiên, chỉ trong tích tắc đã bò tới bụi cây bên cạnh, vung dao chặt mấy dây leo quấn trên thân cây bụi, nhanh chóng quấn thành một sợi dây chắc chắn, tung về phía Cổ Hạo Nhiên, lạnh giọng hô: “Bắt lấy.”

Cổ Hạo Nhiên hai tay đang giơ lên cao, rất khéo léo bắt lấy sợi dây, một chút cử động này khiến cho nước dâng lên đến tận cổ hắn, Điệp Y trong lòng run lên, tốc độ lún của đầm lầy nhanh hơn nhiều so với nàng nghĩ, bèn giữ chặt một đầu của sợi dây, gò lưng kéo mạnh. Nàng cố gắng kéo thật nhanh, tránh cho đến lúc Cổ Hạo Nhiên chìm xuống thì không có cách nào cứu được. Về phía Cổ Hạo Nhiên lúc này đã tìm được một điểm tựa, có thể thoát ra khỏi đầm lầy, mặc dù trong lòng không còn sợ hãi nhưng trên nét bàng hoàng trên mặt vẫn chưa vui, nhưng nhìn thấy Điệp Y cố gắng kéo mình lên bờ, về mặt lộ rõ âu lo, hắn cũng cảm thấy rất vui sướng. Nàng rút cuộc đã bắt đầu quan tâm lo lắng cho hắn, vài ngày trước còn nói nếu hắn xảy ra chuyện gì nàng cũng mặc kệ, vậy mà bây giờ lại ra sức cứu hắn, đúng là có chuyển biến tốt, thật không ngờ cái nơi hang hùm miệng sói của người ta lại thành phúc địa của hắn.

Muốn cứu một người rơi xuống đầm lầy không đơn giản, ngoài trọng lượng của người đó còn có cả đồng đất bùn cản lực, Diệp Y tuy rằng dốc toàn lực cũng không thể kéo một kéo hai là đưa Cổ Hạo Nhiên lên bờ. Cổ Hạo Nhiên tay nắm chặt dây leo, mở miệng vờ vịt phều phào: “Diệp Y, tức ngực quá, khó thở quá.”

Diệp Y thấy bùn dâng lên tận cổ hần, biết hần khó chịu lắm thì càng ra sức kéo, đồng thời lạnh lùng trấn an hần: “Kiên trì một chút.”

Cổ Hạo Nhiên thấy Diệp Y lấy hết sức bình sinh mà kéo thì trong lòng vui như Tết, nằng nặng là có quan tâm đến hần, với người bình thường thì bị nước ngập đến ngực sẽ vô cùng khó chịu, nhưng với hần cũng chỉ như nín thở một hơi, làm sao có thể khó thở được chứ, nhưng nếu không vờ vĩnh chút đỉnh thì còn gì là Cổ Hạo Nhiên, may mà nằng không nghi ngờ chút nào. Cổ Hạo Nhiên lập tức vận khí, mặt đỏ bừng, thều thào nói: “Mau. Không thở. nổi. Diệp Y.” Còn chưa kịp diễn cho chót thì chân bỗng dưng hụt nhịp, Cổ Hạo Nhiên lơ là liền bị kéo tuột xuống, bùn ọc vào đầy trong miệng, mũi cũng chìm xuống, trong nháy mắt hần chỉ còn chìa ra đôi tay trên mặt bùn.

Diệp Y cả kinh, còn chưa kịp làm gì thì đột nhiên cảm giác dây bị Cổ Hạo Nhiên kéo xuống, thân thể nằng bị giật về phía trước một đoạn, rồi từ trong đầm lầy, Cổ Hạo Nhiên phóng vọt ra, mang theo cả đồng bùn dính dớp đầy trên người, thoát một cái đã đứng bên cạnh Diệp Y.

“Phì, phì, cái khi gì không biết được nữa, vừa thối vừa tanh.” Chân vừa chạm đất, Cổ Hạo Nhiên đã phun phì phì, ráng nôn ra hết thứ nước tanh hôi vừa uống phải. Một lúc lâu sau hần mới hết cảm giác ghê ghê trong cổ họng, hùng hùng hổ hổ xoay người nói với Diệp Y: “Diệp Y.” Vốn dĩ hần lại muốn nhõng nhẽo bịp Diệp Y, đã thấy nằng về mặt lạnh lẽo nhìn hần, trong mắt chẳng còn chút lo lắng quan tâm nào, chỉ còn lại ánh mắt muốn giết người.

Cổ Hạo Nhiên giật mình, thầm nghĩ: “Thôi, xong rồi, bị phát hiện rồi”, bèn tức khắc nở một nụ cười quyến rũ phân trần với Diệp Y: “Diệp Y, ta không phải cố ý, vừa rồi thật sự rất khó chịu, người cũng biết ta đã chạy cả một quãng đường dài, bị rơi xuống đầm lầy cả người ta chẳng còn chút sức lực nào, lúc đó quả thật nghĩ chắc là chết đến nơi rồi, cho nên ta mới không dám cử động mạnh, Diệp Y người đừng tức giận.”

Diệp Y thấy Cổ Hạo Nhiên tới gần nằng thì lùi từng bước về phía sau, không bàn đến chuyện hần lừa gạt nằng, chỉ riêng cái mùi thối hoảng hoắc thôi đã đủ để nằng không muốn lại gần hần một tí nào, chưa kể trên khuôn mặt nhóp nhép bùn sinh còn vánh ra một cái miệng cười, thật gớm chết đi được!

Cổ Hạo Nhiên thấy nằng cứ lui về phía sau thì chưng hửng, tỏ vẻ đáng thương nhìn nằng: “Diệp Y, ta không phải cố ý, Diệp Y.” Còn đang lắp bắp thì Diệp Y đã quay người bước đi, thần sắc lạnh lùng coi hần như không khí, Cổ Hạo Nhiên trong lòng thầm kêu khổ, lập tức đuổi theo, vừa đi vừa nghĩ làm cách nào khiến nằng hết giận bây giờ.

Người đi trước, kẻ theo sau, cứ thế hai người đi một lúc lâu thì phát hiện ra một con sông lớn, nước sông trong vắt nhìn thấy được những viên đá cuội trắng ngà trải đầy dưới lòng sông, ánh mặt trời chói chang chiếu xuống khiến cho mặt nước như phủ một tầng sương khói.

Diệp Y ngồi bên bờ sông rửa ráy sạch sẽ, lúc bị mắng xà đuổi, thức ăn nước uống đã bị mất hết, từ nay về sau phải tự mình kiếm thức ăn, nằng vốc nước sông lên rửa mặt, nhân tiện quan sát con sông rộng trước mặt, cả một con sông như vậy mà không thấy bóng tôm cá cũng thật kì quái.

“Diệp Y, người đừng tức giận, ta sai rồi, ta xin lỗi, Diệp Y.” Cổ Hạo Nhiên vẫn léo nhéo bên tai nằng, lúc này Diệp Y chỉ thực sự muốn nói với hần một câu, không biết hần có hiểu không. Ngần nghĩ một lúc, nằng nhìn Cổ Hạo Nhiên từ đầu đến chân đen thui lù, chỉ tay xuống sông nói ngắn gọn: “Tắm”.

Cổ Hạo Nhiên thấy nằng từ nãy đến giờ vẫn không thêm nói gì, nay đột nhiên mở miệng, mừng hơn bất được vàng, vội vã y lời, nhảy ngay xuống sông. Nước sông cuốn trôi hết bùn đất bám trên người hần, trả lại một Cổ lục thiếu gia vốn đẹp trai ngồi ngời ngời nay rách rưới thảm hại chả khác ăn mày là bao, Cổ Hạo Nhiên cũng giật mình với bộ dạng hiện tại, vội ra sức gột rửa.

Diệp Y mặc kệ Cổ Hạo Nhiên tắm tấp, ngẩng mặt ngắm nhìn bầu trời, phía xa xa lấp lóa một quang sáng chói chang, chính là ánh sáng từ bức tường vàng nơi cửa ra, nằng thăm ước lượng khoảng cách từ đây tới đó, nếu xuôi sẽ có thể chỉ mất chưa tới mười ngày, chỉ là không biết trên đường có hiểm nguy gì cản trở không.

Cổ Hạo Nhiên tuy không phải là dạng bị bệnh sạch sẽ, nhưng cũng là thiếu gia nhà giàu, từ khi sinh ra đã ăn sung mặc sướng, quen thói ăn ở sạch sẽ, mấy ngày vừa rồi nguy hiểm quá cho nên cũng cố nhịn, nhưng đến giờ cả người bê bết bùn đất thì đúng là chịu hết nổi, hần đứng giữa sông cởi quần áo làm khăn, chà rửa khắp người rồi nhân tiện giặt giũ luôn thể.

Cổ Hạo Nhiên vừa kì cọ vừa tiếp tục ngắm nghĩ xem làm thế nào để xin lỗi Diệp Y, chao ôi, yêu đương thật mệt mỏi, khi trước hần còn ngửa mặt lên trời mà cười ha hả, giận thì giận ai sợ ai, thế mà giờ lại phải lẩn lóc nghĩ cách nịnh nọt xin lỗi nằng, đúng là cút chó!

Cổ Hạo Nhiên bần khoản không biết nên dùng cách gì, Diệp Y là người rất thông minh, nhưng lại lạnh lùng vô cảm, hần có đến trước mặt nằng nói ta yêu người cũng không khiến nằng cảm động rót nước mắt, có khi lại khiến nằng càng khinh thường mình, mà hần cũng không phải cao thủ tán tỉnh, quả thật không nghĩ ra làm cách nào mới có thể giải thích là hần không cố tình lừa nằng, chỉ là ... Miên man suy nghĩ, Cổ Hạo Nhiên không để ý mấy vết thương trên người đã bị tróc ra, máu rỉ rả chảy, hòa lẫn vào nước sông thành những đường đỏ nhạt.

“Ủi chao, cái quái gì thế này?” Một tiếng thét kinh hãi chợt cắt ngang suy nghĩ của Diệp Y, nằng quay đầu lại, chỉ thấy Cổ Hạo Nhiên đang đứng trần truồng giữa sông, tròn mắt ngạc nhiên nhìn xuống mặt nước, nằng không khỏi cau mày, hần lại giờ trò gì đây, vốn đã định không thêm để ý đến hần nữa, nhưng thấy vẻ mặt cổ quái của hần, nằng không nhịn được mà ngo ngoàng sông xem sao.

Nước sông ngập đến ngang thắt lưng Cổ Hạo Nhiên, nhìn xuống, bên dưới hần có một con cá nhỏ màu lam trong suốt đang bơi vòng quanh, Diệp Y chăm chú nhìn kĩ thì phát hiện chân hần có vết máu nhàn nhạt, và con cá kia đang bơi quanh tia máu đó.

Liền đó Cổ Hạo Nhiên ngẩng đầu lên thắc mắc với Diệp Y: “Con cá này liệu có ăn thịt người không? Ta chưa từng thấy cá ăn thịt người bao giờ.” Nói

xong lại cúi xuống ngắm nghía con cá màu lam, có vẻ rất hứng thú.

Điệp Y bất chợt cảm thấy lạnh cả người, nòng nhìn về phía giữa sông, liền thấy một đợt con sóng màu lam đang ào ạt đổ về phía Cổ Hạo Nhiên; nòng vội vàng hét lên: “Đi lên, mau, lên bờ ngay lập tức.”

Cổ Hạo Nhiên giật mình ngẩng đầu nhìn Diệp Y, tuy hấn không rõ vì sao nòng lại có vẻ khẩn trương đến thế nhưng chân cũng bắt đầu bước về phía nòng. Diệp Y mở miệng nói chuyện với hấn là tốt rồi, có gì từ từ giải thích. Diệp Y thấy hấn tuy có đi lên bờ thật nhưng bước chân lại cứ đứng đĩnh đĩnh, trong khi con sóng lam kia đã đến gần lắm rồi thì quát to: “Nhanh lên, cá này ăn thịt người.” Nói rồi vươn tay ra định kéo hấn lên bờ.

Cổ Hạo Nhiên nhất thời kinh hãi, cá ăn thịt người, đúng là thứ trước nay chưa từng nghe, hấn thấy khoe miệng mình giật giật, tuy biết Diệp Y không nói láo bao giờ nhưng cũng khó tưởng tượng con cá nhỏ kia có thể ăn thịt người, có điều nhìn thấy nòng đang giơ tay về phía hấn, Cổ Hạo Nhiên bỗng cảm thấy có cá ăn thịt người cũng tốt, đã khiến nòng chia tay ra với hấn thì cho nó cắn hai miếng cũng chả sao, vừa sung sướng nghĩ thế, hấn vừa lao nhanh về phía nòng.

Bước được mấy bước thì con cá nhỏ kia quả thật cắn cho hấn một phát, tóe cả máu, Cổ Hạo Nhiên tức giận nói: “Á à, hùm chưa giương oai, mi tưởng ta là con mèo hen phỏng, con choắt con mà cũng dám cắn ông đây, to gan thật.” Vừa làm bầm chửi vừa rút kiếm vẫn đeo bên hông định đâm cho con cá một cái.

Điệp Y lạnh giọng nói: “Là tự ngươi muốn chết, đừng trách ta.” Nói xong rút tay về quay người đi luôn, Cổ Hạo Nhiên thấy thế giật mình, bỏ ngay ý định ra oai với cá, vừa chạy vừa la bai bai: “Điệp Y, đừng đi, đừng, ta lên luôn đây.”

Điệp Y lạnh lùng quay đầu lại, thấy hấn đang chạy lên bờ, mà đám màu lam kia chỉ cách hấn có vài bước nước thì rừng mình hoảng sợ, lập tức lao đến chụp lấy tay hấn kéo lên bờ. Cổ Hạo Nhiên được nòng nắm tay lôi đi thì còn đầu óc đâu chú ý đến phía sau lưng, chỉ thấy con sóng lam ủa đến, nhao nhao lao vào người hấn, lúc này hấn đã bước một chân lên bờ, chỉ còn một chân dưới nước, tay đang nắm chặt tay Diệp Y, còn chưa kịp nói gì với nòng thì đã thấy dưới chân nhói đau, đồng thời có một lực mạnh ập đến hông nứu hấn xuống nước.

Cổ Hạo Nhiên quay đầu lại nhìn, lập tức tái mặt, Diệp Y tức giận kéo mạnh tay hấn, lôi hấn lên bờ. Nhắc được chân lên thì thấy vài con cá vẫn cố cắn chặt lấy chân Cổ Hạo Nhiên, số còn lại búng người nhảy tanh tách theo hấn. Diệp Y không chần chừ, kéo hấn chạy ra xa khỏi bờ sông, Cổ Hạo Nhiên cúi đầu nhìn chân mình, chỉ thấy máu chảy ròng ròng, hai con cá màu lam cũng vẫn bám chặt không nhả mồi, hấn vừa đau vừa tức, bèn vung kiếm chém chúng thành từng mảnh nhỏ, lúc cái đầu cá rụng ra mới thấy bên trong lớn hơn nhón răng nhọn, Cổ Hạo Nhiên không khỏi kinh hoàng nhìn lại chỗ mình vừa đi lên.

Chỉ thấy nước sông vốn trong vắt đã biến thành màu xanh lam, hàng trăm con cá tí hon đang nhảy chồm chồm trên mặt nước, miệng há ra đầy răng nanh, Cổ Hạo Nhiên rừng mình, dưới đây có khi phải đến hàng nghìn hàng vạn con cá, nếu bị chúng vây lấy thì còn thảm hơn gập măng xà, lại nhìn máu trên đùi đã chảy ướt cả chân, hấn chợt thấy sợ hãi, vừa rồi nếu không nhờ Diệp Y kéo hấn lên thì giờ này chắc không còn sống được mà đứng đây.

Cổ Hạo Nhiên trong lòng rung động, rất muốn cảm ơn nòng nhưng lại không biết phải nói gì trong lúc này, đành nhăn nhó: “Điệp Y, đau quá.”

Điệp Y chưa từng tận mắt trông thấy cá ăn thịt người, chỉ nghe nói là có loại sinh vật như thế tồn tại ở khu vực rừng núi âm u, vừa rồi chẳng qua thấy con cá đó cứ bơi theo máu nên nòng nghĩ loài này cũng không phải loại lành tính, vì thế mới bảo Cổ Hạo Nhiên nhanh chóng lên bờ, không ngờ bây cá lại hung hãn và nhanh đến thế, nếu không phải nòng sinh nghi rồi nhắc nhở hấn thì có lẽ hấn đã bỏ mạng ở đây hôm nay.

Điệp Y còn đang thất thần suy nghĩ thì nghe thấy tiếng kêu đau của Cổ Hạo Nhiên, bèn quay lại nhìn hấn, lúc này hấn đã ngã ngồi xuống cỏ, trên đùi có mấy vết thương, tất cả đều rỉ rả máu, vẻ bàng hoàng vẫn chưa tan trên khuôn mặt hấn, trông đến là tội. Nòng đứng yên nhìn hấn một lúc rồi thông thả đến gần, ngồi xuống xé áo ngoài băng bó vết thương cho hấn. Nơi này không có thuốc men gì, cũng may chỉ là cá nước ngọt, ngoài tính hung tợn khát máu thì không có độc, miệng vết thương cũng không sâu lắm nên cũng dễ cầm máu.

Cổ Hạo Nhiên thấy nòng yên lặng băng bó cho mình thì đáy mắt đọng đầy những ngọt ngào yêu thương, hấn rủi rí: “Điệp Y, ta xin lỗi, sáng nay ta không có ý lừa nòng, chỉ là ta muốn nòng quan tâm đến ta, lúc ta rơi xuống đầm lầy, thấy nòng lo lắng như thế, ta rất cảm động, nhưng ta vẫn muốn biết nòng lo cho ta vì ta là trượng phu của nòng hay vì nòng cũng có tình cảm với ta. Diệp Y, ta thích nòng, ta muốn nòng cũng thích chính con người ta. Diệp Y, ta biết ta sai rồi, nòng đừng tức giận nữa, đừng lạnh nhạt với ta thế nữa, từ nay về sau ta hứa sẽ không nói dối nòng.”

Điệp Y vẫn trầm lặng cúi đầu băng bó cho hấn. Kì thực, khi thấy Cổ Hạo Nhiên vừa rơi xuống đầm lầy đã ném nòng ra ngoài, bất chấp bản thân bị chìm xuống để giữ nòng an toàn, nòng không phải không khiếp sợ. Cảm giác đó như một đợt rung động trong cõi lòng vốn phẳng như gương mà nòng không tài nào lí giải nổi. Người này đang lấy chính mạng sống của hấn đổi lấy mạng sống của nòng, rõ ràng tình huống nguy hiểm như thế, vậy mà hấn vẫn không quên đặt an nguy của nòng lên đầu. Nòng im lặng không nói chuyện với hấn cả buổi cũng có một nửa lí do là vì hấn lừa nòng, bình sinh nòng ghét nhất là bị lừa, những kẻ dám lừa nòng cho tới nay đều không có kết cục tốt đẹp. Tuy vậy, Diệp Y cũng không phải là người không biết phải trái, mặc dù hấn gạt nòng, nhưng cũng không gây tổn hại gì cho nòng cả, ngược lại, trong lúc nguy cấp chính tay hấn đã đẩy nòng ra khỏi vòng hung hiểm, đảm bảo cho nòng được bình yên, dù cho điều đó đe dọa đến tính mạng hấn. Hành động đó của hấn khiến nòng có chút mơ hồ và phân vân.

Cổ Hạo Nhiên thấy Diệp Y cứ thản nhiên băng bó cho mình xong rồi đứng lên định bỏ đi thì hoảng hốt giữ chặt lấy tay nòng, kéo ngã nòng vào lòng ôm chặt lấy: “Điệp Y, đừng đi.” Hấn hiểu tình thế bây giờ có giải thích cũng không ích gì, mà Diệp Y cũng không phải là người dễ tức giận, cho nên nếu ở đây nói không được thì đành tìm cách khác vậy, từ từ nói với nòng sau.

Bạn đang đọc truyện *Gia Có Điều Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 65: Xuống đất vô môn

Điệp Y bị Cổ Hạo Nhiên kéo giật lại thì mất đà, theo phản xạ, nàng chống tay lên người hắn để khỏi ngã. Không hiểu sao Cổ Hạo Nhiên bật ra tiếng xuyt xoa, cả người căng cứng. Điệp Y hơi cau mày, rõ ràng nàng không chạm vào miệng vết thương của hắn mà, liền ngẩng đầu nhìn Cổ Hạo Nhiên.

Chỉ thấy gương mặt hắn ửng đỏ, ánh mắt bình tĩnh nhìn nàng chăm chú, Điệp Y nhủ mày, chỗ tay nàng đặt lên càng lúc càng nóng, nàng liền cúi xuống xem có chuyện gì. Thì ra vừa rồi ngã lên người Cổ Hạo Nhiên, một tay nàng chống lên ngực hắn, tay còn lại thì xuống chỗ giữa hai chân hắn, bình thường hẳn là không vấn đề gì nhưng lúc này trên người hắn lại không một mảnh vải che thân, như thế chắc gọi là tiếp xúc thân mật?

Bỗng thấy có biến động, Điệp Y lạnh lùng thu tay về, ngồi nghiêm chỉnh trước mặt hắn, chẳng khác nào ngồi trước một pho tượng khóa thân, thoát đầu chưa quen mắt, sau lại bình thản như không. Ngược lại, Cổ Hạo Nhiên chưa gì đã đỏ mặt, ánh mắt khát khao, quàng tay ôm lấy nàng.

“Điệp Y, đau, nàng giúp ta xoa xoa chỗ này đi.” Cổ Hạo Nhiên im lặng hồi lâu, bỗng gục đầu vào hõm vai Điệp Y, mặt đỏ phừng phừng, cầm bàn tay vừa thu về của nàng đặt lại chỗ cũ.

Điệp Y cúi xuống nhìn gáy hắn đỏ gay, trên tấm lưng trần trụi còn lấm tấm những giọt nước, ánh nắng chiếu lấp lánh làm rạng lên màu hồng nhuận đẹp đến mê người, nàng lần đầu tiên thấy ở nơi hiểm địa như vậy còn có người tơ tưởng đến chuyện này, không biết nên nói hắn giả vờ không sợ hay nói hắn to gan không sợ trời không sợ đất.

“Điệp Y, nàng là thê tử của ta.” Cổ Hạo Nhiên cất giọng nằn nì, chất giọng nam khàn khàn dụ dỗ.

Điệp Y nghe tiếng hắn thở nặng nề, khoe miệng nhếch lên nụ cười lạnh lùng, đây là đâu, trước mắt là hiểm nguy gì, lúc này là lúc nào, hắn có thể quên nhưng nàng không quên, nàng sẽ khiến hắn phải nhớ lại...

Nở nụ cười chiều chuộng, Điệp Y nâng mặt Cổ Hạo Nhiên lên, sóng mắt hắn nhận nhạo vì ham muốn, khiến khuôn mặt tuấn tú càng thêm quyến rũ, rồi nàng từ từ hôn lên đôi môi của hắn.

Cổ Hạo Nhiên choáng váng, sung sướng ra mặt, hai tay hắn siết lấy Điệp Y, ép sát hai thân thể, phía bên trên cũng nhanh chóng chiếm lại thế chủ động, len vào giữa môi nàng, thỏa thuê tận hưởng hương vị ngọt ngào, một tay nhanh nhẹn đỡ sau cổ Điệp Y, lật nàng xuống dưới.

Rời môi Điệp Y, Cổ Hạo Nhiên cuồng nhiệt âu yếm cắn cổ trắng nõn nà, càng lúc càng xuống thấp, xung quanh tĩnh lặng chỉ còn tiếng hít thở hỗn hển của hai người.

“Ồi a, Điệp Y, buông tay, buông tay.” Một tiếng kêu đau đớn vang lên phá hỏng bầu không khí ám muội vừa rồi.

Điệp Y nằm yên phía dưới, lẳng lặng nhìn Cổ Hạo Nhiên. Lúc này hắn đã phải nhấc người lên, khuôn mặt đỏ rím hơi tái đi, mày cau nhẹ, u oán nhìn vào đôi mắt vô cảm của Điệp Y, nghiêng răng nói: “Điệp Y, đau, nàng buông ra đi.” Người hắn vận vẹo một cách bí bách, nhưng không dám cử động mạnh.

Điệp Y lạnh lùng nhìn Cổ Hạo Nhiên, nụ cười bỗng trở nên tà mị, thùng thảng hỏi hắn: “Sao đột nhiên lại dừng thế? Ngươi còn chưa cởi quần áo của ta mà.”

Mồ hôi vã đầy trán, Cổ Hạo Nhiên hung hăng hôn môi Điệp Y, giận dỗi nói: “Điệp Y, nàng đâu có cự tuyệt.”

Điệp Y giận tái mặt: “Ta tưởng ngươi là người biết suy nghĩ, hóa ra ta đã lầm.” Nói xong siết tay lại, Cổ Hạo Nhiên kêu oai oái.

Cổ Hạo Nhiên nhăn mặt, nghiêng răng nằn nì: “Điệp Y, nhẹ nhẹ cái tay thôi, nàng muốn lấy mạng ta đấy hả?” Đáp lại hắn chỉ có ánh mắt lạnh nhạt của Điệp Y, Cổ Hạo Nhiên bắt lực hít một hơi dài, chậm rãi nói: “Là ta sai, ta không nên làm vậy với nàng ở đây.”

Điệp Y lạnh lùng hừ một tiếng rồi buông tay, Cổ Hạo Nhiên vẫn nằm yên trên người nàng, nhỏ nhẹ: “Điệp Y, nhưng bây giờ phải làm sao đây.” Khó khăn lắm mới có cơ hội tốt như bây giờ, làm gì có chuyện nói thôi là thôi ngay được, cái chỗ này chính là nơi vô cùng nguy hiểm, chẳng biết sống chết thế nào, sau này chắc gì đã có cơ hội tốt như hôm nay, tội gì không liều mình thử một phen.

Điệp Y hiểu ý tứ của Cổ Hạo Nhiên, hẳn không phải không biết tình hình mà là biết nhưng cố tình lơ đi, rõ ràng là đã có chủ ý từ đầu, nói qua nói lại một hồi vẫn không từ bỏ ý định, Điệp Y lúc đầu còn thông cảm, nhưng lúc này nàng lập tức đẩy hắn ra, cất giọng cương quyết: “Tự mình giải quyết đi, cho ngươi mười phút, nếu không xong thì cứ ở lại đây muốn làm gì thì làm.”

Cổ Hạo Nhiên bị Điệp Y ứn cho ngã lăn xuống đất, bực mình lầu bầu: “Điệp Y, nàng thật là độc ác!”, nói xong vỗ đầu một cái, thật vất vả mới có lúc thiên thời địa lợi thế này mà lại bị hủy đi trong nháy mắt, rõ là “thành cũng Tiêu Hà, bại cũng Tiêu Hà”, rên rầm một thời một hồi, hắn bỗng nhìn sang Điệp Y đang đứng quay lưng về phía mình, hỏi: “Mười phút là bao lâu a?”

Cổ Hạo Nhiên tuy rằng rất muốn tỏ thái độ với Điệp Y, nhưng nàng lại một mực trầm mặc, không nói chuyện với hắn, dù hắn oai hùng cố xông lên đi trước hay tỏ ra sợ chết khiếp những sinh vật kì lạ trong rừng, nàng vẫn giữ bộ mặt lạnh như băng giá ngàn năm. Lại nói, thực ra hắn cũng hiểu tình cảm của hai người đang ở mức độ nào, rơi vào hoàn cảnh này đúng là muốn nhân cơ hội rèn sắt khi còn nóng, chẳng qua là cơ hội chưa đến, hắn cũng không phải không biết cân nhắc nặng nhẹ, cũng không dám manh động nữa. Hai ngày lặng lẽ trôi đi trong yên ắng.

Đến ngày thứ ba, thấy ánh kim quang trước mặt có vẻ gần hơn rất nhiều, Cổ Hạo Nhiên nhẹ nhàng nói: “Xem ra chỉ cần vài ngày nữa là chúng ta có thể đến cửa ra.”

Điệp Y không trả lời, âm thầm quan sát cảnh vật xung quanh. Hai người ở trong rừng nhiều ngày, vốn chỉ thấy toàn cây là cây, hôm nay đến một nơi kì lạ, khắp nơi không có một bóng cây ngọn cỏ, đến cả cỏ dại cũng không thể sống nổi, nhìn đâu cũng thấy một vẻ thê lương quái dị.

Không có độc trùng, không có sông sâu, không cây cối, không hoa độc, một mảnh đất trống hoàn toàn, hai người lập tức tăng tốc đi vào vùng đất trước mặt, tuy rằng nơi này có vẻ rất quái dị, hai người cũng tự biết chắc chắn sẽ có gì đó ở đây nhưng khó khăn lắm mới thấy một đoạn đường có vẻ dễ đi, không sợ độc trùng từ trên trời rơi xuống, không sợ uống nước gặp phải cá ăn thịt người, không sợ mắng xả lao ra từ bụi rậm lại càng không có đám lay nuốt người, cho nên dù trước mặt là đám rùng rợn hang hốc chắc chắn cũng dễ đi hơn đoạn đường họ vừa trải qua.

Cổ Hạo Nhiên đi trước, vừa đi vừa không ngừng nói chuyện với Điệp Y, tuy rằng nằng từ sau khi rời khỏi con sông vẫn lạnh nhạt với hần mặc kệ cho hần cố gắng làm lành, cũng không rõ có phải bình thường người yêu thích hần vô cùng nhiều, bọn họ đều đem hần đặt lên trời nên hần ngênh ngang đắc ý, bây giờ gặp người không quan tâm đến, tính tình của hần cũng bớt kiêu cách công tử đi nhiều.

Điệp Y tai thì nghe tiếng Cổ Hạo Nhiên nói chuyện, mắt thì nhìn bốn phương tám hướng, vùng đất này tuy rằng kì quái nhưng quá yên ắng cũng không phải là tốt, nằng âm thầm cảnh giác đề phòng, không bỏ qua một chút bất thường nào.

“Tiếng gì vậy nhỉ?” Cổ Hạo Nhiên đang đi rất nhanh chợt dừng lại, nắm lấy tay Điệp Y hỏi nhỏ, nằng cũng rất thức thời, lập tức dừng bước nghiêng tai lắng nghe.

Vẫn là một mảnh yên tĩnh, Điệp Y biết thính giác của Cổ Hạo Nhiên nhạy bén hơn mình rất nhiều, nằng cũng yên lặng chờ nghe hần nói. Cổ Hạo Nhiên nghiêng tai lắng nghe nửa ngày, nghi ngờ nói: “Nghe rào rào, hình như là tiếng của con gì đó đang gặm, nhưng mà chỗ này thì có gì để mà ăn?”

Tiếng gặm à, Điệp Y nhìn lướt qua khắp nơi, quả thật chỗ này không có gì có thể ăn được, nằng ngẫm nghĩ một lúc rồi nói: “Chúng ta đi lên phía trước xem sao”. Hai người cẩn thận dò xét quan sát bốn phía xem có gì bất thường không. Đi được một đoạn chỉ thấy trước mặt có một đường mờ mờ màu xanh, tiếp đến là những dải rộng màu đen, Cổ Hạo Nhiên nhíu mày nói: “Đằng kia chắc là bãi cỏ? Nơi này đúng là kỳ quái, cỏ mà cũng có loại màu đen”

Điệp Y nghe thấy thế liền đứng lại, ngồi xổm xuống vốc lấy một nắm bùn đất dưới chân đưa lên mũi ngửi, Cổ Hạo Nhiên thấy nằng đột nhiên nghiêng trọng cũng thấy khó hiểu, bình thường dù có gặp nguy hiểm đến mấy thì Điệp Y cũng không tỏ thái độ gì, thứ gì khiến cho một người vốn thờ ơ bình thản trước mọi sự như nằng có thể biến sắc như vậy, hần cũng không dám nói gì, chỉ yên lặng đứng bên cạnh chăm chú nhìn nằng.

Điệp Y cẩn thận kiểm tra mùi của vốc bùn một lúc lâu rồi mới đứng dậy đưa mắt nhìn về dải đất đen đen đằng xa, đột nhiên tái mặt, nắm tay Cổ Hạo Nhiên hô “Chạy mau” rồi kéo hần chạy về hướng ngược lại với dải đất đen kia.

Cổ Hạo Nhiên thấy nằng đột nhiên chạy trời chết, tuy không phải là quay lại đường cũ nhưng cũng không biết nằng muốn chạy đi đường nào, liền lo lắng hỏi: “Chuyện gì vậy? Chúng ta không thể chiến đấu với chúng à? Cứ chạy thế này sẽ quay lại chỗ khu rừng vừa rồi đây.”

Điệp Y lườm Cổ Hạo Nhiên, trầm giọng nói: “Thích đi đâu thì tùy.” Vừa nói vừa thả tay hần ra, Cổ Hạo Nhiên giật mình túm lấy tay nằng, cười lấy lòng: “Đừng nóng, ta biết nằng đã nói nguy hiểm tất sẽ có nguy hiểm, chẳng qua ta thấy chúng ta cũng không còn nhiều thời gian để chạy đâu.” Vừa nói vừa quay đầu nhìn một bầy những con gì đó đông nghìn nghịt sau lưng như một dải đất màu đen đen đang tiến tới ngày một gần, cho dù trước đây gặp quái vật cỡ nào cũng không thấy Điệp Y hốt hoảng như vậy, rốt cuộc đây là thứ quái quỷ gì vậy.

“Ô, Điệp Y, chúng nó có thể di chuyển kia? Hình như là một đàn kiến, lại đang bò rất nhanh về phía chúng ta, nằng quay lại xem có phải không?” Cổ Hạo Nhiên vừa quay đầu lại, chỉ thấy dải đất đen kia đã bao vây khắp xung quanh và đang chạy về phía bọn họ.

Điệp Y giật mình quay lại nhìn, sắc mặt chợt lạnh băng, vội vã kéo Cổ Hạo Nhiên tăng tốc độ chạy, trầm giọng nói: “Nếu ta không làm, chúng nó là kiến ăn thịt người, những nơi chúng đi qua không còn một bóng cây ngọn cỏ, người lẫn vật đều không thoát được.”

“Lại ăn thịt người, cái nơi này, mẹ nó rốt cuộc là chỗ nào? Giờ ta đã hiểu tại sao người trên đảo nói chỗ này là đến bao nhiêu chết bấy nhiêu người, nơi này có những quái vật gì làm gì có ai còn sống để mà nói cho người ngoài biết, từ kiến đến cá cứ tưởng là động vật vô hại, ai ngờ đều là quái vật, được lắm, Điệp Y, may mà có nằng nếu không ta có mười cái mạng cũng chết chôn thây ở chỗ này rồi.” Cổ Hạo Nhiên nghe nằng giải thích chợt hiểu tại sao vùng đất này lại chẳng có một bóng cây ngọn cỏ, hần đột nhiên thấy mình thật may mắn vẫn còn sống để chứng kiến những điều kì dị này.

Điệp Y hung hăng trừng mắt nhìn Cổ Hạo Nhiên, hạ giọng quát: “Im miệng, ta cũng không phải thần, người đừng trông cậy vào ta, nếu như bị truy đuổi thì phúc ai người này hưởng.” Cho dù trong lòng nằng Cổ Hạo Nhiên cũng không như những người bình thường khác nhưng nếu gặp nguy hiểm nằng sẽ cân nhắc, cứu được mới cứu còn không nhất định sẽ dứt khoát bỏ đi, tính mạng của mình vẫn là quan trọng nhất.

Cổ Hạo Nhiên vừa chạy vừa ngoái lại nhìn, một lúc sau không thấy bóng dáng dải đất đen nữa, hần liền thở phào: “Không phải chạy nữa, chúng nó đã cách rất xa rồi.”

Điệp Y lạnh lùng hừ một tiếng: “Đã không biết gì thì ngâm mồm lại cho ta.”

Cổ Hạo Nhiên thấy nằng vẫn không ngừng chạy như điên về phía trước thì chạy lên sóng vai với nằng rồi hỏi: “Điệp Y, nằng nói cho ta nghe xem loài đấy rốt cuộc nguy hiểm đến mức nào?”

Điệp Y vẫn chạy vùn vụt, đến khi Cổ Hạo Nhiên đã quên không còn nhớ đến câu hỏi của mình nữa thì mới nghe thấy tiếng nằng vang lên: “Bọn kiến này

khứu giác cực kì nhạy bén, nếu gặp phải vật sống chúng có thể liên tục đuổi theo một hai tháng, hoàn toàn không có một phút ngừng nghỉ, không ăn sạch sẽ thì tuyệt đối không bỏ qua, trên đời này làm gì có con vật nào có thể ngày đêm chạy trốn đến một hai tháng, cho nên nói không ngoa chưa có kẻ nào bị chúng truy đuổi mà có thể thoát được.”

Cổ Hạo Nhiên lúc đầu vẫn còn tò vè chưa biết sợ là gì, càng nghe càng thấy kinh hãi, lần đầu tiên thấy hấn nghiêm túc đến vậy, trầm giọng hỏi: “Nói vậy thì chạy trốn cũng chẳng có ích lợi gì, có cách nào để tiêu diệt bọn chúng không?”

Điệp Y trả lời: “Có, dùng lửa.”

Cổ Hạo Nhiên đưa mắt nhìn mặt đất không bóng cây ngọn cỏ thì dùng cái gì để đốt bây giờ? Hơn nữa đây là vùng rừng núi, nếu muốn đốt cả đàn kiến lớn như vậy khác nào đốt toàn bộ cánh rừng, chưa cần đến bọn kiến ăn thịt thì bản thân đã chết cháy rồi, hấn nghĩ nghĩ một hồi rồi nói: “Điệp Y, năng có nhớ trên đường đến đây chúng ta có đi qua một trảng cỏ dại, nơi đó vị trí tương đối thuận lợi, nếu có đốt cũng không ảnh hưởng đến những chỗ khác.”

Điệp Y trả lời luôn không cần nghĩ: “Từ đây đến đó xa quá, không kịp.”

Cổ Hạo Nhiên suy nghĩ một chút cũng nhận thấy thời gian quay lại tìm cách tiêu diệt bọn kiến thì bọn họ có thể tranh thủ chạy đến chỗ khác, nhưng cũng không biết trước mặt liệu có gì nguy hiểm không, đúng là khó nghĩ, hấn vừa chạy như điên vừa không ngừng tìm cách xử lý tình huống.

Hai người chỉ biết cắm cúi chạy về chỗ nào càng xa bọn kiến ăn thịt người càng tốt, làm sao còn thời gian nghĩ đến phía trước có nguy hiểm hay không. Đột nhiên, có tiếng nước chảy ào ào vang lên, trước mặt hai người hiện ra một con sông rộng, cây cối hai bên bờ ken dày đặc.

Cổ Hạo Nhiên vui mừng nói: “Nước sẽ xóa tan mùi của chúng ta, hơn nữa quanh đây nhiều cây cối như vậy hấn cũng đủ cho bọn chúng ăn, chỉ sợ dưới sông lại có cá ăn thịt người.” Vừa nói vừa kéo Điệp Y chạy về phía bờ sông.

Dòng sông trước mặt bọn họ nước đục ngầu, hoàn toàn không thấy đáy, ở quanh bờ sông có không ít xương cá, thì thoảng còn có vài cái lông chim, dòng nước thì chảy khá xiết, Cổ Hạo Nhiên thấy vậy mừng rỡ nói: “Có cá chứng tỏ bên trong không có cá ăn thịt người, chúng ta yên tâm mà đi qua thôi.”

Điệp Y nhìn dòng chảy của sông, nghĩ với khả năng bơi lội của nàng mang theo Cổ Hạo Nhiên sang bờ bên kia không thành vấn đề, lập tức ừ một tiếng rồi bước xuống sông, mới đi được hai ba bước chân thì đột nhiên nghe ào một tiếng, từ giữa sông nổi lên một vật nâu đen lừ lừ trôi về phía họ, nàng thấy thế lập tức kéo tay Cổ Hạo Nhiên chạy ngược lên bờ. Cá sấu.

Cổ Hạo Nhiên cùng đã nhìn thấy vật nâu đen ở giữa sông, trừng mắt hỏi: “Cái gì vậy? Đừng nói lại là con gì ăn thịt người đi nhé?” Hai ngày nay hấn đã gặp quá nhiều động vật quái dị, tinh thần đã bị đá kích nghiêm trọng, hiện tại hấn đã thức thòi hơn, không nhảy dựng lên như lần đầu nhìn thấy quái vật mà chỉ hốt hoảng hỏi là con gì.

Điệp Y đằng đằng sát khí nhìn chằm chằm con vật đang bơi vào bờ để phơi nắng, trên sông lại có thêm lên vài con cá sấu nữa bò lên, bờ bên kia cũng có khá nhiều con nằm lẫn trong bùn, lúc trước họ không chú ý nên không phát hiện ra. Điệp Y vốn lạnh lùng đến lúc này cũng không thể nhịn nổi nữa, nắm đầm siết chặt, lạnh giọng nói: “Cá sấu, ăn thịt người.”

Cổ Hạo Nhiên cảm nín, chỉ muốn ngẩng mặt lên hỏi ông trời, trước mặt có cá sấu, sau lưng có kiến ăn thịt người, tiến không được, lùi không xong, lão thiên gia quả thật qua ưu ái bọn họ quá rồi!

Bạn đang đọc truyện *Gia Có Điều Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 66: Không phải sợ, còn có ta

Điệp Y trừng mắt nhìn đàn cá sấu, âm thầm đánh giá xem nếu đối mặt với chúng thì bọn họ có bao nhiêu phần thắng, ngẫm đi ngẫm lại vẫn thấy quá nguy hiểm cho nên sau một lúc đắn đo, nàng quyết định rời khỏi nơi này, bèn quay người nói dứt khoát: “Đi.” Cổ Hạo Nhiên không nói hai lời lập tức làm theo, có điều vừa quay lại thì gặp phải cảnh tượng khiến hai người như bị đông cứng.

Chỉ thấy cách đó không xa, hàng nghìn hàng vạn điểm đen lúc nhúc tiến tới gần, quây ba mặt xung quanh họ. Lúc trước nhìn xa chỉ thấy một mảng đen kịt, bây giờ khoảng cách gần đến mức Cổ Hạo Nhiên có thể thấy không biết bao nhiêu con kiến đang bò tới, màu xanh trên cổ nhanh chóng bị màu đen đàn áp, thế tới ào ạt như sóng thần, lại trải rộng không đến vô cùng. Trước tình thế ấy, hấn không khỏi rừng mình sợ hãi.

Điệp Y siết chặt nắm tay nhìn con lũ kiến đang ùn ùn kéo tới, lúc này đã nhìn thấy rõ được cái đầu của bọn kiến ăn thịt người này phải to gấp ba bốn lần kiến thường, nàng quay lại nhìn Cổ Hạo Nhiên, hai người lặng lẽ nhìn nhau rồi không ai bảo ai, nhất tề quay ngược trở lại, lao về phía con sông. Chiến đấu với cá sấu còn có thể dùng tay dùng chân mà đánh, còn gặp phải lũ kiến này có lẽ không kịp chống cự đã thành người thiên cổ rồi.

Điệp Y cầm tay Cổ Hạo Nhiên vòng qua eo lưng của mình, hấn cũng rất hiểu ý ôm chặt lấy nàng, dùng sức vọt một cái bay vào giữa sông, tránh bọn cá sấu đang nằm trên bờ càng xa càng tốt. Ừm một tiếng, hai người rơi vào giữa lòng sông, nước bắn tung tóe. Điệp Y một tay cầm chùy thủ, một tay cầm đoản kiếm, lập tức ra sức bơi về phía trước, Cổ Hạo Nhiên lúc này bẻ khí, ôm chặt lấy thắt lưng nàng, một tay còn cầm nhuyễn kiếm, mở to mắt quan

sát xung quanh.

Nước sông đục ngầu khiến cho tầm nhìn bị hạn chế, dòng nước cũng có vẻ chảy xiết, Diệp Y bơi vài sai tay rồi kéo Cổ Hạo Nhiên trôi lên mặt nước để thở. Bỗng hai bên trái phải có một lực đẩy mạnh mẽ xô nước về phía hai người, sát khí trong mắt nàng lập tức sôi trào, trầm giọng nói: “Đang đến đây, cẩn thận phía sau.”

Cổ Hạo Nhiên rơi xuống nước thì mười thành công lực nay chỉ còn ba, tuy rằng không đến mức hoảng sợ không làm được gì nhưng cảm giác cũng yếu đi nhiều, không nhận ra trong nước có thứ gì đang tới nên khi nghe Diệp Y nói vậy liền nhanh chóng hít sâu một hơi, lặn xuống, trực tiếp đem Diệp Y đang ôm bên trái chuyển sang bên phải, hung hăng quơ kiếm một vòng trước mặt.

Cổ Hạo Nhiên chém ngang một kiếm qua liền cảm thấy cả cánh tay phải chấn động, cần răng dòn toàn lực đâm tới, đồng thời vung chân đá vật cản ra xa, một cước này của hắn tuy rằng đã bị lực cản của nước làm giảm đến phân nửa sức mạnh nhưng cũng đủ làm cho vật cản xuyên thẳng qua mặt sông, tung lên trên.

Vật cản này chính là một con cá sấu khổng lồ, so với đám nằm trên bờ còn to gấp mấy lần, dài khoảng bốn năm thước, khoe miệng của nó còn dính máu, hiển nhiên là vừa bị Cổ Hạo Nhiên chém dưới nước. Cổ Hạo Nhiên lần đầu tiên đến gần cá sấu như vậy, gần đến mức thấy rõ cái đầu sần sùi xấu xí của nó, răng nanh nhọn hoắt, so với lũ cá ăn thịt vừa nãy còn kinh khủng hơn, hắn nghiêng răng nói: “Khá lắm đồ xấu xí, đến đây cho gia xem.” Vừa nói vừa vọt theo lên khỏi mặt nước vung kiếm đâm tới, chỉ thấy con cá sấu còn chưa kịp rơi xuống nước đã bị xẻ bụng, toàn bộ nội tạng và máu xối ào xuống sông.

Trong lòng sông, Diệp Y bình tĩnh chờ cá sấu tiến tới, kiên nhẫn đợi đến khi nó lại gần nâng há miệng định đớp thì chặn ngay đoàn kiếm vào mõm nó khiến nó vừa đau đớn vừa không khép hàm lại được. Lập tức, con cá sấu quẫy đuôi quật thẳng về phía Diệp Y, nâng chằng những không tránh mà còn áp sát bên mình nó, vung chủy thủy xẻ dọc một đường từ miệng nó đến tận đuôi.

Diệp Y nghiêng người đón đoàn kiếm rơi ra từ miệng cá sấu, vừa vặn thấy một mẩn nhỏ bụng cá cũng ngoan mục không kém của Cổ Hạo Nhiên, nàng cũng biết nguyên nhân của Cổ Hạo Nhiên là đồ tốt nhưng vì lúc đánh nhau với măng xà, thanh kiếm đó hoàn toàn vô dụng nên nàng tưởng mình hắn bị lừa, mang thanh kiếm cùn mà cũng khoe, hiện tại mới rõ nó đúng là bảo kiếm hiếm có, xem ra không phải do kiếm không tốt mà do con măng xà kia là loại đặc biệt.

Quá trình hai người giải quyết hai con cá sấu kể ra thì chậm, nhưng thực tế chỉ diễn ra trong nháy mắt, xong việc Diệp Y lập tức đập nước mang theo Cổ Hạo Nhiên lướt về phía trước, đằng sau đám cá sấu trong lòng sông lúc này như bị kích thích, bắt đầu điên cuồng trôi lên quấy đập cắn xé lẫn nhau, cả một vùng nước sông nhuộm máu đỏ lôm, mà hai người bọn họ vẫn còn ở giữa sông chưa thoát khỏi khu vực nguy hiểm.

Diệp Y và Cổ Hạo Nhiên nhanh chóng phối hợp với nhau bơi về bờ bên kia, nước sông chảy rất xiết, hơn hai mươi phút vật lộn mà hai người vẫn chưa đến được bờ bên kia, Diệp Y trong lòng vô cùng lo sợ lại càng ra sức bơi nhanh hơn, Cổ Hạo Nhiên thì quan sát phòng thủ bốn phía xung quanh.

“Diệp Y, không xong rồi, lũ cá sấu trên bờ đều trườn xuống nước hết rồi!” Đột nhiên, nàng nghe tiếng nói hoảng hốt của Cổ Hạo Nhiên vang lên, Diệp Y vẫn trầm mặc tiếp tục bơi, cả một con sông đầy máu làm sao không dẫn dụ bọn cá đang nằm yên trên bờ lao xuống chứ, cho nên bây giờ bất luận có chuyện gì xảy ra cũng phải nhanh chóng lên bờ.

Màu đỏ của máu trong nước càng ngày càng đậm, đàn cá sấu lao xuống cắn xé lẫn nhau tạo thành những xoáy nước dữ tợn. Cổ Hạo Nhiên trong lòng thâm kinh sợ, ngăn đẩy con cá sấu khát máu hung tợn nếu cùng đuổi theo hắn và Diệp Y thì dù cho hai người có lợi hại đến đâu e là cũng trở thành miếng mồi ngon cho chúng thôi. Lúc này gương mặt Cổ Hạo Nhiên lạnh đến đáng sợ, như chuẩn bị cùng Diệp Y liều mạng đến nơi, nhưng hành động lại vô cùng bình tĩnh, chăm chú nhìn cá sấu đánh nhau trên sông, đề phòng bốn phía, con người lăm vào cảnh đường cùng vẫn giữ được bình tĩnh, sắc sảo mới chính là bản lĩnh thực sự của Cổ Hạo Nhiên.

Đang mãi nhìn chăm chú vào đàn cá sấu, Cổ Hạo Nhiên chợt giật mình phát hiện bọn kiến đã tới sát bờ sông, dòng nước cuộn chảy cũng không ngăn được thể tới của bọn chúng, cả đàn nhao nhao lao vào giữa sông, nhìn từ xa lại thấy nước sông như từ từ được nhuộm đen.

Cổ Hạo Nhiên bất giác nắm chặt nhuyễn kiếm trong tay, khổ nạn thật, nước cũng không ngăn nổi khứu giác của bọn kiến này sao? Rốt cục bọn này là thuộc loại động vật quái quỷ gì vậy, lại nói tới bọn kiến ăn thịt người này sống chết lao xuống sông cũng không phải đuổi theo mùi của bọn họ mà chúng ngửi thấy mùi máu trong nước, không gì có thể hấp dẫn và kích thích bọn chúng hơn là mùi máu tươi.

“Diệp Y, bọn kiến tràn xuống sông rồi.” Cổ Hạo Nhiên cố gắng dùng giọng bình tĩnh nhất thông báo cho Diệp Y, nàng vừa dốc toàn lực bơi vừa lạnh lùng trả lời: “Lo việc trước mặt đi đã.” Nói xong lại sai tay bơi nhanh thêm một chút nữa. Nàng vừa dứt lời thì hắn cũng cảm nhận thấy xung quanh có điểm bất thường, dòng nước lại đang xô tới đây, kiến ăn thịt người còn chưa tới thì cá sấu đã đến hầu chuyện rồi.

Đột nhiên một cái đầu cá sấu khổng lồ nhô lên từ dưới nước há miệng về phía Cổ Hạo Nhiên định đớp một miếng, kiếm trong tay hắn bắt đầu vung lên chuẩn bị chiến đấu chỉ là chưa kịp hành động thì dưới chân cảm thấy một luồng lực khác đang tiến tới, mà sau lưng hắn Diệp Y cũng đã dừng lại, hắn là nàng cũng gặp phải chướng ngại vật, cùng lúc này bốn phương tám hướng đều có lực ép tới, Cổ Hạo Nhiên cả kinh, bọn họ đã bị vây kín rồi.

Hai thanh kiếm trong tay Diệp Y vung lên như chớp, cá sấu xung quanh không con nào thoát được, máu tươi ồ ạt tràn ra sông lại càng khiến chúng thêm điên cuồng, nhất tề lao đến, Diệp Y ở trong nước như một con kinh ngư, lúc trôi lên lúc ngụp xuống tránh những đòn tấn công của bọn cá, tuy không bị ăn thịt nhưng trên người đã có vô số vết thương.

Diệp Y biết bơi nên còn xoay sở né tránh được, còn Cổ Hạo Nhiên thì xem ra không xong, có lúc nàng muốn giết một con cá sấu, xoay người ra thì suýt làm hắn mất tay, mà kéo hắn theo thì lại gặp ngay một hàm răng sắc nhọn hay một cái đuôi đầy gai, bản thân hắn tìm cách ngoi lên để thở đã khó rồi, lại còn muốn hắn đối phó cá sấu khác nào giết hán luân.

Nhưng Cổ Hạo Nhiên cũng không phải là đèn cạn dầu, một thân công phu không phải không có đất dụng võ, mỗi một lúc sau cũng bắt đầu quen, hần bắt đầu nín thở vùng kiếm, đầu, tay, chân, thắt lưng đều linh hoạt tấn công hoặc né tránh, tuy chiêu thức còn lộn xộn nhưng đỡ được thương tích, lại giết thêm không ít cá sấu.

Điệp Y không biết cá sấu cổ đại với cá sấu hiện đại có phải đồng loại hay không, chỉ biết chúng như say mồi, điên cuồng lao đến xát những con cá đã chết, đồng thời không ngừng tấn công nàng và Cổ Hạo Nhiên. Mà những vết thương cũ của nàng bị trúng đòn của cá sấu lại vỡ ra, mùi máu tươi mới khác biệt kích động lũ quái thú, chúng lao đến như điên như dại. Điệp Y quyết mở đường máu nhưng vùng kiếm đã thấy sức lực càng ngày càng suy yếu, thật là vô cùng nguy hiểm.

Điệp Y vẫn bình tĩnh vùng vẫy trong nước, lũ cá sấu xung quanh vây bọc rất chặt, không thể trốn thoát, chỉ có thể tận lực tránh né, nhưng vì đánh dưới nước nên thể lực càng lúc càng hao mòn, cứ thế này hai người cảm chắc sẽ chết chung cùng đàn cá sấu.

Máu chảy không ngừng cũng khiến thể lực cạn kiệt, hai tay nàng bắt đầu không còn cảm giác nữa, bọn cá sấu như có linh tính, lúc này bắt đầu tổng tấn công. Một con cá sấu xông tới định tấp lên đỉnh đầu Điệp Y, mà lúc này hai tay nàng lại đang bận đối phó với những con khác, hoàn toàn không kịp rút về phòng thủ, chỉ cảm thấy nước xô đến, thân thể theo phản xạ nghiêng đầu sang một bên né tránh, tay nhanh như chớp thu về ngã người ra sau đâm lên nền phía trên..

Điệp Y ra sức chống lại một con phía trước, một con phía sau, chưa kịp quay đầu lại thì thấy trên mặt có giọt nước rơi xuống, lại có mùi máu tanh tanh, nàng ngẩng đầu nhìn thấy Cổ Hạo Nhiên vốn vẫn đang ôm lấy cánh tay nàng, vào giây phút nàng vùng kiếm đâm vào miệng cá sấu thì nó cũng vừa kịp đớp cho Cổ Hạo Nhiên một phát, máu dính trên răng nanh của nó đang nhỏ từng giọt xuống mặt nàng.

Mặt Cổ Hạo Nhiên tái xám, hần vùng tay phải chém đứt đôi một con cá sấu đang lao tới rồi vòng tay lại đâm vào con cá đang cắn tay trái hần, chém mạnh vào hàm dưới của nó. Quay sang nhìn, Điệp Y đang há hốc kinh ngạc, hần tiếp tục bồi thêm một kiếm cho con cá, gằn giọng: “Đỡ dần cái gì!” Điệp Y gạt mình hoàn hồn, từ một tiếng theo phản xạ rồi khản trương tiếp tục đối phó với đàn cá dữ.

Cổ Hạo Nhiên không kịp nghe thấy nàng trả lời thì đã cảm thấy thân thể đang từ từ chìm xuống, vội vã quờ tay muốn bám vào thắt lưng Điệp Y, vừa rồi trong tình huống khẩn cấp đã buông tay khỏi người Điệp Y, không có nàng hần chết đuối là cái chắc. Thế nhưng hai người đang ở trong nước, đâu phải muốn tóm lấy cái gì là lấy được ngay, hần hụt tay, càng chìm xuống nhanh hơn. Cổ Hạo Nhiên cả kinh, còn chưa kịp nói gì thì cảm giác chân chạm phải một vật gì đó.

Cổ Hạo Nhiên theo bản năng đập đập một chút thì thấy vật dưới chân dường như còn biết cử động, hần chợt hoảng sợ nhận ra là cá sấu cũng có thể lao từ dưới lên, còn đang hoang mang thì Điệp Y đã hụp xuống nắm lấy cổ áo của hần kéo lên trên.

Cổ Hạo Nhiên như người chết đuối vớ được cọc, ôm chặt lấy Điệp Y, chân đạp ngay xuống đầu con cá sấu ở dưới chân mượn lực lao lên trên mặt nước. Hai người tạo thành một đường parabol hoàn mỹ, tuy không bay thẳng lên bờ nhưng tạm thời thoát được nguy hiểm. Trong lúc còn lơ lửng trên không, Cổ Hạo Nhiên tranh thủ xem xét tình hình dưới sông, lúc này hầu như toàn bộ bọn cá sấu trên bờ dưới sông đều tụ tập xung quanh đây, dù cho rơi xuống đâu đi nữa khả năng bị tộp mất một chân là rất cao.

Cổ Hạo Nhiên ôm Điệp Y cũng không kịp nghĩ là đi theo hướng nào nữa, chầm chậm xuống đầu một con cá sấu làm điểm tựa rồi lại vội vàng đề khí nhảy vọt lên, vài lần như thế hai người đã ra giữa sông, dưới chân cũng không còn điểm tựa nào nữa, Điệp Y nhất nhất phối hợp với Cổ Hạo Nhiên, khó khăn lắm họ mới thoát khỏi vòng vây, bây giờ không chạy trốn nhanh thì còn đợi đến lúc nào nữa.

Lập tức Cổ Hạo Nhiên ôm lấy hông Điệp Y, Điệp Y không bơi ngang sang bờ bên kia nữa, như vậy thứ nhất tránh khỏi bị cá sấu bao vây, thứ hai không bị lực cản của nước đẩy dạt về phía bọn cá sấu, cũng không tốn sức bơi ngược dòng, nàng quyết định xuôi theo dòng nước, mặc dù cũng vẫn có khả năng gặp nguy hiểm nhưng không nhiều, vì vậy hai người ôm nhau bơi xuôi về hạ lưu của con sông.

Bơi được một lúc, Điệp Y chỉ cảm thấy thân thể rã rời, không còn chút sức lực nào, mà lúc này không thể dừng lại được, bơi càng nhanh càng tốt, Cổ Hạo Nhiên cũng cảm giác được nàng đang bị mất sức, liền nói: “Không cần liều mạng, chúng ta cứ theo dòng nước đi, giữ sức còn đối phó với cá sấu.”

Điệp Y nghe Cổ Hạo Nhiên nói vậy, cũng tự biết sức mình có hạn, có cố gầy dựa cũng không được gì lập tức thả lỏng tinh thần, cùng Cổ Hạo Nhiên thả người trôi theo dòng nước đến đâu thì đến.

Cổ Hạo Nhiên ôm chặt thắt lưng Điệp Y, ngẩng đầu nhìn trời rồi khẽ cười cười nói: “Trời hôm nay xanh quá, lần đầu tiên ta ngắm bầu trời xanh như thế, thật là thú vị.”

Điệp Y ngược nhìn một vùng trời xanh ngắt trên đầu, không hiểu sao, nàng thấy lòng mình lắng lại, bản thân nàng ngoài sinh mạng ra chưa từng quan tâm đến thứ khác, lúc này nhìn lên bầu trời xanh như thế, nàng bỗng có cảm giác bình yên lạ thường. Thì ra, chẳng có ai toàn năng đến mức nắm giữ được vận mệnh của mình cả, vẫn tưởng bản thân đủ mạnh mẽ để vượt qua mọi thử thách, nhưng thực ra, đó là do mệnh chưa đến lúc tuyệt mà thôi.

Máu trên người hai người vẫn không ngừng chảy, theo dòng nước chảy ra thành những dải màu đỏ, mùi máu sục sục trong không gian, Cổ Hạo Nhiên và Điệp Y đều nghĩ thấy hướng hồ là bọn cá sấu có khứu giác nhạy bén hơn rất nhiều, lần này e bọn họ không thể thoát được...

Cổ Hạo Nhiên dùng cánh tay bị thương siết chặt lấy Điệp Y, quay đầu nhìn Điệp Y, nhẹ nhàng kẻ sát vào má nàng, nếu không phải còn phải mang theo hần có lẽ nàng đã sớm thoát khỏi vòng vây, có lẽ hần đã làm liên lụy đến nàng rồi. Cổ Hạo Nhiên chợt mỉm cười, là nụ cười từ sâu thẳm trong đáy lòng hần, nàng tình nguyện mang theo hần, lúc hần bị chìm xuống sẽ lập tức tìm hần, kéo hần lên, nàng từ đầu đến cuối đều không nói một câu, nhưng nếu như trong lòng nàng không có hần thì sao có thể để hần liên lụy đến tính mạng đáng quý của nàng, có lẽ chính nàng cũng chưa nhận ra đâu, nhưng hần biết trong lòng nàng đã có hần, không cần biết là yêu hay là ghét.

Điệp Y một mặt nhìn trời, một mặt cố gắng điều chỉnh trạng thái của mình, tuy rằng sống chết có số nhưng nàng tuyệt đối sẽ không chịu thua, trời xanh có thể quyết định sinh tử của con người nhưng nàng sẽ cố gắng đến cùng, quyết phải sống sót, mãi mê suy nghĩ, Điệp Y không để ý cảm xúc khác thường của Cô Hạo Nhiên, cũng không nhận ra giữa hai người dường như đang ngầm ngầm diễn ra một cuộc thay da đổi thịt.

“Lạ thật, sao lâu như vậy không thấy có cá sấu đuổi theo?” Hai người trôi theo dòng nước nửa ngày, Cô Hạo Nhiên kinh ngạc hỏi.

Điệp Y cũng phát hiện cá sấu không theo mùi máu mà đuổi theo bọn họ, mà đơn giản là chỉ giống như xử lý những kẻ xâm chiếm địa phận, không khỏi nhún mày nói: “Không biết.”

Cô Hạo Nhiên lo lắng nói: “Không đuổi theo, thật tốt quá, liệu có phải chúng ta đã trốn thoát rồi không? Chúng ta đã ra khỏi tầm hoạt động của bọn chúng cho nên chúng mới buông tha hai miếng mồi ngon này?”

Điệp Y cũng cảm thấy khó hiểu, nàng chưa từng nghe nói đến chuyện cá sấu cũng có phạm vi hoạt động riêng, chúng buông tha cho bọn họ, chuyện này có khả năng không? Hai người đã giết rất nhiều đồng loại của chúng cho nên chúng có thừa thức ăn, bỏ qua cho hai người, đây mà là thói quen của cá sấu sao? Nhưng mà, rõ ràng bọn họ đã chạy thoát rồi, xem ra cá sấu là loài máu lạnh, ăn thịt cả đồng loại.

Lúc này, ở thượng nguồn sông, một thảm cảnh giết chóc vô cùng thảm khốc đang diễn ra, đàn kiến đáng lẽ phải tìm lá khô để có thể vượt sông nhưng bị mùi máu hấp dẫn, cả đàn lao thẳng vào dòng nước khiến cho toàn bộ mặt sông nháy mắt trở nên đen kịt.

Lũ cá sấu ban đầu cũng không nhận ra có gì nguy hiểm, vẫn điên cuồng cắn xé những đồng loại đã bị chém chết, hốt nhiên trên mặt nước đầy kiến, kiến nương theo gió nhanh thoắt bám vào lũ cá đã chết, ra sức gặm cắn, chỉ trong nháy mắt đã gặm đến tận xương. Rồi theo những con sóng nhấp nhô lao đến những con vẫn còn sống, bọn cá sấu nếu nằm yên dưới đáy nước thì còn có cơ hội sống sót, tất cả những con nổi trên mặt nước đều bị kiến ăn thịt sạch sẽ, máu tươi loang đỏ rực cả một khúc sông.

Điệp Y và Cô Hạo Nhiên cũng không nghĩ đến lũ quái vật vừa rồi còn có ý đồ giết mình nay lại bị kẻ thù khác tiêu diệt, có lẽ hôm nay bọn họ quá may mắn mới có thể cùng lúc thoát được cả cá sấu và kiến ăn thịt. Điệp Y thấy có khả năng chạy trốn thì dốc hết sức lực mang theo Cô Hạo Nhiên bơi ngang dòng sông, tuy rằng không nhìn thấy bờ sông nhưng vẫn biết muốn tới bờ phải bơi theo hướng nào. Cô Hạo Nhiên cũng hiểu lên bờ sớm chừng nào thì tốt chừng ấy nên rất phối hợp với nàng, cố gắng không dồn trọng tâm lên người nàng, hai chân cũng đạp nước để trợ lực cho Điệp Y.

Dòng nước chảy rất mạnh, hai người cố gắng bơi về phía trước, khi tới giữa sông thì chợt thấy nước đột nhiên mạnh hơn rất nhiều, Điệp Y vốn đã mệt nhoài liền bị dòng nước cuốn đi không xác định được phương hướng, chỉ kịp túm chặt lấy Cô Hạo Nhiên. Hai người đều không biết, nhờ có dòng nước này mà bọn họ kịp thời thoát được vô số kiến ăn thịt người đang trôi xuống từ thượng lưu, nhưng ở một nơi như thế này, thật khó để nói điều ấy là may mắn hay bất hạnh.

Điệp Y và Cô Hạo Nhiên bị dòng nước đẩy trôi nhanh như cắt, Điệp Y nhận ra bọn họ đã bị đẩy sang một nhánh sông khác, có thể nhìn thấy hai bên bờ cây cối xanh ngắt nhưng vấn đề là họ không thể thoát khỏi dòng nước đang chảy xiết, chỉ trông mắt mà nhìn khung cảnh hai bên bờ cứ trôi qua vùn vụt.

“Khụ, khụ, đây là kiểu gì vậy, cứ bị trôi thế này bao giờ mới ngừng lại được.” Bị uống không ít nước sông, Cô Hạo Nhiên vừa trôi lên ho sặc sụa hỏi.

Điệp Y lúc này cũng trong tình trạng chật vật không chịu nổi, nàng sắp không giữ được cho mình nổi nữa, cũng không thể biết dòng chảy sẽ kéo họ đến chỗ nào, mà đâu chỉ có nước xiết là mối nguy, thi thoảng lòng sông lại xuất hiện những xoáy nước khiến bọn họ bị vùi lên đập xuống, choáng váng đầu óc. Điệp Y vẫn cố gắng duy trì sự tỉnh táo, quan sát xung quanh xem có vật gì có thể bám vào không, trong lúc đang cố gắng xoay sở nàng chợt thốt lên: “Bức tường vàng kia.”

Cô Hạo Nhiên cũng bị ánh sáng từ bức tường vàng thu hút, cách đó không xa, nó thán nhiên đứng sừng sững, ánh mặt trời chiếu xuống khiến cho nó càng chói lọi hơn nữa, con sông này hóa ra lại là con đường ngắn nhất để đưa bọn họ đến cửa ra.

Hai người nhìn bức tường trước mặt mà run rẩy một hồi, cuối cùng cuộc hành trình kinh khủng này cũng đã kết thúc sau tám ngày lăn lộn, Cô Hạo Nhiên không khỏi thở ra một nói: “Thì ra kết thúc đơn giản như vậy.” Điệp Y cũng khó che giấu vẻ mặt tươi cười nhếch nhếch.

Ầm một tiếng, hốt nhiên tiếng nước reo càng lúc càng gần, nháy mắt đã thấy như sát ngay bên, Điệp Y tái mặt, giọng khản đặc: “Thác nước.” Cô Hạo Nhiên cũng biết là thác nước, không khỏi xanh mặt, tiếng nước gầm gào mới kinh hồn làm sao, thác nước này ắt không thể thấp.

Điệp Y liền gồng mình lao về phía bờ sông, cố gắng chống lại lực đẩy của dòng nước, vài con sóng đẩy nàng dạt ra giữa dòng, Điệp Y chỉ cảm thấy thân thể hẫng xuống, mất trọng tâm, cả người chới vơi trong nước, mà bàn tay đang ôm chặt lấy thắt lưng nàng đột nhiên buông ra. Một suy nghĩ bật ra ngay tức khắc trong đầu Điệp Y: đúng là chẳng có ai đáng để dựa vào ngoài bản thân trong những lúc nguy nan.

Nhưng chỉ trong tích tắc, cục diện đã thay đổi, khi Điệp Y đang chìm xuống thì đột nhiên có một bàn tay túm chặt lấy tay nàng, ngẩng đầu lên chỉ thấy Cô Hạo Nhiên đã cầm thanh nhuyễn kiếm vào vách thác, một tay nắm chuôi kiếm, một tay nắm lấy tay nàng, bàn tay này lại chính là bàn tay đã bị thương lúc trước, nước máu theo cánh tay chảy xuống đầy tay nàng, rồi lại bị nước xối đi sạch bong ngay tức khắc.

Điệp Y ngỡ ngàng nhìn Cô Hạo Nhiên, da mặt hần tái nhợt, khóe miệng còn dính máu, nhưng hần mỉm cười với nàng thật ôn nhu, và nói với nàng thật sâu lắng: “Không phải sợ, còn có ta.”

Bạn đang đọc truyện *Gia Có Điều Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 67: Không then với lương tâm

Nước bắn lên mặt làm Diệp Y nhòe mắt, tiếng sóng gào như óc âm vang khắp bốn bề. Mắt nàng không còn nhìn thấy gì, tai nàng không còn nghe rõ bất kì thứ gì nữa, chỉ còn biết bầu vịu vào một giọng nói vững vàng, trầm, ấm theo sát bên: “Không phải sợ, còn có ta.”

Sáu tiếng không thể đơn giản hơn lại khơi gợi những cảm xúc lạ lùng đến ngỡ ngàng trong lòng Diệp Y, nàng bình tĩnh nhìn Cổ Hạo Nhiên, sắc mặt Cổ Hạo Nhiên tái nhợt, gương mặt tuấn tú tuyệt mỹ vì mất quá nhiều máu mà mất đi vẻ sáng sủa thường ngày, duy có đôi mắt vẫn vĩnh viễn trong trẻo, toát lên thần thái khiến người ta vừa nhìn đã thấy an tâm, ẩn chứa một lòng kiên định khiến người khác ái mộ, tin tưởng.

Diệp Y ngửa đầu nhìn Cổ Hạo Nhiên, có cái gì đó trong nàng vừa sụp đổ, không còn lạnh nữa, dường như có một tia ấm áp len lỏi vào tim, nàng cảm nhận được sự nồng ấm mà nó mang lại. Cảm giác khi tiếp xúc với bàn tay lạnh tê tái, dính đầy máu kia không phải là cảm giác lạnh lẽo, mà là cảm giác có thể nương tựa được, thật thần kì, giữa giờ phút sinh tử, hắn không vứt bỏ nàng. Diệp Y bỗng giật mình, khóe miệng nhếch lên, tuy quanh nàng là cái lạnh căm căm của nước, nhưng bên trong đã nhen lên cái ấm áp của người.

“Diệp Y, người thế nào rồi? Không sao chứ?” Bị sóng tạt vào mặt không mở được mắt, Cổ Hạo Nhiên quay sang hỏi Diệp Y mà mắt vẫn nhắm tịt.

Diệp Y thu lại vẻ thất thần ban nãy, hiện tại không phải thời điểm cho những chuyện như vậy, lập tức đáp to: “Không sao.” Vừa nói vừa nhìn khắp xung quanh, lúc này hai người đang kẹt ở trung tâm thác nước, tuy khoảng cách đến mặt nước bên dưới không lớn, nhưng phía dưới không phải một đầm nước sâu không thấy đáy, mà là dải đá lởm chởm đen bóng, nước chảy quanh năm suốt tháng không bào mòn nổi cái dữ tợn của dải đá, ngược lại khiến chúng càng thêm sắc nhọn, từ chỗ bọn họ mà rơi xuống, nếu may thì hấn là toàn thây, còn nếu không may thì đứt chân gãy tay cũng là điều khó tránh khỏi.

Diệp Y nhú mày cao giọng nói: “Không thể nhảy xuống được, phía dưới toàn là đá thôi.”

Cổ Hạo Nhiên không thể gạt nước khỏi mắt, đành phải cúi đầu, cổ mở to mắt quan sát, cách hai người không xa có một bờ đá phẳng, trên bề mặt phủ đầy một lớp cỏ và cây dại, Cổ Hạo Nhiên nhìn lướt qua rồi trầm giọng nói: “Người tự bảo vệ bản thân cho tốt, ta tung người xuống chỗ kia.”

Diệp Y nhú mày nói: “Người đi xuống thế nào?” Giúp nàng đi thì dễ, nhưng Cổ Hạo Nhiên không biết bơi phải xuống như thế nào, hiện tại nàng chẳng còn sức mà lặn xuống vớt hấn lên nữa, chưa kể ở chỗ này, trước khi rơi được vào nước thì đã có đá sắc nhọn bên dưới đón rồi.

Cổ Hạo Nhiên không trả lời chỉ nói: “Bảo vệ bản thân cẩn thận, ta kiệt sức rồi.” Vừa nói vừa một chống một chân lên phần đá tảng ẩn dưới thác nước, một tay gồng cứng nâng bổng Diệp Y lên, Diệp Y thấy thế thì không kịp nói gì, chỉ co gọn người lại hết mức, cố gắng để mình không bị thương.

Cổ Hạo Nhiên thấy Diệp Y đã chuẩn bị xong, bèn dồn sức vào cách tay, hất Diệp Y bay về phía gờ đá, Diệp Y khéo léo lộn liền hai vòng trên không trung, lúc rơi bèn thuận đà lặn mấy vòng trên mặt cỏ đến khi hết đà, va chạm mạnh và ma sát khiến nàng xây xát không ít, nhưng đối với Diệp Y như vậy cũng không đáng kể.

Diệp Y nhất thời ngẩn đầu nhìn về phía Cổ Hạo Nhiên, Cổ Hạo Nhiên thấy Diệp Y tiếp đất an toàn, không khỏi vui mừng nhắm mắt lại, thiếu đi sự chống đỡ về tinh thần của Diệp Y, hấn nhất thời cảm thấy toàn thân rã rời kiệt lực, mỗi một tác da thịt đều bỏng rát đau đớn, cánh tay trái bị cá sấu cắn, sau khi dồn sức tung Diệp Y xong thì tê dại không cảm nhận được gì nữa, Cổ Hạo Nhiên biết cánh tay này nếu không được trị liệu sớm, nhiều khả năng sẽ phải phế đi.

“Nhảy xuống, ta đỡ người, nhảy đi.”

Tiếng Diệp Y gào lên truyền đến tai Cổ Hạo Nhiên, hấn gượng cười, hấn muốn nhảy, muốn giống như bình thường, dù thác cao mấy cũng có bản lĩnh nhảy xuống mà không bị thương. Nhưng hiện giờ hấn đã mất quá nhiều máu rồi, vừa nãy đã dốc hết chút hơi sức cuối cùng, cho nên bây giờ hấn bắt đầu thấy choáng váng, khí lực không vận lên nổi một phần, như thế thì bảo hấn nhảy làm sao đây, có lẽ chẳng khá hơn thả rơi tự do xuống.

Diệp Y nhìn lên thác nước, thấy sắc mặt Cổ Hạo Nhiên trắng bệch như sắp chết, máu vẫn chảy xối ra lẫn vào nước, thân người cheo leo trên vách nước như chiếc lá giữa cơn gió to, lúc nào cũng có thể bị thổi bay, bàn tay bắt lấy chuôi kiếm lúc nào cũng có thể lơ đãng buông ra, tinh thần của hấn đã cạn kiệt.

“Cổ Hạo Nhiên, ta ra lệnh cho người, nhảy xuống, có nghe thấy không, nhảy xuống cho ta.” Biểu cảm trên khuôn mặt Diệp Y sắt đá lạnh lùng như một tảng băng khi nàng lớn tiếng gọi hấn, tình cảm trong ánh mắt đã bị che khuất bởi sát khí, cả người nàng rùng rục thứ khí chất lấn áp, khốc liệt như mỗi khi nàng xông vào một trận chém giết.

Tiếng Diệp Y gầm lên lập tức lôi Cổ Hạo Nhiên ra khỏi cơn mê mang, hấn cố gắng mở mắt ra nhìn nàng, Diệp Y giang tay đứng dưới bờ đá, lạnh lùng ra lệnh: “Nhảy.” Ngờ khi nàng đã nói lên tính bất khả kháng của mệnh lệnh, khiến cho người ta có muốn phản kháng cũng phải chịu xuôi.

Cổ Hạo Nhiên bình tĩnh nhìn Diệp Y, sự kiên định trong ánh mắt của Diệp Y khiến một luồng sinh khí bỗng trào dâng trong cơ thể hấn, Cổ Hạo Nhiên nghiêng răng siết nhuyễn kiếm, hai chân đạp lên vách đá, phi thân từ trên không trung xuống.

Diệp Y thấy Cổ Hạo Nhiên rơi xuống, liền xông lên ôm lấy hấn, dùng hết sức bình sinh mà ghi chặt hấn, lặn trên mặt đất hơn mười thước mới ngừng, đã

roi của Cổ Hạo Nhiên đã cạn, Diệp Y bỗng thấy vị tanh trào lên từ cổ họng, nằng phun mạnh máu ra, cú va chạm vừa rồi với Cổ Hạo Nhiên đã khiến nằng nội thương không nhẹ.

Quay sang nhìn Cổ Hạo Nhiên giữa vòng tay mình đã ngắt đi, vừa rồi nếu hắn không nhảy ra chỗ nằng thì có lẽ đã roi xuống nhận sự đón tiếp ân cần của dải nham thạch rồi, Diệp Y gạt những sợi tóc bết dính trên mặt Cổ Hạo Nhiên đi, gương mặt đẹp như thiên thần tái xám, nhưng trên môi vương nụ cười vô tư, rất đẹp, đẹp đến mê hồn.

Một ngày một đêm, nhìn từ trên cao có thể thấy hai người đã rất gần bức tường vàng rồi. Cổng Cổ Hạo Nhiên trên lưng, Diệp Y đi mất một ngày đường mới đến được ranh giới kết thúc của cuộc hành trình, Cổ Hạo Nhiên vẫn hôn mê, nhưng điều đó đương nhiên không ảnh hưởng đến sự thật rằng hắn cũng sẽ qua cửa.

“Diệp Y, thả...ta xuống, ta...tự đi.”

Diệp Y cũng không thật khỏe lắm, nằng không quay đầu lại nhìn Cổ Hạo Nhiên, không biết tình từ bao giờ, nhưng vẫn theo lời Cổ Hạo Nhiên mà đặt hắn xuống. Tuy thương thế của Cổ Hạo Nhiên rất nặng, nhưng thân xác hắn cũng “nặng” chẳng kém. Chưa bao giờ nằng dẫn theo một người không có khả năng chiến đấu, chỉ làm liên lụy đến mình, bây giờ nằng đã phá lệ rồi, nên khó mà tốt bụng cõng hắn ra tận bên ngoài trong tình huống bản thân cũng bị thương không nhẹ thế này.

Cổ Hạo Nhiên tựa vào vai Diệp Y, nhìn một lượt các vết thương đã được băng bó cẩn thận trên người, kim lòng không động, nghiêng đầu hôn nhẹ lên má Diệp Y. Hắn vịn hông nằng, hai người im lặng bước về phía trước, bức tường vàng lấp lánh đã ở ngay trước mặt họ như khi họ bắt đầu bước chân vào rừng, nhưng trong lòng hai con người đang tập tễnh tiến đến kia, đã không còn những tâm tình như lúc ban đầu nữa. Dưới ánh mặt trời, dưới ánh hoàng kim, hai chiếc bóng dài đổ sát bên nhau gọi lên một vẻ hài hòa ý nhị.

Àm một tiếng rung chuyển, bức tường vàng khổng lồ chậm rãi tách ra, đại môn chưa một lần được mở, hiện giờ là lần đầu tiên giang rộng cánh cửa cho hai người.

Dưới ánh vàng, Cổ Hạo Nhiên cùng Diệp Y từ từ ngược sáng tiến đến, phía sau lưng hai người phơn phớt ráng chiều, đẹp một cách kì lạ, gió nhẹ khẽ thổi lên hai mái tóc đen dày, ngẫu nhiên hất lên một vài sợi. Cả thế giới dường như chỉ sót lại những tiếng thở, sừng sờ trước thần khí tối cao đang dần dần ngự trị.

Áo quần lộn xộn không thể làm giảm khí độ của hai người, thương tích khắp mình không thể làm lu mờ vẻ đẹp hoàn mỹ của họ, gian truân, hoạn nạn không thể khuất phục nổi khí thế của cả hai, không còn nghi ngờ gì nữa, thời khắc này, bọn họ chính là hai kiệt tác hoàn mỹ nhất của thượng đế.

Ngoài cửa, mấy người Thượng Quan đảo chủ, Thanh Trúc, Thanh Tuyết sững sờ nhìn hai người đội ánh mặt trời mà tiến đến, không ai nghĩ rằng bọn họ còn có thể trở ra, chờ ở đây chẳng qua là để chứng minh bọn họ sẽ thất bại, lại không lường trước được cảnh rực rỡ này.

Cổ Hạo Nhiên và Diệp Y đứng trên ngưỡng đại môn, hai đôi mắt vững vàng không gợn sóng nhìn khắp một lượt tất cả mọi người, trở về từ bờ vực sinh tử, họ bình thản hơn và cũng lạnh khốc hơn, sau cuộc chung sức đồng lòng giữa gian nguy, trên đôi mày hai người họ đều thấy rõ nét phong sương, càng tăng thêm khí chất sắc bén.

“Chủ tử, thiếu gia, các người đã thoát rồi, thoát rồi.” Người lấy lại thần sắc đầu tiên chính là Hồng Tĩnh, chỉ trong chốc lát mắt hắn đã đầy lệ, vội chạy ào đến, nhún người ôm cứng lấy chân Diệp Y, kích động đến mức nước mắt cứ chen chúc nhau mà tràn trên ra đôi má, niềm hân hoan, sung sướng không nói nên lời vỡ òa thành những giọt nước mắt trong suốt.

Lâm Dã không biết từ khi nào thả hai nắm đấm vẫn siết chặt của mình thông ra, rồi lại siết lại, hắn bước từng bước đến trước mặt Cổ Hạo Nhiên và Diệp Y, không kim nổi mà ôm lấy cổ hai người: “Thoát rồi, thoát rồi.” Những giọt nước mắt nóng hổi bất giác rơi xuống lịch lịch, như hòa vào với da thịt, với trái tim hai người Cổ Hạo Nhiên, Diệp Y.

Đề hai người khóc một lát, Cổ Hạo Nhiên mới mỉm cười nói: “Được rồi, được rồi, chẳng phải chỉ là mấy ngày không gặp nhau thôi sao, không cần phải nhớ chúng ta kĩ đến thế, hơn nữa, Lâm Dã, ta thấy cần phải nhắc người rằng, người người đang ôm hiện giờ chính là thể tử của ta, người nghĩ gì mà còn chưa buông ra thế?” Vừa nói vừa chen chân vào đá cho Lâm Dã một cái, cùng lúc, Diệp Y cũng giật nhẹ chân, ý bảo Hồng Tĩnh đứng lên.

Lâm Dã văng một tiếng rồi ngẩng đầu lên, thần sắc ban nãy đã không còn, duy có vành mắt là hơi đỏ, còn Hồng Tĩnh lại chẳng để ý nhiều như thế, cứ khóc thả phanh, nghe thương tâm đến độ người ta cứ ngỡ Cổ Hạo Nhiên và Diệp Y đã chết đằng nào rồi, trong khi hai người vẫn đứng sờ sờ trước mặt.

Diệp Y liếc Hồng Tĩnh một cái rồi thần nhiên nói: “Ta chưa chết.” Hồng Tĩnh vừa nghe xong câu này thì nghẹn họng, mặt đỏ phừng phừng, không biết nên khóc hay nên cười với hai người này nữa.

Cổ Hạo Nhiên liếc nhìn về phía trước, thấy ánh mắt Thượng Quan đảo chủ nhìn mình và Diệp Y vẫn chưa hết kinh ngạc thì ngoa ngoắt cười nói: “Thật xấu hổ, Diêm Vương không chịu nhận hai chúng ta.”

Thượng Quan đảo chủ cẩn thận ngắm nghía Cổ Hạo Nhiên và Diệp Y một lượt từ trên xuống dưới, trong mắt hiện lên một thần sắc khác, vừa như kích động, vừa như không dám tin vào mắt mình, lại vừa lạnh lẽo đến tận đáy lòng. Y chậm rãi nói: “Quả thật vượt ngoài dự kiến của ta, ta hoàn toàn không tính đến việc còn có thể nhìn thấy hai người các người ở đây”.

Diệp Y nghe nói thế thì lạnh lùng đáp: “Suy nghĩ của người chẳng liên quan gì đến chúng ta hết cả.”

Thượng Quan đảo chủ nhìn Diệp Y, nhếch môi cười: “Thật lòng mà nói, các người đã khiến ta giật mình đấy, xem ra ta đã coi thường hai người rồi.

Nhưng cũng nhờ thế mà ta nắm được thực lực của hai người, vậy nên tin ta đi, cửa ải thứ ba sẽ là nơi các ngươi yên nghỉ.”

Cổ Hạo Nhiên nhưn một bên mày: “Nói lời tạm biệt đừng nói sớm quá.”

Thượng Quan đảo chủ đã khôi phục lại khí chất nho nhã ung dung, cười nhẹ nói: “Ta hi vọng các ngươi sẽ lại tạo nên kì tích.” Dứt lời xoay người chậm rãi rời đi, tuyệt không hỏi Cổ Hạo Nhiên và Diệp Y một câu về việc họ đã vượt qua thử thách như thế nào, đã gặp cái gì, hay trong rừng có gì đáng kinh sợ. Cổ Hạo Nhiên không khỏi thâm gât đầu, người này quả là một tay thâm trầm lão luyện.

Thanh Trúc nhìn Cổ Hạo Nhiên và Diệp Y mãi mà vẫn không thốt nổi lời nào, dễ phải hết cả nửa ngày hần mới mở được miệng: “Ái thứ hai coi như các ngươi đã vượt qua, câu hỏi của chúng ta vẫn không khác, các ngươi muốn vượt ải thứ ba vào ngay ngày mai hay muốn nghỉ ngơi? Chúng ta cho phép các ngươi tĩnh dưỡng.”

Cổ Hạo Nhiên nhìn Diệp Y rồi quay sang trả lời Thanh Trúc: “Chúng ta cần nghỉ ngơi.” Cả mình và Diệp Y đều quá mệt rồi, nếu ngày mai còn đương đầu tiếp với cửa ải thứ ba không biết nông sâu thế nào thì đích thị là tự sát, hơn nữa bọn họ đã bỏ lỡ khá nhiều thời gian, sự tĩnh bên ngoài không biết có biến đổi gì mới, sớm một ngày muộn một ngày hiện tại không khác nhau là mấy, không bằng tập trung nghỉ ngơi, dưỡng sức để đối phó với cửa ải cuối cùng, cho nên Cổ Hạo Nhiên không chút do dự mà lựa chọn phương án thứ hai.

Thanh Trúc thần nhiên gât đầu nói: “Khi nào các ngươi cảm thấy có thể bắt đầu ải thứ ba, thì cứ sai người đến báo cho ta biết là được.” Dứt lời hần lướt ánh mắt thâm sâu của mình qua Cổ Hạo Nhiên và Diệp Y lần nữa, rồi xoay người rời đi, giọng điệu đã không còn thái độ khinh bỉ lạnh lùng lúc trước, cái suy nghĩ rằng mấy người Diệp Y có thể thoát ra khỏi đây giáng xuống đầu khiến hần choáng váng, cách ăn nói cũng không dám chanh chua như hồi đầu.

Sau khi Thượng Quan đảo chủ và Thanh Trúc đi rồi, mọi người cũng lục tục kéo nhau ra về, chỉ có điều ai nấy đều khiếp sợ và không giải thích nổi chuyện gì đã xảy ra. Cổ Hạo Nhiên vì chuyện này mà thấy sáng khoái vô cùng, chính ta đã khiến việc các ngươi khẳng khái cho là bất khả thi đã trở thành khả thi rồi đó, vậy nên khinh bỉ, thương tiếc giả tạo của các ngươi trả lại hết cho các người.

Lâm Dã công Cổ Hạo Nhiên, Hồng Tinh diu Diệp Y, bốn người thông thả bộ trên đường cái, gặp mấy người trên đường vừa thấy bọn họ đã hết hồn, Hồng Tinh đặc ý lắm, vừa đỡ Diệp Y vừa tự hào nói: “Dám khinh thường chủ nhân và thiếu gia nhà này ư, cho mà bề mặt, đúng là một lũ có mắt như mù, làm gì có nơi nào vậy khốn được chúng ta?”

Cổ Hạo Nhiên tuy không trọng thương nhưng mất máu rất nhiều, sau khi qua cửa rồi thì hần không cần phải tự mình đi nữa, ánh mắt mọi người nhìn bọn họ làm hần cảm thấy rất khoái trá, không khỏi cười trêu ghẹo nói: “Tiểu Hồng Tinh à, ải tiếp theo ngươi tiên phong nhé.”

Hồng Tinh nhất thời cứng họng, tròn mắt nhìn Cổ Hạo Nhiên, rồi lập tức hần vỗ ngực, hào khí ngút ngàn mây, nói: “Không thành vấn đề, vì chủ tử và thiếu gia, Hồng Tinh ta sẵn sàng xông pha khói lửa, dù có là lên núi đao hay xuống chảo dầu cũng không hề chi, được liều một phen trước cửa ải cuối cùng là vinh hạnh của ta.”

Cổ Hạo Nhiên kinh ngạc úi chà một tiếng, nghiêng đầu nhìn Hồng Tinh nói: “Không ngờ tiểu tử nhà ngươi rất có tiền đồ đấy, nhưng mà, ngươi có cam đoan sẽ đưa nhóm ta ra ngoài được không?”

Hồng Tinh lập tức cười tủm tỉm như hồ ly: “Cái này thì Hồng Tinh không dám đảm bảo, Hồng Tinh hết sức là tốt rồi, đã hết sức thì chủ tử và thiếu gia đều không nói được ta, cho dù ta có không đủ bản lĩnh đưa mọi người ra ngoài, người nhận tiếng xấu vẫn là thiếu gia, không thể đặt vào Hồng Tinh được, ta chỉ nhận tiếng tốt thôi.”

Cổ Hạo Nhiên lập tức bật cười nói: “Việc chưa đến tay đã chối trách nhiệm, tên nhóc con nhà ngươi đúng là không phải loại ranh mãnh bình thường.” Lâm Dã nghe đoạn đối thoại chẳng chủ chẳng ra chủ, tỏ chẳng ra tỏ giữa hai người, không khỏi mỉm cười lắc đầu, Diệp Y vốn lạnh nhạt cũng liếc hai người một cái, băng tuyết trong ánh mắt cũng không còn.

Hồng Tinh thấy Cổ Hạo Nhiên và Diệp Y hòa bình với nhau thì nhẹ nhõm thở phào trong lòng, có lẽ hai người đi ra từng khu rừng nên không biết, còn bọn họ đều cảm giác được từ Cổ Hạo Nhiên và Diệp Y sự tiêu điều, xơ xác và vị giết chóc nặng nề, tựa như vừa bước ra từ địa ngục, miệng tuy cười nhưng trong tim lại lạnh.

Hồng Tinh không biết rốt cuộc trong khu rừng kia có những gì khiến Cổ Hạo Nhiên bỗng trở nên lãnh khốc, khiến Diệp Y càng lạnh lùng hơn, nhưng hần không thích chủ tử và thiếu gia như vậy, nên cố gắng cười thật chân thành khi nói chuyện với Cổ Hạo Nhiên, tuy không làm tiêu tan được hết thái độ lạnh lùng của hai người, nhưng cũng đỡ đi được rất nhiều, như thế hần có thể yên lòng hơn.

Diệp Y không rõ nỗi khổ tâm của Hồng Tinh nên chỉ thấy đây là một cuộc đối thoại bình thường, còn Cổ Hạo Nhiên vốn khôn khéo, chỉ cần nghĩ một chút là biết ý Hồng Tinh, hiểu rằng mình và Diệp Y đi vào rừng rậm chốn chốn nơi nơi đều là nguy hiểm, mạng sống lúc nào cũng trong tình trạng ngàn cân treo sợi tóc, chém giết liên miên, khi ra khỏi nơi ấy rồi, sát khí, tử khí cũng tự nhiên bám theo, khiến hai người kia lo lắng. Nghĩ thông, bèn lập tức giãn mặt, mỉm cười rồi trêu chọc Hồng Tinh dăm ba câu.

Hai người về phòng trị thương, nghỉ ngơi dưỡng sức. Cư dân trên đảo vốn không mấy mặn mà gì, giờ thấy hai người thoát ra được từ chốn chết chóc kia, cũng hay mượn cớ đến đưa thuốc, đưa thức ăn để nhìn ngó, tán gẫu vài câu, biến căn phòng nhỏ cho nô lệ thành đông vui, náo nhiệt như họp chợ.

“Ồ đó rốt cuộc có cái gì vậy? Các ngươi gặp cái gì? Những vết thương này thật kì lạ, là do đâu mà tạo thành vậy?”

Cổ Hạo Nhiên ngả lưng lên chiếc giường mềm, nhìn mấy người Thanh Trúc, Thanh Tuyết. Thanh Tuyết hỏi chuyện Cổ Hạo Nhiên một cách hiếu kì, còn Thanh Trúc từ lúc bước chân vào cũng chưa nói được một lời, chỉ yên lặng lắng nghe, hiển nhiên là muốn tránh mặt nhưng không nén nổi tò mò về khu rừng kia, xem ra hai ngày cố gắng kiểm chế vẫn thất bại, đầu biết người ta là địch nhân nhưng vẫn phải thân chinh tới hỏi thăm.

Cổ Hạo Nhiên lim dim mắt nhìn Thanh Tuyết nói: “Cái gì, thay mặt đảo chủ các người tới hỏi à?”

Thanh Tuyết lập tức nói: “Không phải, đảo chủ không muốn chúng ta đi hỏi đâu, chỉ là ta rất tò mò không biết trong đó có cái gì, vì sao không cho chúng ta đi vào? Ta không tin rằng đó là nơi nguy hiểm, vì các người đều đi ra được đấy rồi, công phu của người hẳn là không hơn ta bao nhiêu, vì sao trên đảo chúng ta nhiều cao thủ như vậy, đảo chủ lại hạ nghiêm lệnh cấm bất kì ai đi vào đó, chẳng phải là nói quá sự thật sao?”

Cổ Hạo Nhiên nhất thời mỉm cười giễu, thẳng thót này dám mở miệng nói nghi ngờ độ nguy hiểm của nơi đó, có khác nào nói năng lực của hắn và Diệp Y chỉ là hạng xoàng thôi, bèn nhẹ nhàng nói: “Quả thật không khó khăn lắm, người có thể đi thử một chút, rất dễ dàng.”

Thanh Tuyết nghe xong liền vứt cho Cổ Hạo Nhiên một cái nhìn khinh bỉ, lắm bà lắm bầm: “Ta đã nói rồi, các người có thể ra được khỏi đây thì có cái quái gì khó khăn đâu, xem ra đảo chủ sợ chúng ta bị thương vật nên mới nói ngoa thôi.” Dứt lời đứng bật dậy, xem ra rất nóng lòng được thử thách.

“Đứng lại! Nghĩ chưa kĩ thì đừng có làm bừa!” Thanh Trúc lập tức trừng mắt cảnh cáo Thanh Tuyết.

Vừa lúc đó thì Hồng Tịnh bùng chén thuốc vào phòng, thấy người trên đảo vây quanh Hạo Nhiên vòng trong vòng ngoài thì phì cười, nói với Cổ Hạo Nhiên: “Thiếu gia, xem ra người vẫn là người dễ nói chuyện nhì, chủ từ bên kia chẳng có lấy một ai, bao nhiêu cảm tình dồn hết sang bên này cho người rồi.”

Cổ Hạo Nhiên không khỏi bật cười lắc đầu, hai ngày nay Diệp Y đang thực hiện biện pháp trị liệu độc đáo của nàng: ngủ, tranh thủ điều tức thân thể. Ngay cả hắn cũng bị đuổi ra ngoài trị thương, còn có ai khác dám trêu chọc vào nàng. Hồng Tịnh đặt chén thuốc xuống, hầu Cổ Hạo Nhiên uống hết rồi cười nói: “Thiếu gia, người không nói cho bọn hắn thì nói cho Hồng Tịnh và Lâm Dã với, nơi đó thật sự khủng khiếp đến cỡ nào?”

Cổ Hạo Nhiên cũng có ý định nói cho bọn Thanh Trúc nghe, dù sao bên trong cũng có một số thứ nếu lớn lên, sợ rằng sẽ không thể cân nỏi chỉ với một bức tường vàng, tuy rằng những người trên đảo không thật tốt bụng với bọn họ, nhưng bất kể bọn họ có tốt hay không, chỉ cần cả đảo hợp sức lại vậy đánh bọn họ, thì bọn họ cũng chỉ còn nước gửi xác lại bốn mấy cây lê. Hồng Tịnh nhảy bèn, cẩn trọng, sở trường về đoán tâm tư người khác, ý muốn của Cổ Hạo Nhiên hẳn tự nhiên cũng hiểu được, có hắn mở lời, Cổ Hạo Nhiên cũng lập tức không để ý tới những người ngồi nghe xung quanh, bắt đầu gẫu chuyện về những thứ trong khu rừng với Hồng Tịnh và Lâm Dã.

Từ dưới ngọ vẫn nói đến chạng vạng, khi Cổ Hạo Nhiên cuối cùng cũng ngừng chuyện, sắc mặt mấy người Thanh Trúc đã tái me tái mét, trong ánh mắt họ, không hề nghi ngờ, là nỗi khiếp sợ hiện rõ. Thanh Tuyết nuốt nước miếng, chuyển tầm mắt vào mấy vết thương trên người Cổ Hạo Nhiên: “Trời ạ, nơi đó rốt cuộc là thế giới nào vậy, thật khiến người ta hãi hùng, có thể thoát khỏi nơi đó đúng là kỳ tích, kỳ tích, nguy hiểm không tưởng tượng nổi.”

Hồng Tịnh ngồi bên cạnh liếc nhìn Thanh Tuyết, chậm rãi nhả từng chữ: “Cũng biết là kỳ tích sao, ta còn tưởng người nào trên đảo này cũng có năng lực ứng phó, có lẽ đến ngày mai chủ từ và thiếu gia nhà ta lại tạo nên kỳ tích nữa chưa biết chừng, nếu thế thì hẳn đảo này cũng không có gì đặc biệt.”

Nhóm Thanh Trúc đương nhiên nghe ra ý châm chọc trong câu nói của Hồng Tịnh, chẳng ai nói được lời nào, một lúc lâu sau, Thanh Trúc mới nhíu mày hỏi: “Theo ý của Cổ huynh, nếu những thứ trong đó tiếp tục phát triển, sớm muộn cũng sẽ uy hiếp toàn bộ đảo, vậy bây giờ chúng ta nên xử lý thế nào?”

Cổ Hạo Nhiên nhíu mày nhìn thoáng qua Thanh Trúc, thấy Thanh Trúc xanh mặt, hiển nhiên cũng nhận ra viễn cảnh ngày ngày chung sống với hiểm họa rình rập, liền ngả đầu ra giường, nhắm mắt nói: “Hồng Tịnh, người nói thử xem vàng có sợ lửa không?”

Hồng Tịnh không rõ ý tứ của Cổ Hạo Nhiên, chỉ đơn giản tiếp lời: “Sợ, nhưng Hồng Tịnh nghe nói, chỉ có lửa của những người thợ lành nghề mới làm cháy được vàng thôi, chứ lửa bình thường thì không, thiếu gia, người hỏi như vậy là có ý gì?”

Cổ Hạo Nhiên không trả lời, có vẻ như đã ngủ, Hồng Tịnh thắc mắc đang muốn hỏi tiếp, thì Lâm Dã đã kéo tay hắn lắc lắc đầu, Hồng Tịnh kinh ngạc nhưng liền đó thì hiểu ra, vội liếc mắt nhìn nhóm Thanh Trúc.

Thanh Trúc đứng dậy, nhìn kĩ Cổ Hạo Nhiên đang nhắm mắt điều tức, rồi thì lễ, thông thả mà cảm kích nói: “Ý của Cổ huynh Thanh Trúc đã hiểu, nhưng trên đảo có quy định của đảo, quy định này không thể bị hủy bỏ chỉ vì một người, nhân nghĩa của Cổ huynh chúng ta xin ghi lòng tạc dạ, nhưng ải thử ba tuyệt đối sẽ không vì vậy mà có thay đổi gì, Thanh Trúc ta đây xin thay mặt toàn bộ người trên đảo tạ ơn Cổ huynh, đại ân đại đức trọn đời không quên, mong Cổ huynh thứ lỗi.” Dứt lời không đợi Cổ Hạo Nhiên trả lời, xoay người rời khỏi phòng. Phía sau, mấy người Thanh Tuyết trầm mặc thì lễ với Cổ Hạo Nhiên, rồi cũng nói gót Thanh Trúc đi ra ngoài.

Hồng Tịnh thấy mọi người trên đảo đã đi hết, không khỏi hừ một tiếng nhìn Cổ Hạo Nhiên: “Thiếu gia, người lấy ơn báo oán.”

Cổ Hạo Nhiên mở mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, thản nhiên nói: “Đây là hai chuyện khác nhau, ta nói cho bọn họ cũng không mong được hồi báo, nếu ta muốn hồi báo sẽ không nói cho bọn họ nghe, ta chỉ làm việc theo lý trí thôi.”

“Lấy ơn báo oán, lấy gì trả ơn?” Một giọng nói lạnh lùng vang lên ngoài cửa, đúng là Diệp Y đã tỉnh ngủ.

Cổ Hạo Nhiên thấy Diệp Y đến, liền nhắc người dậy kéo Diệp Y xuống ngồi cạnh, hay tay vòng quanh eo nàng ôm lấy, đầu ngả lên vai Diệp Y, nhẹ giọng nói: “Diệp Y, muốn làm bất cứ cái gì cũng phải biết làm người trước nhất, sinh tồn bằng bản lĩnh, làm người bằng lương tâm, ta không muốn cuộc sống tương lai của mình bị ám ảnh bởi viễn cảnh một ngày nào đó, tất cả cùng vong mạng chỉ sau một đêm, cảnh tượng khủng khiếp ấy, ta không muốn chôn dấu nó mãi trong đầu, trong lòng. Không nên để chuyện của người khác phủ bóng lên cuộc sống của mình, như thế người phải chịu tra tấn là ta chứ không phải bọn họ. Diệp Y, ta là thương nhân, ta không lấy ơn báo oán, ta chỉ mong không thẹn với lương tâm thôi.”

Diệp Y quay lại nhìn Cổ Hạo Nhiên, thấy hai mắt hắn sáng như hai vì sao, giờ phút này trông hắn mới đẹp để làm sao, cái đẹp của hắn không phải là cái

đẹp ngoại hình đơn thuần, mà lại cái đẹp vô ngần toát lên từ tấm lòng cao thượng.

Lâm Dã nhìn Cô Hạo Nhiên, thì thào: “Lấy đức thu phục người, đó mới là đỉnh cao của cái tâm người nam nhi, đó mới là khí khái đáng để chúng ta phải sống chết, mới là chân lý vĩnh hằng không thể thay đổi.”

Bạn đang đọc truyện *Gia Có Điều Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68: Từng đi qua

Trong phòng bỗng chốc trở nên yên ắng, Cô Hạo Nhiên ôm Diệp Y tựa vào đầu giường, Hồng Tịnh và Lâm Dã không biết đã ra khỏi phòng từ lúc nào, chỉ còn lại hai người.

“Diệp Y, Diệp Y, Diệp Y.” Cô Hạo Nhiên thì thầm gọi tên Diệp Y tên, trong giọng nói không che giấu sự dịu dàng và niềm vui sướng, Diệp Y lẳng lặng nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ, coi như không nghe tiếng gọi êm như ru của Cô Hạo Nhiên, nàng đề tâm đến việc hần tùy ý làm nũng, nàng chỉ biết rằng đó là giọng nói cất lên từ người của nàng, người đánh đổi cả máu lẫn mạng để khắc sâu vào trái tim nàng hình ảnh của hần.

Từ khi thoát khỏi cửa ải thứ hai đến nay, hai người gần như không nói chuyện với nhau, chỉ tập trung dưỡng thương và đối phó với đám người trên đảo, đến bây giờ hần mới có thời gian nằm đây ôm nàng, đột nhiên Cô Hạo Nhiên cảm thấy không biết phải nói gì, chỉ cảm thấy gọi tên nàng thôi cũng rất ấm áp rồi, cảm xúc hiện tại và trước đây không giống nhau, không hiểu tại sao chỉ cảm thấy có gì đó rất khác lạ.

Diệp Y nghiêng đầu liền bắt gặp nụ cười ngọt lịm như đường của Cô Hạo Nhiên, đường đường là một đáng trọng phu mà lại cười như một tên yêu râu xanh thì đúng là không thể chấp nhận nổi, nàng lập tức quay mặt sang chỗ khác, coi như mình chưa từng nhìn thấy cảnh này. Cô Hạo Nhiên thấy thế thì cười phá lên, rúc đầu vào vai Diệp Y, nhẹ nhàng ngửi mùi thơm nhàn nhạt của thuốc trên người nàng, hai người cũng yên lặng ôm nhau. Lâm Dã và Hồng Tịnh đứng ngoài cửa thấy vậy liền biết ý tránh ra chỗ khác.

Vết thương của cả hai người đều làm mất rất nhiều máu, muốn điều dưỡng cho khỏe lại không phải chuyện ngày một ngày hai. Ngoại thương về cơ bản đã lành, Cô Hạo Nhiên và Diệp Y liền yêu cầu được phá tiếp cửa ải thứ ba. Thanh Trúc mềm mỏng thuyết phục Cô Hạo Nhiên nghỉ thêm hai ngày, để thật khỏe hần rồi hẵng tính, nhưng Cô Hạo Nhiên thần nhiên cự tuyệt, một cổ làm khí lại mà suy tam mà kiệt, hiện tại cũng không phải thời điểm thích hợp để nghỉ ngơi dưỡng thương.

Ngày mai chính là thời điểm để vượt qua cửa ải cuối cùng, chỉ cần vượt qua được, từ nay về sau giữa trời cao biển rộng, Lục thiếu gia của Cô gia sẽ vẫn là Lục thiếu gia của Cô gia, vẫn là con người kiêu ngạo không sợ đất chẳng sợ trời, nhục bằng không qua nổi, thì sẽ vĩnh viễn chôn xương tại nơi này, đến chết cũng không có duyên gặp mặt người nhà lần cuối. Đây chính là thời khắc quyết định.

Cô Hạo Nhiên và Diệp Y ăn cơm chiều sớm rồi đi nghỉ, mấy ngày nay cả hai đều bị thương, phải nằm chèn chúc trên một giường là việc vừa bất tiện vừa bất lợi, nên họ lại nằm giống như đêm đầu tiên, chỉ khác là Lâm Dã và Hồng Tịnh chia nhau nằm đất mỗi người một phòng cho tiện bề săn sóc hai người thương hoạn.

Ánh trăng say đắm lòng người. Giữa bầu trời, một vầng minh nguyệt lừng lờ, không gian bừng sáng dưới luồng nước bạc huyền ảo, ruộng đồng vọng tiếng ếch kêu ran, khiến cho buổi đêm tĩnh lặng vẫn mang hơi thở của sự sống. Cách ruộng lúa không xa là một ngôi đình nghỉ mát, trong đình lúc này đang có một người ngồi, văng vẳng quanh y là tiếng sáo mềm mại, tao nhã, bình thản, thông dong.

“Người tìm ta không phải để nghe người thổi sáo đấy chứ?” Một giọng nói sáng ngời cất ngang tiếng sáo tuyệt diệu, đúng là Cô Hạo Nhiên thung thảng đi tới.

Nam tử trong ngôi đình cười nhẹ, buông sáo: “Có khi từ mai trở về sau người sẽ không còn nghe được tiếng sáo hay như thế, vì sao không nghe một lát đã.”

Cô Hạo Nhiên ung dung ngồi xuống bên cạnh Thượng Quan đảo chủ, bưng lên một ly rượu đã bãi phóng, nhẹ nhàng nhấp một ngụm, khẽ gật đầu nói: “Rượu ngon.”

Thượng Quan đảo chủ thấy Cô Hạo Nhiên không trả lời câu hỏi của y, cũng không gan hỏi, chỉ nhắc ly rượu trước mặt mình lên, ngón tay mân mê thành chén, ngắm nghía rượu bên trong: “Đây là rượu ta ủ từ ba mươi năm trước, hôm nay là lần đầu tiên mở hũ.”

“Ồ, nói vậy chẳng phải ta là người đầu tiên được nếm sao, Thượng Quan đảo chủ thật sự là quý mến ta.” Cô Hạo Nhiên nhếch miệng cười, không khách khí, tự châm tự ẩm.

Thượng Quan đảo chủ cười khẽ rồi uống một ngụm rượu, ánh mắt y toát lên một thần sắc bi thương mà hờ hững, thần nhiên nói: “Rượu này tên là Thương Tình, ta tự ủ nó cho bản thân, không phải kẻ nào cũng có tư cách cộng ẩm với ta ly rượu này, tính đến giờ, người là người duy nhất xứng đáng.”

CHn thấy Thượng Quan đảo chủ nói thế thì cười ha hả: “Thượng Quan đảo chủ đề cao ta quá rồi, cơ mà rượu tuy ngon thì ngon thật, nhưng tên lại có phần thê lương, đề thức rượu hương say, vị nồng như thế này mang cái tên đó có phần thiệt thòi.”

Thượng Quan đảo chủ cười khê, ngẩng đầu nhìn biển sao trên trời, thần nhiên nói: “Tên do người đặt, chỉ cần ta thấy nó hay là đủ, cũng giống như cách người thấy thế giới bên ngoài mới hay ho làm sao. Mỗi cá nhân có một quan điểm, quan điểm bất đồng không có nghĩa là nó không hay.”

Cổ Hạo Nhiên nghe Thượng Quan đảo chủ bình thần nói thì gật đầu: “Người không muốn cho chúng ta đi, chúng ta không muốn phải lưu lại, mỗi người đều tự có lý do của mình, không ai có thể thuyết phục được ai, nhưng như thế không có nghĩa là người sai, hoặc ta sai, chỉ khác ở chỗ ai kiên trì hơn ai thôi.”

Thượng Quan đảo chủ quay đầu nhìn Cổ Hạo Nhiên, ánh mắt lộ ý ngợi khen: “Tuổi còn nhỏ mà đã biết đặt mình vào vị thế người khác để nghĩ suy, chẳng trách lại có được thể tử xuất sắc, hạ nhân trung thành, tận tâm. Hiểu được những chuyện người khác không hiểu, đúng là hiếm có.” Dứt lời, y thờ dài.

Cổ Hạo Nhiên chỉ mỉm cười mà không tiếp lời, hẳn tin rằng y đã nhất định gọi hắn đến vào lúc nửa đêm thế này, tất không phải để ca ngợi mấy câu nói giản đơn của hắn.

Thượng Quan đảo chủ tự châm cho mình một ly rượu rồi nhìn Cổ Hạo Nhiên, chậm rãi nói: “Người rất thông minh, Điệp Y rất mạnh, trong số những người ta đã gặp suốt nhiều năm qua, đôi các người xuất sắc nhất, phen một nỗi là các người cứ một lòng muốn rời đi. Hôm nay vẫn như trước, ta hỏi người một câu, có nguyện ý lưu lại không? Nếu nguyện ý thì người trên đảo sẽ tôn xưng các người như thần thánh, về sau vị trí đảo chủ này của ta cũng truyền lại cho người, không cần phải trả lời ngay lập tức, cứ cần thận suy nghĩ xem, ải thứ hai trên đảo này rất khó vượt, nhưng không có nghĩa là không vượt nổi, mà ải thứ ba lại rất đơn giản, nhưng không phải kẻ nào cũng phá được nó, ta cho người đến ngày mai trả lời ta.”

Cổ Hạo Nhiên nhú mày nhìn Thượng Quan đảo chủ, sắc diện hắn tuy đậm mạc, nhưng ánh mắt lại cất giấu một nỗi đau xót, tiếc thương khôn cùng, hẳn đang thương tiếc bọn họ, Cổ Hạo Nhiên nhận ra điều ấy, liền chìm vào nghĩ suy về việc rốt cuộc của ải thứ ba kia là cái gì? Vì sao lại khiến Thượng Quan đảo chủ tỏ ra đau lòng như thế, vì sao lại khiến y thận trọng nhắc nhở hắn như vậy?

“Thượng Quan đảo chủ, không biết đảo chủ có thể nói cho Hạo Nhiên hay, cửa ải thứ ba này rốt cuộc có cái gì không? “ Cổ Hạo Nhiên suy tư một lát thì nói như vậy với Thượng Quan đảo chủ.

Thượng Quan đảo chủ trông ra ruộng lúa trước mặt, Cổ Hạo Nhiên vẫn nhìn y chăm chú, còn y vẫn mân mê ly rượu trên tay, cất tiếng nói bằng một giọng trong trẻo mà lạnh lùng, sâu kín như vọng về từ phía chân trời: “Không thể, cửa ải thứ ba này, ta chỉ có thể cho người biết, nó không tầm thiết như cửa ải thứ nhất, cũng không hung hiểm như cửa ải thứ hai, nhưng nó là cửa ải chết người nhất, chết người đến nỗi dù cho người vào cửa tử hay ra cửa sinh, cả đời người cũng coi như bị hủy.”

Cổ Hạo Nhiên nghe thế không khỏi nhú mày: “Người nói vậy là sao? Rất khó sao? Cửa ải này là do người tự đặt ra ư?”

Thượng Quan đảo chủ khẽ lắc đầu, gần từng chữ một: “Không khó, rất đơn giản, nhưng tuyệt đối sẽ khiến cả đời người không quên được, bởi, cửa ải thứ ba trên đảo này, ta đã từng bước vào.” Chỉ một câu này thôi cũng đủ khiến Cổ Hạo Nhiên giật mình, y đã từng vào ải ư, nói thế là có ý gì? Chẳng lẽ Thượng Quan đảo chủ cũng không phải cư dân bản địa của hòn đảo này, hẳn định thần nhìn lại y.

Thượng Quan đảo chủ trầm lặng nhìn về phương xa cả nửa ngày, rồi mới nhẹ giọng nói: “Ta vốn là người của vương triều Ảnh Thúc, năm đó khi ta cùng với thể tử mới thành thân đến Thánh Thiên dự hôn lễ của một người bạn tốt, vẫn cứ ngỡ là được đi du ngoạn một phen, cuối cùng lại bị gió biển đưa lạc đến nơi đây. Nơi đây thực sự rất đẹp, rất tốt, những điều chúng ta được tận mắt chiêm ngưỡng khiến cho cả ta và thể tử, cũng chính là sự muội của ta, vô cùng kinh ngạc. Núi vàng, đất bạc, nhưng thứ có thể khiến cả thể gian phát cuồng, lại hiện diện ở đây như thổ nhưỡng, vô cùng bình thường.

Tuy vậy, ta và thể tử sẽ không vì thế mà lưu lại, nơi này dù gì cũng không phải nhà của chúng ta, thế giới bên ngoài có sức hấp dẫn với chúng ta hơn nhiều, chúng ta không thể rời bỏ được, cho nên ta và thể tử đã chấp nhận yêu cầu vượt ba ải kia.

Chúng ta đều là con nhà dòng dõi võ lâm, ở Ảnh Thúc cũng có tiếng tăm từ lâu, người trên đảo dù có mạnh đến mấy cũng chẳng thể bì kịp một khi chúng ta liên thủ với nhau. Lại nói, cửa thứ nhất chúng ta vượt qua rất thuận lợi, gần như không thương tích gì, mà cửa thứ hai tuy chúng ta bộn thương, nhưng vẫn có thể thoát ra, vết thương kia của ta có từ lần ấy, mặc dù rất nghiêm trọng nhưng không lấy nổi mạng của ta.” Nói đến đây, Thượng Quan đảo chủ đột nhiên ngừng lại một lúc, trong thoáng chốc, gương mặt y bùng lên vẻ kiêu hãnh và cuồng vọng. Thứ ngạo khí ấy lọt vào mắt Cổ Hạo Nhiên khiến hắn cảm thấy có chút đồng cảm, bởi mấy ngày nay hắn cũng giống hệt như vậy.

Không biết lúc này Thượng Quan đảo chủ nghĩ đến cái gì, y quay đầu nhìn Cổ Hạo Nhiên, nói: “Ta vừa nói với người rằng ta là người duy nhất thoát được khỏi đó đúng không, đúng vậy đấy, ta là người duy nhất, không phải trong lúc đi tuần tra cùng dân đảo, cũng không phải do may mắn mà vượt qua được, mà là giết từ bên trong giết ra, dùng máu xương của ta để vượt qua, nơi đó có gì ta đều biết cả, và cũng chẳng còn ai ngoài ta đâu, vì nhóm người theo ta phá ải năm đó, đều đã chết hết rồi.”

Cổ Hạo Nhiên thấy Thượng Quan đảo chủ nói nhẹ như lông hồng, không khỏi khê nhú mày, trầm mặc nhìn y. Thượng Quan đảo chủ cũng không cần Cổ Hạo Nhiên trả lời mình, quay đầu ra chỗ khác nhấp rượu, im lặng một lát rồi lại nói: “Thuở ấy ta cũng giống người, tuổi trẻ khí thịnh, yên chí rằng bản thân đã vượt qua thử thách ngặt nghèo như vậy, trên đảo còn có chuyện gì, còn có ai cản bước nổi ta, thể tử của ta vốn là thanh mai trúc mã, tâm linh tương thông, cũng cho rằng chiến thắng đã nằm trong tầm tay, vậy nên chúng ta vừa đắc ý vừa kiêu ngạo, muốn phá cửa ải bị nguyên rủa chưa có ai trên đảo từng vượt qua.”

Nói đến đây, Thượng Quan đảo chủ đột nhiên cúi đầu bật cười, tiếng cười thoát nghe có vẻ sung sướng, nhưng ẩn sau lại là nỗi đau thương thấu trời. Cổ Hạo Nhiên không khỏi nhú mày, đảo chủ vừa cười vừa nói: “Cửa ải thứ ba, cửa ải thứ ba, đơn giản lắm, thật sự rất đơn giản, đơn giản đến nỗi chúng ta không dám tin, nhưng ta và thể tử đã không qua được, để thế nhưng không thể qua nổi, ta tình nguyện, can tâm từ bỏ mạng sống để cho nàng đi, sao nàng không tin ta chứ? Tại sao đến lúc cuối, nàng lại không tin ta? Tình cảm mười mấy năm chỉ với một trò chơi còn con mà vỡ vụn, thật mực cười, thật

nực cười.” Những tràng cười cứ thế tuôn ra và Thượng Quan đảo chủ vẫn cúi đầu, dưới trời đêm trong vắt nhưng thần thái lạnh lùng của hắn trở nên hết sức bí hiểm.

Cổ Hạo Nhiên định mở miệng nhưng không biết nói sao, rốt cuộc cửa ải thứ ba này là cái gì đây? Vừa cười, Thượng Quan đảo chủ vừa xé áo, phanh ngực. Trên ngực y, kéo dài từ xương bả vai đến tận bụng là một vết thương dữ tợn, hết như bị khắc lên trên da thịt vốn trắng trẻo của y. Cổ Hạo Nhiên không khỏi siết chặt ly rượu trong tay, vết thương dài và sâu đến kinh người, đủ để hiểu khi đó, y bị thương nghiêm trọng đến mức nào.

Thượng Quan đảo chủ vuốt ve vết sẹo, khẽ cười: “Tình yêu thật sự là một trò cười, cứ ngỡ rằng sinh tử có nhau, cứ ngỡ rằng chẳng thể xa nhau, lại không ngờ đến rốt cuộc tình yêu chẳng là gì cả. Nếu chúng ta không có cảm tình, hay tình cảm không đủ sâu đậm, không thể đồng sinh cộng tử, không thể liều mạng cho đối phương, thì ta sẽ thấy kết cục này không có gì bất ngờ cả, nhưng đáng này chúng ta đều dám chết vì người kia, đều cương quyết sát cánh bên nhau ngay cả khi nguy nan nhất, nên một khắc đó trong ta là sự vỡ vụn tàn nhẫn, bản năng, hải hước thay, bản năng sẽ hủy diệt tất cả, con người chỉ tin chính mình mà thôi, ở trong sâu thẳm tâm can chỉ là sự ích kỉ nghĩ cho bản thân mình mà thôi.”

Thượng Quan đảo chủ cúi đầu cười đến say sưa, từng câu từng chữ của y đều bình thản, lại khiến Cổ Hạo Nhiên thấy tâm mình dao động, không nhịn được mà hỏi: “Vậy thế từ người đâu?” Nói xong mới nhận ra mình lỡ lời, nhưng đã nói ra rồi không rút lại được.

Thượng Quan đảo chủ ngưng cười, ngẩng đầu tựa vào lưng ghế đá nhắm mắt lại, hồi lâu mới chậm rãi nói: “Đã qua đời nhiều năm trước, nàng vẫn cảm thấy nàng làm vậy là yêu ta, nàng xuống tay với ta không cần suy nghĩ, nàng cũng không thừa nhận sự thật rằng nàng ích kỉ, ta cũng không thể đối mặt với sự thật tàn nhẫn đến thế vì theo bản năng kiểm của nàng đã nhắm ngay vào ta. Thật đáng sợ làm sao, bản năng! Khi hai người yêu nhau sâu đậm gặp phải cường địch, ở giờ phút sinh tử thì bản năng khiến cho tình yêu chẳng còn nghĩa lý gì, bản thân mới là quan trọng nhất”. Thượng Quan đảo chủ nói đến đây khẽ thở dài, giọng nói của hắn đượm nỗi thê lương.

Cổ Hạo Nhiên nhíu mày hỏi: “Vì thế cho nên người mới ở lại đây làm đảo chủ duy trì quy luật thử thách những người đến sau phải không?”

Thượng Quan đảo chủ cũng không tức giận trước câu hỏi thẳng của Cổ Hạo Nhiên, chậm rãi trả lời: “Ta ở lại vì ta thực sự toàn tâm toàn ý yêu thương con người đã phản bội ta, thế giới bên ngoài kia còn có gì để ta phải hối tiếc, tất cả đều là giả dối, ngay cả người ở bên cạnh ta từ nhỏ đến lớn, tình cảm sâu đậm nhất mà còn đối xử với ta như vậy thì còn thứ gì không giả dối nữa đâu? Cho dù bây giờ ta đã biết cách rời khỏi đây, nhưng rời đi và ở lại có gì khác nhau đâu, nơi này yên bình không có tranh đấu, không có tình cảm, cuộc sống thực sự rất dễ chịu, thì thoảng lại có thể nhìn thấy cảnh người với người phản bội lẫn nhau, tư vị đó quả thực quá thú vị.” Giọng điệu thê lương như muốn nói trái tim của hắn cũng đã chết từ ngày thế tử hắn chết.

Cổ Hạo Nhiên không nghĩ tới Thượng Quan đảo chủ lại có một quá khứ như vậy, chỉ có đã từng trải qua những chuyện đau lòng như vậy cho nên hắn mới trở nên lãnh khốc và hờ hững, vì hắn đã mất niềm tin với mọi thứ. Quả nhiên, không có ai vừa sinh ra đã trở nên lãnh khốc vô tình, chỉ có những biến cố thăng trầm của cuộc đời mới có thể biến đổi hoàn toàn tính cách của một con người, nghĩ đến đây Cổ Hạo Nhiên lại nghĩ tới Diệp Y, không hiểu nàng đã từng trải qua quá khứ như thế nào mới có thể trở nên lạnh lùng bất cần đời như thế, nghĩ vậy hắn lại cảm thấy tâm mình nhói đau.

Hai người trầm mặc một lúc lâu sau Cổ Hạo Nhiên đột nhiên nói: “Người nếu đã biết cửa thứ ba như thế nào, tại sao người không thay đổi nó?”

Thượng Quan đảo chủ tròn mắt nhìn mắt Cổ Hạo Nhiên nói: “Vì sao tao phải thay đổi nó? Vì sao ta không được quyền giữ nó y như lúc nó bắt đầu? Ta sống đến bây giờ cũng chỉ vì cửa ải thứ ba, vì sao lại muốn phá bỏ nó?”

Cổ Hạo Nhiên nghe Thượng Quan đảo chủ hỏi liên tiếp ba câu như thế, đột nhiên nghĩ tới một chuyện, trầm giọng nói: “Nếu người lựa chọn đưa thử thách cho những người mới đến khác nào người tự thừa nhận mình chỉ là một kẻ thất bại, người chính là vì chuyện tình cảm của mình mà giận chó đánh mèo người khác, những người trên đảo này ở lại đều có lý do của họ, người như thế có tư cách gì làm đảo chủ?”

Thượng Quan đảo chủ nhìn Cổ Hạo Nhiên rồi đột nhiên nở nụ cười, ánh mắt lạnh hắn đi: “Ta giận chó đánh mèo đấy thì sao, ta chẳng qua vô tình trôi dạt đến đây, ta không hề tham lam của cải tài nguyên nơi đây, cũng không nghĩ tới sau này rồi đi sẽ hủy hoại nơi này, bọn họ chỉ lo cho tài nguyên của bọn họ, mà ta lại chẳng có hứng thú với những thứ đó. Nhưng nơi này, hòn đảo này, vùng đất này đã chia rẽ duyên phận cả đời ta, bóp chết tình yêu chân thành của ta, chúng ta yêu nhau như thế mà còn không thể vượt qua được thử thách thì thiên hạ này làm gì còn có người nào có thể vượt qua? Bọn họ phá hủy hạnh phúc cả đời của ta, lãng mạ tín ngưỡng của ta, ta cũng có lòng tự tôn kiêu ngạo của chính mình.

Nơi này ta vốn không muốn đến, vì sao bọn họ lại muốn hủy hoại cả đời ta, bọn họ lấy quyền gì để bắt ta phải làm mọi thứ, đúng thế, ta giận chó đánh mèo đấy, chứ vài ba cục vàng cục bạc ở đây làm sao sánh được với cảm giác của ta?”

Nói đến đây, Thượng Quan đảo chủ dừng lại, hít một hơi thật sâu, cố giữ bình tĩnh, nhìn Cổ Hạo Nhiên nói: “Người nói ta nếu đã tiếp nhận vị trí đảo chủ thì nên làm tốt phận sự của mình, ha ha, chẳng lẽ ta làm còn chưa tốt hay sao? Vừa nãy ta mời người làm đảo chủ, người nghĩ ta là người dối trá phải không? Tuy là đảo chủ nhưng trước sự an nguy của đảo ta lại không quan tâm, bỏ mặc tất cả. Nhưng chẳng phải ta vẫn ở đây sao, nếu có chết ta cũng sẽ chết cùng bọn họ, như thế còn chưa đủ sao?”

Lần đầu tiên bắt gặp Thượng Quan đảo chủ kích động như thế, Cổ Hạo Nhiên không khỏi thở dài, quả đúng thế, đảo này có có nhiều rất nhiều tài nguyên quý giá, nếu như người ngoài biết thì có lẽ nơi này sẽ không giữ được vẻ yên tĩnh như thế này, tuy nhiên, không phải ai cũng có lòng tham vô đáy, không phải ai cũng muốn ở lại đây để chiếm được thứ gì đó, nhưng nếu cứ chần chừ chưa quyết định thì sẽ càng khó rời đi, trên đảo có những thứ tàn nhẫn đánh vào những góc tối của con người để khiến họ mất đi ý chí kiên định ban đầu.

Cổ Hạo Nhiên có chút hiểu ý tưởng của đảo chủ, không khỏi thấp giọng nói: “Có lẽ người nói đúng, nhưng tình huống của ta không giống người.”

Thượng Quan đảo chủ khẽ cười nói: “Đúng vậy, chuyện còn chưa xảy ra làm sao mà biết được.”

Hai người rơi vào trạng thái trầm mặc, mãi sau Thượng Quan đảo chủ mới khôi phục bộ dạng thản nhiên nói: “Người có biết vì sao đảo này gọi là Tĩnh

Đảo không? Bởi vì nơi này là nơi tàn nhẫn nhất do con người tạo ra, cho nên nơi này sẽ là nơi khảo nghiệm tất cả trạng thái tình cảm của loài người, chưa từng có ai vượt qua được và sẽ không có ai thành công.”

Cổ Hạo Nhiên kinh ngạc nhìn thần sắc của đảo chủ, một lần nữa cố gắng lấy thêm thông tin về cửa ải thứ ba, hần khe: “Khảo nghiệm tình cảm là sao? Chưa ai thành công nghĩa là gì?” Câu này có phải nói nhầm không, tình cảm của mình và Diệp Y chính là được bồi đắp qua những thử thách ở đây, làm sao chia cắt được.

Thượng Quan đảo chủ mở mắt liếc nhìn Cổ Hạo Nhiên nói: “Người có biết là có bao nhiêu người đi chưa được nửa chặng đường của cửa thứ nhất đã bắt đầu van xin được sống, mà quy định trên đảo này chính là phải mang người yêu của mình ra đổi, cho nên đã có không biết bao nhiêu người sẵn sàng hy sinh người mình yêu để đổi lấy mạng sống của mình, tình yêu đứng trước sinh mạng thì chỉ là con số không?”

Cổ Hạo Nhiên nhăn mày, Thượng Quan đảo chủ nhìn Cổ Hạo Nhiên to về châm chọc cười nói: “Người đừng quên chúng ta từng cho các người cơ hội để ở lại, lại còn cho người địa vị và tất cả những gì tốt nhất, nhưng các người không cần thì phải có dũng cảm và lòng tin để có thể xông ra ngoài, nếu đã vậy chúng ta sẽ thành toàn cho các người, cứ việc xông lên đi, chúng ta cũng không cần người phải trao đổi thứ gì để giữ mạng sống, người có biết người như vậy thực đáng xấu hổ không, thật nực cười, con người có thể được phép thất bại nhưng nếu như có cơ hội tốt mà bỏ qua, hậu quả khôn lường.”

Cổ Hạo Nhiên nghe vậy ít nhiều cũng hiểu được ý tứ trong lời nói của đảo chủ, hần nghi ngờ hỏi lại: “Sao lại nói cho ta biết những điều đó?”

Thượng Quan đảo chủ nhìn Cổ Hạo Nhiên chậm rãi nói: “Bởi vì các người rất giống phu thê ta trước đây, đều là những người rất tài giỏi và xuất sắc, ta thực sự không đành lòng nhìn kết quả cuối cùng, tình cảm sâu đậm như thế cuối cùng lại thành thử vũ khí đáng sợ nhất giết chết tâm can người ta.”

Nói đến đây Thượng Quan đảo chủ dừng lại một chút rồi hỏi Cổ Hạo Nhiên: “Diệp Y có đúng là thê tử của người không? Ta thấy nàng vẫn còn rất trẻ.”

Cổ Hạo Nhiên nhìn chằm chằm Thượng Quan đảo chủ, mặt hơi đỏ lên, rồi lập tức trả lời rất nghiêm nghị: “Diệp Y chính là thê tử của ta, là người ta cưới hỏi đăng hoàng.”

Thượng Quan đảo chủ à một tiếng, thần nhiên nói: “Ra vậy, như thế có lẽ ngày mai người chết có thể là hai người chứ không phải một.”

“Người có ý gì?”

Thượng Quan đảo chủ quay đầu nhìn vào màn đêm đen trước mặt, nhàn nhạt nói: “Người thích nàng, mà nàng lại không yêu người, thứ tình cảm không biết rõ như thế thì cửa thứ ba này chính là cửa tử, nơi đó cho dù hai người yêu nhau thắm thiết còn không tránh được kết cục là ân đoạn nghĩa tuyệt nữa là hai người vốn chẳng có tình cảm gì như các người.”

Cổ Hạo Nhiên hừ lạnh một tiếng nói: “Thượng Quan đảo chủ người biết gì mà nói về quan hệ của ta và thê tử? Người muốn gây áp lực cho ta sao?”

Thượng Quan đảo chủ cười một cách trào phúng nói: “Không, tình cảm chân chính là thứ tình cảm cao quý nhất, cho dù có kích động hay chia rẽ cũng không có tác dụng gì, ta chỉ muốn nói cho người biết tình yêu chân chính có đáng để bị sụp đổ hay không? Người cần gì phải cố chấp muốn vượt qua cửa ải thứ ba, như bây giờ không phải tốt sao? Các người đang ở giai đoạn tươi đẹp nhất, chưa từng biết đến tuyệt vọng, chỉ có hạnh phúc tràn đầy.”

Cổ Hạo Nhiên đưa mắt nhìn Thượng Quan đảo chủ, đột nhiên nâng chén lên nói: “Hạo Nhiên đa tạ Thượng Quan đảo chủ đã có lời khuyên, Hạo Nhiên cũng hiểu đảo chủ là có ý tốt, chẳng qua, nếu đảo chủ cũng từng trải qua những thử thách này chắc cũng hiểu hiện giờ ta đang nghĩ gì, con người có lúc cũng thật cố chấp, nếu không đi đến cuối cùng của thử thách ta thật không cam lòng, ta muốn rời khỏi đây, sẽ không có gì có thể thay đổi quyết định của ta, ta nhất định phải đi qua cửa ải thứ ba này, ta không quan tâm kết quả cuối cùng thế nào, Diệp Y và ta đều một lòng muốn thử, ta kính người một chén rượu này, những lời đảo chủ đã nói Hạo Nhiên nhất định sẽ nhớ kĩ.” Nói xong hần một hơi uống cạn ly rượu.

Thượng Quan đảo chủ bình tĩnh nhìn Cổ Hạo Nhiên, khẽ lắc đầu rồi cũng uống cạn ly rượu đang cầm trên tay, Cổ Hạo Nhiên đứng dậy nói: “Không cần đợi đến mai, ta trả lời luôn câu hỏi của người, ta từ chối.” nói xong quay người bước đi. Thượng Quan đảo chủ nhìn theo bóng lưng Cổ Hạo Nhiên, thò dài một hơi thì thảo nói: “Tình tình kháng khái chẳng khác gì ta khi xưa, chỉ là không nên giống ta thì hơn.”

Ngày thứ hai kể từ khi Cổ Hạo Nhiên và Diệp Y thoát khỏi cửa ải thứ hai, trời cao xanh vơi vơi không một gợn mây, từng làn gió thổi nhẹ nhàng làm lay động tán lá, khắp nơi chim chóc ríu rít, Cổ Hạo Nhiên, Diệp Y và Lâm Dã, Hồng Tịnh đã chuẩn bị xong xuôi, Thanh Trúc cũng đã sớm đợi ở cửa phòng, thấy bọn họ đi ra thì khẽ cúi người làm tư thế mời với Cổ Hạo Nhiên và Diệp Y. Cổ Hạo Nhiên ôm Diệp Y khẽ cười nói: “Chúng ta đi thôi, đây là cửa cuối cùng rồi.” Bốn người đi theo Thanh Trúc đi đến nơi thực hiện cửa ải thứ ba.

Bạn đang đọc truyện *Gia Có Điều Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 69: Thật giả lẫn lộn

Ở chính giữa đảo có một căn nhà; bề ngoài giống như nhà ở trên đất liền, không có nóc nhà bằng vàng hay tường ngọc phi thúy, mà toàn bộ đều xây bằng đá tảng, kiến trúc đơn giản trái ngược hẳn với toàn bộ những ngôi nhà khác trên đảo.

Cổ Hạo Nhiên và Diệp Y đứng chờ ở gian ngoài của căn nhà, Cổ Hạo Nhiên thấy căn phòng họ đang đứng không giống với những phòng ở bình thường, dễ rộng đến nửa dặm, thoát nhìn khó có thể xác định bên trong cất giấu bí ẩn gì. (1 dặm = 500m)

Thượng Quan đảo chủ, Thanh Trúc, Thanh Tuyết, và hầu như toàn bộ dân cư trên đảo đều tập trung tại đây, mọi người yên lặng đứng một bên nhìn Cổ Hạo Nhiên và Diệp Y vẫn đang rất bình thản. Sắc mặt của họ phức tạp, không hiểu đang nghĩ gì, trong khi Thượng Quan đảo chủ vẫn giữ thái độ nho nhã và ôn hòa, im lặng nhìn Cổ Hạo Nhiên.

Thanh Trúc bước tới trước mặt Cổ Hạo Nhiên, ra hiệu cho người hầu dâng lên hai ly rượu. Hắn bung lên một ly hướng về phía Cổ Hạo Nhiên nói: “Cổ huynh, chén này ta kính người vì muốn bày tỏ lòng kính trọng với một trang nam tử như Cổ huynh. Thanh Trúc không thể thay đổi cái gì, nếu hôm nay có xảy ra điều gì bất trắc cũng là do Thanh Trúc phải làm tròn bổn phận, tuyệt không phải cố ý muốn làm vậy với Cổ huynh và phu nhân.” Nói xong, hắn ngửa cổ uống cạn ly rượu.

Cổ Hạo Nhiên lạnh nhạt cười nói: “Thanh Trúc huynh sao lại khách khí như thế, Hạo Nhiên mới phải cảm tạ huynh”, vừa nói vừa từ từ uống hết chén của mình.

Thanh Trúc thấy vậy cũng không nói thêm nữa, vẫy tay cho người hầu lui xuống rồi quay người chỉ tăng đá trước cửa phòng nói: “Nơi này chính là cửa ải cuối cùng, ta cũng không ngại nói cho Cổ huynh biết bên trong có mười tám con rối hình người bằng đồng, do những lão tiên bối từng sống ở đảo để lại, tất cả đều được điều khiển bằng cơ quan, võ công của chúng cao hơn tất cả bọn ta, khí lực vô cùng lớn.”

Cổ Hạo Nhiên vừa nghe thấy cửa ải chỉ là những con rối, không khỏi thầm thở ra một hơi nhẹ nhõm, bọn họ vật sống còn không sợ, nói gì vật chết. Thanh Trúc liếc nhìn Cổ Hạo Nhiên và Diệp Y nói tiếp: “Ngoài thử công phu mạnh yếu, bọn chúng còn thử nghiệm lòng người, Cổ huynh đi vào sẽ rõ.”

Cổ Hạo Nhiên hơi sùng sốt, dùng vật chết để khảo nghiệm lòng người sống, thế là có ý gì? Hắn nghiêng đầu nhìn Diệp Y, thấy nàng tuy ngoài mặt vẫn trấn định tự nhiên nhưng trong mắt vẫn toát lên ánh nhìn khó hiểu.

Thanh Trúc biết ý lui ra sau nhường đường cho Cổ Hạo Nhiên và Diệp Y nói: “Khi các người đi vào thì cơ quan sẽ bắt đầu khởi động, nếu các người có thể chống cự được thì khi mặt trời lặn, cửa ải thứ ba sẽ chấm dứt, cũng chính là thời gian các người hoàn thành nhiệm vụ, nếu các người thất bại chúng ta vẫn sẽ có cách biết tình huống bên trong, khi đó chúng ta sẽ mở một cánh cửa từ bên ngoài cứu các người, bên trong đó cũng có một cánh cửa, nếu các người mở ra được từ bên trong cũng có nghĩa các người đã thắng.”

Sau khi được Cổ Hạo Nhiên báo cho biết cửa thứ hai gồm có những thứ gì, Thanh Trúc và những người dân trên đảo cũng thay đổi thái độ đối với bọn họ. Cảm xúc cũng rất phức tạp, có tôn trọng, thương tiếc, kính nể, cho nên trước khi bước vào cửa cuối cùng, Thanh Trúc phá lệ nói nhiều như vậy và những người trên đảo đến đông đủ để tiễn đưa, bởi trong mắt bọn họ nơi này có thể là nơi lấy đi tình yêu và sinh mạng của Cổ Hạo Nhiên và Diệp Y.

Cổ Hạo Nhiên và Diệp Y liếc nhìn nhau, một người bình tĩnh thong dong, một người lạnh lùng trấn định, hai người hai khí chất khác nhau nhưng lại rất ăn ý mà nhìn nhau, Cổ Hạo Nhiên vẫy tay với Hồng Tịnh và Lâm Dã, hồ hững nói: “Chờ chúng ta”. Hồng Tịnh và Lâm Dã không nói gì, chỉ tươi cười nhìn theo hai vị chủ tử đang bước chân vào căn phòng thử thách. Cả hai đều biết lúc này có nói gì cũng là thừa, chỉ có thể hiện sự tín nhiệm và kiên nhẫn chờ đợi mới là tốt nhất.

Cửa sắt chậm chậm mở ra, Thượng Quan đảo chủ nhìn bóng lưng hai người, lặng lẽ suy nghĩ, biết đâu lúc cánh cửa này mở ra lần nữa bên trong sẽ có hai cỗ thi thể, hoặc một người sống một người chết, hoặc... rất nhiều trường hợp có thể xảy ra, Thượng Quan đảo chủ nhìn cánh cửa lớn đang từ từ đóng lại, vẻ bi thương ánh lên trong mắt, xen lẫn với nỗi thống khổ và niềm băn khoăn nửa hy vọng nửa không.

Cổ Hạo Nhiên và Diệp Y đi vào căn phòng lớn, chỉ thấy trước mặt một màn tối đen, họ không dám động dấy, chờ cho mắt thích ứng với bóng tối mới bắt đầu xem xét tình hình xung quanh. Đây là một căn phòng to lớn trống không, giống như một thùng sắt rỗng, chỉ có bốn vách tường, ngoài ra không có gì, không khí trong phòng hoàn toàn tĩnh lặng.

Cổ Hạo Nhiên nhíu mày nói: “Những con rối đâu? Như thế này là sao? Định mang một căn phòng trống rỗng ra để dọa chúng ta à?” Lời còn chưa dứt thì đột nhiên âm thanh của những bánh xe chuyển động âm ỉ theo bốn phương tám hướng truyền tới, trong nháy mắt cảm giác như thể ở sát bên tai, không phân biệt được phương hướng phát ra tiếng động, những tiếng lộc cộc vang lên không ngừng tràn ngập toàn bộ không gian trống trải.

Diệp Y lắng nghe tiếng động, sắc mặt lạnh đi, tay nắm chặt đoàn kiếm, tập trung tinh thần nhìn chăm chú vào khoảng không trước mặt, Cổ Hạo Nhiên cũng nghiêng tai cố gắng phân biệt các loại âm thanh và tìm xem nơi phát ra chúng ở đâu, tuy nhiên có lẽ do thiết kế đặc biệt của căn phòng, âm thanh đều vang vọng rồi giao thoa ở một chỗ, hoàn toàn không xác định được nguồn gốc, mà những âm thanh khác cũng theo đó biến mất, lúc này ngay cả tiếng thở của Diệp Y hắn cũng không nhận ra được. Cổ Hạo Nhiên đột nhiên hiểu ra, những tiếng ồn này chính là để che giấu khuyết điểm của bọn rối, vì chúng vốn không có hơi thở mà chỉ có tiếng cử động, cho nên âm thanh lớn như thế sẽ che cả tiếng chuyển động của bọn chúng, và khiến người ta không thể phân biệt đâu là người thật đâu là hình nhân.

“Nếu các người cảm thấy run sợ, muốn kéo dài thời gian thì ta không ngại lùi thời gian mở cửa đến sáng mai, thậm chí là lâu hơn nữa.” Một giọng nói từ trên cao vọng xuống, là giọng của Thượng Quan đảo chủ, cảm giác như người đang ở ngay bên cạnh.

Cổ Hạo Nhiên hừ lạnh một tiếng, thì ra những cái này gọi là hình nhân bằng đồng, còn muốn đợi mình ra tay trước mới tấn công, không thèm để ý đến lời nói của đảo chủ, Cổ Hạo Nhiên và Diệp Y sóng vai nhau tiến tới, khắp nơi đều là tiếng bánh xe, đã không thể dùng thính lực để phân biệt rõ đối thủ thì đành phải đi theo cảm giác thôi.

Hai người cứ thế đi tới, Cổ Hạo Nhiên không ngừng để mắt bốn phía, không hề có thứ gì lạ xuất hiện, đùa kiểu gì vậy, cho dù muốn mình động thủ trước cũng phải có đối thủ mới có thể tấn công được chứ, chẳng lẽ muốn mình và Diệp Y lên tiếng mới tấn công sao? Hắn đương nhiên mê suy nghĩ, một cỗ kính phong bất chợt lao đến chỗ hai người.

Điệp Y xoay người né tránh, lật tay đâm vào kẻ địch vừa lao tới, nàng chỉ nghe thấy tiếng kim loại va vào nhau chát chúa, ánh mắt lướt qua không khỏi ngẩn ngơ trước những gì vừa nhìn thấy.

Con rối đánh về phía Cổ Hạo Nhiên cầm đoản kiếm giống y như Điệp Y, lao đến định chặt đầu Cổ Hạo Nhiên, hấn cũng nhanh chóng vung trường kiếm lên chém vào cánh tay của con rối, đợi khi con rối quay lại sẽ mượn lực chém rơi đầu nó thế nhưng lại bị hình dáng trước mặt làm cho hoảng sợ, kiếm trong tay không dám chém xuống, khiến con rối kia nhân cơ hội rút lui, chỉ chừa lại một cánh tay chứng tỏ nó đã xuất hiện.

Cổ Hạo Nhiên và Điệp Y hai mặt nhìn nhau, mãi sau Cổ Hạo Nhiên nuốt khan một cái rồi nói: “Điệp Y, ngươi có nhìn thấy hình dáng của con rối vừa xong không?”

Điệp Y khẽ nhún mày, vừa rồi chỉ nhìn thoáng quá bóng dáng của con rối, cũng không phải loại ba đầu sáu tay, thân cao ba trượng mà kích thước chỉ ngang bằng một người lớn, trên người còn mặc quần áo, đầu đội tóc giả, quần áo nó mặc giống y hệt bộ quần áo Điệp Y đang mặc, đây là có ý gì?

Cổ Hạo Nhiên thấy Điệp Y không trả lời không khỏi biến sắc, thận trọng đứng lên nói: “Khuôn mặt của con rối kia giống y như ngươi, mà không, cũng không thể nói giống như đúc được, nghĩ kĩ thì nó không có cảm xúc gì, nếu mang ra so sánh với ngươi thì bất công cho ngươi quá, chẳng qua trong bóng tối nhập nhòa, nó di chuyển quá nhanh, quần áo, khuôn mặt, mái tóc thật sự là giống như ngươi đang lao đến vậy.” Nói đến đây, hấn không khỏi cau mày.

Điệp Y nghe vậy liền hiểu ngay, chẳng trách hôm nay người trên đảo lại đưa quần áo mới tới cho bọn họ, hoá ra là có mục đích cả, khó trách vừa rồi chính mình cũng ngây cả người, thì ra bóng lưng của con rối giống y như bóng lưng của chính nàng. Nghĩ đến đây Điệp Y càng nắm thật chặt đoản kiếm và chủy thủ trong tay, Cổ Hạo Nhiên vừa rồi không do dự chém ra một kiếm là vì mình ở ngay bên cạnh, nếu mình không ở bên cạnh mà lúc bị tấn công hấn lại do dự thì chẳng phải đã chết rồi sao.

Cả hai người đầu óc đều thông minh nên hiểu ngay ra mấu chốt của vấn đề, lập tức tăng thêm cảnh giác. Cùng lúc, một đạo kinh phong từ bên cạnh Điệp Y lại đánh tới, nàng không nói hai lời vung đoản kiếm lên đỡ, một kích trúng đích, nàng không khỏi nghiêng rằng, động tác của hình nhân trước sau như một, chỉ tới một kích sau đó dừng lại, nhưng hạ thủ không hề lưu tình, chỉ cần chậm một nhịp hậu quả sẽ vô cùng nghiêm trọng.

Cổ Hạo Nhiên đứng sau Điệp Y sắc mặt tái nhợt, từng giọt mồ hôi thì nhau chảy xuống mặt, vừa xong con rối tấn công Điệp Y ngay trước mặt hấn, nó có thân hình, quần áo, gương mặt giống hấn y hệt, hấn còn đang chấn động thì bất gặp ánh mắt của Điệp Y nhìn sang, âm trầm tột độ.

Lúc này, giọng nói đậm đặc của Thượng Quan đảo chủ một lần nữa lại vang lên: “Hai đòn tấn công vừa rồi xem như báo đáp ân tình của các ngươi với người trên đảo, từ giờ trở đi sẽ ra tay thật sự, các ngươi cũng thấy rồi đấy, khuôn mặt của hình nhân là do các nghệ nhân điều luyện bậc nhất trên đảo khắc nên, nói tám phần thì ngoa, nhưng cũng phải giống năm sáu phần. Chỉ cần dung mạo như vậy cộng với tốc độ và ánh sáng mờ ảo, ta nghĩ hoàn toàn có thể khiến thật giả lẫn lộn.”

Thượng Quan đảo chủ dừng một chút rồi lạnh lùng nói tiếp: “Những hình nhân này tấn công không biết nặng nhẹ, nếu không cho các ngươi thử trước thì các ngươi chỉ có đường chết. Liệu trong nháy mắt các ngươi có thể phân biệt kẻ tấn công mình là hình nhân hay là người mình yêu hay không? Nên nhớ những hình nhân này lĩnh dưỡng mười nhất đạo cũng không sao cả, nhưng nếu chẳng may lại là người thật thì ta tin, với công phu của các ngươi, kết cục đồng quy vu tận, lưỡng bại câu thương là không cần bàn cãi. Nghĩ cho kĩ đi, các ngươi có muốn ném thử mùi vị tự tay giết chết người yêu dấu nhất của mình không, nếu muốn thì hãy tiếp tục chiến đấu, khi nào một trong hai người các ngươi ngã xuống thì cửa lớn của căn phòng này sẽ mở ra, báo hiệu sự thất bại thảm hại của các ngươi.”

Cổ Hạo Nhiên và Điệp Y nghe xong mấy lời của Thượng Quan đảo chủ không khỏi phát lạnh, hai người nhìn nhau vừa định lên tiếng thì liên tiếp mấy đạo kinh phong đã bổ nhào tới từ mọi hướng, Cổ Hạo Nhiên vội nói: “Điệp Y, đi theo ta, chúng ta không thể để bị tách ra.” Lưỡi kiếm trong tay hấn run lên, đâm vào mấy hình nhân giống y như Điệp Y đang lao tới. Cổ Hạo Nhiên không ngờ cư dân trên đảo lại dùng phương pháp này để đối phó với người ngoài, hơn nữa đối thủ bây giờ là những con rối bằng đồng không có sinh mệnh và cảm xúc, xuống tay vô cùng dã man.

Lúng túng tránh được vài đợt công kích của lũ người đồng, Cổ Hạo Nhiên dừng lại, định gọi Điệp Y. Thế nhưng vừa quay đầu lại đã không thấy bóng dáng nàng đâu, hấn rùng mình, cao giọng hỏi: “Điệp Y, ngươi ở đâu? Ngươi ở chỗ nào?” Trong này tối đen, tầm nhìn không quá nửa cánh tay, xa hơn đều là một mảng tối âm u.

“Ồ trong này.” Một giọng nói lạnh lùng vang lên, còn có tiếng âm thanh va chạm của kim loại, Cổ Hạo Nhiên vội vàng định lao tới nơi phát ra âm thanh, nhưng còn chưa di chuyển thì Điệp Y đã vung đoản kiếm, mãnh mẽ tấn công ngay ngực của hấn.

Cổ Hạo Nhiên quá sợ hãi, nhưng trong nháy mắt vẫn kịp nhận ra trước mặt chỉ là hình nhân, không phải là Điệp Y thực sự, bèn hít sâu một hơi, đâm thẳng đoản kiếm, đã không thể tránh được thì đành lấy cứng đối cứng. Chỉ nghe thấy phịch một tiếng, cánh tay của hình nhân bị chém rớt hai phần ba, chỉ còn dính vào bả vai bằng một sợi dây, hình nhân sau khi tập kích nhanh như chớp thối lui vào trong bóng đêm, còn Cổ Hạo Nhiên sau một chiêu độc toàn lực đâm tới thì ngực đau nhói, máu trào lên bên khóe miệng, hiển nhiên là bị nội thương.

Cổ Hạo Nhiên lau máu bên khóe miệng, vừa rồi nếu mình phản ứng chậm một chút, chắc hẳn giờ này đã về chầu Diêm Vương, nhưng nếu trực tiếp ra tay nhờ là Điệp Y thì tính sao bây giờ? Hấn không khỏi cười khổ một tiếng, rốt cục hiểu vì sao Thượng Quan đảo chủ không thể qua được cửa ải này, đối mặt với kẻ địch mang bộ mặt của người yêu dấu nhất, không biết đâu là thật đâu là giả, nếu chớp thời cơ ra tay thì rất có thể kẻ ngươi tưởng là hình nhân hóa ra lại là người yêu của ngươi, ngược bằng do dự, thì ngươi rất có thể chết dưới kiếm của hình nhân, hoặc dưới kiếm của chính ngươi ngươi yêu, chẳng từ đã biệt. Chỉ riêng nỗi giằng xé này thôi, đã đủ đến khiến người ta gục ngã rồi.

Cổ Hạo Nhiên cười chua xót, bên cạnh lại có tiếng gió rít lên, hấn không nói hai lời nhảy sang bên cạnh tránh một chiêu công kích, khi hấn quay người lại thì sau lưng đã chẳng còn ai, cũng không biết vừa rồi là Điệp Y hay là hình nhân.

Bên này Cổ Hạo Nhiên tránh trái tránh phải thì bên kia hình nhân mang gương mặt của hắn đang tấn công Diệp Y, nàng nắm chặt kiếm vững bước tiến tới, vừa rồi nghe tiếng động ồn ào bên kia nàng đã biết Cổ Hạo Nhiên đang đánh nhau với bọn hình nhân rồi, mà lúc này cũng có vài đợt tấn công dồn dập về chỗ nàng đang đứng ngay sau khi nàng trả lời Cổ Hạo Nhiên.

Sau khi chặn được ba đợt công kích, Diệp Y ngẫm nghĩ một chút, có lẽ hình nhân này được khổng chế, không thể so sánh với những cơ quan ở thời đại này, trong đó có thể có đặc điểm gì đó, mình vừa lên tiếng chúng liền lao tới tấn công, mà tiếng ồn ào chét tiệt của bánh xe lại khiến cho hai người không thể nhận ra tiếng thở và tiếng bước chân của nhau, ánh sáng mờ ảo cũng khiến họ không thể nhìn thấy nhau, như vậy nếu còn lên tiếng nữa chỉ trở thành mục tiêu dễ hình nhân phối hợp công kích. Sau khi nhận ra điều này, Diệp Y lập tức yên lặng, mà Cổ Hạo Nhiên bên kia cũng đã sớm hiểu rõ, hai người cùng yên lặng mò mẫm trong bóng tối mịt mờ.

Diệp Y cố gắng di chuyển nhẹ nhàng không phát ra tiếng động, hết như một con mèo. Nàng không có công phu như Cổ Hạo Nhiên có thể sử dụng khinh công hoặc tấn công lại đôi phương, nàng chỉ tận lực né tránh, hạn chế di chuyển.

Lúc này nàng đã lựa chọn một hướng để tiến tới, vừa lắng tai nghe động tĩnh xung quanh vừa cẩn thận quan sát mặt đất dưới chân, vừa rồi khi giao thủ cùng hình nhân, nàng cảm thấy tay chân của chúng rất linh hoạt nhưng lại chỉ có một chân cử động được, mà mặt đất chỗ hình nhân rồi đi đều có cảm giác gập gềnh, Diệp Y dù trong hoàn cảnh nào cũng vẫn rất bình tĩnh phán đoán tình huống, nàng thận trọng men theo dấu vết gập gềnh trên mặt đất đi tới.

Một tiếng gió rít thẳng ngay trước mặt nàng lao tới, Diệp Y cũng không thèm ngẩng đầu nhìn, lập tức vung một thanh kiếm lên đỡ đòn, tay kia chém ngang phía dưới, phịch một tiếng, đúng y như nàng dự đoán, kẻ địch lao tới là hình nhân, ngay khi kiếm vừa chạm vào người hình nhân, nàng vờn tay phải nắm lấy đầu vai của hình nhân, mượn lực xoay người vòng ra sau hình nhân, không để cho nó có thời gian ra tiếp chiêu thứ hai, nàng ngồi xổm xuống vung kiếm chém vào chân nó, một tiếng phịch nữa vang lên, thân người của hình nhân đổ xuống, hoàn toàn không thể cử động được nữa.

Diệp Y thong thả đứng lên, hình nhân bằng đồng nên có chém bao nhiêu đao cũng chẳng sao cả, nhưng chắc chắn chúng phải có khuyết điểm gì đó, mà những người trên đảo này đã thiết kế hình nhân rất giống thật, bàn tay cũng có những đốt ngón tay linh hoạt có thể cầm nắm tự nhiên, nhưng cũng chính sự linh hoạt này lại là nhược điểm của chúng, vì đối với người bình thường mà nói các đốt ngón tay là một trong những nơi yếu nhất, mà cắt ngón tay người lại vốn là sở trường của Diệp Y, nàng từng đứng đầu khóa huấn luyện giết người, người còn giết được nữa là mấy hình nhân giả giống người này.

Diệp Y sau khi hạ được một hình nhân thì tiếp tục đi về phía trước, đi mãi vẫn không thấy có động tĩnh gì, hiển nhiên là do nàng đã hạ gục hình nhân dẫn đường, Diệp Y không khỏi dừng lại âm thầm tính toán vì sao đường này không có chướng ngại vật gì, mà những hình nhân khác cũng không đến tập kích nàng? Chắc không phải là thả cho nàng đi qua đây chứ? Rõ ràng không có khả năng này, Diệp Y liền nhắm mắt lại, cẩn thận cảm nhận động tĩnh xung quanh.

Cổ Hạo Nhiên vừa rồi nghe thấy tiếng động lớn thì lo lắng không biết đã xảy ra chuyện gì, không bận tâm đến sự an toàn của mình cao giọng hỏi: “Diệp Y, ngươi có làm sao không?” Lời còn chưa dứt, vài luồng gió bên tai đã ập đến, hắn nhảy lên cao tránh giao thủ cùng chúng đồng thời lại hô lên “Nếu ngươi không có việc gì thì cứ im lặng, nếu có vấn đề gì thì ừ hai tiếng cho ta.”

Hình nhân liên tiếp xông đến, mỗi khi có âm thanh nào vang lên, lập tức sẽ có vài tên lao ngay đến, Cổ Hạo Nhiên vừa rồi lo lắng đến bán loạn, mãi mới hiểu được nguyên tắc này. Thực ra với võ công cao cường của hắn, mấy tên hình nhân mèo quào này có thấm vào đâu; trong khi đó Diệp Y lại chỉ có thủ đoạn giết người, mà hình nhân thì nào phải người sống, mấy mưu mẹo của Diệp Y thành ra lại không có đất dụng võ. Đoán chắc nàng sẽ vấp phải khó khăn đó, hắn mới nóng lòng muốn biết tình hình hiện tại của nàng.

Còn đang ngẫm nghĩ thì vài đạo kinh phong đã lại ủa tới, giống như chờ hắn từ lâu lắm rồi, Cổ Hạo Nhiên biết rõ đây không phải là Diệp Y nên dồn hết sức chém giết liên hồi.

Ở một chỗ khác, Diệp Y lắng lắng nghe tiếng động từ chỗ Cổ Hạo Nhiên, có vẻ như hình nhân đã mai phục chính xác ở chỗ Cổ Hạo Nhiên sẽ đặt chân đến, giống như đã sớm biết hắn sẽ dừng lại ở đó, sự chuẩn xác này làm cho nàng nghi ngờ, chẳng lẽ có người theo dõi?

Bạn đang đọc truyện *Gia Có Điều Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70: Tín nhiệm

Diệp Y nhủ mảy đứng đó, không ngừng suy nghĩ về khoảng cách nàng đã nắm chắc lúc trước, nàng miên man ngẫm nghĩ một lúc lâu bỗng nhiên trong đầu lóe lên một tia sáng, khi đã thông suốt trong lòng nàng thầm nghĩ không biết nên bội phục nên sợ hãi.

Lúc đó, sự di chuyển của những hình nhân đã được dày công tính toán, cho dù người đối diện tấn công, rút lui, hay kẻ cả có nhảy ra thật xa để né tránh, hoặc bị hình nhân đánh về hướng nào, đều nằm cả trong trù liệu. Diệp Y lần đầu tiên cảm thấy trí thông minh của mình cũng không bằng những người đã sáng tạo ra cái bẫy này, để có thể có sự linh hoạt như vậy không biết tốn bao nhiêu thời gian và bao nhiêu người thí nghiệm.

Thảo nào lúc này bên cạnh nàng không có hình nhân nào, là vì sự di chuyển của nàng không theo bất cứ tính toán phương hướng nào của họ, nằm ngoài phạm vi công kích của bọn chúng, cho nên chúng không thể tấn công nàng. Thoát ra khỏi sự tính toán của bọn họ có thể không sợ những cái bẫy hiểm

nguy xung quanh, nhưng nếu cứ đứng mãi ở đây an an ổn ổn tức là nàng chịu thua bọn chúng.

Cũng không khó hiểu vì sao Cổ Hạo Nhiên lại bị công kích từ bốn phương tám hướng. Sự di chuyển của Cổ Hạo Nhiên trùng khớp với tính toán về phạm vi và khoảng cách của bọn chúng, nhưng cũng may nhờ Cổ Hạo Nhiên liên tục bị tấn công, nàng mới nhìn ra quy luật của bọn rối. Sau khi hiểu quy tắc di chuyển, nàng thông thả đi hướng khác tiến đến gần Cổ Hạo Nhiên.

Cổ Hạo Nhiên trong lòng vẫn nghĩ tới Diệp Y, không quan tâm đến lũ hình nhân đang truy đuổi sau lưng lao về phía vừa phát ra tiếng động âm âm, chưa đi được hai bước thì đột nhiên có ánh sáng chói mắt hiện lên trước mặt, một thân hình quen thuộc từ từ hiện ra, Cổ Hạo Nhiên theo phản xạ gối nguyên kiếm định đâm vào đối phương, khi ánh sáng từ từ tắt đi hắn liền cảm thấy người trước mặt chính là Diệp Y thật nên không khỏi do dự một chút, lực tối đang rất mạnh mẽ chợt dừng lại khiến bà vai của hắn bị phản lực đau nhói, Cổ Hạo Nhiên chợt rung mình, người phía trước mặt cũng lao tới đập một cú, sau lưng hắn hình nhân cũng tới một đòn, hắn thổ huyết, ánh sáng vụt tắt đi, bóng người trước mặt đã không thấy đâu.

Cổ Hạo Nhiên nắm chặt kiếm trong tay, khí huyết nhộn nhạo, không ngừng nhủ thầm trong lòng phải bình tĩnh, nhìn thấy giống Diệp Y chưa chắc đã là nàng, nhưng cứ nghĩ đến nếu là Diệp Y thật mà mình lại chém xuống một kiếm thì hắn lại thấy toàn thân run rẩy, không thể tha thứ cho bản thân.

Khi ánh sáng lóe lên, Diệp Y từ phía xa cũng lơ mơ thấy được bóng dáng của Cổ Hạo Nhiên đang rất chật vật, trong mắt hắn hiện lên sự do dự rõ ràng, nàng liền tìm một chỗ trên mặt đất không vết gờ lên, đứng vững ở đó rồi nói: “Bình tĩnh, cứ yên tâm đánh lại chúng, ta sẽ tránh hướng tấn công của ngươi, kiếm của ngươi sẽ không chạm đến ta, có nghe thấy không, không cần trả lời ta, ta chỉ muốn ngươi tự tin xử lý bọn chúng, nếu ngươi do dự không hạ thủ được ta không ngại tiễn ngươi về Tây Thiên, tránh cho khỏi bị mấy thứ này đánh cho tan xương nát thịt.”

Mệnh lệnh lạnh băng vang lên bên tai Cổ Hạo Nhiên. Nghe thấy giọng nói của nàng, hắn dần dần yên tâm, cảm giác được nàng so với lúc bình thường còn bình tĩnh hơn nhiều, giọng nói thông dong làm cho người ta thấy vững vàng hơn. Nghe nàng uy hiếp, hắn không khỏi nhếch miệng cười, cô nàng này chính là như vậy, bình tĩnh quá mức, cũng độc ác quá thế nhưng không hiểu sao lại khiến hắn vô cùng tin tưởng.

Diệp Y nghe tiếng kiếm khí vang lên không chút do dự liền hiểu Cổ Hạo Nhiên đã nghe thấy nàng nói, hiện tại hắn đã bỏ đi mọi mối lo lắng, chỉ cần bình tĩnh đối phó thì với công phu của hắn mấy tên hình nhân này không thể làm khó hắn được, nàng liền cười lạnh một tiếng, vòng đường khác tiến đến gần hắn.

Những tiếng âm âm vang lên từ xa, Cổ Hạo Nhiên cảm thấy trong lòng không yên, không hiểu nguyên nhân của tiếng động này là gì, hắn lại càng nắm chặt kiếm, không ngừng lao lên chém giết, quả nhiên hắn chỉ gặp toàn hình nhân, không phải là Diệp Y thật. Cổ Hạo Nhiên lại càng thêm tin tưởng vào lời nói của Diệp Y, dốc sức tiến lên phía trước.

Lúc này Diệp Y dựa sát vào vách tường, đưa tay ra sờ nhẹ, chỉ cần sờ phải một gờ lên lập tức một bóng hình nhân nhanh như chớp lao đến, hiển nhiên đã có người đang âm thầm đứng sau lưng, những kẻ này có lẽ đã phát hiện ra động tác của Diệp Y có thể uy hiếp bọn họ, cố gắng muốn diệt trừ nàng, mà nàng thì rất thông minh, ra tay không khoan nhượng, cho dù ở nơi tối đen, những hình nhân đều có bóng dáng quen thuộc nhưng nàng chỉ cần vung kiếm chặt đứt đốt ngón tay bọn chúng liền biến thành những đồng sắt vụn.

“Nữ nhân này rốt cuộc từ đâu đến vậy? Sao có thể bình tĩnh đến thế giữa lúc này? Chẳng lẽ bọn họ không phải vợ chồng? Không phải người yêu của nhau?” Thượng Quan đảo chủ liếc mắt đã nắm được cục diện, y nhìn theo Diệp Y đang chậm rãi di chuyển, thì thảo hời thuộc hạ. Nếu Diệp Y và Cổ Hạo Nhiên chỉ nhìn thấy xung quanh mờ mịt tăm tối, thì Thượng Quan đảo chủ và các thuộc hạ lại nhìn qua một tầng màu lam nhạt, sắc điệu rất lạ lùng, nhưng soi thấy rõ tình hình bên trong. (đoán là giống cái kính xanh xanh nhìn ban đêm=))

Thanh Trúc ghé mắt qua những lỗ nhỏ trên tường để theo dõi, nói nhỏ: “Không, ta khẳng định bọn họ là tình nhân, tình cảm của Cổ huynh đối với thê tử tuyệt đối là thật, nhưng với nữ nhân này thì ta không hiểu được tình cảm của nàng. Nàng quá bình tĩnh, tự nhiên có thể nói ra những lời tuyệt tình như vậy, chẳng lẽ trong lòng nàng không coi Cổ huynh ra gì? Nhưng nếu thế sao hai người có khả năng thoát khỏi cửa ải thứ hai?”

Lời nói của Thanh Trúc ngập tràn nỗi hoài nghi. Thượng Quan đảo chủ bình tĩnh nhìn Diệp Y, lại nhìn khóe miệng đang hơi mỉm cười của Cổ Hạo Nhiên, mãi một lúc sau mới lắc đầu nói: “Bọn họ là tình nhân, bọn họ hoàn toàn tin tưởng đối phương, hay ít nhất ta thấy tên này toàn tâm toàn ý tin tưởng vào cô nương kia. Liệu hắn không có chủ quan về lòng tin ư? Vì sao lại tin tưởng nàng đến vậy? Mà vì sao cô nương kia lại cho rằng hắn hoàn toàn tin tưởng mình? Không có nghi kỵ lẫn nhau, chẳng lẽ thế gian này thực sự tồn tại niềm tin như vậy sao?”

Thanh Tuyết vẫn đứng phía sau Thanh Trúc từ đầu đến giờ, lẳng lặng quan sát gương mặt Diệp Y trong phòng, thấp giọng nói: “Nàng là người có thể tin tưởng được, các ngươi chẳng lẽ không cảm thấy nàng đã dùng hành động khiến cho nam nhân kia tin tưởng nàng, tuy tất cả những gì nàng làm đều vì an nguy của chính bản thân nàng, nhưng có lẽ các ngươi không hiểu rằng vì nàng tự bảo vệ an toàn của nàng cho nên hắn mới có thể thoái mái chiến đấu. Nếu không vì thế ta tin chắc rằng hắn sẽ thất bại ngay từ phút đầu tiên.”

Thượng Quan đảo chủ nghe Thanh Tuyết nói vậy, không khỏi nhíu mày lầm bầm nói: “Ý của ngươi là muốn yêu người khác trước hết phải yêu chính mình.”

Thanh Trúc hơi hơi ngăn người: “Nghe lạ tai thật.”

Bên ngoài phòng, Thượng Quan đảo chủ đang quan sát với vẻ khó hiểu thì trong phòng Diệp Y vẫn lần theo dấu vết trên mặt sàn, vừa lắng nghe tiếng động từ phía Cổ Hạo Nhiên, cố gắng tránh lại gần khu vực của Cổ Hạo Nhiên, đồng thời nàng cũng không nói gì với hắn về cách xử lý mấy hình nhân bằng đồng này, vì những nguyên lý ấy không dễ gì nắm bắt được trong thời gian ngắn, nếu nói ra sợ làm hắn phân tâm.

Cổ Hạo Nhiên vẫn đứng vững vùng kiếm xử lý bất cứ tên địch nào tiếp xúc, hắn cảm giác hình nhân tấn công mình ngày càng ít đi, có đôi khi dưới chân vấp phải một đồng hỗn độn, nhìn kĩ lại mới phát hiện chính là hình nhân, hắn không khỏi giật mình hỏi: “Diệp Y, ngươi dùng cách gì để giải quyết bọn chúng vậy?”. Tiếng nói còn chưa dứt thì vài đạo kinh phong đã lại lao đến.

Trường kiếm của Cổ Hạo Nhiên bỏ về phía tên hình nhân có bộ dạng giống y như hấn, thân thể hấn nhảy vọt lên không cách xa chỗ hình nhân vừa tấn công, trong lòng thầm nghĩ từng tên đến thì ổn thôi, mà cùng nhau lao đến thì thật sự không chịu nổi, thân hình hấn còn chưa rơi xuống rất thì một bóng người hiện ra ngay gần bên cạnh. Cổ Hạo Nhiên không suy nghĩ vung kiếm lên nhằm thẳng tên hình nhân trông rất giống Diệp Y đâm một cái.

Tên kia vừa lúc đó cũng ngẩng đầu lên, đoản kiếm trong tay giờ lên cân lại trường kiếm của hấn, âm thanh va chạm chói tai của kim loại vang lên, người trước mặt rất nhanh đỡ được một chiêu của hấn sau đó cũng không lùi lại mà trực tiếp lao đến trước mặt hấn, Cổ Hạo Nhiên cảm thấy rung mình, động tác không màng sống chết này hấn biết chỉ có một người mới có can đảm thực hiện, toàn thân hấn như đông cứng, run giọng hỏi: “Diệp Y, là người sao?”. Người vừa lao đến cũng không trả lời, chỉ nắm tay hấn kéo sang một bên, mà mấy tên hình nhân kia sau khi tấn công một chiêu liền rút lui ngay lập tức.

Diệp Y kéo Cổ Hạo Nhiên ra chỗ an toàn rồi mới trả lời: “Là ta.”

Cổ Hạo Nhiên lo lắng nói: “Người không phải nói sẽ tránh chỗ ta đang giao chiến sao? Người không phải nói ta sẽ không làm người bị thương sao? Đây.....”

“Hoảng cái gì, cũng chỉ là một chiêu, có cái gì đâu, còn mới mẻ gì nữa.”

Cổ Hạo Nhiên nghe nàng thần nhiên nói như không có gì, lời nói lại làm mình an tâm không ít. Hai người đều là dốc toàn lực tấn công thể mà không ai bị thương, hấn nắm chặt tay Diệp Y nói: “Ta đã không nhận ra người, Diệp Y...”

Diệp Y lạnh lùng liếc Cổ Hạo Nhiên nói: “Không nhận ra thì là không nhận ra, thế thì sao, ở đây có nhiều hình nhân như vậy mà muốn nhìn một cái nhận ra thì chờ người đến hỏi Diêm Vương xem làm cách nào để làm được như thế đi, thật chẳng hiểu người nghĩ gì nữa.”

Cổ Hạo Nhiên nghe vậy không khỏi nhướn mày, thấy ánh mắt nàng trong trẻo mà lạnh lùng nhìn mình, giống như những gì mình vừa nói chỉ là chuyện nhỏ, không khỏi lẩm bẩm: “Nhưng mà, như vậy sẽ làm người bị thương, ta sợ sẽ xúc phạm đến người vì ta nghĩ người rất tin tưởng ta.”

Diệp Y nhìn hấn đầy vẻ áy náy, nàng nhún mày nói: “Ta chẳng lẽ còn không tin tưởng người? Như vậy còn nói không tin tưởng thì thế nào mới là tin người?”

Cổ Hạo Nhiên nhất thời ngẩn cả người, thấy nàng không có vẻ gì là bị tổn thương, không hoài nghi, không nghi kỵ, chỉ đơn thuần là bình thản, bình thản như lúc này nàng hạ gục hình nhân, thật sự coi như đây chỉ là trò chơi thôi sao? Cổ Hạo Nhiên liền nghĩ tới trò chơi đấu trí giữa hai bên, trong đầu chợt thông suốt hiểu rõ ý tứ của nàng, cảm giác lúc này của hấn không thể nói nên lời, hấn cảm thấy vui mừng như điên quay sang ôm chặt lấy nàng.

Đúng vậy, hấn đã hiểu, hai người cùng lúc có thể dốc toàn lực ra tay cũng chỉ vì vô cùng tin tưởng đối phương sẽ không làm mình bị thương đồng thời cũng tin rằng mình sẽ không bao giờ làm người kia bị thương, đây chỉ có tình cảm sâu sắc hiểu nhau từ tận tâm can mới có thể có hành động như vậy.

Cổ Hạo Nhiên tự hiểu chính hấn vẫn hy vọng rằng hấn có thể nhận ra nàng mà không làm nàng bị thương nhưng hấn đã quên rằng Diệp Y đâu phải là kiểu người dễ dàng bị tấn công. Nếu giao đấu một đối một, tấn công chính là cách tốt nhất để phân biệt thật giả, hai người cùng lao đến tấn công cũng có nghĩa là cả hai cùng không xuống tay, đây chính là sự tin tưởng tuyệt đối.

Lúc này mọi bất an lo lắng trong lòng Cổ Hạo Nhiên đều lắng xuống, thay vì lo lắng không đâu chỉ bằng toàn tâm tin tưởng đối phương và tin tưởng chính mình. Diệp Y đã tin tưởng mình cho nên nàng hoàn toàn không lo lắng vì đã biết chắc rằng hấn có thể tự đối phó được, nàng tin rằng những con rối giống y như nàng sẽ không làm hấn bận tâm cho nên nàng bình tĩnh đi tìm nhược điểm của lũ hình nhân thay vì sát cánh cùng hấn chiến đấu, nhưng như thế cũng chính là nàng đang chiến đấu bên hấn rồi.

Diệp Y cảm nhận được sự kích động của Cổ Hạo Nhiên, cảm nhận được những khúc mắc, phân vân trong lòng hấn đã được cởi bỏ, chỉ còn lại tâm ý ấm áp, quang đăng như trời xanh. Trong nháy mắt hai người như chạm đến những cảm xúc nơi đáy lòng đối phương. Có lẽ thời khắc này chính là đại diện cho tâm ý tương thông đích thực. Tình yêu rồi một ngày có thể phai nhạt, nhưng lòng tin son sắt sẽ theo tháng năm mà bền chặt hơn, vĩnh viễn không ngừng nghỉ.

“Được rồi, ta không muốn đứng đây nữa”. Một lúc sau, Diệp Y đẩy Cổ Hạo Nhiên ra. Từ khố môi đến đáy mắt Cổ Hạo Nhiên tràn ngập ý cười, nói: “Tuân lệnh phu nhân, ta cũng không thích đám hình nhân giả dạng này, để lại trường kiếm, chỉ bằng phá hết đi.”

Bạn đang đọc truyện *Gia Có Điều Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 71: Trở về

Hai người nói xong liền cùng ra tay, Cổ Hạo Nhiên cũng học cách của Diệp Y, không chém loạn mà đi theo nàng, gặp phải quỹ đạo chuyển động của hình nhân thì không nói hai lời trực tiếp chém một kiếm. Nhuyễn kiếm của hấn vốn là một vũ khí rất lợi hại, không cần như Diệp Y phải tìm chỗ mỏng nhất của hình nhân là các đốt ngón tay mà ra tay, chỉ cần nghe thấy tiếng động ở nơi nào là huy kiếm chém ngay nơi đó, rất nhanh trong phòng chỉ nghe thấy tiếng âm ầm, những hình nhân giống y như Cổ Hạo Nhiên và Diệp Y liền tiếp đổ xuống.

Tiếng đồ sập của hình nhân thứ mười ba vang lên cũng là lúc hai người chuẩn bị lao về phía trước, đột nhiên căn phòng trở nên im ắng, cửa sổ bốn phía chậm rãi mở ra, ánh sáng chói mắt chiếu vào phòng khiến cho Diệp Y và Cổ Hạo Nhiên vẫn đang quen với bóng tối phải nhắm mắt lại.

Khi hai người mở mắt ra chỉ thấy khắp phòng đều là xác của hình nhân, tay chân và cơ thể đều bị chém rụng, ánh sáng rực rỡ len lỏi vào từng góc phòng làm cho căn phòng không còn quỷ dị âm trầm như lúc trước mà tràn đầy cảm giác ấm áp.

Cổ Hạo Nhiên và Diệp Y còn đang đứng nhìn nhau thì một giọng nói thì thầm nhẹ nhàng vang lên, cả hai cùng quay về hướng âm thanh phát ra, chỉ thấy cánh cửa chính kiên cố đang chậm rãi mở ra, bên ngoài là cả một bầu trời quang đãng, ánh nắng dịu dàng mang theo mùi thơm ngọt ngào cùng làn gió nhẹ phiêu đảng thổi tới.

Về mặt những người đang đứng ngoài cửa vô cùng đặc sắc, kinh ngạc, cảm động, ngỡ ngàng đều có đủ. Hồng Tịnh chăm chú nhìn Cổ Hạo Nhiên mong chờ một nụ cười chiến thắng từ hắn, Lâm Dã vẫn giữ nguyên khuôn mặt trong trẻo nhưng lạnh lùng, nhưng rất nhanh đã bị thay thế bởi cảm xúc mừng như điên, hai người đồng thời đi về phía trước, chẳng nói một câu chỉ yên lặng đứng bên cạnh Cổ Hạo Nhiên và Diệp Y, trên mặt hai người tràn đầy vẻ tự hào và kiêu ngạo.

Thượng Quan đảo chủ và đám người Thanh Trúc cũng yên lặng nhìn hai người vừa bước ra khỏi phòng, Thượng Quan đảo chủ trong mắt hàm chứa một chút ghen tị, một chút mê mang xen lẫn vui mừng, tất cả những cảm xúc này không ngừng biến đổi trên gương mặt hắn, rốt cục hắn cũng lên tiếng: “Chúc mừng người, chúc mừng các người”.

Cổ Hạo Nhiên cười thản nhiên, gật đầu nói: “Mấy ngày nay được đảo chủ quan tâm chăm sóc, Hạo Nhiên và gia quyến xin được cảm tạ thịnh tình của đảo chủ”. Sau khi vượt qua thử thách, tâm tình Cổ Hạo Nhiên cũng có biến hóa, cả người đều tràn đầy sự vui sướng không nói nên lời cho nên thái độ cũng trở nên khách khí nhẹ nhàng hơn.

Thượng Quan đảo chủ nhìn sâu vào mắt Cổ Hạo Nhiên và Diệp Y, rồi xoay người nói với đám đông vẫn tụ tập ở đó nói: “Đêm nay thiết yến, tiễn khách”, nói xong liền đi thẳng, mọi người trên đảo bấy giờ bắt đầu trầm trồ khen ngợi, ánh mắt tỏ vẻ kính nể nhìn hai người rồi lần lượt gật đầu thi lễ quay về chuẩn bị tiệc.

Thanh Trúc vô cùng kính ngưỡng nhìn Cổ Hạo Nhiên và Diệp Y nói: “Cổ huynh, các người là những người đầu tiên có thể rời khỏi đảo, đêm nay nhất định không say không về, quên hết những chuyện không thoải mái trên đảo đi”.

Cổ Hạo Nhiên tâm tình đang rất tốt vỗ vỗ Thanh Trúc nói: “Mọi người đều lập trường riêng, việc này chỉ là việc nhỏ, huống chi các người cũng không làm tổn hại gì đến chúng ta, nếu thực sự các người có ý định làm khó dễ thì chúng ta cũng không thể vượt qua được.”

Thanh Tuyết đứng bên cạnh Thanh Trúc cũng tiếp lời: “Cổ huynh nói vậy quả thực khiến chúng ta xấu hổ. Cổ huynh, mặc dù biết Cổ huynh có thể tức giận nhưng ta vẫn phải nói. Tình hình hiện tại thì huynh cũng biết trên đảo giàu tài nguyên, trước kia không ai rời khỏi đây nên chúng ta cũng không quan tâm lắm nhưng Cổ huynh nay đã thành công qua ba cửa ải, chúng ta tất nhiên sẽ không dùng vũ lực để ngăn huynh lại mặc dù thực sự chúng ta cũng có chút lo lắng trong lòng, đây cũng là lẽ đương nhiên. Trải qua ba cửa ải, ta biết Cổ huynh là người chính trực, đã nói sẽ không tham của cải trên đảo thì nhất định sẽ không tơ hào một cắc, tuy nhiên Thanh Tuyết vẫn muốn huynh thề sẽ không nói chuyện trên đảo với bất kì người nào, chúng ta tách biệt với thế giới bên ngoài đã lâu, người trên đảo không muốn bị người ngoài tấn công”.

Cổ Hạo Nhiên hiểu ý cười nói: “Chuyện này các người yên tâm, Cổ Hạo Nhiên ta đã hứa thề chắc chắn sẽ làm, ta và hạ nhân của ta tuyệt đối thủ khẩu như bình, nếu để lộ ra một lời thì thiên lôi đánh chết.”

Thủ khẩu như bình: giữ kín như bưng

Thanh Trúc nghe Cổ Hạo Nhiên nói vậy không khỏi mỉm cười nói: “Kỳ thật tính Thanh Tuyết lắm chuyện nên mới nói vậy thôi, người có thể vượt qua ba cửa ải trên đảo này thì chắc chắn là người biết giữ lời, chúng ta tuyệt đối không lo Cổ huynh bán đứng chúng ta. Mỗi một cửa ải trên đảo đều có mục đích riêng, cửa thử nhất kiểm tra thực lực của người có mạnh hay không, chỉ có thực lực mới có thể tự bảo vệ bản thân và không bị người khác uy hiếp. Cửa thử hai là kiểm tra sự cơ trí linh mẫn và khả năng hợp tác, nếu có thể sát cánh cùng bạn đồng hành kiên quyết không rời người này về mặt đạo đức tuyệt đối rất đáng tin, gặp khó không sờn, có thể giải quyết bất cứ tình huống phát sinh bất ngờ nào. Cửa thử ba có ý muốn khảo nghiệm tính cách thận trọng của một người, nhưng thực ra cũng chỉ là vẽ rắn thêm chân mục đích tốt lại thành chia sẻ tình cảm, haiza có điều chỉ cần vượt qua được ba cửa ải này, tính cách của một người mặc kệ là như thế nào thì thả người đó đi tuyệt đối sẽ không làm hại đến người trên đảo.”

Cổ Hạo Nhiên lúc này mới biết hóa ra ba cửa ải trên đảo có ý nghĩa như vậy, trong lòng không khỏi có điểm bội phục, một người có thể dùng cách này để khảo nghiệm người khác hẳn là một người có phẩm hạnh đáng ngưỡng mộ.

Chiều hôm đó, Cổ Hạo Nhiên thoải mái chề chén say sưa với người trên đảo, bỏ qua những khúc mắc giữa bọn họ mà nói thì người dân trên đảo cũng rất tốt, mặc kệ là thật lòng hay giả vờ, hay e sợ quy củ trên đảo mà đối tốt với Cổ Hạo Nhiên thì hiện tại ai nấy đều không tỏ thái độ đối nghịch, đều nói cười cười nhiệt tình với hắn.

Diệp Y, Hồng Tịnh và Lâm Dã không đi theo Cổ Hạo Nhiên, ba người ngồi tách riêng ở một bàn khác, không ai có ý muốn ăn uống, rất nhiều người trên đảo lại kính rượu đều bị thần sắc lạnh lùng của Diệp Y đuổi đi. Người trên đảo đã từng thấy Diệp Y lộ sát khí cho nên đều nghĩ rằng cô nương này dù xinh đẹp thật nhưng không phải dạng dễ trêu chọc, cũng may ngay từ cửa ải đầu tiên Diệp Y và Cổ Hạo Nhiên đều xuống tay vô cùng ngoan độc nếu không e là hôm nay không dễ mà ngồi đây uống rượu thế này.

Diệp Y nhìn Thượng Quan đảo chủ vẫn giữ nguyên bộ dạng cao cao tại thượng vừa uống rượu vừa nhìn Cổ Hạo Nhiên đang ngồi lẫn trong đám đông bên kia, cử chỉ vô cùng tao nhã phong độ. Ánh mắt hắn không ngừng biến hóa, không biết đang toan tính điều gì.

Điệp Y quay sang nói nhỏ với Hồng Tịnh, hần đứng lên rồi sau đó quay về cùng với Thanh Trúc.

Thanh Trúc mỉm cười nhìn Điệp Y nói: “Nghe Hồng Tịnh nói phu nhân tìm ta, Thanh Trúc thật sự là vạn phần vinh hạnh, có thể được phu nhân kính rượu Thanh Trúc thật sự là có phúc khí từ mấy đời.” Thì ra Điệp Y muốn Hồng Tịnh gọi Thanh Trúc lại để kính rượu cảm tạ hần.

Điệp Y nâng ly rượu lên nhấp một ngụm rồi bảo hần: “Ngồi đi”.

Thanh Trúc hơi điềm kinh ngạc nói: “Đa tạ phu nhân.” Thật không ngờ mỹ nhân băng giá này không những muốn mời rượu mà còn mời hần ngồi.

Điệp Y xoay cái chén trên tay hỏi Thanh Trúc nói: “Chúng ta rời khỏi đảo bằng cách nào?”

Thanh Trúc lập tức hiểu ngay Điệp Y mời hần đến không phải đơn giản chỉ là muốn mời rượu, lập tức mỉm cười: “Phu nhân cứ yên tâm, chúng ta đã nói sẽ thả các người đi, tuyệt đối sẽ không nuốt lời, trên đảo có một chiếc thuyền sắt cùng với một phần hải đồ, sáng sớm mai Thanh Tuyết và ta sẽ đưa các người đến vùng mà các người có thể tự rời đi.”

Điệp Y ừ một tiếng rồi hỏi tiếp: “Đây là đảo chủ ra lệnh cho các người sao?”

Thanh Trúc hơi ngần người trả lời: “Đảo chủ không phân phó gì cả, đây quy củ trên đảo, chỉ cần vượt qua ba cửa ải chúng ta sẽ không giữ người lại, đảo chủ còn có thể ra lệnh gì nữa.”

Điệp Y liếc mắt nhìn Thượng Quan đảo chủ vẫn đang trầm tư, thấy hần vẫn tỏ vẻ hết sức kì lạ, lập tức nhú mày nói: “Ta muốn rời khỏi đây ngay tối hôm nay.”

Thanh Trúc đầu tiên là kinh ngạc sau đó giận tái mặt: “Phu nhân không tin chúng ta sao?”

Điệp Y thẳng thắn gật đầu nói: “Nói cho đúng là ta không tin vào phẩm hạnh, đạo đức tính cách của bất cứ người nào, ta chỉ tin trực giác của chính ta. Mục đích của ta là an toàn rời khỏi nơi đây, tất cả những gì ngăn cản mục đích của ta đều là không đáng tin tưởng.”

Thanh Trúc có điềm dờ khóc dờ cười nhìn Điệp Y, nữ nhân này ăn nói cương trực quá, thật sự khiến người ta không biết phải giải thích thế nào: “Chúng ta nếu muốn ra tay đã làm từ lâu rồi cần gì chờ tới bây giờ? Rốt cuộc người đang lo lắng điều gì, chúng ta có thể tin các người, sao các người không thể tin chúng ta?”

Điệp Y lạnh lùng nhìn Thanh Trúc nói: “Người vô tâm không có nghĩa tất cả những người khác đều giống người.”

Thanh Trúc nghe vậy không khỏi ngần ra, lại nhìn Điệp Y vẫn đang ngăm quan sát Thượng Quan đảo chủ, Thanh Trúc cũng không hỏi nữa mà ngẩng đầu lên nhìn theo ánh mắt của nàng, chỉ thấy sắc mặt Thượng Quan đảo chủ sắc mặt tuy vẫn bình thản như trước, nhưng y đã theo hầu hần bao nhiêu năm rồi tất nhiên hiểu rõ, người này tâm tư bây giờ không đặt ở đây, nếu không hần đã phát hiện ra mình đang nhìn hần chăm chú.

Điệp Y lại lên tiếng: “Đi sớm cũng là đi, muộn cũng là đi, tất cả điều kiện của các người chúng ta đã thực hiện xong, bây giờ sớm một ngày có khác gì đâu? Hay là các người có tâm tư bất chính?” Giọng điệu của nàng vô cùng lạnh lùng, thần sắc nghiêm nghị, khí thế bức người khiến Thanh Trúc có chút giật mình.

Hần trầm mặc hồi lâu rồi nói: “Ban đầu ta nghĩ trời tối không an toàn để ra khơi, tuy nhiên nếu người vẫn nhất quyết muốn đi ngay tối nay thì ta cũng không ép, ta đi chuẩn bị một chút, sau khi yến tiệc chấm dứt ta sẽ nói Thanh Tuyết đưa các người đến bến tàu.”

Điệp Y nhẹ giọng nói: “Đa tạ.” Thanh Trúc đang trên đà chuẩn bị đứng lên kính ngạc nhìn nàng, người như vậy lại nói lời cảm tạ với mình, nhưng hần rất nhanh tỏ vẻ bình thản rồi đi.

Quay lại tình hình yến tiệc, Cổ Hạo Nhiên đã say đến không biết trời đất là gì phải nhờ người dìu về, nhìn bộ dạng chân nam đá chân chiêu của hần mọi người trên đảo đều cười ha ha rồi tiếp tục uống với nhau.

Cổ Hạo Nhiên đến phía sau Điệp Y, vui đầu vào cổ nàng, không quan tâm xung quanh có bao nhiêu con mắt đang nhìn thản nhiên thân mật với thê tử, mà Điệp Y cũng chẳng thèm quan cái gì lễ giáo gia phong, để kệ hần dựa vào người mình, nàng chỉ hờ hững ngồi đó, người xung quanh thấy thế đều lắc đầu cười.

Cổ Hạo Nhiên nói lảm nhảm bên tai nàng những gì nàng cũng không để ý, Hồng Tịnh và Lâm Dã ngồi bên cạnh trước thì lắc đầu thông cảm sau lại thấy lo lắng, lần trước Cổ Hạo Nhiên say rượu làm loạn, chuyện này đã lan truyền khắp Cổ phủ, sẽ không ở đây lặp lại màn trình diễn kinh thiên động địa khi ấy đấy chứ, nếu thế thì thật dọa người. (xem lại phần đấu rượu với Cổ Ly)

Âm thanh huyền ảo của yến tiệc chẳng mấy chốc lại vang lên, hiển nhiên chẳng ai còn để ý đến người đang say ngất ngư này nữa, Cổ Hạo Nhiên đột nhiên nói nhỏ với Điệp Y, giọng nhẹ như gió thoảng bên tai: “Mấy tên này có vấn đề, tối nay không thể ở lại đây lâu, xong tiệc rượu rồi ta muốn tiên hạ thủ vi cường, chúng ta sẽ đi tìm Thanh Trúc và Thanh Tuyết, hai người này có thể tin được”. Điệp Y hoàn toàn biết từ lượng của Cổ Hạo Nhiên, nếu uống gấp đôi hôm nay có thể say thật, còn mới có thể mà đã thành bộ dạng này chắc chắn là có vấn đề, quả nhiên sau khi nghe hần nói xong nàng chỉ hơi hơi gật đầu, ánh mắt chợt lạnh đi nhìn sang phía đảo chủ, hiển nhiên là Cổ Hạo Nhiên cũng đã phát hiện ra điều gì đó lúc uống rượu với mọi người.

Cổ Hạo Nhiên trong lúc uống rượu với người trên đảo đã nhận ra một số người ngoài mặt có vẻ như rất thân thiện, mở miệng là tán dương không thể tin được hần lại có thể vượt qua ba cửa ải nhưng sâu trong ánh mắt và điệu bộ lại là một kiểu ghen tị bài xích, cho dù họ che dấu rất giỏi nhưng vì quá đông

người xung quanh nên đôi lúc vẫn để lộ ra tâm tư, không phải tất cả bọn họ đều tin rằng hắn sẽ không bán đứng bọn họ, không phải ai cũng chấp nhận được chuyện đột nhiên có người vượt qua được ba cửa ải, điều mà bọn họ chưa từng làm được, hiển nhiên trong lòng có chút khó chịu. Cái loại khó chịu ghen tị này một khi đã bộc phát thì không biết hậu quả sẽ thế nào, vì thế Cổ Hạo Nhiên một bên giả vờ say rượu, một bên âm thầm nghĩ cách thoát khỏi đây càng nhanh càng tốt.

Lúc này Thanh Tuyết cười cười lại gần hỏi Điệp Y: “Cổ huynh sao lại say đến nông nỗi này? Ta nghĩ các người thế này làm sao mà đi được, không bằng về nghỉ ngơi đi, ngày mai đi sớm?” vừa nói vừa trực tiếp tiến lên nâng Cổ Hạo Nhiên, sau đó quay lại nói với đám đồng bạn vẫn đang chèn chèn: “Mọi người cứ tiếp tục, đợi ta một chút ta đưa bọn họ về nghỉ rồi sẽ quay trở lại, đừng có uống hết rượu ngon của ta đây, ta không muốn vì một chút việc tốt mà bị các người cướp sạch đồ ngon đâu nhé”. Ai ấy đều cười ha ha trước câu nói đùa của hắn.

Chờ cho Thanh Tuyết đưa Cổ Hạo Nhiên ra khỏi yến tiệc, bàn tay vẫn đang nắm tay Điệp Y của hắn hơi nhéo nhéo tay nàng một chút rồi nhanh như chớp đánh về sau gáy của Thanh Tuyết, Thanh Tuyết lúc này vẫn đang diu hân thấy vậy hơi ngẩn người, Điệp Y thì nhanh chóng lôi Cổ Hạo Nhiên về phía mình, giảm sức nặng đè lên người Thanh Tuyết, nhân cơ hội đó Thanh Tuyết lách mình cách xa Cổ Hạo Nhiên.

Cổ Hạo Nhiên kinh ngạc quay đầu nhìn Điệp Y, nàng nắm lấy cổ tay hắn nói: “Hắn đến đưa chúng ta đi”. Ánh mắt Cổ Hạo Nhiên lộ ra tia vui mừng, lẳng lẽ nở nụ cười, hoá ra bọn họ có cùng suy nghĩ.

Thanh Tuyết hừ lạnh một tiếng nói: “Còn không đi theo ta.” Nói xong quay người bước nhanh về phía trước, lúc này quanh họ không có một ai, người trên đảo vẫn còn đang mãi mê tiệc tùng.

Dưới ánh trăng, bờ cát trải dài trắng xóa một vùng, một người một thuyền đã sớm đợi ở đó, Cổ Hạo Nhiên không nói câu nào nhanh chóng chạy tới, chiếc thuyền bằng sắt không quá lớn nhưng cũng không nhỏ, sáu người ngồi trên đó cũng khá thoải mái.

Thanh Tuyết vừa tháo neo vừa hừ mũi: “Lấy dạ tiểu nhân đo lòng quân tử.”

Điệp Y ngồi ở giữa thuyền thản nhiên nói: “Chỉ hy vọng như thế.” Thanh Tuyết nghe vậy thì tỏ thái độ không vui nhưng nàng cũng không để ý. Thanh Tuyết và Thanh Trúc đều là hai người tay chân nhanh nhẹn, chỉ một latus sau qua vài cái khoả nước, chiếc thuyền đã ra khơi tiến vào vùng đại dương tối đen như mực trước mắt.

Cổ Hạo Nhiên theo ánh trăng nhìn thấy gương mặt tràn đầy bất mãn của Thanh Tuyết thì không khỏi nói: “Trên đời chẳng có gì là tuyệt đối, nếu không phải nhận ra có điều bất ổn, chúng ta cũng muốn quang minh chính đại rời đi, chứ không phải kiêu lên lút thừa dịp loạn mà trốn đi như thế này”.

Thanh Tuyết ngẩng mặt lên định nói mịa vài câu thì đột nhiên nghe thấy tiếng người từ phía bờ biển truyền đến, mấy người đều im lặng lắng nghe, lập tức bọn họ nhận ra giọng nói giận dữ của Thượng Quan đảo chủ quát tháo: “Người đâu? Thuyền đâu? Trốn đâu rồi?”

Một người lập tức trả lời: “Thanh Trúc đại nhân nói những người đó nói với hắn bọn họ rất nhớ nhà, muốn nhanh chóng rời đi, Thanh Trúc đại nhân nghĩ dù sao cũng thả họ đi thì đi sớm hay đi muộn cũng như nhau nên đã cùng Thanh Tuyết đại nhân đưa bọn họ đi rồi, nói đưa bọn họ về rồi sẽ quay lại.”

Thượng Quan đảo chủ hừ lạnh nói: “Đi xuống.” Một loạt tiếng bước chân vang lên, hiển nhiên là không ít người rời đi.

Lúc này cả Thanh Tuyết và Thanh Trúc đều không dám chèo thuyền, bọn họ ngồi im trên thuyền, không dám phát ra tiếng động nào, mãi sau chợt nghe thấy tiếng nổ rất lớn trên bờ, tiếp theo có tiếng đá vỡ ra rơi xuống biển, Cổ Hạo Nhiên cả kinh, thầm nghĩ nội lực như vậy sợ rằng hắn có dùng mười thành công lực cũng không đâu lại được.

“Vì sao, vì sao? Vì sao tên tiểu tử này có thể vượt qua được tất cả, vì sao ta không được như thế? Khốn kiếp, chết tiệt, ta lại đến chậm một bước, giới cho người, cũng thông minh đoán được ta sẽ không bỏ qua cho người, vì cái khi gì mà người có thể cùng người yêu dẫu tay trong tay rời đi? Sao tình cảm của các người có thể vượt qua được tất cả các thử thách? Vì sao ta không thể mà bọn họ có thể? Không công bằng, không công bằng mà.” Đảo chủ rống to tựa như một con thú bị thương, gào rú oán trách vận mệnh bất công.

Thanh Trúc và Thanh Tuyết lạnh mặt nhìn nhau, thần sắc âm trầm vài phần, trên bờ vẫn vọng ra tiếng đá rơi xuống nước, bọn họ âm thầm thở dài. Thanh Trúc nhớ lại đêm trước cùng trò chuyện với đảo chủ, hắn đã mơ hồ nhận ra đảo chủ có sự thay đổi thất thường, tính cách bắt đầu trở nên khốc liệt, đến bây giờ mới thấy quả đúng như thế. Nếu những người này thua, hẳn chắc chắn vận phần thương tiếc, nhưng nếu họ thắng có lẽ chính hắn cũng không thể chân thành mà chúc mừng, vui mừng kia chỉ là thoáng chốc, trong lòng hắn là một mảnh âm u, mình không thể chiếm được thì kẻ khác đừng hòng sờ đến, đối với hắn hạnh phúc của người khác chỉ khiến hắn cảm thấy vô cùng chướng mắt.

Mãi một lúc lâu sau trên bờ mới yên ắng trở lại, Thanh Trúc và Thanh Tuyết yên lặng chèo thuyền rời đi. Cổ Hạo Nhiên và Điệp Y cũng không nói gì, sự thật đã nói lên tất cả, nếu không lấy dạ tiểu nhân đo lòng quân tử hẳn đêm nay bọn họ đến dạ tiểu nhân chưa chắc đã còn, cũng may không nhìn lầm Thanh Trúc và Thanh Tuyết, trực giác của Điệp Y và quan sát của Cổ Hạo Nhiên chưa hề sai.

Qua vài ngày, trải qua không ít sóng gió, Hồng Tinh cuối cùng cũng thấy dải đất mờ mờ ở xa, hắn mừng như điên, lăn lộn mấy vòng trên thuyền, Cổ Hạo Nhiên cũng vô cùng vui sướng nhưng cũng lo lắng không yên, lúc ở trên đảo thì không lo mấy vì lo cũng có làm được gì đâu, lúc này không hiểu mọi người trên bờ bây giờ ra sao.

“Thanh Trúc, Thanh Tuyết, đã sắp đến Thánh Thiên, chỉ bằng chúng ta cùng lên bờ, thăm thú phong cảnh Thánh Thiên rồi sau đó trở về, các người thấy sao?” Cổ Hạo Nhiên nén lo âu đề nghị.

Thanh Tuyết liếc nhìn Thanh Trúc, Thanh Trúc khẽ lắc đầu nói: “Thôi khỏi, nơi này không phải địa bàn của chúng ta, chúng ta cũng không muốn thăm thú khung cảnh, Cổ huynh, có lẽ chúng ta nên chia tay ở đây, chỉ mong sau này có dịp gặp lại.” Nói xong cả hai hơi cúi người thì lễ với Cổ Hạo Nhiên.

Cổ Hạo Nhiên biết hai người này đã trái lệnh của đảo chủ mà đưa mình đi cho nên cũng cảm thấy có lỗi, cung kính đáp lễ: “Hai vị đừng như vậy, mỗi người đều có suy nghĩ riêng của mình, các người không phải hấn, hấn cũng không giống các người, nếu hai vị vẫn quyết ý ra về, Hạo Nhiên không dám giữ, tuy nhiên cũng nên cẩn thận một chút.”

Thanh Trúc cười nhẹ nói: “Chúng ta hiểu, đảo chủ tuy hùng mạnh nhưng hấn không phải người dân sống trên đảo.” Cổ Hạo Nhiên nghe vậy cũng hiểu ý Thanh Trúc, hai đấm không địch lại bốn tay, Thanh Trúc là người sống trên đảo từ rất lâu rồi, không phải người ngoài cho nên nếu có tình huống gì thì dân đảo sẽ bảo vệ bọn họ, sẽ không vì chuyện thả người đi mà ảnh hưởng đến an nguy của bọn họ.

Thuyền đến bên bờ, Thanh Trúc và Thanh Tuyết từ biệt Cổ Hạo Nhiên chờ từ biệt, bốn người nhìn theo bóng dáng con thuyền càng lúc càng xa, Cổ Hạo Nhiên hít sâu một hơi nói: “Đi thôi, coi như những gì vừa xảy ra trên đảo chỉ là một giấc mộng, chúng ta trước mắt vẫn phải quan tâm đến chuyện nhà của chúng ta.” Nói xong liền sánh vai Điệp Y bước về phía trước.

Bốn người đi men theo ven bờ biển được một lúc thì gặp một bến tàu rất lớn, cả nhóm không khỏi cảm thấy hứng khởi, bến tàu trước mắt họ như một cảnh đẹp tuyệt sắc mà bọn họ đã mong chờ từ rất lâu, còn chưa kịp hỏi xem nơi đây là đâu thì một bóng người đã lao tới, Cổ Hạo Nhiên nhìn kĩ hoá ra là Phong.

“Thiếu gia, trời ơi, đúng là thiếu gia, thiếu gia làm chúng ta lo lắng chết mất.” Phong là người luôn iys thể hiện cảm xúc của mình lúc này mất rung rung nắm chặt tay Cổ Hạo Nhiên.

Cổ Hạo Nhiên nhận ra Phong không khỏi vươn tay ôm lấy bả vai hấn, mắt ửng đỏ nói: “Phong, người không sao, thật tốt quá, ta thật không dám nghĩ tới nếu không được nhìn thấy các người nữa thì sẽ thế nào.” Phong và nhóm hộ vệ có thể nói là lớn lên bên cạnh Cổ Hạo Nhiên từ nhỏ, tình cảm như huynh đệ ruột thịt, lúc này thấy huynh đệ của mình vẫn còn sống, quả thực là có chút kích động. Điệp Y và Hồng Tịnh, Lâm Dã đứng ở một bên nhìn bọn họ, cũng không che ngang giây phút xúc động gặp lại nhau của hai người.

“Phong, Hành, Linh, Liễu, Minh Thanh đâu? Tất cả đều an toàn cả chứ?”

Phong thấy Cổ Hạo Nhiên câu đầu tiên đã hỏi đến bọn họ, không khỏi xúc động nói nhanh: “Không sao, mọi người đều bình an, hôm đó sau khi bị đắm thuyền mọi người đều bị dạt đi một quãng xa, rồi được gió thổi đến ven một làng chài, ngư dân ở đó đã cứu chúng ta, lại phát hiện lạc mất bốn người thiếu gia, năm người chúng ta lo lắng muốn phát điên, bao nhiêu thuyền phát đi tìm đều không có kết quả, chúng ta không dám tưởng tượng thêm sẽ có chuyện bất trắc gì xảy ra nên chia nhau canh giữ ở các bến tàu và vùng lân cận, thật là may mắn hôm nay vẫn có thể nhìn thấy thiếu gia.”

Cổ Hạo Nhiên nghe chuyện biết mọi người đều không sao thì cũng thấy rất vui mừng. Phong sau khi qua cơn xúc động thì như sự nhớ ra điều gì, mặt biến sắc nói: “Thiếu gia, mấy chuyện này nọ tính sau đi, trong phủ xảy ra chuyện rồi, người mau trở về a.”

Bạn đang đọc truyện *Gia Có Điều Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 72: Gặp đại biến

Cổ Hạo Nhiên nghe Phong tỏ vẻ thận trọng như thế vội hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Phong đảo mắt nhìn xung quanh phát hiện ra tướng mạo bất phàm của chủ tử nhà mình đã thu hút không ít ánh mắt của những người xung quanh, liền nhỏ giọng nói: “Thiếu gia, chúng ta tìm chỗ khác nói chuyện, hiện giờ phải phái người báo tin cho mọi người ở Cổ gia biết thiếu gia và thiếu phu nhân đã trở về bình an trước đây.”

Cổ Hạo Nhiên nhíu mày, thái độ của Phong rõ ràng cho thấy trong nhà đã xảy ra chuyện lớn, mà tin tức mình đã bình an trở về cũng nên thông báo cho mọi người ở nhà tránh cho mọi người khỏi lo lắng, thế nên hấn cũng lập tức đồng ý. Hồng Tịnh đứng bên cạnh chen vào nói: “Chủ nhân của ta cũng đã thông báo về nhà, chúng ta có lẽ nên rời khỏi đây luôn bây giờ.”

Trong lúc Phong nói chuyện với Cổ Hạo Nhiên thì người của Nguyệt đường cũng đã gặp Điệp Y báo cáo, theo lệnh của nàng lập tức truyền tin bọn họ đã bình an về Cổ gia.

Khi tất cả mọi người đều đã yên vị trong xe ngựa yên tĩnh, tránh xa bến tàu hỗn loạn, Phong nghiêm túc nói: “Thiếu gia, bây giờ tình hình trong phủ tương đối không ổn, từ khi thiếu gia và thiếu phu nhân mất tích, toàn bộ mọi người trong nhà từ trên xuống dưới đều hỗn loạn, năm vị thiếu gia đều không thiết đến làm ăn buôn bán, bỏ mặc tất cả chạy khắp nơi tìm người, cả lão gia và Thu hành quân cũng tham gia tìm kiếm, suốt thời gian qua gần như đem toàn bộ hải vực quanh khu vực đầm tàu lật lên lật xuống, bất cứ kẻ nào biết đến sự việc hôm đó cũng bị tìm đến hỏi han, mà không chỉ thế, việc làm ăn ở bến tàu cũng bị đình trệ vì Cổ gia trao giải thưởng lớn chỉ cần tìm được thiếu gia và thiếu phu nhân thì muốn gì cũng được, tiền tài danh vọng Cổ gia đều đáp ứng cho hấn.”

Cổ Hạo Nhiên nghe thế hốc mắt không khỏi hơi hơi đỏ lên, nắm tay Điệp Y thì thào nói: “Ta đã khiến bọn họ phảo lo lắng rồi.”

Lâm Dã ngồi bên cạnh nhíu mày nói: “Phô trương thanh thế như thế chưa hấn đã là chuyện tốt”. Chỉ vì một người mà làm cho cả bến tàu không làm ăn gì

được, chuyện như vậy dĩ nhiên sẽ gây ra nhiều rắc rối, Điệp Y hiểu ngay hàm ý của Lâm Dã.

Phong liếc mắt nhìn Lâm Dã rồi lắc đầu nói: “Chưa nói tới việc ở bến tàu, mà vì Cổ gia ai nấy đều lao đi tìm người, trong một tháng hai người mất tích, các thiếu gia không thèm quan tâm đến việc buôn bán, thuế muối thuế lương mặc dù có người ở dưới hỗ trợ nhưng do không có chủ nhân kiểm duyệt nên không dám mang nộp, hơn nữa lúc này lão gia và những người khác đều ruột nóng như lửa chỉ lo tìm người còn tâm trí đâu mà quan tâm đến việc đến gần gũi quan viên các loại, thế là triều đình lập tức hạ chỉ, tước quyền kinh doanh muối và lương thực của Cổ gia, tịch thu toàn bộ các cửa hàng của Cổ gia.”

Cổ Hạo Nhiên tái mặt, hai tay theo bản năng nắm chặt thành quyền, tay Điệp Y nằm trong tay hắn cũng không khỏi bị siết đến phát đau, nàng nghiêng đầu qua nhìn hắn, chỉ thấy hắn tròn mắt hung hăng nói: “Muối và lương thực là do nhà chúng ta làm ăn từ bao đời nay, triều đình dựa vào cái gì mà chỉ vì chúng ta nộp thuế không đúng hạn liền cướp đoạt tất cả. Hơn nữa, nếu như cắt hai hạng mục này thì làm sao có thể hỗ trợ cho các mặt hàng khác, trong lúc muốn quay vòng vốn chẳng phải sẽ gặp vấn đề lớn hay sao, như thế chẳng phải muốn khiến cho Cổ gia lụn bại sao?”

Phong thấy Cổ Hạo Nhiên như muốn phát điên, lập tức lo lắng nhìn Điệp Y, sau đó đặt tay lên vai Cổ Hạo Nhiên nói: “Thiếu gia, ta còn chưa nói hết, về chuyện này Thu hành quân đã hồi kinh để gặp nữ hoàng, coi như cũng không phải là chuyện khẩn cấp, Cổ gia cho dù thiếu hai hạng mục này mặc dù có chút gian nan nhưng cũng không đến nỗi lụn bại, các thiếu gia khác đều có thể đối phó được, bây giờ quan trọng nhất là mười ngày trước mộ quặng của Cổ gia đang khai thác đột nhiên bị sụt lở, nghe nói chết không ít người, tam thiếu gia lập tức đến xử lý sự tình, tin tức vừa truyền đến là hôm kia tam thiếu gia bị dân chúng phẫn nộ vây xung quanh, hiện tại sống chết thế nào còn chưa rõ.”

Phong nói một hơi xong lo lắng nhìn Cổ Hạo Nhiên, sắc mặt hắn liên tục biến đổi xanh trắng, trên trán nổi đầy gân xanh, môi tái nhợt, bàn tay nắm chặt tay Điệp Y khiến nàng không khỏi ngẩng đầu nhìn hắn rồi ho khan một tiếng.

Cổ Hạo Nhiên đưa mắt nhìn Điệp Y rồi hít một hơi thật sâu cố đè nén cảm xúc đang quay cuồng trong lòng, bình tĩnh hỏi: “Nói cho ta biết, cha ta và các ca ca đang làm gì? Bọn họ đã xử lý việc này như thế nào?”

Phong lập tức trả lời: “Lão gia và đại thiếu gia ở lại trong phủ cùng thương lượng với triều đình chuyện muối và lương, nhị thiếu gia và tứ thiếu gia đi tới các châu khác ở Thanh Thiên trấn an các chi nhánh và sau khi bị đình chỉ kinh doanh thì thị trường có sự thay đổi lớn, ngũ thiếu gia cùng đại, nhị, tam, tứ phu nhân đều lần lượt đến Lê Châu, Khúc Châu, Dịch Châu, Thanh Châu, Quan Châu để ổn định các hạng mục buôn bán khác của Cổ gia nhằm đối phó với Sơn gia đang nhân cơ hội dậu đổ bìm leo. Lão phu nhân và ngũ thiếu phu nhân ở lại trong phủ lo sự tình ở các nơi, về phần tam thiếu gia do Băng Kỳ phụ trách.”

Cổ Hạo Nhiên lúc này bình tĩnh dị thường, trong đầu không ngừng tính toán rồi nói: “Bây giờ chúng ta vừa phải đối phó với triều đình vừa phải đối phó với Sơn gia, xem ra nếu bất cứ bên nào không ôn thì gia tộc của chúng ta chắc hẳn là như đá rơi xuống giếng, đột nhiên có nhiều sự việc xảy ra thế này, ta thật khó có thể coi Sơn gia và triều đình không có liên quan gì đến nhau”.

Cổ Hạo Nhiên nói đến đây thì chau mày không biết nghĩ tới cái gì, đột nhiên xe ngựa dừng lại, một vài thuộc hạ của Nguyệt đường đều tập trung ở đây, bọn họ đều là những người có địa vị cao của Nguyệt đường, ngày thường hiếm khi ở cùng một chỗ, bây giờ đều xuất hiện ở đây khiến Điệp Y nhũn mày: “Vi sao đều đến đây? Ai phụ trách việc gì đều quên hết rồi à?”

Bọn họ đều cung kính trả lời rằng vì Nguyệt đường chủ rơi xuống nước không rõ sống chết thế nào nay lại có tin tức cho nên mới cả gan chạy tới vấn an, Điệp Y biết quy củ của Nguyệt đường rất lớn, nếu không có tín vật đi kèm mệnh lệnh thì cho dù là Băng Kỳ cũng không thể điều động người của Nguyệt đường, lúc này hơn nữa là như rắn mất đầu không ai chỉ huy.

Cổ Hạo Nhiên đưa mắt nhìn người của Nguyệt đường, đột nhiên lên tiếng hỏi: “Vi sao Ngũ ca và các tẩu tử đều ra ngoài ở? Chuyện kinh doanh ở các châu hoàn toàn không cần đến bọn họ phải ra mặt toàn bộ như thế, hơn nữa các ca ca sao lại phân ra mỗi người một nơi, Cổ gia mới xảy ra chút sự tình đã khiến mọi người luống cuống hết cả chân tay? Mới chỉ vậy đã như ong vỡ tổ thì về sau gặp sự tình ác liệt hơn biết phải làm sao?” nói đến đây giọng điệu của hắn không khỏi nghiêm khắc vài phần.

Phong thấp giọng nói: “Trước đây, Cổ gia có thể một người làm nhiều người hưởng đều là do có Nguyệt đường cung cấp tin tức, bây giờ Nguyệt chủ biến mất, toàn bộ Nguyệt đường không ai có thể điều động được, chỉ có Nguyệt chủ mới được xem những tin tức tối mật, ngay cả lão gia cũng không thể xem, cho nên Cổ gia gặp vấn đề về cung cấp thông tin, không thể chủ động nắm bắt tình hình, đành phải xuất toàn lực, mà Băng Kỳ chỉ có thể điều động một bộ phận nhỏ cho nên tin tức chúng ta nhận được đều từ nhóm này mà có.”

Cổ Hạo Nhiên lần đầu tiên cảm thấy cha hắn đưa ra cái quy củ chết tiệt này thật là tự bê đá đập lên chân, tuy rằng đảm bảo phương diện bảo mật nhưng mà một khi có chuyện ngoài ý muốn phát sinh thì đúng là năm bè bảy mảng chả có cái nào dùng được, người ta vẫn nói nuôi quân ba năm dùng một giờ đúng lúc cần thì lại bảo chủ nhân không ở đây phải chờ một lúc, sau khi sự việc này kết thúc có lẽ phải nói Điệp Y thay đổi lại một chút mới được.

Lúc này Điệp Y đã cầm tư liệu tối mật vừa được mang tới lên xem, Cổ Hạo Nhiên cũng không nói nhiều nữa mà tập trung xem tư liệu, sau đó nói với thủ hạ của Nguyệt đường: “Truyền lệnh của ta, cha sẽ chịu trách nhiệm thương lượng với triều đình về chuyện muối và lương thực, đại ca phụ trách thu hồi toàn bộ các cửa hàng của Cổ gia, nhị ca và ngũ ca trấn giữ bên ngoài phối hợp hành động với đại ca, tứ ca xử lý chuyện của Sơn gia.”

Đại tẩu và Tam tẩu quay về nhà giúp nương xử lý chuyện trong nhà, nhị tẩu và tứ tẩu thì quay về nhà mẹ đẻ, cố gắng thuyết phục bên nhà ngoại hỗ trợ Cổ gia, chỉ cần cố gắng duy trì cục diện hiện tại là được, ngũ tẩu thì đi Phong Châu gặp ngoại công chuyển lời nhờ ngoại công phát người bảo vệ người của Cổ gia, ta bây giờ cần uy thế đệ nhất võ lâm và gia thế hiển hách của ngoại công.” Hắn chỉ trong chớp lát đã sắp xếp lại hết công việc của Cổ gia.

Người của Nguyệt đường hai mặt nhìn nhau rồi nhìn Cổ Hạo Nhiên, cách xử lý của hắn đương nhiên rất ổn thỏa trong tình hình hiện tại, tuy nhiên bọn họ vẫn nhìn về phía Điệp Y, nàng lạnh lùng nói: “Đã nghe rõ cả chưa?” Mấy người kia lập tức gật đầu.

Cổ Hạo Nhiên liếc mắt nhìn mấy người này rồi nói tiếp: “còn nữa, trong thời gian này những tin tức Nguyệt đường nhận được đều phải trình báo với Nguyệt chủ và lão gia, chuyện nhỏ trong năng lực của các người thì tự xử lý, ta chỉ cần biết kết quả, việc lớn không đợi được Nguyệt chủ thì nghe lệnh của lão gia, lời lão gia cũng là lời Nguyệt chủ, nghe rõ chưa?”

Lời này rõ ràng đã đem quyền lợi của Điệp Y chia đôi cho Cổ Chấn, người của Nguyệt đường không khỏi liếc nhìn Điệp Y, nàng không khỏi suy nghĩ, chuyện quyền cũng có cái lợi là sẽ không loạn nhưng rõ ràng bây giờ thành điểm yếu, hơn nữa nàng không có kinh nghiệm với chuyện buôn bán, việc ra mệnh lệnh rõ ràng là phải do Cổ Hạo Nhiên, nàng thoáng nhìn Cổ Hạo Nhiên.

Cổ Hạo Nhiên thấy nàng nhìn mình liền khẽ gọi: “Điệp Y.”

Tuy rằng sự cấp tòng quyền, nhưng là Điệp Y vẫn là không thích có nhân lay động của nàng này nọ, cho dù về sau muốn cải cách, tuyển nhân cũng muốn chính nàng tuyển, những người khác không thể đủ làm này chủ. Điệp Y thấy đôi mắt hấn trần ngập sự lo lắng, nàng dừng lại một chút rồi thản nhiên ra lệnh: “Soạn một đạo thư tín, mệnh lệnh này có hiệu quả trong vòng 3 tháng, nếu sau 3 tháng không có mệnh lệnh tiếp theo của ta thì coi như bãi bỏ quy định này, nếu tiếp tục ta sẽ trực tiếp ra lệnh.”

Người của Nguyệt đường lập tức cung kính tuân lệnh, Cổ Hạo Nhiên thấy vậy cũng không nói đến bọn họ nữa, quay sang nói với Phong: “Phong, người lập tức gọi đội hộ vệ, chúng ta đi đến mỏ quặng, Băng Kì không phải là người giỏi đối phó với tình huống này, chỉ sợ chữa lợn lành thành lợn què, chúng ta hiện giờ đang ở gần tam ca nhất so với những người khác.”

Phong trả lời: “Đã thông báo cho bọn họ rồi.”

Cổ Hạo Nhiên gật đầu nhìn người của Nguyệt đường: “Lập tức thực hiện mệnh lệnh của ta, không được chậm trễ.” Bọn họ lại chờ Điệp Y cho đến khi nàng gật đầu mới xoay người rời đi.

Cổ Hạo Nhiên nhắm mắt đưa tay day thái dương nói: “Chúng ta đi mỏ quặng, không đợi nhóm hộ vệ nữa, thông báo cho bọn họ biết nơi gặp nhau, giờ không còn thời gian chờ nữa.” Nghĩ đến Cổ Hạo Thanh giờ này sống chết chưa rõ, Cổ Hạo Nhiên trong lòng vô cùng lo lắng, một khắc cũng không muốn ngồi yên một chỗ đợi tin tức.

Phong không nói một lời nhanh chóng chui ra khỏi xe ngựa tự mình đánh xe, đường đến mỏ quặng chỉ toàn là đường rừng, không phải vượt qua sông suối nào, may mắn nơi tam thiếu gia gặp nạn cách nơi này không xa, chỉ cần đi một ngày là tới. Phong hiểu rõ nếu không thể mang tam thiếu gia bình yên trở về thì Cổ Hạo Nhiên cũng không còn tâm trí đâu mà xử lý những việc tiếp theo, trong lòng thiếu gia người thân trong gia đình còn quan trọng hơn tiền tài danh vọng gấp nhiều lần.

Điệp Y nhìn Cổ Hạo Nhiên vẫn đang nắm chặt tay mình, bàn tay hấn nóng rực, run rẩy ôm lấy bàn tay nàng khiến nàng không khỏi nhẹ nhàng siết chặt tay hấn, hấn nhìn nàng ôn nhu nói: “Người có mệt không, đã không để cho người được nghỉ ngơi rồi”, nói xong hấn kéo nàng lại để nàng tựa lên ngực hấn rồi nói: “Nghỉ một chút đi, đã ngồi thuyền lâu như vậy rồi mà vẫn chưa được nghỉ, ngày mai không biết còn gặp phải thứ gì nữa, đều là tại ta không tốt.”

Điệp Y nghe giọng của hấn đầy mệt mỏi và tự trách, nàng không nói gì chỉ ngồi thẳng dậy, dùng sức kéo hấn để hấn tựa vào người nàng, lạnh nhạt nói đúng hai từ: “Ngủ đi.”

Cổ Hạo Nhiên đầu tiên ngăn người trước hành động của nàng, sau đó cũng không câu nệ mà tựa vào vai nàng, cánh tay ôm lấy nàng rồi thì thào: “Nếu không phải vì ta thì Cổ gia sẽ không gặp nhiều chuyện như vậy, ta nếu không khăng khăng đòi đi đường thủy thay vì đường bộ sẽ không bị đắm thuyền, sẽ không có cục diện như ngày hôm nay, làm cho người đi theo ta cũng phải chịu khổ lây, bây giờ toàn bộ Cổ gia đều bị liên lụy, các ca ca đều vì thương yêu ta mà bất chấp tất cả, tất cả đều tại ta.”

Điệp Y nghe hấn lẩm bẩm tự trách bên tai thì im lặng ôm lấy hấn, Cổ Hạo Nhiên nhắm mắt tựa vào vai Điệp Y thấp giọng nói: “Vì ta cho nên tam ca xảy ra chuyện những người khác không dám đi cứu, bọn họ sợ không dám chấp nhận được thêm một người nữa ra đi, bọn họ không dám đi, không dám đối mặt với bốn chữ sinh ly tử biệt, bọn họ đã bị ta dọa cho sợ rồi.”

Điệp Y cảm giác thân thể của hấn bắt đầu run rẩy, vừa rồi phong thái chỉ huy đỉnh đạc bình tĩnh đều biến mất, chỉ còn lại một chàng trai mười tám tuổi bình thường được cha mẹ anh em che chở yêu thương đùm bọc mà lớn lên, thực ra hấn là một người trọng tình trọng nghĩa yếu mềm biết bao, hấn chẳng phải là thiên chi kiêu tử, cũng chẳng phải là người tài năng thiên bẩm sinh ra để cứu vớt gia tộc mà chỉ là một người bình thường biết sợ hãi, biết hối hận và biết đau lòng. Hấn kiên cường với người ngoài nhưng yếu đuối với người hấn yêu thương nhất.

Điệp Y nhìn bóng lưng Hồng Tịnh và Lâm Dã ngồi ngoài xe rồi đột nhiên hỏi hấn: “Tự trách có tác dụng gì không?”

Cổ Hạo Nhiên giật mình chấn động nói: “Không có.”

“Người hy vọng mọi chuyện sẽ trở nên tồi tệ à?”

“Không phải.”

“Có muốn chấn hưng Cổ gia không?”

“Muốn.”

“Tam ca có cứu hay không?”

“Có cứu.”

Diệp Y hỏi hần bốn vấn đề rồi yên lặng không nói gì nữa, Cổ Hạo Nhiên mở to mắt nhìn nàng, gương mặt xinh đẹp kia vẫn giữ nguyên bộ dạng lạnh lùng, thậm chí còn không thèm nhìn mình một cái, nhưng sao hần cảm thấy như có điều gì khác lạ, đúng vậy, có ngòi than vẫn oán trách thì cũng vô dụng, bây giờ còn rất nhiều chuyện bề bộn cần mình giải quyết thời gian đâu ngồi tự trách bản thân, hơn nữa cũng không phải lỗi của mình, tự trách chỉ ảnh hưởng đến phán đoán và quyết định của mình, mà trong thời gian tới không được phép sai sót, việc đến nước này ngoài việc phải dũng cảm đối mặt với nó thì những chuyện khác đều là dư thừa.

Cổ Hạo Nhiên chỉ nhất thời sốt ruột quá mà dao động, nay nghe xong bốn câu hỏi của Diệp Y liền tỉnh ra, ôm chặt lấy nàng, nhẹ nhàng hôn lên hai má nàng rồi mỉm cười nói: “Người cũng nghỉ ngơi một chút đi, sắp tới e là chúng ta sẽ rất nhiều việc đấy.”

Diệp Y cúi đầu nhìn Cổ Hạo Nhiên, hần đã hoàn toàn khôi phục bộ dạng thoải mái, trong mắt còn ánh lên chút gian xảo làm cho cả người toát ra vẻ mỉa mai tuyệt đỉnh.

Lâm Dã nửa ngày không nghe thấy tiếng Cổ Hạo Nhiên và Diệp Y nói chuyện không khỏi thò đầu vào nhìn, thấy hai người đang tựa đầu vào nhau, hai mắt nhắm nghiền, thật là cảnh đẹp ý vui, Lâm Dã không khỏi mỉm cười, hần quay sang bảo Hồng Tịnh ngủ đi, còn chưa biết lúc mở mắt ra sẽ gặp chuyện gì, cho nên trước mắt cứ nghỉ ngơi cho tốt.

Một chiếc xe ngựa phi như bay dưới ánh chiều, vài con khoái mã từ những nơi khác cùng lao đến một nơi, bỏ câu bay đầy trời truyền tin tức đi bốn phương tám hướng, tất cả đều tập trung vào một tin sốt dẻo, đại đương gia Cổ gia đã quay về.

Mỏ quặng này mặc dù không phải hạng mục ưu tiên ở Thánh Thiên vương triều nhưng Cổ Hạo Thanh đã tốn rất nhiều tâm huyết mới có thể xây dựng cơ ngơi như bây giờ, cho nên Cổ gia cũng rất coi trọng, lần này nếu không áp chế được bạo động thì e sẽ khiến tình hình của Cổ gia ngày càng xấu đi.

Trước đây ở đây cũng từng xảy ra chuyện tương tự, Cổ Hạo Nhiên đã đích thân xử lý lại có Phong và Hành đến giúp đỡ, nhưng khi đó triều đình còn chưa trở mặt như bây giờ, chuyện này đã có tiền lệ, cũng nên một lần đập tan hết những rắc rối.

Trong một căn phòng đơn sơ, Cổ Hạo Nhiên và Diệp Y tập trung đội cận vệ và người của Nguyệt đường cùng nghe báo cáo tình hình, ánh mắt Băng Ki vừa khấn trương vừa nghiêm túc nói: “Lúc trước tam thiếu gia đã thông báo về là bị nhốt ở trong một hang đá trên một ngọn đồi trọc, xung quanh không có cây cỏ gì cả, đến nay đã vài ngày trôi qua, ngọn đồi bị loạn dân vây kín, tin tức của tam thiếu gia cũng bị mất hút theo, hơn nữa khi thuộc hạ đến đây đã tìm được một tên quân đồc, hần cũng chỉ biết tam thiếu gia đi về hướng ngọn đồi kia, còn tình huống cụ thể thế nào thuộc hạ còn chưa điều tra, lúc này chính thuộc hạ cũng không biết tình hình thực tế thế nào.” Băng Ki biết lúc này không phải lúc dài dòng kể lể, hần nhanh chóng nói một cách đơn giản ngắn gọn nhất cho Cổ Hạo Nhiên và Diệp Y biết tình hình hiện tại.

Cổ Hạo Nhiên tính toán lịch trình một chút, Băng Ki ngày đêm gấp rút chạy đến cũng chỉ trước mình một ngày, khó trách tin tức so với mình không biết nhiều hơn là bao, hần nhủ mảy hỏi: “Tam ca mang theo bao nhiêu người? Loạn dân có bao nhiêu người? Đã chết bao nhiêu người? Người đã xử lý tình huống như thế nào?”

Băng Ki cung kính trả lời: “Tam thiếu gia lúc đó tình huống khẩn cấp nên chỉ có hai hộ vệ đi theo, mà lần này vì diện tích bị sụt lún quá lớn, theo danh sách thống kê đưa ra thì đã chết hai trăm người dưới hầm, số lượng nhiều như vậy khiến cho những người trên mặt đất phần nộ biểu tình, vì họ nghe nói không phải đất bị sụt lở tự nhiên mà là do chúng ta chỉ đạo sai, không quan sát quy trình thao tác của nhân công dưới mỏ, nhưng mà nói thế dù không có chứng cứ chứng minh cũng làm cho người thân của những nhân công đó phát điên, vì họ nghĩ do chúng ta nên người nhà họ mới chết, cả đám vây quanh tam thiếu gia, mà mấy người quân đồc đều đã bị đám dân kích động giết chết.” Trong phút chốc, đám người Cổ Hạo Dương vội vàng vọt tiếng vào, vừa thấy mặt không nói hai lời liền xông lên ôm hai người, Cổ Hạo Nhiên cùng Cổ Hạo Dương đều vui mừng, mặc kệ Cổ gia trước mắt có bao nhiêu khó khăn, thân tình vĩnh viễn là quan trọng nhất.

Đặc biệt Cổ Hạo Thanh, một phen gất gao ôm Cổ Hạo Nhiên, Cổ Hạo Nhiên mỉm cười vỗ vỗ lưng Cổ Hạo Thanh, hai người tuy rằng không nói chuyện, nhưng một cái ôm đã muốn nói quá nhiều, môi quặng vốn là danh nghĩa Cổ Hạo Thanh, bởi vì lúc phát sinh chuyện Cổ Hạo Thanh cách khá xa, Cổ Hạo Danh ngay tại phụ cận cũng đối với chuyện này có vẻ quen thuộc, không nghĩ tới xảy ra một màn như vậy.

Trầm mặc ôm, mọi người đều biết trước mắt không phải lúc ôn chuyện, lập tức ngồi xuống vị trí, Cổ Hạo Nhiên trầm tĩnh nhìn mọi người, ý bảo Phong và mọi người đem cửa đá sánh đóng lại, canh giữ ở bên ngoài đại sảnh không cho bất luận kẻ nào tiến vào, hướng Cổ Chấn nói: "Cha, hiện tại Cổ gia đã tiến đến thời điểm này, ta liền nói thẳng, có phải hay không nữ hoàng đối với chúng ta động thủ?"

Cổ Chấn thấy Cổ Hạo Nhiên trực tiếp như vậy về mặt lập tức ngưng trọng, gật đầu nói: "Đúng, Cổ Ly còn nhắc nhở ta phải cẩn thận, không nghĩ tới hóa ra động tác lại nhanh như vậy, ta vốn bố trí toàn bộ chưa dùng tới, hiện tại muối, lương, môi quặng, toàn bộ bị triều đình che, không biết tiếp sau còn có động tác gì" Vốn là Cổ Chấn có chuẩn bị, nhưng mà chuyện của Cổ Hạo Nhiên làm cho toàn bộ chuẩn bị lập tức thất bại, biến thành cục diện bị động hôm nay.

Bạn đang đọc truyện *Gia Có Điều Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 73: Tìm kiếm

Cổ Hạo Nhiên cùng Diệp Y vừa nghe không khỏi nhủ thầm, Băng Kì nói tiếp: "Toàn bộ người nháo tại mỏ quặng nhiều lắm, muốn kể lại tính toán, ở danh sách hẳn phải đến hơn hai nghìn người, trên cơ bản là nhân viên quặng của chúng ta, về phần xử lý, thiếu gia, người biết ta cũng không am hiểu xử lý việc này, ta đến nay nhiệm vụ chủ yếu là tìm tam thiếu gia, về phần xử lý cụ thể toàn bộ nghe lão gia dùng bồ câu đưa tin, hiện tại đối ngoại phong tỏa tất cả tin tức, quan viên châu huyện đều phải người trước đem bọn họ ổn định, cụ thể chuyện nơi này ta còn đang điều tra."

Cổ Hạo Nhiên nghe đến đó lắc lắc đầu, âm thanh lạnh lùng nói: "Người đem quân sự tại mỏ quặng, còn có văn kiện tại mỏ quặng lấy đến cho ta, Phong đi tìm giúp ta vấn đề bên trong, Liễu đi cùng tìm dẫn đầu bạo dân, mặc kệ như thế nào nói cho bọn họ hiện tại chuyện tình toàn bộ từ ta xử lý, ta đảm bảo nhất định cho bọn họ một cái công đạo."

Linh người đi cùng đến bạo dân nơi đó, chết một người chúng ta bồi thường gấp ba, một nhà mà có hai người chết, ta cho hẳn một người bồi thường sáu lần, lấy loại này, còn có động tác lần này mặc kệ đúng sai, chúng ta một mực không truy cứu, chuyện này chúng ta chính mình tự xử lý, tuyệt đối không cùng bọn họ tính sổ, người cũng là có kinh nghiệm, nên nói như thế nào liền nói như thế ấy, chỉ cần không quá đáng, bọn họ muốn cái gì thì đáp ứng, dù sao cũng là chuyện mạng người, còn có, chú ý an toàn."

Bọn Phong vừa nghe thấy không nói hai lời liền đi xuống làm, Cổ Hạo Nhiên nhủ thầm tự hỏi, hướng đại quân sự đi theo bên cạnh Băng Kì nói: "Đi viết cho ta bái thiếp mời châu huyện thượng lớn nhất quan viên đến đây, nói ta tự mình mở tiệc chiêu đãi hẳn, hơn nữa làm cho hẳn cảm thấy an toàn, tốt nhất mang theo binh mã đến đây, hiện tại nhanh đi viết, Minh Thanh cùng bọn họ đang tiến đến mời, ta muốn trước tới mai phải nhìn thấy người kia." Đại quân sự tự nhiên hiểu được thân phận Cổ Hạo Nhiên, Cùng Minh Thanh một câu cũng không nói vội vàng đi xuống làm việc.

Cổ Hạo Nhiên lại nhìn đến đại quân sự còn lại, hướng hẳn nói: "Đi nói cho người chúng ta biết, lần này có nguyên nhân làm người tử vong, theo thủ tục bồi thường mười hai lần, bọn họ lưu lại góa phụ cùng con cái, Cổ gia toàn bộ gánh vác phí phụng dưỡng, về việc muốn có ý kiến gì cứ việc đề cập, chỉ cần ta có thể đáp ứng liền tuyệt đối không bạc đãi bọn họ, hiện tại ta không hy vọng bọn họ gây rối, người đi xuống trấn an một chút."

Đại quân sự kia lập tức đứng lên nói: "Thiếu đương gia lời nói chính là cam đoan, ta thay đồng nghiệp chịu oan tạ thiếu đương gia, ta hiện tại phải đi." Vừa nói vừa bước nhanh đi ra.

Băng Kì khách khí với mọi người đi, rồi cũng đi ra ngoài, trong phòng chỉ còn lại Diệp Y bốn người cùng với mình, không khỏi hơi hơi khó hiểu nói: "Không phải muốn tin tức của Phong sao, vì sao thiếu gia còn muốn đi mời châu quan lại đây, này không phải không đánh mà khai sao? Tin tức này nếu truyền ra liền có thể phiền toái."

Cổ Hạo Nhiên mặt không chút thay đổi nhìn Băng Kì liếc mắt một cái nói: "Nếu bên trong có người tố giác, chủ ý muốn đánh tới trên người chúng ta, người nghĩ rằng ta và các người có thể đem tin tức này giấu giếm bao lâu? Chính là tính chúng ta không nói, cảm kích không báo, hậu quả triều đình có thể nhỏ, giấy không thể gói được lửa, sớm hay muộn cũng sẽ truyền đi ra ngoài, tìm người đến trấn áp chúng ta như vậy, giúp chúng ta tránh đòn, ngày thường cảm nhiều chỗ tốt như vậy, hiện tại cũng là lúc bọn họ dùng chút khí lực."

Băng Kì nghe nói như thế không khỏi hơi hơi dùng một chút, Lâm Dã bên cạnh một tay để dưới cằm thân nhiên nói: "Cùng với một người một mình chống đỡ không bằng kéo người xuống nước, chúng ta nếu cường tự ôm lấy tất cả, bọn họ đương nhiên có thể nhân nhả nhắm một mắt mở một mắt, nếu gặp chuyện không may sẽ đến cái áo cũng không còn một mảnh, nếu bao không được lửa, cũng làm cho nó thiếu cháy địa phương không thể nắm trong tay, bằng không chính mình làm cho nó cháy, ta nghĩ rằng làm được quan đứng đầu một châu, mặt sau không thể thiếu có chút khả năng, nếu làm cho bọn họ đến giúp chúng ta qua cửa, cũng so với chúng ta tự mình qua cửa không phải rất tốt."

Cổ Hạo Nhiên nghe được Lâm Dã bình tĩnh phân tích, lộ ra điểm tươi cười nói: "Đúng là ý này" Băng Kì nghe ra Cổ Hạo Nhiên ý tứ, không khỏi âm thầm gật đầu bội phục, quả nhiên có thể làm đến thiên chi kiêu tử, tự nhiên có thể làm tốt năng lực này.

Đem trước mặt hình thức bố trí một chút, Cổ Hạo Nhiên mặt bình tĩnh nói: "Chuẩn bị một chút, ta muốn đến đòi, tam ca rốt cuộc thế nào, là còn sống hay chết ta nhất định làm rõ ràng, nếu không ta thật sự là không an tâm." Cổ hạo Nhiên biết mình đại biểu toàn bộ thái độ Cổ gia, nếu ngay từ đầu chỉ hỏi tung tích tam ca, không khỏi làm những người khác thất vọng đau khổ, cho nên dao sắc chặt tay trước rồi mới cho người ta cách chữa, mới bắt đầu quan tâm đến điều mình quan tâm nhất.

Thừa dịp Cổ Hạo Nhiên phân phó Lâm Dã cùng hồng Tinh làm cái gì, Băng Kì hướng Diệp Y hướng ánh mắt, hai người làm bộ như không thèm để ý tiêu sái đi ra ngoài, ra cửa Băng Kì thấy bốn bề vắng lặng đối với Diệp Y nói: "Nguyệt chủ, sự tình lần này không đơn giản, đi đầu ồn ào không phải là người trên mỏ quặng, thời điểm hôm qua ta đến, thừa dịp trời tối phái người trà trộn vào bạo dân, khơi mào náo động, thừa dịp loạn đem vài người cầm đầu giết chết, cũng bắt được một người trở về, nhưng mà cũng không dám mạo hiểm xâm nhập liền lui trở về, ta còn không bắt đầu thẩm vấn, người chớp tới cư nhiên uống thuốc độc tự sát, thế này mới làm cho ta hiểu được vấn đề không đơn giản."

Diệp Y nhất thời hiểu được vì sao vừa rồi Băng Kì không nói ra điều này, Cổ gia tất cả mọi người đều nghĩ đến Nguyệt đường cùng lắm chỉ là thu thập tin tức, nếu làm cho Cổ Hạo Nhiên biết còn liên quan đến người khác, thật không biết người kia làm việc không thiện với tâm nhân nghĩ như thế nào, lập tức thanh âm lạnh lùng nói: "Hiện tại nơi đó tình huống thế nào?"

Băng Kì nói: "Giết vài cái vào đầu, bọn họ còn tưởng rằng là đột nhiên chết bất đắc kỳ tử, phần nộ cảm xúc bị áp lực một chút xuống dưới, hiện tại tuy rằng còn cùng chúng ta ở gần gũi, nhưng đã không có táo bạo như trước."

Diệp Y hiểu được hành động này của Băng Kì, giết gà dọa khỉ, quả nhiên tác dụng đe dọa đem đến tốt lắm, nhưng mà thật muốn người vô tội bị giết, có điểm quá đáng, bất quá theo như lời Băng Kì trong có ẩn tình, kia tự nhiên đừng nói chuyện khác, cố ý kích động người nhà nạn nhân, như vậy có lần là chủ mưu lún chân vào, một đao kia giết cùng lắm là trừ hại mà thôi.

Diệp Y ừ một tiếng sau đó nói: "Phái người cho ta toàn lực điều tra tất cả, dấu vết gì để lại không được buông tha, mặt khác phái mấy cao thủ lại đây, ta không muốn hẳn xảy ra chuyện gì." Nếu thật có vấn đề, Cổ Hạo Nhiên tuy rằng có mình rất mạnh nhưng chú ý gấp bội vẫn tốt.

Băng Kì đáp ứng một tiếng nói: "Về phần tam thiếu gia chúng ta trước mắt thật sự không có tin tức, cùng đòi tuy rằng chính là cái loạn thạch pha (chắc là mỏ quặng), nhưng diện tích thật lớn, hơn nữa nó tựa vách núi đen, cho nên bạo dân cũng không lo lắng tam thiếu gia sẽ chạy thoát, bọn họ chỉ cần bảo vệ cửa vào sẽ không sợ người ra được. Nơi đó cái gì cũng không có, tam thiếu gia khi tránh được nghe nói trên người có thương tích, hiện tại mấy ngày nay không có đồ ăn cũng không có nước uống, không biết....."

Điệp Y nghe nói không khỏi hơi hơi nhú nhú mày nói: "Như thế nào nơi nơi đều là vách núi đen?"

Băng Kì không khỏi có điểm dở khóc dở cười nói: "Kia không phải thiên nhiên, là chúng ta khi đào móc quanh năm suốt tháng tạo thành, cừu nhi cừu chi (giống tích tiểu thành đại) hiện tại tựa thành một đạo vách núi đen, mặc dù không nói vạn nhận, nhưng nhân lực là không thể đi lên cũng sượng mặt."

Điệp Y lập tức lạnh lùng nói: "Thu thập gì đó sắp sửa dùng đến, chúng ta chỉ có hai cái nửa ngày thêm một buổi tối thời gian, sống thì gặp người chết phải thấy thì thế." Băng Kì này sương mới đáp ứng rồi một tiếng, bên kia Cổ Hạo Nhiên đã ở cửa la lên tên Điệp Y.

Phong cùng Hành đám người bị Cổ Hạo Nhiên đều tự phân phó đi làm sự tình, Lâm Dã cùng Hồng Tịnh trước mắt giúp Cổ Hạo Nhiên, xử lý tất cả sự tình tại mỏ quặng, bởi vì Cổ Hạo Nhiên phát hiện Lâm Dã này, đầu người nào thanh tỉnh thật sự, cùng quan trường nhìn xem cũng thực thấu triệt, lưu lại có Hồng Tịnh thông minh giúp đỡ, cho dù ngày mai đuổi không trở lại, Lâm Dã cũng có biện pháp đem hân qua loa tắc trách đi qua.

Cổ Hạo Nhiên, Điệp Y, Băng Kì, còn có bốn người biểu tình mang đến, bảy người thay một thân quặng thượng quặng dân mặc, mang theo vũ khí liền hướng cùng đồi mà đi.

Cùng đồi, cách quặng thượng bất quá ba bốn dặm đường, mấy người bán chén trà nhỏ công phu đi ra, xa xa thấy phía trước đông nghìn nghịt nơi nơi đều là người, Điệp Y không khỏi âm thanh lạnh lùng nói: "Có hay không đường tắt khác, hiện tại phía sau mặc kệ là xông vào hay là trà trộn vào đi đều quá khó khăn."

Băng Kì vì hơi trầm ngâm nói: "Có, phía đông nam địa thế, bên kia người canh gác không phải rất nhiều, hẳn là so với bên này dễ dàng chút." Cổ Hạo Nhiên lập tức không nói hai lời liền cùng Điệp Y hướng phương hướng kia tiến đến.

Dừng đứng, nói đầu tiểu cũng không phải không thể, bất quá ở Điệp Y cùng Cổ Hạo Nhiên trong mắt, này tà tà loạn thạch pha làm sao có thể cùng trên đảo kia mặt hơn năm mươi thước vách đá vuông góc dựng đứng, lập tức Cổ Hạo Nhiên cùng Điệp Y liếc nhau, tay chân cùng sử dụng nội công khinh công cùng tiến lên trận, tuy rằng không nói như ở bằng hành tẩu, nhưng cũng kém không xa, Băng Kì ở phía sau có điểm kinh ngạc nhìn Cổ Hạo Nhiên, hẳn gia võ công kém nhất, Lục thiếu gia khi nào thì có năng lực như vậy

Tầng đá, phóng mắt nhìn lại tất cả đều là tầng đá, né qua vài cái loạn dân canh giữ ở nơi này, Cổ Hạo Nhiên cùng Điệp Y chờ tương đương nhẹ vòng trên loạn thạch pha, thổ địa này đen đỏ, liếc mắt một cái nhìn lại sinh ra một tia cảm giác hoang vắng, mặt trên cái gì đều không có, tất cả đều là tầng đá, trừ bỏ đất đen chính là tầng đá, người xem run sợ.

Cổ Hạo Nhiên nhìn mắt tứ phương nhú mày nói: "Địa phương lớn như vậy chúng ta trong vòng một ngày như thế nào tìm cho hết?" Này loạn thạch pha ít nhất có hơn mười hai mươi lý, ở đây tìm vài người thực có điểm khó khăn

Điệp Y nhìn lướt qua mấy người trước mắt, mở miệng nói: "Ta cùng Cổ Hạo Nhiên một cái phương hướng, Băng Kì chính người chọn đi một mình bên kia, khác ba người hướng bên kia, chúng ta tách ra tìm tòi, tìm được rồi hay dùng trong tay yên hoa liên hệ, không tìm được liền tiếp tục tìm mãi cho đến tìm được mới thôi." Cổ Hạo Nhiên, Băng Kì đều không có ý kiến gì, việc buôn bán đùa giỡn tâm cơ Cổ Hạo Nhiên có khi là năng lực, tìm người hẳn cũng chỉ có thể bằng loạn chạm vào.

Bảy người phân ba phương hướng tiến đến, Cổ Hạo Nhiên xem Băng Kì bọn họ đều đã muốn đi rồi, Điệp Y lại còn đứng ở tại chỗ nhìn chăm chú vào mặt bất động, Cổ Hạo Nhiên trong lòng lo lắng cũng hiểu được Điệp Y làm như vậy tự nhiên có dụng ý của nàng, lập tức không rên một tiếng đứng ở bên cạnh nhìn chăm chú vào Điệp Y.

Điệp Y tinh tế xem xét bùn đất dưới chân một phen cùng dấu vết khác, không có hướng vốn lựa chọn phương hướng đi đến, mà là mang theo Cổ Hạo Nhiên hướng một cái góc độ phương hướng thực tế đi đến.

Núi đá càng ngày càng hỗn loạn, toàn bộ địa phương cũng càng ngày càng hoang vắng, trên đất đen tản mát ra một tia hương vị thực cổ quái, bị gió nhẹ chung quanh truyền lại, quả thực là quấy rầy hệ hô hấp của bọn họ, Cổ Hạo Nhiên thấy Điệp Y hơi hơi nhú nhú mày, nghe thấy hơn ý nghĩ dễ dàng ngắt, cho nên ta mới đứng Tam ca tình trạng hết sức lo lắng.

Điệp Y sắc mặt như trước lạnh nhạt, nhưng mà bộ pháp dưới chân cũng không nhanh hơn, loại này rừng mưa gì đó bị gió thổi hòa thiêu, không biết này tại chỗ thổ nhưỡng là cái gì, hai người nhất dung hợp cư nhiên phát ra một cổ độc hại người trong xu thần kinh kích thích hương vị, thứ này nghe thấy lâu không cần nói là ngắt, sợ là chết ở chỗ này đều hoàn toàn khả năng, bạo dân này không tìm được Cổ Hạo Thanh, xem ra không phải bởi vì biết hẳn không có địa phương chạy trốn, mà là cuộc sống quanh năm suốt tháng ở trong này, đối mấy thứ này cho dù không biết biết rõ, ít nhất cũng biết thứ này đối nhân thể tai hại, người giữ nơi này muốn bức từ Cổ Hạo Thanh a.

Điệp Y tốc độ chậm rãi thì triển ra, ánh mắt thời khắc không rời mắt, đi đến chỗ nào nên chuyển, đi đến chỗ nào nên ngừng đều rõ như lòng bàn tay, Cổ Hạo Nhiên không nói được một lời đi theo phía sau, trên tốc độ cùng Điệp Y tại đây trên đất đen hoang vắng toát ra, không biết Điệp Y vì sao lại quyết đoán đi tới lộ quyết định đường này, nhưng mà Cổ Hạo Nhiên chính là tin tưởng Điệp Y.

Bạn đang đọc truyện *Gia Có Điều Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 74: Bàn tay phía sau lưng

Thời gian một đêm nhanh chóng lướt qua, Cổ Hạo Nhiên cùng Diệp Y căn bản tìm không được lại một khắc, đường Diệp Y chọn càng ngày càng hoang vu, dần dần cả đất đen tìm cũng không thấy, trên mặt đường toàn bộ là hòn đá nhỏ, nhám thạch lớn dữ tợn hỗn độn, cảm giác hết sức âm lạnh.

Cổ Hạo Nhiên thấy tình huống như vậy trong lòng rất lo lắng, nếu Diệp Y tìm đường chính xác, Tam ca của hắn vì sao chọn đường khó như vậy để tránh né, khẳng định là có gì đó không đúng, trong lúc lo lắng Diệp Y dừng lại, Cổ hạo Nhiên theo ánh mắt Diệp Y nhìn lại, trong đầu ầm ầm nổ, sắc mặt nháy mắt biến hóa, một bước vọt đi lên, nơi đó có thi thể một người đang nằm.

Cổ Hạo Nhiên nhanh nhẹn bay qua thi thể kia, vừa thấy không phải Cổ Hạo Danh mới hít sâu một hơi, sắc mặt nháy mắt ngưng trọng lên, người trước mắt mặc quần áo cùng quần áo của bạo dân không khác lắm, nhưng ngón tay thon dài hiển nhiên không phải là người làm công tác thợ mỏ lâu dài, trường kiếm rơi xuống bên cạnh có tính chất tốt đẹp, mà đá ở xung quanh dĩ nhiên là trải qua một phen kích dẫu, Cổ Hạo Nhiên vừa thấy rõ tâm không khỏi lạnh vài phần.

Diệp Y mắt lạnh nhìn lướt qua thi thể âm thanh lạnh lùng nói: "Đuổi kịp." Bước nhanh như bay hướng địa phương phía trước, Cổ Hạo Nhiên cường ngạnh tự đề nén xuống lo lắng cùng hoảng sợ trong lòng, không nói một lời liền đi theo Diệp Y đến phía trước.

Ven đường lại thấy mấy cỗ thi thể, tuy rằng không phải Cổ Hạo Danh cũng không phải hộ vệ bên người Cổ Hạo Danh, nhưng là Cổ Hạo Nhiên trong lòng lo lắng không giảm ngược lại càng thêm, càng phát ra lo lắng hơn.

Phanh, phanh, phía trước truyền đến thanh âm tiếng trường kiếm va chạm, Cổ Hạo Nhiên cùng Diệp Y đồng thời trong lòng rung mình, Cổ Hạo Nhiên lập tức nói: "Ta đi trước, nàng theo sau." Dứt lời nhuyển kiếm trong tay nắm chặt, bay vài cái hướng phía trước nơi truyền đến âm thanh va chạm nhảy tới.

Cổ Hạo Nhiên bay vài cái vọt xông lên phía trước, đập vào mắt là ba người đang bị vây quanh bởi hai người, ba người bị vây ở bên trong một thân nhiễm huyết, quần áo sớm bị máu tươi thấm ra, trong đó một người còn nắm trong tay trường kiếm, hai người bên cạnh trên tay cái gì cũng không có, tay không đối phó người bên cạnh, Cổ Hạo Nhiên tập trung nhìn vào, người bị vây ở bên trong không phải cổ Hạo Danh thì là ai, lúc này Cổ Hạo Danh sắc mặt tái nhợt, cả người của hắn được hai hộ vệ vây quanh ở phía sau, run rẩy giống như không có khí lực, một đôi con ngươi như mực, mỗi kho nứt hoàn toàn nhìn không ra bộ dạng vốn có.

Cổ Hạo Nhiên liếc mắt một cái trong lòng không khỏi xác định, lập tức huy động nhuyển kiếm trong tay, không nói hai lời trực tiếp đi lên, hai người vây quanh Cổ Hạo Danh thấy một người từ đâu đến, nhất thời kinh ngạc, lập tức phản một người ra ứng phó.

Cổ Hạo Nhiên cúi giận bọn họ xuống tay với Cổ Hạo Danh, hạ thủ không lưu tình chút nào, xuống tay khắp nơi đều là chỗ yếu hại, đồng thời một kiếm đẩy ra người đang cùng hộ vệ của Cổ Hạo Danh so chiêu, một người trực tiếp đón được công kích của hai người, lìa lộ không ra dấu hiệu bị thua, ngược lại đè nặng hai người bị đánh.

Lúc này Cổ Hạo Danh mới có một tia khí lực, Cổ Hạo Danh mặt mũi không chịu nổi, nhìn thoáng qua người tới, không dám tin xoa xoa ánh mắt, nhất thời giọng nói run run hỗn loạn, vô tận kinh hi nói: "Tiểu lục là đệ sao? Tiểu lục có phải đệ hay không? Có phải đệ hay không?"

Cổ Hạo Nhiên một bên tiếp được kiếm một bên lại ghen ngào nói: "Tam ca là ta, là tiểu lục, tam ca huynh nghỉ ngơi, xem ta thu thập những người này như thế nào."

Cổ Hạo Danh hốt mắt nhất thời đỏ lên, hai người hộ vệ bên cạnh hắn nâng hắn ngồi xuống, một bên tiếp tục nói: "Lục thiếu gia đến đây là tốt rồi, thiếu gia, là lục thiếu gia, lục thiếu gia đến đây cứu chúng ta." "Đấy mắt cũng toát lên tia kinh hi cùng yên tâm.

Hai người cùng đối chiêu với Cổ Hạo Nhiên vừa nghe thấy người đến là Cổ Hạo Nhiên, nhất thời trao đổi ánh mắt, đồng thời hư hoảng đường kiếm phân ra hai đường mà chạy, Cổ HẠO Danh cổ họng khàn khàn lo lắng nói: "Đừng để bọn họ chạy thoát" Cổ Hạo Nhiên nhìn hai người chia nhau phân ra hai hướng chạy trốn, bỏ qua một người bay thẳng đuổi theo một cái khác.

Cổ Hạo Danh muốn cho hai hộ vệ bị thương đuổi theo người còn lại, không ngờ mới nhoáng lên một cái lại từng bước lui trở về, Cổ Hạo Danh tập trung nhìn vào người bị tóm, mà bên cạnh hắn là Diệp Y lãnh khốc vô tình.

Diệp Y để các đốt ngón tay người đó trước mặt Cổ Hạo Danh, Cổ Hạo Nhiên cũng trở lại, trên thân nhuyển kiếm nhiễm máu không mang theo người về, hiển nhiên là bị hắn giết chết.

Cổ Hạo Nhiên không để ý tới sát thủ trên mặt đất đau không ngừng phát run, một cái xoay người ôm lấy Cổ Hạo Danh, run run nói: "Tam ca, tam ca" Nghĩ đến mình cùng cùng Diệp Y không tới kịp, hiện tại nói không chừng Cổ Hạo Danh chỉ còn lại cỗ thi thể ở đây, toàn thân không khỏi run lợi hại hơn.

Cổ Hạo Danh về mặt lộ vẻ tươi cười sờ sờ đầu Cổ Hạo Nhiên nói: "Tiểu lục không có việc gì là tốt rồi, làm tam ca sợ muốn chết, không có việc gì là tốt rồi, đừng lo lắng, tiểu lục, ba người chúng ta không phải hoàn hảo ở trong này, ít nhiều tiểu lục các người đến đúng lúc, tiểu lục, người có thể xem như cứu tam ca một mạng, đừng lo lắng, có các người ở, tam ca không chết được."

Cổ Hạo Nhiên từ trên vai Cổ Hạo Danh ngẩng đầu lên hung hăng nói: "Có ta ở đây ai cũng đừng nghĩ thương tổn tam ca."

Cổ Hạo Danh không khỏi nhẹ giọng nở nụ cười, có thể nhìn thấy lực độ mắt tích, làm cho hắn chịu thương nhưng không sao, không ngờ tiếng cười tác động đến miệng vết thương, Cổ Hạo Danh không khỏi đau đến nhếch miệng, cả người vô lực dựa vào trên người Cổ Hạo Nhiên nói: "Hiện tại đừng nói chuyện này, Hạo Nhiên ngươi nói xem bọn hắn rốt cuộc là loại người nào?"

Cổ Hạo Nhiên nhìn thoáng qua sát thủ bị Diệp Y ném xuống đất, đem Cổ Hạo Danh giao cho hai hộ vệ của hắn, đi lên phía trước nhìn cổ tay, cổ chân, các đốt ngón tay đều bị Diệp Y đánh gãy, không khỏi hướng Diệp Y nói: "Như vậy ta không cách nào hỏi hắn được"

Diệp Y thân nhiên nhìn thoáng qua Cổ Hạo Nhiên nói: "Miệng có độc, giấu ở trong răng nanh, chỉ cần khép lại thanh cái tử thi" Sát thủ nằng là tình anh trong tình anh. Trong Trung Hoa dân tộc mấy ngàn năm mà thành, mấy năm nay, sát thủ tự cho là trang bị đến tận răng, ở trước mặt nằng không phải tính là trò trẻ con.

Cổ Hạo Nhiên hơi hơi sững sốt, phía sau Cổ Hạo Thanh khàn khàn cổ họng nói: "Nhìn trên người hắn có cái gì không."

Cổ Hạo Nhiên nghe lời tiến lên kiểm tra, nhú mày nói: "Cái gì cũng không có."

Diệp Y thấy Cổ Hạo Nhiên hoàn toàn không thể ép hỏi hay lấy được cái gì, lập tức khẽ lắc đầu từng bước tiến lên, chủy thủ trong tay huy động trực tiếp bóc quang quần áo trên người người nọ, thấy Cổ Hạo Nhiên sững sờ ở đó nhìn nằng, Diệp Y mất lạnh chỉ vào trên lưng khắc hoa văn nói: "Muốn xem thân phận, không nhất định phải lấy trên người hắn cái gì."

Cổ Hạo Danh vừa thấy ngẩng đầu hướng Diệp Y nói: "Diệp Y, có biện pháp nào không hỏi ra chút cái gì?"

Diệp Y lạnh lùng nhìn sát thủ đầu đầy mồ hôi, lại hừ không hừ một tiếng, chậm rãi ngồi xổm xuống, tại bên tai người kia không biết nói cái gì, trong mắt người kia không khỏi hiện lên một tia hoảng sợ, môi hơi nhúc nhích không tiếng động nói hai chữ. Diệp Y gật gật đầu, ngón tay vừa động khép lại cầm người nọ, Cổ Hạo Nhiên thấy Diệp Y làm như vậy, không khỏi kinh ngạc nói: "Hắn sẽ...." Chưa nói xong, người nọ đã chết.

Diệp Y thân nhiên nói: "Sát thủ có sát thủ quy củ, phân bội tổ chức cho dù muốn chết như vậy kia đều khó như lên trời." Cổ Hạo Nhiên cùng Cổ Hạo Danh nghe vậy không khỏi hai mặt nhìn nhau.

Diệp Y quét mắt Cổ Hạo Nhiên cùng Cổ Hạo Danh, thấy hai người tuy rằng khó hiểu nhưng trong mắt cũng không ý tứ khác, chậm rãi nói: "Khi nào thì đắc tội quan gia?"

Cổ Hạo Danh nghe vậy nhất thời sắc mặt đại biến, Cổ Hạo Nhiên cũng là một bộ dáng có chút đăm chiêu, thấy Cổ Hạo Thanh sắc mặt đại biến, Cổ Hạo Nhiên không khỏi nói: "Chúng ta vẫn là đi về trước rồi nói sau, không vội tại đây, Tam ca bị thương nặng như vậy, về trước đến trên quảng tìm đại phu trị liệu mới là chính sự." Dứt lời xoay người đỡ lưng Cổ Hạo Thanh.

Cổ Hạo Danh cầm trụ Cổ Hạo Nhiên nói: "Không thể trở về, nếu trở về ta còn trốn tới?" Thấy Cổ Hạo Nhiên kinh ngạc xoay người nhìn qua, Cổ Hạo Danh không khỏi cười khổ một chút lời kéo Cổ Hạo Nhiên nói: "Tam ca người chính là lại không tiền đồ, trường hợp như vậy vẫn ứng phó xuống dưới, không đến mức bị chút bạo dân làm cho tới bộ dạng như này, ta lo không phải bị kích động loạn dân này, mà là bàn tay phía sau này đó, ban đầu ta chỉ là hoài nghi, hiện tại rất cục xác định."

Cổ Hạo Nhiên thấy Cổ Hạo Thanh nghiêm túc không khỏi nói: "Tam ca, này trên chuyện lún quặng ta cũng biết không đơn giản, nhưng mà nơi này quá thật không thể ở lại, chúng ta vừa đi vừa nói chuyện, không thể đem chuyện như vậy nói ở nơi đó đi?"

Cổ Hạo Danh lắc đầu trầm giọng nói: "Tiểu Lục, thời gian một tháng này tiếp cận người không ở nơi này, khả năng cũng không hiểu biết rốt cuộc ra sự tình gì, Tiểu Lục, người phải biết rằng nếu trước kia không cần nói chính là không có đúng hạn nộp lên trên thuế muối, cho dù lại chuyện lớn còn không phải xoa bóp xuống dưới, lần này vì sao lại mạnh mẽ vang dội như vậy niêm phong hai cái sinh ý này của chúng ta, chúng ta không nói nội dung trên mặt, chúng ta nói bên trong rốt cuộc là cái gì ý tứ."

Bạn đang đọc truyện *Gia Có Điều Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.